

XANA-XANA OYUNU

Bələdçi-cədvəl

Bu kitab müəyyən mənada çox, əsas etibarilə isə iki kitabdır. Oxucuya iki mümkün olandan birini seçmək hüququ verilir:

Birinci kitab adi qaydada oxunur və 56-cı fəsilə başa çatır. Axıncı sətrin altındakı üçulduz işarəsi SON mənasındadır. Ona görə də oxucu heç bir vicdan əzabı çəkmədən sonrakı fəsilləri oxumaya bilər.

İkinci kitabı 73-cü fəsildən başlayaraq xüsusi qaydada oxumaq lazımdır: hər bir fəslin sonunda növbəti fəslin nömrəsi mötərizə içərisində göstərilir. Əgər ardıcılığı unutsanız, ya da qarışdırsanız, aşağıdakı cədvəldən faydalana bilərsiniz:

73 – 1 – 2 – 116 – 3 – 84 – 4 – 71 – 5 – 81 – 74 – 6 – 7 – 8 – 93 – 68 – 9 – 104 – 10 – 65 – 11 – 136 – 12 – 106 – 13 – 115 – 14 – 114 – 117 – 15 – 120 – 16 – 137 – 17 – 97 – 18 – 153 – 19 – 90 – 20 – 126 – 21 – 79 – 22 – 62 – 23 – 124 – 128 – 24 – 134 – 25 – 141 – 60 – 26 – 109 – 27 – 28 – 130 – 151 – 152 – 143 – 100 – 76 – 122 – 112 – 154 – 85 – 150 – 95 – 146 – 29 – 107 – 113 – 30 – 57 – 70 – 147 – 31 – 32 – 132 – 61 – 33 – 67 – 83 – 142 – 34 – 87 – 105 – 96 – 94 – 91 – 82 – 99 – 35 – 121 – 36 – 37 – 98 – 38 – 39 – 86 – 78 – 40 – 59 – 41 – 148 – 42 – 75 – 43 – 125 – 44 – 102 – 45 – 80 – 46 – 47 – 110 – 48 – 111 – 49 – 118 – 50 – 119 – 133 – 140 – 138 – 127 – 56 – 135 – 63 – 88 – 72 – 77 – 131 – 58 – 131 –

Asanlıqla tapılması üçün fəsillərin nömrələri hər bir səhifənin başında göstərilmişdir.

Və coşqun bir ümidlə faydalı olmaq, xüsusən də gəncliyə, həm də dəyərlərin bütövlükdə dəyişdirilməsinə qatqıda bulunmaq üçün mən yaşımdan, mövqeyimdən və durumundan asılı olmayaraq bütün insanların mənəvi və dünyəvi xoşbəxtliyinə yardım edəcək bu əxlaq məcmuəsini, təməl ümumbəşəri öyüd və nəsihətləri yalnız öz yaşadığımız vətəndaş və xristian respublikasının çiçəklənməsi və yaxşı idarə olunması naminə deyil, dünyanın ən müdrik filosoflarının arzuladığı digər istənilən respublikanın və ya hökumətin rifahı üçün tərtib etdim.

Əhdi-Ətiqdən və Əhdi-Cədidən götürülmüş

Bibliyanın ruhu və ümumbəşəri əxlaq

Toskan rahibi abbat Martini □ tərəfindən

Sitatlar gətirilməklə yazıldı.

Razılığa əsasən,

Kastiliya dilinə Konqreqasiyanın alim kleriki

müqəddəs Kayetano çevirdi.

1797-ci ildə Madriddə Asnar tərəfindən çap olundu.

Həmişə havalar azca soyuyanda, daha dəqiqi, payızın ortalarında ürəyimdən nəsə İks-sentrik və İks-zotik bir şey barədə düşünmək kimi vəhşi bir arzu keçir, məsələn, istəyirəm qaranquş olam və baş götürüb isti ölkələrə uçam, ya da qarışqa cildinə girib yuvacığında gizlənəm və orada oturub yayda topladığım azuqəni xıdır-xıdır yeyəm, ya da ki, zooparkda soyuqdan donmamaq üçün şüşə qəfəsdə saxlanan ilana dönəm, bəzən çox bahalı olduğundan özlərinə pal-paltar ala bilməyən, kerosin, kömür, odun, yaxud hər cür yanacaq yoxluğu ucbatından qızına bilməyən insanlar da belə olur. Cibdə pul da yoxdur ki, zirzəmilərdən birinə düşüb içini qızısqıran bir şey sifariş verəsən, ancaq gərək Sui-istifadə etməyəsən, çünki Sui-istifadə etsən, dərhal «Su» ya düşəcək, əxlaqsızlığa yuvarlanacaqsan, əxlaqsızlıqdan cismani və mənəvi düşkünlüyə isə bircə addımdır və bir halda ki, maili müstəviylə bütün mənalarda yaramaz əxlaqa doğru yuvarlandın, artıq bu dünyada kimsə səni bu insan zibilliyindən xilas etməyəcək, heç kəs çapaladığın bu iyrənc bataqlıqdan çıxman üçün sənə əl uzatmayacaq. Kondor da belədir: nə qədər ki cavandır, zirvələrdə süzür, elə ki qocaldı, daş kimi, mənəvi mühərriki dayanan bombarımançı təyyarə kimi şığıyaraq aşağı düşür. Yaxşı olardı ki, yazdıqlarım kiminsə işinə yarayaydı, oxuyan öz hərəkətlərinə fikir verəydi, yoxsa «artıq gecdir» və hər şey onun öz günahı ucbatından məhv olub deyə pəşman olmayaydı.

Sesar Bruto. Əgər mən bu adam olmasaydım, görəsən, kim olmaq istərdim («Müqəddəs Bernardonun köpəyi» fəslindən)

O tərəfdən

Rien ne vous tue un homme
d'être obligé de représenter
un pays¹.

Jak Vaşe,

Andre Bretona məktub

1

Görəsən, Sibillaya rast gələcəyəm? Hər dəfə evdən çıxıb Sen küçəsiylə gedərək Kont çayı sahilboyuna baxan alapaqıya çatanda çayın üzərindəki zeytun və külrəngi havada konturlar seçilməyə başlayan kimi, onun da incə qaməti Dez-ar körpüsündə peyda olur; gah o baş-bu başa hərəkət edir, gah da arada dəmir sürəhilərə söykənib sulara baxır. Beləcə, küçəyə çıxıb körpünün pillələriylə yuxarı qalxaraq onun suyun üzərində əyilmiş ensiz hissəsinə çatıb Sibillaya yaxınlaşmaq yetər ki, o da bu görüşün mənim düşündüyüm kimi gözlənilmədən – həyatda ən gözlənilən şey yalnız bir-birinə cızıqlı vərəqdə məktub yazan və diş məcununu səliqəylə tükün dibinə kimi sıxan adamların öz görüşləriylə bağlı əvvəlcədən razılığa gəlməsidir – baş verməsinə zərrə qədər təəccüblənmədən gülümsəsin.

İndisə o, yəqin ki, körpüdə yoxdur. Onun şəffaf dərilə zərif çöhrəsi çox güman ki, Mare məhəlləsinin köhnə girişlərində görünüb-yox olur, bəlkə də, kartof qızartması satan qadınla söhbətləşir, ya da Sevostopol bulvarında sosiska yeyir. Buna baxmayaraq, körpüyə qalxdım, ancaq Sibilla orada yox idi. Artıq o, mənə yolda da rast gəlmirdi, bir-birimizin harada yaşadığını bilsək də, bizim Parisin tipik və yalançı tələbə evciklərinin hər küncünü tanısaq da, Braka, Girlandayoya, Maks Ernstə açılan kiçik pəncərəciklər olan və yöndəmsiz karnizlərə, yaxud qərribə divar kağızlarına sancaqlanmış bütün poçt kartoçkalarını tanısaq da, bir-birimizin evinə getmirdik. Biz körpüdə, kafələrin eyvanlarında, ya da pişiklərin sevişdiyi Latın məhəllələrinin həyətlərində görüşməyə üstünlük verirdik. Biz küçələri veyillənərək bir-birimizi axtarmasaq da, dəqiq bildirdik ki, görüşmək üçün avaralanırıq. Ah, Sibilla, sənə oxşayan hər bir qadında, doğrudan da, qulaqbatırıcı sakitlik, şiddətli, lakin cansız sükut var və bu sükut axır bir gün bağlanmış yaş çətir kimi qəmli-qəmli büzüləcək. Sibillanın çətiri kimi, o çiskinli mart axşamında Monsuri parkında yargana qurban verdiyimiz köhnə çətir, yəqin, sənə yadında olar. Biz onu

qolumuz getdikcə selbələdik; sən onu Həmrəylik meydanından tapmışdın, cırıq olsa da, ondan əl çəkmirdin, xüsusən də, metroda və ya avtobusda camaatın arasına soxulub həmişəki kimi diltor, dalğın, tavanda iki milçək şəkli cızan alabəzək kostyum və ya əcaib naxışlarla bağlı düşüncələrə dalırdın. O gecə isə birdən leysan tökməyə başladı, biz parka girən kimi sən lovğa-lovğa öz çətirini açmağa başlamışdın ki, birdən əllərimdə fəlakət baş verdi və soyuq şimşəklər, qara buludlar, quşların yuvalarından qopan zir-zibil başımıza töküldü; biz güclü yağışın altında havalanmış adamlar kimi gülüşdük, sonra qərara gəldik ki, meydandan tapılmış çətir, adına layiq şəkildə parkda ölməlidir və qəti surətdə hörmətsiz şəkildə zibilliyə, ya da çəpərin dalına atıla bilməz. Odur ki, onu mümkün qədər səliqəylə yığdım və biz parkın ən yüksək yerinə qalxdıq, o yerə ki, orada körpü dəmiryolunun üzərindən keçir və mən çətiri var gücümlə yüksəklikdən sənə valkirianın nifrinlərini xatırladan bağirtinin sədaları altında dibini ot basmış yargana tolazladım. O, üzəri yaşıl sularla, azğın yaşıl sularla örtülü gəmi kimi yarganın dibinə düşdü, a la mer qui est plus feloness en ete qu'en hiver,¹ qəddar dalğalar, Sibilla, – biz, Juenvilin və parkın vurğunları, yaşıl ağaclar, ya da hansısa gülməli macar filminin aktyorları kimi bir-birimizə sarılaraq onun son sığınacaq yerinin bütün adlarını hələ çox sadalayacaşıq. O isə orada qaldı, otların arasında, balaca və qara, lap ölü böcək kimi. Tərpənib-eləməirdi də, adətən olduğu kimi heç bir yayı-filanı da açılmamışdı. Vəssalam. Onun işi bitdi. Bizimsə, Sibilla, heç nə vecimizə deyildi.

Niyə mən Dez-ar körpüsünə gəldim? Axı bu dekabr həftəsinin dördüncü günü sağ sahilə gedib Lombar küçəsindəki kiçik kafedə çaxır içməyə hazırlaşmışdım. Orada madam Leoni ovcuma baxıb mənə uzun yol və gözlənilməz xoşbəxtliklər vəd edir. Mən heç vaxt səni madam Leoninin yanına aparmamışam ki, falına baxsın, bəlkə, sənə ovcuna baxıb mənim haqqımda həqiqətləri deməsindən qorxmuşam, çünki sənə gözlərin həmişə mənimçün dəhşətli bir güzgü olub, özünsə maşın kimi ancaq təkrarlamağı bacarırsan, bizim bir-birimizi sevmək adlandırdığımız şey isə mənimçün, Sibilla, əllərimdə sarı çiçəklər sənə qarşında dayanmaqdan ibarətdi, sənə iki yaşıl şam tutmusan və külək dönüklük və ayrılıq yağışını ağır-ağır üzümüzə çırpır, şiddətlənərək istifadə olunmuş metro biletlərini başımıza tökür. Beləcə, mən səni heç vaxt madam Leoninin yanına aparmamışam, Sibilla; və mən bilirəm ki, sən özün mənə Verney küçəsindəki kitab köşkünə necə girməyini görməmi istəmədiyini deməsən. O köşkdə büzüşmüş bir qoca minlərlə kataloq kartoçkasını dolduraraq istorioqrafiya üzrə lazım olan hər şeyi bilir. Sən ora pişik balasıyla oynamağa gəlirdin və qoca heç bir şey soruşmadan səni içəri buraxırdı, çünki sən arabir ona lazım olan kitabları yuxarı rəflərdən götürüb verirdin. Və sən böyük qara borulu sobanın istisinə qızınır, ancaq bunu mənim bilməyimi istəmirdin. Bütün bunları vaxtında demək lazım idi, ancaq bədbəxtlik baş verdi: bununçün fürsət tapmaq çətin idi, hətta indinin özündə də körpünün məhəccərinə dirsəklənib aşağıda üzən tünd şərab rəngli, səliqəli, təmizlikdən böyük qaşıq tək par-par yanan, göyertəsində ağ önlüklü qadının paltar sərdiyi gəmiyə, onun yaşıl rəngdə rənglənmiş, Genzel və Qretel üslubunda pərdə çəkilmiş pəncərələrinə baxarkən, Sibilla, indinin özündə belə mən səndən soruşuram: məsələni fırlatmağın mənası varmı, çünki Lombar küçəsinə Sen-Mişel və O-Şanj körpülərindən keçərək getmək mənimçün daha rahat olardı. Dəfələrlə olduğu kimi, bu gün burada olsaydın, bunun bir mənası olduğundan şübhələnməzdim, ancaq sən yoxsan, odur ki, mən öz məğlubiyyətimi qəti surətdə kiçiltmək üçün bunu məsələni

fırlatmaq kimi qəbul edirəm. İndi gödəkçəmin yaxalığını qaldıraraq sahilboyu iri mağazaların yanından keçərək Şatleyədək getməli, Sen-Jak qülləsinin bənövşəyi kölgəsindən keçib səni görə bilmədiyimi düşünə-düşünə öz küçəmlə yuxarı qalxmalıyam, hələ madam Leonini demirəm.

Hə, günlərin bir günündə mən Parisə gəldim və bir müddət borcla yaşadım, başqalarının etdiyi kimi etdim, hər şeyə başqalarının baxdığı gözlərlə baxdım. Bir dəfə Şerş-Medi küçəsində sən kafedən çıxdın və biz danışdıq. O axşam işlər yolunda getmədi, çünki aldığım argentinalı tərbiyəsi pis işıqlandırılmış vitrinlərə düzülmüş boş-boş şeylərə baxmaqdan ötrü durmadan indi adlarını belə unutduğum küçələrin bu tərəfindən o tərəfinə adlamağıma mane olurdu. Mən istəmədən sənin arxanca sürünürdüm və o zaman sən mənə çox diribaş və tərbiyəsiz görünürdün. Sən heç cür yorulmaq bilmədiyən şeydən yorulanadək arxanca süründüm; biz Bul-Mişdəki kafeyə girdik və sən iki yağlı bulkanın arasında öz həyatının böyük bir parçasını mənə danışdın.

Hardan biləydim ki, mənə uydurma kimi görünən bütün bunlar əsl həqiqət olacaq: gecə barı, Fiqaridən səhnəcik, bənövşə səbəti, meyit rəngində sifətlər, aclıq və künc-bucaqdakı kötkəklər. Sonra inandım: bunun səbəbləri vardı və mənim ovcuma baxıb sənin köksündəki yangını hiss edən və bütün bunları, demək olar ki, sənin sözlərinlə təkrar edən madam Leoni vardı: «O, indi haradasa əzab çəkir. O, həmişə izzət çəkib. O, çox şəndir, sarı rəngi çox sevir, sevimli quşu – qaratoyuqdur, sevdiyi vaxt – gecədir, sevdiyi körpü – Dez-ardır». (Tünd şərab rəngində gəmi, Sibilla, biz niyə nə qədər ki gec deyildi, onunla üzüb getmədik?)

Baxsana, heç düz-əməlli tanış olmağa macal tapmamış həyat bizi ayırmaq üçün fitnə-fəsadlar törətməyə başlayıb. Sən riyakarlıq etməyi bacarmırdın və mən bunu çox tez başa düşdüm: səni istədiyim kimi görmək üçün əvvəlcə gözlərimi yummalıydım və bu zaman ilk öncə nəsə sarımtıl ulduza oxşayan bir şey məxməri jele içində hoppandı, sonra bir saat boyunca qırmızı rəngli şənlik sıçratmaları və mən yavaş-yavaş Sibillanın əvvəldən-axıradək biçimsiz və çəlpəşik olan dünyasına girdim, ancaq onda ayıdöşəyi çiçəkləri, Kleve hörümçəkləri və Miro sirki, Vieyra və Silvanın kül səpilmiş aynaları vardı, elə bir dünya ki, orada sən gah top, gah da fikrini dəyişib fil kimi gedən şahmat atı tək hərəkət edə bilərsən. Bir vaxtlar biz kinokluba ayaq açmışdıq – səssiz filmlərə baxmağa; axı mən savadlı adamam, elə deyil? Amma sən, zavallı, sən doğulanadək baş vermiş bu saralmış titrək ehtiraslardan, ölülərin vurnuxduğu əskimiş lentlərdən qətiyyənlə heç nə anlamırdın; ancaq qəflətən onların arasında Harold Lloyd göründü və sən birdən silkindin, axıra yaxın hər şeyin əla keçdiyinə qəti əmin oldun və əlbəttə, Pabst və Fris Lanq öz qaydasındadır. Sənin kamilləşmə həvəsin, cırıq ayaqqabıların və daim mümkün olanı qəbul etməmək istəyin məni bir az əsəbiləşdirirdi. Biz Odeonun yanında küncdə durub doğranmış bifşteks yeyirdik, sonra isə velosipedlə Monparnasa, ilk qabağıma çıxan mehmanxanaya çapırdıq ki, özümüzü tezbazar yatağa çatdıraq. Ancaq elə olurdu ki, Port-d-Orleana çatıb bəzən gecəyarısı İlanlar Klubu üzvlərinin yığılıb kor ovsunçuyla söhbətləşdikləri Jurdan bulvarının arxasındakı kimsəsiz yerlərlə tanış olurduq; əcəb ehtirasoyadan paradoksdur! Velosipedi küçədə saxlayıb çöllü-biyabanla yellənə-yellənə gedirdik, əlbəttə ki, arabir dayanıb göyüzünə tamaşa etməklə, çünki bura Parisdə səmanın yerdən daha qiymətli olduğu nadir yerlərdəndir. Zibil yığınının üstündə oturub siqaret çəkərdik və Sibilla nəvazişlə saçlarını oxşayar, ya da heç kəsə məlum olmayan

axmaq bir mahnını zümzümə edər, arabir nəfəsini dərər və ya xatirələrə dalardı. Mənsə əhəmiyyətsiz şeylər barədə düşünərdim, bu metoddan uzun illər öncə xəstəxanada yatarkən istifadə etməyə başlamışam və getdikcə o, mənə daha xeyirli və gərəkli görünüb. Böyük çətinliklə, ikinci dərəcəli obrazları birləşdirməklə, qoxuları və sifətləri xatırlamağa çalışaraq, nəhayət ki, mən heç nədən 1940-cı ildə Olavarriyada geydiyim qəhvəyi rəngli çəkmələri əldə etdim. Onların rezin dabanları vardı, altları isə elə nazik idi ki, yağış yağanda ürəyimdə də su fırıldayırdı. Bu çəkmələrlə bağlı xatirələri yumruğunda sıxan kimi dalı öz-özünə gəlir: məsələn, donna Manuellanın sifəti, yaxud şair Ernesto Morroni. Ancaq onları dərhal kənara atırdım, çünki oyunun şərtlərinə görə, keçmişdən yalnız əhəmiyyətsiz, dəyərsiz, itmiş şeyləri götürmək olardı. Fikirləşəndə ki daha heç bir şeyi yadıma sala bilməyəcəyəm, məni titrətmə tutdu, hər şeyə tüpürmək və əzab çəkməmək, zamanı öpüb-oxşamaq kimi sarsaq cəhddən imtina etmək arzusu içimi gəmirib-yeyirdi, ancaq hər şey onunla qurtardı ki, bu çəkmələrin yanında anamın Buenos-Ayresdə mənə konserv bankasıyla içirtdiyi «Günəş çayı»-nı gördüm. Və çay qaşığını, bir fincan dağ suyun içərisində fişıldayan qabarcıqlar buraxaraq diri-diri yanan siçanları – çay puçallarını tutan çay qaşığını. Yaddaşımın yalnız Albertinani, yaxud ürəyimin və böyrəklərimin böyük ildönümünü deyil, hər şeyi saxladığına əmin olduğdan sonra Florestdəki iş masamın üzərində nə olduğunu, sifəti yadımdan çıxan Xekrepten adlı qızın üzünü, mənim, beşinci sinif şagirdinin qələmdanında neçə qələm olduğunu var gücümlə xatırlamağa çalışdım və axırda qızdırmalı kimi huşumu itirdim (çünki neçə qələm olduğunu yada sala bilmədim, bilirəm ki, onlar qələmdanın içində, xüsusi bölmədəydilər, ancaq neçə dənəydilər və nə zaman iki, nə zaman altı dənə olduqlarını heç cür xatırlaya bilmədim), bu zaman Sibilla öpərək, siqaret tüstüsünü və isti nəfəsini üzümə üfürərək məni özümə gətirdi və biz gülüsdük, ayağa qalxıb həmklublarımızı axtara-axtara yenidən zibil yığınlarının arasıyla dığırlandıq. Artıq o vaxt başa düşdüm ki, axtarmaq mənim taleyimə ulduzlar tərəfindən yazılıb, axtarmaq – gecələr evdən məqsədsiz çıxanların şüarı və bütün kompasqıranlar üçün bəhanədir. Biz Sibilla ilə başımızı itirənədək patafizikadan danışdıq, çünki onun başına (bizim görüşümüz də minlərcə digər şeylər kimi fosfor qədər qara oldu) saysız-hesabsız qeyri-adi, heç bir çərçivəyə sığmayan şeylər gəlib və qətiyyənlə ona görə yox ki, biz başqalarına xor baxır və özümüzü Maldororların və ya hansısa qeyri-adi sərsəri Melmotların içərisindən çıxmış sayırıq. Mən elə düşünürəm ki, işıldaquş təbiətin ən fəvqəladə möcüzələrindən biri olduğunu şəksiz əsas gətirərək dərin məmnunluq hissi keçirir, gəlin fərz edək ki, onun şüuru var, onda aydın olacaq ki, bu həşəratın qarınıcığı hər dəfə işıldamağa başlayanda qeyri-adilik duyğusu ona ləzzət edir. Bax Sibilla da həyatında bütün qanunların daima iflasa uğraması ucbatından düşmüş olduğu həmin fəvqəladə dəyişikliklərdən vəcdə gəlmişdi. O, körpüyə qədəm basar-basmaz onu uçurub-dağıdanlardan, beş dəqiqə bundan öncə beş milyon dollar udan lotereyanı öz gözləriylə görüb, lakin almadığını çığır-ağlaya xatırlayanlardan idi. Mən sadəcə qeyri-adiliklərin başıma gəlməsinə öyrəşmişəm və val albomunu götürmək üçün qaranlıq otağa girəndə birdən məhz həmin albomu özünə yuva seçmiş diri, çevik və nəhəng qırxayağı ovcumda sıxmağımda dəhşətli heç bir şey görməmişəm. Ya da, məsələn, siqaret qutusunu açarkən içində boz-yaşıl rəngdə saman görmüşəm, yaxud parovozun fitini elə vaxtda və elə tonda eşitmişəm ki, dərhal Lüdviq Vanın simfoniyasının passajına köklənmişəm,

yaxud da Mediçi küçəsindəki ayaqyoluna cumub özümü pissuara yetirmək istərkən kabinadan çıxan kişiylə toqquşar, o da sanki, qiymətli kilsə əşyasını ovcunda sıxaraq, bədəninin qeyri-adi ölçüdə və rəngdə olan ifadəolunmaz hissəsini mənə tərəf döndərər və mən başa düşərdim ki, bu kişi o birinə (bəlkə də, o, başqası deyil, elə bunun özüydü), iyirmi dörd saat əvvəl Coğrafiya seminarında totem və tabular haqqında məruzə edərək eynilə beləcə yumruqlarını sıxıb publikaya mərmər çubuqlar, lraquyruq quşu quyruğunun lələyi, ayin sikkələri, qeyri-adi vasitələrlə parçalanmış heyvan qalıqları, dəniz ulduzları, qurudulmuş balıqlar, kral kənlərinin şəkillərini, ovçu qurbanları, mumiyalanmış nəhəng böcək-skarabeylər göstərən, xanımları cuşa gətirən və bu cür işlər üçün heç vaxt özünə korluq verməyən kişiylə bənzəyir.

Bir sözlə, indi, yəqin ki, Belvildə və ya Pantendə avaralanan və ayağının altına diqqətlə baxaraq qırmızı cır-cındır axtaran Sibilla haqqında danışmaq o qədər də asan deyil. Əgər tapa bilməsə bütün gecəni ölgün baxışlarıyla zibilxanalarda eşələnəcək: ona görə ki, qırmızı əsgini – bu günahyuma, bağışlanma və ya möhlət nişanəsini tapmayacağı təqdirdə nəşə dənşətli bir şeyin baş verəcəyinə əmindir. Onu yaxşı başa düşürəm, çünki özüm də əlamətlərə inanıram və hərdən mənim özümə də qırmızı əsgə çox lazım olur. Uşaqlıqdan inanıram ki, əgər yerə nəşə düşdüsə, gərək onu qaldıram, nə olur-olsun, yox, əgər qaldırmasam, demək, mütləq bədbəxtlik üz verəcək, vacib deyil ki, mənə, sevdiklərimdən kiməsə və kimin ki, adı yerə düşən əşyanın baş hərfiylə başlayır. Ən pisi də odur ki, məni saxlamağa qadir olan güc yoxdur, əgər nəşə bir şeyim döşəməyə düşdüsə, başqa bir şeyi qaldırmağın heç bir mənası yoxdur, bu sayılmaz və bədbəxtlik qaçılmazdır. Bunun üstündə dəfələrlə məni axmaq yerinə qoyublar, elə mən özüm də dəliyə dönürəm, gicbəsər kimi əlimdən düşən kağızın və ya karandaşın dalınca uçuram. Bir dəfə Skrib küçəsindəki işgüzar adamlarla, tülkü xəzi geyinmiş fahişələrlə və mədəni ər-arvadlarla ağzınadək dolu olan dəbdəbəli restoranda bir parça qəndin dalınca sürünmüşdüm. Mən ora Ronald və Etyenlə getmişdim, bir parça qənd əlimdən çıxıb bizdən xeyli aralı olan masanın altına diyirləndi. Mən ilk növbədə onun diyirlənməsinə diqqət etdim, çünki qənd parçası, adətən, döşəməyə düşdükdən sonra düzbucaqlı olduğundan heç bir yerə diyirlənmir. Bu isə naftalin kürəciyi kimi gilləndiyindən daha çox qorxdum, hətta mənə elə gəldi ki, onu əlimdən dartıb aldılar. Mənə bələd olan Ronald qəndin diyirlənə biləcəyi ehtimal olunan yerə baxdı və qaqqıldayıb güldü. Bu məni daha da qorxutdu və qorxuma səbəblərimin tarıma çəkilməsi də əlavə olundu. Ofisiant yerə nəşə qiymətli bir şey, məsələn, parker qələmimi, ya da taxma dişlərimi saldığımı zənn edib yaxınlaşdı, ancaq o, mənə yalnız mane olurdu, odur ki, heç bir söz demədən döşəmənin üzəriylə sürünərək məsələnin çox ciddi olduğunu düşünüb maraqdan çatlayan adamların (insafən, buna əsasları da vardı) ayaqlarının altında qənd parçasını axtarmağa başladım. Masanın ətrafında bir yekəpər sarı arvadla, o qədər də kök olmayan cantaraq bir fahişə, idarə müdiri, ya da bunabənzər iki tip oturmuşdu. Hər şeydən öncə başa düşdüm ki, qənd heç yerdə yoxdur, halbuki onun masanın altında toyuq kimi vurnuxan çəkmələrin altına diyirləndiyini öz gözlərimlə görmüşdüm. Bədbəxtlikdən döşəməyə sərilmiş xalı xeyli didilib-dağıldığından qənd onun tükləri arasında elə gizlənə bilərdi ki, tapmaq mümkün olmasın. Ofisiant da masanın o biri tərəfiylə döşəməyə çökdü və hər ikimiz iməkləyə-iməkləyə çəkmə-toyuqların arasıyla sürünməyə başladıq, onların sahibləri isə masanın üstündə təzə yumurtlamış

toyuq kimi qaqqıldayırdılar. Ofisiant hələ də yerə parker qələmi, ya da qiymətli zinət əşyasının düşdüyünə əmin və biz masanın altına, qarşılıqlı etimada tam yarayan yarımqaranlığa daldıqda o soruşdu, mən də hər şeyi olduğu kimi dedim və o, üz-gözünə elə bir biçim verdi ki, onu yubanmadan fotolentə köçürmək lazım idi, mənə güləcək durumda deyildim, qorxudan mədəm deşilməyə başlamışdı, axırda ümidimi tamam itirdim (ofisiant hirsə masanın altından çıxdı), başladım qadınların çəkmələrindən yapışb qənd parçasını dabanlarının altında axtarmağa, toyuqlarsa qaqqıldaşır, müdir-xoruzlar belimi dimdikləyirdilər. Mən Ronaldla Etyenin qəhqəhələrini eşitdim, ancaq özümü saxlaya bilməyib İkinci imperiya üslubundakı kürsünün ayağının dalında gizlənmiş qəndi tapanadək bu masanın altından o birinə süründüm. Ətrafda hamı özündən çıxmışdı, mən özüm də cinlənmişdim, ovcumda sıxdığım qənd parçasının tərimlə necə qarışdığını və iyrənc şəkildə əriyib ovcuma yapışdığını, sanki, məndən qisas aldığını hiss edirdim. Bax belə şeylər mənim başıma çox gəlib.

(– 2)

2

Əvvəlcə burada hər şey qanvermə kimi idi, başdan-ayağa işgəncə; pencəyinin cibində daima göy üzlüklü pasportunun olmasını hiss etməli, mehmanxanadakı nömrənin açarının isə mismardan, öz yerindən asıldığını bilməliydin. Qorxu, məlumatsızlıq, korluq – bu belə adlanır, buna belə deyilir, indi bu qadın gülümsəyəcək, bu küçənin arxasından Nəbatat bağı başlanır. Paris poçt kartoçkası kimi bir şeydir, kirli aynanın yanında Kleye reproduksiyası. Və günlərin birində Şərş-Midi küçəsində Sibilla yanıma gəldi; o, mənim Tomb-İssuar küçəsindəki otağıma qalxanda çox zaman əlində ya çiçək, ya da Kleyenin və Mironun açıqcaları olardı, pulu olmayanda parkdan çinar yarpaqları yığıb gətirirdi. O vaxtlar mən səhər obaşdan küçədə məftil və boş qutular axtarar, onlardan mobillər, boruların üzərində hərlənən fırlanğıclar və heç kəsə gərək olmayan maşınlar qayırdım, Sibilla da mənə onları rəngləməyə kömək edərdi. Biz bir-birimizə aşiq deyildik, biz məhəbbətə, sadəcə, uzaqdan və tənqidi həssaslıqla yanaşır, bunun ardınca da qorxunc sükuta dalırdıq. Bir-birimizə baxdığımız müddətdə pivə qızır, köpüyü stəkanda ərp bağlayır və biz zamanın keçdiyini hiss edirdik. Nəhayət, Sibilla ayağa qalxıb otaqda var-gəl edərdi. Dəfələrlə onun güzgünün qarşısında dayanıb heyran-heyran öz bədəninə baxdığını, Suriya heykəlcikləri kimi ovuclarıyla döşlərini qaldırdığını və baxışlarını asta-asta dolandıraraq, sanki, dərisini tumarladığını görmüşdüm. Və mən onu yanıma çağırmaq istəyim qarşısında tab gətirməyib az öncə xeyli tək-tənha qalaraq bədəninin əbədiyyətinə bu dərəcədə inanıb-vurulduqdan sonra yenidən mənimlə necə olacağını hiss etmək istəyirdim.

O vaxtlar biz, demək olar ki, Rokamadur haqqında heç danışmazdıq, həzz almaq eqoistlikdir və ötəri ləzzət öz şirin iniltisiylə bizi bir-birimizə sarı itələyir, öz duzlu əlləriylə bir-birimizə bağlayırdı. Mən Sibillanın arsızlığını ayrı-ayrı mövcudluq anlarının təbii şərti kimi qəbul etdim

və biz Rokamaduru dilucu xatırlayıb qızdırılmış vermişel boşqabına hücum çəkirdik, çaxırı pivə və ya limonadla qarışdıraraq ya aşağı qaçırdıq ki, tində alver edən qarı bizə iki düjün istridyə açsın, ya da qopub-tökülmüş pianoda Şubertin madam Noqe melodiyasını və Baxın prelyudiyalarını çalırıd və yaxud da dəmir torda qızardılmış bifşteks və duzlu xiyar qarışdırılmış «Porgi və Bess»i ifa edirdik. Yaşadığımız nizamsız, daha doğrusu, nizamlı həyat sayəsində qarnımız ən təbii yolla tədricən val anbarına və cavab gözləyən – artıq vacib saydığım – məktub arxivinə çevrilirdi, ancaq mən bunu Sibillaya demək istəmirdim. Sibillaya gerçəkliyi dəqiq terminlərlə anlatmağın yersiz olduğunu başa düşmək o qədər də çətin deyil, təriflər və ya onların tam əksi onu əməlli-başlı pərt edərdi. Onunçün nizamsızlıq deyilən şey, ümumiyyətlə, mövcud deyildi, mən bunu bir dəfə onun açıq qalmış çantasına baxarkən anladım (bu, Reomyur küçəsindəki kafedə olmuşdu, yağış yağırdı və həvəs bizə əziyyət verirdi); mən nizamsızlığı qəbul edir və hətta ona dostcasına yanaşırdım, lakin yalnız bunun nə demək olduğunu anlayandan sonra; demək olar ki, bütün dünyayla münasibətlərim mənə sərfəli olmayan bu şərtlərlə quruldu və neçə dəfə günlərlə dəyişdirilməmiş yataqda uzanıb Sibillanın metroda bir uşağın ona Rokamaduru xatırlatmasına görə ağlamağını dinləyərək, ya da onun bir gün öncə bütün gününü Leonora Aktvinskayanın portreti qarşısında keçirib ona bənzəmək ehtirasıyla daranmasını seyr edərək neçə dəfə fikirlərimi udmuşam (lap əqli gəyirtir kimi). Çünki həyatımın əlifbası – əzab-əziyyətlə dolu axmaqlıqdır, çünki mənim həyatım dialektik vurnuxmalarda taqətdən düşüb, bunların nəticəsində mən nə isə etmək əvəzinə heç bir şey etməməyi və hamının qəbul etdiyi ədəb-ərkan əvəzinə, mötədil ədəbsizliyi seçmişəm. Sibilla saçlarını yığır, açır və yenidən yığır. Rokamadur haqqında düşünərək Hüqo Volfdan nəsə oxuyar (iyrəncdir), məni öpər və saç düzümünün necə olduğunu soruşardı, ya da sarı kağız parçasına rəsm çəkərdi, həmişə də öz kefindəydi, tamamilə və büsbütün, eyni vaxtda qeyri-təsadüfən kirli yatağa uzanıb və qeyri-təsadüfən isti pivə qurtumlayan məndə hər şey əksinəydi: mənim həyatım və mən həmişə başqalarının həyatının qabağında olub. Lakin mən bu şüurlu avaralığımla fəxr etmişəm: aylar və Sibillanın, Ronaldın, Rokamadurun, Klubun, küçələrin, mənim mənəvi azarlarımın, başqa pioreylərin, Bert Trepanın, arabir aclığın, məni çətinliklərdən qurtaran qoca Truyun olduğu saysız həyat hadisələri bir-birini əvəz edirdi, ancaq mən musiqi və tənəki, nalayiq söyüşlər və müxtəlif xırda ədəbsizliklər qusan gecələrə əsir düşərək, onların təsirinə düşüb-düşməməyimdən asılı olmayaraq, cib xaosunu ali mənəvi qanunlarla qınayan, yaxud ona hansısa başqa, tamamilə çürümüş yarlıklar yapırdıran bu sürtük bohema həvəskarları kimi heç vaxt riyakarlıq etmək istəmirdim; büsbütün batırılmış cəmiyyətdən yaxa qurtarmaq üçün, guya, bir az ədəb-ərkanın yetərli olmasıyla mən heç cür razılaşmaq istəmirdim. Beləliklə, Sibillaya rast gələndə, o özü də bilmədən mənim həyatımın şahidi və casusu oldu, mənə durmadan bu barədə düşündüyümdən əsəbilik keçirirdim və həmişəki kimi başa düşürdüm ki, mənimçün mövcud olmaqdan və fəaliyyət göstərməkdənsə, düşünmək daha asandır, mənim durumumda ergo¹ məşhur frazadakı ergo deyil, hətta ümumiyyətlə, ergo deyil. Ona görə də biz daima sol sahildə avaralanırıd, Sibilla isə mənim casusum və şahidim olduğunu bilmədən, bundan xəbərdar olmadan mənim biliyimə, ədəbiyyatı, hətta «jazz cool» u başa düşməyimə heyran qalırdı, çünki bütün bunlar onunçün müəmmalı və anlaşılmaz şeylər idi. Ona görə də özümü Sibillaya antoqonistcəsinə

yaxın hiss edirdim, bizim sevgimiz dialektik sevgiydi, dəmir yonqarlarını və maqniti, hücumla mudafiəni, topla divarı birləşdirən sevgi kimi. Sibillanın mənimlə bağlı müəyyən xəyallar qurmasından qorxurdum, bəlkə də, ona elə gəlirdi ki, mən mövhumatdan müalicə olunuram, ya da keçmiş xurafatı az zəhlətökən və daha poetik olan qadına dəyişirəm. Və bu müvəqqəti könül xoşluğunun, bu saxta nəfəsdərmənin qızgın çağında mən əlimi uzadıb Paris kələfinə, onun ümumi kələfə dolaşmış sərhədsiz materiyasına, onun havasının maqmasına, pəncərəsinin çölünə çəkilmiş rəsmlərinə, onun buludlarına və çardaqlı pəncərələrinə toxundum; bununla da qarmaqarışıqlıq başladı, dünya yenidən daşlaşdı, bərkidi, hər şey möhkəmcə öz yerinə oturdu və küçələrdən, ağaclardan, adlardan və masalardan ibarət bu kələfə möhkəm bərkidilmiş ilgəklərdə çevrilməyə başladı. Qurtuluşa aparan hərcmərəklik yox idi, yalnız natəmizlik və yoxsulluq, dibi pivəli parçalar, corablı künc-bucaqlar, iki bədənin iyini verən tüklü yataqlar, incə, ağ əlləriylə ayaqlarımı sığallayan qadın vardı. Ancaq məni bu sayıqlığımdan bircə anlıq da olsa qopara biləcək bu nəvaziş gecikmişdi. Həmişəki kimi gecikmişdi, çünki biz dəfələrlə sevgiyə könül bağlasaq da, xoşbəxtlik, deyəsən, bir az başqa cür görünmüşdü, yəqin ki, o, bu rahatlıq və ləzzət kimi deyil, kədərliydi, bəlkə də, taydış və ya adaya, durğunluğa doğru sonsuz yığılmaya bənzəyirdi. Sibilla bilmirdi ki, mənim öpüşlərim də baxışlarım kimi onun içini, hətta o biri tərəfini görməyə başlayıb və mən başqa bir formada çıxaraq ağılını itirmiş losman kimi gəminin dal tərəfində durub zamanın sularını kəsər və geri püskürdərdim.

Əlli neçənci ilin o günləri mən özümü Sibilla ilə baş verməli olan başqa bir şeyin arasında sıxılmış kimi hiss etdim. Sibillanın dünyasına, Rokamadurun dünyasına qarşı çıxmaq ən böyük axmaqlıq olardı, çünki hər şey mənə müstəqil olan kimi özümü azad hiss edəcəyimi vəd edirdi. Mən nadir ikiüzlülərdən idim, odur ki, bu xırda casusluq – dərimə, ayaqlarıma, Sibilla ilə necə əylənməyimə, tutuquşu kimi qəfəsin barmaqıqları arasından Kyerkeqoru oxumağıma xəlvəti baxışlar mənə mane olurdu. Ancaq mənə elə gəlir ki, məni hər şeydən çox mənə altdan-altından baxdığının qətiyyəni fərqləndirən, əksinə, suveren müstəqilliyimə tamamilə əmin olan Sibillanın özü narahat edirdi. Ancaq yox, əslində, məni azadlığa bir də heç vaxt indiki kimi bu qədər yaxın olmayacağımı düşünmək əsəbiləşdirirdi, bax onda Sibillanın dünyası tərəfindən təqib olunduğumu hiss etdim və ondan, həqiqətən, yaxamı qurtarmaq ehtirasım məğlub olduğumun etirafıydı. Nə uydurulmuş izzətlərin sintetik zərbələrinin, nə də manixeyliyin, yaxud hansısa axmaq qeyri-elmi dixotomiyanın arxasında gizlənməyin Monparnas vağzalının pilləkənlərində özümü müdafiə etməyimə kömək etmədiyini etiraf etmək ağır idi, Rokamaduru yoluxmağa gedən Sibilla məni hara sürükləyirdi? Olanları niyə də qəbul etməyə, nizam və nizamsızlıq, azadlıq və Rokamadur kimi məfhumların içində qurdalanmağın səbəbini öyrənməyə niyə cəhd etməyə; nədən Koçabamba küçəsindəki həyətdə ətirşah dibçəkləri satan adamlar kimi hər şeyə təbii və qayğısız yanaşmaq? Ayaqyolunda, yaxud Gefsiman bağında qapı sürgüsünü düşünmədən və səhv etmədən tapa bilməkçün, yəqin ki, axmaqlığın lap dibinə düşmək lazımdır. Məsələn, o zaman məni Sibillanın öz oğlunun adını Rokamadur qoymaq xəyalları heyrləndirmişdi. Biz Klubda bunun üzərində baş sındırmaqdan yorulduq, Sibilla isə elə hey deyirdi ki, oğlana atasının adını qoyub, atası yoxa çıxdıqdan sonra isə ən yaxşısı onu Rokamadur çağırmaq, kəndə göndərmək və en nourrice¹ böyütməkdir. Bəzən Sibilla həftələrlə Rokamaduru

yada salmırdı və bu həmişə onun müğənni, Lieder2 ifaçısı olmaq ümidlərinin oyanmasıyla eyni vaxta təsadüf edirdi. Belə vaxtlarda Ronald iri və sarı kovboy başını pianonun üzərinə əyər, Sibilla isə Hüqo Volfdan elə qeyzlə bağırardı ki, hətta qonşu otaqda Sevastopol bulvarında satmaqçün təsbəh düzən madam Noqeni belə təsirləndirərdi. Onun Şumandan etdiyi ifalar daha çox ürəyimizə yatırdı, ancaq bu da bizim axşam nə etməyə hazırlaşmamızdan, bir də Rokamadurdan asılıydı, çünki Rokamadur Sibillanın yadına düşən kimi mahnı-filan gedirdi işinin dalınca və pianonun arxasında tək qalan Ronald öz bibop ideyalarını inkişaf etdirməyə əlverişli imkan tapır və şirin blyuzlarının qüdrətiylə nəfəsimizi kəsirdi.

Rokamadur haqqında yazmaq istəmirəm, hər halda, bu gün, bununçün gərək özümə daha yaxın məsafədən baxam və məni mərkəzdən ayıran hər şeylə əlaqəni kəsəm. Mən onsuz da mərkəzi yaddan çıxarmıram, qətiyyən nə danışdığımı bildiyimə əmin olduğumçün deyil, sadəcə, biz qərbi avropalıların öz oxumuzu, mərkəzimizi, həyatın mənasını, Omfalosu, hind-avropa nostalgiyasının əlamətlərini nizama salmaq cəhdimizdə köməyinə arxalandığımız həndəsənin geniş yayılmış tələsinə düşürəm. Hətta təsvir etməyə çalışdığım öz həyatımı da, küçələrində quru yarpaq kimi vurnuxduğum bu Parisi də görmək mümkün olmazdı, əgər bütün bunların arxasında mehvərə can atan ürək döyünməsəydi, yenidən ilk gövdəylə qarşılaşmaq arzusu olmasaydı. Bu nizamsızlığı göstərmək üçün nə qədər söz, nə qədər termin və məfhum olarmış. Bəzən özümü inandırmağa çalışıram ki, axmaqlıq üçbucaq adlanır, səkkizi səkkizə vurmaqla isə əsərdə dəlilik və ya it alınar. İnsan cildinə girmiş bu anlaşılmazlığı mən Sibillanı qucaqlayaraq təsdiqləyə bilərəm ki, roman yazmaq (mən onu heç vaxt yazmayacağam), yaxud həyat bahasına xalqlara azadlıq bəxş edən ideyaları müdafiə etmək, guya, çörəyin içindən fiqur düzəltmək qədər mənalıdır. Kəfkir günahsızcasına yellənməsini davam etdirir və mən yenidən rahatlıq gətirən məfhumlar barədə düşünürəm: mənasız fiqurcuq, transsendent roman, qəhrəmancasına ölmək. Mən onları ardıcılıqla kiçikdən böyüyə düzürəm: fiqurcuq, roman, qəhrəmanlıq. Orteqa və Şeler tərəfindən mükəmməl şəkildə araşdırılmış dəyərlərin iyerarxiyası haqqında düşünürəm: estetik, etik, dini. Dini, estetik, etik. Etik, dini, estetik. Fiqurcuq, roman. Ölüm, fiqurcuq. Sibilla diliylə məni qıdıqlayır. Rokamadur, etika, fiqurcuq, Sibilla. Dil, qıdıq, etika.

(– 116)

Yuxusuz gecə ərzində üçüncü siqaret yatağın kənarında oturmuş Horasio Oliveyranun ağzını yandırdı; o, yanında yatmış Sibillanın saçlarını iki dəfə yavaşca tumarladı. Bazar ertəsi dan yeri təzəcə ağarırdı, bütün bazar günü və axşamı onlar heç bir yerə getməmişdilər, kitab oxumuş, val dinləmiş, növbəylə ayağa qalxıb qəhvə, yaxud çay dəmləmişdilər. Qaydnın kvarteti bitər-bitməz

Sibilla yuxuya getmişdi, daha qulaq asmaq istəməyən Oliveyra isə yatağından qalxmadan patefonu söndürmüşdü; val bir neçə dövrə vursa da, heç bir səs çıxarmamışdı. Allah bilir niyə, bu səfeh inersiya onu bəzən həşəratların və uşaqların etdiyi faydasız hərəkətlər barədə düşünməyə sövq etdi. O, yata bilmirdi, odur ki, açıq pəncərədən bəzən skripkaçının gecə yarısınıadək öz skripkasını cüyüldətdiyi qarşı mansardaya baxaraq siqaret çəkirdi. Hava isti olmasa da, Sibillanın bədənini onun ayağının sağ böyrünü qızdırırdı, o irəlində uzun gecənin olduğunu düşünüb dala çəkildi.

O, özünü yaxşı hiss edirdi, çünki həmişəki kimi Sibilla ilə bir-birini təhqir etmədən və çığırıb-bağırmadan hər şeyə nöqtə qoymaq barədə razılığa gəlmişdilər. Eniylə uzununu bir olan qırmızıyanaq vəkil qardaşından təyyarə poçtuyla gələn məktub ona təsir etməmişdi; o, Oliveyranın nahaq yerə qədrini bilmədiyi qardaşlıq və vətəndaşlıq vəzifələri haqqında dördcə səhifə yazmışdı. Məktub deyildi e, qızıl parçasıydı və Oliveyra dostlarının da həzz alması üçün onu divara yapışdırdı. Məktubdakı yeganə qiymətli məqam qardaşının ona qara bazarın kursuna uyğun pul göndərməsiylə bağlı bildiriş barədə məlumat verməsiydi. Qardaşı bunu nəzakətlə «komisyon» köçürməsi adlandırırdı. Oliveyra düşündü ki, bu pula çoxdan oxumaq istədiyi kitabları alar və üç min frank da Sibillaya verər – qoy, nə istəyir alsın, istəyir lap təbii ölçülü oyuncaq fil alsın və Rokamaduru heyrtləndirsin. Səhərlər o, qoca Truyanin yanına gedib Latın Amerikasından gələn korrespondensiyanı yerbəyer etməliyi. Evdən çıxıb harasa getmək, nəyləsə məşğul olmaq, nəyisə yerbəyer etmək yatmağa kömək etmirdi. Yerbəyer etmək – bu nə sözdür? Etmək. Nə isə etmək, yaxşılıq etmək, çiş etmək, iş gözləyə-gözləyə bekarçılıqla baş girmək, hara fırladırsan-fırlat, hər yer işdir. Lakin hər bir fəaliyyətin arxasında etiraz vardı, çünki hər cür fəaliyyət -dan, -dən – dən başlayıb, -a, -ə – də qurtarmaq, ya da nəyinsə yerini dəyişmək deməkdir, yəni o artıq orada deyil, buradadır, yaxud başqa bir evə girməməyin və ya girməyin əksinə bu evə girmək lazımdır – başqa sözlə, hər cür əməl hesab edir ki, nəşə hələ yoxdur, nəşə hələ edilməyib və bunu etmək olardı, məhz buna görə də nəyinsə daimi və aşkar qüsurunun, varlığın əskikliyinə və ya olmamasının əleyhinə səssiz etiraz. Düşünmək – guya, ağzınadək doldurmağa qadir əməldir, yaxud guya, həyat deyilməyə layiq olan nəsnə elə əməllərin cəmidir, moralistin arzusu kimi başqa bir aləmdir. Ən yaxşısı, ümumiyyətlə, bundan imtina etməkdir, çünki fəaliyyətdən imtina etirazin maskası yox, xalis etirazdır. Oliveyra bir siqaret də yandırdı və qımışdı – onun hərəkəti minimal olmasa da, o bunu etdi. O, səthi analizlə məşğul olmaq istəmirdi – mücərrəddliyi və filoloji fəndləri, demək olar ki, həmişə kənara qoyurdular. İndi yeganə düzgün olan şey mədənin girişində heç nəyin yaxşı olmadığı və demək olar ki, heç vaxt yaxşı olmadığıyla bağlı şübhəni fiziki baxımdan duyan ağırlığı hiss etməkdir. Qorxulu heç bir şey yoxdur, sadəcə, o, kollektiv hərəkətlərin fırlıdaq olduğunu qəzəbli tənhalıq kimi lap çoxdan rədd etmişdi. Bunlardan sonra adamlar radioaktiv izotopları və ya Bartolome Mitrenin prezidentlik dövrünü öyrənməyə cumurlar. Onun gənclik illərindən bəri seçdiyi bir şey vardısı da, bu, hansısa «mədəniyyətin» sürətlə və acgözlüklə udulması sayəsində müdafiə olunmamaq, əsas etibarilə Argentina orta sinfinə xas olan və öz bədənini milli və digər istənilən gerçəklikdən oğurlamağı hədəf seçən tryuk və onun qidalandığı boşluqdan sənin qurtulduğunu hesab etməkdir. Bəlkə də, bu, dostu Trevelerin təbirincə, xüsusi sistemə salınmış dəliliyin

təzahürüdür və onu fariseylərin cəmiyyətinə (onun bir çox dostları könüllü olaraq bu cəmiyyətin fəal üzvləriydi) üzv olmaqdan qurtardı; cəmiyyətin üzvü olmaq hər hansı fəaliyyət üzrə ixtisaslaşmaqla bütün problemlərdən uzaqlaşmağa imkan verirdi, buna görə də, sanki, ələ salınaraq ən yüksək Argentina rütbələriylə təltif olunurdular. Buna baxmayaraq, ona, məsələn, sən argentinalısan, ya eskimos kimi tarixi problemləri fəaliyyət seçimi və ya ondan imtina problemiylə qarışdırmaq qeyri-düzgün və çox asan görünürdü. O, həyatda kifayət qədər yaşamışdı və artıq anlamağa başlamışdı ki, başqalarının fikriylə oturub-durduğundan obyektivin qiymətləndirilməsində subyektivin əhəmiyyəti əvvəllər daim onun gözündən yayınmışdı. Məsələn, Sibilla insanın fizionomiyasının təəssüratlara (bu təəssüratları onda tarixi-sosial ideyalar, yaxud krito-miken mədəniyyəti formalaşdırırdı), əlinin formasının isə hökmən duyğulara (bu duyğuların sahibi onları Girlandayoya və Dostoyevskiyə münasibətdə sınaqdan keçirə bilər) birbaşa təsir göstərdiyini hesab edən azlığa mənsub idi. Və Oliveyra etiraf etməyə hazır idi ki, onun qan qrupu möhtərəm əmiləriylə keçirdiyi uşaqlığı, yeniyetməlik dövründə cavabsız qalan sevgi duyğuları ilə birlikdə olub və onun asteniyaya meyilliliyi ilə bərabər dünyagörüşünün formalaşmasında mühüm əhəmiyyətli faktora çevrilə bilər. O, orta sinfə mənsub idi, əslən Buenos-Ayresliydi və dövlət məktəbində oxumuşdu – belə şeylər isə izsiz ötürür. Bəla burasındaydı ki, öz görüşlərinin hədsiz milli məhdudluğundan qorxaraq, o, nəhayət, bütün «hə»ləri və «yox»ları tərəzinin gözlərində, sanki, tarazlıq mərkəzindən baxaraq, diqqətlə «çəkməyə» və olduqca böyük əhəmiyyət verməyə başladı. Parisdəki hər şeydə o, Buenos-Ayresi görürdü və əksinə; məhəbbəti nə qədər bölünsə də, əzab çəkərək bu itkiyə və unutmazlığa hörmətlə yanaşırdı. Bu cür davranış öldürücü dərəcədə əlverişli, hətta asan idi, çünki tədricən refleksə və texnikaya çevrilir (uzaqbaşı) və iflic olmuş adamın qorxunc-parlaq fikirlərini, yaxud gözəl-səfəh atletin cahilliyini xatırladırdı. O artıq həyatla filosofsayaqı və clochard kimi ağır-ağır addımlamağa başladı və irəli getdikcə özünüqoruma instinktinə həyati vacib ehtirasları məhdudlaşdırmaq üçün daha çox izin verdi; o, qəti əmin idi ki, aldanmaqdan əhəmiyyətli dərəcədə daha yaxşıdır. Fəaliyyətsizlik mötədil ruhi tarazlıq, bir yerə yığılmış dağınıqlıqdır. Oliveyra üçün ən vacibi bu mənzərədə Tupak Amarunun torpaqlarının bölüşdürülməsində olduğu kimi ruhun varlığını itirməmək və bu zaman ətrafında hər gün bütün mümkün sifətlərdə təntənəli surətdə elan edilən miskin eqosentrizmə (kreolosentrizmə, subursentrizmə, kultursentrizmə, folklorsentrizmə) yuvarlanmamaq oldu. Hələ on yaşında ikən günlərin bir günündə parasio ağacları əmilərini və onların tarixi-siyasi mövzuda çoxmənalı nəsihətlərini öz adda-budda gölgəsi altına alanda o, ilk dəfə «Mən sizə deyirəm!» kimi yumruğun masaya vurulmasıyla müşayiət olunan (bu, qəzəbli təsdiq xidmət edirdi) xarakterik ispan-italyan-argentinalı nidalarına qorxa-qorxa etirazını bildirdi. «Glieco dico io!» , «Mən sizə deyirəm, lənət şeytana!» Bu o deməkdir ki, «mən» çox dəyərliyəm – Oliveyra düşünməyə başladı. – Bu «mən» bu böyük dünyada hansı çoxbilmişliyi təsdiq edə bilərdi?» On beş yaşında anladı ki, «mən bir şeyi bilirəm ki, heç nə bilmirəm»; və bu açıqlamanın ardınca gələn baldırğan zəhəri tamamilə labüd göründü, həqiqətən də insanlara «mən sizə deyirəm» kimi çağırış etmək cəzasız qala bilməz axı. Sonradan o, məmnuniyyətlə əmin oldu ki, mədəniyyətin ən yüksək formalarına nüfuz, həmçinin biliyə və ağıla əsaslanan inam təsir göstərir. «Mən sizə deyirəm» də eləcə.

Ancaq bunu deyənlər tərəfindən pərdələnmiş və qəbul edilməmiş olsa belə, «mən həmişə düşünmüşəm», yaxud «əgər mən nəyəsə inanıramsa da» və yaxud «aydındır ki» kimi səslənə bilərdi və demək olar ki, heç vaxt əks fikri ehtiva edən soyuq mühakimə kimi dəyərləndirilməzdi. Lap insan cinsi kimi dözümlü, ağıllı şübhələr, duyğularda tərəddüdetmə yoluyla həddindən artıq irəliləməsinə yol vermədən individumu diqqətlə izləyirdi. Müəyyən məqamda həm qabar, həm skleroz, həm də tərif yaranıb: qara, yoxsa ağ, radikal, yoxsa konservator, homo, yoxsa geteroseksual, bədii, yaxud mücərrəd, «San-Lorenzo», yaxud «Bokayuniors», ətli, yaxud vegetarian, kommersiya, yaxud poeziya. Tamamilə doğrudur, çünki insan cinsi Oliveyra kimi tiplərə bel bağlaya bilməz; qardaşının məktubu da məhz bu qəbuləlməzliyi ifadə edirdi.

«Bəla burasındadır ki, – o düşündü, – bütün bunlar labüdə bir şeyə gətirib çıxarır: «animula vagula blandula»². Nə etməli? – onun yuxusuzluğu da elə bu sualdan başladı. – Oblomov, cosa facciamo?³ Tarixin böyük səsləri hərəkətə keçməyə vadar edir: «Hamlet, revenge!»⁴ İntiqam almalıyıq, Hamlet, yoxsa çippendeyl kreslosu, şap-şaplar və köhnə buxarıyla kifayətlənəcəyik? Suriyalı hər şeydən sonra, bildiyimiz kimi, Marfanı biabırçı şəkildə təriflədi. Sən Arcunanı döyüşə çağıracaqsan, qorxaq kral? Mübarizə xətrinə mübarizə, daim təhlükədə yaşamaq, epikürçü Mariyanı, Riçard Hillarini, Kionu, T.E. Lourensi... yada sal. O kəs xoşbəxtədir ki, özü seçir, gözəl qəhrəmanların, müqəddəslərin onu seçməsinə izn verir, həqiqətdə isə onlar gerçəklikdən rahatlıqla qaçırlar».

Bəlkə də, elə belədir. Məgər yox? Ancaq onun nəzər nöqtəsi üzümə baxan tülkününküylə eynidir. Bəlkə, onun öz əsasları var, ancaq onlar da qarışqanın cırcıramaya söylədikləri kimi xırda və miskindir. Şüur aydınlığının fəaliyyətsizliyə aparması şübhəli deyilmi, bunun içində xüsusi bir şeytan korluğu yoxdur ki? Barıt anbarıyla havaya uçan cəsur və səfeh döyüşçü Kabral, şan-şöhrət qazanan igid əsgər – yüksək idealları, absolyuta ani yaxınlaşmanı özləri də bilmədən belələri müəyyən etməmiş (çavuşdan hansı şüurluluğu tələb etmək olar)? Bununla müqayisədə adi bəsinin, şüurun kabinet məntiqinin gecə saat üçdə yatağın kənarında ağzında siqaret oturduğu zaman yanına gəlməsi torpaq köstəbəyinin kəşfindən az əhəmiyyət kəsb edir.

O, öz fikirlərini artıq oyanmış və əlində bürmələnməmiş qalac yuxulu-yuxulu xoruldayan Sibilla ilə bölüşdü. Sibilla gözlərini açıb fikrə getdi.

– Sən, sadəcə, bacarmazdın, – o dedi. – Sənin beynin səhərdən gecə yarısınaqədər baş sındırmağa, düşünməyə hazırdır, ancaq iş görmək sənlik deyil.

– Mən o prinsipdən çıxış edirəm ki, fikir fəaliyyətdən əvvəl gəlməlidir, ay axmaq.

– Prinsipdən, – Sibilla dedi, – çox mürəkkəbdir. Sən muzeydəki şəkillərə, sanki, nəzarətçi kimi baxırsan. Mən demək istəyirəm ki, şəkillər oradadır, sənə muzeydəsən, həm yaxınsan, həm də uzaq. Mən səninçün şəkiləm, Rokamadur – şəkildir. Etyen – şəkildir və bu otaq da şəkildir. Sənə elə gəlir ki, otaqdasan, ancaq sən burada deyilsən. Sən bu otağa baxırsan, özünsə burada deyilsən.

– Sən, qızım, hətta müqəddəs Fomanı da zir-zibillə qarışıq sala bilərsən, – Oliveyra dedi.

– Niyə müqəddəs Fomanı? – Sibilla soruşdu. – İnanmaq üçün hər şeyi görmək istəyən əbləhi deyirsən?

– Özüdür ki var, əzizim, – Oliveyra dedi və düşündü ki, əslində, Sibilla haqlıdır. Bəxtəvər gözüylə görmədiklərinə də inanmağa hazırdır. O, həyatın fasiləsiz prosesiylə bir vəhdət təşkil edir. Necə də xoşbəxtdir, bu otaqdadır, toxunmaq istədiyi hər şeyə tam ixtiyarı var və axınla üzən balıq, ağacdakı yarpaq, göydəki bulud, şəirdəki obraz da onunla birlikdədir. Balıq, yarpaq, bulud, obraz – elədir ki var, məgər yalnız bu...

(–84)

4

Onlar hansısa «clochard»ın ifadə etdiyi kimi, gecənin əlamətlərinə boyun əyərək və yolları sayaraq, qaranlıq küçənin dərinliyindəki çardağın pəncərəsinin titrək işığında əfsanəvi Parisin küçələrini dolaşmağa başladılar; xəlvəti yerlərdəki balaca meydançalarda skamyalarda oturub öpüşdülər, ya da yerə çəkilmiş xana-xana damalarına baxdılar – uşaqların bir ayaq üstündə hoppana-hoppana damadan-damaya keçməklə daşı Göyüzünədək vurub aparmaqdan ibarət sevimli oyunu. Sibilla Montevideodan olan rəfiqələri, uşaqılıq illəri, hansısa Ledesma və atası haqqında danışdı. Oliveyra söhbətin maraqsız olduğuna bir qədər heyifsilənərək könülsüz qulaq asırdı; Montevideo, ya da Buenos-Ayres – nə təfavütü var ki, indi ona bu şəhərlərlə hələlik kövrək olan ayrılığını möhkəmlətmək lazım idi (görəsən, avaralıqdan yorulub-usanmayan Treveler indi neynir, onun gedişindən sonra hansı böyük bəlalara düçar olub? Bəs zavallı Xekrepten necədir, mərkəzi küçələrdəki kafelərdə nələr baş verir?), ona görə də qaşqabağını sallayıb qulaq asır və çubuqla daş döşəmənin üzərində nəsə cızırdı, bu zaman Sibilla Çempenin və Qrasılanın niyə yaxşı qızlar olduğunu və Lusiananın onu paroxoda niyə yola salmağa gəlmədiyini izah edirdi. Lusiana snobdur, ona görə də ondan zəhləsi gedir.

– Necə yəni snobdur, bu nə deməkdir? – Oliveyra maraqla soruşdu.

– Necə başa salım, – Sibilla cavab verdi və başını aşağı elə əydi ki, sanki, sarsaqalayacağını qabaqcadan hiss etmişdi, – mən üçüncü dərəcəli kayutda gedəcəkdim, ikincidə getsəydim, əminəm ki, gələrdi.

– Ömrümdə bundan yaxşı qiymətləndirmə eşitməmişəm, – Oliveyra dedi.

– Bundan başqa, mən Rokamadurla birlikdəydim, – Sibilla dedi.

Beləliklə, Oliveyra Montevideoda Karlos Fransisko kimi tanınan Rokamadurun varlığı haqqında xəbər tutdu. Sibilla Rokamadurun mənşəyi barədə ətraflı məlumat vermək istəmirdi, ancaq onu demişdi ki, vaxtında abort etməkdən imtina edib, indisə peşmandır.

– Nəinki peşmanam, nə edəcəyimi belə bilmirəm. Madam İren çox bahacıdır, mənə musiqi dərsləri almalıyam, bir sözlə, bütün bunlar çox baha başa gələcək.

Sibilla Parisə niyə gəldiyini o qədər də dəqiq bilmirdi, ancaq Oliveyra bilirdi ki, turizm agentliyində biletlə və ya vizayla bağlı balaca bir dolaşılıq baş versəydi, Sibilla eyni müvəffəqiyyətlə Sinqapurda və ya Keyptaunda da lövbər sala bilərdi. Əsas məsələ – Montevideodan uzaqlaşmaq və onun təvazöylə Həyat adlandırdığı şeyə baş vurmaqdı. Parisin ən böyük üstünlüyü ondaydı ki, o, fransızca (more Pitman1) çox yaxşı bilirdi və burada muzeylərdəki ən yaxşı rəsmlərə, filmlərə baxmaq olardı. Bir sözlə, Kultur2 ən yüksək formadaydı. Bu cür həyat proqramı Oliveyranı yumşaldır (baxmayaraq ki, Rokamadur onu yetərinə xoşagəlməz şəkildə soyudurdu) və ona dəbdəbə vurğunu, lakin planetar vüsətli metafizik söylərinə rəğmən, qətiyyətlə La-Platanın hüduqlarından kənara çıxmaq iqtidarında olmayan bəzi buenos-ayresli rəfiqələrini xatırladırdı. Bu yaramaz isə qucağında uşaq cibində bir qəpiyi olmadan paroxodun üçüncü dərəcəli kayutuna oturub Parisə nəgmə dərsi öyrənməyə gəlib. Bu azmış kimi Sibilla ona baxmaq və görmək öyrətmişdi; öyrətdiyinin fərqiində olmadan o, qəfildən küçənin ortasında dayanıb heç kəsin olmadığı boş qatara soxulmağı xoşlayardı, sonra isə yaşıl parıltı, işıq və qapıçı qadını hirsəndirməməkçün yavaşca sivişib bəzən balaca heykəlciklərin, yaxud sarmaşiq dolaşmış quyunun olduğu, ya da qırmızı plitəli sürtülmüş döşəmədən başqa heç bir şeyin olmadığı, divarları kif basmış, saatsaz lövhəsi asılmış, küncdəki kölgədə bir qocanın büzüşüb yatdığı və mütləq zamanın və günəşin qızdırdığı plitə döşəmələrin sahibləri olan, Sibillanın qarınlarını qıdıqladığı, səfeh və sirli dillərində danışaraq görüş təyin etdiyi, nəse tövsiyə etdiyi və nə barədəse xəbərdarlıq etdiyi daimi dostlarının – minouche, piş-piş, myau-myau, kitten, katt, chat, cat, gatto1 boz, ağ, qara pişiklərin olduğu böyük daxili həyətə girərdi. Bəzən Sibilla ilə avaralanan Oliveyra özü özünə təəccüblənərdi – pivə dolu stəkanı demək olar ki daim aşırıan, ofisiənti hirsəndirməkçün ayağıyla ona badalaq quran Sibillaya hirsənməyin nə adı vardı. Ancaq hər şeyi baş-ayaq etməklə daim onu hirsəndirməsinə baxmayaraq, Sibilla xoşbəxt idi: o, böyük məbləğdə pulun tamamilə fərqiinə varmaya bilər və əksinə, bu məbləğin sonunun «3» kimi kiçik bir rəqəmlə bitməsinə hədsiz sevinə bilər, bəzən də küçənin ortasında donub qalar («reno» iki metrlikdə dayandı və sürücü başını pəncərədən bayıra çıxararaq pikardiya ləhcəsində onu yağladı), sadəcə olaraq, oradan, küçənin ortasından Panteonun necə göründüyünə baxmaq istəyirmiş, çünki o, buradan daha gözəl görünürdü, nəinki səkidən. Və bu qəbildən başqa şeylər.

O zaman Oliveyra artıq Perikonu və Ronaldı tanıyırdı. Sibilla onu Etyenlə tanış etmişdi, Etyen isə onları Qreqoroviusa calamışdı; beləliklə, Sen-Jermen-de-Predə İlanlar Klubu yaranmışdı. Hamı, kim olursa olsun, Sibillanı təbii qəbul edirdi. Buna baxmayaraq, onun hərəkətlərinə əsəbləşirdilər də, çünki ona, demək olar ki, haqqında danışdıqları hər şeyi izah etmək lazım gəlirdi, onun boşqabındakı yeməyin də yarısı daim müxtəlif istiqamətlərə uçurdu, yalnız ona

görə ki, o, çəngəl-bıçaqdan lazımı qaydada istifadə edə bilmir, nəticədə kartof qızartması qonşu masada oturanların saçlarında yerini rahatlayırdı ki, buna görə üzr istəmək, Sibillanı isə fərsizliyinə görə danlamaq lazım gəlirdi. Yoldaşlarının arasında o, özünü birtəhər aparırdı, Oliveyra onun Klub dostlarının hər biriylə ayrılıqda ünsiyyət qurmasını görürdü. O, küçədə Etyen və ya Bəpslə gəzişir, onları öz dünyasına cəlb edirdi, bunu arzulamasa da, edirdi. O belə insan idi və istədiyi yalnız bir şeydi: adət halını almış ətalətdən çıxmaq, nə olursa-olsun, avtobusdan, tarixdən çıxmaq istəyirdi, ancaq necə olsa da, hər addımda onu söyüb-yağlasalar da, Klubdakıların hamısı Sibillaya minnətdar idi. Sibilla köpək, ya da poçt qutusu kimi özündənrazı Etyenin yeni rəsmlərinə baxıb növbəti dəfə sarsaqalayanda o, kağız kimi ağarır, hətta Periko Romero təkəbbürlə etiraf edirdi ki, «Bu Sibilla – az aşın duzu deyil». Həftələrcə, bəlkə də, aylarca (günləri hesablamaq Oliveyranın işi deyildi, mən xoşbəxtəm, deməli, gələcəyim yoxdur) gəzdilər, dolaşdılar Parisin küçələrini, gözlərinə görünənə baxa-baxa, olacağın olacağına mane olmadan, gah bir-birinə sarılaraq, gah da dalaşib bir-birini itələyərək. Ancaq bütün bunlar hadisələrin baş verdiyi, qəzetlərdə yazıldığı, ailə və qohumluq vəzifələrinə, digər formalı hüquqi və mənəvi öhdəliklərə yüksək qiymət verildiyi dünyadan kənardaydı.

Tıq-tıq.

– Gəl qalxaq, – hərdən Oliveyra deyirdi.

– Niyə, – Sibilla Nef körpüsü tərəfdən hərəkət edən peniches¹ə baxıb cavab verdi. – Tıq-tıq, sizin kəllənizdə quş var. Tıq-tıq, elə hey döyəcləyir, ona yeməyə bir şey vermənizi istəyir, Argentinadan. Tıq-tıq.

– Yaxşı, – Oliveyra donquldandı. – Mən sənə Rokamadur deyiləm. Axırda biz dükançı və qapıçıyla da quş dilində danışacağıq – dava-dalaşdan qaça bilməyəcəyik. Gör bu tip zənci qızın dalınca necə sürünür.

– Onu tanıyıram, Provans küçəsindəki kafedə işləyir. Qadınlardan xoşu gəlir, ancaq boş yerə özünü yorur.

– Bəs bu zənci qadın sənə öz toruna sala bilməyib ki?

– Əlbəttə. Ancaq biz, sadəcə, dost olmuşuq, mən ona öz ənliyimi bağışlamışam, o isə mənə hansısa Retefin kitabını verib, yox... dayan, deyəsən, Retifin...

– Aydındır. Doğrudan, onunla aranızda heç bir şey olmayıb? Sənin kimi hər şeylə maraqlananlara, yəqin ki, bu da maraqlı olardı.

– Bəs sənin, Horasio, kişilərlə aranda bir şey olub?

– Əlbəttə. Bu da bir həyat təcrübəsidir, özün bilirsən.

Sibilla onun zarafat etdiyindən şübhələnərək çəp-çəp baxdı, kəlləsindəki quşcuğaza hirsləndi – Argentinadangəlmə bir şey istəyən quşcuğaza. Sonra isə onun üzərinə atıldı və Sen-

Sulpis küçəsiylə addımlayan ər-arvadın çox böyük heyrətinə rəğmən, qaqqıldayaraq saçlarını elə qarışdırdı ki, Oliveyra onun əllərini tutmalı oldu və onlar gülüşdülər, ər-arvadlar da onlara baxdılar və kişi cəsarət edib azacıq gülümsədi, qadın isə özünü hədsiz dərəcədə təhqir olunmuş hiss etdi.

– Sən haqlısan, – nəhayət, Oliveyra etiraf etdi. – Mən düzələn deyiləm. Doğrudan da, oyanmağa çağırıram, yatmaq necə də gözəldir, yatmaq.

Onlar vitrinin qarşısında dayanıb kitabların adlarını oxumağa başladılar. Kitabların cildinin rəngi və nəşrlərin formatıyla maraqlanan Sibilla sorğu-suala başladı. Odur ki, Floberin ədəbiyyatda hansı yeri tutduğunu, Monteskyenin kim olduğunu, Raymond Radigenin nədən yazdığını və Toefil Qotyenin nə zaman yaşadığını ona izah etməli oldu. Sibilla vitrinin şüşəsinə naxışlar çəkə-çəkə dinlədi. «Kəlləndəki quşcuğaz ona yeməyə Argentinadangəlmə bir şey vermənizi istəyir, – Oliveyra öz-özünə qulaq asaraq düşündü. – İlahi, işə düşdük» .

– Məgər anlamırsan ki, heç bir şey öyrənə bilməyəcəksən? – nəhayət, o dilləndi. – Əgər sən küçədə təhsil almaq istəyirsənsə, əzizim, bu mümkün deyil. Yaxşısı budur, «Riders Daycest»ə yazıl.

– Yox, yox, bu iyrəncdir.

«Kəllədə quşcuğaz, – Oliveyra düşündü. Ancaq onun yox, mənim. – Bəs onun kəlləsində nə var? Külək, yoxsa şirniyyat, hər halda, çətin həzm olunan bir şeydir. Ancaq başı onun ən güclü yeri deyil».

«O, gözlərini qıyır və düz almacığı vurur, – Oliveyra düşündü. Eynilə dzen sistemi üzrə ox atıcılığında olduğu kimi. O, hədəfi ona görə vurur ki, heç bir sistem tanımır. Mənsə əksinə... Tıq-tıq. Belə-belə işlər».

Sibilla dzen-buddizm kimi şeylər haqqında sorğu-suala başlayanda (bu, adətən, Klubda olurdu, orada daima nostalgiya, əsas sayılması mümkün olan uzaq məfhumlar, medalların tərs üzü, Ayın o biri tərəfi haqqında danışdılar) Qreqorovius ona metafizikanın elementar əsaslarını başa salmağa çalışırdı, bu zaman Oliveyra perno qədəhini ləzzətlə içərək onlara baxıb əylənirdi. Sibillaya nəyisə izah etməyin mənası yox idi. Fokonye haqlıdır, belələri üçün tapmaca izahatdan başlayır. Sibilla immanentlik və transendentallıq barədə deyilənlərə qulaq asır və gözəl gözlərini döyərək Qreqoroviusun bütün metafizikasının anasını ağıladaraq məhv edirdi. Nəhayət, o, özünü inandırır ki, dzen-buddizmi başa düşdü və yorğun-yorğun ah çəkdi. Və təkcə Oliveyra bilirdi ki, zamanı tanımayan və onların hamısının dialektikanın köməyiylə axtardığı bu nəhəng fəzalara Sibilla daima göz yetirib.

– Boş şeyləri yadında saxlama, – o, Sibillaya məsləhət verdi. – Ehtiyacın olmadığı halda eynək taxmağa nə lüzum var.

Sibilla bir az şübhələndi. O, üç saat sərasər mübahisə edə bilən Oliveyra və Etyenlə fəxr edirdi. Onlar Sibillaya tabaşirlə cızılmış dairədə durmuş kimi görünürdülər və o bu dairəyə daxil olub ədəbiyyat üçün indeterminizm prinsipinin niyə bu qədər vacib olduğunu və onların haqqında bu qədər danışdıqları və valeh olduqları Morellinin niyə öz kitablarından içərisində mikro və makroaləmin özünü məhv edən görüntü şəklində qovuşduğu şüşə şar düzəltmək istədiyini anlamaq istəyirdi.

– Bunu sənə anlatmaq mümkün deyil, – Etyen deyirdi. – Bunlar hamısı 7-ci səviyyədədir, sənə hələ 2-cidəsan.

Sibilla dərhal kədərləndi, sonra isə səkinin kənarına düşən yarpağı qaldıraraq onunla nəsə danışdı, onu ovcunda gəzdirdi, o tərəf-bu tərəfə çevirib sıgalladı, axırda yumşaq yerini soyub damarlarını saxladı və yarpağın yaşıl hörümçəkvari kölgəsi onun dərisinin üzərinə düşdü. Etyen yarpağı onun əlindən alıb gözüne tutdu və işığa baxdı. Onlar məhz belə şeylərə görə Sibillaya heyran olurlar, onunla kobud rəftar etdiklərinə görə utanırdılar. Sibilla isə bundan istifadə edərək bir şüşə də pivə və əgər mümkünsə, bir az da kartof qızartması istəyirdi.

(– 71)

5

İlk dəfə bu, Valett küçəsindəki mehmanxanada oldu, onlar qatarlara girib çıxma-çıxma şəhərdə avaralanırdılar. Nəharadan sonrakı yağış həmişə kədər gətirir, nəsə etmək – bu çiskin yağışdan, pis qoxuyan rezin plaslardan harasa qaçıb gizlənmək lazım idi. Bu zaman Sibilla Oliveyraya sığındı, onlar çaşqın-çaşqın baxışdılar və əlbəttə ki, OTEL. Budur, qoca qarı sınıq-salxaq kontorkasından dil tökərək onları salamlayır, məsələ aydındır, belə darıxdırıcı havada başqa nəylə məşğul olmaq olar. Qarının hər addımında dayanıb sağlam ayağından qat-qat yoğun olan xəstə ayağını sürüyərək yuxarı dırmaşmağına baxmaq olduqca kədərli idi. Beləcə, o pillə-pillə dördüncü mərtəbəyə qalxdı. Qaşığı şorbasının qoxusu gəlir, dəhlizdəki xalının üzərinə kiminsə tökdüyü göy ləkə qoşa qanada bənzəyirdi. Otağın qırmızı rəngli cırılıb-yamanmış pərdələrinin arxasında iki pəncərəsi vardı; tutqun işıq zolağı mələk kimi çarpayının baş tərəfində üzərinə yaşıl örtük salınmış yastığa doğru əyilmişdi.

Oliveyra qapı sürgüsünü yoxlayarkən Sibilla məsumca pəncərənin qarşısında dayanıb özünü küçəyə baxırmış kimi göstərərək kiçik səhnəcik oynamağa hazırlaşdı. Yəqin ki, onun bu cür sərgüzəştlərlə bağlı hazır sxemi vardı, ancaq, bəlkə də, hər şey həmişə məhz bu cür olurdu: çanta masanın üzərinə qoyulur, siqaretlər çıxarılır və qadın küçəyə baxa-baxa dərinlən qullab vuraraq çəkir, divar kağızlarına bağlı fikir söyləyir və gözləyir, açıq-aşkar gözləyir, kişinin öz rolunu

yüksək səviyyədə oynamasına imkan, təşəbbüs göstərməsinə vaxt verərək vacib proseduru yerinə yetirir. Birdən qəhqəhə çəkib gülürlər, bütün bunlar necə də mənasızdır. Və küncə atılmış sarı örtük formasız kukla kimi divarın dibində büzüşürdü.

İndi onlar örtüyü, divarları, lampaları, pərdələri müqayisə edərək əylənirdilər; cinquieme arrondissement1dəki otel nömrələri onlara sixieme2dəki nömrələrdən yaxşı gəldi, septieme3dəki nömrələr isə onlara düşmürdü: gah qonşu otaqda divarı döyür, gah da su borularını danqıldadırdılar. Tropmanın əhvalatını da Oliveyra Sibillaya elə o vaxt danışdı. Sibilla ona bərk-bərk qısılarla qulaq asdı; Turgenevin hekayəsini oxumaq lazım idi, ağılasıgmazdır, iki ilə (nəyə görəsə məhz iki ilə) o nə qədər oxuya bilərdi; başqa bir vaxt o, Petio haqqında danışdı, sonra Vaydmann, Con Kristi haqqında – oteldə, nədənsə, cinayətlər haqqında danışmaq istəyirdi – ancaq bəzən Sibillanın ciddilik azarı tuturdu və gözlərini tavana zilləyərək soruşurdu ki, doğrudanmı, siyena rəssamlığı Etyenin dediyi kimi çox möhtəşəmdir və yaxud bir az qənaət edib Hüqo Volfun vollarını və əsərlərini (bunları o hərdənbir zümzümə edər, unuduğundan və ya hirsələndiyindən yarıda kəsərdi) almaq olmazmı. Sibilla ilə sevimək Oliveyranın xoşuna gəlirdi, çünki Sibilla üçün dünyada bundan vacib heç nə yox idi, bir də ona görə ki, – bunu anlamaq çətindir, – o, sanki, özünü aşağıda hiss edirdi, duyduğu həzzin altında və öz anını gözləyərək uzatmaq üçün var gücüylə ondan yapışırdı, – bu, yuxudan ayılan kimi adının nə olduğunu deyə bilmək kimi bir şeydi, – sonra isə o, bir qədər düşkünləşir və bu, dünyada hər cür mükəmməllikdən qorxan Oliveyranın çox xoşuna gəlirdi. Ancaq o, öz xatirələrinə, haqqında düşünməyə dumanlı zərurət duyduğu hər şeyə qayıtdıqda, amma düşünə bilmədikdə Sibilla ürəkdən əzab çəkir və onu uzun-uzadı öpüşlərə qərq edərək, yeni nəvazişlərə həvələndirməli olurdu; artıq yeni, razı qalmış Sibilla, sanki, onun gözündə yenidən yüksəlib ona tam hakim olur və dəli heyvana dönərək, baxışlarını boşluğa zilləyərək, əllərini arxasına qoyaraq mistik qorxu yayır və dağdan yuvarlanan heykəl kimi sürüşən zamandan dırnaqlarıyla yapışaraq boğulur, xırıldayır, durmadan inildəyir, inildəyirdi. Bir dəfə gecə Sibilla dişləriylə onun çiyindən yapışmış qanatmışdı, çünki yanında uzansa da, ondan uzaqlaşmış, düşüncələrə dalmışdı, birdən onların arasında sözsüz nəşə baş verdi, hansısa razılıq yarandı və Oliveyraya elə gəldi ki, Sibilla onun ölümünü gözləyir, ancaq gözləyən o özü deyil, onun aydın şüuru deyil, içində gizlənən və onun məhvini tələb edən hansısa qara qüvvədir, – göy üzünə yayılmış ölüm gecənin bütün ulduzlarını məhv edir və ulduzsuzlaşmış dünyaya onun bütün suallarını və qorxularını qaytarır. Lakin bir dəfə o, özünü mifoloji matador kimi hiss etdi, onun üçün ölküü öldürmək onu dənizə qaytarmaq deməkdir, dənizsə səmaya qaytarmalıdır. Yalnız bircə dəfə o, Sibillanı təhqir etdi; bu, onların sonralar heç vaxt xatırlamadıqları uzun gecənin birində olmuşdu, o, Sibilla ilə Pasifaya kimi rəftar etdi, sonra isə ondan elə bir şey tələb etdi ki, belə şeyi ancaq küçə fahişəsindən tələb edirlər, daha sonra isə ulduzların yanına qaldırdı, onu qan qoxuyan ağuşuna sıxaraq qarnının və belinin kölgəsini içinə çəkdi və anladı ki, kişi qadını yalnız belə hiss edə bilər, dərisi, saçları, ağzının suyu və iniltiləriylə onu parça-parça edərək viran qoydu, gözəllik dolu güc-qüvvətini bitirib-tükəndirdi və mələfinin, yastığın üstünə tulladı və onun siqaret közünün bu gecə bu mehmanxana nömrəsinə yenidən qaytardığı göstərici önündə xoşbəxtlikdən necə ağladığını dinlədi.

Sibilla bunu hər şeyin zirvəsi saysa da, sevgi oyunlarında yüksəklik axtarsa da və özünü qurban versə də, Oliveyra birdən narahatlıq hiss etdi. Hər şeydən çox qorxdığı minnətdarlığın ən incə tərzidi ki, sonradan it vəfasına çevrilir; o istəmirdi ki, Sibillaya yaraşan yeganə paltar olan azadlıq qadın itaətkarlığının içində əryib itsin. Ancaq Sibillanın heç bir şey olmamış kimi əvvəlcə qara qəhvəylə məşğul olduğunu, sonra ayaqyoluna gedib oradan, deyəsən, tamamilə karıxmış halda geri döndüyünü görüb tezliklə sakitləşdi. Bu gecə onunla necə lazımdır rəftar olunmuşdu, ətrafda titrəyən və döyünən dünya onun varlığının bütün məsələlərinə sızdırdı və Oliveyranın ilk sözləri ona qamçı kimi dəydi. O qayıdıb tam çaşqın vəziyyətdə çarpayının kənarında oturdu, onu sakitləşdirmək üçün bir mehriban təbəssüm, bir dumanlı ümid yetərliydə. Oliveyranı sakitləşdirən də elə bu oldu. Çünki əgər Sibillanı sevmirsə, istəyi də sönməliydi (o isə onu sevmirdi və deməli, istəyi də sönməliydi) və əyləncələri müqəddəsləşdirmək taundan da bətar idi. Bundan günbəgün, həftəbəhəftə, aybaay hər bir otel nömrəsində, hər bir meydanda, hər bir sevgi pozasında və hər səhər bazar meydanındakı kafedə masanın arxasında oturarkən uzaqlaşmaq lazım idi: amansız mübarizə, aydın olmayan parlaq nəticələrlə incə şəkildə düşünülmüş əməliyyat. O, qəti əmin oldu: Sibilla, doğrudan da, Horasionun onu öldürməsini gözləyirmiş, bu ölümdən ötrü o, simurq quşu kimi yenidən doğular və nəhayət, filosofların şanlı pleyadasına qoşular, başqa sözlə, İlanlar Klubundakı əyləncə məclisinin tam hüquqlu iştirakçısı olardı; Sibilla hər şeyi bilmək, sa-vad-lı olmaq istəyirdi. Oliveyranı çağırırdılar, ilhamlandırırdılar, islahedici kahin olmağa sövq edirdilər; onlar bir-birini heç vaxt başa düşmədikləri və ən canlı söhbətdə belə başqa-başqa adamlar olduqları üçün əks təsəvvürlərin başlanğıcından çıxış edərək (və Sibilla bunu bilirdi, çox gözəl də başa düşürdü) yaxınlaşmanın yeganə yolu oydu ki, sevişmə zamanı Horasio onu öldürsün, çünki məhəbbətdə onlar qovuşa bilirdilər və o zaman göylərdə, onları qovuşduran otel nömrəsinin göylərində, nəhayət, öz üryanlıqlarıyla eyniləşəndə onun dirilməsi, onu ləzzətlə boğduqdan və çılgıncasına inildədikdən sonra sümurq quşunun dirilməsi baş verəcək və Horasio ona baxaraq, sanki, yenidən tanımağa başlayacaq, çünki onu, həqiqətən, özününkü edərək həmişəlik onunla olacaq, o da – onunla.

(– 81)

6

Danışmışdılar ki, müəyyən saatda hansısa məhəllədə avaralansınlar. Taleyi acıqlandırmaq onların xoşuna gəlirdi: ola bilərdi ki, görüşməsinlər və bütün günü kafedə və ya meydanda ayrı-ayrılıqda tək-tənha oturub bir kitab artıq oxusunlar. «Bir kitab artıq» ifadəsi Oliveyraya məxsus idi, Sibilla isə onu osmos qanununa əsasında qəbul etmişdi – qarşılıqlı sızdırma. Əslində, onunçün, demək olar ki, istənilən kitab bir kitab az idi və o, dəfələrlə savadlanmaq yanğısıyla alışıb-yanmış və xeyli müddət (təxminən üç və ya beş illə hesablanan) klub diskussiyalarında

adları daim onu qəflətən yaxalayan Hötenin, Homerin, Dilan Tomasın, Moriakin, Folknerin, Bodlerin, Roberto Arltın, Müqəddəs Avqustinanın və digər müəlliflərin əsərlərinin tam külliyyatını oxumağa hazırlamışdı. Belə olduqda Oliveyra həqarətlə çiyinlərini çəkir və La-Plata sahillərində yaşanan eybəcərliklərdən, fulltime1 oxucuların yeni növündən, özündənrazı və yarımağıl qızlarla qaynayan kitabxanalardan, mətbəə rənginin şux sarımsaq ətrini öldürdüyü evlərdən danışır. Bu günlərdə o özü az oxuyur, vaxtını filmotekadakı köhnə, saralmış filmlərə, ağaclara, küçədən tapdığı xırda əşyalara və Latın məhəlləsinin qadınlarına baxmağa sərf edirdi. Onun anlaşılmaz intellektual söyləri heç bir fayda verməyən düşüncələrə çevrilirdi və Sibilla ayın tarixini soruşanda, ya da hansısa sözün mənasını izah etməyi xahiş edəndə o, mənasız bir iş görürmüş kimi həvəssiz cavab verirdi. «Sən hər şeyi bilirsen axı», – Sibilla məyus halda deyirdi. Belə olduqda o, özünə əziyyət verərək «bilmək»lə «təsəvvürə malik olmaq» arasındakı fərqi izah edir və bunu xüsusi testlərlə yoxlamağı təklif edirdi. Testlər isə Sibillanı tamamilə karıxdıraraq lap ümitsizləşdirirdi.

Heç vaxt olmadıqları bir yeri seçib görüşməyi, bir-birini orada tapmağı (demək olar ki, həmişə tapırdılar) qət etdilər. Hərdən elə ağılasıqmar variantlar fikirləşirdilər ki, Oliveyra ehtimal nəzəriyyəsinə köməyə çağıraraq müvəffəqiyyətə, demək olar ki, inanmadan küçələri təkrar-təkrar dolaşırdı. Necə ola bilərdi ki, Sibilla tindən Vojirar küçəsinə dönəndə ondan cəmi beş məhəllə aralı olan Oliveyra Busi küçəsiylə yuxarı qalxmaq əvəzinə fikrini dəyişib elə-belə, heç bir səbəb olmadan Müsyö-le-Prens küçəsinə sarı döndü və vitrindəki mumıyanlanmış meymunun qarşısında donub qalmış Sibillanın üstünə çıxdı. Sonra kafeyə girib bütün yolları və hər bir qəfil dönməni telepatiya ilə izah etməyə çalışaraq ətraflı şəkildə xatırladılar, hər dəfə də uğursuzluğa düşər oldular. Ancaq onlar bir-birini küçələrin labirintində tapmışdılar. Onlar, demək olar ki, həmişə görüşürdülər və özlərini hansısa fəvqəladə bir qüvvəyə malik olduqlarına inandıraraq dəli kimi gülüşürdülər. Sibillanın bu qədər ağılsız olması, ən elementar mülahizələrə etinasızlığı Oliveyranı dəhşətə gətirirdi. Onunçün ehtimalların təhlili, seçim və ya sadəcə, ayaqların öz-özünə yeridiyinə inam Sibillaya tale kimi gəlirdi. «Birdən əgər sən mənə rast gəlməsəydin?» – o soruşurdu. «Bilmirəm, ancaq sən buradasan...» Cavab anlaşılmaz şəkildə «yox»a aparır, sual onun məntiqi yaylarının yararsızlığını çılpalaşdırırdı. Bundan sonra Oliveyra özündə onun klassik təsəvvürləri ilə mübarizə aparmaq üçün yeni güc hiss edir, Sibilla isə nə qədər paradoksal olsa da, onun məktəbin verdiyi biliklərə nifrətini dağıtmağa çalışırdı. Beləcə, onlar yaşayırdılar, Panç və Cudi, bir-birini cəlb edərək və itələyərək, əgər sevginin rəngli açıqca və ya sözsüz mahnıyla bitməsini istəmirsənsə, belə də lazımdır. Ancaq məhəbbət nə gözəl sözdür...

(– 7)

Mən sənin dodaqlarına toxunuram, barmağımı ağzının kənarlarıyla gəzdirirəm və onu elə çəkirəm ki, sanki, mənim əlimdən çıxıb, beləcə, sənin ağzın, sanki, ilk dəfə açılır və göz vurmağım yetər ki, dərhal yumulsun, sonra isə hər şeyi yenidən başlayırıq, mən hər dəfə sənin ağzını yenidən doğulmağa məcbur edirəm, öz arzuladığım kimi, sənin, sifətində mənim əlimlə seçilmiş və çəkilmiş ağzın, sənin ağzın, uca azadlığın iradəsiylə seçilmişlərdən biri, mənim seçimim, öz əlimlə sənin sifətində çəkmək üçün etdiyim seçim, tam təsadüfən eynilə sənin ağzın kimi (mən bunun necə baş verdiyini anlamağa çalışıram) alınan ağız öz əlimlə çəkdiyim ağzın altından mənə gülümsəyir.

Sən mənə baxırsan, yaxından baxırsan mənə, lap yaxından, biz təpəgöz oyunu oynayırıq, bir-birimizə baxırıq – üzlərimizi yaxınlaşdıraraq; gözlərimiz böyüyür, böyüyür və getdikcə yaxınlaşır, bir-birinə vintlənir: təpəgözlər bir-birinə baxırlar, nəfəsimiz təntiyir və ağızlarımız görüşür, bir-birinə girir, bir-birimizin dodaqlarımızı ehməlcə dişləyərək, dilimizi yüngülcə dişlərimizə dirəyərək və qədim, tanış və sakitlik qoxan ağır, qırıq-qırıq nəfəsimizlə bir-birimizi qıdıqlayaraq. Mənim əllərim sənin saçlarını axtarır, onların dərinliyinə dalaraq sığallayır və biz elə öpüşürük ki, sanki, ağızlarımız qeyri-müəyyən ətir saçan çiçəklərlə, yaxud diri, çırpınan balıqlarla dolub. Birdən hansımızsa dişləsə belə, bunun ağrısı da şirindir və eyni anda udqunaraq havanı bir-birimizdən alsaq və hansımızsa bu öpüşdən boğulsa belə, bu ani ölüm də gözəldir. Bizim ağzımızın suyu da birdir və bu, ikimizin də daddığımız yetişmiş dadlı meyvədir və mən hiss edirəm ki, sən mənim içimdə necə də titrəyirsən, gecə sularında titrəyən ay kimi.

(– 8)

8

Axşamüstü biz Mejisseriyə, sahilə balıqlara baxmağa getmişdik. Mart ayı idi, bəbir ayı, sarı rəngli günəşin artıq qızdırdığı və qızılı şəfəqlərini günbəgün artıraraq baxdığı etibarsız, məkrli ay. Sürəhinin qırağındakı səkidə bizə pulsuz heç nə verməyə hazırlaşmayan bukinistlərə əhəmiyyət vermədən akvariumu (biz asta-asta gəzişir, bütün akvariumların günəşin şüaları altında parıldayacağı anı gözləyirdik) və yüzlərlə çəhrayı və qara balıqların quş kimi sıxılmış havadan asılı qaldığını görəcəyimiz anı gözləyirdik. Mənasız sevinc ruhumuza hakim kəsilmişdi və sən nəşə oxuya-oxuya məni küçə boyu dartaraq buxarlanan balıqlar aləminə aparırdın.

Akvariumların nəhəng qədəhlərini küçəyə çıxarırlar, budur, turistlərin, maraqdan çatlayan uşaqların və ekzotik mənzərələr kolleksiyası toplayan sinyorların izdihamı içərisində günəş suyu və havanı əridib qarışdırır, çəhrayı və qara quşlar isə kiçicik hava boşluğunda zərif rəqslər edirlər – ağır, soyuq quşlar. Biz onlara baxıb əylənirdik, gözlərimizi şüşəyə o qədər yaxınlaşdırırdıq ki, burnumuz ona dirənirdi (bu hərəkətimiz su kəpənəklərini tutan əl torları ilə silahlanmış köhnə alverçiləri qəzəbləndirdi) və hər dəfə balığın nə demək olduğu haqda təsəvvürümüz azala-azala, bu bilgisizlik yoluyla onlara, özlərini anlamayan balıqlara daha da yaxınlaşırıdık; biz akvariumların ətrafına dolanır və onlara lap çox, eynilə Nef körpüsündən sonra ikinci çadırdə yaşayan alverçi rəfiqəmizə yaxınlaşdığımız qədər yaxınlaşırıq. Yadındadır, o, sənə deyirdi: «Soyuq su onları öldürür, soyuq su kədərlidir...» Yadıma mehmanxanadəkı xidmətçi qadın düşdü, o, mənə ayıdöşəyinə necə qulluq etməyi öyrədirdi: «Ona yuxarıdan su tökməyin, dibçəyi su doldurulmuş qaba qoyun, əgər o, su içmək istəyirsə, içəcək, istəmirsə, içməyəcək...» Bir də haradansa oxuduğum anlaşılmaz bir şey düşdü yadıma, guya, balıq akvariumda tək qalanda darıxmağa başlayır, amma akvariuma güzgü qoyan kimi sakitləşir...

Biz ən qərībā və şıltaq balıqların satıldığı dükanlara girdik, orada termometrli və qırmızı qurdları olan xüsusi akvariumlar satırdılar. Bir balığa 550 frank verməyəcəyimizə əmin olan alverçilərin getdikcə artan qəzəbinə ucadan təəccüblənərək özümüz üçün onların hərəkətlərinin, sevgilərinin və rəngbərəng formalarının sirrini açmağa başladık. Biz maye şokolad və portağal əzməsi kimi rütubətli və yumşaq günlərdə çimərək sirrin içində girmək arzusuylla köməyə çağırən metafora və analogiyalardan sərxoş olurduq. Balıqlardan biri eynilə Cottoya bənzəyirdi, yadımdadırsa, digər ikisi də yəşəm daşından qayrılmış itlər kimi oynayırdılar, üçüncüsü isə, elə bil, bənövşəyi buludun kölgəsiydi... Biz formalarda yaşayan, üçüncü ölçüdən məhrum həyat kəşf etmişdik, bu formaların yox olmasını və güclə seziləcək çəhrayı zolağa çevrilərək suyun içində hərəkətsiz qalmasını müşahidə edirdik, kaş ki, bizə tərəf dönəydilər. Üzgəcini hərəkət etdirsə, möcüzə yenidən burada olacaq, budur onlar – gözləri, bığları, üzgəcləri, qarnından isə arabir şəffaf ifrazat lenti çıxaraq arxasınca üzür, hər şey heç cür qırılan deyil, boş şeydir, ancaq o, qəflətən bu mükəmməl məxluqu təmiz obrazlar aləmindən qoparıb bizimlə bir sıraya qoyur və onu, yeri gəlmişkən, o günlərdə dilimizdən düşməyən çox böyük sözlərdən biriylə bağlayır.

(– 93)

Onlar Varenn küçəsiylə gedərək Vano küçəsinə çıxdılar. Çiskin yağış yağırdı və Sibilla Oliveyranın qolundan sallanaraq boyat şorba qoxusu verən plaşına sığınmışdı. Etyenlə Periko dünyanı rəsm və sözlə necə dərk etmək barədə mübahisə edirdilər. Oliveyra darıxırdı, o,

Sibillanın belini qucaqlamışdı. Məgər belə dərk etmək olmaz – əlini isti və biçimli qadın belinə qoyub əzələlərin xəfif hərəkətini hiss edərək gedirsən? Berlitsin dediyi kimi, rəvan və səbatlı olmasına söz yoxdur: səni sevirəm, sevirəm sə-ni, sə-ni se-vi-rəm. Şəxssiz formayla heç nə ifadə edə bilməzsən: sev-mək, sev-mək. Dəyişmə lazımdır. «Dəyişmədən sonra isə həmişə əlaqə, birləşmə gəlir», – Oliveyra qrammatik bazanı əsaslandırırdı. Əgər Sibilla arzuların hakimiyyəti altında olmanın bəzən onu necə əsəbiləşdirdiyini başa düşə bilsəydi, təkbəşinə mənasız təbəçilik, şairin haçansa dediyi kimi, necə də isti bel, yanaqlara tökülmüş nəm saçlar, ah, bu Sibilla, Lap Tuluz-Lotrek kətanı kimi ona yapışaraq gedir. Demək, «sə-ni se-vi-rəm, sə-ni se-vi-rəmin» təkrar topu olduğu antieksplikativ üsulu tapmaq lazımdır. Bəs zaman? Hər şey yenidən başlanır, qətiyyətlə yox. Sonra qida qəbul etmək, yaxud onu orqanizmdən xaric etmək lazımdır. Hər şey mütləq yenidən və yeni böhrandan keçir. Ancaq zaman keçdikdən sonra arzu yenidən doğur, yenə həmin arzu, buna baxmayaraq, hər dəfə bir az başqa cür: zamanın illüziyaları qidalandırmaq üçün xüsusi olaraq quraşdırdığı tələ. «Məhəbbət – alovdur, o, Bütün varlığı seyr edərək əbədi yanmalıdır. Bütün varlığı. Buyur, səndən yenə də axmaq sözlər tökülməyə başladı».

– İzah etmək, izah etmək, – Etyen donquldandı. – Əgər siz əşyanın adını çəkməsəniz, onu görə bilməzsiniz. Bunun adı itdir, bunun adı evdir, Duinodan olan hərfin dediyi kimi. Göstərmək lazımdır, Periko, izah etmək yox. Mən rəsm çəkirəm, deməli, mən mövcudam.

– Nəyi göstərək? – Periko Romero soruşdu.

– Həyatımıza haqq qazandıran yeganə şeyi.

– Bu heyvan elə zənn edir ki, görmədən başqa duyğu yoxdur, bütün nəticələriylə birlikdə, – Periko dedi.

– Rəssamlıq yalnız görmənin məhsulu deyil, – Etyen dedi. – Mən bütün varlığım ilə çəkirəm və bu mənada sənin Servantesindən, Tironundan, yaxud nə bilim nəyindən o qədər də fərqlənmirəm. Sizin hər şeyi izah etmək maniyanızdan isə mənim zəhləm gedir, loqosun yalnız söz kimi başa düşülməsi isə ürəyimi bulandırır.

– Və ilaxır, – Oliveyra qaşqabaqlı halda söhbətə qarışdı. – Biz qavrayış formaları haqqında danışmağa başlayan kimi söhbət iki karın mübahisəsinə çevrilir.

Sibilla ona daha da bərk qısılmışdı. «İndi növbəti cəfəngiyyəti goplayacaq, – Olivyerə düşündü. – Ona həmişə əvvəlcə özünü mənə sürüb, dərisiylə danışmaq lazımdır». O, nəse acıqlı bir mehribanlıq hiss etdi, o qədər təzadlı bir şey ki, doğrudan da, həqiqiydi. «Ağcaqanad sancması kimi incə bir şapalaq haqqında düşünmək lazımdır. Ancaq bu dünyada hələ sonuncu sintezi etmək lazımdır. Periko haqlıdır, böyük loqos mürgülemir. Heyif ki, biz soyqırımın nə olduğunu bilirik, ancaq sevgi qırım haqda heç nə bilmirik, ya da, məsələn, əsl qaranlıq dünya və Qreqoroviusun üzərində baş sınıdırma biləcəyi antimateriya haqda».

– Ey, bəs Qreqorovius bizim diskobuma gələcək? – Olivyerə soruşdu.

Periko dedi ki, gələcək, Etyen isə Mondrian haqqında fikir söylədi.

– Bax gör Mondrian nə deyir, – Etyen dedi. – Kleyenin sehrli işarələrini o həqiqi saymır. Kleye mədəni dəyərləri nəzərə alaraq geniş oynayırdı. Mondrianı başa düşmək üçün sadə qavrayış tam yetərlidir, ancaq Kleye bir yığın başqa şey də tələb edir. Zərif adamlar üçün zərif şeylər. Doğrudan da, çinlidir. Ancaq Mondrian da absolyut çəkir. Sən onun rəsmləri qarşısında olduğun kimi, çılpaq dayanırsan və ikisindən birini edirsən: ya görürsən, ya da görmürsən. Əsəbləri qıdıqlayan həzz, illüziya, qorxu və ləzzət – bunlar hamısı tamamilə artıq şeylərdir.

– Sən başa düşürsən o nə danışır? – Sibilla soruşdu. – Məncə, Kleye barədə ədalətli deyil.

– Ədalətin, yaxud ədalətsizliyin buna qətiyyəni dəxli yoxdur, – Olivyerə bezmiş halda dedi. – Söhbət başqa şeydən gedir və məsələni dərhal şəxslərin üzərinə yönəltmə.

– Bəs o niyə deyir ki, bütün bu gözəl şeylər Mondriana yaramır.

– O demək istəyir ki, Kleyenin rəsmlərini yalnız es lettres¹, yaxud es poesie² diplomlarına malik olmaqla başa düşmək olar, ancaq Mondrianı anlamaq üçün mondrianlaşmaq kifayət edər, vəssalam.

– Qətiyyəni belə deyil, – Etyen dedi.

– Yox, belədir, – Olivyerə dedi. – Sənin dediklərimdən belə çıxır ki, Mondrianın əsərlərini başa düşmək üçün yalnız əsərin özü lazımdır, başqa heç bir şey. Deməli, Mondriana sənin bakirəliyin lazımdır, nəinki həyat təcrübən. Mən boş şeylərdən deyil, cənnət bakirəliyi və məsumluğu barədə danışiram. Fikir ver, hətta onun tablosundakı çılpığın metaforası ibtidai dövrləri geri qaytarır. Nə qədər parodoksal olsa da, Kleye daha sadədir, çünki ona tablolarına baxanların da iştirakı lazımdır, o yalnız özüylə kifayətlənmir. Mahiyyət etibarilə Kleye – tarixdir, ancaq Mondrian – zamanın xaricindədir. Sənə isə yalnız mütləq olan lazımdır. İzah edə bildimmi?

– Yox, – Etyen dedi. – C'est vache comme il plent³.

– Sən elə hey titrəyirsən, lənət şeytana, – Periko dedi. – Ronald isə cəhənnəmin dibində yaşayır.

– Bir addım irəli gedək, – Oliveyrə onu dəstəklədi. – Müvvəqqəti bədəni tufandan qorumaq lazımdır, çe.

– Yaxşı görək. Mən artıq sənin argentinalı ləhcəni, demək olar ki, sevirəm. Buenos-Ayresdəki kimi. Bu Pedro Mendosa yaxşı fikirləşib – bizi işğal edərək müstəmləkəyə çevirib.

– Absolyut, – Sibilla çəkməsinin burnuyla daşları gölməçədən-gölməçəyə vuraraq dedi. – Horasio, absolyut nədir?

– Ümumiyyətlə götürdükdə, – Oliveyrə dedi, – bu elə bir məqamdır ki, bu vaxt bir şey öz maksimal tamlığına, maksimal dərinliyinə, maksimal mənasına çatır və tamamilə maraqsız olur.

– Baxın, Vonq da gəlir, – Periko dedi. – Çinli lap yosun şorbasına bənzəyir.

Və demək olar ki, həmin dəqiqə Babil küçəsinin tinindən Qreqoroviusun çıxdığını gördülər, əlində həmişə kimi kitablarla dolu böyük portfel vardı. Vonqla Qreqorovius fənərin altında dayandılar (kənardan ikisi bir düşün altında dayanmış kimi görünürdülər) və təntənəli surətdə görüşdülər. Ronaldonun qapısının girişində çətirlərin bağlanması haqqında qısa uvertüra səsləndi, comment ça va¹, kibrit yandırın, lampa xarab olub, cinsinizə lənət, ah oui c'est vache², sonra dəstələmə pilləkənlə qalxmağa başladılar, ancaq ilk meydançadaca öpüşə-öpüşə bir-birindən ayrılı bilməyən bir cütlüyə rast gəlib dayandılar.

– Allez, c'est pas une heure pour faire les cons³, – Etyen dedi.

– Ta queuele, – xırıltılı səs cavab verdi. – Montez, montez, ne vous genez pas. Ta bouche, mon tresor⁴.

– Salaud⁵, – Etyen dedi. – Bu, Gi-Monodur, mənim yaxın dostum.

Beşinci mərtəbədə onları Ronald və Bəps gözləyirdi, hərəsi əlində bir şam tutmuşdu, özləri də ucuz araq iyi verirdilər. Vonq işarə verdi, hamı pilləkənlərdə dayandı; kapella İlanlar Klubunun bütprəst himnini ifa etdi və qonşular özlərini çölə atmamış mənzilə doluşdular.

Ronald arxasını divara söykədi. Saçının kürəni tonqalı dama-dama köynəyi üzərində alovlanırdı.

– Ev cır-cındırla doludur, damn it. Axşam saat doqquzda sükut tanrısı buraya enir, ona həqarət edənə yazıqlar olsun. Dünən inzibatçı bizə öyüd-nəsihət verməyə gəlmişdi. Bəps, bu hörmətli sinyor bizə nə dedi?

– Dedi ki, «bizdən hamı şikayət edir».

– Bəs biz nə etdik? – Ronald Gi-Minonu içəri buraxmaq üçün qapını aç-aça dedi.

– Biz belə etdik, – Bəps əliylə ədəbsiz jest edərək, ağzıyla yaramazcasına kərənayladı.

– Bəs sənin qızın hanı? – Ronald soruşdu.

– Bilmirəm, yəqin azıb, – Gi dedi. – Elə bildim, yuxarı qalxdı, bizə pilləkəndə elə yaxşıydı ki, amma birdən rəngi ağardı. Yuxarı baxdım, orada da yox idi. Cəhənnəmə ki, isveçlidən bundan artıq nə gözləyəsən.

(– 104)

Gecə, Latin kvartalının üzərində tünd qırmızı, yastı buludlar. Rütubətli havada külək yağışın gecikmiş damcılarını çirkli şüşələri olan pis işıqlanmış pəncərəyə çırpır. Pəncərənin qırılmış şüşəsinin biri çəhrayı plastırla yapışdırılıb. Yuxarıda isə qurğuşun su novlarının altında, yəqin ki, başlarını nümunəvi sukeçirməz olan qanadlarının altında gizlədən göyərçinlər yatışıblar. Keramikaçı Bəpsin və musiqiçi Ronaldın pərellepiped pəncərəli, araq və şam, yaş paltar və boyat şorba iyi verən emalatxanası həm də Klub idi. Hörmə kətilər, qopaq vermiş konsollar⁶, döşəmədə karandaş yonqarları və qırıq məftillər, başı azca aşağı əyilmiş bayquş müqəvvası və bütün bunların üzərində pis yazılmış və işlənib xarab olmuş köhnə fasiləsiz fişiltısı, cırıltısı və çıqqıltısı; iyirmi səkkizinci və ya iyirmi doqquzuncu illərdə məhv olmaqdan qorxdığını bağırان qadın kollecinin zərb alətləri qrupunun fortepianonun müşayiəti ilə çıxıran saksafonun həzin səsi. Sonra gitara başqa bir şeyə keçərək bərkədən çalmağa başladı və birdən (Ronald barmağını qaldırıraq onlara işarə etdi) kornet irəli çıxdı və mövzunun ilk iki notunu aşağı salaraq trampindəki kimi onlarda dayandı. Biks əlini ürəyinin başına vurdu, mövzunu sakitlikdə düşmə kimi dəqiq cızdı. Artıq çoxdan ölmüş ikisi gah qardaş kimi qucaqlaşaraq, gah da müxtəlif istiqamətlərə gedərək çarpışmışlar, artıq çoxdan ölmüş ikisi – Biks və Eddi Linq (onu Salvatore Massaro çağırırdılar), sanki, «I'm coming, Virginia» mövzusuna top ötürdülər, Virciniya, yəqin ki, Biks elə orada da dəfn olunub, Olivyerə düşündü, elə Eddi Lanq da, bir-birindən bir neçə mil uzaqda uyuyurlar, indi toz olublar, heç bir şey olublar, amma bir vaxtlar Paris gecələrinin birində bir-birinə qarışmışdılar – gitara kornetə qarşı, cin bədbəxtliyə qarşı – və bu, caz idi.

– Yaxşıdır burada, istidir, qaranlıqdır.

– Dəli olmusan, Biks. “Jazz me Blues”u qoy ora. Mənə caz-blyuzu qoy.

– Texnika incəsənətə bax belə təsir edir, – Ronald valların içində eşələnərək dedi. –

Uzunmüddətli lentlər ortaya çıxanadək artistin cəmi üçcə dəqiqə çıxış etmək imkanı vardı. İndisə hansısa Stən Gets mikrofonun qarşısında düz iyirmi beş dəqiqə dayanaraq kefi istəyən qədər ulayıb nəyə qadir olduğunu göstərə bilir. Amma zavallı Biks üçcə dəqiqənin içində həm özünü, həm də müşayiəti və digər şeyləri qaydaya salmalıdır. Cuşa gələn kimi də vəssalam, vaxt bitdi. Yəqin ki, lentə köçürmələr əsəbiləşib cin atına minirdilər.

– Məncə, yox, — Periko dedi. – Bu, sonetləri yazmaq kimi bir şeydir, odaları yox, şəxsən mənim bu mənasız mahnılardan başım çıxmır. Bura evdə oturub Xulian Mariasin bitmək bilməyən traktatını oxmaqdan bezdiyimçün gəlirəm.

(– 65)

Qreqorovius ona süzülən arağı yavaş-yavaş içməyə başladı. Bəpsin kirli corablarını və boş pivə şüşələrini saxladığı buxarı taxtasının üzərində iki şam yanırdı. Qreqorovius şəffaf stəkanın dalından iki şamın necə azad yanmasını seyr edirdi, onlar, sanki, başqa bir dövrdən gəlmişdilər, bir neçə anlığa təşrif buyurmuş Biksin korneti kimi necə də yabançıydılar. Ona divanda gözüyumulu uzanıb nə əməlli-başlı yatan, nə də qulaq asan Gi-Monanın çəkmələri mane olurdu. Sibilla siqaretini dişləri arasında sıxaraq gəlib döşəmədə oturdu. Yaşıl şamların alovu onun gözlərində rəqs edirdi. Qreqorovius heyran-heyran baxırdı, yadına Morlodakı küçənin axşamları, hündür-hündür körpülər və buludlar düşdü.

– Bu işıq da sizin kimidir – parlayır, titrəyir, daim hərəkətdədir.

– Horasionun kölgəsi kimi, – Sibilla dedi. – Onun burnu gah böyük, gah da kiçik olur, əladır.

– Bəps isə bu kölgələri otaran çobandır, – Qreqorovius dedi. – Daim palçıqla əlləşir, ona görə də kölgəsi belə şəhvanidir... burada hər şey nəfəs alır, itirilmiş əlaqə bərpa olunur, musiqi də buna kömək edir, araq, dostluq... Karnizdəki kölgələri görürsünüz, elə bil, otağın ağ ciyərləri var, hətta sanki, ürəyi də döyünür. Bəli, elektrik, hər halda, eleatların uydurmasıdır və bizim kölgəmizi əlimizdən almış, öldürmüşdür. Onlar mebelin, adamların bir hissəsi olmuşlar. Ancaq burada heç də belə deyil... Tavandakı yapmalara bir baxın: görün onların kölgələri necə də nəfəs alır, burmalar qalxır, enir, qalxır, enir. Əvvəllər gecə insanı öz qaranlığına buraxırdı, onunla daim söhbət edirdi. Gecə qorxuları isə – əsl xəyal ziyafətiydi...

O, ovuclarını birləşdirərək baş barmaqlarını kənara açdı və divardakı it ağzını açaraq qulaqlarını tərpətməyə başladı. Sibilla uğunub getdi. Bu zaman Qreqorovius ondan Montevideonun necə göründüyünü soruşdu və it həmən yoxa çıxdı – o, Sibillanın uruqvaylı olduğuna əmin deyildi. Sss... Lester Yanq və «Kanzas-Siti-Siks». Sss... (Ronald barmağını dodaqlarına yapışdırdı.)

– Uruqvay mənimçün olducqca əcaib bir şeydir. Montevideo, yəqin ki, başdan-başa qüllələrdən və döyüşlərdə qazanılan qələbələrin şərəfinə tökülmüş kilsə zənglərindən ibarətdir. Məni inandırmağa çalışmayın ki, Montevideoda çayın sahilində nəhəng kərtənkəllər yoxdur.

– Əlbəttə, var, – Sibilla dedi. – Əgər avtobusla Positosadək getsəniz, öz gözlərinizlə görə bilərsiniz.

– Bəs Montevideoda Lotreamonu tanıyırlar?

– Lotreamonu? – Sibilla soruşdu.

Qreqorovius dərindən ah çəkib arağı başına çəkdi. Lester Yanq – saks-tenordur, Dikki Uells – trombondada çalır, Co Buşkin – royaldada, Bil Kolmen – trubadada, Con Simmons – kontrabasda, Co Cons – zərb alətlərində. “Four O’ Clock Drag”. Hə, çayın sahilində nəhəng kərtənkəllər, trombonlar, sürünən blues, a drag, görünür elə zamanın kərtənkələsidir ki, sürünür, sürünür, sabah saat dördəki yuxusuzluq zamanı kimi özünü güclə sürüyür. Bəlkə də, tamamilə başqa bir

şey. «Ah, Lotreamonu, – birdən Sibilla xatırladı. – Lotreamonu, əlbəttə, tanıyırlar, hətta yaxından tanıyırlar».

– O, uruqvaylı idi, ancaq heç oxşamırdı.

– Oxşamır, – Sibilla ona haqq qazandırdı.

– Doğrudan da, Lotreamon... Yaxşı, yoxsa Ronald hirsələnər, ona kumirlərinə qulaq asmağa mane oluruq. Gərək susaq, çox təəssüf. Gəl pıçıltıyla danışaq, mənə Montevideodan danışın.

– Ah, merde alors¹, – Etyen hiddətlə onlara baxıb dedi. Vibrafon xəyalı pillələrlə dırmaşaraq havanı qıdıqlayırdı; beş pilləni birdən tullanaraq yenidən ən yuxarıda qərar tutdu; Layonel Hempton «Save it pretty mamma»da yırğalanır, qalxıb-yenir, şüşə üzərində sürüşür, ayağının ucunda fırlanırdı; ulduzlar parladılar – üç, beş, on, – o isə çəkməsinin burnuyla onları söndürüb, yapon çətirini əlində dəli kimi fırladaraq yellənirdi, orkestr isə finalı çalırdı; kornetin zil səsi və kanatdan aşağı – torpağa, finibus, son. Qreqorovius Sibillanın pıçıldaya-pıçıldaya onu Montevideonun küçələriylə gəzdirməsinə qulaq asırdı, bəlkə də, lap axırda onun barəsində bir az çox şey öyrənəcəkdə, biləcəkdə ki, onu da Mimi kimi uşaqlıqda Lusía çağırırlarmış; içkinin təsirindən gecə onunçün daha səxavətli olmuş, ətrafdakı hər şey yaxşılıq və ümid vəd edirdi. Gi-Mono artıq dizlərini qatlamışdı və onun kobud çəkmələri daha Qreqoroviusun büzdümünə toxunmurdu, Sibilla isə ona söykənmişdi və o, qızın bədəninin yumşaqlığını, hər dəfə əyləndə, danışanda, yaxud musiqinin ritminə uyğun astaca dingildəyəndə hər bir hərəkətini yüngülcə hiss edirdi. Qreqorovius küncdə val seçib oxudan Ronaldla Vonqu, divara vurulmuş eskimos xalisına söykənmiş Oliveyra və Bəpsi sanki, pərdənin arxasında güclə seçirdi; Horasio siqaret dumanının içində ritmə dalararaq yırğalanır, Bəps isə arəğin təsirindən tam keyləşmişdi; otaqda hər şey baş-ayaq olmuşdu, bəzi rənglər bir-birinə qarışmışdı, göy qəfildən narıncı romblara dönmüşdü, sadəcə, dözülməz idi. Tüstü dumanında Oliveyranın dodaqları səssiz şəkildə tərənirdi, o, keçmiş zamanda qalmış kiməsə müraciətlə öz-özüylə danışdı. Ancaq Qreqoroviusun ovqatı yaman təlx olmuşdu, yəqin ona görə ki, guya, Horasionun burada olmaması, doğrudan da, fars olardı, o, sadəcə, Sibillanı bir azca şənləndirirdi, ancaq o, buradaydı, yaxındaydı və dodaqlarını sakitcə tərpedərək tüstü dumanının və cazın arasından Sibilla ilə danışır, için-için gülürdü: görəsən, o (Sibilla), Lotreamona və Montevideoya çox aludə olmayıb ki?

(–136)

Klubdakı yığıncaqlar Qreqoroviusun xoşuna gəlirdi, çünki burada baş verənlər hansısa başqa klubdakından tamamilə fərqlənir və məhz bununla da bu tipli toplantılar haqqında ən yüksək təsəvvürlərə uyğun gəlirdi. Ronald da onun xoşuna gəlirdi, çünki o, anarxist idi və Bəpslə birgə yaşayırdı, həm də ona görə ki, onlar hər gün, aramsız olaraq Karson Mak-Kallersi, Milleri, Raymon Kenonu oxumaqdan özlərini həlak edir və azadlığın müəyyən bir təzahürü hesab etdikləri caza fədakarcasına vurğundular (həm də ona görə ki, onlar hər ikisi incəsənətdə uğur qazana bilməmişdilər). Onun, yeri gəlmişkən, həm də münasibətlərinin yetərincə çətin olduğu Horasio Oliveyradan da xoşu gəlirdi: Oliveyranın varlığı Qreqoroviusu onu qeyri-şüuri axtarıb tapandan dərhal sonra qıcıqlandırmağa başlamışdı, buna rəğmən Qreqoroviusun öz mənsəyini və həyat tərzini ucuz kələklərlə pərdələməyə çalışması və Sibillaya açıq-aşkar vurulduğunu Oliveyranın hiss etmədiyinə hədsiz inamı Oliveyranı şənləndirir və əyləndirirdi; beləliklə, onlar hər ikisi eyni zamanda bir-birinə doğru can atır və bir-birindən çəkinirdilər, eynilə öküzlə torero kimi. Elə Klub da bunun sayəsində mövcudluğunu qoruyurdu. Hər ikisi intelligent rolunu oynayır, eyhamlarla danışaraq Sibillanı ümitsizləşdirir, Bəpsi isə qəzəbləndirirdilər; biri bir məsələyə ötəri toxunan kimi dərhal bir-birini qabaqlamaq və ötmək uğrunda şiddətli mübarizə başlayırdı: biri səma köpəyini xatırlayan kimi, digəri «I fled Him»¹ deyir və başlanırdı... Sibilla isə tamamilə acizləşərək naümidcəsinə onların getdikcə daha da yuxarı qalxdığını (çat görüm necə çatırsan) izləyirdi və onlar, nəhayət, öz-özlərinə bərkədən gülərək oyunu dayandırırdılar. Ancaq artıq gecdir, çünki assosiativ yaddaşın bu eksqibisionizmi² Oliveyranı iyrəndirir, Qreqorovius isə hiss edir ki, bu nifrətə o, assosiativ məşğələlərə xüsusi həvəsi sayəsində nail olub, odur ki, özlərini suç ortağı kimi hiss edərək əylənməyə son qoyur, ancaq ikicə dəqiqə keçməmiş yenidən oyuna girişirdilər ki, bu da, əslində, digər başqa məsələlərlə birlikdə klub yığıncaqlarının mahiyyətini təşkil edirdi.

– Belə zəhrimarı içmək adama hər dəfə qismət olmur, – Qreqorovius stəkanı dolduraraq dedi. – Luisa siz öz uşaqlığınızdan danışdınız. Bu mənə ona görə maraqlı deyil ki, bunsuz sizi çayın sahilində qoşa hörüklü və yanaqları qıpqırmızı qızarmış təsəvvür edə bilmirəm. Mənim Transilvaniyadan olan yerlilərim də lənətə gəlmiş Lütəsiya iqlimindən saralıb-solanadək belə olurlar.

– Lütəsiya? – Sibilla soruşdu.

Qreqorovius köks ötürdü və izah etməyə başladı. Sibilla isə həmişəki kimi başqa bir yeni məşğuliyyət onu bu işgəncədən xilas edəndək var qüvvəsilə anlamağa çalışaraq sakitcə qulaq asırdı. Ronald, Houkinsin köhnə valını qoydu və Sibilla, deyəsən, Qreqoroviusun söhbətinin musiqiyə mane olduğuyla barışdı, çünki həmişəki kimi bu söhbətdən də istədiyini ala bilməmişdi, odur ki, canına vicicə doldu və özünü musiqiyə kökləməmişdən qabaq dərin-dərin nəfəs almaq istədi, yəqin ki, lap elə Houkinsin özü kimi. Horasio hansısa dolaşq şeir parçasını izah etməyi ona layiq görəndə də bəzən belə dərinədən nəfəs alır və bunun nəticəsində mütləq yeni, qərribə bir anlaşılmazlıq ortaya çıxırdı; məsələn, əgər Lütəsiya haqqında Qreqoroviusun

yerinə Oliveyra ona izahat vermiş olsaydı, hər şey dumanlı bir xoşbəxtliyə qarışardı – Houkinsin musiqisi də, lütəsiyalılar da, yaşıl şamların dilləri də, canına dolan vicvicə də. Və o, dərin-dərin nəfəs alardı ki, bu da onunçün tayı-bərabəri olmayan bir şeyi qəti sübut edərdi: bunlar hamısı həqiqətdir və yalnız Rokamadurla, yaxud Horasionun ağzı ilə müqayisə oluna bilər, ya da bu valın ucbatından artıq dinlənilməsi mümkün olmayan Motsartın adajiosu ilə.

– İş bunda deyil, – Qreqorovius, nəhayət, təslim oldu. – Mən, sadəcə, sizin həyatınız haqqında bir azca çox bilmək, sizin kimi hərtərəfli bir varlığı anlamaq istəyirdim.

– Mənim həyatım haqda, – Sibilla dedi. – Mən heç kefli halımda da onu danışa, sizə başa düşə bilməzsiniz. Mən öz olmayan uşaqlığım haqda necə danışa bilərəm?

– Mənim də uşaqlığım olmayıb. Hersoqovinada.

– Mənimki isə Montevideoda. Bilirsiniz, bəzən yuxuda məktəbimizi görürəm, elə qorxuram ki, öz qışqırığıma yuxudan oyanıram. Bəzən də görürəm ki, on beş yaşım var, bilmirəm, sizin nə vaxtsa on beş yaşınız olubmu...

– Mənə elə gəlir ki, olub, – Qreqorovius tərəddüdlə cavab verdi.

– Mənimdə olub, həyatınə dibçəklər düzülmüş bir evdə. Atam orada mətə içər və iyrənc jurnallar oxuyardı. Atanız sizin yanınıza gəlir? Demək istəyirəm ki, sizinlə görüşür?

– Yox, daha çox anam gəlir, – Qreqorovius dedi. – Əsasən Qlazqodan gəlir. Mənim ingilis anam hərdənbir zühur edir, ancaq qarabasma kimi yox, bir az islanıb ləkə düşmüş xatirə kimi, bax belə. Alka-zeltseri içən kimi çıxıb gedir, vəssalam. Bəs sizdə?

– Haradan bilim. – Sibilla səbirsizlik etməyə başladı. – Burada musiqi var, yaşıl şamlar yanır, Horasio hindli kimi küncdə oturub. Mənsə atam haqqında danışmalıyam... Bir neçə gün qabaq evdə oturub Horasionu gözləyirdim, artıq gecə düşmüşdü, yataqda oturmuşdum, bayırda bir yağış yağdı ki, tut ucundan göyə çıx, eynilə bu valdakı musiqini xatırladırdı. Oturub Horasionu gözləyə-gözləyə necə olursa yorğan-döşəyə baxıram və yorğan elə qəribə durub ki, birdən mənə elə gəlir, atam arxasını mənə çevirərək başını bürüyüb yatıb. O, həmişə çox içəndə belə yatardı. Hətta yorğanın altından ayaqları da görünürdü, əllərini də, elə bil, sinəsinə qoymuşdu. Tüklərim biz-biz oldu, qışqırmaq istədim, təsəvvür edirsiniz necə qorxurdum, yəqin siz də nə vaxtsa belə qorxmusunuz... İstədim, evdən bayıra qaçım, ancaq qapı elə uzaqdaydı ki, lap koridorun axırında. Hələ qapının dalında dəhliz də vardı, qapı isə elə hey aralanır, aralanırdı, çəhrayı yorğan isə xışıldayırdı, atamın xorultusu eşidilirdi. Hiss edirdim ki, bu dəqiqə əlini yorğanın altından çıxaracaq, burnunu da, mismar kimi iti burnunu, axı bütün bunları mən sizə niyə danışım, hə, elə qışqırdım ki, səsimə alt mərtəbədəki qonşu qaçıb gəldi və məni çayla doydurdu, sonra Horasio da gəldi və isterikadan çıxmam üçün mənə nəşə verdi.

Qreqorovius onun saçlarını sıgalladı, Sibilla isə başını aşağı saldı. «Hazırdır, – Dizzi Gillepsin ən yüksək trapesiyada qoruyucu tor olmadan etdiyi məşqləri izləməkdən imtina edən Oliveyra

düşündü, – hazırdır, belə də gözləmək lazım idi. Ondan ötrü dəli-divanədir, baxan kimi bəlli olur. Dünya qədər köhnə bir oyun. Yenidən bu köhnəlib əskiyyə dönmüş situasiyaya giririk və əzbər bildiyimiz rolu axmaqcasına yenidən öyrənirik. Əgər onun başına mən belə tumar çəksəydim, o, mənə özünün Argentina dastanını danışar və hər ikimiz dərhal yumşalardıq, hələ kefli olsaydıq, gör nələr olardı, görünür, bircə yol var – evə getmək, orada isə onu ehtiyatla və nəvazişlə yatağa uzandırıb hər bir düyməsini və hər bir «şimşəyini» tələsmədən, üsulluca açaraq sakitcə soyundurmaq, o isə istəmir, istəyir, istəmir, peşman olur, əllərilə üzünü örtür, ağlayır, birdən qucaqlayır və sanki, nəşə çox böyük bir şey təklif etməyə hazırlaşaraq tumanını soyundurmağa kömək edir və çəkmələrini döşəməyə elə atır ki, etiraz kimi görünür, əslində, son, həlledici ehtirasa təhrik edir. Bu – şərəfsizlikdir, şərəfsizlik. Sənin ağzını əzmək lazım gələcək, Osip Qreqorovius, mənim zavallı dostum. Xüsusi istəyim olmadan, həm də peşman olmadan, Dizzinin bu dəqiqə üfürdüyü kimi, təəssüflənmədən, həm də istəmədən, qətiyyənlə arzu etmədən, Dizzi kimi».

– Bu ki zir-zibildir, – Oliveyra dedi. – Bu zir-zibili məndən uzaq tutun. Əgər bir də bu savadlı meymuna qulaq asmaq zorunda qalsam, mənim ayaqlarım bir də bu Kluba dəyməyəcək.

– Bop cənabın xoşuna gəlmədi, – Ronald acı-acı dedi. – Bircə dəqiqə gözləyin, biz sizə Pol Uaytməndən bir şey qoyarıq.

– Kompromis variant təklif edirəm, – Etyen dedi. – Bütün fikir ayrılıqları şəraitində belə heç kəs Bessi Smitə etiraz etməz, Ronald, əzizim, o gözəl göyərçini bürünc qəfəsdən çıxar.

Ronaldla Bəps hırıldaşdılar, ancaq niyyəti o qədər aydın olmadı və Ronald köhnə disklərin arasında valı axtardı. İynə dəhşətlə fışıldadı, sonra lap dərinə nəşə xırıldadı, elə bil, qulaqla səsin arasına bir neçə qat pambıq qoyulmuşdu, sanki, Bessi üzünü hansısa səbətdən götürülən kirli ağla sarınmış vəziyyətdə oxuyurdu, səsi, sanki, elə hey əsgiyə ilişib boğulurdu, o, qeyzsiz və kədərsiz oxuyurdu: “I canna be somebody’s baby doll”¹, oxuyur və dözümlə çağırırdı, küçənin tinində, qarılarla dolu evin önündə oxuyan səs, “to be somebody’s baby doll», budur, bu səsdən coşğunluq və ehtiras yağır və o boğulur: “I canna be somebody’s baby doll...”»

Oliveyra ağzını yekə bir araq qurtumuyla yandıraraq əlini Bəpsin çiyninə qoydu və rahat şəkildə ona söykəndi. «Vasitəçilər», – o, sakitcə tüstü burumlarına dalararaq düşündü. Valın qurtarmasına yaxın Bessinin səsi tamamilə nazildi, indi Ronald yəqin ki, bakelit diski (əgər o, doğrudan da, bakelit idisə) çevirəcək və bu pozulmuş dairə “Empty Bed Blues»²i və Birləşmiş Ştatların hansısa uzaq guşəsində iyirminci illərin gecələrindən birini yenidən canlandıracaq. Ronald gözlərini yumaraq və əllərini dizlərinin üzərinə qoyaraq musiqinin ritminə uyğun yüngülcə dingildəyirdi. Vonqla Etyen də gözlərini qapamışdılar, otaq demək olar ki, qaranlıqlaşmışdı; yalnız köhnə valın üzərindəki iynənin xışıltısı eşidilirdi və Oliveyra bütün bunların, həqiqətən, baş verməsinə inana bilmirdi. Nə üçün o zaman, orada, nə üçün indi, Klubda, bu axmaq yığıncaqda Bessi onu oxuyanda bu blyuz belə səslənir? «Onlar – vasitəçilərdir», – o, Bəpslə birlikdə yırğalanaraq yenidən düşündü. Bəps artıq əməlli-başlı keflənmiş və Bessini dinləyərək

ağlayırdı, bütün bədəni gah ritmə uyğun, gah da onun əksinə titrəyərək ağlayırdı, boş yataq, sabahkı gün, gölməçələrdə şappıldayan başmaqlar, kirayə haqqını ödəməyə pul olmayan otaq, qocalmaq qorxusu, yatağın ayaq tərəfindəki güzgüdə əks olunan kül rəngli dan yeri haqqında blyuzdan (ah, bu blyuzlar həyatın bitib-tükənməyən kədəridir) ayrılmamaqçün hönkürtüsünü boğaraq ağlayırdı. «Onlar vasitəçidirlər, bizə başqa bir irreallığı göstərən irreallıq, eynən rəsmdəki müqəddəslərin barmaqlarıyla bizə səmanı göstərdiyi kimi. Ola bilməz ki, bütün bunlar mövcud olsun və biz, həqiqətən, burada olaq və mən Horasio adlı biriyəm. Bu qarabasma, iyirmi il qabaq avtomobil qəzasında ölmüş zənci qadının səsi – mövcud olmayan zəncirin halqalarıdır; biz bura haradan gəlmişik, bu gecə bura necə yığılmışıq, əgər illüziya ilə deyil, hansısa oyunun bəlli və ciddi qaydalarına əməl etmədən hansısa qeyri-müəyyən kart paylayanın əlindəki kart dəsti deyiliksə...»

– Ağlama, – Oliveyra Bəpsin qulağına tərəf əyildi. – Ağlama, Bəps, bütün bunlar yoxdur.

– Yox, nə danışırısan, var, – Bəps burnunu silərək dedi. – Bunlar hamısı var.

– Bəlkə də, var, – Oliveyra onun yanağından öpərək dedi. – Ancaq bu, həqiqət deyil.

– Bu kölgələr kimi, – Bəps burnunu çəkərək və əlini o yan-bu yana yellədən dedi. – Amma çox kədərli, Horasio, ona görə ki, gözəldir.

Məgər bütün bunlar – Bessinin oxuması, Koulmen Houkinsin gurultusu, məgər bunlar illüziya deyil, hətta bundan da pisi – başqa illüziyaların illüziyası deyil, keçmişə, dünyanın yarandığı ilk gün suda öz əksini görən meymunun yanına gedən başgicəlləndirici zəncir deyil? Amma Bəps ağlayırdı və deyirdi: «Ah, yox, yox, bütün bunlar var» və azca xumarlanan Oliveyra da hiss edirdi ki, həqiqət, hər halda, ondan ibarətdir ki, Bessi və Houkins illüziyalar idi, çünki yalnız illüziyalar möminləri təhrik edə bilər, yalnız illüziyalar, həqiqət yox. Bundan başqa, bütün məsələ vasitəçilikdəydi, çünki bu illüziyalar elə sahəyə, elə zonaya girirdilər ki, onlar haqqında düşünmək mənasızdır, ona görə ki, istənilən düşüncə yaxınlaşan kimi onu darmadağın edərdi. Tüstü əl onun qolundan tutub enişin kənarına gətirdi, əgər buna eniş demək olardısı, mərkəzi göstərdi, əgər bu mərkəz idisə, mədəsinə nəşə (qabarcıqları və büllürcuqlarıyla pıqqıldayan araq), yəni son dərəcə qüvvətli və gözəl, bir vaxtlar dirilik suyu adlanan başqa bir illüziya qoydu. Nəhayət, gözlərini yumaraq öz-özünə dedi ki, əgər bu miskin mərasim onu eqosentrik vəziyyətindən çıxarıb, anlaşılmaz olsa belə, daha diqqətəlayiq başqa bir mərkəz göstərə bilirsə, demək, hələ hər şey itirilməyib və bəlkə də, haçansa, başqa bir şəraitdə və başqa sınaqlardan sonra dərkətmə mümkün olacaq. Ancaq nəyin dərk olunması və niyə? O heç olmasa işlək bir ehtimal, yaxud mümkün planlar cizmaq üçün həddindən artıq sərxoş idi. Ancaq bu barədə düşünə bilməyəcək dərəcədə kefli deyildi və bu miskin düşüncələr ona çox-çox uzaq, çox-çox qiymətli bir şeydən elə hey uzaqlaşdığını hiss etməyə, bu qarışıq və yuxugəitrən dumanda – araq dumanında, Sibilla dumanında, Bessi Smit dumanında özünü tapmasına bəs edirdi. Gözlərinin qabağından yaşıl dairələr keçdi, hər şey fırlanmağa başladı və o, gözlərini açdı. Bu vallardan sonra həmişə onun ürəyi bulanırdı.

Tüstü dumanında itib-batmış Ronald kimin nə xoşuna gəldiyini öyrənməyə zəhmət çəkmədən valı val dalınca qoyurdu. Bəps isə arabir döşəmədən qalxıb, 78 dəfə fırlanmış köhnə valların arasında eşələnib, beş-altısını seçərək masanın üzərinə, əyilib onu tumarlayan Ronaldın əlinin altına qoydu, sonra isə gülümsəyərək əyildi və bir dəqiqəliyə də olsa onun dizləri üstündə oturdu, çünki Ronald sakitcə, heç bir maneə olmadan “Don’t play me cheap»”ı dinləməliyd.

Satçmo oxuyurdu:

Don’t you play me cheap

Because I look so meek, -

Satçmonun ifasından təsirlənən Bəps isə Ronaldın önündə əyilmişdi (mövzu kifayət qədər sadəydi və Ronaldın heç cür razılaşa bilməyəcəyi bəzi ədəbsizliklərə yol açır, kaş ki Satçmo «Yello Dog Blues»”i oxuyaydı), Ronaldın araq qoxusu gələn nəfəsi onun boynunun ardını qıdıqlayırdı. Tüstüdən, musiqidən, araqdan və Ronaldın əllərindən qurulmuş bu qəribə piramidanın zirvəsində daim hücumu hazır vəziyyətdə oturan Bəps yarıyumulu göz qapaqları arasından döşəmədə oturan Oliveyraya baxdı; o, tamamilə sərxoş halda divara, dəri eskimos xalisına söykənib sifətində latınamerikalılara xas dilxor və kədərli ifadə siqaret çəkirdi; qullabların arasında bəzən təbəssüm peyda olurdu, daha doğrusu, bir vaxtlar Oliveyranın (indi yox) Bəpsin çox arzuladığı dodaqları təbəssümdən büzülür, bütün sifəti isə əzilmiş kimi laqeyd qalırdı. Caz Oliveyranın nə qədər xoşuna gəlsə də, o, özünü Ronald kimi bu oyuna tamamilə qapdırmırdı, yaxşı, ya pis olsun, «isti» və ya «soyuq» olsun, zənci və ya qeyri-zənci cazı olsun, köhnə, yaxud yeni olsun, Çikaqo, yaxud Nyu-Orlean cazı olsun, fərqi yoxdur, indi Satçmodan, Ronald və Bəpsdən, «Baby don’t you play me cheap because I look so meek”d»ən, bunun ardınca trubaların coşmasından, demək olar ki, fiziki həzz duyğusuyla havanı yaran sarı fallosdan və sonda getdikcə azalan üç səsdən, xalis qızıl kimi hipnozedici səsdən və içərisində dünyanın bütün svinqlərinin ən şiddətli anlarda titrədiyi təbii pauzadan, daha sonra isə məni püskürməsi kimi, sevgi intizarında olan gecədə buraxılan raket kimi həzzin zirvəsindən, Bəpsin boynunu sıgallayan Ronaldın əllərindən, hələ də fırlanan valın üzərindəki iynənin fişiltısından, əsl musiqidə hər zaman mövcud olan sakitliyin sonradan, sanki, yavaş-yavaş divarlardan ayrılaraq, divanın altından sürünüb çıxaraq dodaqlar və ya qönçə kimi açılmasından ibarət caza aludə ola bilməzdi.

– Ça alors1, – Etyen dedi.

– Hə, Armstronqun böyük tarixi, – Ronald Bəpsin seçdiyi val topasına baxıb dedi. – Əgər istəyirsinizsə, bu, Pikassonun qiçantizm dövrünə bənzəyir. İndisə onlar hər ikisi qoca donuzlardır. Ümid bircə həkimlərin nə vaxtsa cavanlaşdırılmasının reseptini tapmasına qalır... Ancaq onlar bundan sonra hələ iyirmi il bizi quru yerdə otaracaqlar.

– Bunu bizə edə bilməyəcəklər, – Etyen dedi. – Biz onların bütün şirəsini sorub özlərini də başımızdan rədd etmişik, yəqin ki, vaxtı gələndə məni də həmin yerə göndərəcəklər.

– Vaxtı gələndə – kiçik xahişdir, oğlum, – Oliveyra əsnəyərək dedi. – Ancaq biz, doğrudan da, onları rədd etməkdə rəhmli olmuşuq. Gülləylə deyil, sözlə öldürmüşük. Gör onlar indi nə edirlər; elə bil, surətçıxaran cihazdırlar, vərdiş eləyiblər, fikir verin, bu yaxınlarda Armstronq ilk dəfə Buenos-Ayresə gəlib və sən təsəvvür edirsənmi ki, neçə min başdanxarab nəşə fəvqəladə bir şey dinlədiyinə əmin idi, köhnə boksçu kimi çoxlu fənd-fel bilən Satçmo isə əvvəlki kimi piyli ombasıyla təsir göstərməyə çalışır, halbuki özü də bütün bunlardan yorulub və hər bir nota görə yüksək məbləğ tələb etməyə öyrəşib, o ki qaldı oxumağına, heç vecinə də deyil, qurulmuş kukla kimi oxuyur, qəribədir ki, mənim bəzi hörmət etdiyim və iyirmi il bundan qabaq “Mahogany Hall Stomp»”ı qoyanda qulaqlarını tıxayan dostlarım bu boyat horradan ötrü allah bilir nə qədər ödəyirlər. Görünür, mənim vətənimdə boyat horrayla qidalanmağa daha çox üstünlük verirlər, onu nə qədər çox sevsəm də, bunu deməliyəm.

– Özündən başla, – Periko lüğətdən gözünü ayıraraq dedi. – Bura hisslərini tərbiyə etmək üçün Parisə gəlməyi adət etmiş həmvətənlərindən nümunə götürüb gəlmisən. İspaniyada bunu fahişəxanalarda, ya da korridada öyrənirlər, lənət şeytana.

– Ya da qrafinya Pardo Basanın yanında, – Oliveyra dedi və bir də əsnədi. – Ancaq sən haqlısan, oğlum. Mən burada oturmaqdansa, gərək Trevelerlə oyun oynayaydım. Ancaq sən, əlbəttə, bunun nə olduğunu başa düşməzsən. Sizin heç nədən başınız çıxmır. O halda nədən danışmaq olar?

(– 115)

14

O oturduğu künədən ayağa qalxdı və addımını atmazdan öncə döşəməyə baxdı, sanki, ayağını qoymaq üçün münasib yer axtarırdı, sonra eyni ehtiyatlılıqla bir addım da atdı və ayaqlarını cütləşdirib Ronaldla Bəpsin iki metrliyində yerə mıxlanmış kimi dayandı.

– Yağış yağır, – Vonq barmağıyla mansardanın pəncərələrini göstərərək dedi.

Oliveyra tələsmədən tüstü dumanını əliylə qovaraq mehribancasına ona baxdı.

– Yaxşı ki, hələ yüksəkdəyik, yoxsa bəziləri torpağın üzərində məskunlaşır, ayaqqabılarından və dizlərindən başqa heç nə görmürlər. Hani sizin stəkanınız?

– Budur, – Vonq dedi.

Demə, stəkan lap yanındaymış və ağzınadək doluymuş. Onlar ləzzətlə içdilər. Ronaldsa onlara Perikonun ətini çimçəşdirən Con Koltreyne qoydu. Sonra isə şirin Paris merenqləri dövründən qalma Sidni Beşeni qoydu, yəqin ki, bəzilərinin ispan ehtiraslarının coşması münasibətilə.

– Doğrudur ki, siz işgəncələr haqqında kitab yazırsınız?

– Yox, belə demək olmaz, – Vonq dedi.

– Bəs necədir?

– Çində incəsənətin başqa konsepsiyası mövcuddur.

– Bilirəm, biz hamımız çinli Mirbonu oxumuşuq. Doğrudan, sizdə min doqquz yüz neçənci ildə Pekində edilmiş işgəncələrin fotosəkilləri var?

– Yox, canım, – Vonq gülümsəyərək dedi. – Onlar çox tutqundur, göstərməyə belə dəyməz.

– Doğrudurmu ki, ən qorxulusunu siz həmişə öz bumajnikinizdə gəzdirirsiniz?

– Nə danışırırsınız, – Vonq dedi.

– Və onu kafedə qadınlara göstərmisiniz?

– Onlar elə israr etdilər ki, – Vonq dedi. – Bəla bura-sın-da-dır ki, onlar heç nə başa düşmədilər.

– Ver görüm, – Oliveyra əlini uzadaraq dedi.

Vonq gülə-gülə gözlərini onun əlinə zillədi. Oliveyra kefli olduğundan təkid edəcək durumda deyildi. O, arığı başına çəkib üzünü çevirdi. Bu zaman ovcuna dördqat bükülmüş kağız qoyuldu. Tüstü dumanında Vonqun yerinə yalnız təbəssüm, Çəşir pişiyinin təbəssümünü və nəsə təzimə oxşayan bir şey gördü. Dirəyin hündürlüyü təxminən iki metr olardı, əgər dörd şəklin hərəsində iki dəfə olmaqla soldan sağa və yuxarıdan aşağı səkkiz dəfə təkrarlanan eyni şey olmasaydı, dirəklərin sayı səkkiz idi; hər yerdə eyni dirək idi, yalnız müxtəlif rakurslarda, dirəklərə bağlanmış məhkumlar da ayrı-ayrı adamlar idi. Assistentlərin üzləri (sol tərəfdə hətta bir qadın da görünürdü) və fotoqrafa iltifat göstərərək həmişə azca sola çəkilən cəlladın pozası; bu amerikalı və ya danimarkalı etnoloqun sərrast əli varmış, ancaq iyirminci illərin istehsalı olan «kodak» və proyektor kifayət qədər keyfiyyətsizmiş. Ona görə də məhkumun qulağının bıçaqla kəsildiyi ikinci şəkildə çılpaq bədən də aydın görünürdü, ancaq digərləri bədən qana

bulaşdığından, lentin və ya aşkarlayıcının keyfiyyətsizliyindən yaxşı görünmürdü, xüsusən də dördüncü kadrda: burada məhkumun ağzı açıq və bir əli ağappaq, özüsə qara rəngli formasız kütlə şəklindəydi; son üç kadr, cəlladın pozası nəzərə alınmazsa, demək olar ki, eyniydi: altıncı kadrda o, bıçaq dolu çantanın üzərinə əyilib ən münasibini seçirdi (ancaq yəqin ki, bəclik edirdi, çünki əgər dərin kəsiklərdən başlasaydılar...), əgər yaxşı baxılsa, qurbanın hələ diri olduğunu görmək olardı, çünki ayaqları kəndirlə bağlansa da, ayağının biri bayıra çıxmışdı, başı arxaya qatlanmış, ağzı da hər zamankı kimi açıq idi; döşəməyə, görünür, çinlilər özünəməxsus qayğıkeşliklə qalın taxta kəpəyi tökmüşdülər, çünki dirəyin ətrafındakı gölməçənin sabit forması şəkildən şəkklə böyüməmişdi. «Yeddinci – kritikdir», – haradansa uzaqdan, araq və tüstü dumanının arxasından Vonqun səsi gəlirdi; diqqətlə baxmaq lazımdır, çünki qan dərin kəsilməş iki döşdən axaraq sinədəki iki medalyonun üzəriylə sızırırdı (əməliyyat ikinci və üçüncü kadrlar arasında edilmişdi), yeddinci şəkildə isə bıçaq yarası açıq-aydın görünürdü: azca aralanmış ayaqların vəziyyəti yüngülvari dəyişilmişdi, lakin şəkklə yaxından baxanda ayaqların deyil, qasığın vəziyyətinin dəyişdiyi bəlli olurdu: birinci kadrda görünən qeyri-müəyyən ləkənin yerinə indi qan axan çuxur görünürdü, qan isə ayaqlarla süzülərək axırdı. Vonqun səkkizinci şəkklə laqeyd yanaşmasına bütün əsaslar vardı, çünki orada təsvir olunan məhkumun öldüyü açıq-aşkar idi – salamat adamın başı bu şəkildə çiyninə düşməz. «Məndə olan məlumatlara əsasən, bütün əməliyyat cəmi saat yarım davam edib», – Vonq təntənəli surətdə dedi. Kağız yenidən dördqat büküldü və qara rəngli dəri bumajnik onu tüstü burumlarıylə birgə udmaq üçün timsah ağzı kimi açıldı. «Yəqin ki, indi Pekin dəyişib. Sizə belə primitiv şeylər göstərdiyim üçün təəssüf edirəm, qalan sənədləri cibdə gəzdirmək olmaz, onlar izahat tələb edir, bilməyən anlamaz...» Səs elə uzaqdan gəlirdi ki, elə bil, göstərilən şəkillərin davamıydı, sanki, ədəbaz bir elm xadimi mühazirə oxuyurdu. Və nəhayət, bəlkə də, əksinə, əvvələn, Biq Bill Brunzi qışqırmağa başladı: «See, see, rider»¹ və həmişəki kimi, ən barışmaz elementlər eyni qrotekst kollajında qarışmağa başladı, ancaq onları – reallığa həddindən artıq kobud müdaxilənin bütün hallarına qarşı olan bu trankvilizatorları² hələ arağın və Kant kateqoriyalarının köməylə bir-birinə bitişdirmək lazım idi. Demək olar ki, həmişə belə olur: gözlərini yumub geriə qayıdırsan və bir dəstə bağlı kartın içindən seçdiyin başqa bir gecənin yupyumşaq dünyası. «See, see, rider», – daha bir meyit – Biq Bill oxuyurdu, – see cat you have done»².

(–114)

Və onun yadına, tamamilə təbii olaraq, Sen-Marten kanalındakı gecə və isveçrəli bir həkimin evində filmə baxmaq təklifi (min franka) düşdü. Elə bir şey yox idi, sadəcə, mərkəzi ölkələrdən olan bir kinooperator xəlvəti şəkildə özünü asmağın bütün təfərrüatlarını çəke bilmişdi. İki

saatlıq səssiz film idi. Ancaq əla çəkilmişdi, keyfiyyətinə söz ola bilməzdi. Haqqını baxandan sonra da ödəmək olardı.

Qərar vermək və «yox» demək, sonra isə isveçrəli həkimin rəfiqəsinin rəfiqəsi olan haitili zənci qızla birlikdə rədd olub getməkdən ötrü lazım olan dəqiqələr asılma səhnəsini təsəvvür etmək və qalxıb – başqa nə cür ola bilərdi ki? – qurbanın tərəfində olmaqçün ona bəs etdi. Asılan kim olursa-olsun, buna heç bir söz ola bilməz (məsələnin incəliyi də elə bunu ona başa salmaqdan ibarətdir), əgər o, kameranın hər şeyi bütün xırda detallarınadək (gələcəkdəki dilentantları razı salmaq naminə ağız-burnunun əyilməsini, bədəninin titrəməsini) qeydə alacağını bilsəydi... «Mənə hər nə olsa da, heç vaxt Etyen kimi laqeyd olmaram, – Oliveyra düşündü. – Məsələ burasındadır ki, misli görünməmiş bir fikir mənə qalib gəlir: insan tamam başqa bir şey üçün yaradılmışdır. Deməli... Onun köməyinə arxalanaraq çıxış yolu axtardığı vasitələr necə də acizdir». Ən pisi oydu ki, o, Vonqun şəkillərinə ona görə sakitcə baxa bilirdi ki, işgəncə verilən başqalarıydı, onun atası deyildi və bu Pekin əməliyyatı qırx il bundan qabaq olmuşdu.

– Bir düşünün, – Oliveyra Fats Uollerin əvəzinə Ma Reyniyə qulaq asmaq üstündə Ronaldla dalaşıb onun yanına qayıdan Bəpsə müraciət etdi, – ağlasığmazdır, necə olur ki, biz bu qədər yaramaz ola bilirik. Görəsən, İsa peyğəmbər yatmazdan qabaq yatağında uzanıb nə fikirləşirmiş, hə? Bir anın içində gülümsəyən insan ağzı qıllı hörümçəyə dönüb dişləyə bilər.

– Oho, – Bəps dedi. – Yoxsa, Delirium tremens¹. Yuxuda görmək belə qorxuncdur.

– Hər şey başdansovdudur, bala, hər şey e-pi-der-mis səviyyəsində qəbul olunur. Maraqlıdır: uşaq vaxtı evdə elə hey böyüklərlə – nənəmlə, bacılarımla, bütün geneoloji sələflərimlə cırmaqlaşırıdım; bilirsən niyə? Boş-boş şeylər üstündə, həm də ona görə ki, qadınlar üçün onların məhəlləsində baş verən istənilən ölüm, ya da özləri dedikləri kimi, istənilən əcəl cəbhədəki istənilən hadisədən, zəlzələdən, on minlərlə adamın öldürülməsindən və sairədən daha əhəmiyyətlidir. Hərdən özünü axmaq yerinə qoyursan, elə axmaq ki, təsəvvür edə bilməzsən. Bəps, sən Platonu, kilsə xadimlərini və klassiklərin hamısını başdan-ayağa oxuya bilərsən, dərk olunandan artığını bilərsən, ancaq bir də görürsən ki, ağlasığmaz dərəcədə axmaqlaşmısan: başlamısan savadsız anana ilişməyə və əsəbiləşməyə ki, nə var-nə var yazıq qadın qonşuluqda yaşayan hansısa bədbəxt bir rusun, ya da kiminsə bibisi qızının ölümünə görə həddindən artıq həyəcan keçirir. Sənsə Bab-əl-Məndəbədə baş verən zəlzələdən, yaxud Vardar-İnq rayonuna hücumdan bəhs edərək onun zəhləsini tökürsən, istəyirsən ki, zavallı qadın İran ordusunda üç qoşun növünün ləğv edilməsinə görə əzab çəksin, halbuki bu onunçün tam mücərrəd bir şeydir...

– Take it easy, – Bəps dedi. – Have a drink, sonny, don't be such a murder to me!

– Əslində isə, məsələ aydındır: göz görmür, ürək bulanmır... Lütfən deyin, qoca qarılarla bizim üfunətli puritan kretinizmi yedirməyə nə lüzum var? Bu gün mən özümü heç də yaxşı hiss etmirəm, əzizlərim. Yaxşısı budur, evə gedim.

Ancaq isti eskimos xalisından və Qreqoroviusun hələ Sibillanı sorğu-sual etməsinin seyrindən (uzaqdan, demək olar ki, laqeyd görünürdü) ayrılmaq o qədər də asan deyildi. Nəhayət, aralandıqda özünü elə hiss etdi ki, elə bil, bir vaxtlar özünü əsl kişi kimi müdafiə etmiş qoca ölümçül xoruzu yolmuşdu, sonra «Blue Interlude» mövzusunı tanıyıb rahat nəfəs aldı. Bu val bir zamanlar Buenos-Ayresdə yaşayarkən onda da vardı. Artıq orkestrin tərkibini də xatırlamışdı, bildirdi ki, bu orkestrdə Benni Karter və deyəsən, Çyu Berri çalırdılar. Ancaq Teddi Uilsonun sadə, lakin çox çətin solosu başlayanda qərara gəldi ki, tamaşanın axırınadək qalsın. Vonq deyirdi ki, bayırda bərk yağış yağır, bütün günü yağıb. Bu isə, əgər Houkinsin özü deyilsə, yəqin ki, Çyu Berridir, yox, Houkins deyil. «Qəribədir, biz hamımız necə də yoxsullaşıırıq, – Oliveyra Sibillaya baxıb düşündü, bu zaman Sibilla Qreqoroviusa, o isə qeyri-müəyyən nöqtəyə baxırdı. – Yəqin ki, «Bibliothèque Mazarine»²ə gedib mandraqora, bantu boyunbağları, ya da dırnaqtutan qayçılar haqqında biblioqrafiya tərtib etməklə yekunlaşdıracağıq». Təsəvvür edirsiniz, bu cür boş şeylərə seçim necə böyükdür, bunların tədqiqi və dərinlən öyrənilməsi necə böyük perspektivlər açır?! Yalnız dırnaqtutan qayçıların tarixini öyrənmək üçün iki mindən artıq kitab oxumalısan ki, bu peredmetin 1675-ci ilədək mövcud olmadığına tam əmin olasan. Sonra hansısa Maqunsiyada kimsə dırnağını kəsən qadının şəklini çap edir. Qayçıyla deyil a, nəyə başqa bir şeylə. XVIII əsrdə Filipp Mak-Kinni adlı biri Baltimorda ilk yaylı qayçıları patentləşdirir: ura, problem həll olundu, istənilən qalınlıqda və tez uzanan ayaq dırnaqlarını tutmaq olar, qayçıyı axıradək sıx, sonra özü avtomatik olaraq açılacaq. Əsərlərin adı olan beş yüz kartoteka kartı və il boyu iş var. Bəlkə, vintin kəşfi ilə məşğul olaq, ya da VIII əsr pali ədəbiyyatında “gond” felinin işlənməsi ilə... Nə olursa-olsun maraqlı olacaq, yalnız Sibilla ilə Qreqoroviusun orada nə barədə danışdıqlarını tapmaq olmasın. Nə istəyirsən qoy, nədən istəyirsən hasar çək, təki bu barrikadanın arxasında gizlənmək olsun, istənilən şey işə yarayar – Benni Karter də, manikur qayçıları da, “gond” feli də – hələ stəkan – cəlladın ən kiçik təfərrüatı belə buraxmadan olduqca mahir şəkildə həyata keçirdiyi payaya keçirmə mərasimi, istəmirsənsə, Cek Düprenin blyuzlarına dal, bax əsl barrikada budur, bundan yaxşısını tapa bilməzsən, çünki (val dəhşətlə fısıldadı):

Say goodbye, goodbye to chisky

Lordy, so long to gin,

Say goodbye, goodbye to chisky

Lordy, so long to gin.

I just cant my reefers,

I just cant to feel high again¹.

Deməli, yəqin ki, Ronald indi Oliveyranın yaxşı bildiyi və hörmətlə yanaşdığı assosiasiyaların təsiri altında Biq Bill Brunzinin yanına qayıdacaq və Biq Bill ona bir barrikada haqqında da danışacaq, yenə həmin tonda, necə lazımdırsa elə, Sibilla indi Qreqoroviusa Montevideodakı uşaqlıq illəri haqqında danışır, kədərlənmədən danışır, matter of fact².

They said if you chite, you all right,

If you brocn, stick around,

But as you black,

Mm, mm, brother, get back, get back, get back.³

– Bu halda heç nə edə bilməzsən, yalnız ən maraqsız xatirələri dəyişirlər.

– Hə, nə edəsən, – Sibilla dedi.

– Mən sizdən Montevideo haqqında danışmağı ona görə xahiş etdim ki, siz mənimçün kart kraliçası kimisiniz: bütövlükdə buradasınız, ancaq yastı formada, həcmsiz. Məni düzgün başa düşün.

– Bəyəm, Montevideo həcm verəcək... Bunlar hamısı boş şeydir. Məsələn, siz nəyə ötən gün, keçmiş deyirsiniz? Mənimçün, məsələn, keçmişdə baş verənlər, elə bil, dünən olub, dünən axşam.

– Artıq yaxşıdır, – Qreqorovius dedi. – Artıq siz kart kraliçası deyil, həqiqi kraliçasınız.

– Ümumiyyətlə, mənimçün bütün bunlar yaxında olub. Uzaqda, çox uzaqda, ancaq bu yaxınlarda olub. Müstəqillik meydanındakı ət dükənləri yadımdadır, Horasio, hər tərəfdə dəmirin üzərində ət qızardırdılar, ona görə də meydan elə kədərli görünürdü ki, sanki, bir gün qabaq qətl baş verib və oğlan uşaqları dükənlərin qarşısında qışqıra-qışqıra qəzet satırlar.

– Və lotereya biletləri, – Horasio dedi.

– Saltoda vəhşi qətl, siyasət, futbol...

– Marşrut paroxodu, bir qədəh ankap romu. Bir sözlə, lənətə gəlmiş yerli kolorit.

– Yəqin ki, çox ekzotikdir, – Qreqorovius dedi və şamlara baxa-baxa ayağı ilə daxili ritmini tutan Sibilla ilə bir az ikilikdə qala bilmək üçün elə oturdu ki, Oliveyranın qabağını kəssin.

– O zaman Montevideoda vaxt çox az idi, – Sibilla dedi. – Biz çayın sahilində həyəti olan böyük bir evdə yaşayırdıq. Yaxşı yadımdadır, o zaman mənim həmişə on üç yaşım vardı. Mavi səma, on üç yaş və çəpgöz müəllimə. Bir dəfə meydanda qəzet satan sarışın bir oğlana vurulmuşdum. Onun «qəzet, qəzet» qışqırması mənim qulağımda əks-səda verirdi... Uzağı on iki yaşı olmasına baxmayaraq, uzun şalvar geyinirdi. Atam işləmirdi, bütün axşamı həyətdə kitab oxuyur, mate içirdi. Anam isə beş yaşım olanda ölmüşdü və biz atamla tək qalmışdıq. Evdə başqa adamlar da yaşayırdı; bir italyan, iki qoca qarı və bir zənci ər-arvad. Onlar hər gecə davadalaş salır, sonra gitara çalıb oxuyurdular. Zəncinin sulanmış ağıza bənzəyən sarı gözləri vardı. Onların hamısından bir az xoşum gəlmirdi, ona görə də küçədə oynamağa çalışırdım. Ancaq

atam məni küçədə görən kimi evə qovur və cəzalandırırdı. Bir dəfə atam məni çubuqla döyəndə gördüm ki, zənci qapının arasından gizlicə baxır. Mən hətta dərhal başa düşmədim, əvvəl elə bildim ki, ayağını qaşıyır, əliylə nəsə qurdalanırdı... Atamsa çox məşğul idi – o, toqqasıyla məni kötəkləyirdi. Qəribədir, sən demə, bakirəliyi tamamilə gözlənilmədən itirmək, hətta özün də bilmədən başqa bir həyata qədəm basmaq olarmış. O gecə zəncilər mətbəxdə gecədən xeyli keçəndək oxudular, mənə otaqda oturmuşdum; səhərisi o qədər ağladım ki, susuzluqdan yanırdım, otaqdansa çıxmaq istəmirdim. Atam qapının ağzında oturub mate içirdi. Dəhşətli istiydi, siz, soyuq ölkələrdə yaşayanlar bunun nə demək olduğunu anlamazsınız. Çay yaxın olduğundan həm də rütubət idi, bax ən dəhşətlisi də budur; ancaq deyilənə görə, Buenos-Ayresdə vəziyyət daha pis olur, Horasio deyir ki, qat-qat pisdır, bilmirəm, ola bilər. O gecəyə paltarım bədənimə yapışmışdı, hamımız çoxlu mate içmişdik, mən iki dəfə həyətə çıxıb ətirşahlıqdakı krandan su içdim. Mənə elə gəlirdi ki, o kranın suyu sərinidir. Göydə bir dənə də ulduz yox idi, ətirşahın tünd qoxusu gəlirdi; çox gözəl və parlaq çiçəkləri var, yəqin ki, ətirşahın yarpaqlarını siz də nə vaxtsa sığallamısınız. Qonşuların işıqları artıq sönmüşdü, atamsa təkgöz Ramosun dükanına getmişdi. Mən skamyanı, mateni və boş qazançıyı evə daşıdım – atam həmişə onları qapının ağzında qoyurdu, buradan keçən avaralar da oğurlayırdılar. Yadımdadır, həyətdən keçəndə ayı gördüm və daynıb baxdım – ayı görəndə həmişə bədənim titrəyir, – başımı qaldırdım ki, oradan, ulduzlardan məni görsünlər. Belə şeylərə inanırdım, axı cəmi on üç yaşım vardı. Sonra krandan bir az da su içdim və doqquz yaşımıdaykən ayağımın burxulduğu dəmir pilləkənlə yuxarı, otağıma qalxdım. Masanın üzərindəki şamı yandırmaq istəyəndə, kiminsə isti əli çiynlərimdən tutdu, qapının örtüldüyünü eşitdim, o biri əl isə ağzımı tutmuşdu, mən dəhşətli üfunət hiss etdim, zənci ora-buramı əlləyir, sıxıb əzirdi, qulağıma nəsə deyə-deyə üz-gözümü tüpürcəyilə islatmışdı. O, donumu cırdı, mən heç bir şey edə bilmədim, hətta qışqıra da bilmədim, çünki qışqırsam, məni öldürəcəyini bilirdim, mənə ölmək istəmirdim, nə olsa da, bu olmasın, öldürülmək – dünyada bundan alçaq təhqir və bundan böyük axmaqlıq yoxdur. Nə baxırsan mənə, Horasio? Mən qarışqa yuvası olan evimizdə zorlanmağım barədə danışmam, Qreqorovius Uruqvayda necə yaşadığım barədə bilmək istəyir.

– Danış, ətraflı danış, – Oliveyra dedi.

– Vacib deyil, ümumi fikir yetər, – Qreqorovius dedi.

– Ümumi fikirlər olmur, – Oliveyra dedi.

– O, demək olar ki, səhərə yaxın getdi, mənə ağlaya da bilmədim.

– Əclaf, – Bəps dedi.

– Ah, Sibilla, bu tamamilə diqqətəlayiqdir, – Etyen dedi. – Həmişəki kimi, bir şey qərībədir – forma ilə məzmun arasındakı iblisanə ixtilaf. Sənin danışdığı hadisə mexanizm etibarilə yüngül müqavimət və bəlkə də, müəyyən aqressivlik istisna olunmaqla iki sevgili arasında baş verən halla tamamilə üst-üstə düşür.

– İkinci fəsil, dördüncü bölmə, paraqraf A, – Oliveyra dedi. – «Presses Universitaires Françaises”.¹

– Ta gueule, – Etyen söyüş söydü.

– Nə isə, – Ronald yekunlaşdırdı, – «Hot and Bothered»²ə oxşar bir şeyə qulaq asmağın vaxtı gəlib çatdı.

– Şanlı xatirələr üçün münasib sərlövhə, – Oliveyra stəkanını qaldıraraq dedi. – Yaman qoçaq adammış bu zənci, hə?

– Zarafatı burax, – Qreqorovius dedi.

– Özünüz xahiş etdiniz, dostum.

– Siz sərxoşsuz, Horasio.

– Əlbəttə, sərxoşam, bu böyük anda, işıqlı saatda. Sə-nə-sə, gözəlim, gerontoloji bir klinika tapmaq lazım olacaq. Bir Osipə bax, sən onu öz sevimli xatirələrinlə iyirmi yaş cavanlaşdırmısan.

– O özü xahiş etdi, – Sibilla incidi. – Əvvəl xahiş edirlər, sonra isə xoşlarına gəlmir. Mənə araq süz, Horasio.

Deyəsən, Oliveyra daha Sibilla ilə heç kəsə lazım olmayan izahatlar donquldanan Qreqoroviusun arasına girib mane olmaq istəmirdi. Vonqun qəhvə dəmləmək təklifi bundan qat-qat cəlbediciydi. «Mentona» kazinosundan əldə edilən xüsusi reseptlə hazırlanmış tünd və isti qəhvə. Təklif yekdilliklə, gurultulu alqışlarla qəbul olundu. Ronald etiketi sevgiyə öpüb valı patefonun üzərinə qoydu və iynəni təntənəli surətdə aşağı saldı. Qüdrətli Ellinqton bir anlığa onları trudaba etdiyi əfsanəvi improvizasiyalarla valeh etdi, onun ardınca Bebi Koks gəldi, yumşaq və necə deyərlər, yerində, Sonra Conni Hoces çıxış etdi və kreşşendo başlandı (otuz il ərzində onun ritmləri sərtləşmişdi – qoca, ancaq hələ də qüvvətli pələng idi), gərgin və eyni zamanda azad qafiyələrin kreşşendosu və gözlər önündə kiçik möcüzə baş verdi: scing ergo, mən

varam¹. Eskimos xalısına söykənib, araq dolu stəkan arxasından yaşıl şamlara baxa-baxa (Mejisseriyə gedib balıqçılara baxdığımız kimi) bizim real gerçəklik adlandırdığımız şeyə Dyukun verdiyi saymazyanə təriflə razılaşımaq olduqca asandır: «It don't mean a thing if it ain't that scing»¹. Amma, nədənsə, Qreqorovius Sibillanın başını tumarlaması dayandırdı, zavallı Osip kirpi kimi yığıldı, köhnə əyyamlarda baş vermiş deflorasiya hadisəsi onun kefini əməlli-başlı pozmuşdu, musiqinin istənilən müqaviməti qıraraq zəiflətdiyi və yumşaltdığı, hər şeyi bir nəfəsə tabe etdirdiyi şəraitdə (artıq sanki, hamıya məxsus nəhəng bir ürək vahid, sakit bir ritmlə döyünürdü) adam onun bu gərgin halına acıyırdı. Birdən oxuyan valdan qədim, İntibah dövrünün əski anakreontik həsrətini ifadə edən, 1929-un Çıkaqo carpe diem²ndə xırıltılı bir səs çıxdı:

You so beautiful you gotta die some day,

You so beautiful you gotta die some day,

All I cant's alittle lovin' before tou pass acay³.

Bəzən çoxdan vəfat etmiş insanların sözü ilə həyatda olanların fikirləri üst-üstə düşür (əgər sonuncular, doğrudan da, diri, o birilər ölüdürlərsə). «You so beautiful. Je ne veux pas mourir sans avoir compris pourquoi j'avais vecu»⁴. Blyuz, Rene Domal, Horasio Oliveyra, “but you gotta die some day, you so beautiful but” – Qreqorovius ona görə Sibillanın keçmişiyə bu qədər yaxından maraqlanır ki, Sibilla hamını harasa aparan mütləq ölümdən bir azca az ölsün, o ölümdən ki, zamanın özüylə apardığı müəmmadır; o, Sibillanı özünün you so beautiful but you gotta zamanına yerləşdirmək, yerləşdirib sevmək istəyir, ancaq yaşıl şamların işığında saçlarını sıgallamağa qoyan xəyal kimi deyil. Zavallı Osip, gecə necə də iyrənc şəkildə başa çatır, sadəcə, ağılasıxmazdır, hələ Gi-Mononun çəkmələrini demirəm, but you gotta die some day və zənci İreneo (bir azdan o, Sibillanın tam inamını qazandıqda, Sibilla ona həm Ledesmadan, həm gecə karnavalındakı tiplərdən, bir sözlə, bütün Montevideo dastanını danışacaqdı). Bu zaman Erl Hayns soyuq, ancaq mükəmməl şəkildə «I ain't nobody»⁵ kompozisiyasının ilk variasiyasını elə oxudu ki, hətta başı köhnə kitablara qarışmış Periko da başını qaldırıb qulaq asdı, Sibilla isə başını Qreqoroviusun dizlərinə qoyaraq parket döşəməyə sərilmiş türk xalısının bir parçasının, otağın ortasına doğru uzanan qırmızı zolağın, kətilin ayağının yanındakı boş stəkanın üzərində donub qaldı. Siqaret çəkmək istəyirdi, ancaq Qreqoroviusdan almaq istəmirdi, bilmir niyə, ancaq istəmirdi, Horasiadan da istəməyəcək, ancaq Horasiadan istəmədiyinin səbəbini bilir:

Qreqoroviusa yapışaraq bütün gecəni bir dəfə də olsun ona yaxınlaşmadığına görə Horasionun gözlərinə baxıb hələ də ironiyayla güldüyünü görmək istəmir. O nə edəcəyini bilmirdi, odur ki, ağılna pafoslu fikirlər, onun fikrincə düz hədəfə dəyən şeirlərdən misralar gəldi. Məsələn, bir tərəfdən: «I ain't nobody, and nobody cares for me»¹ – deyə düşünsə də, qətiyyənlə belə deyildi, çünki buradakılardan ən azı ikisinin onun ucbatından kefi pozulmuşdu, digər tərəfdən də Persdən: «Tu est la, mon amour, et je n'ai lieu qu'en toi...» («Sən buradasan, sevgilim, mən səndən başqa heç yerə gedə bilmərəm...») misrasını xatırladı və «mən heç yerə gedə bilmərəm» və «sən buradasan, sevgilim» ifadələri onu yüngülləşdirdi, məmnunluqla düşündü ki, gözlərini yumub bədənini taleyin ixtiyarına verməkdən başqa, sadəcə olaraq, başqa çıxış yolu yoxdur –

qoy kim istəyir götürsün, qoy onu murdarlasınlar, ona heyran olsunlar, lap İreneo kimi, nə olursa-olsun, Haynsın musiqisi isə göz qapaqlarımızın altında rəqs edən qırmızı və göy ləkələrə çevrilsin, sən demə, onların adı da varmış, Volana və Valene, solda Volana vəhşicəsinə fırlanır («and nobody cares for me»), yuxarıda isə Pyero della Françeskadakı kimi parlaq göyün içində boğulan ulduz misalı Valene «et je n'ai lieu qu'en toi», Volana və Valene. Ronald heç vaxt royalda Erl Hayns kimi çala bilməyəcək, ancaq onlara Horasio ilə birlikdə bu val lazımdır ki, gecələr oxutsunlar və bu yorucu musiqi zəngülələrinin, üzücü və əsəbi nəvazişlərə oxşayan frazaların təsiri altında bir-birini sevməyi öyrənsinlər, «I ain't nobody», indisə kürəyi üstə, bax belə, çiyini üstə, əllər boyun ardına, barmaqlar saçlara, bir az da, bir az da və hər şey sona, finala doğru fırlanır, qasırğa, Valene Volanaya qovuşur, «tu est là, mon amour and nobody cares for me»², Horasio oradadır və o (Sibilla) heç kəsə lazım deyil, heç kəs onun saçlarını tumarlamır, Valene və Volana harasa yoxa çıxıblar, göz qapaqları isə ağrıyır – elə bərk yığılıblar ki. Ancaq bu zaman Ronald nəsə dedi və qəhvə qoxusu gəldi, ah, nə gözəl qəhvə ətridir, Vonq, əziz Vonq, Vonq, Vonq.

Sibilla dikəldi, gözlərini tez-tez qırparaq Qreqoroviusa baxdı, əzgin və kirli Qreqoroviusa. Kimsə fincanı ona uzatdı.

(–137)

17

– Mən onun haqqında gedə-gedə danışmaq istəmirəm, – Sibilla dedi.

– İstəmirsənsə, lazım deyil, – Qreqorovius dedi, – mən elə-belə soruşdum.

– Əgər, sadəcə, mənim danışmağımı istəyirsənsə, mən başqa şeylər haqqında da danışa bilərəm.

– Niyə belə danışsınız?

– Horasio quayava ləti kimidir, – Sibilla dedi.

– Necə yəni, quayava ləti?

– Horasio – fırtınada bir udum sudur.

– Hə, – Qreqorovius dedi.

– O gərək madam Leoninin azca içəndən sonra haqqında danışdığı zamanlarda doğulaydı. O vaxt insanlar həyəcanlan–maz, əsəbiləşməzdilər, tramvayları elektrik enerjisi deyil, atlar çəkərdi,

müharibələr isə savaş meydanlarında aparılardı. O zamanlar hələ yuxusuzluğa qarşı həblər də yoxmuş, madam Leoni deyir.

– Çox gözəl, qızıl cütlükdür, – Qreqorovius dedi. – O dövr haqqında mənə də Odessada danışılar. Anam danışardı ki, saçlarını yanına tökəndə çox romantik görünərmiş... Balkonlarda ananas yetişdirirmişlər və gecə güvəclərindən heç kəs istifadə etməmiş – çox qəribədir. Ancaq Horasionu bu gözəl tabloya daxil edə bilmirəm.

– Mən də, ancaq bəlkə də, onunçün orada pis olmazdı. Burada hər şey ona əzab verir, hətta aspirin də. Doğrudur, keçən gecə mən ona aspirin verdim, dişi ağrıyırdı. O isə həbi alıb baxırdı, heç cür onu uda bilmirdi. Elə qəribə şeylər danışır ki, guya ki, mahiyyətini bilmədiyən şeylərdən, kiminsə nəyisə toxtatmaq üçün fikirləşdiyi şeylərdən istifadə etmək ziyanlıdır... Siz onun hər şeyi necə alt-üst etməyi bacardığını eşitmisiniz də.

– Bax, siz neçə dəfə «şey» sözünü işlətdiniz, – Qreqorovius dedi. – Allah bilir, bu necə sözdür, ancaq Horasioya nə olduğunu izah etməyə yararır. Tamamilə aydındır ki, o, şeyləşdirmənin qurbanıdır.

– Şeyləşdirmə nədir? – Sibilla soruşdu.

– Kifayət qədər xoşagəlməz duyğudur: bir şeyi dərk etməmiş, onu dağıtmağa başlayırsan. Mücərrəd və hətta alleqorik dildən istifadə etdiyimə görə təəssüf edirəm, ancaq sizə deməliyəm ki, Oliveyra, yumşaq desək, onu əhatə edən hər şeyi – yaşadığı dünyanı, bəxtinə düşən hər nə varsa, hamısını basıb əzməyə patoloji olaraq meyillidir. Bir sözlə, mövcud vəziyyət onu çox sıxır. Daha dəqiqi: dünyadakı hər şey ona əzab verir. Siz bunu hiss etmisiniz, Lusia, ancaq sizə xas olan incə sadəlvhlüklə xəyal etmisiniz ki, guya, Oliveyra hansısa madam Leoninin və mənim odessalı anamın uydurduğu Arkadiyada xoşbəxt ola bilər. Mənə elə gəlir ki, balkondakı ananaslar barədə dediklərimə inanmadınız.

– Elə gecə güvəclərinə də, – Sibilla dedi. – Bütün bunlara inanmaq çətindir.

Ronaldla Etyenin Celli Roll Mortonlu dinləməyə qərar vermələri Gi-Mononu yuxudan oyandırdı; o, bir gözünü açdı və yaşıl şamların fonunda aydın görünən kürəyin Qreqoroviusa məxsus olduğunu qət etdi; mansardanın pəncərəsinin o tayında tıqqatıq salan yağış indicə gördüyü yuxuyla qərribə şəkildə səsləşirdi; yuxusunda gün işığıyla dolu yöndəmsiz bir yer görmüşdü və orada Qabi lüt anabülbul gəzərək ördəyə oxşayan sarsaq göyərçinlərə çörək ovub tökürdü. «Başım partlayır», – Gi düşündü. Celli Roll Morton onu qətiyyənlə maraqlandırmırdı, ancaq pəncərənin o tayındakı yağışın fonunda bu sözlər olduqca maraqlı səslənirdi: «Stood in a corner, cith her feet soaked and cet...»¹ Əlbəttə, indi Vonq real və poetik zaman haqqında bir nəzəriyyə qondarardı; maraqlıdır, görəsən, Vonq qəhvə bişirmək istədiyini doğru deyirdi? Qabi göyərçinlərə çörək ovxalayır və bu zaman Vonq, daha doğrusu, haradansa, Qabinin allı-güllü

bağçada gözən çılpaq ayaqlarının arxasından Vonqun səsi eşidildi: «Mentono» kazinosunun xüsusi reseptilə». Tamamilə mümkündür ki, hər şey başa çatdıqdan sonra Vonq dolu qəhvədanla birlikdə zühur edəcək.

Celli Roll royalın arxasında oturub zərb aləti olmadığından ayağı ilə sakitcə ritm tuturdu. Celli Roll yəqin ki, xəfifcə yırğalanaraq və tavandakı hansısa tökməyə zillənərək və ya ora-bura uçan milçəyə, ya da, sadəcə, uzaqdan gözüne girən ləkəyə baxaraq «Mamie's Blues'u» oxuyurdu. «Tco-nineteen done took my baby acay...»¹ Yəqin ki, həyat elə bu deməkdir – qatarlar insanları aparıb-gətirirlər, bu vaxt sən islanmış ayaqlarınla küncdə dayanıb mexaniki pianoya və zaldan qopan qəhqəhələrə qulaq asırsan, qapının ağzında vurnuxursan, çünki içəri girməyə həmişə pul olmur. «Tco-nineteen done took my baby acay...» Bəps, yəqin ki, qatarda çox gedib, o, qatarla səyahət etməyi xoşlayır, ancaq yolun sonunda onu dostu gözləyirsə və Ronald da indiki kimi nəvazişlə onun budlarını tumarlayaraq dərisinin üzərinə, sanki, «Tco-seventeen'll bring her back some day»² yazırsa, bu heç də xoşuna gəlmir və əlbəttə, günlərin bir günü başqa bir qatar onu geri qaytardı, get öyrən gör Celli Roll orada platformadadırmı, budur o, royal, bu da Mammi Desdium blyuzu, budur o, buradadır, yağışın Parisin mansardalarını islatdığı yerdə, gecə saat birdə, ayaqları da islanıb və qəhbənin biri deyir: «If you can't give a dollar, gimme a lousy dime»³. Yəqin ki, Bəps nəşə Sinsinnatiyə oxşayan bir şeydən danışır, bütün qadınlar nə vaxtsa və haradasa bunabənzər şeylər danışirlər, hətta kralın yatağında da Bəpsin kral yatağı haqqında öz təsəvvürü var, ancaq necə olursa-olsun, hansısa qadın yəqin ki, bunabənzər nəşə deyib: If you can't give a million, gimme a lousy grand"¹. Hər şey tələbatdan asılıdır, niyə Celli Rollun royalının səsi belə qəmlidir, lap Gini yuxudan oyadan, Sibillanı isə göz yaşlarına boğan pəncərənin o tərəfindəki yağış kimi, Vonq isə qəhvəni gətirib çıxarmır ki, çıxarmır.

– Bəpsdir, – Etyen ah çəkərək dedi. – Özüm də başa düşmürəm ki, bu başağrısına necə dözüürəm. Yanıqlıdır, söz yox, ancaq zəhlətökəndir.

– Əlbəttə, bu Pizanello deyil, – Oliveyra dedi.

– Heç Şenberq də deyil, – Ronald göydə tutdu. – Niyə o zaman xahiş etdiniz? Sənin ağlınla bərabər ürəyin də yox imiş. Yəqin ki, gecəni küçədə yaş ayaqlarla dolaşmamısan. Bax, Celli Roll oxuyur, dostum, dərhal görünür ki, nə oxuduğunu bilir.

– Mən ayaqlarım quru olanda yaxşı rəsm çəkirəm, – Etyen dedi. – Və mənə xilaskar Ordunun arsenalından gətirdiyin dəlillərlə təsir etməyə çalışma. Elə bir şey qoy ki, bu qədər səfeh olmasın, məsələn, Sonni Rollinsin solosunu. Bunlar, «Cest Coast»²dan çıxanlar uzaq başı Cekson Polloku, ya da Tobini yada salır, dərhal görünür ki, ya pianola, ya da sulu boya nəslinin nümayəndələridir.

– O, incəsənətdə tərəqqiyə inanmağı bacarır, – Oliveyra əsnəyərək dedi. – Ona fikir vermə, Ronald, bekar əlinlə «Stack O'Lee Blues» valını tap, mənə, royalda əsl diqqətəlayiq solo oradadır.

– İncəsənətdə tərəqqi arxipopulyar cəfəngiyatdan başqa bir şey deyil, – Etyen dedi. – Sənətin başqa növlərində olduğu kimi cazda da xeyli şantajçı var. Bir var emosiya verən musiqi, bir də var musiqiyə bənzəməyə çalışan emosiya. Atanın iztirablarını fa-diyezdə ifadə etmək – sarı-bənövşəyi-qara rənglərlə sarkazm yazmaq kimi bir şeydir. Yox, dostum, incəsənət ya bundan əvvəl, ya da sonra başlanır, ancaq bununla yox.

Deyəsən, kimsə ona etiraz etməyə hazırlaşmırdı, çünki elə bu vaxt Vonq əlində qəhvədən içəri girdi və Ronald çiyinlərini çəkərək «Carning's Pennsylvanians»¹ı qoydu; dəhşətli fişıltı və cırıltının içində əvvəlcə trubada, sonra isə royalda çalınan musiqi Oliveyranı valeh etdi. Lent yazısı dəhşətliydi, cazaqədərki dövrün sadə orkestrinin ifası köhnə fonoqrafla edilmişdi, ancaq məgər insanları esperantodan, YUNESKO-dan, yaxud hava yollarından daha çox və daha yaxşı yaxınlaşdırən əsrin yeganə universal musiqisi bu cür köhnə vallardan, «shoc boats»²lardan, Storivilladakı tamaşalardan yaranmamışdı?! Bu musiqi universal olmaq üçün kifayət qədər sadədir, öz coşqunluğu, məhrumiyyətləri və bidətləri, öz çarlstonları, öz «black bottom»³ları, blyuzları ilə özünəməxsus tarixə malik olmaq üçün yetərinə yaxşıdır. Əgər klassifikasiya və yarlıklara, üslublara ayırmalara qədər ensək, o zaman svinq də, bibop da, kul da öz romantizmi və klassisizmi olan «qaynar» və «bərkgedən» cazdır – bir sözlə, heyvani rəqs musiqisindən, bütün bu polkalardan, valslardan və sambadan fərqli olaraq öz tarixi olan insan musiqisidir. Bu musiqini Kopenhagendə olduğu kimi, Mendosda, yaxud Keyptaunda da qəbul edir və qiymətləndirirlər, bu musiqi qoltuqlarında disklər gəzdirən bütün gəncləri birləşdirir və bir-birinə yaxınlaşdırır, onlara adlar və melodiylar, bir-birini tanımağa, özlərini əvvəlki kimi kontorlardakı rəislərin, qohumların, ailədəki doğmaların və bitmək bilməyən eşq acılarının qarşısında tənha deyil, cəmiyyət kimi hiss etməyə imkan verən şifrələr hədiyyə edir. Bu musiqi istənilən təsəvvürə və zövqə, Freddi Keppardla, yaxud Bank Consonla 78-ci afonik seriyaya, diksilendin mürtəce müstəsnalığına, Biks Beyderbekin akademik təlimlərinə, Telonius Monkun, Xores Silverin, yaxud Ted Consun böyük avantürasına sıçrayışa, Errol Qarnerin və ya Art Teytumun ibarətbazlığına imkan verir; hələ peşmanlıq və dönüklük, kiçik musiqi qruplarına, firmaların əlüstü möcüzələri, yaxud zamanənin şıltaqlıqlarıyla yazılaraq gizli ayama və ad altında çıxan qəribə lent yazılarına meyllilik bir yana, üstəlik də şənbə axşamları tələbə otağında, yaxud hər hansı zirzəmidə toplanan frankmason yığıncaqlarında «Star Dust», yaxud «Chen your man is going to put you docn»un sədaları altında qızların şən rəqsləri, onlardan gələn zəif, lakin şirin ətir və qızmış dəri qoxusu. Artıq axşam düşdüyündən onlar özlərini öpməyə icazə verirlər və bu zaman «The blues cith a feeling»⁴ qoyulur və heç kəs rəqs etmir, sadəcə, dayanıb yırğalanırlar, ancaq qəlblər narahatdır, natəmiz və iyrəncdir və istisnasız olaraq hər kəs əlini qızının kürəyində nəvazişlə gəzdirərək onun zərif lifciyini soyundurmaq arzusunu sınaqdan keçirməyə başlayır, qızlarsa ağızlarını azca aralayıb dadlı qoxuya və gecəyə təslim olurlar və birdən truba özünü araya soxur və bütün kişilərin əvəzinə bircə hərarətli frazayla bütün qızları dəlib keçir və onlar çalınmış ot kimi tərəf müqabillərinin qucağına düşürlər və artıq heç bir şey yoxdur, yalnız hərəkətsiz qaçış, gecənin qaranlığına hava sıçrayışı var. Sonra royal onları yavaş-yavaş özlərinə gətirir, əldən salınmış, sakitləşdirilmiş və əvvəlki tək ismətli – növbəti şənbəyədək; və bunlar hamısı musiqidir. Hər şeyə lojadan baxmağa öyrəşənləri, əgər sizi

aldığınız biletlərə uyğun yerlərə əyləşdirən bütün qaydalara müvafiq çap olunmuş proqramlar və kapeldinerlər yoxdursa, bunun həqiqi olmadığını düşünənləri qorxudan musiqi. Çünki dünya belədir, caz isə quş kimidir, uçur, uçub gəlir, uçub gedir, uçub köçür, heç bir hüddud və sərhəd tanımadan; caz heç bir gömrük nəzarətinə tabe olmadan bütün dünyanı gəzir və bu gün axşam Vyanada Ella Fitscerald oxuyur, eyni vaxtda Parisdə Kenni Klark hansısa «cave»-ni açır, Perpinyanda isə Oskar Pitersonun barmaqları klavişlərin üzərində gəzir və hər yerdə – Birmingemdə, Varşavada, Milanda, Buenos-Ayresdə, Cenevrədə, bütün dünyada – Satçmo ona bu istedadı bəxş edən tanrı kimi hər yerdə hazırdır və nə olursa-olsun, o olacaq, yağış kimi, çörək kimi, duz kimi, sarsılmaz ənənələrə və milli dayaqlara, müxtəlif dillərə və özünəməxsus folklorlara baxmayaraq, sərhəd tanımayan bulud kimi, hava və su kəşfiyyatçıları kimi, formanın proobrazı kimi, hər şeyə qədər və hər şeyin altında olan bir şey kimi, meksikalıları norveçlilərlə, rusları ispanlarla barışdıran bir nəsnə kimi hər şeyi yenidən unudulmuş, bilinməyən, əxlaqsız və qəzəbli daxili bir yanğıya kökləyir, uzun müddətə olmasa da, onları xəyanət etdikləri qaynaqlara qaytarır, göstərir ki, bəlkə də, başqa yollar da varmış və onların seçdiyi yol, yeganə və yaxşı yol deyilmiş, bəlkə, başqa imkanlar da varmış və onların seçdiyi yaxşı olsa da, hər halda, başqa yollar da varmış və bu yolları keçmək fərəhliymiş, ancaq onlar bu yolla getməyiblər, yaxud gediblərsə də, lazımı qaydada getməyiblər və insan olmaq həmişə, sadəcə, insan olmaqdan çox, insan olmaqdan azdır; çoxdur ona görə ki, canında cazın dediklərini, üstündən keçdiklərini, hətta sezdiklərini gəzdirirsən, azdır ona görə ki, insan bu azadlığı estetik və mənəvi oyuna, özünün miskin fil və ya at roluyla məhdudlaşdığı şahmat oyununa çevirib, onu məktəblərdə öyrədilən azadlığın tərifinə bağlayıb, o məktəblərdə ki, orada heç vaxt uşaqlara reqtaymın birinci taktını, blyuzun birinci frazasını və sairəni və ilaxıranı öyrətməyiblər və öyrətməyəcəklər də.

I could sit right here and sink a thousand miles away,

I could sit right here and sink a thousand miles away,

Since I had the blues this bad, I can't remember the day...1

(– 97)

Bu adamlarla, dünənədək tanımadığı və sabah da tanımayacağı mehriban dostlarla, zaman və məkan daxilində sırf təsadüfən rastlaşdığı insanlarla bu saatda, burada nə etdiyini soruşmağın

heç bir mənası yox idi. Bəps, Ronald, Osip, Celli Roll, Exnaton – nə fərqi var ki? Yaşıl şamların adət olunmuş işığında adət olunmuş kölgələr. İçki məclisi qızışıb. Araqsə nəşə çox tündür.

Əgər bunların hamısını ekstrapolyasiya edib, Klubun, “Cold Cagon Blues”in nə demək olduğunu aydınlaşdırmaq, Sibillanın sevgisini anlamaq, bütün incəliklərinədək başa düşmək, barmağının uclarıyla hər bir kuklaya, onun iplərindən tutub hərəkətə gətirənə toxunmaq, istənilən möcüzənin gizli mexanizmini başa düşmək və onları, bəlkə də, başqa, əlçatmaz gerçəkliklərin simvolları kimi deyil, hansı istiqamətə qaçmağı göstərən stimulverici başlanğıc (məsələn, dil, dəhşətdir) kimi qəbul etmək mümkün olsaydı – əgər bütün bunlar mümkün olsaydı, yəqin ki, həmin dəqiqə bu yola atılmaq lazım gələrdi, ancaq bundan ötrü eskimos dərisindən aralanmaq lazım idi, əla, isti və demək olar ki, ətirli, xalis eskimos dərisindən və pilləkən meydançasına çıxıb aşağı düşmək, tək düşmək, küçəyə çıxmaq, tək çıxmaq və getmək, tək getmək, tinədək getmək, tənha tinədək, Maksın kafesinədək, tənha Maksın, Belşaz küçəsindəki fənərədək, tənhalığa... tənha olduğun yerə. Ola bilsin ki, artıq bu dəqiqədən təksən.

Ancaq bunlar hamısı boş me-ta-fi-zi-ka-dır. Çünki Horasio və söz... Əlqərəz, Horasio üçün söz... (Bu məsələ yuxusuz gecələrdə nə qədər çeynənib.) Sibillanın əlindən yapışıb onu yağışın altına çıxarasan, siqaret tüstüsü kimi arxanca aparasan, özünə aid ayrılmaz bir şey kimi yağışın altına aparasan. Və yenidən sevişəsən, ancaq elə edəsən ki, Sibillanın da xoşuna gəlsin, yalnız ona görə yox ki, birlikdə olub sonra heç bir şey olmamış kimi hərə bir tərəfə getsin, çünki münasibətlərin bu cür səthi olması, hər şeydən öncə, həqiqətən, yaxın olmağa istənilən cəhdin faydasızlığını ört-basdır edir – belə yaxınlığa yalnız alqoritmlər əsasında fəaliyyət göstərən marionetlər, kobud desək, öyrədilmiş itlər və polkovnik qızları qadirdir. Əgər bütün bunlar mansardanın pəncərəsinə suvaşan dan yeri şehi və Sibillanın Qreqoroviusa baxan, Qreqoroviusun da Sibillaya baxan qəmgin üzüdürsə və yenidən için-için ağlayan Bəpsi Ronald görmürsə, özüsə ağlamırsa, lakin sanki, siqaret və araş dumanında boğulubsa, nifrət və boşboğazlıq kətilinə dırmaşmış bu ispan həyuləsi Periko da – əgər bütün bunları ekstrapolyasiya etmək mümkün olsaydı, əgər bütün bunlar olmasaydı, həqiqətən olmasaydı, ancaq ona görə olsaydı ki, kimsə (kim olur-olsun, ancaq hal-hazırda – o, çünki bu barədə məhz o düşünürdü və onun nə düşündüyünü yalnız o, dəqiqliylə bilə bilərdi, bu da sənə əldən düşmüş qoca Kartezi!), buradakılardan kimsə necə lazımdırsa tər tökərək dişlərilə didişdirib qopararaq – bilmirəm nəyi, ancaq kökündən qopararaq – bunların hamısının içindən bapbalaca sakitlik cırcıramasını, lap xırdaca sevinc sisəyini çəkib çıxaraydı və hansı qapıdan olusra-olsun hansı bağa olur-olsun çıxaydı (bütün yerdə qalanlar üçün mandalanın hamı üçün alleqorik olduğu qədər alleqorik) və bu bağcadakı yeganə gülü dəre biləydi və qoy bu gül də Sibilla olsun, yoxsa Bəps, ya da Vonq, təki onları dərk etmək, dərk edib Klubdan kənarda yenidən yaratmaq, bu divarlardan kənarda, bu kəndəri adlayandan sonra necə olduqlarını təsəvvür etmək mümkün olsun, yəqin ki, bütün bunlar nəşə başqa bir şey olacaq, yerdəki cənnətdə, saflıq idealında qəm-kədər kimi, həm də bu saflıq mütləq sadələşdirmənin məhsulu olacaq; fil məğlub olur, toplar məğlub olurlar, piyadalar taxtanı tərk edirlər və antrasit şirlər kimi nəhəng krallar meydanın ortasında ən təmizlərin, ən safların, axıradək döyüşənlərin əhatəsində tək qalırlar; dan yeri şəfəqində həlledici döyüşdə iki mizraq

çarpazlaşır. Hər kəsin aqibəti bəlli olacaq və sülh və əmin-amanlıq bərqərar olacaq. Bəli, kaymanların cütləşməsində təmizlik və saflıq ideali. Ayaqları kir içində olan müqəddəs Məryəmdə, tanrı xətrinə, hansı təmizlikdən danışmaq olar; tərtəmiz şifer damda göyərçinlər oturub və təbii ki, ifrazatlarını yuxarıdan xanımların başına tökürlər, onlarsa qəzəbdən və axmaqlıqdan özlərindən çıxırlar, təmizlik... Sən allah bəsdir, Horasio, tanrı xətrinə.

Təmizlik.

(Bəsdir. Yaxşı, get. Get otelə, duş qəbul et, «Paris Notr-Dam kilsəsi»ni, ya da «Maşkul canavarları»ni oxu, ayıl, nəhayət. Bu da ekstrapolyasiyadır, bəs necə.)

Təmizlik. Dəhşətli sözdür. Təmiz, sonra isə – lik. Yaxşı fikirləş. Brisse bu sözdən hansı şirəni sıxıb çıxarardı! Sən heç cür ağlamırsan? E-ey, sən ağlayırsan?

Bu «təmiz-lik»i xacın suya salınması möcüzəsi kimi başa düşməliyik. Damn the language¹. Ağlla dərk etmək mümkün deyil, möcüzə kimi qəbul etmək lazımdır. O zaman itirilmiş cənnəti yenidən əldə etmək haqqında niyə düşünməyək: ola bilməz ki, burada olaq, ancaq mövcud olmayaq. Brisse? İnsan qurbağadan əmələ gəlib... Blind as a bat, drunk as a butterfly, foutu, royalement foutu devant les portes que peut etre...² (Boynunun ardına bir parça buz qoy və yat. Ancaq problem var: kim çalır – Conni Dodds, yoxsa Albert Nikolas? Deyəsən, Doddsdur. Ronaldan soruşmaq lazımdır.) Yaramaz misra qanadlarını mansardanın pəncərəsinə çırpır: «Susmazdan və huşunu itirməzdən qabaq...» Bu, nə cəfəngiyatdır. Necə də sərxoşam. The doors of perception, by Aldley Huxdous. Get yourself a tiny bit of mescaline, brother, the rest is bliss and diarrhoea.³ Gəlin ciddi olaq (əlbəttə, bu Conni Doddsdur, bəzən nəticəni dolayı yolla əldə edirsən. Zərb aləti – Zutti Sinqlton adlı biri, ergo⁴ klarnet – Conni Dodds, cazologiya – deduktiv elmdir və səhər saat dördədən sonra yaxşı mənimsənir. Məsləhət hörmətli cənablar və ruhanilər üçün faydasızdır). Gəlin, hər halda, ciddi olaq. Horasio, gəlin əvvəlcə şaquli vəziyyət alıb küçəyə çıxmağa çalışaq və əlimizi ürəyimizin üstünə qoyub özümüzə sual verək (əlimizi ürəyimizə? Yoxsa dişimizi dişimizə – bir sözlə, nəse bunabənzər bir şey. Toponimiya, toponimiya-anatomiya, iki cildə, illüstrasiyalarla), – sual verək ki, bu işin qulpundan yapışmağa dəyərmə, əgər dəyərsə, o zaman yuxarıdan, yoxsa aşağıdan (ancaq o qədər də pis deyil, fikirlər aydındır, araşdır onları pərvanə – kəpənək kimi mıxlayır, Hə – bu, Hə, a rose is a rose, is a rose, April is the cruelest month⁵, hamı öz yerinə, hər kəsin öz yeri var və hər bir qızılgülü onun yerinə, qızılgülə elə qızılgüldür, elə qızılgüldür, elə qızılgüldür...). Uf! «Beware of the Jabbercocy my son»¹.

Horasio azca büdrədi və görmək istədiyini aydınca gördü. O bilmirdi ki, işin qulpundan aşağıdan yapışsın, yoxsa yuxarıdan və özünü əldən salıb bu vəziyyətə – dalgın, fikri dağınıq pəncərədən bayıra, yağışa, yaşıl şamlara, Sibillanın quzu kimi külrəngi sifətinə baxan və «Jelli Beans Blues» oxuyan Ma Reynini dinləyən vəziyyətə düşmək ona lazımdırmı? Bəlkə də, belə yaxşıdır, dalgın və fikri dağınıq və heç bir şeyə xüsusi diqqət yetirmədən süngər kimi canına çəkməmək, çünki yaxşıca, düzgün nəzərlərlə baxdıqda hər şeyi süngər kimi özünə hopursan. O, elə sərxoşdu ki,

evinin darmadağın olduğunu, içərisindəki ələgələn hər şeyin alt-üst olduğunu belə hiss edə bilməzdi, ancaq bu eyni zamanda elə ecazkardı ki, döşəmədə, tavanda, çarpayının altında, hətta ləyəndə ulduzlar və əbədiyyətin qəlpələri, günəşə bənzər şeirlər, hər iki cinsə xas qəzəbdən alışıb-yanan nəhəng qadın və pişik sifətləri üzür, parlayırdı; və bütün bunlar zibillə və onun dilində olan yaşma vallarla qatmaqarışıq şəkildəydi, bu vallarda söz gecə-gündüz çarpışır və qarışıqlar kimi skolopendralarla mübarizə aparırdı, kafirlik şeylərin mahiyyətinin dəqiq izahıyla, təmiz obraz isə iyrənc jarqonla cinsi əlaqəyə girirdi. Hər yanda səliqəsizlik hökm sürür, otaqlara yayılırdı, ordan-burdan kirli saç kilikələri sallanırdı, gözlər şüşə kimi parlayırdı, heç bir kombinasiya olmasa da, əllər kartla doludur və hara baxsan, hər yerdə əvvəli və axırı bilinməyən imzasız məktublar, masaların üzərində soyumuş şorba dolu boşqablar, döşəməyə alt tumanları, çürük almalar, çirkli bintlər səpilib. Bütün bunlar artaraq, böyüyərək, çoxalaraq əcaib bir musiqiyə çevrilmişdi, bu onun qüsursuz qohumlarının tərtəmiz mənzillərində hökm sürən məxməri sakitlikdən də qorxuluydu, ancaq keçmişin hətta köynəyinin düymələrini tapa bilmədiyi, indinin isə ülgüc gül dibçəklərindən birinin dibində unudulduğundan şüşə qırığıyla tərəş olduğu bu qarmaqarışıqlığın ortasında, istənilən küləkdə fırlanmağa hazır yelqovan timsalı zamanın ortasında insan sinə dolusu nəfəs alır və onu əhatə edən səliqəsizliyi görərək hədsiz dərəcədə təbii yaşadığını hiss edir və özündən bütün bunların bir mənası varmı deyə soruşur. Əgər insan özün—dən uzaqlaşmaq istəyirsə, öz-özlüyündə qarmaqarışıqlı—ğın da bir mənası var; yəqin ki, ağılsızlıqdan keçərək kamala yetmək olar, əgər bu onsuz da ağılsızlıqdan məhv olacaq həmin ki kamal deyilsə. «Nizamsızlıqdan nizama doğru, — Oliveyra düşündü. — Hə, ancaq elə bir nizam varmı ki, istənilən nizamsızlıqdan daha iyrənc, daha qorxunc, daha islaholunmaz olsun? Tanrıların nizamı siklon və ya leykositozdur, şairlərinki — antimateriya, amansız fəlakət, titrəyən gül dodaqlardır, ilahi, mən necə də sərxoşam, tez gedib yatmaq lazımdır». Sibilla, nədənsə, ağlayır, Gi harasa yox olub, Etyen Perikonun ardınca getdi, Qreqorovius, Vonq və Ronald isə gözlərini valdan ayırmırlar, o isə yavaş-yavaş fırlanır, dəqiqədə otuz üç yarım dövrə vurur, nə az, nə də çox və bu dövrlərdə “Oscar’s Blues” səslənir, sözsüz ki, həm pələng dərisindən, həm də məxmərdən nəyisə olan pianoçu Oskar Pitersonun öz ifasında, xülasə, insan royalın, yağışsa pəncərənin arxasında — bir sözlə, ədəbiyyat.

(–153)

— Deyəsən, səni başa düşürəm, — onun saçlarını sıgallayan Sibilla dedi. — Sən nə axtardığını özün də bilmirsən. Heç mən də, mən də bilmirəm bu nədir. Ancaq başqa-başqa şeylər axtarıyıq. Yadındadır, dünən nə deyirdilər... Əgər sən hər şeydən öncə Mondriansansa, mən də — Vieyra da Silvayam.

- Demək belə, – Oliveyra dedi. – Deməli, mən Mondrianam.
- Elədir, Horasio.
- Belə çıxır ki, sən məni qırmızı və qəddar adam hesab edirsən.
- Mən yalnız sənin Mondrian olduğunu dedim.
- Bəs sənin ağlına gəlməyib ki, Mondriandan dərhal sonra Vieyra da Silva başlaya bilər?
- Əlbəttə ki, – Sibilla dedi. – Ancaq sən hələ ki Mondriandan uzaqlaşmamısan. Sən daim nədənsə qorxursan və arxayın olmaq istəyirsən. Ancaq nədən – bilmirəm... Sən şairdən çox həkimə bənzəyirsən.
- Şairlərlə işin olmasın. Mondrianın isə bu müqayisəylə xətrinə dəyirsən.
- Mondrian – möcüzədir, ancaq onun havası çatmır. Mən ona baxanda bir az boğuluram. Sən danışmağa başlayanda isə bütövləşmək lazım gəlir, hər şey gözəldir, ancaq tamamilə ölüdür, solmuş çiçəklər kimi, ya da bunun kimi bir şey.
- Gəl aydınlaşdıraq, Lusia, sən bütövlüyün nə demək olduğunu yaxşı başa düşürsən?
- Mən, sözsüz ki, Lusiayam, ancaq sən məni belə çağırمامalısan, – Sibilla dedi. – Bütövlük, əlbəttə, başa düşürəm bütövlük nədir. Sən demək istəyirsən ki, sənin həyatında hər şey bir-birinə birləşməlidir ki, sonra hər şeyi eyni vaxtda və bir yerdə görə biləsən. Elə deyil.
- Az-çox, – Oliveyra razılaşdı. – Çox qəribədir, mücərrəd məfhumlar sənə çox çətin çatır. Bütövlük, çoxluq... Sən onları elə-belə, misal gətirmədən dərk edə bilmirsən. Əlbəttə, bilmirsən. Gəl baxaq: sən öz həyatını bütöv təsəvvür edirsən?
- Yox, mənə, yox. O, hissəciklərdən ibarətdir, ayrı-ayrı xırda həyatçıqlardan.
- Ancaq sən bir-bir onların içərisindən keçmişən, bu səp bu yaşıl daşların içindən keçdiyi kimi. Yeri gəlmişkən, daşlar barədə: bu boyunbağı səndə haradandır?
- Osip verib, – Sibilla dedi. – Anasının boyunbağısıdır, Odessadan gətirib.

Oliveyra sakitcə matedən hortuladı. Sibilla Rokamadurun yatması üçün Ronaldın ona verdiyi alçaq çarpayının yanına çəkildi. İndi bu yataqdan, Rokamadurdan və qonşulara qəzəbindən bilmirdi hara getsin, qonşuların hamısı Sibillanı inandırmışdılar ki, uşağı uşaq xəstəxanasında daha tez sağaldacaqlar. Madam İrendən teleqram alan kimi şəhərə getdi – nə edə bilirdi – Rokamaduru əski-üsküyə və ədyala bükdü, bu çarpayını otağa çəkib gətirdi, sobanı qaladı, ona şam qoyanda və əmizlə yedirdəndə şıltaqlıqlarına və çıxırtısına dözməli oldu; hər tərəf dərman qoxuyurdu. Oliveyra matesini yenidən hortuladı, Ronaldan çoxdan aldığı, ancaq Rokamadurun əlindən uzun müddət dinləyə bilmədiyi «Deutsche Grammophon Gesellschaft» zərfinə çəpəki baxdı. Onu Sibillanın Rokamaduru necə yöndəmsiz şəkildə bələməsi və bələyini

açması, onu necə əcaib mahnılarla ovundurması və vaxtaşırı uşağın beşiyindən qalxan qoxu; həm bələk, həm çığırtı, həm də Sibillanın hər şeyi öz uşağı üçün etdiyinə, bunları etməli olduğuna və Rokamadurun iki-üç günə sağalacağına səfeh əminliyi onu dəhşətə gətirirdi. Eybi yoxdur. Elədir, ancaq onun burada nə işi var? Bir ay bundan qabaq hərənin öz otağı vardı, sonra isə bir yerdə yaşamağa qərar verdilər. Sibilla dedi ki, bununla onlar qənaət edə bilərlər, məsələn, iki nəfərə bir qəzet ala bilərlər, boyat çörək qalmayacaq, o, Horasionun paltarlarını yuyacaq, hələ istiliyə və elektrik enerjisinə nə qədər qənaət edəcəklər... Oliveyra, demək olar ki, sağlam düşüncənin bu cür kobud hücumuna valeh olmuşdu. Odur ki, nəhayət, razı oldu, çünki qoca Truy çətinliklərdən yaxa qurtara bilmirdi və ondan otuz min frankadək borc almışdı, Oliveyra üçün isə o zaman necə yaşamağın fərqi yoxdu – tək, yoxsa Sibillayla; o, inadkar idi, ancaq hər bir yeni fikri uzun-uzadı götür-qoy etmək zərərli vərdişi onu xeyli düşündürdü, ancaq sonra qəti razı oldu. O, həqiqətən, inanırdı ki, Sibillanın daim yanında olması onu artıq söz çeynəməkdən xilas edəcək, amma, təbii ki, Rokamadurla bağlı ağına heç nə gəlməmişdi. Lakin hətta bu şəraitdə belə o bəzən bir neçə dəqiqəlik, Rokamadurun ağlama və çığırtıları onu əvvəlki diltor ovqatına qaytaranadək də olsa, tək qalırdı. «Görünür, məni Uolter Paterin personajlarının taleyi gözləyir, – Oliveyra düşündü. – Bir monoloqu bitirib, o birinə başlayıram, ayıbdır vallah. Epikürçü Mari – bu mənim alın yazımıdır, yazım deyil e, ayıbımdır. Yeganə xilasedici – uşağın bələyindən gələn üfunətdir».

– Mən həmişə sənin nə vaxtsa Osiplə yatacağından şübhələnmişəm, – Oliveyra dedi.

– Rokamadurun qızdırması var, – Sibilla dedi.

Oliveyra yenidən mateni başına çəkdi. Bu otun qədrini bilmək lazımdır, Paris apteklərində kilosu beş yüz frankdır, Sen-Lazar vağzalındakı dükanda isə iyrənc bir otu maraqlı tövsiyələ satırlar: «Mate sauvage, cueilli par les indines»¹ – antibiotik xüsusiyyətlərə malik soyuqdəymə əleyhinə işlədici. Xoşbəxtlikdən Rosariodan olan bir vəkil – yeri gəlmişkən, o, Oliveyranın qardaşıydı – ona okeanın o tayından «Malta xaçı» firmasının istehsalı olan bu otdan beş kilo gətirmişdi. «Ot qurtaran kimi axırım çatacaq, – Oliveyra düşündü. – Mənim bacardığım yeganə həqiqi dialoqdur – bu yaşıl fincanla dialoq». O, matenin qeyri-adi xassələrini öyrənmişdi: üzərinə dağ su tökülmüş ot necə də ətirli nəfəs alır, şirəsi sorulub qurtardıqdan sonra isə çökür, solur və yaxalayıb tökənədək ətri qalır, nə az, nə çox, eynilə ehtiyat ağ ciyərdir – tənha və kədərli olanlar üçün vətənimiz Argentinanın hədiyyəsi. Artıq bir müddət idi ki, mənasız şeylər Oliveyra üçün əhəmiyyət kəsb etməyə başlamışdı, odur ki, o bütün diqqətini yaşıl rəngli kiçik bardağa yönəlmişdi ki, bunun da öz üstünlükləri vardı; onun hiyləgər ağı heç vaxt bu yaşıl kiçik fincana dağların, ayın, üfünün, yetkinləşməyə başlayan qızın, quşun və ya atın beynində yaratdığı iyrənc anlayışları tətbiq etməyə səy göstərməmişdi. «Bəlkə də, mate dolu bu fincan mənə mərkəzi tapmağa kömək edə bilər, – Oliveyra düşündü (və Sibillanın Osiplə bərabər olması fikri getdikcə daha da durulur, sərtliyini itirir, bu dəqiqələrdə güclənərək köpüklü krateri olan kiçik qaynar vulkan kimi otağın soyuq –sobanı nə qədər qalasan da soyuq idi, saat doqquzdan qalamaq lazım idi – havasında əriyən buxarıyla yaşıl fincanın qabağını kəsirdi). – Bu mərkəz isə, hərçənd mən bunun nə olduğunu bilmirəm, görəsən, bu mərkəz bütövlüyü topoqrafik şəkildə ifadə edə

bilməz? Bax, mən plitə döşəməsi olan böyük otaqda gəzirəm və döşəmənin plitələrindən biri perspektivin nizamlanması üçün üzərində durulması zəruri olan yeganə düzgün nöqtədir. Düzgün nöqtə, – Oliveyra sözün söz xətrinə deyilmədiyinə bir daha əmin olmaq üçün özünü lağa qoyaraq dedi. Anamorf təsvirdə düzgün baxış bucağı tapmaq kimi (bəla yalnız burasındadır ki, bu bucaq çox iti olur və bu zaman mənasız yaxmanın və cizginin I Fransiskonun portretinə, yaxud Senniqliya döyüşünə çevrilməsi üçün kətanın üzəriylə, demək olar ki, burnunla sürünmək lazım gəlir – bir sözlə, son dərəcə gözəl bir şey alınır)». Lakin bu bütövlük həyatı müəyyən edən hərəkətlərin cəmidir, həyatın özü içilib qurtarmış mate kimi başa çatmayınca heç cür ortalığa çıxmaq istəmir, başqa sözlə, yalnız başqa adamlar, bioqraflar onu tam bütövlüyü ilə görə bilirlər, ancaq bunun Oliveyra üçün artıq zərrə qədər mənası yoxdur. Problem hətta qəhrəman, müqəddəs, cinayətkar, boks üzrə çempion, məşhur adam və ya dini rəhbər olmadan öz bütövlüyünü anlamaqdadır. Bütövlüyü onun bütün çoxcəhətliliyi ilə, eyni zamanda çökmüş, soyumuş, içilib qurtarmış mate kimi deyil, coşub-qaynayan girdab kimi anlamaq lazımdır.

– Ona aspirinin dördə birini verəcəyəm, – Sibilla dedi.

– Əgər onu udmağa məcbur edə bilsən, hesab et ki, Ambruaz Paredən üstünsən, – Oliveyra dedi.

– Gəl mate iç, təzə dəmləmişəm.

Söhbət bütövlükdən düşəndə ona elə gəldi ki, çox asanca ən murdar tələyə düşəcək. Otuzuncu illərdə hələ tələbəykən Vyamont küçəsində o bildi ki, saysız-hesabsız adam tamamilə sərbəst şəkildə özünü bütöv şəxsiyyət sayır, halbuki onların bütövlüyü ondan ibarət idi ki, bu adamlar öz ana dillərinin çərçivəsindən və erkən skleroz nəticəsində zədələnmiş xarakterlərindən kənara çıxma bilmirlər. Bu adamlar dərindən öyrənilməmiş böyük bir prinsip sistemi ortaya qoyurdular ki, bunun da əsasında sözlərin ifadə olunması, güclü, itələyən, əksinə, cəlb edən hər şeyin verbal ifadəsi dururdu. Həqiqətdə isə bütün bunların həyasızcasına sıxışdırılması və verbal korrelyatlarla əvəz olunmasından söhbət gedirdi. Beləliklə, borc, mənəviyyat, mənəviyyatın yoxluğu və mənəviyyatsızlıq, ədalət, mərhəmət, Avropa və Amerika, gecə və gündüz, ər-arvadlar, nişanlılar və rəfiqələr, ordu və bank, bayraq və qızıl, mücərrəd sənət və Monte-Kaseros döyüşü bir növ bizim dişlərimizə və saçlarımıza çevrilir, hansısa bəd bir xəbəərə dönür, nə sərf, nə də dərk olunur, çünki bu belədir, çünki bunlar bizi tamamlayan və möhkəmləndirən ayrılmaz hissələrimizdir. Sözün insana tətbiq etdiyi zorakılıq fikri, öz yaradıcısından aldığı təkabbürlü intiqam Oliveyranın düşüncələrini acı ümitsizliklə doldurdu. O isə qəddar düşmənin yanına qaçıb ondan kömək ummaq və onun vasitəsilə azad ola biləcəyi yerə getmək istəyirdi ki, bəlkə, sonrasını tək getsin – necə və nə cür, aydın gecədə, yoxsa tutqun gündüzdə? – öz-özü və mövcud olduğu gerçəkliklə son barışığa. Sözdən istifadə etmədən sözə gəlmək (bu necə də uzaq, necə də inanılmazdır), ağıl gücündən istifadə etmədən bütövlüyün dərinliyinə enmək – mate içmək, Rokamadurun çılpaq yanına baxmaq, Sibillanın Rokamaduru çığırdə-çığırdə pambıq tamponu sıxaraq onun arxasına soxan barmaqlarına tamaşa etmək kimi ilk baxışda sadə görünən şeylərin mahiyyətini açardı. Rokamadurun isə arxasına nəşə soxulmasından heç xoşu gəlmirdi.

– Mən elə belə də bilirdim ki, sən axır bir gün Osiplə yatacaqsan, – Oliveyra dedi.

Sibilla artıq o qədər də bərk qışqırmayan oğlunu bələyib əllərini pambıqla sildi.

– Sən allah, əllərini əməlli-başlı yu, – Oliveyra dedi. – Bu zir-zibili də at getsin.

– Bu dəqiqə, – Sibilla dedi. Oliveyra onun baxışlarını tutdu (buna çox vaxt çətinliklə müvəffəq olurdu). Sibilla isə bir qəzet götürüb çarpayının üzərinə sərdi, pambıq piltələri yığıb qəzetə bükdü, sonra isə onu atmaq üçün otaqdan çıxdı. Qayıdanda onun qızarmış əlləri parıldayırdı; Oliveyra mateni ona uzatdı. Sibilla alçaq kresloya çöküb səylə fincandan yapışdı. O həmişə mateni korlayırdı, borucuğu boş yerə fırladır, hətta mateni onunla qarışdırırdı, elə bil, sıyıq qarışdırırdı.

– Yaxşı, – Oliveyra tüstünü burnundan çıxararaq dedi. – Heç olmasa mənə xəbər verəydiniz. İndi əşyaları başqa mənzilə daşımaqçün taksiyə altı yüz frank verməli olacağıq. İlin bu vaxtında otaq tapmaq da elə asan deyil.

– Sənin getməyin vacib deyil, – Sibilla dedi. – Bunlar hamısı uydurmadır.

– Uydurmadır, – Oliveyra dedi. – Əcəb sözdür, lap ən yaxşı Argentina romanlarındakı kimi. Qalır yalnız mənim misli görünməyən gülünc durumuma qunduz ürəkdən qəhqəhə çəkmək, bir də şlyapa.

– Daha ağlamır, Sibilla beşiyə baxıb dedi. – Gəl yavaş danışaq, aspirindən sonra xeyli yatmalıdır. Bir də ki, mən Qreqoroviusla qətiyyən yatmamışam.

– Yatmısan.

– Yatmamışam, Horasio. Yoxsa gizlətməzdim. Səni tanıyandan mənimçün yeganə kişi olmusan. İstəsən, mənim sözlərimə gülə də bilərsən. Mən başqa cür danışa bilmirəm. Hisslərimi ifadə edə bilmədiyimçün günahkar deyiləm.

– Yaxşı, yaxşı, – Oliveyra darıxmağa başladı və təzə mateni ona uzatdı. – Yəqin, uşaq sənə bu cür təsir edir. Artıq bir neçə gündür ki, sən ana deyilən bir şey olmusan.

– Axı Rokamadur xəstədir.

– Ola bilər, – Oliveyra dedi. – Ancaq nə etmək olar, şəxsən mən başqa dəyişikliklər görürəm. Doğrusu, biz artıq bir-birimizi çəkə bilmirik.

– Sən məni çəkə bilmirsən, Rokamaduru da gözün götürmür.

– Doğru sözə nə deyəsən, uşaq mənim planlarıma daxil deyildi. Bir otaqda üç nəfər – bir az çoxdur. Osiplə birlikdə dörd nəfər olacağımızı düşünmək isə, dəhşətdir.

– Osipin dəxli yoxdur.

– Bəlkə, yaxşı fikirləşəsən? – Oliveyra dedi.

– Heç bir dəxli yoxdur, – Sibilla təkrar etdi. – Niyə mənə əzab verirsən, ay səfeh? Mən bilirəm ki, sən yorulmusan və daha məni sevmirsən. Heç vaxt da sevməmişən, sadəcə, bunun sevgi olduğunu düşünmüşən. Get, Horasio, burada qalmağın elə də vacib deyil. Bu mənimçün birinci dəfə deyil.

Sibilla beşiyə baxdı, Rokamadur yatırdı.

– Birinci dəfə deyil, – Oliveyra dəmi dəyişərək dedi. – Şəxsi məsələlərlə bağlı şok açıqlamadır. Osip təsdiq edir. Adam səninlə tanış olmamış zəncinin əhvalatını eşidir.

– Mən bunu danışmalıydım, sən belə şeyləri başa düşməzsən.

– Başa düşə bilmərəm, ancaq ölə bilərəm.

– Mənə elə gəlir ki, bu, səni öldürsə belə, danışmalıyam. Belə olmalıdır, insan sevdiyi adama öz həyatı haqqında danışmalıdır. Mən səni deyirəm, Osipi yox. Sən də mənə öz rəfiqələrin barədə danışa bilərsən, danışmaya da bilərsən, ancaq mən hər şeyi danışmalıydım. Bu, sevdiyin insanın başqasına vurulmazdan öncə çıxıb getməsi üçün yeganə üsuldur, onun qapıdan çıxıb bizi rahat buraxması üçün yeganə üsul.

– Üsul bəraət qazana bilər, hələ baxsan, rəğbət də. Əvvəlcə zəncidən başla.

– Hə, – Sibilla düz onun gözlərinə baxaraq dedi. – Əvvəlcə zənci, sonra isə Ledesma.

– Əlbəttə ki, sonra Ledesma.

– Bir də karnaval vaxtı gecə tindəki üç nəfər.

– Başlanğıc üçün, – Oliveyra mateni uzadaraq dedi.

– Bir də otel sahibinin qardaşı müsyö Visent.

– Axırda.

– Bir də parkda ağlayan əsgər.

– Bu da varmıŝ.

– Bir də ki, sən.

– Axırda mənım də siyahıya salınmağım qaranlıq fikirlərimi təsdiq edir. Amma siyahının tam olması üçün gərək Qreqoroviusu da ora salaydın.

Sibilla borucuqla mateni qarışdırırdı. O, başını aşağı salladı və saçları tökülərək Oliveyranın süni etinasızlıqla, lakin diqqətlə baxdığı üzünü gizlətdi.

Sonra sən aptekçiylə dostlaşmısan,

Ardınca iksini də fırlatmısan...

Oliveyra tanqo oxuyurdu. Sibilla yalnız çiyinlərini çəkir və ona baxmadan mateni sormaqla davam edirdi. «Yazıq», – Oliveyra düşündü. Sonra qaba hərəkətlə qızın saçlarını alnından geriye atdı, elə bil, pərdə çəkirdi. Borucuq dişlərinə dəyib qıcırdadı.

– Elə bil, vurdun, – Sibilla titrəyən barmaqlarıyla dodaqlarına toxunaraq dedi. – Mənımçün fərqi yoxdur, ancaq...

– Xoşbəxtlikdən bu belə deyil, – Oliveyra dedi. – Əgər indi sən mənə belə baxmasaydın, səndən zəhləm gedərdi. Sən, sadəcə, möcüzəsən, öz Rokamadurun və başqa şeylərinlə.

– Bunu mənə niyə deyirsən?

– Mənə belə lazımdır.

– Sənə lazımdır. Sən həmişə özünə lazım olanları axtarırsan.

– Əzizim, – Oliveyra nəzakətlə dedi, – göz yaşları matenin dadını korlayır, bunu hamı bilir.

– Mənım ağlamağım da yəqin sənə lazımdır.

– Hə, özümü günahkar saydığım dərəcədə.

– Çıx get, Horasio, belə daha yaxşıdır.

– Ola bilər. Diqqət et: indi getmək – demək olar ki, qəhrəmanlıqdır, çünki səni pulsuz-parasız, xəstə uşaqla tək qoyub gedirəm.

– Hə, – Sibilla göz yaşları içində ümitsizcəsinə dedi. – Elədir, demək olar ki, qəhrəmanlıqdır.

– Ancaq mən qətiyyən qəhrəman deyiləm, ona görə də hesab edirəm ki, hər şey aydınlaşana qədər qalsam yaxşı olar, gərək mənım bəlağətli danışmağı sevən qardaşım nə deyəcək.

– Qalırsan, qal.

– Bəs sən nəyə görə bu qəhrəmanlıqdan imtina etdiyimi və bunun mənə nəyin bahasına başa gəldiyini başa düşürsən?

– Əlbəttə.

– Onda de görüm niyə getmirəm.

– Ona görə getmirsən ki, yetərinə burjuysan və düşünürsən ki, getsən, Ronald, Bəps və başqaları buna nə deyər.

– Tamamilə doğrudur. Yaxşı ki, başa düşürsən: bunun sənə qətiyyəni dəxli yoxdur. Mən birgə məsuliyyətə görə qalmıram, sənə acıdığımçün, yaxud Rokamadura əmzik verməkçün də qalmıram. Ya da ki, guya, bizi bir-birimizə nəyə bağlayır.

– Bəzən elə gülməli olursan ki, – Sibilla dedi.

– Bəlkə də, – Oliveyra dedi. – Bob Houp mənimlə müqayisədə heç nədir.

– Deyəndə ki, bizi bir-birimizə heç nə bağlamır, dodaqlarını belə edirsən...

– Belə?

– Hə, əladır.

O, ikiəlli əsgini götürüb ağzını bağladı və onlar elə qəhqəhəylə güldülər ki, az qala Rokamaduru oyadacaqdılar. Oliveyra əsgini dişlərində sıxaraq gözü yaşaranadək gülə-gülə Sibillanı saxlasa da, qız birtəhər qabaq ayaqları arxakılardan qısa olan kreslodan sürüşüb düşdü – istəməsən də düşəcəksən – və gülməkdən hıçkırdığından, nəhayət, əsgini ağzından salan Oliveyranın ayaqlarına dolaşdı.

– Bir də göstər görüm, belə deyəndə dodaqlarımı necə edirəm, – Oliveyra yalvardı.

– Bax belə, – Sibilla dedi və onlar yenidən uğunub getdilər, Oliveyra əyilib qarnını tutdu, bu zaman Sibillayla Oliveyra üz-üzə gəldilər, Oliveyra göz yaşlarından parıldayan gözləriylə ona baxırdı. Beləcə öpüşdülər: qız başıyuxarı, o isə başı aşağı, saçları saçaq kimi sallanırdı, öpüşərkən dişləri bir-birinin dodaqlarına toxunurdu, çünki dodaqlar bir-birini tanımırdı, öpüşənlər, sanki, başqa ağızlar idi, əlləriylə bir-birini pırtlaşmış saçların və aşmış fındıqdan tökülən otun içində axtara-axtara öpüşürdülər, masanın üstündəki maye isə Sibillanın yubkasına tökülürdü.

– Danış görüm, Osip yataqda necədir, – Oliveyra dodaqlarını Sibillanın dodaqlarına yapışdıraraq pıçıldadı. – Daha belə bacarmıram, qan başıma vurur.

– Çox yaxşıdır, – Sibilla onun dodağını azca dişləyərək dedi. – Səndən qat-qat yaxşıdır.

– Qulaq as, bu mənə hər tərəfi batırıb. Gedim küçədə bir az gəzişim.

- İstəmirsən sənə Osipdən danışım? – Sibilla soruşdu. – Quqquluqda, quş dilində.
- Bu quqquluqu lap zəhləmi tökdü. Sənin xəyal gücün zəifdir, elə hey eyni sözləri təkrarlayırsan. Bundan başqa, quqquluqda «o ki qaldı» demək mümkün deyil.
- Quqquluqunu mən özüm fikirləşib tapmışam, – Sibilla incik tərzdə dedi. – Sənsə bir söz uydurur və özündənmüştəbehlik edirsən, ancaq bu əsl quqquluqu deyil.
- Gəl Osipə qayıdaq...
- Bəsdir səfehlik elədin, Horasio, sənə deyirəm ki, onunla yatmamışam. Yoxsa mən müqəddəslərə and içməliyəm.
- Lazım deyil, deyəsən, axırda sənə elə-belə də inanmalı olacağam.
- Bir də ki, – Sibilla dedi, – mənə elə gəlir ki, Osiplə yatmalı olacağam, ona görə ki, sən bunu çox istəyirsən.
- Bu tip doğrudan da, sənin xoşuna gələ bilər?
- Yox. Sadəcə, həyatda hər şeyin əvəzini ödəmək lazımdır. Sənin mənə bir qəpiyin də lazım deyil, ancaq Osiplə elə-belə olmaz, ondan almaq, özünü isə həyata keçməyən arzularla qoymaq lazımdır.
- Əlbəttə, – Oliveyra dedi. – Sən yumşaq qəlbli samariyalısan. Parkda ağlayan əsgərin yanından da keçə bilməmişdin.
- Keçə bilmədim, Horasio. Görürsən, biz necə fərqliyik.
- Hə, mərhəmətli olmaq mənim məziyyətlərimə daxil deyil. Mən də haradasa ağlaya bilərdim və o zaman sən...
- Heç vaxt səni ağlayan görməmişəm, – Sibilla dedi. – Ağlamaq səninçün – lazımsız israfçılıqdır.
- Yox, bir dəfə ağlamışam.
- Hirsindən, başqa cür ola bilməz. Sən ağlamağı bacarmırsan, Horasio, bu, sənin bacarmadığın işlərdən biridir.
- Oliveyra onu özünə tərəf çəkib dizləri üstündə oturtdu. Düşündü ki, yaxın Sibillanın qoxusu, qızın boynunun ardından gələn qoxu onu belə kədərləndirib. Həmin qoxuydu, onu əvvəllər... «Kimisə arayıb-axtarmaq, – dumanlı şəkildə düşündü. – Əgər mənim bacarmadığım bir şey varsa, o da budur, bir də ki, ağlamaq və özünə yazığı gəlmək».
- Biz heç vaxt bir-birimizi sevməmişik, – Oliveyra onun saçlarını öpə-öpə dedi.

– Mənim əvəzimdən danışma, – Sibilla gözlərini yumub dedi. – Sən mənim sevib-sevmədiyimi bilə bilməzsən. Hətta bunu da bilə bilməzsən.

– Məni bu qədər kor hesab edirsən?

– Əksinə, bir az kor olmaq sənə xeyrinə olardı.

– Hə, əlbəttə, dərk etmə əvəzinə toxunma, çünki instinkt ağıldan uzağa gedir. Qəlbin dərinliklərinə sehrli yol.

– Çox xeyri olardı, – Sibilla dikəldi, o həmişə söhbətin nədən getdiyini anlamayanda belə edirdi, ancaq boynuna almaq istəmirdi.

– Bilirsən, mən bunsuz da hər şeyi əla başa düşürəm: biz hər birimiz öz yolumuzla getməliyik. Düşünürəm ki, mənə tək olmaq lazımdır, Lusia; doğrusu, hələ nə edəcəyimi bilmirəm. Rokamadurla sənə, deyəsən, oyanmaq istəyir, mən ədalətsiz yanaşıram və belə davam etməsini istəmirəm.

– Mənimlə Rokamadura görə narahat olmaq lazım deyil.

– Mən narahat deyiləm, ancaq biz üçümüz bu otaqda bir-birimizin ayağına dolaşırıq, bu rahat və estetik deyil. Mən kor deyiləm, əzizim, ona görə də sənə mənə də hər şeyin öhdəsindən gələ biləcəyini görürəm. Etiraf edirəm: mənim rəfiqələrimdən heç biri hələ intihar etməyib, baxmayaraq ki, bu mənim qüruruma ölümcül zərbədir.

– Elədir, Horasio.

– Beləliklə, əgər mən bütün qəhrəmanlığımı səfərbər edib bu axşam, ya da sabah səhər onu göstərə bilsəm, burada sizə qorxulu heç bir şey olmayacaq.

– Heç bir şey, – Sibilla dedi.

– Sən uşağı yenidən madam İrenin yanına aparacaqsan, sonra isə qayıdıb rahat yaşayacaqsan.

– Düz tapmısan.

– Əvvəlki kimi tez-tez kinoya gedəcək, roman oxuyacaq, həyatını riskə ataraq ən pis vaxtlarda, ən pis, ən pozğun məhəllələrdə gəzəcəksən.

– Elədir ki, var.

– Küçələrdən bir yığın əcaib şey tapıb evə gətirəcək, onlardan nəyə qayıracasın. Və nə sənə fokus öyrədəcək, Osipsə quyruğunda sürünəcək, iki metrliyində quyruq bulayacaq.

– Sən allah bəsdir, Horasio, – Sibilla dedi və onu qucaqlayıb üzünü gizlətdi.

- Təbii ki, biz ən qəribə yerlərdə sirli-müəmmalı şəkildə bir-birimizə rast gələcəyik, o axşamkı kimi, yadımdadır, Bastiliyada.
- Daval küçəsində.
- Mən ayaq üstə dura bilmirdim və birdən sən tində peyda oldun; biz dayanıb səfeh-səfeh bir-birimizə baxdıq.
- Mənə elə gəldi ki, sən o axşam konsertə gedirsən.
- Sənsə, əzizim, mənə dedin ki, axşam madam Leoni ilə görüşün var.
- Daval küçəsində görüşməyimiz necə də maraqlıydı.
- Sənin əynində yaşıl rəngdə pulover vardı, tində dayanıb bir pederastı sakitləşdirirdin.
- Onu boynunun ardından tutub kafedən bayıra atdılar və o ağladı.
- Bir dəfə də, yadımdadır, Jemmapda, sahilə yaxın bir yerdə görüşdük.
- Yaman istiydi, – Sibilla dedi.
- Sən mənə hələ də Jemmapda nə axtardığını deməmisən.
- Heç bir şey.
- Ovcunda dəmir pul tutmuşdun.
- Səkinin kənarından tapmışdım, elə parıldayırdı ki.
- Sonra biz Respublika meydanına getdik, orada küçə akrobatları çıxış edirdilər və biz bir qutu konfet udduq.
- Dəhşətli konfetlər idi.
- Bir dəfə də mən Muton-Düvernedə metrodan çıxdım, sənsə, əzizim, kafenin eyvanında zəncilərin və filippinlilərin əhatəsində oturmuşdun.
- Sən də Muton-Düvernedə nə itirib-axtardığını mənə demədin.
- Qabarçının yanına getmişdim, – Oliveyra dedi. – Onun qəbul otağı qırmızı-bənövşəyi divar kağızlarıyla üzlənib və bu fonda qondollar, palmalar, ay işığında cütlüklər əks olunub. Təsəvvür elə ki, bütün bunlar səkkizin on ikiyə ölçüsündə min dəfə təkrarlanır.
- Sən də qabara görə deyil, bunun üçün getmişdin.
- Məndə qabar yoxdur, əzizim, ayağımın altfnda qorxunc şiş var. Deyəsən, avitaminozdur.

– O, səni sağaltdı? – Sibilla başını qaldırıb diqqətlə ona baxaraq soruşdu.

İlk qəhqəhənin birdən partlaması Rokamaduru oyatdı, o ciyildəməyə başladı. Oliveyra ah çəkdi, indi hər şey yenidən başlayacaq, bir müddət o, yalnız beşiyin üzərinə əyilmiş Sibillanın kürəyinə və vurnuxan əllərinə baxmaqla kifayətlənəcək. O, mateyə girişdi, siqaret çıxartdı. Düşünmək istəmirdi. Sibilla çıxıb əllərini yudu və geri qayıtdı. Onlar demək olar ki bir-birinə baxmadan iki-üç fincan mate içdilər.

– Yaxşıdır ki, – Oliveyra dedi, – bütün bunların içində biz teatr da çıxarıyıq. Mənə belə baxma, bir az düşünsən, nə dediyimi başa düşəcəksən.

– Mən başa düşürəm, – Sibilla dedi. – Sənə də buna görə elə baxmıram.

– Ax, deməli, sən...

– Hə, ancaq lap az. Yaxşısı budur, bu barədə danışmayaq.

– Haqlısan. Yaxşı, gedim bir az gəzim gəlim.

– Qayıtma, – Sibilla dedi.

– Gəl milçəkdən fil düzəltməyə, – Oliveyra dedi. – Səncə, mən harada yatmalıyam? Qordi düyünü, əlbəttə, düyündür, ancaq bayırda küləkdir, temperatur da mənfi beş dərəcəni göstərir.

– Qayıtmasan yaxşıdır, Horasio, – Sibilla dedi. – İndi bunu sənə demək mənə asandır. Başa düş.

– Bir sözlə, – Oliveyra dedi, – belə çıxır ki, biz bir-birimizi savoir faire¹ münasibətilə təbrik etməyə tələsirik.

– Sənə yazığım gəlir, Horasio.

– Hə, belə də. Ehtiyatlı ol.

– Sən ki bilirən, hərdən mən görürəm. Tamamilə aydın görürəm. Təsəvvür elə ki, bir saat əvvəl mənə elə gəlirdi ki, ən yaxşısı gedib özümü çaya atmaqdır.

– Senada naməlum qadın... Ancaq sən, əzizim, qu kimi üzürsən.

– Mənim sənə yazığım gəlir, – Sibilla təkrar etdi. – İndi mən başa düşürəm. O axşam sənə ilə Notr-Damın arxasında görüşəndə gördüm ki... Ancaq inanmaq istəmədim. Sənin əynində göy köynək vardı, əla köynək idi. Onda biz sənə ilə birinci dəfə otelə getdik, elə deyil?

– Elə deyil, ancaq fərqi yoxdur. Və sən mənə öz ququququ dilini öyrətdin.

– Əgər bunu sənə yazığım gəldiyi üçün etdiyimi etiraf etsəm...

– Hay-dı, – Oliveyra qorxa-qorxa ona baxıb dedi.

– O gecə səni təhlükə gözləyirdi. Bu aydın idi, elə bil, haradansa uzaqdan həyəcan signalı eşidilirdi... izah edə bilmirəm.

– Mənə qarşı olan bütün təhlükələr – müstəsna dərəcədə metafizikdir, – Oliveyra dedi. – İnan ki, məni qarmaqlarla sudan çıxarmayacaqlar. Məni bağırsağımın çevrilməsi, Asiya qripi, ya da «pejo-403» öldürəcək.

– Bilmirəm, – Sibilla dedi. – Hərdən ağıma gəlir ki, özümü öldürüm, ancaq görürəm ki, bacarmayacağam. Elə bilmə ki, Rokamadur mane olur, ona qədər də beləydim. Özümü öldürə bilmək düşüncəsi daim mənə təsəlli verir. Sən heç təsəvvür edə bilməzsən... Niyə sən metafizik təhlükələr deyirsən? Metafizik çaylar da olur, Horasio, sən özünü belə bir çaya da ata bilərsən.

– Ola bilər, – Oliveyra dedi, – bu, Dao olacaq.

– Və mənə elə gəldi ki, səni müdafiə edə bilərəm. Heç nə demə. Mən dərhal başa düşdüm ki, sən mənə ehtiyacın yoxdur. Biz bir-birimizi sevirdik, bu, sonata çalmaq üçün iki musiqçinin bir-birinə yaxınlaşmasına bənzəyirdi.

– Sənin danışdıqların çox gözəldir.

– Belə də olub: royal – özününkü, skripka da özünüküdür və birlikdə sonata alınır. Ancaq gördüyün kimi, əslində, biz bir-birimizi tapa bilməmişik. Mən bunu dərhal başa düşdüm, Horasio, ancaq sonatalar çox gözəl idi.

– Hə, əzizim.

– Və quqquluqu.

– Şübhəsiz.

– Hər şey– klub da, Bersdəki sahil gecəsində ağacların altında sübhədek ulduzları ovlamağımız da, bir-birimizə şahzadələr haqqında rəvayətlər danışmağımız da. Sənsə içmək istəyirdin və biz olduqca bəhə qıymətə qazlı içki alıb çayın sahilində içdik.

– Bizə bir kloşar yaxınlaşdı, – Oliveyra dedi, – və biz şüşənin yarısını ona verdik.

– Kloşarın hər şeydən məlumatı vardı, o, latın dilini və hansısa şərqli dilini bilirdi və sən onunla nə barədə mübahisə etməyə başladın, mənə, Averroes barədə.

– Hə, Averroes haqqındaydı.

– Hələ yadımdadır: yarmarka gəzintisində bir əsgər arxadan məni çimdiklədi, sən də onun ağız-burnunu əzdin və bizim hamımızı şöbəyə apardılar.

– Bax ha, birdən Rokamadur eşidər, – Oliveyra gülə-gülə dedi.

– Xoşbəxtlikdən Rokamadur səni xatırlamayacaq, o hələ qarşısındakıları görmür. Quşlar kimi: onlara nə atırsansa dənləyir, dənləyirlər, sonra sənə baxıb yenə dənləyirlər və uçub gedirlər... Və heç nə qalmır.

– Hə, – Oliveyra dedi. – Heç nə qalmır.

Pilləkəndə üçüncü mərtəbədə yaşayan qonşu qadının qışqırtısı eşidildi; bu vaxtlar həmişə sərxoş olardı. Oliveyra qapıdan boylandı, Sibilla isə demək olar ki, onu qapıya sıxaraq titrəyir, ağlayırdı. Sonra döşəməyə çöküb Oliveyranın dizlərini qucaqladı.

– Niyə özünü bu qədər üzürsən? – Oliveyra dedi. – Metafizik çaylar hər yerdə var, onlarçün uzağa getməyə gərək yoxdur. O ki qaldı kimin özünü boğmasına, bu adam mənəm, ay səfeh. Ancaq söz verirəm ki, son anda səni xatırlayacağam, mənim əzizim, qoy rəngli cildi olan ucuz roman kimi bir az sentimental olsun.

– Getmə, – Sibilla onun ayaqlarını sıxaraq pıçıldadı.

– Buralarda gəzişib qayıdacağam.

– Lazım deyil, getmə.

– Burax məni. Sən çox gözəl bilirsen ki, mən qayıdacağam, hər halda, bu gün.

– Gəl birlikdə gedək, – Sibilla dedi. – Görürsən, Rokamadur yatıb və acana qədər sakit yatacaq. İki saat vaxtımız var, ərəblərin məhəlləsindəki kafeyə gedək, balaca kədərli kafe yadındadır, ora çox yaxşıdır.

Ancaq Oliveyra tək getmək istəyirdi. O, ayaqlarını yavaş-yavaş Sibillanın qucağından xilas etməyə başladı. Onun başını tumarladı, barmaqlarını boyunbağısına keçirdi, boynundan, qulağının dalından öpdü və onun ağladığını eşitdi, saçları üzünə tökülmüşdü. «Şantaj etmək lazım deyil, – o düşündü. – Gəl bir-birimizə baxa-baxa ağlayaq, yoxsa kinoda öyrədilən bu cür ucuz sıtqamayla deyil». O, qızın sifətini yuxarı qaldırıb özünə baxmağa məcbur etdi.

– Mən əclafam, – Oliveyra dedi. – Qoy buna görə cəzamı çəkim. Bundansa öz oğluna ağla, bəlkə də, o ölə bilər, ancaq mənə görə hədə yerə göz yaşları tökmə. İlahi, Emil Zolyadan bəri belə səhnə olmamışdı. Xahiş edirəm, burax məni.

– Nəyə görə? – Sibilla döşəmədən qalxmadan it kimi ona baxaraq dedi.

– Nə – nəyə görə?

– Nəyə görə?

– Hə, sən soruşursan ki, bütün bunlar nəyə görədir. Get öyrən, mənə elə gəilir ki, bunda nə sənin, nə də mənim elə bir günahımız yoxdur. Sadəcə, biz hələ böyüməmişik, Lusia. Bu – yaxşı bir şeydir, ancaq onun əvəzini vermək lazımdır. Uşaqlar kimi: oynayrlar, oynayrlar, sonra bir-

birinin saçından yapışırlar. Yəqin ki, bizdə də bunabənzər bir şeydir. Bu barədə düşünmək lazımdır.

(–126)

21

Hamının başına eyni şeylər gəlir, Yanusun heykəli – lazımsız israfçılıqdır, əslində, qırx yaşıdan sonra bizim əsl sifətimiz boynumuzun ardındadır, baxışlarımız isə ümitsizcəsinə arxaya baxır. Bu, necə deyərlər, ən ümumi yerdir. Nə edəsən, sadəcə, hər şeyi öz adıyla çağırmaq lazımdır, ancaq bu sıxıntıya indiki birüzlü cavanlar ağız büzürlər. Trikotaj köynək geyinmiş cavan oğlanlar və yuyunmamış şirin bədən iyi verən gənc qızlar, Sen-Jermen-de-Predə yerləşən cafe creme¹dəki cütlüklər arasında, Darreli, Bovuarı, Düranı, Duassonu, Kenonu, Sarrotu oxuyan gənc nəsil arasında mən də varam – onların dəbinə, onların «cool»²una uyğunlaşa bilməyən fransızlaşmış argentinalı (dəhşət, dəhşət), əlimdə Rene Krevelin çoxdan köhnəlmiş «Etes-vous fous?»³u, yaddaşımda hələ də sürrealizm, alnımda Antonen Artonun nişanı, qulaqlarımda hələ də Edqar Varezin «İonisations»⁴u, gözlərimdə isə Pikasso (özüm isə mənə deyildiyi kimi, Mondrianam).

«Tu sèmes des syllables pour recueillir les étoiles»⁵, – Krevel mənə ilişir.

«Hər kəs bacardığını edir», – mən cavab verirəm.

«Bu isə feminadır, n'arrêtera-t-elle donc pas de secouer l'arbre à sanglots?»⁶

«Siz ədalətsizsiniz, – ona deyirəm. – O, demək olar ki, ağlamır, demək olar ki, şikayət etmir» .

Bu qədər qəhvə içəndən sonra canından bezib elə indicə özünü asmaq istəyəndə kitabın doxsan altıncı səhifəsini açıb müəlliflə söhbət etməkdən başqa çarən qalmırsa, bu duruma düşmək kədərliidir. Bu zaman qonşu masanın arxasındakılar Əlcəzair, Adenauer, Mijanu Bardo, Gi Treber, Sidni Beşe, Mişel Bütor, Nabokov, Tsao-Vuk, Luison Bobe haqqında söhbət edirlər, mənim vətənimdəki cavan uşaqlar isə... Görəsən, nədən danışirlar mənim vətənimdəki cavan uşaqlar? Bax bunu bilmirəm, bununçün çox uzaqdayam, amma, əlbəttə, Spilimberqo haqqında danışmırlar, Xusto Suares haqqında da danışmırlar, Tiburon de Kil haqqında da danışmırlar, Bonini haqqında da danışmırlar, Legisamo haqqında da danışmırlar. Bu da təbiidir. Əngəl

bundadır ki, təbii və həqiqi, nədənsə, birdən-birə düşməyə çevrilir, vaxt gəlir və təbii olan da dəhşətli saxtakarlıq kimi səslənməyə başlayır, iyirmi yaşlıların həqiqətilə qırxyaşlıların həqiqəti bir-birini dirsəkləriylə itələməyə başlayır və hər bir dirsəkdə paltar cıran ülgüc var. Mən eyni zamanda mövcud olan və bir-birindən fərqli dünyalar açıram, hər dəfə də daha çox şübhələnirəm: ən pis illüziya uzlaşma şəraitində olmağın mümkünlüyünü düşündürməkdir. Hər zaman hər yerdə olmağa, zamanla mücadilə etməyə nə lüzum var? Mən də Natali Sarrotu oxuyuram və evli Gi Treberin fotosəkillərinə baxıram, ancaq bütün bunlar, sanki, mənim şəxsi iradəm və qərarım əsasında baş verir, sanki, keçmişdən gəlir. Kitabxananın rəfindən öz əlimlə Kreveli götürürəm, Robert Arltı götürürəm, Jarrini götürürəm. Bugünkü gün məni öz ağuşuna alır, ancaq mən ona dünəndən baxıram (mən ağuşuna alır dedim?) – belə çıxır ki, mənimçün keçmiş indiyə, indi isə trikotaj köynək geymiş gənc oğlanların və saçlarını yanlarına tökərək cafes creme içən gənc qızların – onların yumşaq və ahəstə nəvazişləri pişiklərin və bitkilərin hərəkətlərini xatırladır – olduğu qərribə və dolaşlıq gələcəyə çevrilir.

Bununla mübarizə aparmaq lazımdır.

Yenidən indiki zamana köklənmək lazımdır.

Madam ki, mənim Mondrian ergo... olduğumu deyirlər.

Hər halda, Mondrian öz indisini qırx il əvvəl çəkib.

(Fotosəkillərdən birində Mondrian eynən adi bir orkestrin dirijoruna bənzəyir (Xulio De Karo, ecco!), o, eynək taxıb, sərt yaxalılıq frak geyinib, saçlarına tumar verib, tamamilə iyrənc və ucuz səhnədir, bayağı bir qızla rəqs edir. Bu rəqs edən Mondrianı hansı indiki zaman və necə hiss edə bilər? Onun kətana çəkdiyi rəsmlər də elə bu fotosəkil kimidir... Keçilməz uçurum.)

Sən, sadəcə, qocasan, Horasio. Hə, Horasio, sən Kvint Horasi Flakk deyilsən, miskin və acizsən. Sən qoca və miskin Oliveyrasan.

«Il verse son vitriol entre les cuisses des faubougs»¹, – Krevel rişxənd edir.

Nə edəsən? Bu nəhəng səliqəsizliyin ortasında mən özümü yenə də yelqovan kimi hiss edirəm, bu qədər fırlanandan sonra, nəhayət, şimalla cənubun harada olduğunu göstərməyin vaxtıdır. Kiməsə yelqovan deməkdən ötrü o qədər də güclü fantaziya tələb olunmur: deməli, onun fırlandığını görürsən, ancaq milinin yelkən kimi hava axınına qarışaraq havayla dolmaq istəməsini görmürsən.

Metafizik çaylar da var. Hə, əzizim, əlbəttə, var. Ancaq sən öz körpənə baxacaqsan, hərdən kövrələcəksən və birdən hər şey təzələnəcək, yeni günəş çıxacaq, işıq saçan və isidən qızılı günəş. J'habite a Saint-Germain-des-Pres, et chaque soir j'ai rendez-vous avec Verlaine. Ce gros pierrot n'a pas change, et pour courir le guilledou...² Avtomata iyirmi frank sal, orada Leo Ferre sənə öz məhəbbəti haqqında oxuyacaq, o olmasa da Jilber Beko, ya da Gi Bear. Mənim vətənimdə isə: «Həyatının sənə çəhrayı rəngdə görünməsini istəyirsənsə, avtomatın yarığına

iyirmi sentavo sal...» Bəlkə, radionu qoşmusan (bazar ertəsi prokatın müddəti bitir, yada salmaq lazımdır) və kamera musiqisi dinləyirsən, məsələn Motsartı, yaxud da val qoymusan, Rokamaduru oyatmamaqçün yavaş-yavaş qulaq asırsan. Mənə elə gəlir ki, sən Rokamadurun ağır xəstə olduğunu tam anlamırsan, o, çox zəifdir, odur ki, xəstəxanaya yatırısaydın, daha yaxşı olardı. Ancaq mən bu barədə daha sənə heç nə deyə bilmərəm, bir sözlə, hər şey bitib, mənsə burada boş-boş avaralanıram, fırlanır, fırlanıram, şimalın harada, cənubun harada olduğunu axtarıram, əgər ancaq bunları axtarıramsa. Əgər yalnız bunları axtarıramsa. Əgər bu deyilsə, bəs, əslində, nədir? Ah, məhəbbətim mənim, mən səninçün darıxıram, sənsiz mənim dərim ağrıyır, sənsiz boğazım göynəyir, mən boğuluram və sanki, köksüm boşluqla dolur, çünki artıq orada sən yoxsan.

«Toi, – Krevel deyir, – toujours pret a grimper les cinq etages des pythonisses faubouriennes, qui ouvrent grandes les portes du futur...»¹

Nədən belə olmasın, nədən Sibillanı axtarmayım, hər dəfə evdən çıxıb Sen küçəsiylə gedərək Kont çayı sahilboyuna baxan alaqaşıya çatanda çayın üzərindəki zeytun və külrəngi havada konturlar seçilməyə başlayan kimi onun da incə qaməti Dez-ar körpüsündə peyda olurdu və biz gəzməyə – kölgələri tutmağa, Sen-Deni yaxınlığında kartof qızartması yeməyə, Sen-Marten kanalında donub qalmış barkasların yanında öpüşməyə gedirdik. (Onunla hər şeyi başqa cür hiss etməyə, düşməkdə olan axşamın qeyri-adi əlamətlərini duymağa başladım və ətrafda hər şey yenidən canlandı, Kur-de-Roan divarlarının üzərindəki avaralar isə şahidlərin və hakimlərin qorxunc və xəyali səltənətinə qalxırdılar...) Niyə də Sibillanı sevməyim, niyə mən qiyməti cəmi altı yüz frank olan onlarla açıq səma altında, süzölmüş və yağlı örtüklü yataqlarda onun bədəninə sahib olmayım, əgər uşaqların oynadığı xana-xana oyununa bənzəyən xəyali xoşbəxtliyin arxasındakı bu başgicəlləndirici hop-hopda, çuvala bükülü ayaqlarla hoppananların arasında mən özümü də görürəmsə, iştirakçılar arasında mən də varamsa, onda nədən zamanın məngənəsindən, onun yarlıqlı meymun qəfəslərindən, onun bizi vəzifələrlə axtalayan müqəddəslərin saatını və dəqiqəsini ölçən «Omega Electron Girard Perregaud Vacheron & Constantin»² vitrinlərindən qurtulanadək oyunu davam etdirməyim, bütün yollardan xilas olduğum, ləzzətin, yaxınlığın və anlayışın aynası, torağayların, azad quşcuğazların aynası olduğu yerə varanadək, amma, hər halda, güzgüdür də, iki məxluqun hansısa sirri, xəzinə ətrafındakı rəqs, dodaqlarımız hələ bir-birini buraxmayanda yumşalsaq da, hələ bir-birimizdən aralanmayanda, əllərimiz və ayaqlarımız liana kimi sarmaşılıb açılmayanda və hələ də nəvazişlə bir-birimizin budunu, boynunu tumarlayanda yuxuya və arzuya çevrilən rəqs...

«Tu t'accroches a des histories, – Krevel deyir, – Tu etreins des mots...»¹

«Yox, dostum, bu ən yaxşı halda okeanın o tayına çıxır, sənin tanımadığın yerlərə. Mən bəzi yerlərə sözlə fitnə-fəsad buraxmışam. Mən onlardan istifadə edirəm, sizin kimi, hamı kimi, fərqi bundadır ki, mən hər hansı sözü geyinməzdən əvvəl, fırça ilə yaxşı-yaxşı təmizləyirəm».

Krevel mənə o qədər də inanmır, amma mən onu anlayıram. Mənimlə Sibilla arasında böyük bir söz koluğu uzanırdı və bizi bir-birimizdən bir neçə saat və bir neçə küçə ayıran kimi mənim bədbəxtliyim yalnızca bədbəxtlik adlanmağa başladı, məhəbbətim isə yalnız mənim məhəbbətim adlanmağa başladı... Və hər dəqiqə mən daha az hiss edir, daha çox xatırlayıram, bu xatirələr duyğuların dili deyilsə, bizə fellərlə, sifətlərlə, nitq hissələriylə qayıdan şəxslərin, günlərin, qoxuların lüğəti deyilsə, bəs nədir? Və sakitcə xalis həqiqi olana yaxınlaşdıqca tədricən özləri də əşyalaşırırlar və zaman keçdikcə onlar, həmin sözlər keçmiş duyğuların əvəzinə bizə qəm-qüسسə gətirir, yaxud dərs verir, bizim mövcudluğumuzun özü keçmiş əvəz edənə qədər. Üzümüz isə bərəlməmiş gözlərini arxaya tuşlayaraq, yavaş-yavaş solur, pozulur, əsl sifətimiz köhnə fotoşəkillərdəki üzlər pozulan kimi və biz hamımız birdən-birə Yanusa çevrilirik. Bütün bunları mən Krevelə deyirəm, əslində isə, Sibilla ilə danışırıdım, indi bir-birimizdən uzaqda olsaq da. Mən bunu ona yalnız bir-birimizi başa düşməməyimizə yarayan sözlərlə demirəm; indi artıq gec olsa da, mən başqa sözlər – onun sözlərini seçirəm, elə cildə girmiş sözlər ki, ona aydındır, aurası və elastikliyi yoxdur, onlardan iki bədən arasında qığılcım çıxır, qızılı işartıları otağa dolur və sönür. Məgər biz həmişə belə yaşamamışıq və bir-birimizi sevərək yaralamamışıq? Yox, biz belə yaşamamışıq, o belə yaşamaq istəyirdi, ancaq neçə dəfə mən ancaq xaosu ört-basdır edən yalançı qayda-qanun qoymuşam, görüntü yaratmışam ki, guya, həyatı dərinədən dərk edirəm, əslində isə onun burulğanlarının səthinə ayağımın ucuyla güclə toxunmuşam. Bəli, metafizik çaylar var və o, bu çaylarda asanlıqla üzür, qaranquş havada süzən kimi, o, zəng qülləsinin üzərində ovsunlanmış kimi dövrə vurur, daş kimi aşağı düşür və yenidən ox kimi yuxarı süzür. Mən bu çayları təsvir, tərif edirəm, o isə onlarda üzür. Mən onları axtarıram, onları tapıram, onlara körpüdən baxıram, o isə onlarda üzür. Eynilə qaranquşa bənzədiyini heç özü də bilmir. Bunu bilmək ona mənə lazım olan kimi lazım da deyil, o, xaosda da yaşaya bilər, onu heç bir nizam-intizam zehniyyəti saxlaya bilməz. Bu nizamsızlıq elə onun gizli qayda-qanunudur, bütün həqiqi qapıları onun önündə taybatay açan bədən və ruhun həmişəki bohəması. Onun həyatı yalnız mövhumatla qandallanmış mənə nizamsız görünür, halbuki bu mövhumata mən özüm də eyni zamanda nifrət və hörmət edirəm. Mən qəti surətdə Sibillanın məni bağışlamasına məhkumam, o özü də bilmədən mənə məhkəmə quracaq. Ah, məni də öz dünyana burax, heç olmasa bircə gün hər şeyi öz gözlərimlə görməmə izin ver.

Xeyri yoxdur. Mən bağışlanmağa məhkumam. Evə qayıt və Spinozanı oxu. Sibilla Spinozanı tanımır. Sibilla Peres Haldosun sicilləmə romanını oxuyur, rus və alman romanlarını oxuyub, dərhal da unudur. Onun ağına da gəlmir ki, məni Spinozaya məhkum edir. Görünməmiş mühakimə, elə bir mühakimə ki, öz əlinlə məhkəmə quracaqsan, elə bir mühakimə ki, sənənin universitet küçələr olub, elə bir mühakimə ki, mənə baxmağın kifayətdir ki, qarşında olum, özü də çılpaq, elə bir mühakimə ki, sən belə yöndəmsizsən, belə uğursuzsan və fərsizsən, tayı-bərabəri olamayan gicbəbərsən. Bütün bunlara görə mən bütün biliyimlə, universitet təlim-təربiyəsi görmüş bütün çürümüş və axtalanmış içəlatımla bu acı həqiqəti dərk edirəm – bütün bunlar – mühakimədir. Odur ki, aşağı doğru süz, qaranquşum, Sen-Jermen-de-Pre üzərindəki göyüzünü biçdiyən qayçı kimi iti quyruğunla baxan, ancaq görməyən gözləri oy, çünki mənə hökm çıxarılıb və şikayət də verə bilmərəm, artıq mavi eşafot gözləyir, məni ora körpələrə laylay

çalan qadın əlləri aparacaq, cəza gözləyir, saxta qayda-qanun gözləyir, orada mən təkbaşına özündənrazılıq elmini, özünüdərkətmə elmini, şüur elmini dərk edəcəyəm. Bütün bu elm və bilik kütləsini anlayandan sonra nədən ötrüsə bərk darxacağam, məsələn, yağışdan ötrü, burada, bu kiçik dünyada yağacaq yağışdan, ən nəhayət, yağacaq o yağışdan ötrü ki, torpaq qoxusu gəlsin, canlı, axır ki, nəşə canlı bir şeyin ətri duyulsun.

(– 79)

22

Fikirlər olduqca müxtəlif idi: nə bilim, qoca büdrədi, avtomobil qırmızı işıqda keçdi, görünür, qoca özünü maşının altına atmaq istəyirmiş, nədir, Parisdə vəziyyət getdikcə pisləşir, dəhşətli hərəkət var, nə bilim, qocanın günahı yoxdur, maşının əyləcləri qaydasında deyildi, qoca son dərəcə ehtiyatsız olub, ay nə bilim, həyat günü-gündən bahalaşır və Parisdə yol hərəkəti qaydalarını bilməyən və fransızların işini əlindən alan çoxlu xarici peyda olub və s.

Qoca, deyəsən, o qədər də zərər çəkməmişdi. O elə hey nəyəsə gülümsəyir və bığlarını tumarlayırdı. «Təcili yardım» maşını gəldi, qocanı xəyəyə qoydular, başibəlalı maşının sürücüsü isə hələ də əl-qolunu ölçərək polislərə və avaralara hadisənin necə baş verdiyini danışdı.

– O, Madam küçəsindəki otuz ikinci evdə yaşayır, – artıq Oliveyra və başqa maraqlananlarla fikir mübadiləsi etməyə macal tapmış sarışın oğlan dedi. – O, yazıçıdır, mən onu tanıyıram, kitab yazır.

– Bamber onun ayağından vurdu, ancaq maşın qabaqcadan tormozlamışdı.

– Onu sinəsindən vurdu, – oğlan dedi. – Amma qoca zibil topasının üstünə çıxıb sürüşmüşdü.

– Ayaqlarından vurdu, – Oliveyra dedi.

– Haradan baxmaqdan asılıdır, – olduqca alçaqboy cənab dedi.

– Sinəsindən vurdu, – oğlan dedi. – Mən öz gözlərimlə gördüm.

– Onda... Ailəsinə xəbər vermək lazımdır.

– Onun ailəsi yoxdur, o yazıçıdır.

– Həə, – Oliveyra dedi.

– Onun yalnız pişiyi, bir də çoxlu kitabları var. Bir dəfə ona bağlama aparmışdım, qapıçı qadın xahiş eləmişdi, o, məni içəri dəvət etdi. Evin hər tərəfi kitabla doluydu. Onun başına belə bir hadisə gəlməliydi, yazıçıların hamısı dalğın olur. Məni maşın vurmaları üçün isə...

Yağışın ilk damcıları düşdü və şahidlər dəstəsi bir göz qırpımında dağıldı. Oliveyra gödəkçəsinin yaxalığını soyuq külək ancaq burnunu tutacaq qədər qaldırıb, naməlum istiqamətdə addımladı. O əmindir ki, qoca ciddi xəsarət almayıb, ancaq qocanın mülayim, hətta bir qədər həyəcanlı səfəti yadından çıxmırdı. Xərəyə qoyanda kürən sanitar ona yaxın ki, hamıya dediyi sözlərlə ürək-dirək verirdi: «Allez, pepere, c'est rien ça!»¹ «Ünsiyyətin tam yoxluğu, – Oliveyra düşündü. – Yalnız ona görə yox ki, biz tənhayıq, bu öz yerində, heç kəs sənə doğma xala deyil. Tənha olmaq nəticə etibarilə elə bir müstəvidə tək olmaq deməkdir ki, orada başqa tənhalıqlar da bizimlə ünsiyyət saxlasın, əgər bu, ümumiyyətlə, mümkündürsə. Lakin istənilən konflikt, məsələn, küçədəki bədbəxt hadisə, yaxud müharibə elan olunması zamanı müxtəlif müstəvilərin kəsişməsi baş verir və nəticədə ola bilsin ki, sanskrit və ya kvant fizikası sahəsində nəhəng mütəxəssis olan insan onu «təcili yardım» maşınına qoyan sanitar üçün pepere olur. Edqar Po – xərəkdə, Verlen – şatdankənar həkimin əlində, Nerval və Arto psixiatriya təbəqələri. Kitsin qanını alan və acıdan öldürən italyan təbib onu necə dərk edə bilirdi? Əgər bunlar, hər şeydən öncə, susqunluqlarını qorusalar, – bu daha çox ehtimal olunur – onda onlar, başqaları, söz yox ki, heç bir bəd niyyətləri olmadan, əməliyyat olunanın, vərəm xəstəsinin, xəstəxana çarpayısına çılpıq uzadılmış əzabkeşin ihiqat tənhalığından xəbərləri olmadan kor-koranə şadlıq edərlər, çünki ətrafdakı insanlar, sanki, şüşə arxasında, sanki, başqa bir zamanda hərəkət edir...»

O, bloka girib siqaret yandırdı. Axşam düşürdü, qızlar mağazalardan sürüylə çıxırdılar, onlara heç olmasa on beş dəqiqə gülmək, çıxır-bağırmaq, bifişteksin və həftəliyin üstünə cummazdan qabaq sağlamlıq və güc artıqlığından itələnmək lazım idi. Oliveyra yoluna davam etdi. Dramatizləşdirməyə ehtiyac yoxdur, ciddi obyektivlik Parisin adı, absurd həyatına itaətkarlığına qarışmaqdan ibarətdir. Əgər o, şairləri xatırladısa, insanın kütlə içərisindəki tənhalığını, pilləkəndə görüşərkən, yaxud metroda qadınlara yer verərkən (hələ idmandakı və siyasətdəki qardaşlaşmanı demirəm) salamlama, üzr istəmə və təşəkkürlərdən ibarət gülünc komediyani aşkar edənlərin hamısıyla asanlıqla razılaşacaq. Yalnız bioloji və seksual optimizm onların – o da yalnız bəzilərinin – adanı duymasını ört-basdır edə bilər, bu xəstəlik, deyəsən, Con Dona əziyyət verirdi. İstənilən fəaliyyət zamanı insanlarla yaranan əlaqələr – işdə, yataqda, idman meydançasında – ayrı-ayrı ağacların budaqlarının və yarpaqlarının təmasına bənzəyir, elə olur ki, budaqlar bir-birinə dolaşır, yarpaqlar nəvazişlə bir-birinə toxunur, bu zaman onların gövdələri paralel və kəsişməyən yollarla lovğa-lovğa yuxarı qalxırlar. «Daxilən də üzde olduğumuz kimi ola bilərdik, – Oliveyra düşündü, – ancaq bunun üçün başqa cür yaşamaq lazım gələrdi. Bəs başqa cür yaşamaq nə deməkdir? Ola bilsin ki, absurda son qoymaq naminə absurd yaşamaqla, özünə elə amansızcasına qapılırsan ki, öz içinə etdiyin bu sığrayışla özünü başqasının ağuşunda tapırsan. Bəli, yaxın ki, bu sevgidir, ancaq otherness¹ qadına qarşı hisslərimizin davam etdiyi qədər olur və yalnız həmin qadına dəxli olanlara aid olur. Əslində, heç bir otherness yoxdur, yalnız xoş olan togetherness² var. Doğrusu, bu o qədər də pis şey deyil...» Sevgi –

ontolojiləşdirən ənənədir, onun mahiyyətində verməyi bacarmaq var. Birdən onun ağlına elə bir fikir gəldi ki, yəqin, bu lap başda gəlməliydi: özünə hakim olmağı bacarmadan fərqliliyə də sahib olmaq mümkün deyil. Bəs, həqiqətən, özünə hakim olan varmı? Mütləq tənhalıqdan öz içinə qayıtmaq indiyədək kimə nəşib olub, elə bir tənhalıqdan ki, sən hətta özün-özünə də hesabat verə bilmirsən, odur ki, uzaq başı başqalarının arasında tənha qalmaq üçün məcburən başını ya kinoya, ya da fahişəxanaya soxursan, yaxud dostlara qonaq gedirsən, ya da hər şeyi unutduran hansısa bir peşəyə üz tutursan, ya da ki, evlənirsən. Beləliklə, paradoks: tənhalığın zirvəsi adiliyin ən üst nöqtəsinə, böyük illüziyaya gətirib çıxartdı, yəni cəmiyyət bir növ insana yaddır və insan, ümumiyyətlə, həyatda tək addımlayır, yalnız güzgülərin və ölü əks-sədanın olduğu zalda addımladığı kimi. Lakin onun kimi insanlar və özlərini qəbul edən (ya da özlərini əməlli-başlı tanıyandan sonra qəbul etməyən) bir çox başqaları daha pis paradoksa tuş gəliblər: onlar fərqliliyin lap kənarına yaxınlaşıblar, lakin onu adlayıb keçə bilməyiblər. Zərif münasibətlər, dünyayla ecəzkar uzlaşma üzərində qurulan əsl fərqlilik birtərəfli istəklə məhdudlaşa bilməz, uzadılmış əl başqa bir əllə görüşəcək, başqa bir fərqli əllə.

(– 62)

23

O, artıq aydınlığını itirmiş düşüncələrdən yorulub tində dayandı (nədənsə, maşın vurmuş qoca bir dəqiqə də olsun yadından çıxmırdı, artıq o yəqin ki, xəstəxana çarpayısında uzanıb, onu gülürüz, eyni zamanda simasız həkimlər, praktikantlar və tibb bacıları dövrəyə alıb, çox güman ki, adını, yaşını, peşəsini soruşurlar, onu qorxulu heç bir şey olmadığına inandırırırlar və görünür, artıq ona yardım da göstəriblər – sarğı bağlayıb, iynə vurublar). Oliveyra dayanıb ətrafda baş verənlərə baxdı; şəhərdəki bütün yolayrıcları kimi bu yolayrıcı da onun düşüncələrinə illüstrasiya idi, yəni, demək olar ki, özünə əziyyət verib düşünməyə ehtiyac yox idi, sadəcə, baxmaq kifayət edərdi. Kafedə soyuqdan gizlənmiş bir neçə bənna piştaxtanın yanında sahiblə boşboğazlıq edirdilər. İçəri girib bir stəkan şərab içməkdən başqa bir işi də yox idi. İki tələbə masanın arxasında nəşə oxuyub yazırdılar. Oliveyra onların göz qapaqlarını qaldıraraq bənnalara necə baxdıqlarını, sonra yenidən dəftər-kitablarına qayıtdıqlarını və yenidən bənnalara baxdıqlarını gördü. Sanki, hərə öz şüşə qutusundan bir-birinə baxır, öz içinə çəkilir, sonra yenidən baxır, vəssalam. İkinci mərtəbədə, kafenin qapalı eyvanında pəncərənin qabağında oturan qadın, deyəsən, nəşə toxuyub-hörürdü. Onun vız durmuş saçları ritmik şəkildə pəncərəyə doğru hərəkət edirdi. Oliveyra indi onun nə düşündüyünü, əlində qayçı olduğunu, bir azdan uşaqlarının məktəbdən, bütün günü kontorda və ya bankda oturmuş ərinin işdən gələcəyini təsəvvür etdi. Bənnalar, tələbələr, bu qadın, bir də ki, elə indicə tində peyda olan kloşar. Bir şüşə çaxır onun cibindən başını çıxardıb baxır, qarşısında içərisində köhnə qəzetlər, boş konserv bankaları, kirli cır-cındır, başı qopmuş

kukla, içindən balıq quyuğu çıxmış bağlama olan uşaq arabası var. Bənnalar, tələbələr, qadın, kloşar, balaca köşkdə isə, sanki, məhkumlar üçün nəzərdə tutulmuş LOTERIE NATIONALE1 adlı rüsveyçilik dirəyinə bağlanmış qarı oturub, yağlı saçları boz rəngli ləçəyinin altından bayıra çıxıb, əllərində göy rəngli barmaqsız əlcəklər, TİRAGE MERCREDİ2 – ümitsiz halda müştəri gözləyir, ayaqlarını kürədə isidərək oturub, bu şaquli tabuta bağlanaraq sakitcə oturub soyuqdan dona-dona uğur təklif edir, qoca beynində isə xırdaca fikir topaları qaynaşır: uzaq uşaqılıq illərində ona konfet bağışlayan məktəb müəlliməsi, Sommda həlak olan əri, kommivoyajer oğlu, axşamlar suyu gəlməyən mansardadakı otaq, üç gün üçün birdən bişirilən şorba, bifşteksdən ucuz olan boeuf bourguignon3, TİRAGE MERCREDİ. Bənnalar, tələbələr, avara, lotereya bileti satan qadın – hər kəs öz qrupcuğunda, öz şüşə qutucuğundadır; budur, qoca maşının altına düşür və dərhal hamı hadisə yerinə cumur, həyəcanla öz təəssüratlarını bölüşür, tənqid edir, razılaşıb və razılaşmır, beləliklə, yenidən yağış yağan kimi bənnalar bardakı sütunun yanına, tələbələr öz masalarına, ikslər ikslərin, iqreklər də iqreklərin yanına qayıdacaqlar.

«Yalnız mənasız və absurd yaşamaqla haçansa bu sonu bilinməyən absurdu dağıtmaq olar, – Oliveyra yenidən düşündü. – İslanmış cücəyə dönəcəyəm, gərək özümü bir yerə salam». O, Salle de Geographie1 elanını gördü və vestibülə girdi. Naməlum qitə Avstraliya haqqında mühazirə. «Kristo de Monfave» kolleci məzunlarının yığınağı. Madam Bert Trepanın ifasında fortepiano musiqisi. Meteoritlər haqqında mühazirə kurslarına yazılmaq açıqdır. Beş aya cüdoçu olun. Liop şəhərinin salınması haqqında mühazirə. Forteplano musiqisi konserti başlamaq üzrəydi, biletlər də ucuz. Oliveyra göyüzünə baxdı, çiynlərini çəkib daxil oldu. Düşündü ki, Ronaldın yanına, ya da Etyenin emalatxanasına getsin, ancaq bunu axşama saxlamağa qərar verdi. Pianoçunun adının Bert Trepa olması, nədənsə, ona gülməli göründü. Konsertə girmək bir tərəfdən əyləncəli oldu – qısamüddətli də olsa, öz-özündən uzaqlaşmaq, küçədə gəzdiyi zaman çeynədiyi mövzuya daha bir ironik illüstrasiya. «Biz – heç nəyik», – o, yüz iyirmi frankı kassanın pəncərəsindən başını çıxarmış qarının dişlərinin qarşısına qoyaraq düşündü. Mərdimazar qarının sayəsində ona onuncu cərgə düşdü. Artıq konsert başlasa da, bir neçə saqqallı, bir neçə keçəl, iki nəfər də həm saqqallı, həm də keçəl qocanı, qonşuları və ev adamlarını, qırx-qırx beş yaşlarında köhnə-nimdaş palto geyinmiş və dəlmə-deşik çətir götürmüş iki qadını nəzərə almasaq, tamaşaçı olduqca az idi; bərkdən danışaraq mübahisə edən, ağızlarında şirni xırıltıdan və oturduqları Vyana stullarını cırıltıdan bir neçə gənc də – əsasən cütlüklər – vardı. İyirmi adam həmin olardı. Yağışlı hava qoxusu gəlirdi, nəhəng zal rütubətli və soyuq idi, pərdənin arxasındakı dərinlikdən anlaşılmaz danışiq səsləri gəlirdi. Qocaladan biri qəlyanını yandırdı, Oliveyra da tələsik siqaret çıxartdı. O, özünü narahat hiss edirdi, ayaqqabısının biri islanmışdı, kif və yaş paltar iyi gəlirdi. Siqaretini alışıdıraraq dərin qullab vurdu, sonra söndürdü. Qapının arxasında zəif zəng çalındı və cavan bir oğlan ovuclarını bərk-bərk bir-birinə vurdu. Beretini bərbad şəkildə əyri qoymuş üzü qrimli – yəqin ki, bu qrimi gecələr də yumurdu – kapeldiner qarı giriş qapısının pərdəsini çəkdi. Yalnız bu zaman Oliveyranın yadına düşdü ki, girişdə ona proqram veriblər. Pis çap olunmuş vərəqdə qızıl medallı madam Bert Trepanın, Roz Bobun «Üç qeyri-müntəzəm hərəkət»ni (ilk ifa), Aliks Aliksin «General Leklerkin şərəfinə pavana»sını (ilk dünyəvi ifa) və Delibin, Sen-Sansın və Bert Trepanın müştərək əsəri «Sintez: Delib – Sen-Sans»ı ifa edəcəyi çətinliklə oxunurdu.

«Kül başına, – Oliveyra düşündü. – Proaqrama bax».

Haradansa royalın arxasında iri buxaqlı və ağ gur saçlı bir cənab peyda oldu. O, qapqara geyinmişdi, çəhrayı əliylə dəbdə olan jiletini bəzəyən zənciri nəvazişlə tumarladı. Oliveyraya elə gəldi ki, jilet əməlli-başlı yağa batıb. Zəif alqış sədaları eşidildi – bənövşəyi plaş geyinmiş və qızıl sağanaqlı eynək taxmış qız buna dözmədi. Qoca qeyri-adi dərəcədə tutuquşu qığılıtısını xatırladan səsiylə boğazını qaynadıb giriş sözü söyləyərək bildirdi ki, Roz Bob madam Bert Trepanın keçmiş tələbəsidir, Aliks Aliksin «Pavana»sı isə təvazökarlıq edərək təxəllüs arxasında gizlənən görkəmli ordu zabitanın əsəridir və hər iki əsərdə müasir musiqi elementlərindən istifadə olunmuşdur. O ki qaldı «Sintez: Delib – Sen-Sans»a (burada qoca nəşəylə bəbəklərini fırlatdı), bu əsər müasir musiqi sahəsində ən böyük yeniliklərdən biridir və onun müəllifi madam Trepa bu novasiyanı «dahiyənə sinkretizm» kimi xarakterizə etmişdir. Bu qiymətləndirmə musiqi dühaları Delib və Sen-Sansın kosmosa, interfuziyaya və interfoniyaya cəzb etmələri, madam Trepanın dahiyənə intuisiyası olmasaydı, heç vaxt ali və sintetik yaradıcılığa yiyələnə bilməyəcək individualizmin Qərb üçün xarakterik olan sarsıdıcı üstünlüyü qədər ədalətlidir. Doğrudan da, onun qeyri-adi hissiyyatı, adətən, dinləyicilərin diqqətindən yayınan incəlikləri tutur və bununla da o, Fransanın iki böyük oğlunun üzərində görüşə biləcəyi mediumik körpü olmaq kimi xoşməramlı, lakin ağır bir missiyanın altına girirdi. Qeyd etmək lazımdır ki, madam Trepa musiqi sahəsi ilə yanaşı pədoqoji fəaliyyət də göstərirdi, tezliklə o, öz yaradıcılığının gümüş toyunu qeyd edəcəkdə. Nətiq öz qısa giriş nitqində madam Trepanın bundan sonrakı musiqi yaradıcılığının dərinliklərinə nüfuz etməyə risk etmədi, çünki publika, görünür, deyilənləri təhlil edərək konsertin başlamasını səbirsizliklə gözləyirdi. Hər halda, Roz Bob və madam Trepanın əsərlərini ilk dəfə dinləyənlərin başa düşməsi üçün ipucu verərkən onların estetikasını qısa şəkildə antistruktur konstruksiyalarla izah etmək olardı, başqa sözlərlə, söhbət əlahiddə səs xanalarından, əsərin ümumi ideyası ilə bağlı klassik, dodekafonik və atonal musiqi kanonlarından tamamilə azad olan təmiz təbdən gedir (sonuncu iki tərif xüsusi vurğulayaraq təkrar etdi). Məsələn, madam Trepanın sevimli tələbəsi Roz Bobun «Üç qeyri-müntəzəm hərəkət» əsəri olduqca bərkdən çırpılmış qapının musiqiçinin sənətkar ruhunda oyatdığı təəssüratdan yaranmışdır və hərəkətin birinci hissəsini təşkil edən otuz iki akkord həmin qapı zərbəsinin əks-sədasıdır; əgər auditoriya bu qədər mədəni olmasaydı, nətiq «Sintez»in əsasını təşkil edən kompozisiya texnikasının ən primitiv və ezoterik güclərə yaxın olduğu sirrini açmazdı. O heç vaxt sintezin fazalarından birinin yaradılması zamanı bəxtinə düşən böyük və şərəfli anları yaddan çıxarmaz – o zaman o, hər iki böyük sənətkarın partiturasına rabdomanik kəfkirlərin tətbiq olunmasında madam Trepayə kömək edibmiş (madam Trepanın olduqca orijinal bədii intuisiyasının kəfkirə təsirini təsdiq edən passajların seçilməsi üçün). Deyilənlərə çox şey əlavə etmək olardı, ancaq nətiq fransız ruhunun mayaklarından biri və geniş publikaya məlum olmayan dahilik nümunəsi madam Trepanı salamladıqdan sonra getməyi özünə borc bilir.

Buxaq titrədi və qoca həyəcanından yerə-göyə sığmayaraq öskürə-öskürə soffitlərin arxasında qeyb oldu. İyirmi cüt əl seyrək şəkildə şappıldadı, bir-birinin ardınca bir neçə kibrit alışdı və Oliveyra kürsüdə mümkün olduğu qədər gərnəşərək özünü rahat hiss etdi. Maşın vuran qoca da,

yəqin ki, indi xəstəxana çarpayısında özünü yaxşı hiss edirdi, güman ki, indi mürgü döyürdü, şokdan sonra həmişə belə olur, insanın özünü idarə edə bilmədiyi xoşbəxt səltənət fasiləsi və çarpayı – çarpayı deyil, Nuhun gəmisidir, özünsə, sanki, ödənişli məzuniyyətdəsən, hər necə olursa-olsun, adət etdiyin gündəlik həyat qırılıb. «Deyəsən, ona baş çəkəcəyəm, – Oliveyra düşündü. – Hə, onun kimsəsiz adasına soxulacağam, hamar qumuna öz ləpirlərimi salacağam! Eh, səndən heç vaxt adam olmayacaq».

Alqışlar onu gözünü açmağa və madam Trepanın çətinliklə əylərək publikaya təşəkkür etdiyinə şahid olmağa məcbur etdi. Onun sifətinə hələ yaxşı baxa bilməmişdi, ancaq heç bir yubkanın üstünü örtməyə qadir olmadığı kişi çəkmələrini görəndə quruyub qaldı. Kütburun, kabluksuz, lentşəkili qadın ipiylə bağlansa da, vəziyyəti zərrə qədər dəyişmirdi. Ancaq Bert Trepanı şişman adlandırmaq olmazdı, ona olsa-olsa yekəpər demək olardı. O, yəqin ki, radikulitdən, yaxud lümbaqodan əziyyət çəkirdi, çünki yalnız bütün bədəniylə hərəkət edə bilirdi. Hazırda o, böyük çətinliklə əylib təzim etdikdən sonra tamaşaçılarla üzbəüz dayanmışdı, sonra yanpörtü dönüb özünü kətilə royalın arasına pərçim etdi və düz bucaq şəklində qatlanaraq arxasını kətilin üzərinə basdı. Oturduğu yerdən başını sərt hərəkətlə döndərərək yenidən təzim etsə də, artıq heç kəs əl çalmırdı. «Elə bil, yuxarıdan onu iplərlə hərəkət etdirirlər», – Oliveyra düşündü.

Marionetlər və avtomatlar onun xoşuna gəlirdi və o, dahiyənə sinkretizmdən istənilən möcüzəni gözləyirdi. Bert Trepa bir də publikaya baxdı, onun, sanki, una bulaşmış yumru sifəti bütün günahları canına hopmuş, zəhərli quşüzümü rəngində qırmızı ağzına isə Misir qayığı uzanmışdı. Budur, o, yenə də profildən görünür, tutuquşu dimdiyinə oxşayan kiçik burunun yanlarındakı gözlər klavişlərə zilləndi, əllər klaviaturanın üzərində do-dan si-yədək gəzdi, yumşaq maral dərisindən olan iki əl çantasıyla birlikdə. Üç qeyri-müntəzəm hərəkətdən birincisinin otuz iki akkordu səsləndi. Birinciylə ikinci akkordun arası beş, ikinciylə üçüncü akkordun arası isə on beş saniyə çəkdi. On beşinci akkordda Roz Bobun iyirmi beş saniyəlik pauzası verildi. Əvvəlcə Roz Bobun vebernsayağı pauzalardan asanlıqla istifadə etdiyini qiymətləndirən Oliveyra çox keçmədən bu zəhlətökən təkrarlamalardan bezikdi. Yeddinci və səkkizinci akkordların arasında zalda öskürmələr başladı, on ikinci və on üçüncü arasında kimsə ürəkdən bir kibrit çəkdi, on dördüncü və on beşinci akkordlar arasında artıq gənc sarışın qızın ağzından «Ah, merde, alors!» nidası qopduğu aydınca eşidildi. İyirminci akkorddan sonra qaxsımış qalıq qız nümunəsi olan ən yaşlı xanımlardan biri çətirindən yapışb nəşə deməkçün ağzını açmışdı ki, iyirmi birinci akkord nəzakətlə onun səsinə batırdı. Oliveyra əylənərək Bert Trepaya baxdı və onun gözünün ucuyla zalı müşahidə etdiyindən şübhələndi. Trepanın qarmaqşəkili xırda burnunun üzərində güclə sezilən gözlərinin uclarında solğun mavi parıltı işarırdı, Oliveyraya elə gəldi ki, uğursuz pianoçu satılmış biletlərin hesabını aparır. İyirmi üçüncü akkordda başının ortası keçəl cənab qəzəblənmiş halda ayağa qalxdı, fısıldadı, finxırdı və çıxışa doğru elə möhkəm addımladı ki, dabanları bəstəkarın növbəti pauza üçün nəzərdə tutduğu bütün səkkiz saniyəni əks etdirdi. İyirmi dördüncü akkorddan sonra pauzalar qısalmağa başladı, iyirmi səkkizincidən otuz ikinci akkorda qədər isə ümumi ideyadan yayınmamaqla matəm marşı akkordları səsləndi. Bert Trepa ayaqlarını pedallardan çəkərək sol əlini dizinin üstünə qoydu və ikinci hərəkətə başladı. Bu hərəkət cəmi-cümlətəni dörd taktıdan, hər takt da eyni uzunluqda üç notdan ibarət idi. Üçüncü

hərəkət əsas etibarilə klaviaturanın qıraq registrlərindən ortasına doğru xromatik enmələrdən və qalxmaldan ibarət idi və bütün bunlar trel və triollarla müşayiət olunurdu. Birdən pianoçu qadın gözlənilmədən passajları yarıda kəsərək dimdik ayağa qalxdı və bir neçə dəfə, demək olar ki, meydan oxurcasına baş endirdi, lakin bu meydan oxuma Oliveyraya özünə inamsızlıq və həтта qorxu kimi göründü. Bir cütlük dəli kimi əl çalmağa başladı və Oliveyra birdən hiss etdi ki, nədənsə, o da əl çalır, odur ki, özünə gəlib dayandı. Bert Trepa bir göz qırpımında yenidən profilini publikaya tərəf döndərərək zal sakitləşənədək barmaqlarını etinasızcasına klaviaturanın üzərində gəzdirdi. Sonra isə «General Leklerkin şərəfinə «Pavana»ya başladı.

Sonrakı iki-üç dəqiqəni Oliveyra özünə əziyyət verərək həm Bert Trepanın var qüvvəsiylə zala boşaltdığı qeyri-adi həftəbecəri, həm də qocaların və cavanların açıq və ya gizli şəkildə aradan çıxmalarını izləməyə çalışdı. List və Raxmaninovun qarışığından ibarət «Pavana»da iki-üç mövzu yorlulmadan, sonsuz variatsiyalarda itərək, yetərinə makiyajlanmış qadın ifaçıların səs-küylü və gurultulu frazalarında təkrar olunur, təntənəli parçalar lafetdə aparılan cənazə kimi birdən-birə səs-küylü atəşfəşanlıqları xatırladan passajlarda təzahür edir və gizli Aliks də xüsusi ləzzət alırdı. İki dəfə Oliveyraya elə gəldi ki, pianoçunun Salambo sayağı vız durmuş saç bu dəqiqə dağılacaq, ancaq kim bilir, bu vurhavura və «Pavana»nın qəzəbli titrəyişlərinə davam gətirmək üçün bu saç nə qədər sancaq və daraq taxılıb. Budur, finalın yaxınlaşdığını bildirən arpeciodan orgiya çalındı, hər üç mövzu səsləndi, onlardan biri – Ştrausun «Don Juan»ından bütöv bir parçaydı və Bert Trepa sonradan birinci mövzunun isterikasını söndürən daha gurultulu akkordlarla tufan qopardı və nəhayət, hər şey aşağı oktavada iki akkordla həll olundu, bu zaman ikinci akkordda sağ əlin səhv çaldığı bəlli oldu, ancaq belə şeylər hamıda ola bildiyi üçün Oliveyra ürəkdən əylənərək bərkdən əl çaldı.

Pianoçu həncamaya keçirilmiş kimi üzünü zala döndərərək təzim etdi. O, deyərsən, hələ də tamaşaçıları saymaqdan vaz keçməmişdi, ona görə də zalda uzaqbaşı səkkiz-doqquz adam qaldığını öz gözləriylə görə bilirdi. Bert Trepa əhvalını pozmayaraq sol kulisin arxasına keçdi və kapeldiner qadın pərdəni çəkərək oturan dinləyicilərə konfet təklif etməyə başladı.

Əlbəttə, artıq getmək lazım idi, ancaq konsertin baş verdiyi şəraitin özündə Oliveyranı cəzb edən nəşə vardı. Hər halda, zavallı Trepa öz əsərlərini ilk dinləyicilərə təqdim etmək istəyirdi və bu öz-özlüyündə bayram polonezi, ay sonatası və alov rəqsi kimi bir şey idi. Bu sifətdə, bu yumşaq tısbağada, burnuqırıq çaydanların, divar kağızlarıyla bəzənmiş və aylıq dövryyəsi qırx min frank olan zallara toplaşan incəsənət və poeziya həvəskarları mühitində Rislerin ifasına dəfələrlə qulaq asan qoca kaftarların üfunətli aləminə düşmüş bu həcmsiz gicbəsərdə yumşaq başlı gəlincik kimi rıqqətdoğuran nəşə vardı, çünki ayın axırında dostlara və yaxınlara yalvarırdılar ki, Raymond Dunkan Akademiyası üslubunda ə-sil in-cə-sə-nət naminə ayda heç olmasa bircə dəfə bura gəlsinlər və bu zaman Aliks Aliksin və Roz Bobun sifətindəki ifadələri təsəvvür etmək çətin deyildi, onlar konsert üçün zalın icarə olunmasının neçəyə başa gələcəyini hesablayır, şagirdlərdən birinin könüllülük əsasında çap edəcəyi proqramı, dəvət olunanların ümidləri doğrultmayan siyahısını tərtib edir, zalın boş olduğunu görəndə kulislərin arxasında hansı ümitsizliyin olacağını nəzərə alırdılar, lakin bütün bunlara baxmayaraq o – qızıl medallı laureat

səhnəyə çıxmalıydı, bütün hallarda çıxmalıydı. Eynilə Selinin əsərlərində olduğu kimi. Oliveyra hiss etdi ki, artıq hər şeyi əhatə edən iflasdan və bu iflası uğrayan azsaylı təbəqəyə hesablanmış çürüməkdə olan və heç kəsə lazım olmayan artistlik fəaliyyətinin gərəksizliyindən başqa heç bir şey haqqında düşünə bilmir. «Əlbəttə, bu toza batmış yelpik məhz mənim burnuma tıxanmalıydı, – Oliveyra əsəbiləşdi. – Əvvəlcə maşının altına düşən qoca, indi də bu Trepa. Bayırdakı axmaq havadan və içimdə baş verənlərdən danışmağa belə dəyməz. Xüsusən də, mənim içimdəkilərdən».

Zalda cəmisi dörd nəfər qalmışdı və o, ifaçının özünü tənha hiss etməməsi üçün qərara gəldi ki, keçib birinci cərgədə otursun. Həmrəyliyin bu şəkildə nümayişi, nədənsə, ona gülməli gəldi, ancaq buna baxmayaraq qabağa keçdi və növbəti ifanın başlamasını gözləyə-gözləyə siqaret yandırdı. Zalda qalan xanımlardan biri, nədənsə, tam Bert Trepa yenidən səhnəyə çıxdığı anda getmək qərarı verdi, odur ki, pianoçu demək olar ki boş qalmış parterin qarşısında ağır-ağır ikiqat olmamışdan öncə pisniyyət qadını əyri-əyri süzdü. Oliveyra gedən qadının arxadan vurulan yaxşı bir təpiyə layiq olduğunu düşündü. Birdən başa düşdü ki, bütün reaksiyaları, hətta Roz Bobun «Pavana»sına baxmayaraq, Bert Trepayə qarşı açıq-aşkar rəğbətindən irəli gəlir. «Çoxdandır ki, belə şeylər hiss etmirdim, – o düşündü, – yəni illər məni yumşaltmağa başlayıb?» Bu qədər metafizik çayları seyr etdikdən sonra birdən-birə qərribə şəkildə hiss edirsən ki, xəstə qocanı yoluxmaq, yaxud korsetə sarınmış bu gicbəsər qarışa alqışlarınla ürək-dirək vermək istəyirsən. Qəribədir. Yəqin, soyuqdandır, ayaqlarım islanıb – ondandır.

Deliblə Sen-Sansın sintezi artıq üç dəqiqəydi ki, davam edirdi, bu zaman yerdə qalan publikanın aparıcı qüvvəsini təşkil edən cütlük ayağa qalxdı və saymazyana çıxdı. Oliveyraya yenə də elə gəldi ki, Bert Trepanın zala zillənən baxışlarını tutdu; o, tamamilə royalın üzərinə əylərək getdikcə elə gərginliklə çalırdı ki, elə bil, əllərini çəkib bağlayırdılar, arada pauzalardan istifadə edib Oliveyra və mülayim bir cənabın öz görünüşləriylə intizam və diqqət nümayiş etdirərək oturub qulaq asdıqları parterə çəpəki nəzər yetirirdi; «Le Rouet d'Omphale»1dən dörd taktın ardınca «Les Filles de Cadix»2in dörd taktı gəldi, sonra isə sol əl «Mon coeur s'ouvre a ta voix»3in leytmotivini çaldı, sağ əl də mövzuya “Lakme”dən zıncırovla cavab verdi, daha sonra isə hər iki əl «Danse Macabre»4 və «Kopellin» çaldı. Əgər proqrama inansaq, “Hymne a Victor Hugo»5, «Jean de Nivelles»6 və «Sur les bords du Nil»7dən götürülmüş digər mövzular daha məşhur əsərlərlə bədii şəkildə sintez edildiyindən bu sinkretik həftəbecər, guya, daha asan anlaşıldı, ona görə də mülayim cənab yavaş-yavaş qımışmağa başlamışdı, ancaq tərbiyəli şəxslərə xas şəkildə əlcəklərini ağzına tutaraq bunu gizlətməyə çalışırdı. Oliveyra onun buna tam haqqı olmasıyla razılaşırdı – ondan susmasını tələb etmək olmazdı, çox güman ki, Bert Trepa da bundan şübhələnmişdi, çünki tez-tez saxta notları götürür və guya, qolları yorulduğundan yumurta üstündə yatmış toyuq kimi dirsəklərini yuxarı qaldıraraq onları çırpırdı. «Mon Coeur s'ouvre a ta voix”», yenə «Ou va la jeune hindoue?”»8, sonra iki sinkretik akkord, yarımçıq arpecio, «Les Filles de Cadix», hıçqırığa bənzəyən tra-lya-lya-lya, Pyer Bulez üslubunda (əcəb sürprizdir!) bir neçə interval və mülayim cənab inildəyərək və əlcəklərini ağzına tutaraq zaldan bayıra qaçdı. Elə bu vaxt Bert Trepa klaviaturanın üzərinə əyilib əllərini aşağı saldı və uzun bir

saniyə keçdi, bitməz və tükənməz bir saniyə, zalda təkbətək qalan hər ikisi üçün – həm Bert Trepa, həm də Oliveyra üçün son dərəcə uzun bir saniyə.

– Əhsən, – alqışların yersiz olduğunu başa düşən Oliveyra dedi. – Afərin, madam.

Bert Trepa yerindən qalxmadan kətilin üzərində fırlandı və birinci oktavanın lya dilinə dirsəkləndi. Onlar bir-birinə baxdılar. Oliveyra qalxıb səhnəyə yaxınlaşdı.

– Çox maraqlı idi, – o dedi. – İnanın, madam, mən sizin ifanızı böyük maraqla dinlədim.

A köpəkoğlu!

Bert Trepa boş zala baxdı. Göz qapaqlarının biri səyriyirdi. Deyəsən, nəse soruşmaq istəyirdi, nəyisə gözləyirdi. Oliveyra hiss etdi ki, nəse deməlidir.

– Heç kəs bilməsə də, sizə yaxşı məlumdur ki, snobizm publikaya əsl artisti başa düşməyə mane olur. Mən bilirəm ki, əslində, siz özünüzcün çalırıdınız.

– Özüm üçün, – Bert Trepa qeyri-adi dərəcədə konserti açan cənabın səsinə oxşayan tutuquşu səsiylə təkrar etdi.

– Başqa kiminçün ola bilər ki? – Oliveyra davam etdi və sanki, yuxudaymış kimi cəld səhnəyə dırmaşdı. – Nitsşe demişkən, əsl sənətkar yalnız ulduzlarla danışar.

– Bağışlayın, siz kimsiniz? – Bert Trepa birdən onu gördü.

– Bilirsinizmi, mənə çox maraqlıdır... – O istənilən qədər naqqallıq edə bilərdi, bu onunçün asan bir şey idi. Sadəcə, qadının yanında bir az da olmaq lazım idi, bunu izah edə bilməzdi, ancaq hiss edirdi ki, lazımdır.

Bert Trepa hələ də fikri ala dağda qulaq asırdı. Sonra güc-bəlayla ayağa qalxdı, zala, soffitlərə baxdı.

– Hə, – o dedi. – Gecdir, evə getmək lazımdır. – O, bu sözləri özünə dedi və elə dedi ki, sanki, söhbət cəzadan, ya da bunabənzər bir şeydən gedirdi.

– Mənə sizinlə bircə dəqiqə də birlikdə olmağa icazə verərsiniz? – Oliveyra təzim edərək dedi. – Əlbəttə, əgər sizi qarderobda, ya da qapıda gözləyən yoxdursa.

– Yəqin ki, heç kəs gözləmir. Valentin giriş nitqindən dərhal sonra getdi. Giriş nitqi sizin xoşunuza gəldi?

– Maraqlıydı, – Oliveyra, həqiqətən, yuxuda olduğuna və yuxusunun davam etməsini istədiyinə daha çox inanaraq dedi.

– Valentin bundan da yaxşı bacarır, – Bert Trepa dedi. – Ancaq, mənə, iyrənc hərəkət etdi... hə, iyrənc... mənə lazımsız əsgə kimi atıb getdi.

– O, siz və yaradıcılığınız haqqında elə fərəhlə danışdı ki.

– Beş yüz franka o, iylənmiş balıq haqqında da fəxrlə danışa bilər. Beş yüz frank! – Bert Trepa fikrə dalaraq təkrar etdi.

«Mən axmaq kimi görünürəm», – Oliveyra düşündü. Elə indicə sağollaşib parterə düşsə, pianoçu qadın yəqin ki, onun təklifini unudacaq. Ancaq qadın yenə ona baxdı və Oliveyra Bert Trepanın ağladığını gördü.

– Valentin yaramazın biridir. Onlar hamısı... iki yüzdən çox adam vardı, siz də gördünüz, iki yüzdən çox. Birinci dəfə üçün bu, qeyri-adi bir şeydir, elə deyil? Bütün biletlər də ödənişliydi, elə fikirləşməyin ki, biz havayı biletlər göndərmişik. İki yüzdən çox adam vardı, bircə siz qalmısınız, Valentin də gedib, mən...

– Bəzən boş zal əsl triumf sayılır, – nə qədər təəccüblü olsa da, Oliveyra belə dedi.

– Axı onlar niyə getdilər? Siz gördünüz, onlar gülürdülər? İki yüzdən çox adam vardı, sizə deyirəm, onların arasında məşhur adamlar da vardı, mən buna əminəm, mən zalda madam de Roşu, doktor Lakurani, skripkaçı Montelyeni, bu yaxınlarda Qran-pri alan professoru gördüm... Mənə elə gəlir ki, «Pavana» onların xoşuna gəlmədi, ona görə də getdilər, siz necə düşünürsünüz? Axı onlar mənim «Sintez»imə qədər getmişdilər, elədir ki, var, mən özüm gördüm.

– Əlbəttə, – Oliveyra dedi. – Qeyd etməliyəm ki, «Pavana»...

– Heç bir pavana-filan deyil, – Bert Trepa dedi. – Sadəcə, zibildir. Günahın hamısı Valentindədir, mənə demişdilər ki, Valentin Aliks Alikslə yatır. Siz deyən, cavan oğlan, nəyə görə mən uşaqbazın birinə görə cavab verməliyəm? Mən qızıl medal laureatıyam, onu sizə göstərərəm, mənim haqqımda qəzetlərdə tənqidçilər çıxış ediblər, böyük qələbələrəm olub, Qrenoblda, Pu...

Göz yaşları boynuna axdı, krujevalarının arasına doldu, külrəngi dərisinin qatlarında yox oldu. O, Oliveyranın əlindən yapışdı, onu əsməcə tutmuşdu, az qala ürəkkecməsi tutacaqdı.

– Bəlkə, paltonuzu götürüb küçəyə çıxmaq? – Oliveyra onun paltosunu verməyə tələsdi. – Havada sizə yaxşı olar, bir yerə girib boğazımızı yaşlarıq, bu mənimçün əsl...

– Boğazımızı yaşlarıq, – Bert Trepa təkrarladı. – Qızıl medal laureatı.

– Necə istəyirsiniz, – Oliveyra ehtiyatsız dedi və ondan xilas olmaq üçün kənara çəkilmək istədi, ancaq pianoçu onun qolunu sıxaraq daha da yaxınlaşdı. Oliveyra konsertdəki zəhmət tərinin naftalin və buxurqarışıq qoxusunu, bir də sidik və ucuz losyon iyi hiss etdi. «Əvvəl Rokamadır,

indi də Bert Trepa, ağulasıgmadır». Pianoçu qadın «qızıl medal» deyə-deyə göz yaşlarını udurdu. Birdən elə hıçqırdı ki, elə bil, havada güclü bir akkord tutdu. «Həmişə belə olur...» – nəhayət, Oliveyra başa düşdü və əbəs yerə şəxsi duyğulardan qoparaq, söz yox ki, hansısa metafizik çaya baş vurmaq istədi. Bert Trepa müqavimət göstərmədən Oliveyranın onu soffitlərin yanına aparmasına icazə verdi, orada onu əlində fənər və lələkli şlyapa tutmuş kapeldiner qadın gözləyirdi.

– Madam özünü pis hiss edir?

– Həyəcəndədir, – Oliveyra dedi. – Artıq yaxşıdır, paltosu hanı?

Onun yaşıl plaşı asılqanın önündəki arfanın yanında sınıq stolların və taxta-tuxtanın arasındakı stulun üstünə atılmışdı. Oliveyra ona plaşını geyməyə kömək etdi, o daha ağlamırdı, ancaq başı köksünə düşmüşdü. Ensiz qapıdan qaranlıq dəhlizə çıxdılar, oradan da gecə bulvarına. Çiskin yağış yağırdı.

– Taksi tapmaq problemdir, – cibində cəmi üç yüz frankı olan Oliveyra dedi. – Siz uzaqda yaşayırsınız?

– Yox, Panteonun yanında, piyada getsəm yaxşıdır.

– Hə, yəqin ki, belə yaxşıdır.

Bert Trepa asta-asta gedirdi, hər addımını atanda da başı o tərəf-bu tərəfə yırğalanırdı. Kapüşonlu plaşda o gah partizana, gah da kral Ubyuya bənzəyirdi. Oliveyra gödəkçəsinin yaxalığını qaldırıb başını gizlətdi. Hava soyuq idi, o, acdığını hiss etdi.

– Siz çox yaxşı oğlansınız, – artist qadın dedi. – Gərək narahat olmayaydınız. Siz mənim «Sintez»im barədə nə deyə bilərsiniz?

– Madam, mən həvəskaram, vəssalam, mənimçün musiqi, necə deyim...

– Xoşunuza gəlməyib, – Bert Trepa dedi.

– Bir dəfə qulaq asmaqla çətindir...

– Biz Valentinlə onun üzərində bir neçə ay işləmişik. İki dahini birləşdirmək üçün gecə-gündüz axtarışlar aparmışıq.

– Ancaq siz də etiraz eləməzsiz ki, Delib...

– Dahidir, – Bert Trepa təkrar etdi. – Bir dəfə Erik Sati özü mənim yanımda onu belə adlandırdı. Doktor Lakur nə qədər desə də ki, Sati, sadəcə, istəyirdi ki, mənə... nə isə gəlişigözəl söz xətrinə. Siz ki bilirsiniz o necə olub, bu qoca... Ancaq mən kişilərin nə demək istədiyini başa düşə bilirəm, cavan oğlan, mən bilirəm ki, Sati buna əmin idi, əmin. Siz hansı ölkədəsiniz, cavan oğlan?

– Argentinadan, madam, yeri gəlmişkən deyim ki, mən artıq çoxdan cavan oğlan deyiləm.

– Ah, siz Argentinadansınız. Pampa... Necə düşünürsünüz, orada mənim əsərlərimlə maraqlana bilərlər?

– Mən buna əminəm, madam.

– Bəs siz öz səfirinizin məni qəbul etməsini təşkil edə bilərsiniz? Əgər Tibo Argentinaya, hətta Montevideoya gedibəsə, niyə öz əsərlərini ifa edən sənətkar – mən də getməyim? Siz, yəqin, diqqət etdiniz, bu mühümdür: mən öz bəstələdiyim musiqiləri ifa edirəm. Demək olar ki, həmişə ilk olaraq.

– Siz çox bəstələyirsiniz? – Oliveyra soruşdu və ona elə gəldi ki, bu dəqiqə ürəyi bulanacaq.

– Bu, mənim səksən üçüncü opusumdur... yox... hə də... elə o qədər... Yaxşı yadıma düşdü, gərək çıxmazdan qabaq madam Nole ilə danışaydım... Maliyyə məsələlərini qaydasına salaydım. İki yüz nəfər, bu demək... – O dodağının altında nəsə mızıldandı və Oliveyra düşündü ki, ona əsl həqiqəti, hər şeyi olduğu kimi demək daha doğru olardı, ancaq o özü də bunu, bu həqiqəti bilirdi, təbii ki, bilirdi. – Bu biabırçılıqdır, – Bert Trepa dedi. – Mən burada iki il bundan qabaq da çalmışam, Pulenk də gəlməyə söz vermişdi... Təsəvvür edirsiniz? Pulenk özü. O gecə mən elə ilhama gəlmişdim ki, ancaq təəssüf ki, son anda hansısa işlər ona mane oldu... siz ki onların necə olduğunu bilirsiniz, bu dəbdə olan musiqiçilərin... Bu günə Nole iki dəfə az tamaşaçı yığmışdı, – o, qəzəblə əlavə etdi. – Düz iki dəfə. Mən iki yüz adam saydım, deməli, iki dəfə...

– Madam, – Oliveyra Sen küçəsinə çıxmaq üçün ehməlcə onun dirsəyindən tutdu. – Zal qaranlıq idi, ola bilər ki, səhv saymısınız.

– Ola bilməz, – Bert Trepa dedi. – Əminəm ki, səhv etməmişəm, ancaq siz məni çaşdırdınız. Bir dəqiqə, nə qədər oldu... – Və o, yenə ciddi-cəhdlə dodaqlarını tərpedərək və barmaqlarını qatlama-qatlama nəsə pıçıldadı – Oliveyranın onu hara apardığını, bəlkə də, onun özünü belə tamamilə unutmuşdu. Hərdən o bərkdən nəsə desə də, öz-özünə danışdığı bəlliydi, Parisdə öz-özünə bərkdən danışan nə qədər desən adam var, Oliveyranın özünün də belə etdiyi olmuşdu, yəni bu onun üçün qəribə bir şey deyildi, qəribə olan oydu ki, o, axmaq kimi bu qoca qarının, bu yoluq kuklanın, içərisində gicbəsərliklə ağılsızlığın əsl gecə pavanasının rəqs etdiyi bu bədbəxt üfürülmüş şarın yanına düşüb küçəyə gedir. «Elə iyrəncdi ki, adam onu pilləkəndən itələyib yıxmaq, sonra isə ayağının altıyla murdar sifətini əzişdirmək istəyir, qoy onuncu mərtəbədən düşən royal kimi partlayıb-dağılsın. Əsl mərhəmət onu bu miskin vəziyyətdən xilas etməkdir, qoy öz-özünü dolaşdırdığı və inanmadığı illüziyalardan it kimi əzab çəkməsin. Bunlar ona ayaqqabısının içindəki suyu, boş evini və çalsaq əxlaqsız qocanı görüb-hiss etməmək üçün lazımdır. Ondan iyrənirəm, tinə çatan kimi aradan çıxacağam, heç bir şey də hiss etməyəcək. Belə də gün olar, ilahi, əcəb gündür».

Bəlkə, köpək sürüsündən qaçırmış kimi özünü Lobino küçəsinə atsın, qarı evə yolu özü də tapar. Oliveyra boylandı və qolunu azca tərpətdi, deyəsən, qolu yorulmuşdu, yavaş-yavaş ona yapışan və ondan asılan şey onu narahat edirdi. Bu şey Bert Trepanın qoluydu və o dərhal bütün gövdəsini Lobina küçəsinə sarı çəpəki baxa-baxa yolayrıcını keçməsinə və Turnon küçəsiylə addımlamasına kömək edən Oliveyranın qolu üstünə yıxaraq özünü qətiyyətlə yada saldı.

– Əminəm ki, o, sobanı qalayıb, – Bert Trepa dedi. – Bu gün hava o qədər də soyuq deyil, ancaq isti artistin dostudur, razısınız? Ümid edirəm ki, bizə gedib Valentinlə və mənimlə bir qədər içməkdən imtina etməzsiniz?

– Üzr istəyirəm, madam, – Oliveyra dedi. – Gərək bağışlayasınız, mənimçün sizi evinizə ötürməyin özü böyük şərəfdir. Bundan başqa...

– Siz çox təvazökarsınız, cavan oğlan. Bu, cavanlığınızdan irəli gəlir, deyilmi? Gənc olduğunuz hər halınızdan bəllidir, hətta əliniz də... – Barmaqlarıyla gödəkçədən yapışdı. – Mənsə yaşlı görünürəm, bilirsiniz də, artistin həyatı...

– Elə deyil, – Oliveyra dedi. – Mənim yaşım qırxı keçib, mənə təsəlli verməyin.

Sözlər ağzından öz-özünə çıxırdı, nə edə bilərdi ki, geriye yol yox idi. Bert Trepa onun qolundan asılaraq, köhnə əyyamları eşib-tökür, arabir dayanaraq, deyəsən, haqq-hesab aparırdı. Hərdənbir Oliveyraya çəpəki baxaraq barmağıyla burnunu qurdalayır, ancaq əvvəlcə özünü elə göstərirdi ki, guya, ovcu qaşınır. Öncə əlcəyini çıxarır, əlini Oliveyranın əlindən nəzakətlə çəkərək ovcunu qaşıyır, sonra peşəkar pianoçu hərəkətiylə əlini üzünə qaldırır və barmağını bir saniyəlik burnuna soxurdu. Oliveyra özünü elə göstərirdi ki, guya, başqa səmtə baxır, başını döndərəndə isə artıq Bert Trepa yenidən əlcəklərini geyərək onun qolundan asılmış olurdu. Və onlar yağışın altında ağıllarına gələn danışa-danışa gedirdilər. Lüksemburq bağının yanından keçəndə onlar Parisdə həyatın günü-gündən çətinləşməsi, rəqabətin amansızlığı məsələsinə toxundular, xüsusən də gənclərin lovğa və qabiliyyətsiz, publikanın sağalmaz snobizm xəstəliyinə tutulmasından danışdılar. Bu zaman Sen-Jermendə, yaxud bifşteksin keyfiyyətli və münasib qiymətə satıldığı yeganə yer olan Büsi küçəsində neçəyə olduğunu da müzakirə etdilər. Bert Trepa nəzakətlə iki-üç dəfə Oliveyranın nə işlə məşğul olduğu, gələcəyə olan ümidləri, ən başlıcası isə hansı uğursuzluqlara düçar olduğu barədə soruşsa da, o cavab verməyə macal tapmamış düşüncələri yenidən Valentinin anlaşılmaz şəkildə yoxa çıxmasına, Aliks Aliksin «Pavana»sını ifa etməyin səhv olduğuna, bunu Valentinin xətrinə etdiyinə və bu səhvin bir daha təkrarlanmayacağına qayıtdı. «Uşaqbaz, – Bert Trepa donquldandı və Oliveyra onun barmaqlarının gödəkçəsinin qoluna yapışdığını hiss etdi. – Bu donuzun ucbatından mən, mənim nəyimə lazımdır, zir-zibil çalmalı oldum, halbuki öz əsərlərim ifa olunmaqdan ötrü ölür...» O, əynində plaş olduğundan yağışı vecinə almayaraq dayandı (Oliveyranın isə su yaxalığının arasına dolurdu, dovşan və ya siçovul dərisindən olduğu bilinməyən yaxalığı isə azca yağış yağan kimi heyvanxana qəfəsi kimi üfunət qoxuyurdu) və dayanıb cavab gözlədi. Oliveyra nəzakətlə gülümsədi və onu sakitcə Mediçi küçəsinə sarı darddı.

– Siz çox təvazökar və olduqca təmkinlisiniz, – Bert Trepa dedi. – Tez olun, özünüz barədə danışın. Siz, yəqin ki, şairsiniz, eləmi? Bax Valentinlə biz cavan olanda... «Qürub odaları» Merkür de Fransın uğurları kimi... Yadımdadır, Tibode indiki kimi açıqca göndərmişdi. Valentin çarpayuya uzanıb ağlayırdı, o həmişə ağlayanda üzüqoylu çarpayuya uzanır, çox təsirlidir.

Oliveyra çox istədi ki, üzüqoylu çarpayuya yığılıb ağlayan Valentinə təsəvvür etsin, ancaq nə qədər çalışsa da, gözüünün qabağına Valentin yox, balaca, qırmızı yengəcə oxşayan Rokamadur gəldi: o, beşikdə üzüqoylu uzanıb ağlayır, Sibilla isə onun arxasına şam qoymaq istəyirdi; o təslim olmurdu, qıvrılır, fırlanırdı və yançaqları daim Sibillanın bacarıqsız əllərindən sürüşüb çıxırdı. Maşın vuran qocaya da, yəqin ki, xəstəxanada şam-zad qoymuşdular. İnanılmazdır, şamlar necə də dəbə miniblər, bu ilin qəribə fenomenini fəlsəfi nöqtəyi-nəzərdən dəyərləndirmək lazımdır: nəcis ifraz etməklə kifayətlənməyən ikinci dəliyəmizin gözlənilməz tələbatı haradan yarandı ki, artıq aromatik, aerodinamik çəhrayı-yaşıl-ağ mərmiləri udmağı sınaqdan çıxarır. Ancaq Bert Trepa fikrini cəmləməyə macal vermirdi, o yenidən Oliveyranın əlindən gah bir, gah da ikiəlli tutaraq üzünü ona tərəf elə çevirdi ki, sanki, gənc qızıdır. Oliveyranın bu gözlənilməzlikdən əti ürpəşdi. Demək, o, argentinalıdır, Parisdə yaşayır və istəyir ki, burada... Yaxşı, o, burada nə istəyir? Bunu birdən-birə izah etmək çətindir. Ümumiyyətlə, o, bura gəlib ki...

– Gözəllik, coşqunluq, ilham dalınca, qızıl budaq dalınca, – Bert Trepa dedi. – Deməyə də bilərsiniz, mən çox gözəl başa düşürəm. Vaxtilə mən də Podan Parisə qızıl budaq dalınca gəlmişdim. Ancaq mən zəif idim, gənc idim, mən... Bəs sizin adınız nədir?

– Oliveyra, – Oliveyra dedi.

– Oliveyra... Des olives¹, Aralıq dənizi... Mən də Cənubluyam, cavan oğlan, biz sizinlə hər ikimiz Panın davamçılarıyıq. Yoxsa Valentin kimi, o Lilliyadandır. Bu şimalılar balıq kimi soyuqqanlıdırlar, onların himayədarı – Merkuridir. Siz «Böyük Yaradılışa» inanırsınız? Mən Fulkanellini nəzərdə tuturam, siz məni başa düşürsünüz də... Ancaq etiraz etməyin, mən özüm də gözəl başa düşürəm ki, bu ithaf olunmuş əsərdir. Ola bilsin ki, o hələ əsl zirvəyə yüksələ bilməyib, mənşə... Məsələn, elə «Sintez»i götürün. Valentin əsl həqiqəti dedi: radioesteziya mənə bu iki sənətkarda bir-birinə yaxın olan üslubları aşkar etməyə imkan verdi və düşünürəm ki, bu «Sintez»də öz əksini tapıb. Belə deyil?

– Əlbəttə, belədir.

– Sizin güclü karmanız² var, bu dərhal bəlli olur... – Əliylə var gücüylə Oliveyradan yapışdı. Artist qadın fikrə getmişdi, bununçün artıq demək olar ki, müqavimət göstərməyən və yalnız bir şeyi – onu meydandan keçirib Sufflo küçəsiylə getməyə məcbur etmək istəyən Oliveyraya söykənməsi lazımdı. «Etyenlə Vonq görsələr, biabırçılıq olacaq...» – Oliveyra düşündü. Etyenlə Vonqun nə düşünməsi onu niyə narahat etməlidir ki, məgər metafizik çaylarla çirkli bələk əsgiləri qarışandan sonra gələcək onunçün bir məna kəsb edirdi? «Elə bilirəm ki, heç Parisdə deyiləm, başıma gələnlər sinirlərimə toxunur, qəm dəryasına batmış bu sarsaq qarı da məni

əsləbləşdirir, yağış altındakı bu gəzinti, hələ konserti demirəm. Mən cındır əsgidən də, ən çirkli bələkdən də pisəm və mahiyyətə, öz-özümü heç bir əlaqəm yoxdur». Başqa nə düşünə bilərdi, Bert Trepa ilə görüşərək gecəni yağışın altında veyllənə-veyllənə nə düşünə bilərdi ki: bütün pəncərələrin işıqlarının söndüyü böyük evdəki sonuncu işıq kimi söndü və ona elə gəldi ki, qətiyyənlə özü deyil, əsl o, isteriyalı qocanı, bəlkə də, nımfomanı ardınca sürüyərək onun özünü haradasa gözləyir, Latın məhəlləsində sünlənən isə olsa-olsa onun Doppelgängerıdır, o birisi isə tamam başqadır... «Alqamaro məhəlləsində qalıb? Yoxsa səyahət zamanı boğulub, fahişələrin yatağında, Böyük Yaradılış burulğanında, şanlı zəruri nızsamsızlıqda itib-batıb? Necə də təskinedici səslənir, hər şeyin düzələcəyinə inanmaq necə də asandır, baxmayaraq ki, çətinliklə inanırsan, ancaq asılan adamlar, yəqin ki, inamlarını bir dəqiqədə itirmirlər, inanırlar ki, son anda nəşə olacaq – zəlzələ, ya da kəndir iki dəfə dalbadal qırılacaq və onu əfv etməyə məcbur olacaqlar, yaxud da ki, qubernator telefonla zəng edəcək, ya da qıyam baş verəcək və o xilas olacaq».

Bert Trepa xatirələrə dalararaq Lion vağzalında Jermen Tayferə rast gəlməsi, onun «Narınclı romblara prelyudiya»nı bəyənmesi və onu öz konsertinə daxil etməsi barədə Marqaret Lonqla söhbət edəcəyi haqqında fərəhlə danışmağa başladı.

– Bax buna deyərəm uğur, əsl ithaf, sinyor Oliveyra. Ancaq bilirsinizmi, nə qədər ən yaxşı ifaçılar impresarioların, vıcdansız tiranların qurbanına çevrilir? Valentin hesab edir ki, onların hakimiyyəti altına düşməyən hər hansı gənc pianoçu... Nə isə, cavan, ya qoca hamısı quldurdu.

– Bəlkə, siz özünüz başqa bir konsert...

– Daha çıxış etmək istəmirəm, – Bert Trepa üzünü döndərərək dedi, halbuki Oliveyra özü də ona baxmamağa çalışırdı. – Biabırçılıqdır, mən hələ də səhnəyə çıxmaq və dinləyicilərə öz bəstələrimi təqdim etmək zorundayam, halbuki muza olmalıyam, başa düşürsünüz, ifaçıları ilhama gətirən muza, onlar mənim yanıma gəlib əsərlərimi ifa etmək üçün icazə almalıdırlar, yalvarmalıdırlar, məhz yalvarmalıdırlar. Mən də razı olardım, çünki hesab edirəm ki, mənim əsərlərim publikanın hisslərini alovlandıran qığılıcımdır, burada da, Birləşmiş Ştatlarda da, Macarıstanda da... Bəli, mən razı olardım, ancaq əvvəlcə onlar bu şərəfə layiq olmalıdırlar – mənim musiqimi ifa etmək şərəfinə.

Artıq pianoçu qadın onu nədənsə, Sen-Jak küçəsiylə sürüməyə qərar vermiş Oliveyranın əlini var qüvvəsilə sıxdı. Soyuq külək adamın sifətinə vurur, yağış ağız-burnuna dolurdu, ancaq istənilən hava şəraiti, deyəsən, Bert Trepanın vecinə deyildi. O, Oliveyranın qolundan asılaraq çərənləməyinə davam edir, hərdənlir hıçqırır, nıfrət və ya istehza dolu qəhqəhələrlə gülürdü. Yox əşi, o heç də Sen-Jak küçəsində yaşamır. Əşi, nə fərqi var ki, harada yaşayır. O, bütün gecəni bax beləcə gəzməyə hazırdır, zarafat deyil, «Sintez»in təqdimatına iki yüzdən çox tamaşaçı yığışmışdı.

– Valentin gec gəlməyinizə görə narahat olacaq, – Oliveyra korset geyinmiş bu şarı, yağışa və küləyə qarşı asanca dıgırlanan bu kirpini doğru yola döndərməyin yollarını tapmaqda zorlanaraq

dedi. Uzun və qırıq-qırıq monoloqun sonunda bəlli oldu ki, guya, Bert Trepa Estrapad küçəsində yaşayır. Artıq tamamilə karıxmış Oliveyra üz-gözünün suyunu silib gəminin burnunda donub qalmış Konrad qəhrəmanlarından biri kimi istiqaməti müəyyənləşdirməyə çalışdı. Birdən dəhşətli dərəcədə gülməyi gəldi, boş mədəsi deşilirdi, əzələləri titrəyirdi, Vonqa danışsa, ömründə inanmaz. Monpelyedə və Poda aldığı qonorarı hesablayan və arabir qızıl medalını xatırlayan Bert Trepayə heç də gülməyi gəlmirdi, heç onu evinə ötürməyi təklif etdiyinə görə öz səfəhliyinə də gülmürdü. O hətta nəyə güldüyünü özü də yaxşı başa düşmürdü, bəlkə də, bütün bunlardan çox-çox əvvəllər baş verən nəyəsə gülürdü. Hətta bu konsertə də gülmürdü, halbuki, yəqin ki, dünyada bu konsertdən gülunc heç bir şey ola bilməzdi. Lakin onun gülüşü sevinc gülüşüydü, şadlığın təzahürünün fiziki formasıydı. Buna, bu sevincə inanmaq necə də da asandır. Fərqi yoxdur, o şadlığından, adi, əyləncəli və izah olunmaz məmnuniyyətdən gülmüş olsa belə. «Mən dəli oluram, – o düşündü. – Dəliyə qoşulanın axırı elə belə də olmalıydı». Sevinməyə ən kiçik səbəb belə yoxdur: su çəkmələrinin içində firçıldayır, yaxalığının içinə dolurdu. Bert Trepa ağır gödəniylə hələ də ondan asılmışdı, birdən hönkürürmüş kimi bütün bədənini titrətdi; hər dəfə Valentini xatırlayanda onu titrətmə və hıçqırıq tuturdu, deyəsən, bu onda şərti refleksə çevrilmişdi. Bütün bunlar heç kəsi, hətta dəlini belə sevindirə bilməzdi. Oliveyra isə qəhqəhə çəkib ucadan gülmək istəyirdi, buna baxmayaraq o gedir, Bert Trepanı ehtiyatla Estrapad küçəsinə, dörd sayılı evə doğru aparırdı; bunu təsəvvür etmək, hələ başa düşmək olduqca çətindi, ancaq hər şey məhz beləydi; əsas məsələ – Bert Trepanı imkan daxilində gölməçələrdən qoruyaraq və Klotild küçəsinin tinindəki evlərin damından tökülən şalalələrin altından qupquru keçirərək Estrapad küçəsindəki dörd nömrəli evə çatdırmaq idi. Onun evində Valentinlə birlikdə bir qədər vurmaq təklifi artıq Oliveyranın ağlına batmışdı, onsuz da artist qarını beşinci, ya da altıncı mərtəbəyə itələyib çıxartmalı və içəri girməli olacaqdı. Tamamilə mümkündür ki, Valentin sobanı yandırmayıb (ancaq orada onları, yəqin ki, möcüzəvi salamandr, bir şüşə konyak gözləyirdi və çəkmələrini çıxarıb ayağını odda qızdıraraq qızdıraraq incəsənətdən, qızıl medaldan danışa bilərdilər). Ola bilər ki, axşamların birində bir şüşə çaxır götürüb yenidən Bert Trepayə qonaq gedər və qocaları sevindirər. Bu elə xəstəxanadakı qocanı sevindirmək kimi bir şeydir. Belə yerlərə – xəstəxanaya, ya da Estrapad küçəsi kimi yerlərə getmək əvvəllər ağlına belə gəlməzdi. Bu sevincli duyğu əmələ gəlməmişdən öncə mədəsi dəhşətlə oyulmağa başlamış, dərisinin altındakı gizli əl bu şirin işgəncəni buna qədər başlamışdı (dərinin altındakı əl barədə Vonqdan soruşmaq lazımdır).

– Ev dörd, düzdür?

– Hə, bax odur, balkonlu ev, – Bert Trepa dedi. – On səkkizinci əsrin tikilisidir. Valentin deyir ki, Ninon de Lanklo dördüncü mərtəbədə yaşayıb. O qədər yalan danışır ki. Ninon de Lanklo. Hə, Valentinin nəfəsi də yalandan gedib-gəlir. Yağış, demək olar ki, kəsib, görürsünüz?

– Bir az azalıb, – Oliveyra razılaşırdı. – Gəlin o tərəfə keçək, əgər etiraz etməsə.

– Qonşular, – Bert Trepa küçənin tinindəki kafeyə tərəf baxıb dedi. – Hə odur, səkkizinci mərtəbədə yaşayan qarı... Bilirsiniz o nə qədər içir. Görürsünüz, qıraqdakı masanın arxasında əyləşib. Bizə baxır, sabah dedi-qodular başlayacaq, görərsiz, başlayacaq...

– Allah xətrinə, madam, – Oliveyra dedi. – Ehtiyatlı olun, gölməçə.

– Hə, mən onu tanıyıram, sahibi də tanıyıram, beş barmağım kimi. Onlar Valentinə görə mənə nifrət edirlər. Valentin onların başına oyun açıb... Səkkizdə olan qarıdan lap zəhləsi gedir, bir dəfə gecə sərxoş olanda onun qapısına pişik poxu yaxıb, başdan-ayağa bəzəyib... Bir mərəkə qopdu ki, ömrüm boyu unutmaram... Valentin vanna otağında oturub üst-başındakı pişik poxunu təmizləyirdi, axı o özü də gözünəcən batmışdı, bir qəzəblənmişdi ki, mənə polislərə, qarıya və bütün məhəlləyə cavab verməli oldum... Nələr keçirdiyimi təsəvvür edə bilməzsiz, mənim kimi adlı-sanlı... Valentin, sadəcə, dəhşətdir, böyük uşaqdır.

Oliveyra buxaqlı, qızıl zəncirli çalbaş cənabı yenə gördü. Birdən divarda sanki, yarıq açıldı: çiynlərini azca irəli verərək dayanırsan, içəri girib daşların, qalın divarın arasından keçirsən və tamamilə başqa bir aləmə düşürsən. Görünməz əl mədəsini öyümə dərəcəsinə gətirmişdi. Hiss etdi ki, son dərəcə xoşbəxtdir.

– Bəlkə, yuxarı qalxmazdan əvvəl bir qədər fine a l'eau içim, – Bert Trepa qapının kandarında dayanaraq Oliveyraya baxıb dedi. – Əla gəzinti idi, mən zərrə qədər də üşümədim, hələ yağış...

– Böyük məmnuniyyətlə, – Oliveyra məyus-məyus dedi. – Bəlkə, qalxsanız yaxşı olar, çəkmələrinizi çıxararsınız, ayaqlarınız da topuğadək islanıb.

– Kafedə istidir, ora qızdırılır, – Bert Trepa dedi. – Allah bilir, Valentin gəlib, ya gəlməyib, bəlkə də, haradasa veyllənir, özünə dost axtarır. Belə gecələrdə o, yaman şorgözləşir, küçə iti tək qabağına biri çıxan kimi ağlını itirir, öz canımçün.

– Bəlkə, artıq gəlib, sobanı da qalayıb, – Oliveyra bicliyə keçdi. – İsti şal, yun corablar... Siz özünüzü qorumalısınız, madam.

– Ah, mən ot kimi qayğısızam. Mənim heç kafeyə girməyə pulum da yoxdur. Gərək sabah cachet dalınca konsert zalına gedim... Bu tərəflərdə gecələr cibdə o qədər pulla gəzmək təhlükəlidir, təəssüf...

– Sizi zövqünüzə uyğun istənilən şeyə qonaq etmək mənimçün böyük səadətdir, – Oliveyra dedi. O artıq Bert Trepanı qapıdan içəri soxa bilmişdi; girişdən isti rütubət vurur, kif iyi, bəlkə də, göbələk sousu qoxusu gəlirdi. Sevinc hissi yavaş-yavaş uçub gedirdi, sanki, yalnız küçələri onunla birlikdə dolaşa bilər, evə girə bilməzdi. Bu sevinci tutub saxlamaq lazımdı, o cəmisini bir neçə dəqiqə davam etmişdi və elə bir yeni duyğuydu ki, heç bir şeyə oxşamırdı: o, vanna otağında oturub üzərindəki pişik nəcisini təmizləyən Valentin haqqında eşidəndə birdən hiss etdi ki, irəliyə doğru addımlaya bilər, doğrudan, addımlaya bilər, ayaqlarının burada heç bir rolu yoxdur, o, sadəcə, qalın daş divarın içində girib bütün bunlardan xilas ola bilər: sifətini yuyan

yağışdan, çəkmələrinin içində şappıldayan sudan. Anlamaq həmişə olduğu kimi bu qədər gərəkli olanda anlamaq mümkün deyil. Bu sevincin, dərinin altında mədəni oyan bu əlin nə demək olduğunu, ümidin haradan doğduğunu (əlbəttə, əgər bu söz yerinə düşürsə, əgər, əlbəttə, ona mücərrəd ümid anlayışını tətbiq etsək) anlamaq – bütün bunlar olduqca axmaq və qeyri-adi dərəcədə gözəldir, amma indi bunlar hamısı uçub gedirdi, yağışın altında ondan uzaqlaşdı, çünki Bert Trepa onu evə dəvət etməkdənsə kafeyə göndərdi, Gündəlik Məsələlərə, gün ərzində baş verənlərə qayıtdı: Krevelə, Sena sahillərinə, başı hara ayağı da ora getmək niyyətinə, xərəkdəki qocaya, pis çap olunmuş konsert proqramına, Roz Boba və çəkməsinin içində lıqqıldayan suya. Oliveyra çiyinlərindən dağ endirmiş kimi ağır əl hərəkətiylə küçənin tinində gecənin qaranlığını dağıdan iki kafeni göstərdi. Ancaq Bert Trepa, sanki, daha heç nə istəməmiş kimi Oliveyranın əlini buraxmadan və gizlicə dəhlizin qaranlığına baxa-baxa dodağının altında nəsə mızıldandı.

– Qayıdıb, – o dedi və ağlamaqdan parıldayan gözləriylə Oliveyraya baxdı. – O, orada, yuxarıdadır, mən hiss edirəm. Özü də tək deyil, əminəm: hər dəfə mən konsertdə çıxış edəndə o, öz dostları ilə tapışır.

Barmaqlar Oliveyranın əlinə yapışmışdı; o, ağır nəfəs alır və hey dönüb qaranlığa baxırdı. Yuxarıdan boğuq miyovuldama səsi gəldi, yumşaq pəncələr dik pilləkənlə cəld yuxarı dırmaşdı. Oliveyra nə deyəcəyini bilmədi və siqaret çıxarıb yandırdı.

– Məndə açar yoxdur, – Bert Trepa güclə eşidiləcək tərzdə pıçıltıyla dedi. – O belə işləri olanda mənə açar vermir.

– Sizə dincəlmək lazımdır, madam.

– Onun nə vecinədir ki, mənə dincəlirəm, ya yox. Yəqin, sobanı kömürlə qalayıblar, mənim kiçik ehtiyatımla, onu mənə doktor Lemuan vermişdi. Onlar orada lütdürlər, lüt. Mənim yatağımda, belə də iyrənclik olar?! Sabahsa mən yığışdırmalıyam, Valentin, yəqin ki, bütün döşəyi qusub-batırıb, o, həmişə... Sabahsa həmişəki kimi mən, mən yığışdırmalı olacağam.

– Dostlarınızdan yaxınlıqda yaşayan var, gecəni orada qalasınız? – Oliveyra soruşdu.

– Yox, – Bert Trepa dedi və çəpəki ona baxdı. – İnanın, cavan oğlan, mənim dostlarımdan çoxu Neyidə yaşayır. Burada isə səkkizdəkilər kimi qoca tör-töküntülər, aşağı səviyyəli adamlar yaşayır.

– İstəyirsinizsə, mən yuxarı qalxıb Valentindən qapını açmağı xahiş edərdim, – Oliveyra dedi. – Sizsə kafedə gözləyərsiniz, hər şey yoluna düşəcək.

– Necə yoluna düşəcək, – Bert Trepa, sanki, sərxoşluqdan dili dolaşa-dolaşa dedi. – O açmayacaq, mən onu tanıyıram. Qaranlıqda oturub heç hay da verməyəcəklər. İşıq nəylərinə lazımdır? İşığı sonra yandıracaqlar, Valentin mənim gecələməkçün mehmanxanaya və ya kafeyə getdiyimə əmin olduğdan sonra.

– Mən qapını bərkdən döyərəm, onlar qorxarlar. Məncə, Valentin qalmaqla düşməsinə istəməz.

– Onunçün fərqi yoxdur, özünü müdafiə edəndə onunçün qətiyyəni fərqi yoxdur. Bununçün o, mənim donumu geyib «Marselyoza» oxuya-oxuya polis şöbəsinə də gedə bilər. Bir dəfə az qala belə bir şey olacaqdı, qonşu dükançı Roberi sağ olsun, vaxtında onu tutub evə gətirdi. Rober yaxşı adamdı, yaqin, vaxtilə onun da atkeçməz yolları olub, ona görə də başqalarını başa düşür.

– İcazə verin yuxarı qalxım, – Oliveyra təkid etdi. – Siz tindəki kafedə gözləyin. Mən hər şeyi yoluna qoyacağam, bütün gecəni burada qala bilməzsiz ki.

Bert Trepa kəskin etirazını bildirməyə çalışdı ki, dəhlizin işığı yandı. Bert Trepa Oliveyranı buraxıb kənara sıçradı və tələsik küçəyə çıxdı, Oliveyra isə nə edəcəyini bilməyib orada qaldı. Pilləkənlə iki nəfər qaçaraq ona baxmadan yanından ötdülər və Tuen küçəsinə yönəldilər. Bert Trepa əsəbi halda ətrafa baxaraq yenidən blokda gizləndi. Küçədə yağış, elə bil, vedrədən tökülürdü.

Bunu etməyə zərrə qədər həvəsi olmasa da, başqa çıxış yolunun olmadığını görəndə Oliveyra dəhlizin başındakı pilləkənə doğru getdi. Üç addım atmamışdı ki, Bert Trepa qolundan yapışib giriş qapısına doğru dartdı. Yalvarışlar, qadağalar, əmrlər, sözlər və nidalar bir-birinə qarışib anlaşılmaz toyuq qaqqıltısına çevrildilər. Oliveyra pilləkəndən geri çəkildi, təslim olub etiraz etmədi. Sönmüş işıq yenidən yandı və ikinci, ya da üçüncü mərtəbədə səslər eşidildi – kimlərsə sağollaşırdı. Bert Trepa Oliveyranı bayıra çıxardı, özünə qapının çərçivəsinə qısıldı, özünü elə göstərdi ki, guya, plaşının düyməsini bağlayıb küçəyə çıxmağa hazırlaşır. Pilləkənlə aşağı düşən iki kişi onun yanından keçənədək tərpənmədi. Onlar laqeydcəsinə Oliveyraya baxıb hər tinbaşı pardon1 deyə-deyə uzaqlaşdılar. Oliveyra heç bir şeyə baxmadan pilləkənlə üzüyuxarı cummağı düşündü, ancaq Bert Trepanın neçənci mərtəbədə yaşadığını bilmirdi. Yenidən qaranlıqda nəşə baş verəcəyini, yaxud da heç nə baş verməyəcəyini gözləyə-gözləyə əsəbi halda siqaretini sümürdü. Pianoçu qadının hıçqırıqlarının açıq-aşkar eşidilməsinə leysan yağışın səsi də mane ola bilmirdi. O yaxınlaşıb əlini qadının çiyəninə qoydu.

– Tanrı xətrinə, madam Trepa, qanınız qaralmasın. Deyin görüm, nə edə bilərəm, axı bir çıxış yolu olmalıdır.

– Siz gedin, gedin, – o pıçıldadı.

– Siz tamam yorulub əldən düşmüşünüz, sizə yatmaq lazımdır. Gəlin mehmanxanaya gedək, mənim də pulum yoxdur, ancaq mən danışaram, sabah verərəm. Mən bu yaxınlıqda, Valett küçəsində bir mehmanxana tanıyıram.

– Mehmanxanaya, – Bert Trepa dönüb Oliveyraya baxdı.

– Əlbəttə, bu yaxşı deyil, ancaq gecələmək də lazımdır.

– Siz məni mehmanxanaya dartıb aparmaq istəyirsiniz.

– Mən sizi yalnız mehmanxanayadək aparacağam və sahibdən xahiş edəcəyəm ki, sizə otaq versinlər.

– Mehmanxanaya, siz məni mehmanxanaya aparmaq istəyirsiniz.

– Mən heç nə istəmirəm, – Oliveyranın səbri tükəndi. – Mən sizə öz evimi təklif edə bilmərəm, ona görə ki, sadəcə olaraq, evim yoxdur. Siz mənim yuxarı qalxıb Valentinə qapını açmasını deməmi də istəmirsiniz. Siz mənim getməyimi istəyirsiniz? Elə isə – gecəniz xeyrə qalsın.

Haradan bilək ki, o, bu sözləri dedi, yoxsa yalnız düşündü. O, bu cür sözləri deməkdən heç vaxt indiki kimi uzaq olmamışdı, başqa yerdə o, bu sözləri çoxdan demişdi. O, belə etməməliydi. O nə edəcəyini bilmirdi, ancaq belə də olmazdı. Bert Trepa isə qapıya sıxılaraq ona baxırdı. Yox, o heç bir söz demədi, o, qadının yanında hərəkətsiz dayanaraq hələ də ona kömək etmək istəyir, nə qədər təəccüblü olsa da, ona acıqlı baxan və nə üçünsə əlini yuxarı qaldıran Bert Trepa üçün nəşə etmək istəyirdi. Birdən yuxarı qalxmış əl Oliveyranın sifətinə endi; o karıxmış halda kənara çəkildi və demək olar ki, şillədən yayına bildi, yalnız nazik barmaqların dırnaqları sifətini çubuq ucu kimi cızdı.

– Mehmanxanaya, – Bert Trepa təkrar etdi. – Eşitdiniz o, mənə nə təklif etdi?

O, gözlərini dolandıraraq üzünü qaranlıq dəhlizə tərəf döndərdi, onun qıpqırmızı boyanmış ağzı, sanki, öz-özünə hərəkət edir, öz həyatını yaşayırdı və özünü itirmiş Oliveyraya elə gəldi ki, Sibillanın Rokamadura şam qoymaq istəyən əllərini görür, o isə dəhşətli bağırıqlarla qıvrılır və yumşaq yerini büzürdü; Bert Trepa ağzını tərpədir, dəhlizin zülmətini, görünməz auditoriyanı gözləriylə dəlirdi və başını elə əsdirirdi ki, vız durmuş saçı havada rəqs eləyirdi.

– Allah bəlanızı versin, – Oliveyra əlini azca qanamış üzündə gəzdirərək dedi. – Belə bir şey haradan ağılınıza gəldi.

Amma onun belə bir şey ağılına gələ bilərdi, çünki (o, bunları qışqıra-qışqıra dedi və koridorun işığı yenidən yandı), çünki yaxşı bilirdi ki, belə əxlaqsızlar küçədə ona və bütün əxlaqlı qadınlara sataşılar, lakin o buna yol verməz (bu zaman dalandarın qapısı açıldı və Oliveyra qapının yarığından bir qarının nəhəng siçovul kimi vəhşi gözlərini ona zillədiyini gördü), yol verməz ki, sapıqın biri, ağzıtüpürcəkli satir evinin qapısı ağzında ona sataşsın, bəs polis, məhkəmə nə üçündür (kimsə sürətlə yuxarıdan aşağı endi və qaraçı balasına oxşayan qıvrımsaç oğlan uşağı məhəccərdən sallanıb sevinə-sevinə baxmağa başladı), əgər qonşular kömək etməsələr, o zaman o özü öz şərəfini qoruyar, əxlaqsızın, pozğun ekskibisonistin dərslərini verər, birinci dəfə deyil ki ...

Turnefor küçəsinin tinində Oliveyra hiss etdi ki, yağışın altında çoxdan islanıb-sönərək yarısı ovxalanıb tökülən siqareti hələ də barmaqlarının arasında sıxır. Küçə fənərinə söykəndi, üzünü yağışın suyunda yumaq üçün başını yuxarı qaldırdı. Belə vəziyyətdə, yəni yağış üzünü yuyanda fikrini cəmləyə bilmirdi. O, başını aşağı salıb, gödəkçəsini xirtdəyinədək düymələyib küçəylə

yavaş-yavaş addımlayırdı; yaxalığı həmişəki kimi çürüntü və dabbaqxana iyi verirdi. Oliveyra heç bir şey haqqında düşünmürdü, o gedir və sanki, kənardan özünə baxırdı: yekə bir it yağışın altında ağır-ağır yeriyir, yöndəmsiz ayaqlar üzərində gözən qara məxluq, keçəli çəkmələrin içində yağışın altında ayaqlarını sürüyür. Arabir əlini qaldırıb üzünə çəkirdi, sonra bunu da dayandırdı, yağış gözlərinə dolur, o isə hərdənbir alt dodağını irəli uzadaraq üzüylə axan duzlu suyu içirdi. Bir xeyli sonra Botanika bağının yanından keçəndə bütün yaddaşı özünə qayıtdı, gün ərzində baş verənləri söylə və bütün təfərrüatı ilə xatırladı. Düşündü ki, qarını evinə ötürərkən sevinməsi elə də böyük axmaqlıq deyilmiş. O, öz mənasız sevincinin bədəlini necə lazımdırsa, ödəyib. İndi o, əlbəttə, etdiklərinə görə öz-özünü danlayacaq və baş verənləri yerdə qalan həmişəki şey – küləyin daimi və qeyri-müəyyən, dəqiq sərhədləri olmayan zamanı sovurduğu dəlik qalanadək hissələrə ayıracaq. «Bu qədər ədəbiyyat yetər, – o düşündü və əllərini şalvarının ciblərində bir az qurudaraq siqaret çıxarmağa başladı. – Oynamaq, hoqqabazlıq etmək kifayətdir, bu gözqamaşdırıcı vasitələrsiz keçinməyə çalışaq. Oldu keçdi. Bert Trepə... Əlbəttə, bu mənasız bir şeydir, ancaq yuxarı qalxıb onunla və Valentinlə bir qədəh içmək, sobaya yaxın oturub çəkmələri çıxarmaq nə yaxşı olardı. Əslində, elə sevinc hissi də buna görəydi – çəkmələrimi soyunacağam və corablarım quruyacaq. Və tam iflas, oğlum, heç nə edə bilməzsən. Nə etmək olar, bir halda ki, belə oldu, yatmağa getmək lazımdır. Başqa çıxış yolu yox idi və ola da bilməzdi. Bir halda ki, səninlə bu cür rəftar olunmasına yol verdin, demək evə dönə və dayə kimi bütün gecəni uşağa baxa bilərsən. Buradan, indi olduğu yerdən Somerrar küçəsinədək yağışın altında ən azı iyirmi dəqiqə getmək lazımdır, yaxşısı budur, qabağına çıxan ilk mehmanxanada gecələsin. Kibritlər də artıq alışmır, bircə dənəsi də. Gülməlidir, vallah».

(– 124)

24

– Mən bunu sözlərlə ifadə edə bilmirəm, – Sibilla qaşığı o qədər də təmiz olmayan əsgiyə silərək dedi. – Bəlkə də, başqaları daha yaxşı izah edə bilərlər, mənimçünsə sevindirici şeylərdənsə, kədərli şeylər haqqında danışmaq daha asandır.

– Bu qanundur, – Qreqorovius dedi. – Gözəl deyilmiş ağıllı fikirdir. Əgər onu ədəbiyyatın dilinə çevirsək, deyə bilərik ki, gözəl duyğulardan axmaq ədəbiyyat meydana çıxır və sairə. Xoşbəxtliyin tərfi yoxdur, Lusia, bəlkə də, ona görə ki, o, Mayya örtüyünün ən mükəmməl anıdır.

Sibilla çaşqın halda ona baxdı. Qreqorovius köks ötürdü.

– Mayya örtüyü, – o təkrar etdi. – Ancaq biz hər şeyi bir yerə toplamayacağıq. Siz, yəqin ki, diqqət etmisiniz, bədbəxtlik, belə deyək, daha tez nəzərə çarpır, çünki onda, sanki, obyektlə subyekt arasındakı hədd bəlli olur. Ona görə də yaddaşa həkk olunur və haqqında danışmaq da asan olur.

– Məsələ burasındadır ki, – Sibilla qazançada qızdırdığı südü qarışdıraraq dedi, – xoşbəxtlik bir adam üçündür, bədbəxtlik isə əksinə, sanki, hamı üçündür.

– Çox ədalətli nəticədir, – Qreqorovius dedi. – Yəqin, fikir vermisiniz, mən sual verməyi o qədər də xoşlamıram. Amma o dəfə Klubda... Doğrudan da, Ronaldın arağı adamın dilini yaman açır. Məni axsaq şeytan hesab etməyin, mən, sadəcə, dostlarımı yaxşı tanımaq istəyirdim. Sizinlə Horasio... Əlbəttə, izah olunmaz şeylər, hansısa böyük sirlər – sirlərin sirri var. Ronaldla Bəps deyirlər ki, siz mükəmməl cütlüksünüz, bir-birinizi tamamlayırsınız. Ancaq mənə elə gəlir ki, siz bir-birinizi tamamlayırsınız.

– Bu sizi niyə narahat edir?

– Narahat etmir, ancaq siz dediniz ki, Horasio getdi.

– Bunun dəxli yoxdur, – Sibilla dedi. – mənim xoşbəxtlik haqqında danışa bilməməm o demək deyil ki, heç vaxt xoşbəxt olmamışam. İstəyirsiniz, Horasionun niyə getdiyini sizə danışa bilərəm və əgər Rokamadur olmasaydı, mən özüm də gedə bilərdim. – O, şübhəli baxışlarla otağa səpələnmiş əşyalara, kağız qalaqlarına və val zərflərinə baxdı. Bunları harasa yığmaq lazımdır, hələ getməyə yer də tapmaq lazımdır... Burada qalmaq istəmirəm, çox kədərliyəm.

– Etyen sizə yaxşı, işıqlı otaq tapa bilər. Rokamaduru kəndə qaytarıb apararı kimi. Ayı yeddi minə. Etiraz etməsəniz mən də bura köçərəm. Bu otaq mənim xoşuma gəlir, onda nəşə var. Adam burada yaxşı düşünə bilər, bir sözlə, çox gözəldir.

– Deməyin, – Sibilla etiraz etdi. – Saat yeddi olmamış aşağı mərtəbədəki qız “Les Amants du Havre”-ni oxumağa başlayır. Mahnı yaxşı mahnıdır, amma hər gün çevir tət, vur tət...

Puisque la terre est ronde,

Mon amour t'en fais pas,

Mon amour t'en fais pas.2

– Çox gözəldir, – Qreqorovius laqeydcəsinə dedi.

– Mənası da dərinidir, Ledesma belə deyərdi. Siz onu tanıyırsınız. O, Horasioya qədər olub, Uruqvayda.

– Zəncini deyirsən?

– Yox, zəncinin adı İreneo idi.

– Demək, zənci əhvalatı doğrudur?

Sibilla təəccüblə ona baxdı. Qreqorovius, doğrudan da, küt idi. Horasionu saymasaq (o da hərdənbir...), onu arzulayan bütün kişilər özlərini tam başdanxarab kimi aparırdılar. O, südü qarışdırıb çarpayuya yaxınlaşdı və Rokamaduru qaşıqla içməyə məcbur etmək istədi. Rokamadur ağlayır və yemək istəmirdi, süd yanaqlarından aşağı axırdı. «Topi-topi-topi, – deyə Sibilla onu vədedici tonla hipnoz edirdi, bu tonda, adətən, udmuş biletlərin nömrələrini elan edirlər. – Topi-topi-topi». O, qaşığı Rokamadurun ağzına soxmağa çalışır, qıp-qırmızı qızarmış uşaq isə süd içmək istəmirdi, ancaq birdən, nədənsə, təslim oldu və çarpayının küncünə çəkilərək qaşığı qaşıq dalınca ötürməyə başladı. Oturub qəlyanını dolduran Qreqorovius bundan xeyli məmnun oldu və özünü bir az ata kimi hiss etdi.

– Çox-çox, – Sibilla qazançanı çarpayının yanına qoyub yuxulayan Rokamaduru bələyə-bələyə dedi. – Hərərəti də otuz doqquz yarımından aşağı düşmür.

– Siz ona termometr qoymursunuz?

– Bu çox çətindir, termometri qoyandan sonra ən azı iyirmi dəqiqə ağlayır, Horasio onun ağlamağına dözmür. Mən onun alnına toxunmaqla nə qədər olduğunu bilirəm. Otuz doqquzdan aşağı deyil, niyə düşmür, bilmirəm.

– Qorxuram ki, siz öz hissiyyatınıza həddən artıq güvənirsiniz, – Qreqorovius dedi. – Qızdırması olduğu halda süd ziyan deyil?

– Bu hərərət uşaq üçün o qədər də yüksək sayılmır, – Sibilla siqaretini alışıdıraraq dedi. – İşığı söndürsək, yaxşı olar, tez yuxuya gedər. Orada, qapının yanındadır.

Sobadan isti vururdu, onlar üzbəüz oturub sakitcə siqaret çəkdikləri vaxt daha da isti oldu. Qreqorovius Sibillanın siqaretinin gah aşağı, gah da yuxarı, üzünə qalxdığına, bu zaman olduqca solğun üzünün sobadakı kömür kimi alışıb-yandığına, ona baxan gözlərinin parlamasına, sonra isə yenidən sönməsinə baxırdı. Otaqda yalnız Rokamadurun beşikdə qurdalanmasının və hıçqırtısının getdikcə azalan səsi eşidilirdi, budur, o astadan hıçqırdı və sakitləşdi, yenə hıçqırdı, bir də və yenə. Saat on biri vurdu.

– Gəlməyəcək, – Sibilla dedi. – Şeylərinin dalınca olsa da, gələcək, ancaq bunun məsələyə dəxli yoxdur. Hər şey bitdi, Kaputt!

– Bax mən öz-özümdən soruşuram, – Qreqorovius ehtiyatla sözə başladı. – Horasio çox həssas adamdır, odur ki, Parisdə onunçün çox çətindir. Ona elə gəlir ki, nə istəyirsə onu da edir, guya, burada azaddır, əslindəsə, daim başı divara dəyir. Onun küçəylə necə yeridiyinə baxmaq kifayətdir, bir dəfə onu uzaqdan bir müddət izlədim.

– Güdürdün, – Sibilla, demək olar ki, nəzakətlə dedi.

– Yaxşısı budur, müşahidə edirdim deyək.

– Əslində, siz məni izləyirdiniz, hətta mən onun yanında olmasam da.

– Ola bilər, ancaq o anda bu mənim ağıma belə gəlmirdi. Mənimçün tanışlarımın küçəylə necə getməsi həmişə olduqca maraqlıdır, əyləncəli məşğuliyyətdir, heç bir şahmatla müqayisə etmək olmaz. Bu yolla mən Vonqun onanizmlə məşğul olduğunu kəşf etmişəm, Bəps isə yansenist üslubunda xeyriyyəçiliklə məşğuldur: ovcunda bir parça çörək üzünü divara çevirir, çörəyin içində də nəşə olur. Bir vaxtlar hətta doğma anamı da tədqiq etmişəm. Lap çoxdan Hersoqovinada. Mən Adgüldən ötrü dəli-divanəydim, o, sarışın parik geyinirdi, ancaq mən onun saçlarının qara olduğunu bilirdim. Qəsrə heç kəs bunu bilmirdi, biz ora qraf Rosslerin ölümündən sonra yerləşmişdik. Mən soruşanda (mənim cəmişi on yaşım vardı, xoşbəxt cütlük) anam güldü və məni həqiqəti söyləməyəcəyimə and içməyə məcbur etdi. Ancaq açmalı olduğum və sarışın parikdən daha sadə və gözəl olan bu həqiqət mənə rahatlıq vermirdi. Parik əsl sənət əsəriydi, anam qulluqçunun yanında çəkinmədən saçlarını daraya bilər, o isə heç bir şey hiss etməzdi. Anam otaqda tək qalanda, heç özüm də bilmirəm niyə, çox istəyirdim ki, divanın altında, ya da bənövşəyi pərdələrin arxasında olum. Qərara gəldim ki, kitabxana ilə anamın tualet otağını ayıran divarda deşik açım, bunu gecələr hamı yatdığını zənn edəndən sonra edirdim. Və bir dəfə dəlikdən gördüm ki, Adgül sarışın parikini çıxarıb qara saçlarını yanına tökdü və tamamilə başqa cür, son dərəcə gözəl oldu, sonra bu pariki də çıxardı və başı bilyard şarı kimi ham-hamar oldu, elə iyrəncdi ki, iyrəndiyimdən o gecə yastığın üstünə qusdum.

– Sizin uşaqlığınız bir az Zenda məhbusunu xatırladır, – Sibilla dalğın halda dedi.

– Bu, pariklər aləmi idi, – Qreqorovius dedi. – Maraqlıdır, görəsən, Horasio mənim yerimdə olsaydı, neylərdi. Biz Horasio haqqında danışırıdık və siz mənə nəşə demək istəyirdiniz.

– O necə də qərribə hıçqırır, – Sibilla Rokamadurun beşiyinə baxıb dedi. – İlk dəfədir ki, belə edir.

– Yəqin, mədəsinə nəşə olub.

– Niyə onlar onu xəstəxanaya qoymağını bu qədər istəyirlər? Bu gün yenə o qarışqasifət həkim. Mən istəmirəm, xəstəxana onun xoşuna gəlmir. Mən evdə də nə lazımdırsa, edirəm. Səhər Bəps gəlmişdi, dedi ki, qorxulu heç nə yoxdur. Horasio da ciddi bir şey olmadığını deyirdi.

– Horasio gəlməyəcək?

– Yox, o, şeylərinin ardınca gələcək.

– Ağlamayın, Lusia.

– Mən burnumu silirəm. Hıçqırmağı kəsdi.

– Bir şey danışın, Lusie, əgər istəyirsinizsə.

– Mən artıq heç nə xatırlamıram, eybi yoxdur. Yox, yadımdadır. Niyə ki? Nə qəribə addır – Adgül.

– Hə, ancaq bilmirəm, əsl adıdır, yoxsa yox. Mənə deyiblər...

– Sarışın və qara parik kimi, – Sibilla dedi.

– Hamı kimi, – Qreqorovius dedi. – Doğrudan da, hıçqırmağı kəsdi. İndi sabaha kimi yatacaq. Siz Horasio ilə nə vaxt tanış olmusunuz?

(–134)

25

Yaxşı olardı ki, Qreqorovius susaydı, ya da Adgül haqqında danışaydı, onda o, qaranlıqda sakitcə siqaretini tüstülədən, otaqdakı səliqəsizliyi, Horasionun otaq tapan kimi aparması üçün qablaşdırılacaq valları və kitabları bir an unudardı. Amma yox, o, Sibillanın nə deyəcəyini gözləyərək bir dəqiqə susdu və yeni sual verdi, elə hey nəşə soruşur, elə bil, qızın «Mon p'tit voyou»¹ oxumaq, yaxud yanmış kibritlərlə nəşə çəkmək, ya da Somerrar küçəsindəki ən yoluq pişikləri tumarlamaq və ya Rokamaduru yedizdirmək istəməsi ona mane olur.

– «Alors mon p'tit voyou», – Sibilla oxuyurdu, – la vie, qu'est qu'on s'en fout...»²

– Mən də akvariumları çox sevirdim, – Qreqorovius xatirələrə dalaraq dedi. – Ancaq mən öz cinsimə xas işlərlə məşğul olmağa başlayanda bu məhəbbət tükəndi. Bu, Dubrovnikdə oldu, fahişəxanada, mənə ora danimarkalı bir matros aparmışdı, anamın Oddessadan olan ozamankı sevgilisi. Yatağın ayaq tərəfində gözəl bir akvarium vardı, yataq özü də göyüzü kimi mavi örtüklə örtülmüşdü, sarışın gonbul fahişə dovşan kimi qulağımdan tutmamışdan öncə örtüyü səliqəylə qaldırdı. Təsəvvür edirsiniz, Lusia, necə qorxuluydu, bunlar hamısı necə dəhşətliydi. Biz arxası üstə uzanmışdıq, o tamamilə avtomatik şəkildə mənə sıgallayırdı, mənə əsməcə tutmuşdu, o isə nədən gəldi danışdı: elə indicə barda düşən davadan, martda olan tufanlardan... Balıqlar isə ora-bura vurnuxurdular, aralarında yekə bir qara balıq vardı, ən böyüyü oydu. Ora-bura, ora-bura, gonbulun əli qıçlarımla aşağı-yuxarı... Bax məhəbbət bu imiş, qara balıq inadla ora-bura vurnuxur. Obraz obraza bənzəyir, yeri gəlmişkən, yetərincə dəqiq. Sonsuzluğadək təkrarlanan qəribə qaçış, şüşədən keçib başqa bir mahiyyətə daxil olmaq istəyi.

– Kim bilir, – Sibilla dedi. – Mənə elə gəlir ki, artıq balıqlar akvariumdan çıxmaq istəmir, onlar, demək olar ki, heç vaxt burunlarını şüşəyə toxundurmurlar.

Qreqorovius xatırladı ki, çıxarılan arakəsməsi olan akvariumlar haqqında haradasa Şestovdan oxuyub; bu arakəsməni bir müddətdən sonra çıxarsalar da, öz bölməsində üzən balıq o biri tərəfə

üzməyə heç səy də göstərmir. Bəlli yerədək üzdükdən sonra maneənin götürüldüyünü və bir az da irəli üzməyin mümkün olduğunu bilmədən dönüb yenidən geri üzür...

– Bəlkə, məhəbbət də elədir, – Qreqorovius dedi. – Necə də qəribədir, sən akvariumdakı balıqlara heyran olduğun halda onlar birdən-birə havaya qalxır və göyərçinlər kimi uçurlar. Axmaq arzudur, təbii ki. Biz burnumuzun nəşə xoşagəlməz bir şeyə toxunacağından qorxaraq elə hey geri çəkilirik. Burnumuz, elə bil, dünyanın o başıdır – dissertasiya mövzusu. Yəqin ki, pişiyə otağı bulamamağın necə öyrədildiyini bilirən. Burnuna vururlar. Bəs donuza yerdombalanı yeməməsini necə öyrədirlər? Ağacla burnuna ilişdirirlər, dəhşət. Mənə elə gəlir ki, Paskal burun problemi üzrə nəhəng alim olub, onun Misirlə bağlı məşhur fikrini yada salmaq kifayətdir.

– Paskal? – Sibilla dedi. – Nə deyib ki, Misirlə bağlı?

Qreqorovius köks ötürdü. O, bir şey soruşan kimi hamı köksünü ötürürdü. Horasio da həmçinin, xüsusilə də Etyen, o, sadəcə, ah çəkməklə kifayətlənmiş, fısıldayır, fınxırır, hətta gicbəsər də deyirdi. «Mən necə də avamam – lap bənövşəyi yədək», – Sibilla təəssüflə düşünürdü. Hər dəfə öz suallarıyla birini şoka salanda ona elə gəlirdi ki, bir anlığa bənövşəyi buludun içində girib. Dərindən nəfəs almalı olurdu ki, bənövşəyi buludun içindən çıxsın, bulud isə bənövşəyi balıqların ətrafına yayılır, saysız-hesabsız bənövşəyi romblara parçalanır, Positos çölündə uçan ilanlara, yayda dəniz sahilində günəşə baxanda gözlərimiz önündə əmələ gələn bənövşəyi ləkələrə çevrilir, günəşin adı isə «Ra»dır və Paskal kimi o da misirlidir. Qreqoroviusun ahları ona, demək olar ki, təsir etmədi, Horasiodan sonra onun suallarına cavab olaraq kim nə qədər ah çəksə də, onu həyəcanlandıra bilərdimi?! Ancaq buna baxmayaraq, bənövşəyi ləkələr bir anlıq da olsa göründü, ağlamaq istədi, ancaq bu bir an – siqaretinin külünü çırpınadək çəkdi. Bu, döşəmədə xalça olsaydı, onları yandırır zay edərdi.

(–141)

26

– Əslində, – Qreqorovius dedi, – Paris nəhəng bir metaforadır.

– O, barmağıyla qəlyanını tıqqıldadıb tütünü əzdi. Sibilla artıq ikinci siqaretini yandırır yenidən oxumağa başlamışdı. Elə yorulmuşdu ki, hətta cümlələri başa düşməyəndə də əsəbiləşirdi. Ancaq Qreqoroviusun gözlədiyinin əksinə, sual verməyə tələsmədiyindən özü izahat verməyə məcbur olurdu. Sibilla uzaqdan qulaq asırdı, otağı cənginə alan tüstü və qaranlıq ona yardım edirdi. O, ayrı-ayrı rabitəsiz frazalar eşitdi, bir neçə dəfə Horasio, onun qəlbinə hakim olan ixtilaf, Klubun bütün üzvlərinin Paris küçələrində məqsədsiz gəzintiləri, nəşə bir məna kəsb edə biləcək bütün

bunlara inam üçün səbəb və dəlillər xatırlandı. Bəzən Qreqoroviusun dediyi fraza qaranlıqda birdən-birə yaşıl və ya ağ fiqurlar çəkirdi: bu gah Atlan, gah da Estev olur, sonra hansısa səs fırlanmağa başlayır, daha sonra yumulur və böyüyərək ya Manessye, ya da Vifredo Lam, yaxud Pyober, yaxud da Etyen və ya Maks Ernst olurdu. Gülməliyi, Qreqorovius deyirdi: «...budur elə hey bu Babil yolları görünür, necə deyim, deməli...» – Sibilla isə sözlərdən Deyrol, Bisyer doğduğunu görürdü, ancaq Qreqorovius artıq empirik ontologiyanın lazımsızlığı haqqında danışmışdı, ancaq bu birdən-birə Fridlender, yaxud zərif Viyon olub qaranlığı dəlir və onu titrəməyə məcbur edirdi, empirik ontologiya, mavitəhər, sanki, tüstüdən və çəhrayı, empirik, açıq-sarı, ağ qığılımların parladiğı dərinlik.

– Rokamadur yatdı, – Sibilla külü çırparaq dedi. – Mən də bir az yatsam, pis olmaz.

– Bu gün, mənə, Horasio gəlməyəcək.

– Haradan biləsən. Horasio pişik kimidir, bəlkə də, haradasa döşəmənin üzərində, qapının altında oturub, bəlkə də, qatarla Marselə gedir.

– Mən qala bilərəm, – Qreqorovius dedi. – Siz yatın, mən Rokamadura baxaram.

– Mənim heç yuxum gəlmir. Siz danışsınız, mənimsə gözüme havada elə hey cürbəcür şeylər görünür. Siz dediniz ki: «Paris – nəhəng bir metaforadır», mənimsə gözlərimin önündə Suqay nişanı kimi bir şey peyda oldu, qırmızı və qara.

– Mən Horasio barədə düşünürdüm, – Qreqorovius dedi. – Qəribədir, son zamanlar elə dəyişib ki, onu tanımaq olmur. Yəqin, hiss etmirsiniz, çünki ona çox yaxınsınız və bu dəyişikliyə görə ciddi şəkildə günahkarsınız.

– Nəhəng metafora nə deməkdir?

– İndi onun olduğu vəziyyətdə olanlar qaçmağa yol axtarırlar – bu, vodu ayini də ola bilər, marixuana da, Pyer Bulez və ya Tingelinin rəssam məşinləri da. O başa düşür ki, Parisin harasında – onun günlərindən və ya əl gəlmələrindən birində – görüşlərin birində onun axtardığı, dəli kimi axtardığı açar gizləndir. Əslində, o, hansı açarı axtardığını bilmir, hətta bu açarın mövcudluğundan da xəbəri yoxdur. O yalnız onun konturlarını və sifətini görür; mən bu mənada metaforadan danışaram.

– Bəs siz niyə Horasionun dəyişdiyini düşünürsünüz?

– Qanunauyğun sualdır, Lusie. Mən Horasio ilə tanış olanda onu intellektual-diletant kimi qiymətləndirirdim, başqa sözlə, peşəkar kimi deyil, həvəskar intellektual kimi. Siz orada beləsiniz, deyilmi? Öz vətəniniz Matu-Qrosda.

– Matu-Qros Braziliyadadır.

– Bir sözlə, Parana sahillərində. Çox ağıllı, maraqlı, hər şeydən xəbərdar. Bizdən qat-qat çox. İtalyan və ingilis ədəbiyyatından da başınız çıxır. İspanların «qızıl əsri», yaxud fransız ədəbiyyatı isə dilinizdən düşmür. Horasio da belədir, ilk baxışdan bəlli olur. Qəribədir, bu qədər qısa zamanda o necə də dəyişilib. Kobudlaşıb, ona baxmaq kifayətdir. Hələ tam qabalaşmayıb, ancaq ona doğru gedir.

– Boş-boş danışmaq nəyə lazımdır, – Sibilla deyindi.

– Məni düzgün başa düşün, mən demək istəyirəm ki, o, qara rəng, açar axtarır və anlamağa başlayır ki, bunları kitabxanada axtarmaq lazım deyil. Əslinə baxsan, siz bunu ona öyrətmisiniz, o, elə buna görə gedir, çünki bunu heç vaxt sizə bağışlaya bilməyəcək.

– Horasio buna görə getmir.

– Ola bilsin ki, başqa nəşə və kimsə var. Niyə getdiyini o özü də bilmir, siz də onun gedişinin səbəbini bilə bilməzsiniz, buna cürətiniz çatmaz, inanın mənə.

– İnanmaram, – Sibilla stuldan sürüşüb döşəmədə yerini rahatlayaraq dedi. – Mən, ümumiyyətlə, heç nə anlamıram. Pola barədə isə lazım deyil. Mən onun haqqında danışmaq istəmirəm.

– Onda qaranlıqda gözlərinizə nə göründüyünə baxın, – Qreqorovius mülayim tərzdə dedi. – Təbii ki, biz başqa şeylər haqqında da danışa bilərik. Siz bilirsiniz ki, Çeroki hindli tayfasından olanlar missionerlərdən daim bıçaq istəyirmişlər, ona görə də o qədər bıçaq toplayıblar ki, indi dünyada adambaşına düşən bıçaq sayına görə birinci yerdədirlər? Bu barədə Alfred Metronun məqaləsindən oxumuşam. Dünyada qərribə şeylər çoxdur.

– Hər halda, niyə Paris nəhəng metaforadır?

– Mən uşaqlıqda, – Qreqorovius dedi, – dayələrimiz Bostok rayonunda kirayə qalan ulanlarla eşqbazlıq edirdilər. Onlara mane olmamam üçün məni Malte Laurdis Briqqeni belə heyərətə gətirəcək xalılar və qobelenlərlə başdan-başa bəzədilmiş böyük salona oynamağa buraxırdılar. Xalçaların birində Ofir şəhərinin nağıllardakı kimi Qərbə qədər uzanan planı əks olunmuşdu. Mən iməkləyə-iməkləyə sarı şarımı burnumla və əllərimlə Şan-Ten çayı axarı boyunca itələyir, nizələrlə silahlanmış qaradərili əsgərlərin qoruduğu şəhər divarlarından keçirir, başımı xalının mərkəzindəki qırmızı ağacdən qayrılmış masanın ayağına vurmada bütün təhlükələri adlayaraq çariça Savskinin iqamətgahına gəlib çıxır və kəpənək qurdu kimi düz yeməxana təsvirinin üzərində yuxuya gedirdim. Hə, Paris – metaforadır. Mənə elə gəlir ki, indi də siz xalçanın üzərinə atılmışınız. Bu xalının üzərindəki nə şəkildir? Ah, oğurlanmış uşaqlıq illəri, bəs daha nə var, daha nə var? Mən bu otaqda azı iyirmi dəfə olmuşam, ancaq bu xalçanın üzərindəki şəkli qətiyyənlə yadımda saxlaya bilmirəm...

– O elə kirli və köhnədir ki, şəkil, demək olar ki, görünmür, – Sibilla dedi. – Onun üzərində, deyəsən, iki tovuzquşu dimdikləriylə öpüşürlər və bu kifayət qədər ədəbsiz görünür.

Onlar pilləkəndə addım səsləri eşidib susdular: kimsə yuxarı qalxırdı.

(–109)

27

– Ah, Pola, – Sibilla dedi. – Mən onun haqqında Horasiiodan çox bilirəm.

– Ancaq onu heç vaxt görməmişiz?

– Görmüşəm, özü də necə görmüşəm, – Sibilla tələsik dedi. – Horasio onu bura saçlarında, paltosunun üzərində gətirmişdi, onun ucbatından titrəyir, onu üzərindən yuyub təmizləyirdi.

– Etyenlə Vonq mənə bu qadın haqqında danışılar, – Qreqorovius dedi. – Onları Sen-Kludakı kafenin eyvanında bir yerdə görüblər. Onların hamısına Sen-Kluda nə lazım olduğu təkcə ulduzlara bəlli olsa da, bu belə olub. Deyirlər ki, Horasio ona qarışqa yuvasına baxan kimi təlsimlənməmişcəsinə baxırmış. Vonq sonradan bundan istifadə edərək özünün seksual təminat haqqında növbəti mürəkkəb nəzəriyyəsini yaratdı; onun fikrincə, əgər ayrı-ayrı anlarda sevginin bu tipli əmsalını qorumaq mümkün olsa (bunlar onun sözləridir, çinlinin savadına görə mənə bağışlayın), idrakda çox irəli getmək olar, bu zaman ruhumuz kristallaşmış başqa şəkllə düşər, sürrellığa çevrilər. Siz buna inanırsınız, Lusia?

– Mənə elə gəlir ki, biz hamımız bunabənzər bir şey axtarıq, ancaq demək olar ki, həmişə aldanırıq, yaxud bizi aldadırlar. Paris – nəhəng, kor-koranə bir sevgidir, biz hamımız bu sevgi uğrunda ölməyə hazırıq, ancaq biz nəsə yaşıl, nəsə mamırabənzər bir şeyin içində batırıq. Montevideo da belədir, orada da gerçək sevgi yoxdur, vurulmağa macal tapmamış, nəsə qərribə bir şey başlanır, mələfələrlə, saçlarla bağlı əhvalatlar, qadınlarda isə daha çox şeylər olur, Osip, abortlar, məsələn. Vəssalam.

– Məhəbbət, seksual həyat deməkdir. Biz hamımız eyni şey haqqında danışırıq.

– Əlbəttə, – Sibilla dedi. – Əgər sevgi haqqında danışırıqsa, demək seksual həyat haqqında danışırıq. Əksini düşünəndə isə vacib deyil. Ancaq mənə elə gəlir ki, seksual həyat və seks – eyni şey deyil.

– Bu qədər nəzəriyyə yetər, – Osip birdən dedi. – Bunlar hamısı dixotomiya, sinkretizmdir... Görünür, Horasio Polada bizim ona vermədiklərimizi axtarırmış. Belə deyək, praktik relslər üzərinə çıxaraq.

– Horasio həmişə nəşə axtarır, – Sibilla dedi. – O, məndən yorulur, çünki mən düşünə bilmirəm, vəssalam. Pola isə yəqin ki, daim düşünür, dayanmadan.

– Fikirlə qidalanan sevgi yoxsuldur, – Osip sitat gətirdi.

– Gəl ədalətli olaq, – Sibilla dedi. – Pola çox gözəldir, mən bunu Horasionun gözlərindən, onun yanından gələndən sonra mənə baxmağından anlamışam; o, kibritə bənzəyir, onu çəkən kimi parlaq alovla alışır, bunun bircə an davam etməsi önəmli deyil, bu çox gözəldir; çirk! Kükürd qoxusu gəlir və parlaq alov, sonra isə sönmür. O bax belə gəlirdi, çünki Pola onu gözəlliklə doldururdu. Mən bunu da ona demişəm, Osip və düz də eləmişəm. Son zamanlar biz bir az uzaqlaşmışıq, ancaq yenə də bir-birimizi sevirik. Belə şey bir dəfəyə bitmir, Pola bizə pəncərədən düşən gün işığı kimi gəldi – mən həmişə belə düşünməliyəm, düz danışdığımı bilməmə üçün. O, kölgəni tədricən məndən uzaqlaşdırı-uzaqlaşdırı düşdü və Horasio onun şüaları altında gəminin göyərtəsindəki tək yandı, hətta qaraldı və çox bəxtiyar oldu.

– Heç vaxt ağlıma gəlməzdi. Mənə elə gəldi ki, siz özünüz... Pola əyləncəsi axır bir gün bitəcək, bir çox başqaları kimi. Heç olmasa Fransuazı yadımıza salaq.

– Bu sayılmaz, – Sibilla siqaretin külünü döşəməyə cırparaq dedi. – Bu mənim Ledesmanı yada salmağım kimi bir şeydir. Amma siz bu barədə heç nə bilmirsiniz. Heç Polanın da axırının necə olduğunu bilmirsiniz.

– Bilmirəm.

– Pola ölür, – Sibilla dedi. – Sənə görə yox, bunlar hamısı zarafatdır, halbuki mən bunu ciddi şəkildə eləmişdim, tamamilə ciddi. O, tezliklə döş xərcəngindən öləcək.

– Horasio da...

– Lazım deyil, Osip, yaxşı deyil. Horasio Polanı atanda onun xəstəliyi haqqında heç nə bilmirdi.

– Tanrı xətrinə, Lusie, mən...

– Siz bu gün nə danışdığınızı və nə istədiyinizi çox gözəl bilirsiniz, Osip. Alçaqlıq etməyin, heç eyham da vurmayın.

– Nəyə eyham vururam?

– Ona eyham vurursunuz ki, guya, Horasio Polanın xəstəliyini bilə-bilə onu atıb.

– Tanrı xətrinə, – Qreqorovius dedi. – Mən belə bir şey demədim.

– Bu, yaxşı deyil, – Sibilla sakitcə dedi. – Onu ləkələmək sizə nə verəcək? Məgər siz Horasio ilə ayrıldığınızı, onun yağışlı havada çıxıb getdiyini bilmirsiniz?

– Mənə heç nə lazım deyil, – Osip tamamilə kreslonun içinə bataraq dedi. – Mən elə adam deyiləm, Lusia, siz həmişə mənə yanlış anlayırsınız. Yəqin ki, mən kapitan «Qreffin» kimi diz çöküb mənə inanmanız üçün yalvarmalıyam və...

– Məni rahat buraxın, – Sibilla dedi. – Əvvəl Pola, sonra da siz. Hələ divardakı bu ləkələri demirəm, gecə də ki qurtarmaq bilmir. Siz, yəqin ki, Polanı mənim öldürdüyümü də düşünməyə qadirsınız...

– Mən heç vaxt belə şey düşünmərəm.

– Yaxşı, bəsdir. Horasio heç vaxt bunu mənə bağışlamaz, hətta Polaya vurulmuş olmasa belə. Bu, sadəcə, gülməlidir, olsa-olsa yaşıl mumdan Milad şam-gəlinciyi idi, indiyədək yadımdadır, çox gözəl idi.

– Lusia, mən sizin belə bir şey etmənizə inana...

– O heç vaxt bunu mənə bağışlamaz, mən bunu hiss edirəm, halbuki bu barədə heç danışmamışıq. O, hər şeyi bilir, çünki gəlinciyi və sancağı görmüşdü. O, gəlinciyi yerə çırpıb, ayağı ilə sındırdı. Başa düşmürdü ki, bu daha pisdir və bununla təhlükəni daha da artırır. Pola Dofin küçəsində yaşayır və o, demək olar ki, hər gün onun yanına gedirdi. O, yəqin ki, sizə yaşıl gəlincik barədə danışıb, Osip?

– Ola bilər, – Osip əsəbiləşərək dedi. – Siz hamınız anormalsınız.

– Horasio səliqə-sahman haqqında, həyatımızı dəyişməyin mümkünlüyü haqqında danışdı. O, həyat haqqında danışanda ölümü də mütləq nəzərdən qaçırmırdı və biz qəhqəhəylə gülürdük. O, mənə Pola ilə yatdığını söyləyirdi və mən başa düşürdüm ki, bununla o, mənim əsəbiləşəcəyimi və artistlik edəcəyimi düşünür. Osip, mən, doğrudan da, çox əsəbiləşmirdim, mən özüm də əgər istəsəm, məsələn, sizinlə yata bilərəm. İzah etmək çox çətindir, ancaq iş tamamilə xəyanət etməkdə, yaxud bunabənzər digər şeylərdə deyil, Horasio xəyanət və ya aldatma sözlərini eşidəndə qəzəbindən dəli olurdu. Etiraf etməliyəm ki, biz tanış olanda o dərhal dedi ki, heç bir öhdəlik götürmür. Gəlinciyi isə ona görə elə etdim ki, Pola mənim evimə girmişdi, bu artıq ağ idi, mən bildirdim ki, o hətta mənim alt paltarlarımı oğurlaya, corablarımı geyə, nəse qırmızı bir şeyimi götürə, yaxud Rokamaduru yedirdə bilər.

– Ancaq onunla tanış olmadığınızı deyirdiniz.

– O, Horasionun içindəydi, siz kütsünüz, küt. Siz, sadəcə, kütbeyinsiniz, Osip. Adam bu qədər də küt olmaz axı. Onun gödəkçəsində, yaxalığında, siz Horasionun gödəkçəsinin xəz yaxalığını görmüsünüz də. O, evə qayıdanda Pola hələ də onunla olurdu, mən bunu onun baxışlarından anlayırdım. Horasio bax o küncdə soyunmağa və bu tasda yuyunmağa başlayanda isə, – odur, görürsünüz, Osip? – o zaman Pola onun dərisindən axıb tökülürdü, xəyalat kimi, mən onu görürdüm, Osip və ağlamaqdan özümü güclə saxlayırdım, çünki mən Polanın evində olmurdum, Pola heç vaxt mənə Horasionun gözlərində, saçlarında hiss etmirdi. Bunu necə izah edəcəyimi

bilmirəm, ancaq biz bir-birimizi çox sevirdik. Nəyə görə – bilmirəm. Bilmirəm. Ona görə bilmirəm ki, mən düşünə bilmirəm və o, mənə məhz buna görə nifrət edir.

(–28)

28

Pilləkənlə kimsə qalxırdı.

– Bəlkə, Horasiudur, – Qreqorovius dedi.

– Bəlkə də, – Sibilla cavab verdi. – Ancaq altıncı mərtəbədə yaşayan saatsaza daha çox oxşayır, o həmişə gec gəlir. Musiqi dinləmək istəmirsiniz?

– Bu vaxt? Uşağı oyadırıq axı.

– Qorxma, səsinə lap az verərik, kvartet olsa daha yaxşı olar. Səsinə elə verəcəyik ki, yalnız ikimiz eşidək, bax görərsiniz.

– Yox, bu Horasio deyil, – Qreqorovius dedi.

– Bilmirəm, – Sibilla dedi və kibrit çəkib küncdəki val yığınınə baxmağa başladı. – Bəlkə də, qapının dalında oturub, onda belə şeylər olur. Bəzən qapıya qədər gəlir, sonra fikrini dəyişir. Patefonu yandırın, bax o ağ düymədir, sobanın yanındakı.

Yeşik ayaqqabı qutusunda bənzəyirdi, Sibilla diz üstə çöküb qaranlıqda əlini gəzdirərək valı qoydu. Yeşik sakitcə uğuldadı və uzaqdan gələn akkord yanlarında havadan asıldı, sanki, əl uzatsan çatardı. Qreqorovius hələ də bir qədər çaşqın vəziyyətdə qəlyanını doldurmağa başladı. Şenberq onun xoşuna gəlmirdi, ancaq iş bunda deyildi, gec vaxt, xəstə uşaq, bütün qadağalar pozulurdu. Lap səfeh idi. Ancaq bəzən onda belə şeylər olurdu, çəkindiylə hansısa qayda buna görə ondan qisas alırdı. Sibilla, sanki, başını döşəmənin üstündəki yeşiyin içərisinə soxaraq yatmışdı.

Arabir Rokamadurun fısıltısı eşidilirdi, ancaq Qreqorovius getdikcə daha çox musiqiyə dalırdı və birdən kəşf etdi ki, musiqinin onu çoxdan dünyasını dəyişmiş və dəfn olunmuş Vyana sakininin yanına aparmasına dinməz-söyləməz itaət edir. Sibilla döşəməyə uzanıb siqaret çəkir, arabir qaranlıq sifəti işıqlanırdı: gözləri yumuluydu, saçları alnına tökülmüşdü, yanaqları, sanki, göz yaşlarından parıldaırdı, amma o ağlamırdı, onun ağladığını düşünmək axmaqlıq olardı. O, tavanda dalbadal taqqıltı eşidib hirsindən dodaqlarını bir-birinə sıxdı. Qreqorovius diksindi, topuğunu sıxan əli hiss edəndə az qala qışqıracaqdı.

– Fikir verməyin, yuxarıdakı qocadır.

– Axı biz özümüz güclə eşidirik.

– Bütün bunları borular eləyir, – Sibilla müəmmalı tərzdə dedi. – Səs boruların içiylə gedir, belə şey əvvəl də olub.

– Akustika qəribə elmdir, – Qreqorovius dedi.

– Bir azdan yorulacaq, – Sibilla dedi. – Əclaf.

Yuxarıdan elə hey taqqıldadırdılar. Sibilla hirsə dikəldi və səsi bir az da azaldı. Səkkiz-doqquz akkord səsləndi, sonra pissikato başladı və tavan yenidən döyüldü.

– Ola bilməz, – Qreqorovius dedi. – Bu tipin nəşə eşidə bilməsi çox təəccüblüdür.

– Bəla burasındadır ki, onda bizdən daha yaxşı eşidilir.

– Bu ev, elə bil, Dionisin qulağıdır.

– Kimin? Adamın gərək bəxti olsun, adajio yenidən başlamışdı. O isə taqqıldadır, Rokamaduru oyadacaq.

– Bəlkə, bəsdir.

– Yox, mən qulaq asmaq istəyirəm. Qoy tavanı uçursun. Ona Mario Del Monakonun valını qoyardım, onda bilərdi; hayıf ki, məndə yoxdur. Əclafın biri, zəhləm gelir o alçaqdan.

– Lazım deyil, – Qreqorovius nəzakətlə qafiyə tutdu. – Artıq gecə yarından keçib, Lusia.

– Musiqi həmişə zamana uyğun olur, – Sibilla donquldandı. – Bu mənzildən gedəcəyəm. Səsini almaq mümkün deyil, belə də heç nə eşidilmir. Dayanın, gəlin axırıncı parçanı bir də dinləyək. Fikir verməyin.

Taqqıltı kəsildi və kvartet sakitcə uzaqlaşdı, bir müddət həтта Rokamadurun fısıltısı belə eşidilmədi. Sibilla qulağını dinamikə yapışdıraraq dərinədən nəfəs aldı. Taqqıltı yenidən eşidildi.

– Axmağın biri, – Sibilla dedi. – Həmişə belə edir.

– Tərslik etməyin, Lusia.

– Dayanın görüm. Onlar məni boğaza yığıblar, hamısını boynunun ardından tutub bayıra atardım. Həyatında ilk dəfə Şenberqi dinləmək istəyirsən, ilk dəfə istəyirsən ki...

O ağladı, kəskin hərəkətlə adapteri valın üzərindən son akkordlarla birlikdə götürdü və patefonu söndürmək üçün onun üzərinə əyildi; o çox yaxında idi və Qreqoroviusa onun belindən yapışb

qucaqlamaq və dizi üzərində oturtmaq elə də çətin deyildi. O, Sibillanın saçlarını tumarlayıb üzünü sildi. Sibilla isə ağlayır, tütün qoxusuyla hıçqırır və öskürürdü.

– Zavallı qızcığaz, zavallı qızcığaz – Qreqorovius onu sığallayaraq təkrarlayırdı. – Heç kəs onu sevmir, heç kəs. Hamı zavallı Lusiaya mürdarcasına yanaşır.

– Sarsaq, – Sibilla burnunu çəkərək və göz yaşlarını udaraq dedi. – Mən ona görə ağlayıram ki, bunu istəyirəm, ona görə ağlamıram ki, mənə təskinlik versinlər. İlahi, belə də iti diz olar, elə bil, qayçıdır.

– Bir az da oturun, nolar, – Qreqorovius yalvardı.

– İstəmirəm, – Sibilla dedi. – Bu sarsaq da döyməkdən yorulmadı.

– Fikir verməyin, Lusia. Yazıq...

– Elə hey döyür, döyür, başa düşə bilmirəm, bu nə deməkdir.

– Qoy döysün, fikir verməyin, – Qreqorovius yersiz məsləhət verdi.

– Bir az öncə siz özünüz də narahat olurdunuz, – Sibilla dedi və düz onun sifətinə hırıldadı.

– Tanrı xətrinə, əgər siz bilsəniz...

– Lazım deyil, lazım deyil, mən hər şeyi bilirəm, bir dəqiqə, Osip, – Sibilla dedi və birdən başa düşdü ki, o, musiqiyə görə taqqıldadır. – İstəyirsizsə, biz dinləməyə davam edə bilərik.

– Tanrı xətrinə, yox, yox.

– Məgər eşitmirsiniz, o elə hey döyür?

– Mən indi onun yanına qalxıb ağız-burnunu əzəcəyəm, – Qreqorovius dedi.

– Yaxşı, – Sibilla onu dəstəklədi və yerindən sıçrayaraq ona yol verdi. – Deyin ki, onun gecə saat birdə insanları oyatmağa haqqı yoxdur. Gedək, qalxın, onun qapısı soldadır, üzərinə çəkmə vurulub.

– Qapının üzərində çəkmə?

– Hə, başdanxarab qocanın biridir. Çəkmə və yaşıl akkordeon qırığı. Nə oldu, niyə getmirsiniz?

– Məncə, lazım deyil, – Qreqorovius yorğun halda dedi. – Hər şey biz düşündüyümüz kimi deyil, heç bir mənası yoxdur. Lusia, siz başa düşmədiniz ki... Axı bu nə deməkdir, o taqqıldatmağı kəsməlidir axı.

Sibilla küncə çəkildi, qaranlıqda şotkaya oxşayan nəyisə mismardan götürüdü və Qreqorovius onu tavana necə döyəclədiyini eşitdi. Yuxarıda susdular.

– İndi kefimiz nəyə istəyirsə, ona da qulaq asarıq, – Sibilla dedi.

«Maraqlıdır», – Qreqorovius düşündü.

– Heç olmasa, – Sibilla dedi, – Bramsın sonatasına. Nə yaxşı oldu, o taqqıldatmaqdan yoruldu. Dayanın, indi mən valı tapacağam, o, buralarda olmalıdır. Heç nə görünmür.

«Horasio orada, qapının dalındadır, – Qreqorovius düşündü. – Pilləkənin üstündə oturub, arxasını da qapıya söykəyib, hər şeyi eşidir. Taro kartlarındakı fiqur kimi, indicə doğacaq bir şey kimi, hər tərəfinin və hər üzünün bilavasitə öz mənası olan çoxüzlü kimi, hər şey vasitəli bir məna ilə uyğun gələnə və kəşf olunana qədər yalan. Beləliklə, Brams, mən, tavanın taqqıldaması, Horasio – bütün bunlar birlikdə yavaş-yavaş hansısa izahata doğru hərəkət edir. Buna baxmayaraq, heç bir şeyin əhəmiyyəti yoxdur». O, özündən soruşdu: görəsən, qaranlıqda Sibillanı yenidən qucaqlamaq istəsəm, nə olar? «Axı, o, buradadır və qulaq asır. Yəqin ki, o bizi eşitməyindən ləzzət almağa da qadirdir, bəzən o, sadəcə, iyrənc olur». O nəinki Horasiiodan qorxur, hətta bunu özlüyündə çətinliklə boynuna alırdı.

– Yəqin, budur, – Sibilla dedi. – Hə, gümüşü etiketi var, üstündə də iki quş. Kimdir o, qapının dalında danışan?

«Hə, şüşə çoxüzlü və qaranlıqda o, yavaş-yavaş kristallardan yığılır, – Qreqorovius düşündü. – İndi Sibilla bunu deyəcək, orada isə, qapının arxasında o baş verəcək və mən... Ancaq mən bunun və onun nə olduğunu bilmirəm».

– Bu Horasiiodur, – Sibilla dedi.

– Horasio bir qadınladır.

– Yox, bu, yəqin ki, yuxarıdakı qocadır.

– Qapısına çəkmə mıxlanan?

– Hə, onun səsi qarı səsinə, sağsağan səsinə oxşayır, həmişə də qoyun dərisindən papaq qoyur.

– Yaxşısı budur, val qoymayaq, – Qreqorovius məsləhət verdi. – Baxaq görək nə olur.

– Sonra isə Bramsın sonatasına qulaq asa bilərik, – Sibilla əsəbi tərzdə dedi.

«Qədim dəyər şkalası, – Qreqorovius düşündü. – Onlar orada, pilləkən meydançasındadırlar, zülmət qaranlıqda indi bir-birinə girəcəklər, bu isə sonata dinləməyi ağılından çıxara bilmir». Ancaq Sibilla həmişəki kimi haqlı çıxdı, təkcə o haqlı çıxdı. «Deyəsən, mən xurafata düşündüyümdən daha çox inanırammış, – Qreqorovius qət etdi. – Düşünmək olar ki, əgər affranchi¹ həyat tərzini keçirirsənsə, Lütəsiyanın maddi və mənəvi parazitizmini qəbul edirsən, ya da Adəməqədərki insan kimi xurafatdan azadsan. Axmağın biri».

– «The rest is silence»², – Qreqorovius ah çəkərək dedi.

– Silence my foot³, – ingiliscə kifayət qədər çox söz bilən Sibilla dedi. – İndi görəcəksiz, onlar yeni üsulla başlayacaqlar. Birinci də qoca ağzını açacaq. Budur, buyur. «Mais qu'est-ce que vous foutez?»⁴ – Sibilla ağzını əyərək burnunda danışdı. – Görək, Horasio necə cavab verəcək. Mənə elə gəlir ki, o, xısnı-xısnı gülür, o gülməyə başlayanda söz tapa bilmir, inanılmazdır. Gedim görüm, orada nə baş verir.

– Necə də yaxşıydı, – Qreqorovius elə pıçıldadı ki, sanki, onun yanına qovucu mələk gəlmişdi. Herard David, Van der Veyden, Flemal ustası – bu saatda bütün mələklər dəhşətli dərəcədə flənmanlı mələklərə oxşayırdılar, eynilə onlar kimi gənbulsifət və kütbeyin, ancaq hamar-tumar, parıltılı və islaholunmaz dərəcədə burjua. (Daddy-ordered-it, so-you-better-beat-it-you-lousy-sinners.²) Bütün otaq mələklərlə doluydu, «I looked up to heaven and chat did I see//A band of angels comin' after me»³ – həmişə belə qurtarır: polis-mələklər, vergiyiğan mələklər və sadəcə, mələklər. Bu nə qarmaqarışıqlıqdır; soyuq hava cərəyanı ayaqlarımda gəzdirdi, ağır pilləkən söyüşü qulaqlarıma doldu, gözlərimi isə Sibillanın qapı oyuğunda əriyən silueti tutdu.

– C'est pas des façons ça, – qoca deyirdi. – Empêcher les gens de dormir a cette heure c'est trop con. J'me plaindrai a la Police, moi, et puis qu'est-ce que vous foutez la, vous planque par terre contre la porte? J'aurais pu me casser la gueule, merde alors.⁴

– Gedin yatın, babacan, – Horasio döşəmədə yerini rahatlayaraq deyirdi.

– Dormir, moi, aves le bordel que fait votre bonne femme? Ça alors comme culot, mais je vous previens, ça ne passera pas comme ça, vous aurez de mes nouvelles⁵.

– «Mais de mon frere le Poete on a eu des nouvelles»¹ – Horasio əsnəyərək dedi. – Necə tip olduğunu təsəvvür edirsən?

– Zırrama, – Sibilla dedi. – Patefona lap az səs vermişəm, o isə taqqıldadır. Valı götürdüm – o, yenə də döyür. Nə istədiyini özü də bilmir.

– Bəs necə, bu barədə lətifə də var, birisi ayağından başmağını salıb itirir.

– Belə lətifə eşitməmişəm, – Sibilla dedi.

– Belə də bilirdim, – Oliveyra dedi. – Buna baxmayaraq, qocalar məndə hörmət və başqa hansısa hisslər doğurur, ancaq buna bir banka formalin alıb, özünü də salardım həmin bankanın içinə ki, bir də qəmiş xəstəliyinə tutulmasın.

– Et en plus ça m'insulte dans soncharabia de sales meteques? – qoca dedi. – On est Franse , ici. Des salauds, quoi. On devrait vous mettre a la porte, c'est une honte. Q'est-ce que fait le Gouvernement, il me demande. Des Arabes, tous des fripouilles, bande de tueurs².

– Murdar metislər haqqında bəsdir, siz Argentinanın şirəsini soran fransızları kaş görəydiniz, – Oliveyra dedi. – Nooldu, qulaq asa bildiniz? Mən elə indicə gəlmişəm, tamam islanmışam.

– Şenberqin kvartetini, sonra da sakitcə Bramsin sonatasını dinləmək istəyirdim.

– Yaxşısı budur, gəl onu sabaha saxlayaq, – Oliveyra mülayim tonda dedi və «Qoluaz»ı alışıdırmaq üçün dirsəkləndi. – Rentez chez vous, monsieur, on vous emmerdera plus pour ce soir³.

– Des faineants, – qoca dedi. – Des tueurs, tous⁴.

Kibritin alovunda qoyun papaq, yağlı xalat və qəzəbdən yanan gözlər göründü. Pilləkən meydançasına papağın nəhəng kölgəsi düşmüşdü, Sibillanın kefi yüz biri vururdu. Oliveyra ayağa qalxıb kibriti söndürdü və qapını arxasınca sakitcə örtərək otağa daxil oldu.

– Salam, – Oliveyra dedi. – Göz-gözü görmür, çə.

– Salam, – Qreqorovius dedi. – Yaxşı ki, canını ondan qurtardın.

– Per modo di dire¹. Əslində, qoca haqlıdır, üstəlik o həm də qocadır.

– Onun qoca olması hələ səbəb deyil, – Sibilla dedi.

– Bəlkə də, səbəb deyil, amma üzrdür.

– Sən ki özün deyirdin: Argentinanın faciəsi ondadır ki, onu qocalar idarə edir.

– Bu faciənin üzərindəki pərdə artıq götürülüb, – Oliveyra dedi. – Perondan sonra hər şey tərsinə döndü, indi cavanlar bərk gedirlər, bu isə, deyəsən, daha da pisdir, ancaq nə etmək olar. Yaşla, nəsillə, rütbəylə, vəzifəylə və müxtəlif təbəqələrlə bağlı bütün söz-söhbətlər boş şeydir. Mənə elə gəlir ki, biz ona görə özümüdə əziyyət verib pıçıldayıırıq ki, Rokamadurun yuxusu şirin olsun.

– Hə, o, biz musiqi dinləməyə başlamazdan qabaq yatıb. Sən tamamilə islanmısan, Horasio.

– Fortepiano konsertinə getmişdim, – Oliveyra izahat verdi.

– Həə, – Sibilla dedi. – Yaxşı, gödəkçəni soyun, indi sənə isti mate dəmləyərəm.

– Bir stəkan da kanya ver, mənə, orada yarım şüşə qalmalıdır.

– Kanya nədir? – Qreqorovius soruşdu. – Qrapa kimi bir şeydir?

– Yox, daha çox macar baraskına oxşayır. Konsertdən sonra yaxşı gedir, xüsusilə də, əgər təsvirolunmaz nəticələri olan ilk təqdimatdırsa. Bəlkə, Rokamaduru oyatmamaq üçün zəif işıq yandırmaq?

Sibilla lampa yandırdı və döşəməyə qoydu, Rembrandt üslubunda Oliveyraya uyğun işıqlandırma təşkil etdi. Fərsiz oğul yenə evdədir, hər şey öz yerinə qayıtdı, bir anlıq olsa da, möhkəm olmasa da, niyə geri qayıtdığını, pilləkənlə addım-addım niyə qalxdığını özü bilməsə də. Sonra qapının ağzına çökdü və otaqdan gələn kvartetin finalını, Sibillayla Osipin pıçıltısını

dinlədi. «Yəqin, pişiklər kimi sevişiblər», – onlara baxaraq düşündü. Yox, ola bilməz, onlar onun qayıtmasını gözləmədilər, həm də geyimlidirlər, Rokamadur da yerində yatıb. Əgər Rokamadur stulların üstündə yatsaydı və Qreqorovius ayaqqabısız və pencəksiz olsaydı... Lənət şeytana, onun nəyinə lazım, burada artıq olan biri varsa, o da onun özüdür, öz üfunət qoxuyan yaş gödəkçəsiylə.

– Akustika, – Qreqorovius dedi. – Əla şeydir – səs materiyaya daxil olur və mərtəbələrə sürünür, divardan yatağın başına gedir, ağlasığmazdır. Siz nə vaxtsa başınızı ağzınadək dolu vannaya soxmusunuz?

– Olub, – Oliveyra gödəkçəsini küncə tullayıb kətilə oturaraq dedi.

– Başını suya soxub aşağıdakı qonşuların bütün danışdıqlarını eşitmək mümkündür, mənə, səslər borularla gəlir. Bir dəfə Qlazqoda qonşularımın trotskiçi olduqlarını öyrəndim.

– Qlazqodan danışanda adamın yadına pis hava və limanda gəzişən kədərli insanlar düşür, – Sibilla dedi.

– Kinoya daha çox oxşayır, – Oliveyra dedi. – Mate isə, elə bil, bütün günahların yuyulmasıdır, bilirsən, yaman sakitləşdirir. İlahi, çəkmələrimə nə qədər su dolmuşdu. Mate isə abzas kimidir. İçdinsə, qırmızı sətirdən başlaya bilərsən.

– Argentinasayağı şeylər mənlilik deyil, – Qreqorovius dedi. – Siz, deyəsən, başqa bir içki haqqında da danışırıdınız.

– Kanyanı gətir, – Oliveyra əmr verdi. – Orada yarım şüşə, bəlkə də, daha çox qalıb.

– Siz onu buradan alırsınız? – Qreqorovius soruşdu.

«O niyə həmişə cəm halda danışır? – Oliveyra düşündü. – Yəqin, bütün gecəni kef ediblər burada, bu dəqiqdir. Belə dee».

– Yox, mənə qardaşım göndərir. Mənim qardaşım var, o, Rosarioda yaşayır, əla oğlandır. Kanyanı və danlaqları mənə artıqlamasıyla göndərir.

O, boş qabı Sibillaya uzatdı; qız Oliveyranın ayaqlarının uc tərəfində çöməlib oturmuşdu, əlində qaynar su dolu bardaq vardı. Sibillanın barmaqlarını öncə topuqlarında, sonra isə ayaqqabılarının bağından yapışdığını hiss edəndə xeyli rahatladı və dərindən köks ötürərək çəkmələrini çıxarmağa izin verdi. Sibilla onun yaş corablarını çıxardı və ayaqlarını «Figaro Litterature»¹nin ikiqat səhifəsinə bükdü. Mate çox tünd və acı idi.

Kanya Qreqoroviusun xoşuna gəldi, bu, baraskın eynisi deyildi, amma oxşayırdı. Onda macar və çex içkilərinin böyük bir kataloqu vardı – özünəməxsus nostalji kolleksiyası. Bayırda aramla yağış yağırdı, hamı, xüsusən də bir saatdan bəri ağlamayan Rokamadur özünü yaxşı hiss edirdi. Qreqorovius Transilvaniya haqqında və Salonikidə başına gələn əhvalatları danışdı.

Oliveyranın yadına düşdü ki, tumbanın üzərində bir qutu «Qoluaz», içində isə şap-şaplar var. Əli ilə yoxlaya-yoxlaya yatağa yaxınlaşdı. «Vyanadan uzaqda olan hər yer Parisdən mücərrəd görünür», – Qreqorovius elə danışdı ki, sanki, üz istəyirdi. Horasio tumbanın üzərindəki siqareti tapıb, şap-şapları axtarmağa başladı. Qaranlıqda o, üzüyuxarı yatan Rokamadurun başını güclə sezirdi. Özü də anlamadan barmağıyla onun alnına toxundu. «Anam Transilvaniya haqqında danışmaqdan qorxurdu, qorxurdu ki, onu xortdanlar və başqa bunabənzər məxluqlarla bağlı hadisələrlə əlaqələndirsinlər... Tokayın nə olduğunu bilirsiniz?» Horasio çarpayının yanında dizi üstündə dayanaraq diqqətlə ətrafa baxdı. «Təsəvvür edin ki, siz Montevideodasınız, – Sibilla deyirdi. – Bəziləri elə bilir ki, bəşəriyyət – bütöv bir şeydir, ancaq Təpənin yanında yaşayanda... Bəs tokay quşdur?» – «Bəlkə də, müəyyən mənada». (Necə yəni müəyyən mənada? Quşdur, yoxsa quş deyil?) Barmaqları dodağa toxundurmaq yetərdi ki, bütün suallar təxirə salınsın. «Mən özümə, Lusia, çox da orijinal olmayan obrazlara müraciət etməyi rəva görürəm. Hər cür yaxşı şərabda quş mürgüləyir». Süni tənəffüs? Səfehlikdir. Onun əllərinin belə titrəməsi daha böyük axmaqlıqdır və o, təpədən-dırnağa dək islanmış paltarda həm də corabsızdır (spirtlə ovmaq lazımdır, yaxşı-yaxşı). «Un soir, l'ame du vin chantait dans les bouteilles»¹– Osip deklamasiya etdi. – Məncə, artıq Anakreont...» Ona elə gəldi ki, Sibillanın incik susqunluğunu və fikirlərini demək olar ki, hiss edə bilir: Anakreont yunan yazıçısıdır, oxumamışam. Hamı onu tanıyır, mənə yox. Bəs bu misra kimindir: “Un soir, l'ame du vin”? Horasionun əli mələfənin altıyla sürüşdü; o, böyük çətinliklə Rokamadurun balaca qarnına, soyuq ayaqlarına toxundu – yuxarıları, yəqin, hələ soyumayıb, yox, tamam soyuyub. «Necə lazımdırsa, elə hərəkət etmək lazımdır, – Oliveyra düşündü. – Qışqırmaq, işığı yandırmaq, necə lazımdırsa və təbii olaraq oxşayıb-ağlamaq. Niyə? Bəlkə, hələlik... Onda belə çıxır ki, bu instinkt mənim üçün mənasızdır, mənim qanımda olan bir şey mənim üçün mənasızdır. Əgər indi qışqırsam, Bert Trepa ilə başıma gələn təkrar olunacaq, yenə də səfeh cəhd, yenə təəssüf. Necə lazımdırsa, elə də etmək, belə hallarda nə etmək lazımdırsa, onu etmək. Yox, bəsdir. Əgər bütün bunların boş bir şey olduğunu bilirəmsə, işığı yandırmağın, qışqırmağın nə mənası var? Riyakar, yaramaz, insafsız riyakar. Ən yaxşı halda onu etmək olar ki...» Qreqoroviusun stəkani kanya şüşəsinə dəyib cingildədi. «Hə, baraska çox oxşayır». Siqareti dodaqları arasında sıxaraq kibriti çəkdi və ətrafa baxdı. «Bax ha, oyadarsan», – Sibilla təzə mate dəmləyə-dəmləyə dedi. Horasio cəld kibriti üfürdü. Məlumdur ki, əgər bəbəklərə gün işığı düşərsə, onda... Quod erat demonstrandum. 1 «Barask kimidir, ancaq ətirli deyil», – Osip deyirdi.

– Qoca yenə döyür, – Sibilla dedi.

– Yəqin, dəhlizin qapısı çırpıldı, – Qreqorovius dedi.

– Bu evlərdə dəhliz yoxdur. O, sadəcə, ağılımı itirib, vəssalam.

Oliveyra şap-şapları geyinib kresloya qayıtdı. Mate əlaydı, qaynar və acı. Yuxarıdan iki dəfə də taqqıldatdılar, ancaq yavaşdan.

– O, taxtabitiləri öldürür, – Qreqorovius təxmin etdi.

– Yox, o, qəzəbini uddu, ona görə də bizi yatmağa qoymayacaq. Horasio, get ona bir-iki kəlmə de.

– Özün get, – Oliveyra dedi. – Bilmirəm niyə, amma səndən daha çox qorxur, nəinki məndən. Hər halda, səni ksenofobiya ilə qorxutmur, aparteidi və başqa diskriminasiyaları xatırlatmır.

– Mən getsəm, ona elə sözlər deyəcəyəm ki, polis dalınca qaçmalı olacaq.

– Bu yağışda? İstəyirsən, onunla bir az yumşaq danış, qapısındakı bər-bəzəyi təriflə. De ki, sən özün anasan, nə bilim, bunabənzər şeylər. Qulaq as, get.

– Həvəsim yoxdur, – Sibilla dedi.

– Getsənə, – Oliveyra astadan dedi.

– Niyə mənim getməyimi bu qədər istəyirsən?

– Sözümlü yerə salma, görərsən, o sakitləşəcək.

Daha iki dəfə döydülər, sonra yenə bir dəfə. Sibilla qalxıb otaqdan çıxdı. Horasio qapıya qədər onunla getdi, onun pilləkənlə yuxarı qalxdığına əmin olduqdan sonra işığı yandırır Qreqoroviusa baxdı. Barmağıyla çarpayını göstərdi. Bir dəqiqədən sonra Qreqorovius yenidən kresloya oturanda işığı söndürdü.

– İnanılmazdır, – Osip qaranlıqda kanya şüşəsindən yapışaraq dedi.

– Şübhəsiz. İnanılmazdır, həm də danılmazdır. Ancaq matəm nitqi söyləməyə gərək yoxdur, dostum. Bircə gün gəlməməyimlə gör nə baş verdi. Ancaq hər şeydə bir xeyir var.

– Başa düşürəm, – Qreqorovius dedi.

– Sən məni çox gözəl başa düşürsən. Çə va, çə va1. Hətta təsəvvür də edə bilməzsən ki, bu məni çox az məyus edir.

Qreqorovius diqqət etdi ki, Oliveyra ona «sən» deyər müraciət edir, bu da məsələnin mahiyyətini dəyişir, yəni hələ də mümkündür ki... O, Qırmızı Xaç, növbətçi aptek haqqında nəşə dedi.

– Nə istəyirsən elə, mənə daxli yoxdur, – Oliveyra dedi. – Bu gün məndə bir-birinin dalınca... Əcəb gündür.

Kaş ki yatağa girib iki il yata biləydi. «Miskin qorxaq», – o düşündü. Onun hərəkətsizliyini görən Qreqorovius da qəlyanını yandırdı. Uzaqdan danışq səsləri eşidilirdi, Sibillanın səsi yağışın şırıltısına qarışmışdı, qoca isə cır-cır səsiylə çığırırdı. Başqa bir mərtəbədə qapı çırpıldı, səs-küydən rahatsız olan qonşular çıxdılar.

– Əslində, sən haqlısan, – Qreqorovius etiraf etdi. – Ancaq mənə elə gəlir ki, belə hallarda qanun qarşısında hesabat vermək lazımdır.

– Demək, indi biz əməlli-başlı cəncələ düşmüşük, – Oliveyra dedi. – Əsasən də siz ikiniz, mən hər şey bitdikdən sonra gəldiyimi hər zaman sübut elə bilərəm. Ana öz körpəsinin ölməsinə göz yumur, görürsünüz, o məşğuldur, xalçanın üzərində sevgilisini qəbul edir.

– Əgər sən demək istəyirsənsə...

– Bilirsən, bunun heç bir əhəmiyyəti yoxdur.

– Bu yalandır, Horasio.

– Şəxsən mənimçün bunun olub-olmamasının fərqi yoxdur, bu ikinci dərəcəli məsələdir. Bunun mənə qətiyyəən dəxli yoxdur, mən evə ona görə qalxdım ki, islanmışdım və mate içmək istəyirdim. Yaxşı, gələn var.

– Yəqin ki, şahidləri çağırmaq lazımdır, – Qreqorovius dedi.

– Hə, çağır. Sənə elə gəlmir ki, bu, Ronaldın səsidir.

– Mən burada qala bilmərəm, – Qreqorovius ayağa qalxaraq dedi. – Nəsə etmək lazımdır, sənə deyirəm ki, nəsə etmək lazımdır.

– Mən səninlə razıyam, dostum, tamamilə və büsbütün. Hərəkət, hərəkət etmək lazımdır. Die Tatigkeit! , dostum. Əcəb işə düşdük, bircə bu çatmırdı. Sakit danışın, çe, uşağı oyadarsınız.

– Salam, – Ronald dedi.

– Salam, – Bəps açıq çətirlə içəri dürtülərək dedi.

– Yavaş danışın, – onların arxasınca daxil olan Sibilla dedi. – Bəlkə, çətirini bağlayasan?

– Haqlısan, – Bəps dedi. – Həmişə belə olur, hər dəfə onu yığmaq yadımdan çıxır. Səs salma, Ronald. Biz bircə dəqiqəliyə, Gi haqqında danışmağa gəlmişik, inana bilməzsiniz. Sizde nə olub, problemlər yanıb?

– Yox, Rokamadura görədir.

– Yavaş danış, – Ronald dedi. – Bu cındır çətirini də bir yerə sox.

– Zəhrimar elə çətin bağlanır ki, – Bəps dedi. – Asan açılır, amma çətin bağlanır.

– Qoca polislə hədələdi, – Sibilla qapını örtərək dedi. – Az qala məni döymüşdü, dəli kimi bağırırdı. Osip, kaş onun otağında nə baş verdiyini görəydiniz, hətta pilləkəndən də görünür. Masanın üstü boş şüşələrlə doludur, ortada isə yel dəyirmanı var, elə yekədir ki, sanki, həqiqidir,

belələrini Uruqvayda çöllərdə quraşdırırlar. Dəyirman yelçəkəndə fir-fir fırlanır, özümü saxlaya bilməyib qapının arasından baxdım, qoca hirsindən az qalır partlasın.

– Bağlaya bilmirəm, – Bəps dedi. – Elə belə də küncə qoyacağam.

– Lap yarasaya oxşayır, – Sibilla dedi. – Ver mən bağlayım. Gördün necə asandır?

– O, iki milini sındırdı, – Bəps Ronald dedi.

– Bəsdir deyindin, – Ronald dedi. – Biz onsuz da gedirik, bir dəqiqəliyə gəldik deyək ki, Gi bir túbik qardenal atıb.

– Bədbəxt mələk, – Giyə heç bir rəğbəti olmayan Oliveyra dedi.

– Etyen onu demək olar ki ölümçül vəziyyətdə tapıb, Bəpslə mən vernisaja getmişdik (sonra danışaram, əla idi), Gi gəlib, yatağa uzanıb və özünü zəhərləyib, təsəvvür edirsiniz?

– He has no manners at all, – Oliveyra dedi. – C'est regrettable¹.

– Etyen bizdən sonra gəlib; xoşbəxtlikdən hamıda bizim mənzilin açarı var, – Bəps dedi. – Eşidib ki, kimsə öyüyür, içəri girib, görüb ki, Gidir. Əməlli-başlı ölürmüş. Etyen qaçıb kömək çağırıb. Onu ağır vəziyyətdə xəstəxanaya aparıblar. Bir yandan da bu yağış, – Bəps sonsuz kədər içində əlavə etdi.

– Oturun, – Sibilla dedi. – Yox, stulda oturma, Ronald, onun ayağı yoxdur. İlahi, lap zülmətdir, Rokmadura görədir. Sakit danışın.

– Bizə qəhvə dəmlə, – Oliveyra dedi. – Belə də hava olar?!

– Mən getməliyəm, – Qreqorovius dedi. – Plaşımı bilmirəm hara qoymuşam. Yox, orada yoxdur. Lusian...

– Qalın qəhvə için, – Sibilla dedi. – Onsuz da metro bağlanıb, bizsə bir yerdəyik, necə də yaxşıdır. Horasio, sən qəhvə üyüdərsən?

– Hava ağırdır, – Bəps dedi.

– Küçədə də ozona təəccüblənir, – Ronald hirsənərək dedi. – At kimidir, hər şeyin sadəsini xoşlayır, qatışıqsız. Əsas rəngləri, yeddi səsdən ibarət qammanı. Adam deyil ki, inanın.

– İnsanlıq – idealdır, – Oliveyra qaranlıqda qəhvəüydəni axtararaq dedi. – Bilirsinizmi, ruhun da öz tarixçəsi var. Ozonun bol olduğu küçədən yaş vəziyyətdə gəlib əlli əsr ərzində hərərətin saxlanması baxımından təkmilləşən mühitə düşürsən... Bəps bizdə duyğu və hissiyyat məsələlərinə baxan Rip Van Vinkldir.

– Oho, Rip Van Vinkl, – Bəps lovğalandı. – Nənəm mənə danışmışdı.

– Aydahoda, bilirik, – Ronald dedi. – Hə, Etyen düz yarım saatdır bizə, bara zəng vurur, desin ki, axşam evə gəlməsək yaxşı olar, hər ehtimala qarşı, Ginin ölməyini, ya da qardenalın hamısını qaytarmağını öyrənənə qədər. Fliklər birdən tökülüşüb gəlsələr və bizi orada tapsalar, əllərinə yaxşı bəhanə düşəcək, onsuz da son zamanlar Klubu görməyə gözləri yoxdur.

– Klubun nəyi pisdir ki? – Sibilla fincanları dəsmalla silərək dedi.

– Heç nəyi, elə ona görə də adam özünü müdafiəsiz hiss edir. Qonşular durmadan səs-küydən, gecələr musiqi səsinə, kefirmiz istəyəndə gəlib-getməyimizdən şikayət edir... Hələ üstəlik Bəps də qapıçı qadınla, ümumiyyətlə, binanın bütün qadınlarıyla dalaşır, onlarınsa hamısı əlli-yetmiş yaşlarındadır.

– They are acful, – Bəps çantasından çıxardığı konfeti ağzında çeynəyərək dedi. – Daim elə bilirlər ki, marixuana iyi gəlir, lap qovurma bişirsən də.

Oliveyra qəhvə üyütməkdən təngə gəlib dəyirmanı Ronaldada verdi. Bəpslə Sibilla lap astaca Ginin intihar etməsinin səbəbini müzakirə edirdilər. Plaşını tapa bilməyən Qreqorovius kresloya qayıdıb sönmüş qəlyanını dişləriylə sıxaraq sakitləşdi. Yağış pəncərənin şüşəsini döyəcləyirdi. «Şenberq və Brams, – Oliveyra siqaret çıxararaq düşündü. – O qədər də pis deyil, belə hallarda, bir qayda olaraq, köməyə Şopen, ya da Ziqfridin «Todesmusik»¹li gəlir. Dünən Yaponiyada tornado iki-üç min insanın həyatına son qoyub. Statistika dilinə keçsək...» Lakin statistika siqaretin yağlı dadını azaltmadı. Kibriti çəkib siqaretin hər tərəfinə baxdı. «Qoluaz»² əladır, qar kimi ağappaq, incə hərflər və nəmlənmiş uc tərəfdə bir-birinə yapışmış pırtlaşıq kağız tellər. «Əsəbiləşəndə həmişə siqareti yaşlayıram, – o düşündü. – Məsələn, Roz Bob haqqında düşünəndə... Hə, əcəb gündür, hələ zırıltı qabaqdadır». Yaxşısı budur, Ronaldada deyim, Ronaldsa öz üsuluyla, demək olar ki, Periko Romeronu valeh edən telepatik yolla Bəpsə desin.

Kommunikasiya nəzəriyyəsi – ədəbiyyatın hələlik öz qarmağına keçirə bilmədiyini ən maraqlı mövzulardan biri, yeni Həksillər və Borxeslər ortaya çıxmıyanadək heç keçirə bilməyəcək də. Ancaq Ronald Bəps və Sibillayla pıçıldaşmağa elə aludə olmuşdu ki, dəyirmanı güclə fırladırdı, görünən oydu ki, belə getsə, qəhvəni heç qıyamət gününədək də üyüdə bilməyəcək. Oliveyra son dərəcə müasir olan stuldan sürüşüb döşəməyə düşdü və başını qəzet qalağına söykəyərək yerini rahatladı. Tavan qərribə şəkildə işıqlanmışdı, ancaq, deyəsən, ona elə gəlirdi. O, gözlərini yumdu və işıqlanma bir an da uzandı, sonra isə nəhəng bənövşəyi şarlar bir-birinin ardınca partlamağa başladı, puf, puf, puf, görünür şarlar sistola, yaxud diastola üzrə sıxılırdı, kim bilir. Haradasa binanın üçüncü mərtəbəsində telefon zəng çaldı. Parisdə gecə yarısı telefon zəngi – görünməmiş işdir. «Başqa ölən də var, – Oliveyra düşündü. – Yuxuya bu qədər hörmət bəslənilən bu şəhərdə başqa cür ola bilməzdi». Bir dəfə argentinalı dostlarından birinin okeanın o tayından qonaq gəlməsi yadına düşdü: çatan kimi ona zəng vurmuşdu, təxminən gecə saat on birin yarısı olardı. «Bottin» telefon məlumat bürosundan Oliveyranın yaşadığı binadan birinin ev telefonunu necə öyrəndiyini demək çətindir, amma, hər halda, zəng vurmuşdu. Beşinci mərtəbədə yaşayan robe de chambre¹ geyinmiş tərbiyəli adam onun qapısını döyür, sifəti bumbuzdur, quelqu'unvous demande au telephone,² və Oliveyra çaşqın halda trikotaj pijamasını əyninə çəkib qaça-qaça

beşinci mərtəbəyə qalxır, oradakı sinyora açıq-aşkar qəzəblənib, zəng vuransa dostu Ermidadır, o, Parisdədir, nə vaxt görüşə bilərik, çə, məndə çoxlu xəbərlər var, Treveler də salam göndərüb, Bidu qardaşları da və sair və ilaxır, sinyora isə Oliveyranın yaxın adamının öldüyünü eşidib nə zaman ağlayacağını gözləyə-gözləyə qəzəbini boğmağa çalışır, Oliveyra nə edəcəyini bilmir, vraiment je suis tellement confus, madame, monsieur, c'était un ami qui vient d'arriver, vous comprenez, il n'est pas du tout au courant des habitudes...³ Ah, Argentina, evlərin qapıları taybatay açıqdır, nə vaxt istəyirsən gəl, lap gecə, gecə yarısı, vaxt nə qədər istəyirsən. Hər şey irəlidedir, qarşıda hələ puf, puf, puf, səndən üç metr aralı olanın gözlərində isə yəqin ki – heç bir şey, heç bir şey, puf, puf, onunçün bütün kommunikasiya nəzəriyyəsi bitmişdir, başlamadan, papa-pa demədən, ma-ma-ma, pi-pi, ka-ka demədən – heç bir şey, yalnız meyit soyuqluğu, ətrafda da yad adamlar, hətta musiqini necə dinləməyi və günahsız körpənin qayğısını çəkməyi bacaran uruqvaylılar və meksikalılar da deyil, göydən düşmüş kimi birdən-birə ortaya çıxan adamlardır, ona xatirə yumağının bircə ipini uzatmaq yetər, o qədər də primitiv adamlar deyillər ki, bütün ədəb qaydalarını pozan bu qalmaqallı özlərininki hesab etsinlər və bu cür qalmaqallı durumları inkar edərək onu little casuality¹ elan edəcək qədər (məsələn, «Veronika» qasırğası üç min insanı yer üzündən silib) mötəbər də deyillər. «Ancaq bunlar hamısı ucuz antropologiyadır, – Oliveyra soyuq titrətmənin mədəsini qıc etdiyini hiss edərək düşündü. Həmişə sinir spazmasıyla qurtarır. – Budur onlar, əsl kommunikasiyalar, informasiyanın dərialtı dillə ötürülməsi, heç lüğət də lazım deyil, çə». Rembrandtın lampasını kim söndürdü? O görmədi; elə indicə döşəmənin üzərində köhnə qızıl tozcuqlar göründü, Ronaldla Bəps gələndən sonra nə baş verdiyini yadına salmağa nə qədər çalışsa da, bir şey alınmadı, işin nəhs gətirməyi bax budur, bəlkə, Sibilla (yəqin ki, Sibilla), bəlkə də, Qreqorovius, axı kim söndürdü lampanı?

– Qəhvəni qaranlıqda necə hazırlayacaqsan?

– Bilmirəm, – Sibilla fincanları itələyərək dedi. – Əvvəl yenə bir az işıq vardı.

– Yandır, Ronald, – Oliveyra dedi. – Sənin stulunun altındadır. Sadə sistemdir, sadəcə, bur.

– Bunların hamısı ən səfəh şeylərdir, – Ronald dedi və heç kəs onun lampanın yandırılmasını, yoxsa başqa bir şeyi nəzərdə tutduğunu anlamadı. Işıq bənövşəyi halqaları apardı və Oliveyra siqaretinin dadını daha kəskin hiss etdi. İndi o, özünü, doğrudan da, yaxşı hiss edirdi: otaq istiydi və indi onlar qəhvə içəcəkdilər.

– Bura gəl, – Oliveyra Ronaldı dedi. – Bura sənin stulundan yaxşıdır, onun üstündə iti nəşə var, adamın yanına batır. Əminəm ki, Vonq onu özünün Pekin kolleksiyasına daxil edəcək.

– Burada mən çox rahatam, – Ronald dedi, – sən nəyisə səhv salırsan.

– Sənin yerin rahat deyil, gəl bura. Bilmək istəyirəm, bu gün qəhvə olacaq, yoxsa yox.

– Ömr verməyinə bir bax, – Bəps dedi. – O, sənə qarşı həmişə belədir?

– Demək olar ki, həmişə, – Sibilla ona baxmadan cavab verdi. – Mənə kömək elə, sinini sil.

Oliveyra Bəpsin qəhvə hazırlama üsulunu müzakirə edəcəyini gözləyirdi, bu zaman Ronald stuldan qalxaraq onun yanında çöməldi və Oliveyra onun qulağına bir neçə söz dedi. Onları eşidən Qreqorovius qadınlarla söhbətə qoşuldu və mokko tərifləri, onun hazırlanma sirlərinin itirilməsiylə bağlı gileylər Ronaldın replikasını boğdu. Ronaldsa yenidən öz stuluna qayıtdı və qəhvə fincanını Sibilladan aldı. Tavanı yenidən o qədər bərk olmayan zərbələrlə döydülər, bir dəfə, iki, üç. Qreqorovius diksindi və qəhvəni birnəfəsə uddu. Oliveyra qaqqıldayıb gülməkdən özünü güclə saxladı, yeri gəlmişkən, gülsəydi, mədəsindəki qıcolma keçib gedərdi. Sibilla, sanki, təəccüblənərək növbəylə hamını nəzərdən keçirdi və masanın üzərindəki siqaretləri elə eşələdi ki, sanki, anlamadığı bir şeydən çıxış yolu axtarırdı – məsələn, qərribə yuxudan.

– Addım səsləri gəlir, – Bəps Blavatskayanın intonasiasını yamsılayaraq dedi. – Qocanın, yəqin, başı çatmır, onunla ehtiyatlı olmaq lazımdır. Bir dəfə Kanzas-Sitidə... Yox, deyəsən, kimsə pilləkənlə qalxır.

– Bu pilləkən, elə bil, mənim qulağımın içindədir, – Sibilla dedi. – Karlara lap yazığım gəlir. İndi, məsələn, mənə elə gəlir ki, əlim pilləkənin üstündədir və mən pillələri tumarlayıram. Məktəbdə oxuyanda bir dəfə inşadan on almışdım, kiçik bir səsi təsvir etdiyimə görə. Çox gözəl səs idi, gedib-gəlirdi, başına cürbəcür işlər gəlirdi...

– Mənsə, əksinə... – Bəps başladı. O'key, bəsdir məni çimdiklədin.

– Əzizim, – Ronald dedi, – bir az sussana, qoy görək nə sədir. Hə, bu gopçular padşahı, böyük apokalipsis möcüzəsi Etyendir.

«Sakit qəbul etdi, – Oliveyra düşündü. – Dərmanı ona saat ikidə verib. İki saat vaxtımız qalıb». Bu möhlətin nəyinə lazım olduğunu anlamır, anlamaq istəmirdi, artıq məlum olan bir şeyi inkar etməyə nə lüzum vardı. İnkər, mənfi, neqativ... «Hə, bu, gerçəkliyin neqativi idi, necə olmalıydısa, elə, başqa sözlə... Qulaq as, Horasio, bu qədər metafizika yetər. Alas, poor Yorick, ça suffit¹. Mən bundan qaça bilmərəm, bir halda ki, belədir – ən yaxşısı işığı yandırıb bu həqiqəti göyərçin kimi azadlığa buraxmaqdır. Neqativ. Tam inversiya, hər şey tərsinə... Əgər belədirsə, onun sağ olması tamamilə mümkündür, bizzə hamımız ölüyük. Ən sadə ehtimal: o bizi öz ölümündə günahkar bildiyinə görə öldürüb. Başqa sözlə, ən adi şeylərdə günahkar olduğumuza görə. Hə, əzizim, gözünün qabağına yerkökü asılmış uzunqulaq kimi hara gəlib çıxdın. Hə, bu Etyendir, şəkildəki əcinnənin özüdür ki var» .

– Kəfəni yırtdı, – Etyen dedi. – Bu köpəyoğlunun ömrü Sezar Borciadan da uzundur. Qusmağı bacarmaq bax bu imiş...

– Hə, danış, danış, – Bəps xahiş etdi.

– Mədəsini yudular, xüsusi imalələr, hər yerini iynələdilər, yaylı yataqda ayaqları başından yuxarı uzandırdılar. «Orest» restoranının bütün menyusunu qoydu yerə, görünür, orada nahar

edibmiş. Dəhşət, nə qədər qusdu, hətta içi doldurulmuş üzüm yarpağından belə. Təsəvvür edirsiniz, necə islanmışam?

– İsti qəhvə var, – Ronald dedi, – və kanya adlı içki, iyrəncdir.

Etyen finxırdı, plaşını soyunub sobaya söykəndi.

– Balaca necədir, Lusia?

– Yatıb, – Sibilla dedi. – Xoşbəxtlikdən çox yatır.

– Gəlin yavaş danışaq, – Bəps dedi.

– Axşam saat on birdə özünə gəldi, – Etyen az qala kövrələrək danışdı. – Doğrudan da, onu yaman günə qoymuşdular. Həkim ona yaxınlaşmağa icazə verdi və Gi məni tanıdı. «Gicbəsərin biri», – ona dedim. «Cəhənnəm ol», – o cavab verdi. Həkim qulağıma pıçıldadı ki, bu yaxşı əlamətdir. Palatada başqaları da vardı, mən özümü tox tutdum, bununla belə, xəstəxanalar mənimçün...

– Sən evdə olmusan? – Bəps soruşdu. – Axı sən polis şöbəsinə getməliydin?

– Yox, hər şey qaydasındadır. Hər halda, burada qalsaq yaxşıdır, Kaş ki Gini xərəkdə aparanda qapıçı qadının sir-sifətini görəydiniz...

– The lousy bastard1, – Bəps dedi.

– Mən üzümə xoş ifadə verərək onun yanından keçərkən əlinə toxunub dedim: «Madam, ölüm ölümdür, ona hörmətlə yanaşmaq lazımdır. Bu cavan oğlan məhəbbət üzündən özünə qəsd edib, Kreyslerin musiqisi ona təsir edib». O yerində dondu, gözlərini bərəldib mənə baxdı, gözləri isə, inanın ki, eynilə soyutma yumurtaya bənzəyirdi. Bu zaman xərək qapıya çatdı, birdən Gi dikəldi, rəngi qaçmış əliylə yanağına dayaq verdi, eynilə etrusk sarkofaqlarında olduğu kimi və qapıçı qadını başdan-ayağadək yaşıl şırnaqla islatdı. Sanitarlar qarınları cırılanadək güldülər, canım üçün.

– Yenə qəhvə istəyirsən? – Ronald soruşdu. – Döşəməyə otur, bura istidir. Yazıq Etyenə daha tünd qəhvə verin.

– Heç nə görmürəm, – Etyen dedi. – Niyə döşəmədə oturmaliyam ki?

– Horasio və mənimlə birlikdə olmaq üçün, biz burada keşik çəkirik, – Ronald dedi.

– Bəsdir axmaqlıq etdin, – Oliveyra dedi.

– Mənə qulaq as, burada otur və elə bir şey görəcəksən ki, Vonqun özü də belə şey görməyib. Bu gün səhər «Bardo»nu oxuyaraq xeyli əyləndim. Tibetlilər fəvqəladə məxluqlardır.

– Səni kim ağıllandırıb? – Etyen özünü Oliveyra ilə Ronaldın arasına soxaraq və qəhvəsini qurtumlayaraq soruşdu. – İçki verin, – Etyen dedi və əlini ərklə Sibillaya uzatdı, Sibilla butulkanı ona verdi. – İyrəncdir, – Etyen şüşəni başına çəkib dedi. – Yəqin, Argentinadan gəlib. İlahi, belə də ölkə olar?

– Mənim vətənimlə işin olmasın, – Oliveyra dedi. – Sən lap yuxarıdakı qoca kimi danışdın.

– Vonq məni bəzi testlərdən keçirib, – Ronald izahat verdi. – O deyir ki, mənim kifayət qədər ağılım var, artıq ondan səmərəli istifadə etməyin vaxtdır. Biz danışmışıq ki, mən «Bardo»nu diqqətlə oxuyacağam, sonra isə biz buddizmin əsaslarını öyrənəcəyik. Bəlkə, doğrudan da, mistik bədən mövcuddur, Horasio? Bəlkə də, insan öləndə... Nəsə maddiləşmiş fikir kimi bir şey, başa düşürsən.

Lakin Horasio Etyenin qulağına nəsə deyirdi, o isə cavabında nəsə donquldandı və küçədən gətirdiyi çamur, xəstəxana və pörtlədilmiş kələm qoxusunu ətrafa yayaraq yerində qurcuxdu. Bəps Qreqoroviusa keyliyə tutulmuş qapıçı qadının saysız qüsurlarından danışdı. Ronald bu yaxında üzərinə düşmüş erudisiyanın təsiri altında «Bardo»nun nə demək olduğunu kiməsə izah etmək istəyilə alışıb-yanırdı. Nəhayət, onun toruna qaranlıqda aşağıdan yuxarı baxanda Henri Murun heykəli kimi gözünün önündə qaralan Sibilla düşdü: əvvəlcə qara yubkanın altındakı dizləri, sonra tavana doğru yüksələn bədəni, onun üzərində isə qaranlıqdan da qara saç kütləsi. Kölgələr arasındakı bu kölgənin gözləri lampanın işığında parıldayırdı, özüsə qabaq ayaqları arxadakilərdən qısa olan kreslonun içinə pərçimlənərək sürüşüb yerə düşməməkçün durmadan mübarizə aparırdı.

– Rəzalətdir, – Etyen şüşəni yenidən başına çəkərək dedi.

– İstəmirsən, gedə bilərsən, – Oliveyra dedi, – ancaq, məncə, qorxulu heç nə olmayacaq, bu məhəllədə belə şeylər olur.

– Mən qalıram, – Etyen dedi. – Bu içkinin adı nədir? O qədər də pis deyil. Meyvə dadı verir.

– Vonq deyir ki, «Bardo» Yunqun çox xoşuna gəlib, – Ronald dedi. – Tamamilə aydındır, mənə elə gəlir ki, bunu ekzistensialistlər də əsaslı şəkildə öyrənməlidirlər. Bilirsən, Qiyamət günü Kral əlində güzgü qarşılayır, bu güzgü isə karmadır. Hər bir ölən adamın əməllərinin cəmi, təsəvvür edirsən. Ölən adam öz əməllərinin əksini görür, yaxşı və ya pis, ancaq bu əksətmə reallığa uyğun deyil, sadəcə, fikri obrazların proyeksiyasıdır... Qoca Yunqun başına hava gəlməsin, neyləsin. Ölülər Kralı güzgüyə baxır, əslində isə sənin yaddaşına baxır. Psxoanalizin bundan yaxşı təsvirini təsəvvür etmək mümkündürmü? Ancaq bundan da təəccüblüsü var, əzizim: Kralın qərar verdiyi məhkəmə onun məhkəməsi deyil, səninkidir. Sən özün də bilmədən özünü mühakimə edirsən. Sənə elə gəlmir ki, Sartr yaşamaq üçün Lxasaya getməlidir?

– İnanılmazdır, – Sibilla dedi. – Bəs bu kitab fəlsəfidir?

– Bu kitab ölülər üçündür, – Oliveyra dedi.

Hamı bayırdakı yağışın səsinə dinləyərək susdu. Qreqoroviusun Sibillaya yazığı gəldi: o, deyəsən, izahat gözləyirdi, ancaq soruşmağa ürək eləməirdi.

– Lamalar ölülərin verdiyi xəbərlərə inanırdılar, – o, Sibillaya dedi. – Onları varlığın xaricinə aparmaq üçün, onları xilas etmək üçün. Bax, məsələn...

Etyen Oliveyranın çiyinə söykəndi. Ronald sallağı oturaraq «Big Lip Blues» oxumağa və ölülər içində ən çox sevdiyi Celli Roll haqqında düşünməyə başladı. Oliveyra siqaret yandırdı və alov dostların üzünü Jorj de Laturun tablosundakı kimi bir saniyəlik işıqlandırdı; Qreqoroviusu qaranlıqdan çıxarıb pıçıltısıyla dodaqlarının hərəkətini uyğunlaşdırdı, kreslodə Sibillanı dikəldib kobudluq görməyə və izahat tələb etməyə həmişə hazır sifəti işıqlandırdı, mülayim Bəpsi və Ronaldı, miskin improvizasiyalar içində özünü unutmuş musiqini nəvazişlə yaladı. Kibritin sönməsilə eyni vaxtda qəflətən tavan da döyüldü.

«Il faut tenter de vivre»”, – Oliveyra xatırladı. – Pourquoi?1

Sətir yaddaşında bir an əvvəl, sifətlər kibrit alovunda görünən kimi işıqlandı: tamamilə gözlənilmədən və birdən-birə. Etyenin çiyindən isti vurur, onun burada olmasını (necə də aldadıcıydı), yaxınlığını (onu da sönən kibrit kimi ölüm məhv edəcəkdi, necə ki indicə bütün sifətlər və formalar yox oldular və tavana dəyən zərbələrdən araya sükut çökdü) xatırladırdı.

– Beləliklə, – Qreqorovius ibrətamiz tərzdə yekun vurdu, – «Bardo» bizi təmiz həyata, həyatın gərəkliliyinə o vaxt qaytarır ki, artıq heç bir şey edə bilmərik, artıq yatağa zəncirlənmişik və yastığımızın yerində xərcəng var.

– Ah, – Sibilla ah çəkdi. O, çox şey başa düşdü və tapmacanın bəzi hissələri öz yerini tutdu, lakin yəqin ki, bu dəqiqlik heç vaxt olmayacaq, kaleydoskopdakı kimi hər bir şüşəcik, hər bir çubuq, hər bir qum dənəsi mükəmməl, simmetrik, olduqca darıxdırıcı, buna rəğmən problemsiz-filansız.

– Qərb üsulunda dixotomiya, – Oliveyra dedi. – Həyat və ölüm, bu və o tərəfə. Ancaq sən «Bardo»n qətiyyəni bunu öyrətmir, əmin ol, halbuki şəxsən mənim onun haqqındakı təəvvürlərim olduqca dumanlıdır. Ancaq o, yəqin ki, daha elastikdir və o qədər də qəti deyil.

– Bilirsən, – Oliveyranın verdiyi xəbər içində yengəc kimi sürünərək bağırsaqlarını cızsa da, buna məhəl qoymadan özünü əla hiss edən Etyen dedi. – Bilirsən, əziz argentinalı dostum, Şərq heç də orientalistlərin iddia etdiyi kimi xüsusi bir şey deyil. Şərq mətnlərinin dərinliyinə azca baş vurmaq yetərlidir ki, hər zaman hiss etdiyini (ağlın anlaşılmaz şəkildə yolunu azaraq elə həmin ağlın köməyiylə intihara qərar verməsi) yenidən hiss etməyə başlayasan. Əqrəb neştərini sancır, halbuki o, öz əqrəbliyindən artıq bezib, ancaq özünü öldürməklə öz əqrəb mahiyyətini göstərmək zərurəti hiss edir. Mədrəsdə, yoxsa Heydelberqdə fərqi yoxdur: haradasa lap əvvəldə sözlə ifadə olunmayan bir səhv gizləniş və sizin haqqında danışdığınız, digərlərinin isə qulaq asdığı bu fenomen də oradan axıb gəlir. Onu izah etməyə istənilən cəhd isə hər kəsə məlum olan iflasa məhkumdur, çünki təyin və dərk etmək üçün, təyin və dərk olunanın xaricində olmaq lazımdır.

Ergo, Mədrəslə Heydelberq onunla təsəlli tapırlar ki, mövqelər müəyyənləşdirirlər, bəziləri diskursiv, digərləri isə intuitiv əsaslarda, halbuki istənilən orta məktəb məzununa bəlli olduğu kimi, dərk olunanla intuitiv olan arasındakı fərq qətiyyəən aydın deyil. Beləliklə, belə çıxır ki, insana elə gəlir ki, guya, o, dərinliyinə gedə bilmədiyi sahələrdə istiqaməti inamla müəyyən edə bilər: oynayanda, işğal edəndə, bu və ya digər etnik əsas üzərində özünə bu və ya digər karkas düzəldəndə, əsas sirr hansısa kəşfə aid olunanda. Hara fırlatsan da, belə çıxır ki, bizim başlıca alətimiz, loqosumuz bizi heyvanlar aləmindən ayırandır, yüzfaizli tələ də elə odur. Labüdə nəticə də bizə, guya, kənardan tələqin olunan nəyinsə – kəkələmənin, qəlbimizdəki qaranlığın, estetik və metafizik gümanların içində gizlənməkdir. Mədrəs və Heydelberq – olsa-olsa eyni vasitənin müxtəlif dozalarıdır, gah İn dominantlıq edir, gah da Yan, lakin hər iki ucda – həm yuxarı qalxan, həm də aşağı düşən – bu yelləncəyin hər iki başında iki eyni izaholunmaz insan məxluqu var, homo sapiens, onlar hər ikisi eyni şəkildə hərəkət edərək bir-birinin hesabına yüksəlmək istəyirlər.

– Qəribədir, – Ronald dedi. – Ancaq hər hansı reallığı inkar etmək axmaqlıq olardı, hətta biz onu dərindən bilməsək də... Götürək elə yelləncəyin oxunu, bir tərəf yuxarı qalxanda, o biri tərəf aşağı enir. Məgər bu ox yelləncəyin əks uclarında nə baş verdiyini bizə izah etmirmi? Neandertal adam dövründə...

– Bihudə sözünü işlədirsən, – Oliveyra Etyenə daha rahat söykənərək dedi. – Onlarınsa sandıqdan çıxarılıb otağa səpələnmək xoşlarına gəlir. Reallıq, neandertal adam... Bax gör, onlar necə də oynasır, qulaqlarımıza girib aşağı, buz dağından sürüşən kimi aşağı yuvarlanırlar.

– Doğrudan da, – Etyen qəmli-qəmli dedi. – Ona görə də mən mübaliğələri sevirəm, onlarla özümü daha inamlı hiss edirəm.

– Nədə inamlı?

– Onların təsirində.

– Onların sənə təsirində, ancaq Ronaldın qapıçısına yox. Sənin mübaliğələrin mənim sözlərimdən zərrə qədər etibarlı deyil, oğlum.

– Hər halda, mənim mübaliğələrim izahata iddialı deyil.

– Sən də heç bir izahatın olmamasıyla barışırsan?

– Yox, barışmıram, – Etyen dedi, – ancaq mənim etdiklərim faniliyin iyrənc dadını bir qədər dəf edir. Əgər araşdırsaq, homo sapiensin mahiyyətini müəyyən edən də elə budur.

– Onun mahiyyətini müəyyən etmir, ona təsəlli verir, – Qreqorovius köks ötürərək dedi. – Əslində, bizim hər birimiz ikinci pərdədən baxmağa başlanılan teatr pyesiyik. Hər şey gözəldir, ancaq heç nə aydın deyil. Aktyorların nə danışdıqları, nə etdikləri, səhnədə nə baş verdiyi məlum deyil. Biz onların davranışlarına öz kobudluğumuzu proyeksiya edirik və onlar ciddi

şəkildə girib-çıxmaları ilə bizə axmaq təsiri bağışlayırlar. Yeri gəlmişkən, bunu artıq Şekspir deyib, əgər deməyibsə, onda mən deməliydim.

– Məncə, deyib, – Sibilla dedi.

– Əlbəttə, deyib, – Bəps də ona qoşuldu.

– Bax görürsən, – Sibilla dedi.

– O, sözlər haqqında da deyib, – Qreqorovius davam etdi. – Horsaio bu məsələni mən deyərdim ki, dialektik müstəvidə qoydu. Mənim heyranı olduğum Vitgenşteyn ruhunda.

– Mən onun haqqında eşitməmişəm, – Ronald dedi, – lakin, düşünürəm ki, gerçəklik problemini yalnız köks ötürməklə həll etməyin mümkün olmaması ilə siz də razılaşarsınız.

– Kim bilir, – Qreqorovius dedi. – Kim bilir, Ronald?

– Yaxşı, poeziyanı gələn dəfəyə saxlayaq. Mən də razıyam ki, sözlərə o qədər də etibar etmək olmaz, hər halda, sözlər real olaraq nəsə başqa bir şeydən sonradır, bu başqa şey isə, məsələn, o deməkdir ki, biz bu gün bura toplaşib zəif lampa işığında oturmuşuq.

– Sakit danışın, – Sibilla xahiş etdi.

– Mənə burada oturmamı hiss etmək və bilmək üçün sözlər lazım deyil, – Ronald tərslik etdi. – Mən bunu real fəaliyyət adlandırıram. Hətta o yalnız bundan ibarət olsa da.

– Çox gözəl, – Oliveyra dedi. – Bircə düzəlişlə: əgər gerçəkliyin təməl konsepsiyasını dəyişib onu əlverişli sxemə salmasan, bu gerçəklik nə səninçün, nə də başqa birisi üçün heç bir şeyə təminat vermir... Bu bir faktdır ki, sən mənim solumda oturmusan, mən sənin sağında, bu, bir gerçəklikdə ən azı iki gerçəkliyin olması deməkdir, hələ diqqət et ki, mən bizim ikimizin fikir və sözlərin köməyi olmadan ünsiyyət qura bilməyən iki məxluq olduğumuzun dərinliyinə varmıram, halbuki ciddi adam nə buna, nə də ona tam etibar edə bilməz.

– Ancaq biz ikimiz də buradayıq, – Ronald təkid etdi. Sağda, yaxud solda – fərqi yoxdur. Biz hər ikimiz Bəpsi görürük və hamı mənim nə danışdığımı eşidir.

– Sənin misalların uşaqlar üçündür, oğlum, – Qreqorovius dedi. – Horasio haqlıdır: sən gerçəklik hesab etdiyini qəbul edə bilərsən, vəssalam. Mənə yalnız bir şey deyə bilərsən: sən – sənən, bunu inkar etmək olmaz. Ancaq ergo və ondan sonra gələn hər şey baxımından bu açıq-aşkar uçurumdur.

– Məsələni nəzəri müstəviyə keçirmək lazım deyil, – Oliveyra dedi. – Söhbəti həvəskar səviyyədə aparaq, çünki biz həvəskarlardan heç də üstün deyilik. Ondən danışaq ki, Ronald real gerçəkliyə həssas yanaşaraq onu vahid sayır. Ronald, sən yenə də gerçəkliyi tək hesab edirsən?

– Hə. Mən səninlə razıyam ki, gerçəkliyi Bəpsə nisbətən ayrı cür hiss edirəm, Bəpsin gerçəkliyi isə Osipinkindən fərqlidir və əksinə. Cokonda və ya kasnı salatı haqqındakı fikirlər də belə müxtəlifdir. Gerçəklik – budur, biz də onun içindəyik və hər kəs onu öz dilində başa düşür, ancaq biz hamımız onun içərisindəyik.

– Yalnız biri yarayır: hər kəs onu öz dilində başa düşür, – Oliveyra dedi. – Sən hesab edirsən ki, hansısa ehkamlaşmış reallığa əsasən biz səninlə bu gecə bu otaqda söhbət edirik və hər ikimiz bilir ki, bir saatdan, yaxud saat yarımından sonra burada müəyyən bir şey baş verəcək. Mənə elə gəlir ki, sənə ontoloji əminliyi verən də məhz budur; sən özünə tam əminsən, özünü inamlı hiss edirsən, səni əhatə edənlərdən də arxayınsan. Lakin sən bu gerçəkliyə eyni vaxtda məndən, yaxud Bəpsdən baxa bilsən, əgər sənə bu imkan verilsə – məni başa düşürsən? – əgər sən bu otaqda indi mənim (keçmişim və bu günümlə) yerimə ola bilsən, eyni zamanda Bəpsin (keçmiş və bu günümlə) yerinə ola bilsən, onda, bəlkə də, başa düşərsən ki, sənin vecsiz eqosentrizmin real gerçəklik haqqında sənə heç bir təsəvvür vermir. Bu eqosentrizm yalnız qorxuya əsaslanan inam verir, yalnız səni əhatə edənləri təsdiqləmək zərurəti verir ki, səni hara aparacağı bəlli olmayan nizamsızlıq burulğanına düşməyəsən.

– Biz hamımız olduqca fərqliyik, – Ronald dedi, – mən bunu çox gözəl anlayıram. Ancaq biz hamımız özümüzdən kənar nöqtələrdə yerləşirik. Sən də, mən də bu lampaya baxırıq və yəqin ki, eyni şeyi görürük, ancaq biz eyni şeyi gördüyümüzə əmin ola bilmərik. Lənət şeytana, axır ki, buradakı lampadır da, başqa şey deyil ki.

– Qışqırma, – Sibilla dedi. – Mən yenə qəhvə dəmləyəcəyəm.

– Elə təəssürat yaranır ki, – Oliveyra dedi, – biz köhnə izlərlə gedirik. Binəva məktəb uşaqları kimi, ağarıb-toz basmış arqumentləri çırpırıq və bütün bunlar ona görədir ki, əzizim Ronald, dialektik mühakimə yürüdürük. Lütfən, geriye addım atma. Hə, hə, bu o qədər də çətin deyil. Sözlər yoxa çıxır və lampa yalnız hissedici, oyandırıcı olur. İndisə bir addım da geriye – sənin görünmə adlandırdığının yanına qayıdaq, onda görəcəyik ki, bu hissedici-oyandırıcıya hansısa anlaşılmaz əlaqələr qayıdıb gəlir, çünki onların anlaşılması yenidən irəli bir addım atılmasını zəruri edər və hər şey məhv olardı.

– Ancaq geriye atılan addımlar böyük məqsədlə gedilmiş yolları, sanki, pozur, – Qreqorovius dedi.

– Hə, – Oliveyra dedi. – Böyük sual da elə bundan ibarətdir: sənin məqsəd adlandırdığın şəxslərin cəmidir ki, həmişə irəli gedib, ancaq, məncə, Klages hesab edir ki, müəyyən məqamlarda o yanlış yol tutub.

– Dilsiz insan ola bilməz. Tarixsiz insan ola bilməz

– Cinayət yoxdursa, canı də yoxdur. İnsanın başqa cür ola bilməməsinin sübutu varmı?

– Hər halda, bizdə çox şey pis alınmadı, – Ronald dedi.

– Pis alınmadı deyəndə nəylə müqayisə edirsən? Onda niyə biz bəzən Ədəm haqqında düşünür, itirilmiş cənnət üçün darıxırıq, utopiyalar uydurur, gələcəyə can atırıq? Əgər yağış soxulcanı düşünə bilsəydi, o da hesab edərdi ki, onda çox şey pis alınmır. İnsan son ümid yeri kimi elmdən yapışır, halbuki necə yapışmaq lazım olduğunu, bunun nə olduğunu heç vaxt bilməyib. Ağıl dil vasitəsilə bütün mövcud olanlardan bizim təsəvvürlərimizi qane edən kompozisiyanı (İntibah dövrünün parlaq, ritmik kompozisiyaları, seçilən tabloları kimi) seçib ayırır və bizi mərkəzdə yerləşdirir. Bütün marağına və qeyri-məmnunluğuna baxmayaraq, elm, başqa sözlə, idrak bizi sakitləşdirən şeylərdən başlayır. «Sən burada, bu otaqda dostlarınla lampanın ətrafındasan. Qorxma, hər şey yaxşı gedir. İndisə gəl baxaq görək bu işıqsaçan fenomenin təbiəti necədir? Sən bunun zənginləşdirilmiş uran olduğunu bilirsen? İzotoplar sənə xoşuna gəlirmi, artıq bizim qurğuşunu qızıla çevirdiyimiz sənə məlumdurmu?» Bu ağıl necə də yerindən oynadır, başı gicəlləndirir, fəqət kresloya rahatca yayxandığımız şəraitdə.

– Şəxsən mən döşəmənin üstündəyəm, – Ronald dedi, – və doğrusu, qətiyyən rahat deyil. Qulaq as, Horasio: bu gerçəkliyi inkar etmənin heç bir anlamı yoxdur. Budur o, biz hamımız onun hissələriyik. Vaxt hər ikimiz üçün keçir, bayırdakı yağış da hər ikimiz üçün yağır. Mən gecənin, vaxtın və yağışın nə olduğunu haradan bilirəm, ancaq onlar buradadırlar, mənim xaricimdədirlər, eyni zamanda mənimlədirlər və buna heç nə edə bilməzsən.

– Əlbəttə, – Oliveyra dedi. – Bunu heç kəs inkar etmir, çə. Sadəcə, biz bunun niyə belə olduğunu, niyə burada olduğumuzu və bayırda niyə yağış yağdığını anlaya bilmirik. Absurd olsa da, bunlar öz-özünə baş verir, yoxsa ki, o, buradadır və biz onu absurd kimi hiss edirik. Mənimlə hal-hazırda mənimlə baş verənlər arasındakı əlaqə məndən qaçır. Mən başıma gələnləri inkar etmirəm. Baş verəni necə inkar etmək olar?! Absurd da elə bundadır.

– Tam aydın olmadı, – Etyen dedi.

– Aydın ola da bilməz, aydın olsaydı, yalan olardı, elmi mənada ola bilər ki, həqiqi olsun, ancaq absolyut nöqteyi-nəzərdən – yalandır. Aydınlıq – olsa-olsa intellektual tələbatdır, vəssalam. Əlbəttə, elmdən və idrakdan asılı olmayaraq hər şeyi aydın bilmək, aydın başa düşmək yaxşı olardı. Mən «yaxşı olardı» deyirəm, ancaq kim bilir, bəlkə, mənim dediyim tam cəfəngiyatdır. Ola bilsin ki, yeganə çıxış yolu elm, uran-235 və bunabənzər şeylərdir. Ancaq nə olursa-olsun, yaşamaq lazımdır.

– Hə, – Sibilla fincanlara qəhvə tökərək dedi. – Nə olursa-olsun, yaşamaq lazımdır.

– Başa düş, Ronald, – Oliveyra onun dizindən basaraq dedi. – Axı sən öz ağlından qat-qat böyüksən. Məsələn, bu gecə, burada baş verənlər, burada Rembrandtın tablosundakı kimi, haradasa küncdə işıq xəfif-xəfif közərir və bu fiziki işıq deyil, qətiyyən sənə bütün gücü və şamlarıyla lampa adlandırdığın və lampa kimi tərif etdiyin bir şey deyil. Bizim bütün olanları, yaxud istənilən digər məqamı, guya, bütövlükdə qavraya biləcəyimizə, yaxud da hətta ona bağlılığımızı və onu dərk edəcəyimizi intuitiv olaraq hiss edəcəyimizə inanmaq axmaqlıqdır. Biz hər dəfə böhranlı duruma düşəndə tam absurd başlanır, başa düşürsən, dialektika yalnız tam

sakitlik olanda dolablarda səliqə-sahman yaratmağa qadirdir. Sən çox gözəl bilirsən ki, böhranın kulminasiya məqamında biz həmişə impulsiv hərəkət edirik, bütün gözləntilərin ziddinə gedir və ən inanılmaz şeylər edirik. Məsələn, indi sənə elə gəlmirmi ki, demək olar ki, hal-hazırda reallıq təmin olunur? Reallıq tələsir, özünü hər yerdə göstərir və bu məqamda əgər biz dialektikanı kənara qoysaq, ona qarşı çıxıb bilərik. Bax burada biz kiməsə atəş açırıq, gəmidən suya tullanırıq, Gi kimi bir qutu qardenalı içirik, ipimizi qırıq – bir sözlə, pis işlər görürük. Ağlımız bizə yalnız sükunət halında olan gerçəklikdən preparat hazırlayanda, yaxud onun gələcək fəlakətlərini təhlil edəndə xidmət edir, ancaq heç vaxt bizi qəfildən yaxalayan böhrandan çıxmağımıza kömək etmir. Lakin bu böhranlar metafizik dövrlərdən fərqlənir, çünki, bu durum, ola bilər ki, – biz ağıllı yoluyla getməsək – olsa-olsa cinsi ehtirasları oyanmış pitekanthropun tam təbii və adi vəziyyəti ola bilərdi.

– Ehtiyatlı ol, qaynardır, – Sibilla dedi.

– İnsanların çoxu bu böhranları qalmaqallı və absurd sayırlar, ancaq şəxsən mənə elə gəlir ki, onlar əsl absurdu, nizamlı dünyanın, dinc dünyanın absurdunu, aşkara çıxarmağa xidmət edir. Elə bir dünyanın ki, ola bilsin, orada belə bir otaq var, bu otaqda tamamilə fərqli insanlar gecə saat ikidə toplaşır qəhvə içirlər, həm də bunun xalis gedonizmdən, bu balaca sobanın ətrafında rahatca oturmaqdan başqa heç bir mənası yoxdur. Möcüzələr heç vaxt mənə absurd görünməyib; absurd olan onları qabaqcadan xəbər vermək və arxasınca düşməkdir.

– Və lakin, – Qreqorovius üst-başını çırparaq dedi, – «il faut tenter de vivre»¹.

«Voilà, – Oliveyra düşündü. – Yaxşı ki, susdum. Milyon dənə şeir sətrindən o, on dəqiqə bundan əvvəl mənim ağlıma gələnə seçir. Əsl təsadüf buna deyərəm».

– Yox, əşşi, – Etyen yuxulu səslə dedi. – Yaşamaq uğrunda çalışmağa ehtiyac yoxdur, həyatı bizə tələ bəxş edir. Xeyli çoxdan belə bir şübhə var ki, həyat və canlı varlıq – tamamilə fərqli şeylərdir. Bizim xoşumuza gəlir-gəlməməsindən asılı olmayaraq həyat öz axarıyla davam edir. Gi bu gün bu nəzəriyyəni təkzib etməyə cəhd etdi, ancaq statistikaya nəzər salsaq, bu nəzəriyyə təkzibedilməzdir. Buna ən yaxşı sübut – həbs düşərgələri və həbsxana işgəncələridir. Ehtimal ki, bizim duyğularımız içərisində yeganə bizim olmayan ümid hissidir. Ümid həyata məxsusdur, o, həyatın özüdür və qorunur. Və s. və i.ə. Bundan sonra mən yatmağa gedədim, çünki Gi öz zarafatlarıyla məni limon kimi sıxıb. Ronald, sabah səhər emalatxanaya gəl, bir natürmort çəkmişəm, gəl görəsən.

– Horasio məni inandırma bilmədi, – Ronald dedi. – Mən ətrafımdakı çox şeyin absurd olmasıyla razıyam, ancaq ola bilər ki, biz anlama bilmədiklərimizi absurd adlandıraraq. Bunlar nə vaxtsa aydınlaşacaq.

– Əla optimizmdir, – Oliveyra dedi. – Bəlkə də, bu optimizmi təmiz həyata aid etmək olar. Sənin gücün ondadır ki, səninçün gələcək yoxdur – aqnostiklərin çoxu üçün yeganə duyğudur. Sən hər zaman sağsan, həmişə buradasan, səndə hər şey Van Eykin lövhələrindəki kimi çox gözəl alınır.

Lakin əgər sənin başına dəhşətli bir şey gəlsə, – əgər sən inancın olmasa və eyni zamanda hiss etsən ki, ölümə, ən böyük cəncələ doğru yuvarlanırsan, – sən güzgünün üzərinə necə lazımdır pərdə çəkirsən.

– Gedək Ronald, – Bəps dedi. – Çox gecdir, yatmaq istəyirəm.

– Dayan, dayan. Mən atamın necə öldüyünü xatırlayıram, deyəsən, sən nəyisə doğru deyirsən. Onun ölümü, nə qədər düşünürəmsə, beynimə girmir. Alabamada yaşayan gənc, xoşbəxt bir insan. Küçədə getdiyi yerdə ağac üstünə aşmışdı. Mənim on beş yaşım vardı, kollecə dalımca gəlmişdilər. Dünyada nə qədər absurd şeylər var, Horasio, nə qədər ölümlər, səhvlər... Mənə elə gəlir ki, məsələ yalnız kəmiyyətdə deyil. Bu, sənin düşündüyün kimi total absurd deyil.

– Absurd – absurd kimi görünən deyil, – Oliveyra müəmmalı tərzdə dedi. – Absurd ondadır ki, sən səhər-səhər qapıdan çıxıb kandarda bir şüşə süd tapırsan və sən tamamilə sakitсэн, çünki dünən də belə olmuşdu və sabah da belə olacaq. Absurd – bu durğunluqdadır, bu «belə də olacaq»dadır, müstəsna qaydaların şübhəli əskikliyindədir. Bilmirəm, ancaq, bəlkə də, başqa yolla getməyə cəhd etmək lazımdır.

– Ağılı da inkar etmək? – Qreqorovius şübhəylə dedi.

– Bilmirəm, ola bilər. Ya da ondan başqa cür istifadə etmək lazımdır. Məgər məntiqi prinsiplərin yüzdə yüz bizim ağılımızın məhsulu olduğu isbat olunub? Əgər sehrbazlıq, ovsunçuluq dünyagörüşünə əsaslanaraq yaşamağa qadir xalqlar varsa... Bədbəxtlər bəzən soxulcanları çiy-çiy yeyirlər, hər kəsin öz dəyər şkalası var.

– Soxulcanları, nə iyrəncdir, – Bəps dedi. – Ronald, əzizim, artıq gecdir.

– Əslində, – Ronald dedi, – qanunauyğunluğun istənilən təzahürü sənə iyrənc görünür. Elə ki nəsə normal təsir etməyə başlayır, sən əzab çəkirsən, elə bil, qazamata düşmüşən. Ancaq biz hamımız bir azca eləyik, necə deyərlər, uğursuzlar dəstəsi: heç birimiz karyera qazanmamışıq, rütbə və sair əldə etməmişik. Ona görə də Parisdəyik, qardaşım, sən məşhur absurdun isə nəticə etibarilə nəsə başqadır, ağıllı-başlı izah edilməsi mümkün olmayan dumanlı anarxist idealdır.

– Nə qədər haqlı olduğunu təsəvvür belə edə bilməzsən, – Oliveyra dedi. – Sənə qulaq assam, mən gərək küçələrə çıxıb Əlcəzairin azadlığına çağıran plakatlar yapışdıram, ictimai mübarizəyə əlimdən gələni əsirgəməyəm.

– Fəaliyyət sən həyatına bir anlam verə bilər, – Ronald dedi. – Mən bunu, deyəsən, Malrodan oxumuşam.

– Sən bunu «NRF»1-dən oxumusan, – Oliveyra dedi.

– Sənsə bunun əvəzində meymun kimi onanizmlə məşğul olursan, yalançı problemlər içində eşələnib nə axtardığını özün də bilmirsən. Əgər bütün bunlar absurddursa, nəşə etmək, dövrənin gərdsini dəyişmək lazımdır.

– Bunları çox eşitmişəm, – Oliveyra dedi. – Sən indi-indi güclə anlamağa başlayırsan ki, mübahisə nəyəşə, sənin fikrincə, konkret olaraq, məşələn, məşhur bir fəaliyyətə çevrilir, o da ki, natiqliyin tutanda. Sən başa düşmək istəmirsən ki, fəaliyyət və ya fəaliyyətsizlik haqqını da qazanmaq lazımdır. Nəyin yaxşı və nəyin həqiqi olmasıyla bağlı əvvəlcədən təməl prinsiplər işləyib hazırlamadan necə fəaliyyət göstərmək olar? Sənin yaxşılıq və həqiqət haqqındaki təşəvvürlərin – tarixi təşəvvürlərdir və irsi etikaya əsaslanır. Mənsə tarixə də, etikaya da yüksək dərəcədə şübhəylə yanaşıram.

– Hər necə olsa da, – Etyen dikələrək dedi, – mən təməl prinsiplər deyəndə sənin nəyi nəzərdə tutduğun haqda geniş və ətraflı mülahizələrini dinləmək istərdim. Ola bilsin ki, təməl prinsiplərin əsasında dəlik kimi bir şey durur.

– Narahat olma, mən bu barədə də düşünmüşəm, – Oliveyra dedi. – Ancaq sənin dəyərləndirməyə tamamilə qadir olduğun sifət estetik mülahizələrdən dolayı razılaşmalısən ki, nəyinsə mərkəzində olmaqla ətrafında fırlanmaq arasında böyük fərq var, razılaş və fikirləş.

– Horasio, – Qreqorovius dedi, – var gücüllə sözlərlə oynayır, halbuki beş dəqiqə əvvəl bizə onlardan istifadə etməməyi məsləhət görürdü. O, sözlərlə necə lazımdırsa oynamağın böyük ustasıdır, yaxşısı budur, qoy bizə dumanlı və anlaşılmaz şeyləri, məşələn yuxuları, müəmmalı təsadüfləri, kəşfləri və ya qara yumoru izah etsin.

– Yuxarıdakı tip yenə də döyür, – Bəps dedi.

– Yox, yağışdır, – Sibilla dedi. – Rokamadura dərman vermək vaxtıdır.

– Hələ tezdir, – Bəps dedi və tələm-tələsik əyilərək qolundakı saatı lampaya yaxınlaşdırdı. – Üçə on dəqiqə qalıb. Gedək, Ronald, çox gecdir.

– Biz dördə beş dəqiqə işləmiş gedəcəyik, – Ronald dedi.

– Niyə dördə beş dəqiqə işləmiş? – Sibilla soruşdu.

– Çünki saatın birinci on beş dəqiqəsi düşərli olur, – Qreqorovius dedi.

– Mənə bir az da kanya ver, – Etyen xahiş etdi. – Merde1, heç qalmayıb.

Oliveyra siqaretini söndürdü. «Keşikdə, – o, məmnuniyyətlə düşündü. – Əsl dostlar, hətta bu bədbəxt Osip də. İndi isə on beş dəqiqəlik zəncirvari reaksiya dövrüdür, bundan heç kəs qaça bilməz, hətta bir il bundan sonra eynilə bu vaxt bir il öncə burada nə baş verdiyini xatırlayıb anlayanlar belə adrenalın və tüpürcək ifraz olunmasına çarə tapa bilməyəcək, yaxud ovucları tərləməyə məcbur edə bilməyəcəklər... Budur Ronaldın heç cür başa düşmək istəmədiyi dəlillər.

Bu gün mən nə etmişəm? Priori² olduqca dəhşətli bir şey, bəlkə, oksigen balışı, ya da bunabənzər bir şey kömək edərdi. Boş şeydir, sadəcə, müsyö Valdemar kimi ömrünü bir az artırırdılar, vəssalam».

– Onu hazırlamaq lazımdı, – Ronald onun qulağına pıçıldadı.

– Tanrı xətrinə, boş-boş danışma. Görmürsən o artıq hazırdır, bu havaya da qarışıb?

– İndisə lap yavaş danışsınız, – Sibilla dedi. – Artıq lazım olmayanda.

«Tu parles»³, – Oliveyra düşündü.

– Havaya? – Ronald pıçıldadı. – Mən heç nə hiss etmirəm.

– İndi üç olacaq, – Etyen dedi və titrəməyə başladı. – Bir az gərnəş, Ronald, bəlkə də, Horasio dahi deyil, ancaq onun nə demək istədiyini anlamaq qətiyyəən çətin deyil. Edə biləcəyimiz yeganə şey burada bir az da qalmaq və baş verəcək hər şeyi bayıra çıxarmaqdır. Amma sən, Horasio, indi yadıma düşdü, Rembrandtın tablosu haqda əla dedin. Eynilə metafizika kimi metarəssamlıq da mövcuddur, o, tablounun xaricində olanı əks etdirir və qoca Rembrandt da bunu etməyi bacarmışdır. Yalnız ənənəvi təsəvvürlərə və məntiqə alışmış insanlar Rembrandtın önündə dayanıb onun rəsmlərindən başqa bir dünyaya açılan pəncərələri, hansısa əlamətləri hiss edə bilməzlər. Rəssamlıq üçün bu olduqca təhlükəlidir, lakin...

– Rəssamlıq yalnız incəsənətin bir növüdür, – Oliveyra dedi. – Onu həddən artıq müdafiə etməyə lüzum da yoxdur. Bundan başqa, hər bir Rembrandta ən azı yüzlərlə adi rəssam düşür, ona görə də rəssamlıq yaşayacaq.

– Yaxşı ki, – Etyen dedi.

– Yaxşı ki, – Oliveyra razılaşdı. – Yaxşı ki, bu mümkün aləmlərin ən yaxşısında hər şey yaxşılığı doğrudur. Yuxarıdakı işıq yandır, Bəps, düymə sənın stulunun altındadır.

– Haradasa təmiz qaşığı vardı, – Sibilla ayağa qalxıb dedi.

Oliveyra bunun iyrənc olduğunu anlasa da, var gücüylə otağın içərilərinə baxmamağa çalışdı. Sibilla qamaşmış gözlərini ovxaladı, Bəps, Osip və digərləri gizlicə baxıb, üzlərini çevirdilər, sonra yenidən baxdılar. Bəps Sibillanın qolundan yapışmaq istədi, ancaq Ronaldın üzündəki hansısa ifadə onu saxladı. Etyen hələ də qurumamış şalvarını əlləriylə ütüləyərək ləng hərəkətlə dikəldi. Osip plaşını axtarmaq bəhanəsilə kreslodan qalxdı. «İndi tavanı döyməyin əsl vaxtıdır, – Oliveyra gözlərini yumub düşündü. – Dalbadal bir neçə zərbə, sonra da üç dəfə təntənəli surətdə. Lakin hər şey tərsinədir: işıq söndürmək əvəzinə, yandırırıq, biz səhnənin lap ortasındaıyıq, nə etmək olar». O da qalxdı, bütün sümükləri şaqqıldayaraq, gün ərzində baş verənləri xatırlayaraq. Sibilla artıq qaşığı sobanın arxasından, val və kitab qalağının arasından tapmışdı. Onu ətəylə sildi, lampanın işığında baxdı. «İndi dərmanı qaşığa tökəcək, çarpayıya çətinca yarısını yerə dağıdacaq», – Oliveyra divara söykənərək düşündü. Hamı elə qəribə şəkildə susmuşdu ki, Sibilla

təəccüblə onlara baxdı; dərman şüşəsi açılmaq bilmirdi, odur ki, Bəps qaşığı tutmaqda ona kömək etmək istədi, bu zaman sir-sifətini elə turşutdu ki, sanki, Sibilla nəşə dəhşətli bir iş görürdü. Nəhayət, Sibilla dərmanı qaşığa tökdü, şüşəni masanın kənarındakı dəftərlərlə kağızların arasına soxdu, sirk akrobatı uzun ağacdən, mələk uçuruma düşən müqəddəsdən yapışan kimi qaşıqdan yapışib şap-şaplarını şappıldada-şappıldada yavaş-yavaş çarpayığa yaxınlaşdı, Bəps isə sifətini haldan-hala salaraq onun böyrü ilə gedərək gah baxmağa, gah da baxmamağa çalışırdı. Nəhayət, o, arxasınca gələn Ronald, digərlərinə və ağzında sönmüş siqaret ən axırda gələn Oliveyraya baxdı.

– Məndə həmişə yerə tök... – Sibilla çarpayının yanında dayanıb dedi.

– Lusia, – Bəps dedi və əlini onun çiyinə qoymaq istədi, ancaq ürək eləmədi.

Dərman ədyalın üzərinə töküldü, qaşığı yerə düşdü. Sibilla qışqırdı və arxası üstə çarpayının üzərinə yığılıb böyrü üstə çevrildi, əlləri və üzü bomboz olmuş cansız kukladan yapışdı, onu dartışdırdı, sıxdı, ancaq artıq ehtiyatsız hərəkətləriylə ona heç bir xətdən toxundura bilməz, nəvazişləriylə onu sevindirə bilməzdi.

– Ah, lənət şeytana, onu hazırlamaq lazım idi, – Ronald dedi. – Axı bu necə oldu, belə də rəzalət olar?! Bayaقدan burada boş-boş danışırıq, bu isə, bu isə...

– Vay-şüvən salma, – Etyen qaşqabaqlı dedi. – Başını itirməməyi Osipdən öyrən. Yaxşısı budur, odekalondan-zaddan bir şey tap. Eşidirsiz, yuxarıdakı qoca yenə də başladı.

– Neyləsin bəs, – Oliveyra var gücüylə Sibillanı çarpayından ayırmağa çalışan Bəpsə baxıb dedi. – Bütün gecəsini zəhrimara döndərdik.

– Qoy rədd olsun cəhənnəmə, – Ronald dedi. – İndi gedib o qoca heyvərinin əngini əzəcəyəm. Başqasının müsibətinə hörmət etməyi də bacarmır...

– Take it easy1, – Oliveyra dedi. Odekolonu götür, mənim dəsmalımı islat, düzdür o qədər də təmiz deyil. Yaxşı, mən polis şöbəsinə gedim.

– Mən də gedə bilərəm, – plaşını əlində tutmuş Qreqorovius dedi.

– Əlbəttə ki, sən axı ailənin üzvüsən, – Oliveyra dedi.

– Ağlasan yaxşıdır, – Bəps deyir və Sibillanın başını tumarlayırdı, o isə yastığı bərk-bərk sıxaraq gözlərini Rokamadurdan ayırmırdı. – Tanrı xətrinə, dəsmalı spirtlə isladın, onu özünə gətirmək lazımdır.

Etyenlə Ronald çarpayının yanında qaralanırdılar. Tavandan müntəzəm taqqıltı gəlir və hər dəfə Ronaldı yuxarı baxmağa məcbur edirdi, bir dəfə o hətta yumruğunu da silkələdi. Oliveyra sobaya tərəf çəkilərək oradan sakitcə baxırdı. Yorgunluq ayaqlarına enib onu aşağı dartırdı, nəfəs almaq və hərəkət etmək onun üçün çətin idi. O, qutudakı sonuncu siqaretini də yandırdı. Bu ara balaca bir

tərpəniş oldu – Bəps küncü yığışdırıb ora iki stul qoydu və üstünə ədyal sərdi; Ronaldla onun soyuq tər içində qatmaqarışıq, ancaq demək olar ki, ehtirassız tərzdə sayıqlayan Sibilladan ötrü necə əldən-ayaqdan getdiklərini görmək təəccüblüydü; nəhayət, onun gözlərini dəsmalla bağladılar («Əgər bu odekolonda isladılmış həmin dəsmaldırsa, onun gözlərini kor edəcək», – Oliveyra düşündü), sonra görünməmiş cəldliklə Rokamaduru əldəqayırma beşiyə qoymaqla Etyenə kömək etdilər və üstünü Sibillanın altından çıxardıqları örtüklə örtüldülər, bu zaman Sibilla ilə danışmaqlarından, onu sığallamaqlarından və odekolonda isladılmış dəsmal burnuna yaxınlaşdırmaqlarından da qalmadılar. Qreqorovius qapıyadək gedib, çıxmağa qərar verə bilməyərək dayandı; o, gizlicə çarpayuya və Oliveyraya baxırdı: Oliveyra arxası ona tərəf dayansa da, onun baxışlarını hiss edirdi. Nəhayət, Osip çıxmağa qərar verdi, ancaq qapının kandarında dəyənəklə silahlanmış qocayla toqquşub geri çəkildi. Dəyənək örtülmüş qapıya dəydi. «Bax beləcə aləm bir-birinə qarışacaq», – Oliveyra qapıya doğru bir addım ataraq düşündü. Onun məqsədini başa düşən Ronald da qapıya doğru cumdu, Bəps isə qışqıraraq ingiliscə nəsə dedi. Qreqorovius onları saxlamaq istəsə də gecikdi. Ronald, Osip və Bəps bayıra cumdular, Etyen isə baxışlarını hələ ağılı itirməmiş yeganə adam olan Oliveraya tuşladı.

– Get bax, axmaqlıq etməsinlər, – Oliveyra ona dedi. – Qocanın yüzə yaxın yaşı var, o, ağılı tamam itirib.

– Tous des cons! – qoca pilləkəndə qışqırırdı. – Bande de tueurs, si vous croyez que ça va passer comme ça! Des fripouilles, des fainéants. Tas d’encufes! 1

Qəribəydi, o qışqırsa da, səsi o qədər bərk çıxmırdı. Etyenin səsi aralı qapıdan karambol kimi içəri gəldi: «ta gueule, pepere»². Qreqorovius Ronaldın qolundan tutdu, ancaq otaqdan düşən işıqda Ronald qocanın, həqiqətən, çox qoca olduğunu görmüşdü, odur ki, yumruğunu onun burnunun ucunda silkələməklə kifayətləndi, ancaq bunu da o qədər cəsarətlə etmədi. Oliveyra bir-iki dəfə Sibillanın sakitcə və hərəkətsiz uzandığı çarpayuya baxdı. O, üzünü Rokamadurun yastığına dirəyib bütün bədəni titrəyərək ağlayırdı. «Faundrait Qu’est-ce que ça me fait, moi, un gosse qu’a laque? C’est pas une façon d’agir, quand meme, on est a Paris, pas en Amazonie»³.

Etyenin qocanın sözünü kəsən səsi eşidildi. Oliveyra düşündü ki, yatağa yaxınlaşıb əyilmək və Sibillanın qulağına bir neçə kəlmə pıçıldamaq o qədər də çətin deyil. «Ancaq bunu özümçün etmiş olacağam, – o düşündü. – İndi onun buna ehtiyacı yoxdur. Bu mənim sonra rahat yatmağım üçündür, halbuki bütün bunların sözdən başqa bir şey olmadığını bilirəm. Əgər indi onu öpüb, təsəlli versəydim, bu adamların dediyini təkrarlasaydım, mən, mən daha rahat yatardım» .

– Eh bien, moi, messieurs, je respecte la douleur d’une mere, – qocanın səsi eşidildi. – Allez, bonsoir messieurs, dames! 1.

Yağış pəncərələri döyürdü, Paris, yəqin ki, içində dan yeri yavaş-yavaş ağarmağa başlayan bomboz və nəhəng su qabarcığına çevrilmişdi. Oliveyra islandığından çarmıxa çəkilmiş bədənə bənzəyən gödəkçəsinin olduğu küncə doğru addımladı. Nəsə gözləyirmiş kimi gözünü yataqdan

ayırmadan yavaşca onu geydi. Yadına Bert Trepanın qoluna girmiş əli, yağışın altında uzun müddət qalması düşdü. «Don vurmuş bülbülə yayın nə xeyri?» – ibarətlə dedi. İndi Beberin kafesinə sürünmək lazımdır, ancaq nə fərqi, bu murdar səhər hər yerdə mənimlə olacaq.

– Qoca zırrama, – Ronald qapını bağlayıb dedi.

– Getdi evinə, – Etyen xəbər verdi. – Qreqorovius da, deyəsən, polisə xəbər verməyə getdi. Sən burada qalırsan?

– Yox. Niyə? Bu vaxt burada bu qədər adamın olması onların xoşuna gəlməyəcək. Qoy Bəps qalsın, belə hallarda iki qadının bir yerdə olması daha yaxşıdır. Belə şeyləri qadınlar daha yaxşı həll edirlər, başa düşürsən də?

Etyen ona baxdı.

– Qəribədir, sənin ağzın niyə belə titrəyir? – o soruşdu.

– Əsəbdəndir.

– Bu əsəb sənin abırsız görkəminə o qədər də uyğun gəlmir. Gedək, mən də səninlə gedirəm.

– Gedək.

O bilirdi ki, Sibilla yataqda dikəlib ona baxır. O, əllərini gödəkçəsinin cibinə soxaraq qapıya doğru getdi. Etyen onu saxlamaq üçün qımıldandı, ancaq saxlaya bilməyib ardınca getdi. Ronald onların arxasınca baxaraq, hirsə çiynlərini çəkdi. «Bütün bunlar necə də mənasızdır», – o düşündü. Bütün bunların mənasız və absurd olması düşüncəsindən özünü pis hiss etdi, ancaq niyə belə olduğunu anlamadı. Odur ki, faydalı olmaq üçün Bəpsə kompress hazırlamaqda kömək etməyə başladı. Tavan yenidən döyülməyə başladı.

(–130)

29

– Tiens1, – Oliveyra dedi.

Qreqorovius qara rəngli ev xalatında ayaq üstə sobaya söykənib nəsə oxuyurdu. Divara mismarla lampa vurulmuşdu, qəzetdən düzəldilmiş qalpaq isə işığın səmtini müəyyənləşdirirdi.

– Səndə açar olduğunu bilmirdim.

– Keçmişin qalıqlarıdır, – Oliveyra gödəkçəsini həmişəki kimi küncə tullayaraq dedi. – İndi onu sənə verəcəyəm, axı evin sahibi sənsən.

– Müvəqqəti. Bura soyuq olur, yuxarıdakı qoca da bir yandan. Bu gün səhər beş dəqiqə taqıldadıb, nəyə görə, bilmirəm.

– Vərdiş eləyib. Dünyada hər şey lazım olduğundan bir az çox davam edir. Biri elə, məsələn, mən, nəyə görə pilləkənlə bura qalxıb, açarı çıxarıram və qapını açıram... Burada hava ağırdır.

– Dəhşətli soyuqdur, – Qreqorovius dedi. – Tüstü qoxusu getsin deyə iki gündür ki, pəncərəni açıq qoyuram.

– Özün də daim burada olmusan? Caritas². Sən də tipsən ha.

– Ona görə yox, sadəcə, qorxuram ki, sakinlərdən kimsə fürsətdən istifadə edərək bura sığınmasın. Lusia mənə deyib ki, ev sahibəsi qoca, ağıldan getmiş qadındır, odur ki, bir çox kirayənişinlər uzun illərdir ona pul ödəmirlər. Budapeştdə mən mülki məcəllə ilə məşğul olmuşam, ona görə də ağılıma elə şeylər gəlir.

– Bir sözlə, pis deyil burada səninçün. Chapeau, mon vieux¹. Ümid edirəm ki, mənim otumu zibil yeşiyinə atmamısan.

– Yox, yox, corablarınla bir yerdə tumbadadır. İndi burada boş yer çoxdur.

– Görünür, – Oliveyra dedi, – Sibillanın təmizkarlığı tutub – nə vallar, nə də kitablar gözə dəymir. Axı indi, yəqin ki...

– Hamısını apardı, – Qreqorovius dedi.

Oliveyra tumbanı açdı, otu və mate hazırlamaq üçün lazım olan qab-qasığı çıxardı. O, tələsmədən və ətrafa bax-baxa qurtum-qurtum içirdi. Başında «Mənim gecəm qüssəlidir» tanqosu fırlanırdı. O, barmaqlarını saydı. Cümə axşamı, cümə, şənbə. Yox. Bazar ertəsi, çərşənbə axşamı, çərşənbə. Yox, çərşənbə axşamı, Bert Trepa, «sən məni sevirdin, // necə heç vaxt sevməmişən», çərşənbə axşamı – görünməmiş sərxoşluq, NB: heç vaxt arası qırmızı çaxıra qarışdırma, «və qəlbimi yaralayaraq məni unuttun, // sən köksümə basaraq nəşə batırırdın»; cümə axşamı, cümə – Ronald kimdənsə götürdüyü maşınla gəlmişdi, Gi-Mononun yanına getdik, atılmış əlcəyin geri qayıtması kimi, litr-litr yaşıl qusuntu və təhlükə sovuşdu, «səni necə sevdiyimi bilirdinmi, // məni necə də bəxtəvər edirdin, // həyatımın ümidi, xəyallarım mənim», şənbə günü – şənbə günü harada, harada? Haradasa Merli-le-Rua yaxınlığında, nə isə, beş gün, yox, altı, bir sözlə, təxminən bir həftə, otaqda bir soyuq vardı ki, soba olsa da. Hə, bu da Osip, adam deyil e, qurbağadır, sadəcə, rahatlıq aşığıdır.

– Deməli, o getdi, – Oliveyra dedi və kresloda elə oturdu ki, matesi əlinin altında olsun.

Qreqorovius başını tərpətdi. Onun dizlərinin üstündə açıq kitab vardı, görünür, mütaliəni davam etdirmək niyyətindəydi (ədəblə, – o, tərbiyəli adamdır).

– Otağı da sənə bağışladı.

– O, mənim çətin vəziyyətdə olduğumu bilirdi, – Qreqorovius dedi. – Böyük nənəm artıq mənə pul göndər-mir, gör-ür-nür, dünyasını dəyişib. Miss Babinqton hələ də susur, ancaq, əgər Kiprdəki vəziyyəti nəzərə alsaq... Maltada da hə-mişə senzura və bunabənzər şeylərin olduğu deyilir. Sən getmək istəyini bildirəndən sonra Lusia mənə bura gəlməyi təklif etdi. Mən qəti qərara gələ bilmirdim, amma o təkid etdi.

– Özü də dərhal da çıxıb getdi.

– Bu barədə əvvəlcədən danışmışdıq.

– Tüstüyə qədər?

– Tamamilə doğrudur.

– Hə, Osip, sənin bəxtin gətirdi.

– Bu çox kədərlidir, – Qreqorovius dedi. – Hər şey başqa cür ola bilərdi.

– Şikayətlənmə, oğlum. Dördün üç yarım otaq beş min franka, hələ su xətti də var...

– Mən istərdim ki, – Qreqorovius dedi, – aramızda hər şey aydın olsun. Bu otaq...

– Mənim deyil, rahat yata bilərsən. Sibilla isə getdi.

– Hər halda...

– Hara?

– Montevideoya gedəcəyini deyirdi.

– Bununçün pulu yox idi.

– Bir də Perucaya.

– Sən Lukkaya demək istəyirsən. «Sparkenbroku» oxuyandan sonra bütün bunlardan ötrü dəli olurdu. Mənə açıq de, o, haradadır?

– Bilmirəm, Horasio. Cümə günü çamadanını kitablar və pal-paltarla doldurdu, bir yığın da bağlama düzəltdi, sonra iki zənci gəlib hamısını apardılar. Dedi ki, mən burada qala bilərəm, elə hey ağlayırdı, güclə danışdı.

– Mən sənin əngini əzmək istəyirəm, – Oliveyra mateni soraraq dedi.

– Mənim nə günahım var?

– İş sənin günahkar olmağında deyil, çə. Sən Dostoyevskinin qəhrəmanları kimisən – eyni zamanda həm iyrəncsən, həm də sevimli, sən metafizik jopolizsən. Sən bax belə güləndə mən başa düşürəm ki, bu düzələn şey deyil.

– Mən bunların hamısını yaxşı bilirəm, – Qreqorovius dedi. – Challenge and response¹ mexanizmi – bu, burjuaziya üçündür. Sən də eynilə mənim kimisən, ona görə də məni vurmayacaqsan. Mənə elə baxma, mən Lusia haqqında heç nə bilmirəm. Zəncilərdən biri daim Bonapart küçəsindəki kafeyə gəlir, onu orada görmüşəm. Bəlkə də, o bir şey deyə bilər. Bəs niyə onu indi axtarırsan?

– «İndi» sözünü mənə izah elə görüm.

Qreqorovius çiyinlərini çəkdi.

– Mərasim yaxşı keçdi, – o dedi. – Xüsusən də bizi polis şöbəsinə aparmağı dayandıranda sonra. Sənin burada olmamağın adamlara qərribə görünür və ziddiyyətli fikirlər formalaşdırırdı. Klub səni müdafiə edirdi, ancaq qonşular və yuxarıdakı qoca isə...

– Ancaq qocanın mərasimdə iştirak etdiyini mənə demə.

– Buna heç mərasim də demək olmaz; bizə cənazənin yanında günortayadək olmağa icazə verildilər, sonra dövlət dəfnətmə bürosundan gəldilər, deməliyəm ki, onlar çox çevik və dəqiq işləyirlər.

– Təsəvvür edirəm, – Oliveyra dedi. – Ancaq Sibillanın heç bir söz demədən buradan çıxıb getməsinin səbəbi bu ola bilməz.

– O elə hey sənin Pola ilə olduğunu düşünürdü.

– Çə alors², – Oliveyra dedi.

– Nə etmək olar, insanlar nəşə düşünməlidirlər. Sənin sayəndə biz səninlə «sən»ə keçdik, odur ki, indi bəzi şeyləri sənə deməkdə çətinlik çəkirəm. Çox qərribə olsa da. Bəlkə də, ona görə ki, bizim «sən»imiz saxtadır. Ancaq o gecə sən özün başladın.

– Sənin qadınınla yatan adama niyə «sən» deməyəsən ki?

– Mən bunun belə olmadığını təkrarlamaqdan yorulmuşam, deməli, bizim səninlə «sən»ə keçməyimizin heç bir əsası yoxdur. Bax əgər, məsələn, Sibilla suda boğulsaydı, mən başa düşərdim ki, kədər içindəsən, ona görə də səni qucaqlayıb təsəlli verərdik. Ancaq bu qətiyyəni belə deyil, hər halda, heç buna oxşamır da.

– Sən qəzetdə nəşə oxuyurdun, – Oliveyra dedi.

– Bu qardaşlığın heç bir mənası yoxdur. Ona görə də yaxşısı budur, əvvəlki kimi «siz»lə davam edək. Qəzətsə sobanın üstündədir.

Doğrudan da, mənası yoxdur. Oliveyra qəzeti kənara tullayıb, yenə matedən yapışdı. Lukka, Montevideo, «gitarə da şkafda təkdir, // sakitliyi pozmayacaq». Əgər hər şey çamadana yığılırsa, bağlamalara doldurulursa, nəticə çıxarmaq olar (ehtiyatlı olun: nəticə hələ sübut deyil): «heç kəs onu çalmayacaq, // simlərinə toxunmayacaq». Simlərinə toxunmayacaq.

– Yaxşı, mən onun hara getdiyini öyrənərəm. Uzağa getməz.

– Bu ev həmişə sənin olaraq qalacaq, – Qreqorovius dedi, – ancaq ola bilər ki, Adgül gəlsin və bütün yazı burada qalsın.

– Sənin anan?

– Hə. Mən tetraqaramatonla damğalanmış təsirli bir teleqram almışam. Onu alarkən «Səfər Yetsir»i oxuyur, onda neoplaton təsirləri tapmağa çalışırdım. Adgül kabalistikada olduqca güclüdür, bizim dəhşətli mübahisələrimiz olacaq.

– Bəs Sibilla özünü öldürəcəyini-filan söyləmirdi ki?

– Sən ki bilirsən, qadınlar hamısı...

– Konkret olaraq?

– Yox, deyəsən, – Qreqorovius dedi. – Daha çox Montevideo haqqında danışdı.

– Nə səfeh qadındır, onun ki bir sentavosu belə yox idi.

– Montevideo və mum gəlincik haqqında.

– Ah, gəlincik haqqında. Və o hesab edir ki...

– O, qəti əmindir. Adgül bu hadisəylə maraqlanır. Sənin təsadüf adlandırdığın... Lusie bunun təsadüf olduğuna inanmır. Hə, qəlbinin dərinliyində sən də. Lusie mənə danışdı ki, sən yaşıl gəlinciyi görəndə onu yerə çırpısan və ayağınla tapdalanısan.

– Səfehlikdən zəhləm gedir, – Oliveyra vəziyyətdən çıxdı.

– Bütün sancaqlar köksünə sancılıbmış, yalnız birisi qarnından aşağı. Sən gəlinciyi tapdalayanda Polanın xəstə olduğunu bilirdin?

– Hə.

– Adgül dəhşətli dərəcədə maraqlanır. Sən zəhərlənmiş portret haqqında eşitmişən? Zəhəri rəngə qarışdırır, sonra isə ayın əlverişli mərhələsini gözləyir və portreti çəkirlər. Adgül bunu öz atasına tətbiq etmək istəyib, ancaq kimsə təsadüfən maneə olub... Hər halda, qoca üç ildən sonra

difteriyadan ölüb. O, qəsrə də tək imiş – o vaxt bizim qəsrimiz vardı – boğulmağa başlayanda güzgünün qarşısında öz-özünə trajeotomiya etməyə cəhd edib, hülqumuna qaz lələyi, ya da bunabənzər bir şey soxub. Onu pilləkəndən tapıblar, bunları sənə niyə danışdığımı heç özüm də bilmirəm.

– Yəqin, ona görə ki, bunların məni qətiyyənlə maraqlandırmadığını bilirsən.

– Ola bilər, – Qreqorovius dedi. – Gəl qəhvə bişirək, gecə uzundur, ancaq hələ ki, görünmür.

Oliveyra qəzetə girişdi. Osip qazançı plitənin üzərinə qoyanacan o, xəbəri bir də oxudu. Qırx iki yaşında sarışın qadın. Belə düşünmək səfehlik olardı. Ancaq, əlbəttə. «Les travaux du grand barrage d'Assouan ont commence. Avant cign ans, la valee moyenne du Nil sera transformee en un immense las. Des edifices prodigieux, qui comptent parmi plus admirables de la Planete...»¹.

(–107)

30

– Ortada müəyyən anlaşılmazlıq var, çə, həmişəki kimi. Ancaq qəhvə şəraitə tamamilə uyğundur. Kanyanın hamısını içmisən?

– Sən ki bilirsən, yas...

– Cənazə başında, aydındır.

– Ronald öküz kimi içirdi. O, doğrudan da, yasa batmışdı, səbəbini heç kəs anlaya bilmirdi. Bəps isə qısqanırdı. Lusia yalnız təəccüblənirdi. Altıncı mərtəbədəki saatsaz bir şüşə araq gətirdi və hamıya bəs etdi.

– Çox adam gəlmişdi?

– Bir dəqiqə, demək, biz hamımız, Klubun üzvləri, sən yox idin («Yox, mən yox idim»), altıncı mərtəbədən saatsaz, qapıçı qadın qızıyla, fahişəyə oxşayan bir qadın, telegram paylayan da bir az oldu, bir də polislər, onlar bunun uşaq qətli olub-olmadığını öyrənmək istəyirdilər, bax belə.

– Qəribədir, meyitin yarılməsiylə bağlı söhbət olmayıb.

– Oldu. Bəps bir haray-həşir qopardı ki, hələ Lusia... Nə isə, bir qadın gəldi, baxdı, əllədi... Pilləkəndə dayanan adamlar qarışmadılar, həyətdə çıxdılar, dəhşətli soyuq vardı. Bir sözlə, nəyə

edəndən sonra bizi rahat buraxdılar. Bilmirəm, necə oldusa, bir də gördüm, ölüm haqqında şəhadətnamə mənim bumajnikimdədir, istəyirsən bax.

– Yox, dalını danış. Mən diqqətlə qulaq asıram, elə görünməsə də. Hə, çə, davam et. Mən mütəəssir olmuşam. Hiss olunmur, amma inan. Hə, danış, dostum, danış. Hər şeyin necə olduğunu əla təsəvvür edirəm. Demə ki, Ronald onu pilləkənə aparmağa kömək etmədi.

– Etdi, o, Periko və saatsaz apardılar. Mən də Lusía ilə gedirdim.

– Qabaqda.

– Bəpslə Etyen isə təntənəli yürüşü tamamlayırdılar.

– Axırda.

– Dördüncüylə üçüncü mərtəbə arasında dəhşətli taqquiltı eşitdik. Ronald dedi ki, beşdəki qocadır, bizdən qisas alır. Anam gələndə ondan xahiş edəcəyəm ki, qocayla əlaqə yaratsın.

– Sənin anan? Adgül?

– Əlbəttə, mənim hersoqovinalı anam. Bu ev onun xoşuna gələcək, o çox həssas qadındır, burada isə elə şeylər olub ki... Mən tək-cə yaşıl gəlinciyi demirəm.

– Mənə izah elə görüm, sənin anan nə cür həssasdır və bu ev necə evdir. Danışaq, çə, hər şeyi necə lazımdır qurdalayaq. Dilimizi dinc qoymayaq.

(–57)

31

Qreqorovius illüziyalardan çoxdan imtina etmişdi, ancaq buna rəğmən istəyirdi ki, hətta tam başa düşülməyən şeylər də müəyyən qaydaya, məntiqə söykənsin. Onun taro kartları nə qədər bir-birinə qarışsa da, onları hara gəldi – dördbucaqlı masanın, yaxud yataq örtüyünün üstünə atırdı. Nəyin bahasına olursa-olsun, bu argentinalı zəhər tuluğunu çapalamalarının motivini, xaotik həmlələrinin ən qarışıq məqamlarını açmağa məcbur etməliydi. Həm də elə etməliydi ki, sonra özü öz hördüyü tora ilişməsin. Oliveyra mateni əlindən yerə qoymadan razılaşıb, keçmiş həyatından nəyisə yada salır, ya da suallara cavab verirdi. Özü də istehzayla nəsə soruşur, dəfn mərasimi və insanların davranışlarıyla maraqlanırdı. Yalnız hərdənbir Sibillanı açıq şəkildə soruşur, lakin doğru cavab almayacağından şübhələndiyi görünürdü. Montevideoda, Lukkada, haradasa Parisdə. Qreqorovius düşündü ki, Oliveyra Sibillanın harada ola biləcəyini təxmin edən

kimi otaqdan bayıra cumacaq. Görünür, onun sənəti – itiriləni tapmaqdır. Əvvəlcə gözdən itməyə imkan verir, bilə-bilə itirir, sonra isə dəli kimi düşüb axtarır.

– Adgül hər gün Parisdən zövq alacaq, – Oliveyra matesini dəyişərək dedi. – Əgər o, cəhənnəmi axtarırsa, buradakı şeylərin bəzisini ona göstərmək yetər. Sadə bir şey, fikir versənə, cəhənnəm də ucuzlaşıb. Bugünkü nekias: yeddinin yarısında metroda getmək, ya da «carte de sejour»u uzatmaq üçün polis şöbəsinə getmək.

– Amma sən hər şeyi yüksək səviyyədə və ön qapıdan istəyirsən hə? Ayaksla, Jak Klemanla, Keytellə, Tropmanla söhbət etmək istəyirsən.

– Əlbəttə, əgər bu gün bizim əsas girişimiz unitazın deşiyidirsə, nə etmək olar. Bundan heç Treveler də baş açmaz, halbuki onun müəyyən şeylərdən başı çıxır. Treveler mənim dostumdur, sən onu tanımırsan.

– Sən, – Qreqorovius döşəməyə baxıb dedi, – oyunu pozursan.

– Necə?

– Bilmirəm, amma hiss edirəm. Mən səni tanıyandan elə hey nəşə axtarırsan, ancaq adama elə gəlir ki, axtardığın şey sənə cibindədir.

– Bu barədə mistiklər də deyiblər, ancaq cib barədə danışmayıblar.

– Eyni zamanda bir çox insanın həyatını korlayırsan.

– Onlar özləri buna gedirlər, özləri. Onlara balaca bir təkan lazımdır, mən yalnız yanlarından keçirəm və onlar hazırdır. Mənim heç bir pis niyyətim olmayıb. Heç bir pis şey olmasını istəməmişəm.

– Ancaq sən, hər halda, axtarırsan, nə istəyirsən, Horasio?

– Yaşamaq hüququ.

– Burada?

– Bu, metaforadır. Ancaq Parisin metafora olduğunu düşünsək (sənin belə dediyini özüm eşitmişəm), mənim arzum tamamilə təbiidir.

– Lusianın buna nə dəxli var? Və Polanın?

– Müxtəlif simalar, – Oliveyra dedi. – Sənə elə gəlir ki, qadın olduqları üçün onların ikisinə də eyni yanaşmaq lazımdır? Məgər onlar həyatdan zövq almaq istəmirlər? Bəs sən özün, puritan olub mənə! Sən özün bura uşaqda tapılan meningitin, ya da nə bilim nəyin sayəsində soxulmamısan? Yaxşı ki, biz sənənlə o qədər də vasvası deyilik, yoxsa birimizi buradan

ayaqlarından sürüyə-sürüyə, o birimizi isə qandallayıb aparardılar. Faciəvi süjetdir, Şoloxovun işinə əla yarayar, əmin ola bilərsiniz. Bizsə özümüzü o yerə qoymadıq, bura çox rahatdır.

– Sən, – Qreqorovius yenidən döşəməyə baxaraq dedi, – oyunu pozursan.

– Danış, qardaşım, ürəyini boşalt, lütfən.

– Sənin beynində, – Qreqorovius davam etdi, – imperiya nəhəngliyi ideyası gizlənilib. Sən yaşamaq hüququ, şəhərdə yaşamaq haqqı istəyirsən? Yox canım, sən şəhərə hakim olmaq istəyirsən. Dilxorluğun isə sağalmaz xudbinliyindən qaynaqlanır. Bura gələndə düşünürdün ki, Dofin meydanında sənə heykəl qoyacaqlar. Yeganə başa düşmədiyim şey sənin texnikandır. Şöhrətpərəstliyin isə tam qanunauyğundur. Sən bir çox mənalarda kifayət qədər qeyri-adisən. Lakin görürəm ki, indiyədək etdiklərin sənin yerində ola biləcək başqa şöhrətpərəstlərin edəcəklərinin tam əksidir. Məsələn, Etyen, hələ Perikonu demirəm.

– Hə, – Oliveyra dedi, – görürəm gözlər sənə boş yerə verilməyib.

– Tamamilə əksinə, – Osip təkrar etdi, – bununla belə şöhrətpərəstlikdən imtina etməmişəm. Bax bunu mən izah edə bilmirəm.

– Ox, nə izahatlardır... Hər şey elə qarışıb ki, qardaşım. Təsəvvür elə ki, sənin şöhrətpərəstliyin öz bəhrəsini verəcək, ancaq əgər ondan imtina etsən. Bu formula xoşuna gəlirmi? Bu qətiyyəni mənim sənə demək istədiyim deyil, mənim istədiyimi sözlə ifadə etmək mümkün deyil. Ona görə də it kimi quyruğunun dalınca fırlanmalısan. Səninlə bəsdir, qaradağlı şeytan, mən hər şeyi dedim, şəhərlə bağlı haqqımı da.

– Dumanlı şəkildə anlayıram. Demək, sən... İnanıram ki, hər halda, sən total imtina yoluyla, yaxud bunabənzər bir yolla getməyəcəksən.

– Yox, yox.

– Onda, demək, sühlpərvər imtina, qoy adı belə olsun, hə?

– Bu da belə deyil. Mən heç bir şeydən imtina etmirəm, sadəcə, elə edirəm ki, mövcud olan hər şey məndən imtina edir. Məgər bilmirsən: lağım qazanda, torpağı qazıb, qazıb daha uzağa atırlar.

– Hə, demək, şəhər hüququ...

– Elədir ki var, indi sən həqiqətə daha yaxınsan. «Nous ne sommes pas au monde»¹ sözlərini xatırlayaq. İndisə bu fikri yavaş-yavaş itilə.

– Deməli, bütün şöhrətpərəstliklər yalnız onunçündür ki, hər dəfə sıfırdan başlayasan?

– Yavaş-yavaş, demək olar ki, heç nədən, belə ki, çox kiçik, vecsiz bir şeydən – qəddar transilvaniyalıdan, çətin vəziyyətə düşmüş qadınları oğurlayandan, ruhlarla danışmağı bacaran üç ananın oğlundan.

– Sən də, başqaları da... – Qreqorovius qəlayanını axtara-axtara donquldandı. – Belə də bayağılıq olar. Siz, əbədiyyə əl uzadan quldurlar, səmanı əmən qıflar, cənab tanrının keşikçi köpəkləri, nefelibatlar. Yaxşı ki, savadlı bir adam tapılıb və sizin hamınızı öz adınızla çağıra bilər. Kosmik əclaflar.

– Sən bu cür təriflərlə məni şərəfləndirirsən, – Oliveyra dedi. – Bu o deməkdir ki, sən anlamağa başlayırsan, pis deyil.

– Mən tanrının bizə bəxş etdiyi oksigen və hidrogenlə nəfəs alsam, daha yaxşı olar. Mənim əlkiyam sizinki kimi o qədər də bic və müdrik deyil, məni yalnız fəlsəfə daşı maraqlandırır. Sənin qıfların, unitazların və ontoloji istisnalarının yanında balaca bir səngərcik yetər.

– Çoxdan bizim belə ağıllı metafizik söhbətimiz olmamışdı, düzdür? Bu, dostların söhbəti deyil, snobların çəkişməsidir. Ronald, məsələn, belə şeylərdən qorxur. Etyen də Günəş spektrindən kənara çıxmır. Səninləsə hər şey qaydasındadır.

– Biz, həqiqətən də, dostlaşa bilərdik, – Qreqorovius dedi, – əgər səndə kiçicik bir insani keyfiyyət olsaydı. Mən Lusianın da sənə eyni şeyi deməsindən şübhələnirəm.

– Tamamilə doğrudur, hər beş dəqiqədən bir. Maraqlıdır, adamlar bu sözlə oynamağı nə qədər yaxşı öyrəniblər – insani. Bəs niyə o halda Sibilla səninlə qalmadı, sənin ki bütün məsələlərindən insanlıq fısqırır.

– O, məni sevmir. İnsanlar arasında nələr olmur.

– İndisə o geriyyə, Montevideoya hazırlaşır, yenə həmin həyata düşməyə...

– Bəlkə də, Lukkaya gedib. Ona istənilən yer səninlə olmaqdan yaxşıdır. Eynilə Polaya da, mənə də, qalanlarına da. Açıq dediyimə görə bağışla.

– Üzr istəməyə ehtiyac yoxdur, Osip Osipoviç. Niyə bir-birimizə yalan deyək? Kölgələrlə manipulyasiya edən, bədnam qadınları əhliləşdirən insanla birlikdə yaşamaq olmaz. Bütün gününü Senanın rəngbərəng neftli sularında şəkil çəkə-çəkə öldürən bir adama dözmək olmaz. Hə, mənim qəsrlərim və açarlarım havadandır, hə, mən havada tüstüylə yazıram. Və sənin ağzından çıxan sözləri qabaqlayıram: bundan müvəqqəti və öldürücü heç nə ola bilməz, sözlər hər yerə sızır və biz özümüz də bilmədən onlarla birlikdə nəfəs alırıq, gah məhəbbətlə, gah da dostluqla. Mənim tək qalacağım, tamamilə tək qalacağım gün yaxındadır. Etiraf et ki, mən özümü heç kimə sırıram. Gəl məni utanmadan kötkəklə, Bosniya oğlu. Gələndə dəfə məni küçədə görəndə tanımayacaqsan.

– Sən dəlisən, Horasio. Həm də səfeh dəlisən, ona görə ki, bu sənin xoşuna gəlir.

Oliveyra cibindən, allah bilir nə zamandan saxladığı bir qəzet parçası çıxartdı: əhaliyə bazar ertəsi saat səkkizdən çərşənbə axşamı saat səkkizədək xidmət göstərən növbətçi apteklərin siyahısı idi.

– Birinci sütun, – o oxudu. – Rekonkista, 466 (31-5488), Kordova, 386 (32-8845), Esmeralda, 599 (31-1700), Sarmento, 581 (32-2021).

– Bu nədir?

– Reallıq dərəcəsidir. İzah edirəm: Rekonkista – ingilislərə elədiklərmiz. Kordova – çox müdrik. Esmeralda – bir keşişin ona olan məhəbbəti ucbatından asılmış. Sarmento – müştəri əlindən macal yoxdur. İkinci bənd: Rekonkista – Livan restoranları küçəsi. Kordova – əla qozlu pryaniklər. Esmeralda – Kolumbiyada çay. Sarmento1 – məktəbdə həmişə çatışmayan şey. Üçüncü bənd: Rekonkista – aptek, Esmeralda – bir dənə də aptek, Sarmento – o da aptek. Dördüncü bənd...

– Sən, doğrudan da, dəlisən, ona görə ki, sənin öz məşhur inkarına necə gəlib çıxacağını görmürəm.

– Florida, 620 (31-2200)

– Sən dəfn mərasiminə ona görə qatılmadın, ancaq bir çox şeyləri inkar etsən də, artıq dostların gözüne baxa bilməyəcəksən.

– İpolito İriqoyen, 749 (34-0936).

– Lusiya üçün çayın dibində uzanmaq sənin yatağında yatmaqdan yaxşıdır.

– Bolivar, 800. Telefon, demək olar ki, pozulub. Əgər məhəllədə kiminsə uşağı xəstələnsə, onlar terramitsin tapa bilməyəcək.

– Hə, çayın dibində.

– Korrentes, 1117 (35-1468).

– Ya Lukkadadır, ya da Montevideoda.

– Ya da Rivadaviyada, 1301 (38-7841).

– Bu siyahını Pola üçün gizlət, – Qreqorovius dikələrək dedi. – Mən gedirəm, sənsə nə istəyirsən et. Sən öz evində deyilsən, ancaq bir halda ki, heç nə real deyil və «nihil»2dən başlamaq lazımdır: və sair və ilaxıra... Bu illüziyalarınla da özün bildiyin kimi davran. Mən də gedim bir şüşə araqlım.

Oliveyra onu qapının ağzında yaxalayaraq əlini çiyninə qoydu.

– Lavalye, 2099, – onun üzünə baxıb gülümsəyərək dedi. – Kanqalyo, 1501. Pueyrredon, 53.

– Telefon çatışmır, – Qreqorovius dedi.

– Başa düşməyə başlayırsan, – Oliveyra əlini götürərək dedi. – Ürəyinin dərinliyində başa düşürsən ki, mənim nə sənə, nə də bir başqasına deyiləcək sözüm yoxdur.

İkinci mərtəbədə addım səsləri kəsildi. «İndi qayıdacaq, – Oliveyra düşündü. – Qorxur ki, birdən çarpayını yandırar, ya da mələfləri doğrayeram. Zavallı Osip». Ancaq bir dəqiqə keçməmiş addımlar aşağı doğru tappıldadılar.

Yatağa oturub tumbanın siyirməsində qalan kağızlara baxdı. Peres Haldosun romanı, aptekdən gələn hesab. Sadəcə, gecə apteki. Karandaşla cızıqlanmış kağızlar. Sibilla hər şeyi aparmışdı, yalnız əvvəlki qoxu, divar kağızları, çarpayıdakı zolaqlı döşək qalmışdı. Haldosun romanı, belə bir şey necə ağına gəlib. Adətən, Viki Baumun, ya da Roje Marten dü Qarın kitabçaları olardı, bəzən onlardan anlaşılmaz sıçrayışla Tristan L’Ermitə keçər və saatlarla heç bir səbəb olmadan «les rêves de l’eau qui songe» təkrarlanardı, – yoxsa Şvittersin hekayələrindəki kimi, özünəməxsus girovdan azad etmə, gözəl və sirli şeylərə dini cəza, – sonra isə qəfildən Dos Passosdan yapışar və beş gün dalbadal bu çap məhsulunu səhifəbə səhifə acgözlüklə gözüne təpərdi.

Karandaşla cızıqlanmış kağızlar, sən demə, xüsusi məktublarmış.

(–32)

32

Canım Rokamadurum, əziz oğlum, oğlum mənim. Rokmadur!

Rokamadur, indi mən bilirəm ki, bu, güzgüdəki kimidir. Sən yatırsan, ya da ayaqlarına baxırsan. Mənsə, sanki, güzgünü tutmuşam, özümə düşünürəm və inanıram ki, bu, sənsən. Yox, hər halda, inanmıram və sənə ona görə yazıram ki, oxuya bilmirsən. Əgər oxuya bilsəydin, mən bunu sənə yazmazdım, ya da vacib bir şey yazardım. Yəqin ki, sənə nəse yazmalı olardım, yazardım ki, özünü yaxşı aparasan, gecələr üstünü açmayasan. Sadəcə, inana bilmirəm ki, nə vaxtsa, Rokamadur... Bax indi mən sənə yalnız güzgüdə yazıram, elə hey barmaqlarımı silirəm, onlar göz yaşlarımdan islanır. Niyə, Rokamadur? Mən kədərli deyiləm, sadəcə, sənın ananam, Rokamadur, səhlənkar anan. Horasio üçün bişirdiyim borşu daşıdırıram; sən Horationun kim olduğunu bilirən. O, bazar günü sənə məxməri dovşan gətirən və bizim sənınlə çox danışmağımızdan darıxan sinyordur, bax o bizim əlimizdən şəhərə çıxıb getmək istəyəndə sən ağlamağa başladın və o, sənə dovşanın qulaqlarını necə tərپətməsini göstərdi; bu zaman o elə qəşəng idi ki, Horasio çox qəşəng idi, sən bunu nə vaxtsa anlayacaqsan, Rokamadur.

Rokamadur, borşun daşmasına görə bağırmaq axmaqlıqdır. Bütün otaq çuğundura bulaşib, Rokamadur, kaş ki görəydin, elə gülməliydi ki, hər tərəf çuğundur və xama idi, bütün döşəmə qıpqırmızıydı. Eybi yox, Horasio gələnədək yığışdıraram, ancaq əvvəl sənə məktub yazım, ağlamaq da səfehlikdir, qazançalar soyuyur, pəncərənin qabağına düzülüblər, müqəddəslərin halələri kimi, yuxarı mərtəbədəki qızın da səsi eşidilmir, o bütün günü «Les amants du Havre» oxuyardı. Gəl ikilikdə olaq, mən sənə mahnı oxuyaram, dinləyərsən. «Puisque la terre est ronde, mon amour t'en fais pas, mon amour t'en fais pas...» Horasio bu mahnını axşamlar yazı yazanda və ya rəsm çəkəndə fitlə çalır. Bu, sənin də xoşuna gələrdi, Rokamadur. Sənin xoşuna gələrdi. Mən Argentina barədə, Periko barədə danışmağa başlayanda, deyilənə görə Uruqvay Argentina kimi deyil deyəndə Horasio hirsələnir. Periko isə keçən dəfə sənə heç bir şey gətirməyən, buna baxmayaraq, elə hey uşaqları necə yedirtmək barədə danışan sinyordur. Onun hər şeydən xəbəri var və sən haçansa ona hörmətlə yanaşacaqsan və əgər belə edəcəksənsə, demək səfehlik etmiş olacaqsan. Əgər belə edəcəksənsə, ona hörmət edəcəksənsə, Rokamadur.

Rokamadur, madam İren sənin belə yaxşı, belə şən, belə ağlağan, belə qışqıran və belə yerini isladan olmağından məmnun deyil. O deyir ki, hər şey yaxşıdır, sən çox gözəl uşaqsan, deməyinə-deyir, ancaq bəzi hiyləgər heyvanlar kimi əllərini döşlüyünün ciblərində gizlədir, Rokamadur və mən bundan qorxuram. Mən bu barədə Horasioya dedim, amma o qəhqəhə çəkib güldü, ancaq o, mənim nə hiss etdiyimi, sadəcə, başa düşmür, qoy əllərini gizlədən hiyləgər heyvanlar olmasın, ancaq fərqi yoxdur, mən hiss edirəm, mən bilmirəm nə hiss edirəm, izah edə bilmirəm. Rokamadur, kaş ki sənin bapbalaca gözlərindən son iki həftədə sənə dəqiqəbədəqiqə nə olduğunu oxuya biləydim. Deyəsən, sənə başqa nourrice¹ axtarmalı olacağam, ancaq Horasio hirsələnir, deyir... Ancaq onun mənim haqqımda nə dediyi sənə maraqlı olmaz. Başqa bir nourrice, bir qədər azdanışan olsun, qoy lap sənin pis uşaq olduğunu, yaxud gecələr yatmadığını, ağladığını və ya yaxşı yemədiyini desin, qoy olsun, mənə belə şeylər deyəndə hiss edirəm ki, o məkrli deyil və onun sözlərinin sənə heç bir ziyanı yoxdur. Hər şey elə qəribədir ki, Rokamadur, bax, məsələn, sənin adını tələffüz etmək və yazmaq mənim xoşuma gəlir, hər dəfə mənə elə gəlir ki, sanki, sənin balaca burnuna toxunuram, sənsə gülürsən, ancaq madam İren heç vaxt sənin adını çəkmir, o, l'enfant² deyir, bax ha, heç le gosse³ də demir, sanki, danışmaq üçün bilərəkdən rezin əlcəklər geyir, bəlkə o, doğrudan da, rezin əlcəklərdə olur, çünki əllərini ciblərinə soxub deyir ki, sən belə yaxşısan və ağıllısan.

Belə bir şey var, adına vaxt deyirlər. Rokamadur, bu vaxt həşərat kimi bir şeydir, elə hey qaçır, qaçır. Mən sənə izah edə bilmirəm, sən hələ çox balacasan, sadəcə, demək istəyirəm ki, Horasio tezliklə gələcək. Bu məktubu ona qoyum ki, oxuyub o da sənə nədə desin? Yox, yox, mən də bu məktubu kimsənin oxumasını istəməzdim, o, sənə yazılıb. Bu bizim səninlə böyük sirrimiz olacaq, Rokamadur. Mən artıq ağlamıram, mən şadam, ancaq çox şeyi başa düşmək elə çətindir ki, Horasio və başqalarının dərhal anladıqlarını bir azca başa düşmək üçün mənə xeyli vaxt lazımdır, ancaq onlar, hər şeyi tez anlayanlar səni və məni başa düşə bilmirlər, başa düşmərlər ki, mən sənin burada yaşamağını təmin edə bilmərəm, səni yedirdə bilmərəm, bələyə bilmərəm, yatırdə bilmərəm, səninlə oynaya bilmərəm, onlar bunu dərk edə bilmirlər, hə bu, onlara təsir

etmir, mənə isə təsir edir, hətta çox təsir edir, ancaq mən bir şeyi bilirəm: mən sənə burada mənimlə yaşamağına razı ola bilmərəm, bu bizim hər ikimiz üçün yaxşı deyil, mən Horasio ilə tək olmalıyam və kim bilir, onun axtardığını tapması üçün ona hələ nə qədər kömək etməliyəm, sənə də gələcəkdə axtaracaqlarını tapmaq üçün, Rokamadur, ona görə ki, sən kişi olacaqsan və sən də axtaracaq, axtaracaq və axtaracaqsan, böyük adam və dəli kimi.

Bax belə, Rokamadur. Biz Parisdə göbələklər kimi, biz pilləkən sürəhilərində, xörək qoxuyan və insanların yalnız və yalnız sevimlərlə məşğul olub, sonra qayğanaq bişirdikləri və Vivaldinin valını qoyub siqaret çəkdikləri, Horasio kimi, Qreqorovius kimi, Vonq kimi, mənim kimi, Rokamadur, Periko kimi, Ronald kimi, Bəps kimi danışdıqları qaranlıq otaqlarda yetişirik; bizim işimiz-gücümüz sevimləkdir, sonra qayğanaq bişirir və siqaret çəkirik, biz nə qədər və necə sevimlərik, ağlaya-ağlaya, oxuya-oxuya, pəncərənin o tayında isə nələr baş vermir, pəncərə yerdən çox hündürdür və hər şey saralmış sərhəddən, ya da pəncərəyə dəyən yağış damcılarında başlanır, burada o qədər çox yağış yağır ki, Rokamadur, çöllərdəkindən qat-qat çox və hər şey pas atır, hər şey – damdakı navalçalar da, göyərçinlərin izləri də, Horasionun öz heykəllərini düzəltdiyi məftillər də. Bizim, demək olar ki, paltarımız yoxdur, biz lap az geyimlə keçinirik, bir dənə isti palto, bir cüt islanmayan çəkmə, özümüzə kirli, Parisdə hər şey belə kirli və gözəldir, Rokamadur, gecələr yatağımız ağır yuxu qoxuyur, çarpayımızın altı isə balıq tükü və kitablarla doludur, Horasio kitabları ora-bura səpələyir, kitablar çarpayının altına düşür və orada da qalır, sonra dəhşətli dava-dalaş düşür, çünki kitablar yoxa çıxır, kitablar tapılanadək Horasio onları Osipin oğurladığını düşünür, tapılana isə biz gülürük, bizdə, demək olar ki, heç nəyin yeri yoxdur, hətta təzə çəkmələrin də, Rokamadur, odur ki, döşəməyə ləyən qoymaq üçün gərək pəncərənin yerini dəyişək, bəs onu hara qoyaq, axı masanın üstü kitabla doludur. Mən səni bunsuz da burada saxlaya bilməzdim, sən çox balaca olsan da, səni burada, bu dörd divarın arasındakı dar yerdə saxlamaq mümkün deyil. Mən bu barədə düşünəndə ağlamağa başlayıram, Horasio başa düşür, elə bilir ki, mən pisəm və səni bura gətirməməklə pis iş görürəm, halbuki, mən bilirəm, o özü sənə burada olmağına çox tab gətirə bilməz. Heç kəs burada çox tab gətirə bilməz, elə sən özün də, mən də, burada yaşaya-yasaya gərək daim mübarizə aparasan, qayda belədir, yeganə mümkün üsul budur, ancaq bu əzəblidir, Rokamadur, bu iyrənc və acıdır, sənə xoşuna gəlməzdi, axı sən bəzən çöldə otlayan quzuları da görürsən, yelqovanın başına qonan qaraca quşların civiltisini də dinləyirsən. Horasio məni sentimental, olduqca bacarıqlı hesab edir, o, məni nə hesab etmir ki, ona görə ki, mən səni bura gətirmirəm, ya da ona görə ki, gətirmək istəyirəm, ona görə ki, bu fikrimdən vaz keçirəm, ona görə ki, səni görməyə getmək istəyirəm, ona görə ki, birdən başa düşürəm ki, gedə bilmərəm, ona görə ki, əgər hansısa tanımadığım kinoteatrda «Potyomkin gəmisi» filmini göstərirərsə, yağışın altıyla bir saat gedə bilərəm, ona görə ki, dünya dağılsa da ona baxmaq lazımdır, Rokamadur, ona görə ki, dünya sənə vecinə deyil, əgər həqiqi olanı hər zaman seçmək imkanı yoxdursa və əgər sənə hər şey komodun yəşiyindəki kimi qayda və normalar üzrə yerbəyer olursa və səni bir tərəfə, bazar gününü başqa tərəfə, ana məhəbbətini üçüncü bir tərəfə, yeni oyuncağı bura, Monparnas vəğzalını, qatarı və ediləsi səyahəti isə ora qoyurlarsa, mən getmək istəmirəm, Rokamadur, ancaq bilirsən ki, hər şey yaxşıdır və sən kədərlənmirsən. Horasio haqlıdır, hərdən mən səni düşünürəm və mənə elə

gəlir ki, buna görə sən nə vaxtsa mənə sağ ol deyəcəksən, hər şeyi başa düşəndə, görəndə ki, mənim elə belə olmağım lazımmış, necəyəmsə, elə. Ancaq mən onsuz da elə hey ağlayıram, Rokamadur və bu məktubu sənə yazıram, ona görə ki bilmirəm, ona görə ki, bəlkə də, mən yanılıram, ona görə ki, bəlkə də, mən pisəm, yaxud xəstəyəm, ya da bir az səfehəm, o qədər də yox, lap az, ancaq bu belə də dəhşətlidir, hər hansı fikirdən qarnım ağrımağa başlayır və ayaq barmaqlarım, sanki, içəri girir, indisə, sadəcə, çəkmələrimi cıracağam, mən səni elə çox sevirəm ki, Rokamadur, quzum mənim, Rokamadur, mənim sarımsaq dilimim, səni çox sevirəm, şəkər burunlum, fidanım mənim, oyuncaq dayçam mənim...

(–132)

33

«Axı o, məni düşüncələrimlə tək buraxdı, – Oliveyra tumbanı açıb-bağlayaraq düşündü. – Başa düşürəm – ədəbini göstərdi, yoxsa əksinə, tələ qurdu. Bəlkə, o hələ də pilləkəndə sadist kimi qulaq asır. Karamazov böhranını, ya da Selinov tutmasını gözləyir. Yaxud özünün Hersoqovina krujevasını toxuyur və ikinci kirşə qədəhindən sonra beynində taro kartları düzür, Adgülün təntənəli gəliş mərasimini götür-qoy edir. Ümidverən əzab: Montevideo, Sena, Lukka. Variantlar: Marna, Peruca. Amma belə olduğu halda, sən, doğrudan da...»

Çəkib qurtarmaqda olduğu siqaretinin oduna yeni bir «Qoluaz» yandıraraq yeşiyə bir də baxdı, mərhəmətin nə olduğunu düşünərək romanı çıxardı. Mərhəmət – lap dissertasiya mövzusudur. Öz-özünə mərhəmət: bu artıq yaxşıdır. «Mən heç vaxt özümə xoşbəxtlik vəd etməmişəm, – romanı vərəqləyərək düşündü. – Bu üzr deyil, etiraf da deyil. Nous ne sommes pas au monde. Donc, ergo, dunque... 1 Mən nə üçün mərhəmət hiss etməliyəm? Ona görə ki, onun oğluna (əslində mənə yazılmış) məktubunu tapmışam? Mən Rokamadura yazılmış bir yığın məktubun müəllifiyəm. Mərhəmət üçün heç bir əsas yoxdur. Məni oradan, indi olduğu yerdən qüllə kimi şölələnən saçlarıyla yandırır-yaxan, öz yoxluğuyla parça-parça edən odur. Və sairə və ilaxıra. O, mənsiz və Rokamadursuz da çox əla keçinə bilər. Gözəl mavi mığmığa, günəşin şüaları altında fırlanır, fırlanır və tarak! – şüşəyə çırpılır, burnundan qan açılır, vəssalam. İki dəqiqədən sonra isə o, məmnun və şaddır, yazı kağızı mağazasından hansısa şəkilləri alıb zərfə qoyur və dünyanın ən inanılmaz ölkələrinə səpələnmiş skandinav adlı hansısa rəfiqəsinə göndərməyə yollanır. Dışı pişiyə və ya şirə necə rəhm etmək olar? Canlı sadələvh mexanizmlərdir, yanıb-sönürlər. Mənim sə tək günahım odur ki, onun əllərini və ayaqlarını qızdırması üçün daxilimdəki yanacağım çatmadı. O, məni yanmayan qübbə kimi seçdi, mən sə onun – işə bax ha! – boynunun ardında soyuq su oldum. Yazıq qız, lənət olsun mənə».

80-ci illərin sentyabrında, atamın ölümündən bir neçə ay sonra Görürsən nə iyrənc yazılmış romandır, hələ üstəlik fərli-başlı mən işlərdən ayrılıb onları xeres istehsal edən və mənim kimi çap da olunmayıb, odur ki, öz-özündən soruşursan: axı belə bir yaxşı ad çıxarmış başqa bir firmaya verməyi qərara aldım; mən şeyi necə oxumaq olar? Bir özün fikirləş, bu dadsız boyat kreditlər verdim, daşınmaz əmlakı, bütün yeməxanaları ərzaq kotleti, Bəpsin bizi təmin etdiyi həzin «Elle»¹ və «Frans Suar» ehtiyatı ilə birlikdə icarəyə verib Madridə köçdüm. Əmim, jurnalları tipində olan bu dəhşətli şit qaşıqasını saatlarla atamın doğma qardaşı don Rafael Bueno de Qusman-i-Aqaide çeynəyir, çeynəyirsən. «Köçüb gəldim Madridə» – təsəvvür onun evində qalmağımı istədi; ancaq mən buna qarşı qəti edirəm, beləcə beş-altı səhifəni udacaqsan və özün də bilmədən müqavimət göstərərək azadlığımı itirmək istəmədim. Nəhayət, aludə olacaq və artıq buraxa bilməyəcəksən, məsələn, yatmağı, hər şeyi sülhlə yoluna qoya bildim və azad həyatımı qohu-şləməyi ata bilmədiyən kimi, yaltaqlığı, şallağı, yaxud ağzının mumun isti qonaqpərvərliyi ilə birləşdirməyin üsulunu tapdım; suyu axa-axa rıqqətə gəlməyi tərgidə bilmədiyən kimi. «Axır ki,

mən onun evinin qonşuluğunda ev kirayələyərək istədiyim vaxt hər şeyi sülhlə yoluna qoya bildim» – Nuh əyyamından qalma tək qala, lazım olanda isə isti ailə ocağında dincəlməkdən həzz dil, köhnə-çürük fikirləri ifadə etməkçün xüsusi, pul kimi ala bilərdim. Mənim sevimli qohumum, daha doğruzu, biz əvvəl-əldən-ələ, nəsildən-nəslə keçən basmaqəlib cümlələr, te voila lər Posito yerləşən yerdə salınmış məhəllədə yaşayırdıq. Əmi-en pleine echolalie². «İsti ailə ocağında dincəlməkdən həzz min prinsipalda yerləşən və on səkkiz min real dəyərində olan almaq» – belə də cümlə olar, anasıgöyçək, bu nə cümlədir. Oh, mənzili gözəl və işıqlı olsa da, onun ailəsi üçün o qədər də geniş Sibilla, sən bu çürümüş saqqızı necə çeynəyirdin və lənət sayılmazdı. Mən aşağı mərtəbədə, daha darısqal, ancaq bir şeytana, hələ bu Pasito nə deyilən şeydir! Bu söz horrasına sən adama kifayət edəcək otaqda yerləşmiş, onu alışdığım bütün nə qədər vaxt itirmisən, görünür, həyatın elə bundan ibarət rahatlıq və təchizatla təmin etmişdim. Maddi durumum, şükür ki, olduğuna əmin olmusan. Əgər sən haqlısansa və doğrudan da, buna imkan verirdi.

həyat budursa, gərək yerdə qalan hər şeyə çoxdan son qoyay-Qonsales Bravo dörvündən bəri olmadığım Madridin xarici dın. (Prinsipal – bu nə deməkdir?) Elə olurdu ki, mən Luvrun görünüşü ilə bağlı ilkin təəssürat məni yaxşı mənada təəccüb-Misir şöbəsinə vitrin-vitrin dolaşandan sonra bir tikə qənd-çörək ləndirdi. Gözəl və geniş yeni kvartallar, təcili məlumat vasitələri

və mate arzusuyla evə qayıdanda səni pəncərənin qarşısında
və binaların, küçələrin, hətta insanların ümumi görünüşünün
əlində əcaib kərpic-roman bəzən göz yaşları içində görərdim.
açıq-aşkar yaxşılaşması mənimçün sürpriz oldu: əvvəlki tozlu-
İnkər eləmə, sən kiminsə boynunun vurulmasına ağlayır, məni
torpaqlı meydançaların yerində salınmış yaşıl bağlar, varlıların
qucaqlayıb harada olduğumu soruşurdun, ancaq mən demirdim,
əzəmətli evləri, Paris və Londondakılardan zərər qədər geri
çünki Luvrdə sən mənə ağırlıq edərdin və mən orada səninlə
qalmayan cürbəcür və zəngin ticarət mərkəzləri və nəhayət,
gəzə bilməzdim, sən cəhəlliyin, biçarə yavrum, mənim bütün
cəmiyyətin bütün zümrələri üçün, bütün zövqlərə və imkanlara
kefimi pozardı, deməli, sən bu dəhşətli romanları oxumağının
uyğun çox sayda gözəl teatrlar. Bunlar və sonradan gördüyüm
günahkarı mənəm, mənim eqoizmdir; «tozlu meydançalar» –
digər şeylər mənə bizim paytaxtın 68-ci ildən bəri nail olduğu
bunun eybi yoxdur, dərhal əyalət şəhələrinin tozlu
kəskin irəliləyiş barədə təsəvvür oyatdı, bu irəliləyiş hara
meydançaları, ya da Rionun küçələri, yada düşür, qırx ikinci
getdiyini bilən adamın mətin və rahat yerləşindən çox şıltaq
ildəki bənövşəyi alatoran dağlar və xoşbəxtlik duyğusu və sən
tullanışa bənzəsə də, reallıqda heç də ondan geri qalmırdı.
dünyanın o başında təksən; «çox sayda gözəl teatrlar» – bu tip
Bir sözlə, burnuma Avropa mədəniyyətinin, firavanlığın,
nəyi deyir? Hələ Parislə Londonu, kimlərsə zövqlərini və

hətta zənginliyin, eyni zamanda zəhmətin qoxusu dəyirdi.
imkanlarını da xatırlayır, görürsən, Sibilla, o, səni qəlbən
Əmim Madriddə yaxşı tanınan ticarət agentiydi. Bir vaxtlar
mütəəssir edən şeyləri ironik baxışlarla nəzərdən keçirir,
dövlət vəzifəsində işləmiş, əvvəl birinci konsul, sonra isə səfirlik-
hesab edir ki, guya, sən üz qabığında şəkli olan ispan yazıçısının
də məsləhətçi olmuşdu; sonradan ailə qurması onu evə bağla-
masını oxuyub mədəniləşirsən, görürsən, o, Avropa mədəniy-
mishdi; bir müddət Bravo Murilyonun himayə və dəstəyindən
yətinin ruhu haqda da nəşə vird eləyir, sənşə qəti əminsən ki,
istifadə edərək maliyyə nazirliyində işləmişdi. Ancaq ailə
bu kərpici bitirəndən sonra, axır ki, mikrokosm və makrokosmu
öhdəlikləri həyatını, bütün macəralarını, ümid və
dərk edəcəksən; bəzən mən otağa girəndə sən öz masanın
azadlıqlarını yaxşı maaşı olan darıxdırıcı işlə dəyişməyə
yeşiyindən – çünki sən öz iş masan vardı, nəyin olmasa da
məcbur etmişdi. O, mötədil və şöhrətpərəst, inadkar, çevik
masan həmişə vardı, ancaq mən hələ də anlaya bilmirəm ki, o
və ağıllıydı, çoxlu əlaqələri vardı; o, cürbəcür işlərə
sənə hansı iş üçün lazım idi, – hə, yeşikdən Tristan L’Ermitin
vasitəçilik edirdi, ancaq çox keçmədən uzun müddətdən
bir dəstə şerini, ya da, məsələn, Boris de Şletserin əsərlərini
bəri məşğul olmadığı incəsənətdə müvəffəqiyyət qazandı.
çıxarıb tərəddüdlə, eyni zamanda təkəbbürlü görkəm alaraq

Bununla o, həyatını təmin etdi, arxivlərdə mürgüləyənləri

mənə göstərirdin. Adətən, adam möhtəşəm bir şey əldə edib
oyatdı, masalarda yatanları hərəkətə gətirdi və yolunu
dərhal oxumağa girişmək istəyəndə belə olur. Və səni başa
azanları imkan daxilində düzgün yola yönəltdi. Ona bu və digər
salmaq mümkün deyildi ki, bu şəkildə sən heç vaxt heç nəyə
partiyadan olan insanlarla dostluğu kömək etdiyi kimi, müxtəlif
nail ola bilməyəcəksən – birincisi, səninçün artıq çox gecdir,
dövlət orqanlarıyla olan əlaqələri də şərait yaratdı. Onunçün
digər tərəfdən isə çox tezdir – və sənin yerin həmişə
heç bir bağlı qapı yox idi. Belə düşünmək olardı ki, nazir
ümitsizliyin kənarında, sevinc və səmimiyyətin tən
qapıçıları ona həyatlarını borcludurlar, çünki hər dəfə onu
ortasındadır, qəlbin isə əbədi ızdıraba və məşəqqətə
səmimi oğul məhəbbətilə qarşılayır, qapıları önündə taybatay
məhkumdur. «Masalarda yatanları hərəkətə gətirdi» – yox, sən
açırdılar. Eşitdiyimə görə, o keçmişdə böyük pullar qazanmış,
bununla mənə güvənə bilməzdin, sənin masan elə sənin
şaxtalar və dəmir yolları işləri üzrə məşhur proseslərdə
masandır: səni onun arxasında mən oturtmamışam, səni oradan
yaxından iştirak etmişdi; ancaq başqa işlərdə qorxaq təmizliyi
çıxarmaq da mənim işim deyil, mən, sadəcə, sənin bu romanları
ona ziyan gətirmişdi. Mən Madridə gələndə onun kifayət qədər
necə oxumağına, onların üz qabığına, illüstrasiyalarına necə
təminatlı həyat keçirməsi hər şeydən bəlliyidi, ancaq israfçılıq
baxmağına baxırdım, sənsə yanında oturub izah edəcəyimi və

etmirdi. Onun heç bir şeyə ehtiyacı yoxdu, ancaq pul da yığa
ruhlandıracağı – bir sözlə, hər bir qadının kişidən
bilməmişdi, doğrusu, bu, ömür boyu çalışıb həyatının sonuna
gözlədiklərini gözləyirdin; yəni o, belindəki kəməri astaca
yaxınlaşan və itirdiklərinin yerini doldurmağa güclə vaxt tapan
boşaldır, onu basıb əzərək hərəkətə gətirir, ona stimül verir və
insan üçün o qədər də tərifəlayiq bir şey deyil.

nəhayət, səni bitmək bilməyən fufayka toxumaq əzabından
O illərdə o, çox da qoca deyildi, həmişəcavan adamlar kimi
qoparır, ya da danışır, danışır, susmaq bilmədən boş-boş danışır.
qəşəng, mükəmməl geyinərdi. O, mənsub olduğu nəslə sədaqət
Qulaq as, hətta mən dəhşətli adamamsa, məndə tərifəlayiq heç
örnəyi olaraq üzünü daim tərtəmiz qırırdı. Onun gülərlüzlüyü
nə yoxdursa, hətta mənimçün sən də yoxsansa, madam ki,
və şadyanalığı heç vaxt arxasında zəhlətökənlik, yaxud həyasız-
mənim səni itirməyim artıq həll olunub (hətta itirmək də yox,
lıq dayanan həddi keçməzdi. Onun başlıca məziyyəti və qüsuru
çünki itirmək üçün əvvəlcə tapmaq lazımdır), «yəni, doğrusu
söhbət aparmaq bacarığındaydı, çünki bu qabiliyyətinin dəyəri-
...insan üçün o qədər də tərifəlayiq bir şey deyil». O qədər də
ni bilərək təfərrüatlara girmək ehtirasına sərbəstlik verir, onla-
tərifəlayiq bir şey deyil – gör bu ifadəni mən nə vaxtdır
rı amansızcasına öz hekayəsinə qarışdırırdı. Bəzən o lap əvvəl-
eşitmirəm, gör dilimiz bizi, biz itoynadanları nə qədər
dən təfəsilatlara girərək öz hekayəsini uşaq səylə elə bəzəyirdi

məzmunsuzlaşdırır, mənim dilimdə, uşaqlar, indikindən qat-qat ki, tanrı xətrinə qısa etməsi üçün ona yalvarmalı olurdular.

çox söz vardı, mən də bu romanları oxumuşam, mənim nəhəng

O, ovda (bu məşğuliyyətə onun böyük həvəsi vardı) baş verən

lüğət ehtiyatım vardı, doğrudur, bu tamamilə faydasız bir şey

bir hadisəni təsvir edəndə başlanğıcdan güllə açılan məqama

idi, ancaq çox gözəl və yüksək dərəcədə diqqətəlayiq idi.

qədər o qədər uzun zaman keçirdi ki, dinləyici söhbətin nədən

Maraqlıdır, yəni sən bu romanın bütün peripetiyalarına diqqət

getdiyini tamamilə unutduğundan güllənin səsi onu əməlli-başlı

yetirmisən, yoxsa o, sənə, sadəcə, əsrarəngiz ölkələrə səyahət

qorxudurdu. Bilmirəm, onun göz yaşları vəzlərinin tez qıcıqlan-

etmək üçün yolasalma xidməti göstərüb, o səyahətlər ki, onlara

masını fiziki qüsurlar hesab etmək olar, ya yox, amma hərdən,

nahaq yerə qibtə etmişəm, halbuki sən də mənim şübhəylə

xüsusən də qış vaxtları onun gözləri nəm və soyuqlamış olurdu,

yanaşdığın, ancaq heç nə demədiyən Luvr gəzintilərimə qibtə

sanki, o ağlayır, ağız-burnunun suyu axırdı. Mən bu qədər

edirdin. Beləcə, biz sənə ilə günlərin bir günü baş verəcək

zəngin və çeşidli batist burun dəsmalları dəstləri olan ikinci

hadisəyə daha da yaxınlaşırdıq, o zaman sən dəqiq başa düşdün

bir kişi tanıyıram. Həm buna görə, həm də sanki, göstərmək

ki, mən sənə öz vaxtımın və həyatımın bir hissəsindən başqa

üçün sağ əlində və bəzən də hər iki əlində daim ağappaq dəsmal

nəsə verməyə hazırlaşmıram və «amansızcasına öz hekayəsinə

tutmaq vərđişı olduđuna görə, haqqında sonra danıřacađım
qarıřdıрмаq», məhz belə, bunu xatırlayacaqsan və ürəyin
zarafatcıl və olduqca xořxasiyyət əndəlüslü dostlarımdan biri
sıxılacaq. Ancaq sən pəncərənin qarşısında çox gözəl idin, boz
əmimi Veronika adlandırırđı.

səmanın işıđı yanaqlarında, əlində kitab, ađzın isə həmişəki

O, mənə qarşı münasibətində olduqca səmimi dostluq
kimi yarıaçıq və gözlərində də tələş. Səndə nə qədər itirilmiş
nümayiş etdirir, Madridə gəldiyim ilk günlərdə məndən ayrılırmı,
vaxt vardı və sən necə də qərib idin, sanki, biçimsiz idin, sanki,
yerləşməyimə və digər çoxsaylı problemlərimə hər cür yardım
başqa ulduzlar altında tamamilə başqa cür ola bilərdin və o
göstərirdi. Biz ailə məsələlərindən danıřarkən mən uşaqlıq
zaman mən səni ađuşuma alar, sənə sahib olardım, ancaq bu
xatirələrimə dalanda, atamın başına gələn hadisələri yada
sadəcə, sevgi aktı olmaz, cinsi sevişmə olardı, olduqca zərif,
salanda mehriban əmim əsəbiləşərək narahat olur,
demək olar ki, savab bir iş və mən yolumu azardım, özünü
özünü Bueno de Qusman adıyla şərefləndirən böyük adamlar-
kifayət qədər bilikli sayan intellektualın şeytani xudpəsəndliyiylə
dan söz düşəndə coşub-həyəcanlanır və burun dəsmalını
yolumu azardım ki, başa düşüm («o ağlayır, ađız-burnunun suyu
çıxararaq sonu bilinməyən hekayəsinə başlayırđı. O, mənə
axırđı»? – bu cümlə, sadəcə, biabırçılıqdır). Bilikli, başa düşmək
comərd xarakterli nəslimizin sonuncu nümayəndəsi sayır,

üçün – gülüncdür, sadəcə, gülüncdür, Sibilla. Bunu mən yalnız otuz altı yaşım olmasına baxmayaraq, uşaq kimi əzizləyir, sənə deyirəm, lütfən heç kəsə demə. Hə, Sibilla, mən formaca ərköyünləşdirirdi. Yazıq əmim! Hər dəfə sel kimi axan göz da səninqün idim, sənsə titrəyirdin, təmiz və azad, alov kimi, yaşları ilə müşayiət olunan bu mehribanlıqların arxasında, civə çayı kimi, səhərin alatoranında oxuyan quşun ilk nəğməsi mənə elə gəlir ki, bu gözəl insanın ürəyini didib parçalayan kimi və səninlə sən çox xoşladığın bu sözlərlə danışmaq necə nəşə gizli və acı bir şey vardı. Bu qənaətə necə gəldiyimi heç şirindir, sən qəti inanırsan ki, bu sözlər yalnız şeirlərdə özüm də bilmirəm, ancaq qəti əmin idim ki, sanki, gözlərimlə mövcuddur və biz onlardan elə-belə istifadə edə bilmərik. Bəs görüb əllərimlə toxunduğum bu gizli yara mövcuddur. Onun sən indi harada olacaqsan, biz hər ikimiz harada olacağıq, bu çarəsiz və dərin kədərinin səbəbi mənə üç qızından heç biri anlaşılmaz dünyanın iki kiçicik nöqtəsi kimi bir-birimizə yaxın, ilə evləndirə bilməməsiydi, bu, mümkün deyildi, çünki yoxsa uzaq olacağıq, xətti birləşdirən iki nöqtə kimi, özbaşına qızların hər üçü – fəlakət! – artıq ərə getmişdi.

ayrılan və yaxınlaşan iki nöqtə kimi, «özünü filan adla şərəfləndirən böyük adamlar» – necə də təmtəraqlıdır. Sibilla, sən bu bayağı cümlələri beşinci səhifədən o yana necə oxumusan... Mən artıq sənə Brounov hərəkətinin nə olduğunu izah etmirəm, təbii ki, izah etmirəm, ancaq, hər halda, Sibilla, nə olursa-olsun, biz səninlə bir fiquru təşkil edirik, sən haradasa yerləşən bir nöqtəsən, mən başqa bir yerdə olan nöqtə, sən, tutaq ki, Yuşet küçəsindəsən, mən isə sən otağında bu romanın yanında, sabah sən Lion vağzalında olacaqsan (əgər Lukkaya hazırlayırsansa, əzizim), mənşə əla çaxır gizlətdiyim Şmen-Ver küçəsində, beləcə, yavaş-yavaş, Sibilla, biz səninlə öz yerdəyişmələrimizlə otaqda uçan milçəklərin cızdığı fiqur kimi absurd bir

fiqur çəkəcəyik: ora-bura, yarı yoldan geri, buradan – oraya – bax Brounov hərəkəti budur, indi başa düşdün? – düz bucaq altında yuxarı, buradan – oraya, sıçrayışla irəli, sonra dərhal yuxarı, daş kimi aşağı, şiddətli ehtiraslar, qəfil dayanmalar, gözlənilməz kənara tullanmalar, nəticədə isə yavaş-yavaş rəsm, fiqur əmələ gəlir, nəşə bizim kimi mövcud olmayan bir şey, Parisdə azaraq o tərəf-bu tərəfə, o yan-bu yana vurnuxaraq, rəsm çəkərək, öz rəqslərini oynaya-oynaya, heç kəsə, hətta özlərinə də gərək olmayan rəqs, sadəcə, heç bir mənası olmayan sonsuz bir fiqur.

(– 87)

35

Hə, Bəps, hə. Hə, Bəps, hə. Hə, Bəps, gəl işığı söndürək, darling¹, gecən xeyrə qalsın, sleep cell², quzuları say, hər şey keçdi, əzizim, hər şey keçdi. Siz hamınız zavallı Bəpslə kobud rəftar edirsiniz, gəl onları cəzalandıraq, Klubdan qovaq. Onlar hamısı binəva Bəpslə pis davranırlar, Etyen də pisdir, Periko da pisdir, Oliveyra da pisdir, Oliveyra hamısından betərdir, əməlli-başlı inkvizitordur, mənim gözəl Bəpsim ona yaxşı ad qoyub, mənim gözəlim. Hə, Bəps, hə. Rock-a-bye baby³. Tam-pam-param. Hə, Bəps, hə. İstəsən də, istəməsən də, nəşə olmalıydı, ola bilməz ki, bu adamların arasında yaşayasan və heç bir şey olmasın. Tşş, baby, tşş. Axır ki, yatdı. Klub, əlbəttə, Bəps, bu dəqiqdir. Daha heç vaxt Horasionu görməyəcəyik, pozğun Horasionu. Bu gün Klub qazançadakı xəmir kimidir: tullanıb yapışib tavana, orada da qalıb. Sacı yığışdıra bilərsən, Bəps, çünki o aşağı düşməyəcək, gözləyib özünü yorma. Tşş, darling, ağlamaq lazım deyil, bu qadın əməlli-başlı sərxoşdur, onun qəlbi də, başqa yeri də konyak qoxuyur.

Ronald aşağı sürüşüb Bəpsə daha rahat söykəndi və mürgüləməyə başladı. Klub, Osip, Periko, hə, gəl xatırlayaq: hər şey ona görə başladı ki, hər şey qurtarmalıydı, tanrılar qısqancdırlar, bu qayğanaq və üstəgəl Oliveyra, konkret səbəb lənətə gəlmiş qayğanaq oldu, Etyenin fikrincə, onu zibil vedrəsinə atmağa heç də gərək yox idi, dəmirdən yaşıl rəngli əla məmulat, Bəps isə Hokusay kimi əməlli-başlı qızıxmışdı: qayğanaq leş iyi verirdi, bu üfunətdə axı Klub yığıncaq keçirə bilməzdi, bu zaman Bəps hönkürüb ağlamağa başladı, onun qulaqlarından da konyak tökülürdü və Ronald başa düşdü ki, onlar əbədi mövzuda mübahisə etdikləri müddətdə Bəps təkbəşinə yarım butulka konyakı aşırıb, qayğanaqsa konyakı orqanizmdən çıxarmaq üçün, sadəcə, bəhanəydi və Bəpsin qayğanaqdan dəfn mərasiminə keçməsi heç kəsi, o cümlədən Oliveyranı qətiyyənlə təəccübləndirmədi, o, hıçqıra-hıçqıra və bütün bədənini əsdirərək mövzunu çeynəyib-çürütdü və uşaqlar haqqında hər şeydən danışib içalatını ortaya tökərək hücumla hazırlaşdı. Ancaq Vonq nahaq yerə gülüş pərdəsini çevirdi, əbəs yerə Bəpslə dalğın görünüşünü qoruyan Oliveyranın arasına girdi və «La rencontre de la langue d'oïl de la langue d'oc et du franco – provençal entre Loire et Allier – limites phonétiques et morphologiques»¹ nəşrinin

tərifini göylərə qaldırdı, S.Eskofyenin buraxdığı kitabın yüksək dərəcədə maraqlı olduğunu qeyd etdi, Bəpsi isə incə tərzdə koridora itələsə də, Oliveyranın inkvizitor haqqında deyilənləri eşitməsinə əngəl ola bilmədi və o, təəccüblə qaşlarını qaldırıb, sanki, heyrət və sual dolu baxışlarla Qreqoroviusa baxdı, guya, Osip bu epitetin mənasını ona izah edəcəkdi. Bütün Klub bilirdi ki, əgər Bəps özündən çıxsa, gözü heç nəyi görməyəcək – belə bir şey artıq olmuşdu; yeganə çıxış yolu bufetə cavabdeh olan bütün yığıncaqların təşkilatçısını dövrəyə alıb gözləməkdi ki, zaman hər şeyi yoluna qoysun: heç kəs əbədi ağlaya bilməz, hətta dullar da ərə gedirlər. Ancaq sərxoş Bəps üst-üstə qalaqlanmış plaşların və şarfların içində çaşbaş qalıb dəhlizdən otağa qayıtdı ki, hər halda, Oliveyra ilə haqq-hesabı çürütsün, bu ona inkvizitor haqqında dışının dibindən çıxanı demək və bu murdar həyatda ondan da yaramaz alçaqlar, köpəkoğlular, sadistlər, əclaflar, cəlladlar, utanmaz və vicdansız rasistlər, çirkin oğraşlar, üfunətli, murdar dəyyuslar, sifilislilər gördüyünü göz yaşları içində təsdiqləməkçün ideal məqam idi. Bu məlumat Etyenə və Perikoya hədsiz ləzzət eləsə də, qalanlarında, həmçinin ünvan sahibində təzadlı duyğular yaratdı.

Bu Bəps deyil, Parisin altıncı dairəsində bütün evləri yerlə-yeksan edən tornado qasırğasıydı. Klubun başı keyləşdi, plaşlara büründü, siqaret tüstüsünə qərq oldu. Nəhayət, Oliveyra ağzını açmağa macal tapanda ətrafa teatral sükut çökdü. Oliveyra dedi ki, Nikolya de Stalın kiçik tablosu ona, sadəcə, çox gözəl görünüb və öz Eskofyesi ilə onun daz yerini gəmirən Vonq isə bu kitabı oxuyub yığıncaqların birində onun mahiyyətini şərh etməlidir. Bəps onu yenə inkvizitor adlandırdı, Oliveyranın isə həmin məqamda, deyəsən, ağlına gülməli bir şey gəldi, çünki gülümsədi. Bəpsin əli onun sifətində şappıldadı. Klub təcili tədbirlər gördü, Bəps isə bərkdən hönkürməyə başladı, Vonq isə onunla Ronaldın arasına dürtülərək ehmalca əlindən tutdu. Klub Oliveyranın ətrafına yığıldı və Bəps kənarda qaldı, bununla barışmalı olub, əvvəlcə kresloya oturdu, sonra isə Prekionun dəsmalından istifadə etdi. Güman ki, bunun ardınca Monj küçəsinə dair dəqiqləşdirmə, ondan sonra isə samaritanlı Sibilla gəldi və Ronaldla elə gəldi ki, – gecə toplantısının bütün təfərrüatları yaşıl dumanlı kölgə kimi gözünün önündən keçdi – ona elə gəldi ki, guya, Oliveyra Vonqdan, doğrudan da, Sibillanın Monj küçəsində mebelli otaqlarda yaşadığını soruşdu və yaqin ki, Vonq da cavab verdi ki, bilmir, ya da hə, ancaq kimsə, deyəsən, Bəps kreslodə içini çəkə-çəkə xəstə Polanın yatağı başında keşik çəkən samaritanlı Sibillanın fədakarlığını Oliveyranın üzünə vuraraq yenidən onu təhqir etməyə başladı, bu zaman, deyəsən, Oliveyra, nədənsə, Qreqoroviusa baxaraq qaqqıldayıb güldü və xahiş etdi ki, qulluqçu-Sibillanın fədakarlığının təfəsilatını ona danışsınlar və əgər o, doğrudan da, Monj küçəsində yaşayırsa, evin nömrəsini desinlər, bir sözlə, hər şeyi ətraflı təsvir etsinlər. Ronald əlini uzadıb, sanki, uzaqdan nəsə donquldanan Bəpsin qıçları arasına qoydu; Ronald barmaqlarını onun yumşaq istiliyində gizlədərək yatmağı xoşlayırdı, ah bu Bəps, katalizatorluq elədi – Klub vaxtından əvvəl dağıldı, sabah səhər onu danlamaq lazım olacaq: belə olmaz. Klub isə hələ də Oliveyranın ətrafındaydı, elə bil, ədalət məhkəməsi qurmuşdu, Oliveyra bunu Klubdan əvvəl anlamışdı və bu rüsvayçı dairənin mərkəzində dayanaraq siqareti ağzından buraxmadan, əllərini gödəkçəsinin cibindən çıxarmadan şaqqanaq çəkib gülürdü, sonra isə soruşdu (konkret kiməsə deyil, onu araya alan başlardan yuxarı baxaraq): Klub ondan amende honorable, ya da buna bənzər bir şey gözləmir

ki, ancaq Klub onu dərhal başa düşmədi, ya da başa düşməməyə üstünlük verdi, yalnız Bəps Ronaldın tutduğu kreslosundan inkvizitor barədə nəşə bağırdı ki, bu da gecənin bu aləmində qəbirdən çıxan səsə bənzədi. Onda artıq gülməyini dayandıran Oliveyra, sanki, birdən-birə məhkəməylə razılaşdı (halbuki heç kəs mühakimə etmirdi və Klub da bundan ötrü deyildi), siqareti yerə çırpıb ayağıyla basdaladı, bir an susdu, sonra isə mütərəddid surətdə çiyindən tutan Etyəndən aralanaraq sakit, ancaq qəti surətdə bəyan etdi ki, Klubdan çıxır və onun özü də daxil olmaqla bu Klubu lap belə-belə olsun.

Don't act1.

(–121)

36

Dofin küçəsi uzaqda deyildi, bəlkə də, gedib Bəpsin doğru deyib-demədiyini yoxlamaq olardı. Əlbəttə, Qreqorovius Sibillanın – o həmişə səfəhin biri olub – Polaya baş çəkməyə gedəcəyini lap əvvəldən bilirdi. Cartias2. Samaritanlı-Sibilla. «El Krusado»nu oxuyun. Gününü savab iş görmədən yelə verdin? Gülməlidir, vallah. Hamısı başdan-ayağa gülüncdür. Bəlkə də, başdan-ayağa gülünc olan elə Tarixin özüdür. Dofin küçəsinə gedib sonuncu mərtəbədəki qapını döymək kifayətdir ki, Sibilla, nurse3 Lusianın mübarək personası açsın – yox, bu ağ olar. Əlində tüpürcəkqabı, ya da imalə, yazıq xəstəni heç cür görmək mümkün deyil, çox gecdir, o yatıb. Vade retro, Asmodeo4. Ya da içəri dəvət edib qəhvə verərlər, yox, daha da pis: onlardan biri ağlamağa başlayar, göz yaşları yoluxucudur, artıq üçü də bir-birini bağışlayana qədər zırıldayıb ağlayır, sonra isə nə desən ola bilər – suyu çəkilmiş qadınlar dəhşətlidir. Yaxud da başlayacaqlar saymağa, iyirmi damcı belladon, damcı-damcı.

– Doğrusu, getmək pis olmazdı, – Oliveyra Danton küçəsindəki pişiyə dedi. – Əskik ştrixləri tamamlamaq üçün sırf estetik öhdəliklər. Üç – bu Saydır. Bundan başqa, Orfey nümunəsini unutmaq olmaz. Bəlkə, küllənmiş qırxıq başla əlimdə kasa sədəqə istəməyə gedim. Oh, qadınlar, mən artıq sizin tanıdığınız deyiləm. Hoqqabaz. Təsəlliverən. Empuslu, lamiyəli gecə, uğursuz gecə, böyük oyunun sonu. Həmişə eyni şeyi təkrarlamaq necə də yorucudur. Bu, bağışlanmazdır. Mən bir daha heç vaxt onları görməyəcəyəm, tale beləymiş. «O toi que voila, qu'as tu fait de ta jeunnese?1» Inkvizitor, doğrudanmı, bu qız nə danışdığını bilir... Hər halda, öz-özümə inkvizitoram, et encore2... Ən ədalətli epitafiya: «Xasiyyəti çox həlimdi». Ancaq yumşaq inkvizisiya dəhşətdir: düyü dənəsi ilə işgəncə, tapioka tonqalları, tərənən qumlar, ağırlı yaraları soran meduza. Xəstə, meduzalı yara sorması. Bütün məsələ isə bundadır ki, olduqca çox əzab var, hamısı da məndə, özünü əzab çəkməyi bacaran biri hesab etməyəndə. Mənim sevdiyimi

sevmək olmaz, həm də mənim kimi sevmək, hələ üstəlik də insanlar arasında yaşamaq olmaz. Təkbaşına yaşamağı öyrənmək lazımdır ki, sevgi öz işini görsün, məni ya xilas, ya da məhv edərdi, amma bircə bu Dofin küçəsi, ölü uşaq, Klub və başqa şeylər olmayaydı. Nədir, razı deyilsən, çe?

Pişik cavab vermədi.

Senanın sahili evlərin arasındakı küçə qədər soyuq deyildi, Oliveyra gödəkçəsinin yaxalığını qaldırıb sahilə yanaşdı və suya baxmağa başladı. O batmağa tələsənlərdən olmadığından altından tutub çıxmaq mümkün olan körpünü axtarmağa və insan cəmiyyətindəki birlik və təklik barədə, arzular cəmiyyəti barədə düşünməyə (artıq bir müddətdi ki, bu fikir ona rahatlıq vermirdi) başladı. «Maraqlıdır, bəzən adamın ağzından mənasız bir ifadə çıxır, bunun kimi – arzular cəmiyyəti, ancaq üçüncü dəfədən aydınlaşmağa başlayır və birdən hiss edirsən ki, qətiyyən mənasız deyil; məsələn, «Ümid – yoğun Palmiradır» ifadəsi tamamilə absurddur, ancaq arzular cəmiyyəti qətiyyən absurd deyil, bu, sanki, yekundur, hə, yetərincə məhdud, geriye tullanaraq ancaq dairədə azmağın yekunudur. Cəmiyyət; müstəmləkə, settlement¹, sonuncu alaçığını da, nəhayət, uçura biləcəyin bir məkan və gecələr çıxıb zamanın yuduğu üzünü küləyə verəcəksən və dünyayla, Böyük Çılğınlıqla, Möhtəşəm Cəfəngiyatla qovuşacaqsan, arzuların kristallaşmasına doğru gedəcəksən. «Dayan, Horasio», – Oliveyra körpünün altındakı məhəccərdə oturub qəzet və əski-üskü qalağının altında gizlənmiş avaraların xırıltılı nəfəsini dinləyərək öz-özünə dedi.

İlk dəfə ağır hisslər keçirmədən kədərə təslim oldu. Yenidən alışdırdığı siqaretin oduna qızınaraq, sanki, yerin altından gələn xırıltı və fısıltılar altında dərin hüznə etiraf etməyə məcbur oldu ki, onu özünün arzular cəmiyyətindən ayıran məsafə keçilməzdir. Bir halda ki, ümid yalnız yoğun Palmiraya qalıb, onda da xəyallar qurmağa heç bir əsas yoxdur. Əksinə, gecənin sərinliyindən ləzzət almaq lazımdır ki, ayıq başla elə indicə anlayasan və hiss edəsən ki, ulduzların geniş səpələndiyi göyüzünün altında onun axtarışları iflasa uğrayıb, amma ola bilər ki, qələbə elə bunun özündədir. Əvvəla, ona görə ki, iflas ona layıqdır (çünki Oliveyra insan cinsinin nümayəndəsi olaraq özü haqqında yetərincə yüksək fikirdəydi); olduqca uzaqda olan arzular cəmiyyəti axtarışlarına yalnız nağılvari silahın gücü yetər, Qərb insanının ürəyində isə, hətta ruhunda da yox, bu potensiallar da yalan və burulğanlar içində yox olub gedib, bu barədə Klubda ona tamamilə haqlı olaraq dedilər, yalan və burulğanlar içində, dal-dalı gediləsi mümkün olmayan yola çıxmış insan adlı heyvanın əl atdığı kələklər. Arzular cəmiyyəti isə nə ürək, nə ruha tabedir. Baxmayaraq ki, arzu da yetərincə qeyri-müəyyən güclərin dumanlı tərəfidir, o hiss etdi ki, bunlar onda var və canlıdırlar, o hər bir səhvində və irəliyə doğru hər bir həmləsində onları hiss etdi, bu, sadəcə, bədən və ürək deyil, elə insan olmaq deməkdir, amma bütöv şəkildə, daim eyiblərlə, şairdən oğurlananlarla toqquşaraq və başqa qütblərə, başqa anlayışlara yönələrək həyatın qımıldandığı başqa yerlərdə tutqun sıxıntı hiss etməkdir. Hətta ölüm əlində süpürgə tində hazır vəziyyətdə gözləsə də və ümid yalnız yoğun Palmiradan ibarətdirsə. Əski-üskü qalağının altında isə kimsə xoruldayaraq arabir qaz buraxır.

Deməli, əgər axtarışlar Coğrafiya cəmiyyəti xəritələrinin, şimalın, həqiqətən Şimal olduğunu, qərbin həqiqətən Qərb olduğunu göstərən əsl inanılmış kompasların köməyiylə bütün qaydalara uyğun aparılmışsa, səhv etmək elə də qorxulu deyil; burada anlamaq və başa düşmək kifayətdir ki, onun cəmiyyəti bu soyuq havada, son günlər olub-bitənlərdən sonra öz tayfasının qaydalarına uyğun onun ardınca mümkün olandan da az şərəflə qaçsaydı və onun burnuna durmadan medalın tərs üzünü soxub ətrafında ağlaşmasaydılar, şanlı «inkvizitor» epitetinə də layiq görülməz, vicdan əzabı çəkməz, hər şeyə tüpürməz və öz əvvəlki roluna qayıdıb, öz ruhi və həyati müddətini anlayaraq yuvaya girərdi. O, öz cəmiyyətinə yetişmədən beləcə ölüb gedə də bilərdi, ancaq o vardı, uzaqdaydı, ancaq vardı və o bilirdi ki, o var, çünki öz arzularının oğluydu və onun arzuları da özü kimi ydi və bütün dünya, yaxud dünya haqqında təsəvvürləri arzu idi, ancaq indi bunların mənası yoxdur. Deməli, üzünü əllərinlə qapayaraq yalnız siqaret üçün balaca bir dəlik qoyub çayın kənarında bax beləcə, arzular cəmiyyəti haqqında düşünərək avaralarla birlikdə oturmaq olarmış.

Avara qadın yuxudan oyandı, çünki yuxusunda kimsə elə hey «Ça suffit, conasse¹» – deyə təkrarlayırdı, ancaq o bilirdi ki, Selesten gecə yarısı gedib və bir gün öncə Mare məhəlləsində onlara verilmiş balıq konservi bankalarıyla (əzik) dolu uşaq arabasını da aparıb. Toto və Lafler əsgəri qalağının altında köstəbək kimi yatmışdılar, təzəgələn isə skamyada oturub siqaret çəkirdi. İşıqlaşdı.

Avara qadın üstünə sərdiyi «Frans Suare»nin səhifələrini sakitcə yığışdırdı və başını qaşdı. Saat altıda Jur küçəsində isti şorba verirdilər. Selesten, yəqin ki, şorba dalınca gedəcək, əgər konservləri artıq Pinona, yaxud «La-Vaz»da satmayıbsa, ondan almaq olardı.

– Merde, – avara qadın o qədər də asan olmayan dikəlmə və qalxma prosesinə başlayaraq dedi. – Ya la bise, c'est cul¹.

O, topuqlarına çatan qara paltosunu geyinərək yeni gələyə yaxınlaşdı. Yeni gələyə soyuğun polisdən də betər olmasıyla razılaşdı. Ondən siqaret alıb yandırandən sonra, qadın düşündü ki, onu haradansa tanıyır. Təzəgələyə də onu haradansa tanıdığını dedi və onların hər ikisinə bu alatoran saatında bir-birini tanımaq çox xoş oldu. Skamyada onun yanında oturan avara qadın dedi ki, şorba dalınca getmək hələ tezdir. Onlar bir az şorba haqqında söhbət etdilər, halbuki, yeni gələyənin bu işdən heç də başı çıxmırdı, odur ki, ona harada daha yaxşı şorba verildiyini izah etmək lazım gəldi. O, doğrudan da, təzəydi və həqiqətən də hər şeylə maraqlanırdı, ola bilsin ki, hətta Selestendən balıq konservlərini almaq barədə də düşünürdü. Onlar konservlər haqqında da danışdılar və təzəgələyə söz verdi ki, Selestenə rast gəlsə, konservləri ondan istəyəcək.

– O, çox qoçaqdır, – avara qadın xəbərdarlıq etdi. – Tez hərəkət etmək və necə lazımdırsa təpəsinə vurub işi bitirmək lazımdır. Tonio beş dəfə vurdu, o elə bağırırdı ki, Pontuzda eşidildi. C'est cul, Pontoise², – avara qadın darıxaraq dedi.

Təzəgələn Ver-Qalan üzərindəki dan yerinə, budaqların—dan hörülmüş toru sübh dumanından çıxaran söyüdə baxdı. Avara qadın soruşanda ki, belə gödəkçədə niyə tir-tir əsir, o, çiyinlərini çəkib bir siqaret də təklif etdi. Beləcə, onlar siqaret çəkə-çəkə danışır rəğbətlə bir-birinə baxdılar. Avara qadın Selestenin xasiyyətləri barədə ona danışdı, təzəgələn isə axşamlar bütün skamyalarda və bütün sürəhilərin üstündə, Dez-ar körpüsünün yanında, Luvrun tinində, pələng kimi zolaqlı çinarların önündə, Sen-Jermen-L'Okseruanın qübbələri altında onun Selesteni necə qucaqladığını gördüklərini xatırladı, bir dəfə Ji-le-Kyor küçəsində onlar gah öpüşür, gah ayaq üstə dura bilməyən keflilər kimi bir-birini itələyirmişlər, Selestən rəssamların geydiyi enli bluzdaymış, qadın isə həmişəki kimi üst-üstə beş-altı paltar geyinibmiş, plaş, ya da palto, əlində də içindən cır-cındır, paltar qolu, hətta sınıq kornet sallanan qırmızı bağlama varmış; o, Selestənə elə vurulubmuş ki, adam heyran edirdi, o bütün sifətini dodaq boyası və nəşə yağlı bir şeylə şirələmişdi, adama elə gəlirdi ki, onlar bir-birinə dəlicəsinə vurulduqlarını hamının gözü önündə sərgiləyirlər, ancaq Never küçəsinə dönəndə Sibilla demişdi: «Qadın vurulub, onunsa vecinə deyil» və bir müddət onların arxasınca baxmışdı, sonra isə əyilib balaca bir yaşıl yarpaq götürmüş və barmağında fırlatmışdı.

— Bu vaxtlar soyuq olmur, — avara qadın onu ruhlandıraraq dedi. — Gedim baxım, görüm Laflerdə çaxır qalmayıb ki. Çaxır olanda gecə də qısılır. Selestən iki dolu şüşə aparıb, mənim şüşələrimi, hələ balıq konservlərini də. Yox, Laflerdə bir şey qalmayıb. Sizin geyiminiz yaxşıdır, siz gedib Həbibdən bir litr çaxır ala bilərsiniz. Mümkün olsa, bulka da alarsınız. — Təzəgələn onun çox xoşuna gəlmişdi, halbuki ürəyinin dərinliyində onun təzəgələn-filan olmadığını bilirdi — çox yaxşı geyinib, odur ki, tam sərbəst şəkildə gedib Həbibin pıştaxtasına dirsəklənə, perno, ya da başqa bir şey sifariş edə bilər, heç kəs də etiraz-filan edə bilməz ki, guya, ondan pis iy-filan gəlir. Təzəgələn siqaret çəkə-çəkə və dalğın halda başını tərpedə-tərpedə təsdiqləyirdi. Selestən o dəqiqə bilərdi, onun gözü almaz kimidir... — Saat doqquzda, doğrudan da, soyuq olacaq. Soyuq aşağıdan gələcək, gilli sahildən. Biz həmin vaxt şorba içməyə gedə bilərik, çox dadlı olur.

Və demək olar ki, artıq Never küçəsinin dərinliklərində gizlənib, yəqin ki, haçansa avtomobillərin Pyer Kürüdən keçən yerinə çatanda («Pyer Kürü?» — Sibilla təəccüblə və dinləməyə hazır vəziyyətdə soruşmuşdu) onlar tələsmədən çayın yüksək sahilinə tərəf döndülər və bukinistin yeşiyinə söykəndilər; bukinistlərin tənəkə yeşikləri Oliveyraya həmişə, sanki, daş sürəhi üzərinə düzülmüş hüznü tabut qatarını xatırladırdı və bir dəfə gecə qar yağanda onlar məzələnmək üçün bütün yeşiklərin üzərinə çubuqla RİP1 yazdılar, ancaq polis bunu ağıllı hərəkət saymadı, onları ölümə və turizm maraqlarına hörmətlə yanaşmağa çağıraraq utandırdı, ancaq sonuncu aydın olmadı. O günlər hər şey hələ ki, arzuolunan cəmiyyətə uyğun idi, hər halda, birlik hələ mümkün idi — küçələri dolaşmaq, bukinistlərin yeşiyinə RİP yazmaq və avaraların sevgisi ilə nəşələnmək, hələ ki hər şeyin əksinə getmək, nə etmək, nəyi sınamaq, nəyi geridə buraxmaq zərurətinin qeyri-müəyyən siyahısına daxil idi. İndisə soyuqdur, cəmiyyətdən heç nə qalmayıb. Bəlkə, aldanmaq və gedib Həbibdən qırmızı çaxır almaq, öz-özündən «Kubla Xan» ruhunda bir cəmiyyət uydurmaq və araqla Həbibin qırmızı şərəbi arasındakı fərqlə göz yummaq lazımdır.

În Xanadu did Kubla Khan

A statelu pleasure-dome desree2.

– Sən əcnəbisən, – avara qadın rəğbətini azaldaraq dedi. – İspan? Ya da italyan.

– Qarışığam, – Oliveyra dedi və iyə dözmək üçün bütün qeyrətini səfərbər etdi.

– Ancaq siz işləyirsiniz, dərhal bilinir, – avara qadın onu sancdı.

– Yox, əşi. Bir qocanın haqq-hesabını aparırdım, ancaq xeyli vaxtdır ki, görüşmürük.

– İşləmək ayıb deyil, amma gerek əziyyətli olmasın. Mən gənc olanda...

– Emmanuel, – Oliveyra əlini onun çiyininin yerləşdiyi güman olunan yerə qoyub dedi. Adını eşidən avara qadın diksindi və ona çəpəki baxıb paltosunun cibindən balaca güzgü çıxardı və ağzına baxdı. Oliveyra düşündü: görəsən, hansı ağlasığmaz şərait zənciri onun saçlarını peroksidlə məhv etməsinə səbəb olub? Dodaqların dodaq boyası qırığıyla rənglənməsi onu tamamilə və büsbütün məşğul etmişdi. Özünü bir daha tam axmaq hesab etmək üçün kifayət qədər vaxt vardı. Bert Trepadan sonra yenə əlini dostcasına birinin çiyinə qoymaq. Nəticə həmişə eynidir və əvvəlcədən bəllidir. Bu öz-özünü təpikləmək və ağız-burnunu əzmək kimi bir şeydir. Gicbəsər, murdar erkək, RİP, RİP. Malgre le tourisme1.

– Adımın Emmanuel olduğunu haradan bilirsiniz?

– Yadımda deyil. Kimsə deyib.

Emmanuel içində çəhrayı pudra saxladığı tənəkə karamel qutusunu çıxarıb yanağını kirşanlamağa başladı. Selesten burada olsaydı, nələr edərdi. Yəqin ki, Selesten yorulmaq nə olduğunu bilmir. Onlarla balıq konservi qutusu, le salaud. Birdən qadın xatırladı.

– Hə, – o dedi.

– Ola bilər, – Oliveyra tüstü dumanı içində razılaşdı.

– Mən sizi bir yerdə çox görmüşəm, – Emmanuel dedi.

– Biz buralarda dolaşırdıq.

– O, mənimlə danışdı, ancaq tək olanda. Çox yaxşı qızıdır, bir az başdanxarabdır.

«Tam razıyam», – Oliveyra düşündü. O qulaq asır, Emmanuel isə Sibillanın onu dondurmaya qonaq etməsini, ona təptəzə ağ pulover bağışlamasını xatırlayırdı, əla qız idi, nə işləyir, nə də hansısa diplomdan ötrü vaxt sərf edirdi, hərdən doğrudur, özünü gic kimi aparır, boş yerə pul səpələyir, Sen-Lui adasındakı göyərçinləri yemləyirdi, gah dəhşətli dərəcədə qəmli olur, gah da gülməkdən uğunub gedirdi. Bəzən pis də olurdu.

– Bir dəfə biz dalaşdıq, – Emmanuel dedi. – O, mənə dedi ki, Selestendən əl çəkim. Və bir daha gəlmədi, ancaq mən onu çox sevdim.

– O, sizinlə söhbət etməyə tez-tez gəlirdi?

– Bu sizin xoşunuza gəlmir?

– Nə danışırırsınız, – Oliveyra o biri sahilə baxaraq dedi. Onun, doğrudan da, xoşuna gəlmirdi, çünki Sibilla ona avara qadınla olan münasibətinin bir hissəsini danışmış və elementar nəticə çıxarmasını istəmişdi və s. və i.a. Olub-keçənlərlə bağlı qısqanclıq yaddan çıxmışdır, Prustu oxuyun, sakit əzab-əziyyət and so on1. Deyəsən, yağış yağacaqdı, söyüd ağacı, sanki, nəm havadan asılı qalmışdı. Və isti oldu, hə, istiləşdi. Deyəsən, ağzından «sizin haqqınızda o qədər də çox danışmırdı» – kimi nəsə qaçırdı, çünki Emmanuel özündən razı halda istehzayla güldü, bu zaman o, demək olar ki, qara barmağıyla yanağındakı çəhrayı kirşanı silməyindən də qalmadı; o, arabir əlini yuxarı qaldırıb zibillikdən tapdığı şarfa oxşayan yaşıl-qırmızı-alabula nə iləsə bağladığı pırtlaşq saçlarına döyəcləyirdi. Nə isə, artıq getmək, şəhərə qayıtmaq vaxtıydı, şəhərsə lap yaxındaydı, altıca metr yuxarı qalxsə, bax orada, sürəhilərin arxasında, Senanın o biri sahilində, tənəkə RİP yeşiklərinin o tərəfində, göyərçinlərin tüklərini qabardaraq günəşin ilk zəif və ilıq şüalarını və doqquzun yarısında alçaq səmadən – bu səma ona görə başımıza uçmur ki, yəqin, həmişəki kimi yenə yağış yağacaq – başlarına tökülən solğun manna yarmalarını gözlədikləri yerdə.

O, avara qadından uzaqlaşdı, ancaq bu zaman Emmanuel nəsə qışqırdı. O dayanıb gözlədi və onlar pillələrlə yuxarı qalxdılar. Həbibin mağazasından iki litr qırmızı şərab aldılar və L'İrondel küçəsindən keçərək özlərini qalereyanın qübbələri altına verdilər. Emmanuel məmnun halda üst-üstə geydiyi iki paltonun altından bir neçə qəzet çıxarıb küncdə onlardan əməlli-başlı xalı düzəltdi. Oliveyra kibrit çəkib şübhəli-şübhəli ətrafa baxdı. Qalereyanın o başından sarımsaq, rəngli kələm və ucuz içki qoxusu yayan xorultu gəlirdi; Oliveyra dodağını dişləyərək aşağı sürüşdü, arxası divara rahatlanaraq çiyinini artıq butulkanı başına çəkərək ləzzətlə tövşüyən Emmanuelə söykədi. Əgər hissiyyət orqanları bu qədər dözümlü olmasaydı, ağız-burnunu bərk-bərk tutub qoxuların ən dəhşətlisini – insan bədəninin üfunətini ciyərlərinə çəkməzdi. Bir dəqiqə, iki, üç, istənilən təlimdə olduğu kimi getdikcə asanlaşırdı. Öyüməsinin qarşısını almaq üçün Oliveyra butulkadan yapışdı, görə bilməsə də, butulkanın boğazının büsbütün dodaq boyası və tüpürcəyə bulaşdığını bilirdi, ancaq iybilmə duyğusu qaranlıqda daha da güclənmişdi. Nədənsə, ehtiyat edirmiş kimi gözlərini yumaraq dördə bir litri birnəfəsə içdi. Sonra çiyin-çiyinə verib məmnun halda siqaret yandırdılar. Ürəkbulanması döyüşdə məğlub olaraq deyil, alçaldılaraq geri çəkildi və başını aşağı salıb gözlədi, deməli, sakitcə düşünmək olardı. Emmanuel dil-boğaza qoymadan üyüdü-bökür, təntənəli nitqlər irad edirdi, arabir hıçqıraraq dayanır, Selestenin qarasına ürəyini boşaldır, sardina bankalarını sayırdı və hər dəfə Oliveyra siqaretini sümürəndə onun sifəti işıqlanaraq alnındakı kir təbəqəsi, şərabə bulaşmış şişkin dodaqları, başındakı Suriya ilahəsinin düşməni ordusu tərəfindən tapdalanmış çalmasına bənzəyən miskin sarğısı görünürdü. Tozun içinə düşərək qan və çirkə bulaşmış xaçlı fil başı, lakin o, əbədi yaşıl-qırmızı-zolaqlı

diademasını itirməyib, toz-torpaq içinə atılaraq sərxoş əsgərlər tərəfindən tapdaq edilən Böyük Ana, onlar əylənmək üçün onun parçalanmış sinəsinə işəməyə hazırdırlar, başqaları tərəfindən qızıışdırılan ən qəddar təlxək isə onun yanında diz çökərək gözəl və pak mərmərini isladır, artıq zabitlərin qiymətli incilərini çıxardıqları göz oyuqlarını doldurur və huşunu itirməzdən əvvəl həqarəti sonuncu hədiyyə kimi qəbul edən yarıaçıq ağız. Beləliklə, təbii ki, qaranlıqda Emmanuelin əli Oliveyranın çiyninə toxundu və sadələvhəcəsinə orada qaldı, o biri əli isə butulka axtarışlarına çıxmışdı və qur-qur eşidildi, sonra isə fısıltı, hər şey, elə bil, təbii şəkildə avers-reverslə birdən oldu, hər şey eyni anda bir-birinə zidd məna kəsb etdi və bu, salamat qalmağın yeganə mümkün forması oldu. Oliveyra hətta Böyük Yalanın bu kələkbaz şərikinə inanmasa da, bu ona nəşə deyirdi: arzu olunan cəmiyyət var, o, oradadır, çünki bütün bunların arxasında həmişə cəmiyyətə olan inam gizlənilir. O, məntiqə əsaslanmayan əminlikdir, yox, əzizim, elə şey yoxdur, o nə sürülmüş vino vertiasa1, nə də Fixte və ya başqa spinozaçıların ruhunda dialektikaya əsaslanmır, lakin o vardı, bu əminlik vardı, o, ürəkbulanmanın arasından özünə yol açaraq gəlib, hər halda, Heraklit o zaman vodyanka xəstəliyini sağaltmaq üçün peyin topasının içində basdırılmaq istəmişdi. Kimsə bu barədə elə bu gecə danışmışdı, kimsə onun o biri, başqa həyatından danışmışdı, Pola və Vonq kimi, bu adamları o dəfələrlə alçaltmışdı, ancaq hər şeyin yaxşı olmasını istəmişdi və yenidən fikirləşib tapmaq istəmişdi ki, məhəbbət təkcə ondan ötrüdür ki, nəhayət, nə vaxtsa ittifaq əldə olunsun. Boğazadək peyinin içində oturmuşdun, mənim Qara Heraklitim, eynilə bizim hamımız kimi, ancaq günahsız, təkcə vodyanka ilə. Bəlkə, elə belə də lazımdır – boğazadək püsürün içində oturub gözləyirsən, axı Heraklit, yəqin ki, bütün günü peyinin içində oturmalı olmuşdu. Və Oliveyra xatırladı: Heraklit məhz belə demişdi ki, əgər gözləməsən, heç vaxt gözlənilməzlə görüşməzsən, qu quşunun boynunu qırın, Heraklit demişdi, yox, əlbəttə Heraklit belə bir şey deməyib; və o növbəti qurtumu başına çəkəndə Emmanuel qaranlıqda oturub qurt-qurta qulaq asa-asa gülür, onun əlini tumarlayırdı, sanki, onunla birlikdə olmanın və Selestəndən konservləri almaq vədinin ona necə əziz olduğunu göstərmək istəyirdi. Birdən çaxır gəyirtisilə qu quşunun boğulmasına aid ikili ad Oliveyranın başına vurdu və çox gülməli oldu, hər şeyi Emmanuelə danışmaq istədi, ancaq o, demək olar ki, boş butulkanı ona indicə qaytarmışdı, Emmanuel isə qəlbini parçalayaraq «Les Amants du Havre» oxuyurdu, bu, Sibillanın qəmgin vaxtlarında oxuduğu mahnıydı, amma Emmanuel onu xüsusi coşğunluqla, olduqca süni və sözlərini unudaraq oxuyurdu, çünki yalnız bir şey haqqında düşünən Oliveyranı sığallayırdı: yalnız gözləyənlər gözlənilməzlə qarşılaşacaqlar; o, qalereyaya yayılmış tutqun işığı görməməkçün gözlərini yummuşdu, oturub özünü lap uzaqlarda təsəvvür edirdi (okeanın o tayında – ya da bu, sadəcə, patriotizm tutmasıydı?) və onun sığındığı yerdə, onun cəmiyyətində arzulananmayan o təmiz, gözəl mənzərə. Görünür, Heraklit belə bir göstəriş verməsə də, qu quşunun boynunu qırmaq lazım olmuş. Deyəsən, o, son dərəcə mütəəssir oldu, puisique la terre est ronde, mon amour t'en fais pas, mon amour t'en fais pas, çaxırdan və bu yağlı səsdən son dərəcə mütəəssir oldu, bir də görəcəksən ki, hönkürür, ya da Bəps kimi özünə yazığı gələcək: zavallı Horasio, ilişib-qaldın Parisdə, indi, yəqin ki, sənin doğma küçən Korrentes, Suipaça, Esmeralda və köhnə yerlər dəyişilib. O bütün gücünü yeni siqaret yandırmağa sərf etsə də, haradasa dərinliklərdə, gözlərinin dibində hələ də arzuladığı sığınacağın obrazı yanıb-sönürdü, okeanın o

tayında deyil, bəlkə də, burada, lap yaxında, Qaland, ya da Pyuto küçəsində, yaxud da Tomb-İssuar küçəsində – nə deyirlərsə-desinlər, onun sığınacağı haradasa buralardadır, o, ilğım deyil, o, həqiqətən, mövcuddur.

– Yox, ilğım deyil, Emmanuel.

– Ta guelle, mon pote, – Emmanuel öz saysız yubkaları arasında yeni butulkanı axtara-axtara söydü.

Sonra onlar tamam başqa şeylər haqqında söhbət etdilər və Emmanuel ona Selestenin Qrenel küçəsi yaxınlığından gördüyü batan qız barədə danışdı və Oliveyra onun saçlarının hansı rəngdə olduğunu bilmək istədi, ancaq Selesten onun ayaqlarından başqa heç nə görməmişdi, ayaqları sudan çıxıbmiş və polis öz lənətə gəlmiş vərdişinə uyğun hamını sorğu-suala tutmağa başlamamış Selesten aradan çıxıb. İkinci butulkanın sonuna yaxın onların kefi əməllicə kökəldi və Emmanuel «La mort du loup»¹dan parça söyləməyə başladı, Oliveyra isə «Martin Fyerro»²nun altılıqlarından dedi. Artıq meydandan yük maşınları keçir, səs-küy eşidilirdi. Bir dəfə Delius... Yox, hissiyyatlı qadın olsa da, yalnız poeziya ilə kifayətlənməyib öz duyğularını əllərinin köməyi ilə izhar etsə də, qızınmaq üçün Oliveyraya sürtüşsə də, onun əllərini sıgallasa da və arada Selesteni söylərək ariyalar mızıldasa da, Emmanuelə Delius haqqında danışmağa dəyməzdi. Oliveyra siqareti dodaqları arasında sıxaraq onu ağzının bir hissəsinə çevirib qulaq asdı və qadının ona sığınmasına imkan verdi, özünü ondan heç nəylə yaxşı olmamasına və uzaq başı Heraklit kimi müalicə olunmağın hər zaman mümkünlüyünə; inandırır bəlkə də, filosofun şagirdlərinin ağızdan-ağıza ötürərək bizə dək gətirib çatdırdıqları ən mühüm vəsiyyəti elə bu olub ki, nə vaxtsa kiminsə həssas qulağı tutsun. Emmanuelin əlinin mehrbancasına və matter of fact² düymələrini açması ona gülməli göründü və bu fikir də maraqlı oldu ki, filosof boğazadək peyinin içinə xəstə olduğu və hansısa vodyankadan əziyyət çəkdiyi üçün deyil, hansısa düsturu açmaq üçün giribmiş, o bunu hikmət və ya öyüd-nəsihət şəklində izah etsəydi, dünya onu bağışlamazdı, belə isə o bütün müvəqqəti sərhədləri qaçaqmal kimi keçərək və nəzəriyyə ilə bir-birinə sarmaşaraq bizə gəlib çatdı – ilk baxışdan onun parlaq panta rheil ilə müqayisədə iyrənc detaldır, vəhşi terapiyadır, Hippokrat bunu elementar gigiyena baxımından damğalayır, eləcə də avara pişiklərin və qundaq körpələrinin dilində nəsə zümzümə edən Emmanuelin getdikcə keflənmiş dostunun üzərinə daha çox yıxılmasını da qınayardı; deyilən mülahizələrə tam laqeydlik göstərərək və təzəgələmə doğru dumanlı canıyananlıqla hərəkət edərək o istəyirdi ki, Oliveyra ilk avara gecəsindən məmnun qalsın, hətta azca olsa da, ona vurulsun, onda o, Selestendən hayıfını çıxardı. Divarın döşündə yerini rahatlayıb, köksünü ötürərək, ona nə istəyirsə etməsinə izin verəndə, özü isə barmaqlarını Emmanuelin saçları arasına salanda ona vurular və öz vəhşi Cənubi Amerika dilində ona nə demək istədiyini unudardı və bir saniyəlik təsəvvür edərdi ki, bu Polanın saçlarıdır və Pola yenidən onun üzərinə atılıb Meksika ponçosunu³, Kleyenin reproduksiyaları əks olunmuş açıqcalarını və Darrelin «Kvartet»⁴ini əzərək, öz payını tələb etməzdən və onun yanında uzanıb titrəyə-titrəyə sevgi və şəfqət diləməzdən əvvəl diqqətlə, aralanaraq və öyrənə-öyrənə onu əzizləyər, əzizləyərdi, ancaq onun ağzı Suriya ilahəsi, Emmanuel kimi bulaşıqdı və o qəfildən dikələrək, saçlarından tutub darta

polisə müqavimət göstərərək dartınıb oturdu və dedi: «On faisait rien quoi»². Bu zaman Oliveyra gözlərini açdı və polisin ayaqlarını öz ayaqlarının yanında gördü, yaxası gülməli şəkildə açılmış, əlində də boş butulka, bir təpik və butulka dıgırlandı, bir təpik də arxasına və Emmanuelin sifətinə dəhşətli bir şapalaq, o qıvrıldı, inildədi və bununçün yeganə mümkün pozanı alıb diz çökərək onu qaydaya salmağa, düymələrini bağlamağa tələsdi, axı heç bir şey olmamışdı, indi gəl onları meydandakı qəfəsli maşına qovan bu polisi başa sal, inkvizisiyanın tamam başqa şey olduğunu Bəpsə, Osipə izah et, əsasən də Osipə, ona necə izah edəsən ki, bütün bunlar olmalıydı və yeganə ləyaqətli yol geri çəkilmək, güc toplamaq və elə yıxılmaq ki, nə vaxtsa ayağa qalxa biləsən. Emmanuel nə vaxtsa, mümkün...

– Onu buraxın, – Oliveyra polisdən xahiş etdi. – Zavallı məndən də keflidir.

Və zərbədən qorunmaq üçün başını vaxtında aşağı əydi. Digər polis onun kəməmindən tutub qəfəsli maşına soxdu. Onu düz «Le temps des cerises»¹ oxuyan Emmanuelin üstünə atdılar. Onları tək buraxdılar və Oliveyra zərbədən bərk ağrıyan ayağını ovuşdurmağa başladı, sonra isə «Le temps des cerises» oxumağa başladı, əgər bu o idisə. Yük maşını tərpəndi, onu, elə bil, mancanaqdan tulladılar.

– «Et tous nos amours»², – Emmanuel bağırdı.

– «Et tous nos amours», – Oliveyra skamyada gərnəşərək və cibində siqaret axtararaq dedi. – Belə bir şey, qızım, Heraklitin yuxusuna da girməzdi.

– Tu me fais chiher³, – Emmanuel dedi və hönkürüb ağladı. – «Et tous nos amours», – o, xırıltıyla oxudu.

Oliveyra polislərin barmaqlıqdan onlara baxaraq güldüklərini eşitdi. «Buyur, rahatlıq istəyirdin, bu da sənə rahatlıq, nə qədər istəyirsən. Aldın payını, di istifadə et, yoxsa nə düşünürdün – lazım deyil». Əlbəttə, telefonla zəng vurub yuxumun necə əyləncəli olduğunu danışmaq yaxşı olardı, ancaq qoymazlar, təkid etmək də yaramaz. Hərənin öz marağı var. Vodyankanı səbrlə, nəcislə və tənhalıqla müalicə edirlər. Üstəlik Klubla da qurtarmışam, xoşbəxtlikdən, hər şey bitib, əgər nəşə qalıbsa – o da qurtaracaq, vaxt lazımdır. Yük maşını tində saxladı və Emmanuel «Quand il reviendra, le temps des cerises¹» qışqırdıqda polis pəncərəni açıb xəbərdarlıq etdi ki, əgər səslerini kəsməsələr, yaxşıca kətkəklənəcəklər. Emmanuel üzüqoylu döşəməyə yığılıb bərkdən ağlamağa başladı, Oliveyra isə ayaqlarını borta dirəyib skamyada yerini rahatladı. Xana-xananı belə oynayırlar: daşı çəkmənin burnuyla vururlar. Bununçün nə lazımdır: daşın səthinin hamar olması, çəkmə və bir də qəşəng çəkilmiş xanalar, tabaşirlə, yaxşı olar ki, rəngbərəng olsun. Yuxarı damada – Göyüzü, aşağıda isə – Torpaq. Daşla Göyüzünə gedib çatmaq çox çətindir, adətən, haradasa səhvə yol verirsən və daş damadan kənara çıxır. Lakin tədricən zəruri vərdişlər yaranır, damadan-damaya tullanmağı öyrənirsən (balıqqulağı, düzbucaqlı, qarışıq xanalar da var, ancaq bunlar az oynanır) və sən demə, günlərin bir günündə sən Torpaqdan qoparaq öz daşınla birlikdə Göyüzünün özünə tullana və Səmaya daxil ola bilərsənmiş («Et tous nos amours», – üzüqoylu düşmüş Emmanuel zar-zar ağladı), pis olan yalnız odur ki, bu zaman ətrafda, demək

olar ki, heç kəs Göyüzünə çata bilmir, sənə öyrənmisən və elə bu vaxt uşaqlıq sona yetir və sən kitabların arasına girirsən, allah bilir nəyə görə sə qəm dəryasına qər q olursan, başqa bir Göyüzünün seyrinə dalırsan, halbuki ona gedib çatmağı hələ öyrənmək lazımdır. Artıq uşaqlıqla vidalaşdığından («Je n'oublierai pas le temps des cerises²», – Emmanuel ayaqlarını döşəməyə vurdu) yaddan çıxarırsan ki, Göyüzünə çatmaq üçün daşlar və çəkmənin burnu lazımdır. Bunu nəcisin içində oturan Heraklit də bilirdi, yəqin ki, Emmanuel də hələ burnufırtılı uşaq olanda, albalılar onun üçün çiçək açanda, ya da allah bilir hansı yolla bu qəfəsli maşına düşmüş bu iki «mavi» (qapılar açılıb-örtüldü, ciyilti, hırıltı və fıstırıq səsi eşidildi), bu iki nəfər döşəməyə uzanan Emmanuelə, məmnuniyyətlə siqaret yandırmaq istəyən Oliveyraya baxıb dəli kimi hırıldayanda. Ancaq onun nə kibriti, nə də siqareti vardı, çünki polislərin ciblərini eşləməsini xatırlamırdı, et tous nos amours, et tous nos amours. Daşlar və çəkmə burnu, Sibilla bunu əla bilirdi, o isə – o qədər də yaxşı bilmirdi. Klub da az-çox bilirdi; daşlar və çəkmənin burnu – uşaqlıq illərindən, Bursakoda, ya da Montevideo yaxınlığında onlar düz Göyüzünə gedən yolu göstərirdilər, nə vedaçı, nə dzen-buddizm, nə də hər cür esxatoloji təsəvvürlər lazım idi, hə, birbaşa Göyüzünə, yalnız çəkmə və xırdaca daşla silahlanaraq (bəlkə, xaçla yoxlayaçaq? Yox, bu predmeti idarə etmək çətindir). Axırıncı dəfə l'azuru, l'azuru, l'azuru, l'azuru nişan alaraq necə lazımdırsa vurmaq və tarap, şüşə xıncım-xıncım oldu, indi şirniyyatsız yıxıl-yat, yaramaz uşaq, kimin nə vecinədir, həmin qırılmış şüşənin arxasında sənəin arzular cəmiyyətin yerləşirdi və Göyüzü elə arzulanan o cəmiyyətin və sığınacağın özüdür ki var, ancaq uşaqlıqda biz onu Göy adlandırırıq.

– Ona görə də, – Horasio dedi, – gəl oxuyaq və siqaret çəkək. Emmanuel ayağa qalx, qoca zırzırı.

– «Et tous nos amours», – Emmanuel donquldandı.

– Il est beau, – maviyərdən biri nazla Horasioya baxaraq dedi. – Il a l'air farouche².

O biri cibindən bürünc borucuq tapıb gülə-gülə və meymunluq edə-edə deşikdən baxmağa başladı. Daha gənc olan mavi borucuğu ondan alıb özü baxmağa başladı. «Heç nə görünür, Jo». – o dedi. «Yox, görünür, əzizim», – Jo dedi. «Yox, yox, yox və yox». – «Hə, indi görünür, indi görünür. LOOK THROUGH THE – PEEPHOLE AND YOU'LL SEE PATTERNS PRETTY AS CAN BE»³. – «Lap qaranlıqdır, Jo». Jo kibrit qutusu çıxarıb birini kaleydoskopun önündə yandırdı. Şən ciyilti eşidildi, «patterns pretty as can be. Et tous nos amors», – Emmanuel döşəmədə oturaraq intonasiya ilə dedi. Hər şey yaxşıdır və hər şey vaxtındadır: xana-xana oyunu da, kaleydoskop da, elə hey baxaraq gözünü çəkə bilməyən balaca mavi də, ah, Jo, mən heç nə görmürəm, yandır, bir də, bir də, Jo. Skamyada dikələn Horasio filosofa salam göndərdi, filosofun başı nəcis qalağının içindən bayıra çıxmışdı, iki gözü dəmir ulduzlara bənzəyirdi, «patterns pretty as can be», filosof haqlıymış: cəmiyyətə gedən yol, ola bilsin ki, cəmiyyətə yeganə mümkün yol belə bu aləm kimi ola bilməzdi, insanlar kaleydoskopun o tərəfindən tutmazdılar, deməli, onu düzgün çevirmək lazımdır, Emmanuelin köməyilə, Polanın köməyilə, Parisin, Sibillanın, Rokamadurun köməyilə, Emmanuel kimi torpağın üzərinə atılıb

dünyaya oradan, nəcis topasının içindən arxandakı dəlik vasitəsilə baxmaq lazımdır, and you'll see patterns pretty as can be; çəkmənin vurduğu daş bu dəlik-gözdən keçməlidir, onda Torpaqdan – Göyədək bütün damalar açılacaq və labirint dağılacaq, saatın qırıq zənciri dağılan kimi, belə ki, qulluqçuların nizamlanmış vaxtı darmadağın olacaq və Emmanuelin seliyi və tüpürcəyi, üfunətli qoxusu, filosofun nəcisi sayəsində arzular cəmiyyətinə aparən yola çıxmaq mümkün olacaq, bundan ötrü Göyə qalxmaq da lazım deyil (Göy, nə riyakar sözdür, flatu vocis¹), uzaqdakı cəmiyyətə torpağın üzəriylə adi insan addımlarıyla da getmək olar, ancaq o kirli körpüdə olan uşaq oyunundakı kimi Torpaqla Göyün bərabər olduğu müstəvidə, onda ola bilər ki, haçansa elə bir dünyaya daxil olarsan ki, orada Göy deyəndə yağlı mətbəx dəsmalı yada düşmür və bəlkə də, günlərin birində sən, ya da başqa birisi dünyanın əsl üzünü görə bilər, patterns pretty as can be və beləcə, daşın arxasınca, nəhayət, arzulanan cəmiyyətə ayaq basar.

Bu tərəfdən

Il faut voyager loin en aimant sa maison.

Les mamelles de Tiresias¹.

Giyom Apolliner

37

Treveler² adlandırılması onu – Argentinadan çıxmayan, yalnız bircə kərə Montevideoya gedən, bir dəfə də Asunson və Paraqwayda olan və hər iki paytaxtı böyük laqeydliklə xatırlayan bir adamı əməlli-başlı özündən çıxarırdı. Qırx yaşı olsa da Kaçayamo küçəsindən uzağa gedə bilməmişdi, şirkdəki inzibatçı işi və digər xırda-para işləri isə dünyanı more Barnum³ dolaşmağa zərrə qədər də ümid vermirdi; sirkin fəaliyyət zonası paytaxtın La-Plata və Rosario dairələrindən uzun-uzadı dolanıb keçməklə Santa-Fedən Karmen-de-Pataqonesə qədər uzanırdı. Ensiklopediyaların qızgın həvəskarı Talita ondan köçəri xalqlar və heyvandarlıqla məşğul olan tayfalar haqqında soruşanda Treveler donquldanır, ətirşahlı həyəti, qatlama kreslonu, dünyaya göz açdığı guşəni tərk etməmək prinsipini yalandan tərifləyirdi. Hərdən mate içə-içə arvadını heyretə salan müdriklik nümayiş etdirir və ona elə gəlirdi ki, kifayət qədər təsiretmə qabiliyyətinə malikdir. Yuxuda bəzən onun ağzından xarici ölkələr, uzaq dəniz səyahətləri, gömrükdəki mürəkkəbliklər və qeyri-dəqiq bucaqölçənlər haqqında əcnəbi sözlər çıxırdı. Ancaq oyananda Talita bununla bağlı zarafat etmək istəyərkən, Treveler ona bir şapalaq ilişdirir və hər

ikisi dəli kimi gülüşürdülər, görünür, Treveler özünü ələ verməklə hər ikisinə yaxşılıq etmiş olurdu. Bir şeyi etiraf etmək lazımdır ki, bütün dostlarından fərqli olaraq Treveler doyunca səyahət edə bilməməsinin günahını həyatın, yaxud taleyin üzərinə yıxmırdı. O, sadəcə, bir stəkan ardıc arağını birnəfəsə vurub, özünü nadir axmaqlardan sayırdı.

– Əlbəttə, mən onun ən yaxşı səyahətlərindən biriyəm, – Talita fürsət düşən kimi deyirdi. – Ancaq o axmaq bunu başa düşmür. Mən, sinyora, onu xəyalımın qanadlarında üfüqlərə aparmışam.

Bu sözlərin ünvanlandığı sinyora Talitanın tamamilə ciddi olduğuna inanır və təxminən belə cavab verirdi.

– Ah, sinyora, kişilər elə anlaşılmazdırlar ki (hesab et ki, anlaşıldırlar).

Ya da:

– İnanın, bizim Xuan Antonio da belədir. Nə deyirsən de, heç vecinə də deyil.

Ya da:

– Heç vecinizə də almayın, sinyora. Əsas can sağlığıdır, qalanı düzələcək.

Sonra Talita bunları Trevelərə danışdı və onlar mətbəxdə qarınları cırılanadək o qədər gülürdülər ki, az qalırdı paltarları sökülsün. Treveler üçün tualetdə gizlənilib dəsmalını və ya köynəyinin ucunu dişlərinin arasında sıxıb Talitanın «Sobres» pansionundakı, ya da qarşı oteldəki sinyoraları söhbətə tutmasını dinləməkdən maraqlı iş yox idi. Çox da uzun çəkməyən nəşəli dəqiqələrdə o, radioteatr üçün çoxseriyalı pyes yazmağı və bütün bu gonbulları özləri də bilmədən ora dartıb gətirməyi düşünürdü. Onlar göz yaşı tökəcək və hər gün öz radioqəbuledicilərini buna kökləyəcəklər. Ancaq bütün bunlara baxmayaraq, o səyahət edə bilmədi və bu, qara bir daş kimi onun ürəyindən asılıb qaldı.

– Elə bil, kərpicdir, – Treveler mədəsini göstərərək dedi.

– Heç vaxt qara kərpic görməmişəm, – dəhşətli sıxıntıya təsadüfən şahid olan sirk direktoru dedi.

– Bir yerdə oturub-qalmağım ürəyimi sıxır. İşə bir bax, Ferraquto! Elə şairlər olub ki, heimatlos olmalarından şikayətləniblər!

– İspanca çe de, – direktor dedi və ona adıyla elə dramatik şəkildə müraciət etdi ki, canına vicvicə düşdü.

– Deyə bilmərəm, Dir, – Treveler ona adıyla müraciət etdiyinə görə üzr istəyərək mızıldandı. – Yoldakı dayanacaqlarda oazis kimi gözəl əcnəbi sözlər var. Demək, biz heç vaxt Kosta-Rikaya getməyəcəyik? Ya da Panamaya, orada qədim zamanlarda imperatorların yelkənli gəmiləri... Qardel Kolumbiyada ölüb, hə, Dir, Kolumbiyada!

– Yaxşı, getdim saymağa, çə, – direktor saatını çıxarıb dedi. – Evə gedirəm. Mənim Kukam, yəqin ki, indi özündən çıxıb.

Treveler kontorda tək qaldı və Konnektikutdakı axşamların necə olması barədə düşündü. Təsəlli üçünsə həyatında baş verən yaxşı şeyləri yadına saldı. Məsələn, onun həyatının ən yaxşı xatirələrindən biri 1940-cı ildə olmuşdu; o, səhər-səhər əlində stəkan öz şefinin kabinetinə daxil olub oradan işdən azad olunmuş vəziyyətdə çıxanda, rəis otaqda islanmış üzünü qurulayırdı. Bu onun həyatında baş verən yaxşı şeylərdəndi, çünki məhz həmin ay onun vəzifəsini böyütmüşdülər, ancaq yaxşı olan bir şey də onun Talitayla evlənməsiydi (hətta onlar hər ikisi bunun əksini söyləsələr də); Talita öz əzcaçı diplomu ilə həmişəlik Trevelerin bronxit əleyhinə şamlar aldığı mikstura qoxuyan aptekdə qocalmağa məhkum idi. Talitanın onun xahişi ilə verdiyi izahatlar axırda məhəbbətə çevrildi. Treveler hətta deyirdi ki, Talitaya məhz qız başını aşağı dikib şamların niyə mədə dolu olanda deyil, məhz boşaldandan sonra daha yaxşı təsir etdiyini izah edən anda vurulub.

– Nankor, – Talita xatirə dəqiqələrində deyirdi. – Sən hər şeyi əla başa düşürdün, sadəcə, mənə çoxlu danışdırmaq üçün özünü axmaqlığa vururdun.

– Əzcaçı məsələnin intimliyindən asılı olmayaraq həmişə həqiqəti deməlidir. O axşam səndən ayrıldıqdan sonra ilk şamı necə həyəcanla qoyduğumu kaş ki biləydin. Yaşıl rəngli iri şamı.

– Evkalipt şamını, – Talita deyirdi. – Çox sağ ol de ki, sənə iyirmi metrədən sarımsaq iyi vuranlardan vermirdim.

Ancaq bəzən kədərli anları da olurdu və qeyri-müəyyən bir duyğu yaranırdı ki, bax yenə də şənlənməkdən başqa çarələri yoxdur, təki bu Buenos-Ayresin «fövqəladə» ... («Fövqəladə» sözünə nə əlavə etmək olar? Axırda həmişəki kimi qaşıqdan içməyə məcbur olur və qara kərpicdə mədəsinə enir) olmayan həyatından, onun dərd-qəmindən uzaq olsunlar.

Talita Trevelerin kədərini sinyora Qutuzzoya belə danışdı:

– Siesta1 saatlarında nəsə tutması tutur və bu, ağ ciyər iltihabına gətirib çıxarır.

– Yəqin, daxili soyuqdəymədir, – sinyor Qutuzzo deyirdi. – «Qara bağır» deyirlər.

– Yox, sinyora onun qəlbi ağrıyır. Mənim ərim şairdir axı, inanın.

Treveler tualetə girib dəsmalı ağzına tutur və gözləri yaşaranadək gülürdü.

– Bəlkə, allergiyası-zadı var? Bax mənim balaca Vitiorum, odur, görürsünüz, əməkəməci pöhrəliyində oynayır, özü də təmiz uşaqdır, ancaq kərəvizdən allergiyası tutanda Kvazimodaya dönür. Gözlərinin qarası axıb gedir, qurbağa gözü kimi şişir, üstəlik ayaq barmaqları da hərəkət etmir.

Ayaq barmaqlarını tərپətmək o qədər də vacib deyil, – Talita deyir.

Ayaqyolundan Trevelerin məhrəbayla boğulmuş nəritisi eşidilir və Talita söhbətin mövzunu dəyişərək sinyora Qutuzzonun fikrini yayındırır. Treveler, adətən, gizləndiyi yerdən məyus ovqatda çıxır və Talita onu başa düşür. Talitanın anlayışı haqqında xüsusi olaraq danışmaq lazımdır. Bu, ironik-incə və sanki, kənar bir anlayışdır. Onun Trevelərə olan məhəbbəti bulaşq qazanların yuyulmasından, uzun və yuxusuz gecələrdən, ərinin bütün nostalji fantaziyalarının qəbulundan, tanqoya və truckoya olan həvəsindən hörülür. Treveler səyahət etmədiyini yada salıb kədərlənəndə (Talita bilir ki, səbəb bu deyil və onun dərdi daha böyükdür) sadəcə, onun yanında olub çoxlu danışmaq, ona mətə dəmləmək, tütününün əlinin altında olmasını təmin etmək – bir sözlə, qadının kişi qarşısında olan bütün öhdəliklərini yerinə yetirmək və asan olmasa da, kölgədə qalmaq lazımdır. Talita Trevelərlə birgə sirkdə olmağından məmnundur, o, sayan pişiyi səhnəyə çıxmazdən qabaq darayır və direktorun bütün mühasibat işlərini aparırdı. Hərdən Talitaya elə gəlir ki, Treveleri qayğılandıran bütün bu bəsit dərinliklərə ondan qat-qat yaxındır, ancaq metafizikayla bağlı hər cür eyham onu qorxudur və axırda o, özünü inandırır ki, dərinliyə girib oradan qara yağlı fəvvarəni çıxara biləcək yeganə adam yenə əridir. Bunlar hamısı havada uçuşur, sözlərdən və ya hərəkətlərdən paltar geyinir və başqa cür – təbəssüm, ya da məhəbbət adlanırlar, sirk adlanırlar, həyat adlanırlar və sən bu həyatda əşyalara ən dəhşətli və qorxulu adlar verir, özünsə heç kəsi saymırsan.

Başqa imkanları olmadığına görə Treveler hərəkət adamıdır. Özü dediyi kimi, məhdud fəaliyyət adamı, çünki onun fəaliyyəti ora-bura qaçıb sağ-solundakıları öldürməkdən ibarət deyil. Dörd onillik ərzində o, bir neçə müxtəlif mərhələdən keçmişdir: futbol (kollecdə mərkəz hücumçusu, heç də pis deyildi); küçələrdə ora-bura qaçma, siyasət (1934-də Devotoda bir ay həbsxana); dovşan və arı becərmək, kərəviz yetişdirmək (Mansanaredəki fermada, üçüncü ayda dovşanlar taundan öldülər, arılar vəhşiləşdilər); avtomobilizm (Marimonun yanında ikinci sürücü, Resistensiyada çevrildilər, üç qabırğası qırıldı); dülgərlik (küçəyə atılmış köhnə mebellərin təmiri, tam iflas) və nəhayət, evlilik, şənbə günləri kirayə motosikletlə General Pas prospekti ilə gəzinti. Güzərlərlə bağlı bu işlərdən o az şey əxz etmədi: iki dil öyrəndi, yazı işində ustalaşdı, soteriologiya və şüşə kürəciklərə ironik maraq göstərməyə başladı və necə oldusa mandraqora kökü yetişdirmək fikrinə düşdü, bunun üçün kartof dənələrini torpaq və sperma doldurulmuş ləyəyə əkdik; kartof dənələri gözlənilmədiyi kimi sürətlə yetişib bütün pansionu basdı, zoğlar pəncərələrə sarmaşdılar və Talita qayçıyla silahlanıb gizlicə tədbir görməyə başladı; Treveler bu xoşagəlməzlikdən şübhələnərək bitkinin budaqlarını tədqiq etdi və dinməz-söyləməz bu qollu-budaqlı mandraqoradan imtina etdi, Alraune, bir sözlə, bütün «uşaq xəstəliklərinə» tutuldu. Hərdən Treveler oxşarına eyham vuraraq onun bəxtinin daha çox gətirdiyini deyir, ancaq, nədənsə, bu, Talitanın xoşuna gəlmir, o təşvişə düşərək ərini qucaqlayıb-öpür və hər şey edir ki, onu bu fikirdən uzaqlaşdırsın. Məsələn, Treveleri xüsusi hisslər bəslədiyi Merlin Monroya baxmağa aparır, özüysə «Prezident Roka» kinoteatrının qaranlığında əsl sənətin doğurduğu hisslərə qarşı qısqıncılığını boğmağa çalışır.

Talita əmində ki, Treveler gənclik dostunun uzaq ellərdən geri qayıtmasına sevinir, çünki «Andrea S» gəmisində Horasio adlı birinin zorla Argentinaya köçürülməsi barədə xəbəri eşidəndə Treveler ilk olaraq sirkdəki sayan pişiyə bir təpik vurub, sonra da elan etdi ki, həyat – çox alçaq bir şeydir. Buna baxmayaraq, Talita ilə birlikdə sayan pişiyi də səbətə qoyub onu qarşılamaq üçün limana getdilər. Oliveyra əlində kiçik çamadan gömrüyün yerləşdiyi çardağın altından çıxdı və Treveleri görəndə kimi tanıyıb qaşlarını ya təəccüb, ya da təəssüflə qaldırdı.

– Nə xoş təsadüf, çə?

– Salam, – Treveler onun əlini Oliveyranın gözləmədiyi mehribanlıqla sıxaraq dedi.

– Yaxşı, – Oliveyra dedi, – gedək limandakı aşxanada qızarmış kolbasa yeyək.

– Tanış ol, arvadımdır, – Treveler dedi.

Oliveyra «çox şadam» dedi və demək olar ki, Talitaya baxmadan əlini uzatdı və dərhal soruşdu ki, pişik onun nəyidir və niyə onu səbətdə limana gətiriblər. Bu münasibətdən inciyən Talitanın ondan tamamilə zəhləsi getdi və dedi ki, pişiyi də götürüb evə, sirkə qayıdır.

– Yaxşı, – Treveler dedi. – Onu otaqda pəncərənin qabağına qoy, özün bilirsən də, koridor onun xoşuna gəlir.

Oliveyra yeməxanada qırmızı şəraba girişib, üstündən qızardılmış kolbasa və sosiska yedi. O, demək olar ki, ağzını açmadığından, Treveler ona sirkdən, Talita ilə evlənməsindən danışdı. Ölkədəki siyasi durumu və idmanla bağlı vəziyyəti qısaca şərh etdi, Paskulaito Peresin yüksəlişi və məğlubiyyəti barədə danışdı. Oliveyra dedi ki, Parisdə Fanxionu görüb və o «əyriayaq», deyəsən, ayaq üstə yuxulayırmış. Treveler acdı və içalat sifariş verdi. Oliveyranın təklif olunan yerli siqareti gülümsəyərək yandırması və tərifləməsi onun xoşuna gəldi. Odur ki, şərabın ikinci litrinə birlikdə başladılar və Treveler öz işi və daha yaxşı iş tapmaq ümidini itirdiyi barədə danışdı, başqa sözlə, harada ki iş azdır, orada sifət çoxdur. Elə hey gözləyirdi ki, bəlkə, Oliveyra da nəşə deyər, heç olmasa bu qədər uzun ayrılıqdan sonra təsəlliverici bir söz deyər.

– Sən də bir şey danışsana, – o dedi.

– Hava, yaman dəyişkən idi, – Oliveyra dedi, – ancaq bəzən yaxşı günlər də olurdu. Bir də: Sesar Bruto nə yaxşı deyib: oktyabrda Parisə gəlsən, mütləq Luvra get. Başqa nə ola bilər ki? Hə, bir dəfə Vyanaya qədər gedib çıxmışdım. Oarada əla kafelər var, gənclər qadınlar öz itlərini və ərlərini oraya strudel yeməyə gətirirlər.

- Yaxşı, yaxşı, – Treveler dedi. – Əgər istəmirsənsə, danışmağa məcbur deyilsən.
- Bir dəfə kafedə qənd əlimdən masanın altına düşdü. Parisdə, yox Vyanada.
- Kafedən danışmağa görə o boyda gölməçəni üzüb gəlmənə ehtiyac yox idi.
- Ağillı adama çox söz lazım deyil, – Oliveyra kolbasanın quyruğunu olduqca ehtiyatla kəsərək dedi. – Bu cür Oxumuşları paytaxtda tapa bilməzsən, çə. Bu, sırf Argentinayla bağlıdır, belə də deyirlər. Argentinəliklər orada buranın ətindən ötrü, sadəcə, ağlayırlar, mən Argentina şərabından ötrü ağlayan bir sinyora tanıyırdım. O deyirdi ki, fransız şərabını soda ilə içmək olmur.
- Cəfəngiyatdır, – Treveler dedi.
- Əlbəttə ki, bizdə olan dadlı pomidorlar və kartoflar dünyanın heç bir yerində yoxdur.
- Görünür, – Treveler dedi, – sən orada qaymaqlarla oturub-durmusan.
- Olurdu. Ancaq nədənsə, mənim oturuşum-duruşum, əgər sənə incə təbəssüs desək, onların düşünə yatmadı. Buralar yaman nəmişlikdir, dostum.
- Hə, – Treveler dedi. – sənə iqlimə uyğunlaşmaq lazımdır.
- Beləcə, iyirmi dəqiqə də keçdi.

(– 39)

39

Təbii ki, Oliveyra Trevelərə Montevideoda dayandıqları zaman bütün kasıb məhəllələri eninə-uzununa gəzərək soraqlayıb-baxdığı, hətta qarabuğdayı bir oğlanın etibarını qazanmaq üçün bir-iki qədər gillətdiyi barədə danışmağa hazırlaşmırdı. Hətta saysız-hesabsız yeni binalardan başqa heç bir şey görmədiyini, «Andrea S» lövbərlərini qaldırandan sonra limanda keçirdiyi bir saat ərzində suda qarnı yuxarı üzən xeyli ölü balıq, balıqların arasında orada-burda yağlı suda sakitcə yırğalanan prezervativlər haqqında da. Gəmiyə qayıdıb, bəlkə də, Lukkadadır, bəlkə, doğrudan da, Lukkada, ya da Perucadadır düşünməkdən başqa çarə yoxdur. Bir sözlə, bıkara şeylərdir.

Doğma torpağa yola düşməzdən öncə Oliveyra bu qənaətə gəldi ki, keçmişdə olan hər şey keçmişdə olmayıb və əqli ekvilibristikanın və bir çox başqa şeylərin köməyiylə öz gələcəyini təsəvvür etmək heç də çətin deyil. O gələcəkdə artıq oynanılmış oyunları da oynamaq mümkün olacaq. O anladı ki (yalnız dan yeri ağarmamışdan qabaq gəminin burnunda, reydin sarımtıl

dumanında), əgər o, öz dediyindən əl çəkməsə və asan qərarlardan imtina etsə, heç bir şey dəyişməyəcək. Kamillik – əgər belə bir şeyin mövcudluğunu fərz etsək, o, ikiüzlülükdən başqa bir şey deyil. Hansı kamillikdən danışmaq olar ki, səbətində pişik Manpolo Trevelerlə birlikdə onu gözləyən bu qadını nəyləsə başqa bir qadına bənzətdi (elə bil, heç Montevideonun kasıb məhəllələrini ələk-vələk etməmiş, taksilə Təpəyə dırmaşmamış və sözə baxmayan yaddaşında köhnə ünvanları qurdalamamışdı). Ya davam etmək, ya hər şeyi yenidən başlamaq, ya da birdəfəlik qurtarmaq lazımdır: körpü hələ ki yoxdur. Əlində çamadan limandakı aşxanaya yollandı; bir dəfə burada lül-atəş olduqları vaxt bir nəfər ona qauço Betinotinin vals oxuması haqqında danışmışdı: «Mənim diaqnozum çox sadədir, mənə heç nə kömək etməz». Valsda «diaqnoz» sözünün işlədilməsi Oliveyraya dözülməz göründü, amma onu nəsihət kimi dönə-dönə təkrarladı, bu zaman Treveler ona sirk haqqında, K.-O. Lausse, hətta Xuan Peron haqqında danışdı.

(–86)

40

Anladı ki, onun geri qayıtması heç də sadə məsələ deyil. O, Trevelerlərin kök atdığı «Sobrales» pansiyonunun qarşısındakı mehmanxana otağında bədbəxt və fədakar Xekreptenlə maraqsız bir həyat keçirirdi. O, qızın xoşuna gəlmişdi, Xekrepten göyün yeddinci qatındaydı; o, məhəbbətdən və yağı kökə hazırlamaqdan heç nə anlamasa da, əla mate dəmləyir və başqa evdarlıq məziyyətlərinə malik idi, eyni zamanda Oliveyranın getmək və qayıtmaq barədə istədiyi qədər düşünməsinə mane olmurdu. Bu problem onun qabardin parçalara həsr etmədiyi vaxtının çoxunu alırdı. Treveler onun Buenos-Ayresdə yalnız axmaq şeyləri görmək maniyasını və şəhəri korsetə bürünmüş fahişəyə bənzətməsini tənqid etməkdən başladı, ancaq Oliveyra ona və Talitaya izah etdi ki, şəhəri söyməsi onu sevməməsi anlamına gəlmir və yalnız ağıldan kəm adamlar bunu yanlış dəyərləndirə bilər. Onlar, nəhayət, anladılar ki, Oliveyranın öz həqiqəti var və o, Buenos-Ayreslə dərhal və riyakarcasına barışa bilməz, o, indi bu məmləkətə Avropada olduğu vaxtlara nisbətən daha uzaqdır. Onu yalnız köhnə əyyamlardan qalma mate, De-Karonun valları və bəzən axşamüstülər liman gəzintiləri gülümsəməyə məcbur edə bilirdi. Onlar Xekreptenin mağazada olmasından istifadə edərək üçlükdə şəhəri dolaşır və Treveler Oliveyrada şəhərlə barışma əlamətləri görmək ümidilə altdan-altdan baxır və az qala pivənin çəlləyinə girirdi. Ancaq Talita daha çox inadkarlıq və etinasızlıq göstərərək onun hər şeyi qəbul etməsini tələb edirdi: məsələn, Klorinda Testanın rəsmlərini, ya da Torre Nilsonun filmlərini. Onlar özlərindən gedənə qədər Bioy Kasares, David Vinyas, Kastellani ata, Manauta və siyasət haqqında mübahisə edirdilər. Axırda Talita başa düşdü ki, Oliveyra üçün harada – Buenos-Ayresdə, yaxud Buxarestdə olmasının fərqi yoxdur və əslində, o qayıtmayıb, onu gətiriblər. Bütün bu mübahisələrin üzərində

həmişə hansısa patafizik bir ruh dolaşırdı və histrion axtarışları baxımından hər üçünün fikri üst-üstə düşürdü ki, bu zaman baxan və baxılan mərkəzdən kənarda qalırdı. Talita ilə Oliveyra o həddə qədər vuruşurdular ki, axırda bir-birinə sayğı göstərməli olurdular. Treveler Oliveyranın iyirmi yaşında necə olduğunu xatırlayır və bu zaman ürəyi sancırdı, bəlkə də, pivə başına vururdu.

– Məsələ burasındadır ki, sən şair deyilsən, – Treveler deyirdi. – Və bu şəhəri bizim kimi göy üzünün altında bərq vuran yekə qarınlı, ayaqlarını San-Visentə, Bursakoya, Sarandiyə, Palomera qoyan nəhəng hörümçək kimi təsəvvür edə bilmirsən, bir neçə ayağını isə suya salan yazıq həşərat bilmir ki, burada çay necə çirklidir.

– Horasio maksimalistdir, – yenicə etibarını qazandırdığı Talita ona canıyananlıq etdi. – Nəcib atın yarmasında böyənək. Artıq başa düşmək lazımdır ki, biz ciddi buenos-ayreslilər və Pyer Mandyarqın kim olduğunu bilirik.

– Ancaq burada küçələrdə, – Treveler gözlərini dolandıraraq dedi, – süzgün baxışlı qızlar görürsən, sifətləri də, elə bil, südlü sıyıqdan və «El-Mundo» radiostansiyasının proqramlarından ibarət qəşəng və səfeh trafaretə salınıb.

– Sirkdə işləyən azadfikirli və intellektual qadınlar istisna olunmaqla, – Talita ciddi tərzdə dedi.

– Və kanyen folkloru mütəxəssisləri kimi müəyyən tərbiyəli insanlar. Evdə yadıma sal, mən sənə İvonn Gitrinin etiraflarını oxuyum, əla şeylərdir.

– Yeri gəlmişkən, sinyora Qutuzzo dedi ki, əgər Qardelin antologiyasını geri qaytarmasan, gül dibçəyini sənin başında sındıracaq, – Talita xəbərdarlıq etdi.

– Əvvəlcə mən etirafları Horasioya oxuyacağam, qoca toyuq gözləyə də bilər.

– Sinyora Qutuzzo Xekreptenlə mırt vurmağa gələn o yeryapalağıdır?

– Özüdür ki, var, onlar bu həftə dostlaşıblar. Bir neçə gündən sonra nə baş verəcəyinə baxarsan, bizim dəyərlər belədir.

– «Gümüşü ayın altında», – Oliveyra dedi.

– Bütün hallarda sənin Sen-Jermen-de-Prenindən yaxşıdır, – Talita dedi.

– Ola bilər, – Oliveyra ona baxaraq dedi. Əgər gözlərini bir az da qıysa... Bu Talitanın adətidir, fransız sözləri deyəndə belə edir, onun adətidir, amma o da gözünü qıydı. (Əczaçıığaz, təəssüf.)

Hər üçü söz oyununa girişdilər və «söz qəbiristanlığında oyunlar» uydurub, Xulio Kasares lüğətinin 558-ci səhifəsindən sözlər seçdilər, məsələn: la hallulla, el hamago, el haliato, el haloque, el hamez, el harambel, el harbullista, el harca y la harija¹. Qəlblərinin dərinliyində onlar az-maz da olsa, argentinalı xarakterinin imkan verdiyi qədər, zamanın labüd gedişini nəzərə

alaraq kədərləndilər. O ki qaldı əczaçılara, Treveler dedi ki, guya, onlar Merovinglərin soyundandılar, ona görə də Oliveyra ilə birlikdə Talitaya əzcaçı ordalarının Kataloniyaya qara dəhşət, qırmızı istiot və asırqal səpmələrindən bəhs edən epik poema həsr etdilər. Nəhəng atların üstündə minlərlə əzcaçı qövmələri. Ucsuz-bucaqsız əzcaçı çöllərində düşüncələr. Ah, əczaçılar imperatriçəsi, bizə rəhm et, sizə məğrucasına səslənənlərə, vəhşi atları ram edənlərə, dünyanı dolaşanlara, qorxubilməzlərə, aradan çıxanda dabanına tüpürənlərə.

Bu aralar Treveler direktoru yavaş-yavaş bişirirdi ki, Oliveyranı sirkə işə götürsün, onun qayğılarının obyektinə isə otaqda oturub mate içə-içə doğma ədəbiyyata girişməkdə. O, problemə elə aludə olmuş və elə coşmuşdu ki, qabardin parça ticarəti əməlli-başlı geriləmişdi. Məclislər Trevelerin dostu, sinyora Qutuzzoya və başqa mərifətli qadınlara və kişilərə otaqlar kirayə verən don Kresponun həyatında təşkil olunurdu. Xekreptenin mehriban qayğıları ilə əhatə olunmuş Oliveyra onun nəvazişlərindən tamamilə ərköyünləşərək günortayacan yatır, maariflənmə dəqiqələrində çamadanın dibindən çıxardığı Krevelin kitabçasına baxır və getdikcə daha çox rus romanlarının qəhrəmanlarına bənzəyirdi. Bu nizamlı başağrısından yaxşı heç bir şey çıxma bilməzdi, ürəyində ümid edirdi ki, gözlərini yumanda nəşə daha yaxşı bir şey görəcək və yuxuya gedəndə beyni açılacaq. Sirkəyə bağlı irəliləyiş yox idi, direktor daha bir işçi götürməyi eşitmək belə istəmirdi. Axşamüstü Treveler öz xidməti vəzifələrinin icrasına başlamazdan öncə don Krespo ilə mate içmək üçün həyat düşdü, Oliveyra da çıxdı və onlar birlikdə güc-bəlayla fırlanan pətfəyə köhnə vallara qulaq asdılar, ancaq köhnə valları elə belə də dinləmək lazımdır. Hərdən Talita «söz qəbiristanlığı», yaxud Trevelerlə uydurduqları və dəlicəsinə qapıldıqları «tərzisual» adlı başqa bir oyunu oynamaq üçün Oliveyranın qarşısında oturardı. Don Krespo onları dəli, sinyora Qutuzzo isə axmaq hesab edirdi.

– Sən heç vaxt onun haqqında danışmırsan, – bəzən Treveler Oliveyraya baxmadan deyirdi. Bu ondan güclüydü; ancaq soruşmağa qərar verəndə də, nədənsə, baxışlarını yayındırırdı, eynilə naməlum səbəbdən Fransa paytaxtının adını çəkməyib gah «o», gah da «onun haqqında» dediyi kimi. Elə bil, ana öz uşağının tanrının yaratdığı ayıb yerinin daha ədəbli adını tapıb demək üçün baş sındırır.

– Maraqlı heç nə yoxdur, – Oliveyra cavab verirdi. – İnanmırsan, get bax.

Bu, uğursuz mühacir Treveleri qəzəbləndirmək üçün ən yaxşı üsul idi. Bundan sonra o daha inadkarlıq etmir, «Kasa Amerika» mağazasından aldığı qorxunc gitarasını kökləyib tanqo çalmağa başlayırdı. Talita bir qədər pərt halda tərs-tərs Oliveyraya baxardı. Treveler konkret heç nə söyləmədən onun beyninə yeritməmişdi ki, Oliveyra qərribə tipdir və bu ilk baxışda bəlli olsa da, hər halda, onun qərribəliyi yalnız bundan ibarət deyil, tamamilə başqaydı, heç bir şeyə bənzəmirdi. Elə axşamlar olurdu ki, elə bil, hamı nəşə gözləyirdi. Birlikdə onlar üçün yaxşıydı, ancaq hiss olunurdu ki, bu, tufanqabağı sakitlikdir. Və əgər belə axşamlarda onlar «söz qəbiristanlığını» açanda sistit, sitol, sitoplazma, sianoz, sianoz-kalium, serebral iflic kimi sözlər çıxsaydı, onlar gizli saxladıqları xarab ovqatlarıyla yatmağa gedir və bütün gecəni xoş və əyləncəli yuxular görürdülər, bəlkə də, ziddiyyət üzündən.

Gündüz saat ikidən sonra gün düz Oliveyranın üzünə düşdü. Bu istidə mismarları düzlətmək çox çətin idi; onları pilətə döşəmənin üzərinə qoyub çəkiclə döyəcləyirdi (çəkiclə mismar düzlətməyin necə təhlükəli iş olduğu hamıya bəllidir, mismar, demək olar ki, düzəlib, amma sən hələ də döyəcləyirsən, birdən o çevrilir və sən onu tutan barmağını əzirsən (sanki, acığa), amma sən inadından dönməyərək çəkici döşəməyə döyürsən (hamı bilir necə), inadla döyürsən, döyürsən).

Hər dəfə o, mismarların yarısını düzəldib qurtardıqdan sonra başını qaldırıb açıq pəncərəyə baxaraq fit çalırdı ki, Treveler baxsın. Onun pəncərəsindən otağın bir hissəsi əla görünür və ona xəlvətcə nəsə deyirdi, yəni Treveler oradadır və ola bilsin ki, Talitayla yatıblar. Trevelerlər gündüzlər çox yatırdılar, bu, sirkdə çox yorulduqlarından deyil, prinsip məsələsiydi, odur ki, Oliveyra buna hörmətlə yanaşırdı. Gündüz saat üçün yarısında Treveleri oyatmaq riskli iş idi, ancaq Oliveyranın bütün barmaqları göyərrib-qanadığından çiy kolbasaya oxşayır, baxanda adamın ürəyi ağrıyırdı. Barmaqlarına baxdıqca hiss edirdi ki, Treveleri durğuzmaq lazımdır. Həm də mate içməkdən ötrü ürəyi yanırdı, dəm otu isə qurtarmışdı, daha dəqiqi, yarım dəmlək həmin qalmışdı, Trevelerlə Talita ona ballast üçün kağıza bükülü mismarlarla birlikdə heç olmasa yarım dəmlək ot atsaydılar, pəncərəni mıxlayıb qurtarardı. Düz mismarlar və mate olduqdan sonra siestaya da dözmək olar.

«İnanılmazdır, mən çox bərk fitləyirəm», – gözünə gün düşən Oliveyra düşündü. Üç qadın və bir xidmətçi qızın yaşadığı aşağı mərtəbədəki gizli müəssisədə kimsə onu yamsılayaraq yazıq-yazıq fit verdi – bəlkə də, çaydan qaynadı, ya da kimsə dişsiz damaqlarıyla fısıldadı. Çaldığı fitin yaratdığı şən ovqat və yarış ruhu Oliveyranın xoşuna gəldi, ona görə də öz bacarığından sui-istifadə etməyib onu daha mühüm anlara saxladı. Çox zaman, ancaq hər gün yox, gecə saat birdən səhər saat beşədək kitab oxuyanda fitin ədəbiyyatın əhəmiyyətli mövzularından biri olmamasına mat qalmışdı. Çox az sayda müəlliflər öz personajlarını fit çalmağa məcbur etmişdilər. Demək olar ki, heç kəs. Onlar öz obrazlarını yetərinə yeknəsəq reperturalara məhkum etmişdilər (onlar danışır, cavab verir, mahnı oxuyur, qışqırır, donquldanır, dişlərinin arasında yavaş-yavaş danışır, xəbər verir, pıçıldayır, bərkdən danışır və nitq söyləyirdilər), ancaq elə bir qəhrəman yox idi ki, öz hərəkətlərinin böyük anını elə bir fitlə qeyd etsin ki, şüşələr çiləklənib tökülsün. İngilis skvayrları öz itlərini fitlə çağırır və Dikkensin bəzi personajları kebləri saxlamaq üçün fit verirdilər. Argentina ədəbiyyatında isə lap az fit çalırdılar, bu biabırçılıqdır. Ona görə də Oliveyra Kambaseresi oxumasa da, əsərlərinin adına görə onu ustad

saymağa meyilliydi; bəzən o elə bir günü xəyalına gətirirdi ki, fit görünən və görünməyən yollarla Argentinaya girir, onu öz fışılıtlı parıltısına qərq edir və heyrətə gəlmiş dünyaya bu ət dövlətinin səfirliyin bu ölkə haqqında verdiyi rəsmi məlumatlara daxil olmayan yeni simasını göstərir (Hayns Mitre Pasanın kulinariyaya aid bazar buraxılışları və əlbəttə, «Boka-juniors» ziqzaqları, baqualanın, ya da Boedo məhəlləsinin nekrofil kultu). «Sənin ananı (mismara müraciətlə), sakit düşünmək olmur, lənət şeytana». Ancaq bu düşüncələr onu çiyərəndirdilər, çünki çox bəsitdilər, halbuki o əmindir ki, Argentinanı utandırmaq, onun bir əsrlik qanunsuz istilalar altında gizlənmiş vicdanını axtarır tapmaq, Argentina esseistlərinin gözəl yazılarını çalışır göstərmək lazımdır, axı o bunu istəmədi. Ancaq onun misli görünməmiş lovğalığını ifşa etmək üçün təlxək rolunu oynamağa kim cəsarət edəcək?

Kim ona baxıb gülməyə cəsarət edəcək ki, o utanıb-qızarsın, hələ görəcəksən ki, anlayış və razılıqla gülümsədi. Hə, cavan oğlan, niyə həyatını korlayırsan. Budur, bu mismar görünür o birilər kimi tərs deyil, deyəsən, sözbəxandır.

«Dəhşətli soyuqdur», – özünütəhqinin gücünə inanan Oliveyra öz-özünə dedi. Tər alından axıb gözlərinə dolur və mismarın əyilən yerini heç cür üzüyuxarı saxlamaq olmurdu, ona görə də hətta ən yavaş zərbədən belə tərlə barmaqların arasından sürüşüb çıxır, əzilmiş barmaqlar göyərirdilər (soyuqdan). Bədbəxtlikdən günəş düz pəncərəyə düşürdü (bu, qarlı çöllər üzərində parlayan aydır, o isə tarantasını qarlı çöllərlə apararı atları fitləyib-tələdirirdi), saat üçə qalmış otaqda qar basmamış künc-bucaq qalmadı. Oliveyra qarın üstündə yavaş-yavaş donurdu, tezliklə, slavyan yazarlarının hekayələrində çox gözəl, hətta cəlbedici təsvir olunan yuxu onu tamam əldən salacaq və bədəni hüdudsuz çöllərin meyit kimi ağappaq rəngləri və ölüm gətirən ağılı altında qalacaq. Bax bu yaxşıdır: hüdudsuz çöllərin meyit kimi ağappaq rəngləri. Və o var gücüylə çəkici baş barmağına vurdu. Elə üşüdü ki, tamam donmamaq üçün döşəmənin üstündə yumalanmağa başladı. Nəhayət, əlləri titrəyə-titrəyə oturanda tər sel kimi axdı, ancaq bu, bəlkə də, ərimiş qar, ya da çiskin yağış idi ki, hərdən hüdudsuz çöllərin meyit kimi ağappaq rənglərini əvəz edərək canavarların dərilərini təzələyir.

Treveler pijamasının ipini bağlaya-bağlaya Oliveyranın qarlı çöllə necə mübarizə apardığını çox yaxşı görürdü. O üzünü döndərərək Talitaya Oliveyranın əlləri əsə-əsə döşəmədə yumbalandığını demək istədi, ancaq vəziyyətin ciddi olduğunu başa düşüb, soyuqqanlı və etinasız şahid olmağa üstünlük verdi.

– Axır ki, baxdın, lənətə gəlmiş, – Oliveyra dedi. – Yarım saatdır fit çalırım. Bax, əllərimi əzik-üzük etmişəm.

– Bu, sənə parça satmaq deyil, – Treveler dedi.

– Bəs mismarları düzəltmək, çə. Mənə bir-iki dənə düz mismar, bir az da ot lazımdır.

– Bundan asan nə var ki, – Treveler dedi. – Bir az gözlə.

– Kağıza бүk, tulla.

– Yaxşı, – Treveler dedi. – Ancaq, mənə, indi mətbəxə keçə bilməyəcəyəm.

– Niyə? – Oliveyra dedi. – O ki uzaqda deyil.

– Uzaqda deyil, amma oradan ip çəkib, paltar asıblar.

– Paltarların altından keç, – Oliveyra məsləhət verdi. – Ya da ipi kəs. Bilirsən, yaş köynək pilotə döşəməyə necə yapışır, fısıqırıq. İstəyirsən, qatlama bıçağımı sənə atım. Mərc eləyək, atım və haşiyəyə sancılısın. Balaca olanda mən bıçağı on metrədən nəyə gəldi batırırdım.

– Səndə bilirsən çatışmayan nədir, – Treveler dedi, – sən hər şeyi öz uşaqlıqla bağlayırsan. Sənə deməkdən yoruldum: Yunqu oxu, çe. Nə yapışmışan bu bıçaqdan, o ki planetlərarası silahdır. Sənə bir söz deyən kimi bıçaqdan yapışırsan. Onun mismarlara və mateyə nə aidiyyəti var.

– Sən mənim fikirlərimi anlaya bilmirsən, – Oliveyra incik tərzdə dedi. – Əvvəla mən dedim ki, barmaqlarımı əzmışəm, sonra mismarları dedim. Sən etiraz etdin ki, guya, ip mətbəxə keçməyə mane olur və kəndirin sənə mane olması təbii ki, qatlama bıçağı yada saldı. Sən, yəqin ki, Edqar Ponu oxumusan. Səndə kəndir olsa da, fikirləri bir-birinə bağlaya bilmirsən.

Treveler pəncərəyə dirsəklənib küçəyə baxdı. Qısıq kölgə körpünün altına girmişdi və birinci mərtəbədə artıq günəş yandırır-yaxır, sarı şüalarını hər tərəfə yayır və Oliveyranın sir-sifətini tam mənada yastılamışdı.

– Hə, gündüzlər günəş sənə kifayət edir, – Treveler dedi.

– Bu günəş deyil, – Oliveyra dedi. – Təsəvvür edə bilərsən ki, bu ay və dəhşətli şaxtadır. Barmağımsa ona görə göyərüb ki, şaxta vurub. İndi qanqren başlayacaq və iki həftədən sonra mənə, Fındıqburun yurduna qladioluslar gətirəcəksən.

– Ay? – Treveler gözlərini yuxarı qaldıraraq dedi. – Necə olub ki, səni «Vieytes» dəlixanasına yoluxmağa gəlməmişəm.

– Orada o qədər də naxoş olmayan pullu xəstələri xoşlayırlar, – Oliveyra dedi. – Sən nə sarsaqlaşırsan, Manu.

– Yüz dəfə demişəm ki, mənə Manu demə.

– Talita sənə Manu deyir, – Oliveyra dedi və qolunu elə silkələdi ki, sanki, qopmasını istəyirdi.

– Talitayla sən arandakı fərq, – Treveler dedi, – əllə toxunanda da bilinir. Başa düşmürəm, onun sözlərindən istifadə etmək sənə nəyinə lazımdır. Mənim tərki-dünya xərçənglərdən də, simbiozun bütün formalarından da zəhləm gedir, mən dəmrovlara və başqa həşəratlara da nifrət edirəm.

– Sənin həssaslığın qəlbimi parça-parça edir, – Oliveyra dedi.

– Sağ ol. Yaxşısı budur, gəl mismarlara və ota qayıdaq. Mismarlar nəyinə lazımdır?

– Hələlik bilmirəm, – Oliveyra tutuldu. – Mən, sadəcə, içində mismar olan tənəkə qutu tapdım, açdım gördüm ki, hamısı əyridir. Onları düzəltməyə başladım, burada da bir soyuq var ki... Mənə elə gəlir ki, düz mismarlarım olan kimi onların nəyə lazım olduğunu biləcəyəm.

– Maraqlıdır, – Treveler zənlə ona baxaraq dedi. – Bəzən sənə qərribə şeylər olur. Əvvəl mismarları tapmaq, sonra onların nəyə lazım olduğunu bilmək.

– Sən mənə həmişə başa düşmüşsən, – Oliveyra dedi. – Ot isə, sən, əlbəttə, bilirsən, mənə daha tünd mate dəmləmək üçün lazımdır.

– Yaxşı, – Treveler dedi. – Bir az gözlə. Geciksəm, fit çala bilərsən, sənin fiştirığın Talitanın çox xoşuna gəlir.

Oliveyra əlləri əsə-əsə tualetə getdi, üzünü və saçlarını suyla islatdı. Elə yuyundu ki, maykası da islandı və günəş şüalarının yaş parça üzərinə düşərkən soyuqluq effekti yaratması haqda nəzəriyyəni yoxlamaq üçün pəncərənin yanına qayıtdı. «İşə bir bax, – Oliveyra öz-özünə dedi, – qəzetin birinci səhifəsində xəbərlər xəbərini oxumadan ölmək: «PİZAN QALASI YIXILDI! PİZAN QALASI!» Kədərliidir.

O, başlıqlar uydurmağa başladı, bu həmişə onun köməyinə gəlirdi. «YUN SAP» ONA DOLANIR VƏ «QƏRB YUNU İLƏ» BOĞULARAQ ÖLÜR». O iki yüzədek saydı, ancaq daha ağılına başlıqlar gəlmədi.

– Buradan getməli olacağam, – Oliveyra mızıldandı. – Otaq çox balacadır. Sirkə düzəlmək lazımdır, Manunun yanına, onunla birlikdə yaşamaq lazımdır. Ot!

Cavab verən olmadı.

– Ot, – Oliveyra sakitcə dedi. – Ot ver də, çə. Belə olmaz axı, Manu. Axı biz Talitayla pəncərənin qarşısında laqırtı vura bilərdik, bir də görərdin ki, sinyora Qutuzzo, ya da aşağıdan qulluqçu da gəldi və biz «söz qəbiristanlığı», yaxud başqa bir şey oynadıq.

«Lənət şeytana, – Oliveyra düşündü, – «söz qəbiristanlığını» mən öz-özümə də oynaya bilərəm».

O, İspaniya Kral (kitabın üz qabığındakı «Kral» sözü ülgüclə vəhşicəsinə kəsilib-doğranmışdı) akademiyaşının buraxdığı lüğətin ardınca getdi, qarasına onu açdı və «söz qəbiristanlığında» Manu üçün tapşırıq hazırladı: «O, kleptomaniyalı, klaustrofobiyalı və klimakslı müştərilərdən bezərək onları anbara aparır, anal dəlik borusunu açdırır və qırxılığa oxşayan nəhəng imaləni ora salırdı».

– Belə də bardaq olar, – Oliveyra heyranlıqla dedi. Və düşündü ki, «bardaq» sözü də oyun üçün başlanğıc olar bilər, ancaq təəssüf ki, lüğətdə bu söz yox idi; ancaq «bordel», «bordyr» sözləri vardı, pis olan oydu ki, baydandan bakan kimi bayruda axıb tökülürdü, yəni heç bir bəxtiyarlıqdan söhbət gedə bilməzdi, yalnız bir şey qalırdı – banlamaq.

«Doğrudan da, nekropoldur, – o düşündü. – Başa düşmürəm bu alçaqlığa üz qabığı necə dözür».

O, yeni tapşırığa başladı, ancaq alınmadı. Onda tipik dialoqlar tərtib etməyə və zirzəmilərdə, kafelərdə və meyxanalarda ilhama gələndən sonra onları yazdığı dəftəri axtarmağa başladı. Orada, demək olar ki, artıq başa çatmış tipik ispan dialoqu vardı və maykasına bir bardaq da su tökməzdən qabaq dialoqun ora-burasını bir qədər düzəltdi.

Tipik ispan dialoqu

L o p e s. Mən Madriddə düz bir il yaşamışam. Bilirsiniz, bu 1925-ci ildə olub və...

P e r e s. Madriddə? Mən elə dünən doktor Qarsiaya deyirdim ki...

L o p e s. 1925-dən 1926-dək mən univerisitetdə ədəbiyyat üzrə professor olmuşam.

P e r e s. Deyirdim axı: «Bilirsən, dostum, Madiriddə yaşayan hər kəs bunun nə olduğunu bilir».

L o p e s. Mənimçün xüsusi kafedra açdılar ki, ədəbiyyat–dan mühazirə oxuyum.

P e r e s. Əlbəttə, əlbəttə. Elə dünən doktor Qarsiaya deyirdim ki, mənim yaxın dostum...

L o p e s. Əlbəttə ki, orada bir ildən çox yaşadıqda, anlamağa başlayırsan ki, tədrisin vəziyyəti o qədər də ürəkaçan deyil.

P e r e s. O, Pako Qarsianın oğludur, vaxtilə ticarət naziri olub və soylu öküzlər yetişdirib.

L o p e s. Bu, sadəcə, biabırçılıqdır, inanın, sadəcə, biabırçılıqdır.

P e r e s. Əlbəttə ki, dostum, nə danışırısan. Hə, doktor Qarsia...

Oliveyra dialoqdan yorulub dəftəri bağladı. «Şiva, – birdən düşündü. – Ah, kosmik rəqqas, sən bu günəşin altında tunc kimi par-par yanardın. Görəsən, niyə Şiva haqqında düşündüm? Buenos-Ayres. Və sən burada yaşayırsan. Qəribədir. Axırda ensiklopediya tərtib edəcəyəm. Ey bülbül, yayın sənə nə xeyri var. Sözsüz ki, oxumaq daha pisdır, beş il yaşıl cırcıramanın davranışlarını öyrənirsən. Yaxşı, bu nə siyahıdır belə, uzun, baxaq görək...»

Saralmış vərəq, deyəsən, beynəlxalq nəşrdən qoparılmışdı. YUNESKO-nun, ya da bunabənzər bir təşkilatın nəşriydi, üzərində hansısa Birma şurası üzvlərinin adları vardı. Oliveyra siyahıdan tam həzz almaq istədi, odur ki, karandaş tapıb aşağıdakı xitanafora-abrakadabranı köçürdü:

U Nu,

U Tin,

Mya Bu,

Thado Thiri Thudama U E Maung,

Sithu U Cho,

Cunna Kyac Htin U Khin Zac,

Cunna Kyac Htin U Thein Han,

Cunna Kyac Htin U Myo Min,

Thihri Pyanchi U Thant,

Thado Maba Thray Sithu U Chan Htoon.

«Üç Vunna Kiau Xtin dalbadal gəlir – olduqca yeknəsəqdir, – o şeirə baxaraq düşündü. – Yəqin, nəşə Zati-aliləri Əlahəzrət-filan deməkdir. Çe, bax bu əladır – Thiri Piançi u Thant, bu yaxşı səslənir. Bəs Htoon necə deyilməlidir?»

– Salam, – Treveler dedi.

– Salam, – Oliveyra dedi. – Mismar elə mismardır, xüsusən də düz ola. Kağıza qoydun?

– Yox, – Treveler sinəsini qaşıyaraq dedi. – Belə də gün olar, adamı lap bişirir.

– Görürsən, – Oliveyra tamamilə qurumuş köynəyini ona göstərərək dedi. – Burada səməndər quşu kimi əbədi odda yanırsan. Ot gətirdin?

– Yox, – Treveler dedi. – Tamam yadımdan çıxıb, ancaq mismar gətirmişəm.

– Eybi yoxdur, get ot da gətir, kağıza qoyub atarsan.

Treveler öz pəncərəsinə, küçəyə və nəhayət, Oliveyranın pəncərəsinə baxdı.

– Bütün əngəl də elə bundadır, – o dedi. – Bilirsən də, mənim sərrastlığım yoxdur, ikicə metrə düz düşə bilmirəm. Sirkdə buna görə elə hey problemlə üzləşirəm.

- Sən əlini uzatsan mənə çatar, – Oliveyra dedi.
- Hə, mismarlar birinin başına düşsün, ondan sonra gəl də...
- Sən kağıza bük tulla, sonra da gələrsən «söz qəbiristanlığı» oynarıq, – Oliveyra dedi.
- Yaxşısı budur, özün gəl apar.
- Dəli olmusan? Üçüncü mərtəbədən aşağı düşmək, sonra bu soyuqda küçəni keçmək və yenidən üçüncü mərtəbəyə qalxmaq – bu həvəs heç «Tom dayının komasında» da olmur.
- Sən istəyirsən ki, mən alpinist kimi pilləkənlə ora-bura dırmaşım.
- Mən belə demədim, – Oliveyra nəzakətlə etiraz etdi.
- Ya da istəyirsən ki, mən anbardan taxta tapıb körpü salım?
- Pis fikir deyil, ancaq mismarlamaq lazım gələcək, sən öz tərəfindən, mən də öz.
- Gözlə görüm, – Treveler dedi və yox oldu.

Oliveyra isə imkan düşən kimi onu necə ilişdirmək barədə düşünməyə başladı. «Söz qəbiristanlığını» vərəqləyə-vərəqləyə özünə bir stəkan su tökdü və pəncərənin qabağında, düz günəşin yandırır-yaxdığı yerdə oturdu. Treveler əlində yekə bir taxtanı sürüyə-sürüyə gətirdi və pəncərədən içəri soxmağa başladı. Bu zaman Oliveyra taxtanı Talitanın tutduğunu görüb onu fitlə salamladı. Talitanın əynində yaşıl rəngdə çimərlik xalatı vardı, dərhal hiss olunurdu ki, altından heç nə geyməyib.

- Nə tez qurudun, – Treveler tövşüyə-tövşüyə dedi. – İş açdın da başımıza.
- Kəs səsinə, on-on iki santimetrlik, bədənin bölündüyü iyirmi bir halqanın hər birində iki ayağı olan, dörd gözlü və dişləyəndə öldürücü zəhər buraxan buynuzlaşmış iti çənəli miripado1, – o, birnəfəsə dedi.
- Buynuzlaşmış çənələr, – Treveler təkrar etdi. – Sözü bir bax, çe. Qulaq as, mən onu bir az da itələsəm, ağırlığı məni də, Talitanı da yıxacaq.
- Sözüüm yoxdur, – Oliveyra dedi, – ancaq o, məndən hələ çox uzaqdır, ona əlim çatmır.
- Buynuzlaşmış çənəni bir az irəli uzat, – Treveler dedi.
- Ağzım balacadır, çe. Həm də sən mənim horror vacui2dən əziyyət çəkdiyimi bilirsən. Mən – yüz faizli düşünən qarğıyam.
- Əgər qarğısansa, onda daban döyənlərdənsən, – Treveler əsəbiləşdi. – Mən, doğrudan da, nə edəcəyimi bilmirəm, taxta getdikcə ağırlaşır, sən ki bütün məfhumların nisbi olduğunu bilirsən. Biz onu gətirəndə yüngül idi, doğrudur, orada gün yandırmırdı.

– Qaytar apar otağa, – Oliveyra ah çəkərək dedi. – Yaxşısı budur, gəl belə edək: məndə başqa taxta var, elə də uzun deyil, ancaq enlidir. Mən onun bir ucuna kəndirdən ilgək düzəldim, taxtaları birləşdirək. Bir ucunu da çarpayıya bağlayım, siz də özünüzkünü bir yerə bağlayın.

– Gəl bizimkini komodun yeşiyinə soxaq, – Talita dedi. – Sən hələlik özünüzkünü gətir, biz də özümüzkünü bərkidək.

«Hər şeyi necə də qəlizləşdirirlər», – Oliveyra koridorda onun qapısıyla türk həkimin qapısı arasında olan taxtanın ardınca yollanaraq düşündü. Yaxşı yonulmuş sidr ağacıydı, iki-üç yerində düyünü, hətta dəliyi də vardı. Oliveyra barmağını dəliyə soxub oradan kəndir keçirməyin mümkün olub-olmadığını yoxladı. Dəhliz yarımqaranlıq idi (bəlkə də, günəşin parlaq işığından sonra belə görünürdü), qapqara geyinmiş bir sinyora özünü türkün qapısının yanındakı kresloya pərçimləmişdi. Oliveyra qarşısında nəhəng və lazımsız lövhə kimi dayanan taxtanın arxasından onunla salamlaşdı.

– Gün aydın, don, – qara paltarlı sinyora dedi. – Yaman istidir.

– Əksinə, sinyora, – Oliveyra dedi. – Mən deyərdim ki, şaxtadır.

– Məzələnməyin, sinyor, – sinyora dedi. – Xahiş edirəm, xəstələrə hörmətlə yanaşın.

– Ancaq siz qətiyyəən xəstə deyilsiniz.

– Xəstə deyiləm? Nə danışırırsınız?

«Budur, real gerçəklik, – Oliveyra taxtanı götürərək və qara geyimli sinyoraya baxaraq düşündü.

– Mənim hər dəqiqə reallıq kimi qəbul etdiyim şeyi, o qəbul edə bilməz, o qəbul etməyə bilər».

– Ola bilməz, – Oliveyra dedi.

– Gedin buradan, ədəbsizin biri, – sinyora dedi. – Günün günorta vaxtı evdən maykayla çıxmaq ayıbdır.

– «Maslyorens» firmasıdır, sinyora, – Oliveyra dedi.

– Murdar, – sinyora dedi.

«Və mən bunu real gerçəklik sayıram, – Oliveyra taxtaya söykənib onu tumarlayaraq düşündü. – Əlli-altmış əsr ərzində saysız-hesabsız əllər, xəyallar, kompromislər, paktlar, gizli azadlıqlar tərəfindən yığışdırılan və işıqlandırılan bu vitrini».

– Çalbaş olsanız da, nə vaxtsa saçınızı daradığınıza inanmaq çətindir, – qara geyimli sinyora dedi.

«Elə bilirsən ki, dünyanın mərkəzisən, – Oliveyra taxtaya daha da rahat söykənərək düşündü. – Ancaq zırramanın birisən. Özünü mərkəz saymaq də elə hər yerdə hazır olmaq kimi boş

illüziyadır. Mərkəz yoxdur, hansısa daimi qovuşma, materiyanın dalğavari hərəkəti var. Mən bütün gecəni tərپənməz bədən oluram, ancaq şəhərin o başında kağız rulonu səhər qəzetinə çevrilir və səkkiz qırxdə mən evdən çıxıram, səkkiz iyirmidə isə qəzet tindəki köşkdə olmalıdır, səkkiz qırx beşdə mənim əllərimlə qəzet bir-birinə qovuşaraq yerdən bir metr hündürlükdə birlikdə tramvay dayanacağına doğru hərəkət etməyə başlayır...»

– Nəsə don Bunço xəstəsiylə qurtara bilmir, – qarapaltarlı sinyora dedi.

Oliveyra taxtanı qaldırdı və otağa gətirdi. Treveler işarə verərək onu tələsdirirdi, Oliveyra isə onu sakitləşdirmək üçün iki dəfə bərkdən fit çaldı. Kəndir şkaflın üstündəydi, stulu çəkib üzərinə çıxmaq lazım idi.

– Tələs, – Treveler dedi.

– Bu dəqiqə, – Oliveyra pəncərədən baxaraq dedi. – Siz öz taxtanızı yaxşıca bərkitdiniz?

– Ucunu komodun içinə soxmuşuq, yuxarıdan da Talita onu «Kilyet» ensiklopediyası ilə bərkitib.

– Pis deyil, – Oliveyra dedi. – Mən də özümünkünə «Statens Psykologick-Pedagogiska Institut»¹ jurnalının illik komplektini qoyacağam, onları Xekreptenə kimsə göndərir.

– Heç cür başa düşə bilmirəm, onları necə birləşdirəcəyik, – Treveler dedi və taxtanın yavaş-yavaş pəncərəyə yaxınlaşması üçün komodu itələməyə başladı.

– Bu, iki assuriyalı başçının qala divarlarını qoçbaşıyla dağıtmasına bənzəyir, – ensiklopediyanı boş yerə saxlamadığı dərhal bəlli olan Talita dedi. – Sənin bu jurnalların alman jurnallarıdır?

– İsveçindir, bikara şeydir, – Oliveyra dedi. – Onlar Mentalhygieniska synrunkter i forskoleuuundervisning kimi şeylərdən yazır. Əla sözlərdir. Argentina ədəbiyyatında tez-tez xatırlanan bu oğlana, Snorri Sturlusona layiqdir. Elə bil, üzərində müqəddəs şahin təsviri olan tunc heykəlin özüdür.

– Norveçin coşqun burulğanları, – Treveler dedi.

– Sən doğrudan savadlı adamsan, yoxsa özünü belə aparırsan? – Oliveyra bir qədər təəccüblə soruşdu.

– İnandırmağa çalışmayacağam ki, guya, sirk mənim vaxtımı alır, – Treveler dedi, – lakin ulduzu alnıma yapışdırmağa lap az qalıb. Sirkdən söhbət düşəndə ulduzlu obrazı hər dəfə xatırlayıram. Haradan götürmüşəm onu? Bilmirsən, Talita?

– Bilmirəm, – Talita taxtanın möhkəmliyini yoxlayaraq dedi. – Yəqin ki, hansısa Puerto-Riko romanından.

– Ən pisi də odur ki, hiss edirəm ki, bunu haradan oxuduğumu bilirəm.

– Hansısa klassikdən? – Oliveyra köməkçi sual verdi.

– Nə haqda olduğu yadımda deyil, – Treveler dedi, – ancaq unudulmaz kitabdır.

– Görünür, – Oliveyra dedi.

– Bizam taxtamız tam qaydasındadır, – Talita dedi. – Ancaq bilmirəm sən onu özününkünə necə bağlayacaqsan.

Oliveyra kəndirin düyününü açıb qurtardı, onu ikiye bölüb yarısıyla taxtanı çarpayıya bağladı. Taxtanı pəncərəyə qoyub çarpayını itələməyə başladı, pəncərənin qabağından atılan taxta Trevelerin taxtasına çatanadək aşağı düşdü, çarpayının ayaqları döşəmədən əlli santimetr yuxarı qalxdı. «Bəla burasındadır ki, bu körpüdən keçənin ayaqları daha yuxarı qalxacaq», – Oliveyra narahatlıqla düşündü. O, şkafa tərəf gedib onu çarpayıya doğru çəkməyə cəhd etdi.

– Bağlamağa bir şey yoxdur? – öz pəncərəsinin qabağında oturub Oliveyranın otağında nə baş verdiyini izləyən Talita soruşdu.

– Arzuolunmaz hadisələrdən qaçmaq üçün, – Oliveyra dedi, – tədbir görəcəyik.

O, şkafi ehtiyatla çarpayıya tərəf çəkib onun üstünə mindirməyə başladı. Talita təxminən Trevelerin dərrakəsinə və ixtiraçılığına valeh olduğu kimi, Oliveyranın da gücünə heyran oldu. «İkisi də əməlli-başlı qliptodontdur», – rəğbət hissiylə düşündü. Qədim era ona həmişə qeyri-adi dərəcədə müdrik görünürdü.

Şkaf sürətlə çarpayının üzərinə yığıldı və bütün mərtəbə titrədi. Aşağıda kimsə qışqırdı və Oliveyraya elə gəldi ki, türk qonşusudur, şaman gücünün yeni yüksəlişini hiss edir. O, şkafi qaydaya salıb taxtanın üzərində oturdu, təbii ki, onun otaqda qalan hissəsinin.

– İndi o istənilən ağırlığa tab gətirər. Aşağı mərtəbədəki bizi çox sevən qızlar məyus olacaqlar, çünki faciəli heç nə baş verməyəcək. Onların yanında olmaq çox dadlıdır, hər şeyə sevinirlər, illah da küçədə kimsə yığılanda.

– Taxtaları kəndirlə bağlayacaqsan? – Treveler soruşdu.

– Görürsənmi, – Oliveyra başladı. – Sən çox gözəl bilirsən ki, yüksəklikdə mənim başım hərlənir. Bir dəfə «Everest» deyən kimi artıq mən yoxam. Mənim çox şeydən zəhləm gedir, ancaq ən çox şerp Tensinqdən, inan.

– Belə çıxır ki, taxtaları biz bağlayacağıq, – Treveler dedi.

– Belə çıxır ki, hə, – Oliveyra «43» siqaretini yandıraraq dedi.

– Təsəvvür edirsən, – Treveler Talitaya dedi. – O istəyir ki, sən ortaya qədər sürünüb taxtaları bir-birinə bağlayasan.

– Mən? – Talita dedi.

– Hə də, sən ki eşitdin.

– Oliveyra məni demədi.

– Demədi, ancaq belə çıxır. Ümumiyyətlə, otu ona sən versən, daha qəşəng alınar.

– Mən kəndir bağlamağı bacarmıram, – Talita dedi. – Oliveyrayla sən düynləməyi yaxşı bacarırsınız, mənimkilər isə dərhal açılır. Düynləməmiş, açılırlar.

– Biz sənə öyrədərik, – Treveler iltifat göstərdi.

Talita çimərlik xalatını düzəltdi və barmağına yapışmış sapları çırpdı. Çox istəyirdi ki, köksünü ötürsün, ancaq Trevelerin bundan acığı gəldiyini bilirdi.

– Sən, doğrudan da, Oliveyraya otu mənim aparmağımı istəyirsən? – o, yavaşdan soruşdu.

– Siz orada nə danışırırsınız, çe? – Oliveyra taxtaya söykənərək qurşağadək pəncərədən çıxmış vəziyyətdə dedi. Qulluqçu qız səkiyə stul qoyub onlara baxırdı. Oliveyra onu əliylə salamladı. «Zaman və məkanın ikiqat uyğunsuzluğu, – o düşündü. – Yazıq bizi dəli zənn edir və bizim normal vəziyyətə başgicəlləndirici qayıdışımıza hazırlaşır. Əgər kimsə yıxılsa, onu al qana bulayacaq. Ancaq o, qana bulaşacağını bilmir, bilmir ki, elə stulu da bundan ötrü qoyub və onu da bilmir ki, on dəqiqə bundan əvvəl mətbəxin yanında onun tedium vitae¹ tutması tutub ki, onda stulu səkiyə qoymaq fikri oyandırır. Və üçə iyirmi beş dəqiqə işləmiş stəkandan içmiş olduğu su isti və ürəkbulandıran olub ki, mədəsi və bizim axşam ovqatımızın mərkəzi və əsas mərkəzi onunçün üç «Philips» maqnezium həbinin (ingilis duzu) dərhal kəsəcəyi «tedium vitae»ni təşkil etsin; ancaq o bunu bilməməlidir, çünki bəzi şeylər kəsişə bilsələr də, əgər bu mənasız terminologiyaya inansaq, yalnız ulduzlara bəllidir.

– Biz danışmırıq, – Treveler dedi. – Kəndiri hazırla.

– Budur o, əla kəndirdir. Tut, Talita, indi onu sənə verəcəyəm.

Talita taxtanın üzərinə oturdu, ikiəlli ondan yapışaraq bütün bədənini azca irəli uzatdı və taxtanın üzəriylə bir neçə santimetr irəlilədi.

– Xalat əl-ayağıma dolaşır, – o dedi. – Sənin şalvarın, ya da başqa bir şey olsaydı, daha yaxşı olardı.

– Boş şeydir, – Treveler dedi. – Təsəvvür elə ki, yıxılırsan və şalvar cırıq-cırıq olur.

– Tələsmə, – Oliveyra dedi. – Bir iz da gəl və mən kəndiri sənə atacağam.

– Nə geniş küçədir, – Talita aşağı baxıb dedi. – Pəncərədən göründüyündən qat-qat genişdir.

– Pəncərə şəhərin gözüdür, – Treveler dedi, – və təbii ki, baxdığın hər şeyi təhrif edir. İndisə sən ən mükəmməl nöqtədəsən və hər şeyi necə var, elə görürsən, məsələn, gözlərinin olduğunu bilməyən göyərçini, ya da atı.

– Fikirlərini «NRF» jurnalına saxla və taxtanı yaxşı-yaxşı bağla, – Oliveyra məsləhət verdi.

– Başqalarının səni qabaqlamasına və sənin demək istədiyini demələrinə qətiyyətlə dözümlə yoxdur. Taxtanı isə mən düşünərək və danışaraq da bağlaya bilərəm.

– Mən, yəqin ki, indi ortadayam, – Talita dedi.

– Ortada? Sən pəncərədən bir balaca aralanmısan. Ortaya hələ ən azı iki metr var.

– Bir qədər az olar, – Oliveyra onu ruhlandıraraq dedi. – İndi kəndiri sənə atacağam.

– Məncə, taxta əyilir, – Talita dedi.

– Elə şey yoxdur, – otaqda taxtanın o biri ucunda oturan Treveler dedi. – Sadəcə, bir az titrəyir.

– Bundan başqa, onun ucu mənim taxtamın üzərindədir, – Oliveyra dedi. – İki taxta birdən düşə bilməz.

– Elədir, ancaq unutma ki, mən əlli altı kiloyam, – Talita dedi. – Ortada isə mən ən azı iki yüz kilo olacağam. Hiss edirəm ki, taxta daha çox aşağı düşür.

– Əgər o, aşağı düşsəydi, gərək mənim ayaqlarım döşəmədən aralanaydı, ancaq onlar döşəmədədir və hətta dizlərim də qatlanmış vəziyyətdədir. Doğrudur, taxtalar sına da bilər, ancaq bu çox az halda olur.

– Oduncaq liflərinin uzununa qırılma müqaviməti yetərinə yüksəkdir, – Oliveyra çıxış etdi. – Qamışda və digər bunabənzər şeylərdə də belədir. Yəqin ki, otu və mismarları götürmüşən.

– Hə, cibimdədir, – Talita dedi. – Kəndiri at görüm, yoxsa əsəbiləşməyə başlayıram.

– Soyuqdandır, – Oliveyra kəndiri qauçolar kimi əlinə yığaraq dedi. – Ehtiyatlı ol, müvazinətini itirmə. Etibarlı olsun deyə sənə kəmənd atıram ki, ondan yapışasan.

«Maraqlıdır, – o, Talitanın başı üzərində uçan kəndirə baxıb düşündü. – Əgər, doğrudan da, istəyirsənsə, hər şey alınır. Yeganə saxta olan şey – analizdir».

– Budur, sən, demək olar ki, hədəfə çatmısan, – Treveler elan etdi. – Elə bərkit ki, aralanan ucları bağlamaq olsun.

– Fikir ver, gör kəməndi ona necə atdım, – Oliveyra dedi. – Bundan sonra, Manu, mənim sirkdə işləyə bilməyəcəyimi deyə bilməzsən.

– Sən mənim sifətimi cızdın, – Talita şikayətləndi. – Kəndir yaman tikanlıdır.

– Mən Texas şlyapasında səhnəyə çıxıram, fit çalıram ki, qüvvətliyəm və bütün dünyanı kəməndə salıram, – Oliveyra qəzəbləndi. – Tribunalar alqış sədalarından dağılır, sirk salnaməçiləri belə uğuru xatırlamır.

– Səni gün vurub, – Treveler siqaretini yandıraraq dedi. – Sənə neçə dəfə demişəm, mənə Manu demə.

– Gücüm çatmır, – Talita dedi. – Kəndir çox sərtidir, heç cür bağlanmır.

– Bu, kəndirin ambivalentliyi ilə bağlıdır, – Oliveyra dedi. – Onun təbii funksiyası neytrallığa doğru gizli tendensiya ilə pozulur. Deyəsən, buna entropiya deyirlər.

– Məncə, yaxşı bərkitdim, – Talita dedi. – Bəlkə, bir də bağlayım, bir tərəfi bir az uzun oldu.

– Hə, onu taxtaya dola, – Treveler dedi. – Bir şeyin artıq qalıb sallanmasından zəhləm gedir, pis görsənir.

– Hər şeydə mükəmməlliyi sevir, – Oliveyra dedi. – İndi isə mənim taxtama keç: körpünü yoxlamaq lazımdır.

– Mən qorxuram, – Talita dedi. – Sənin taxtan bizimki qədər möhkəm görünmür.

– Nə? – Oliveyra incidi. – Məgər görmürsən, bu xalis sidr ağacıdır. Onu sizin vecsiz şam ağacınızla müqayisə etmək olmaz? Arxayın şəkildə mən tərəfə keçə bilərsən, qorxma.

– Bəs sən nə deyirsən, Manu? – Talita başını döndərüb ondan soruşdu.

Cavab verməyə hazırlaşan Treveler taxtaların kəndirlə birtəhər bağlanan birləşmə yerinə baxdı. Taxtanın üzərində oturduğundan Talitanın titrədiyini hiss etdi, bunun yaxşı və ya pis əlamət olduğunu anlaya bilmədi. Talita əlləriylə yapışub bir az da irəli sürünsəydi, Oliveyranın taxtasının üzərində olacaqdı. Əlbəttə, körpü onu saxlayacaqdı, etibarlıydı.

– Bir dəqiqə dayan, – Treveler şübhəylə dedi. – Oradan əlin çatmaz, bəyəm?

– Əlbəttə, çatmaz, – Oliveyra təəccüblə dedi. – Bu nəyə lazımdır? Sən hər şeyi zay eləmək istəyirsən.

– Əlim ona çatmaz, – Talita dəqiqləşdirdi. – Ancaq kağızı ona ata bilərəm, buradan çox asandır.

– Atsın? – Oliveyranın kefi pozuldu. – Bu qədər əziyyətdən sonra, sadəcə, atmaq istəyirsiniz.

– Sən əlini uzatsan, kağıza cəmisi qırx santimetr qalır, – Treveler dedi, – ona görə də Talitanın sənin yanına gəlməyinə lüzum yoxdur. Kağızı sənə atacaq, qurtardı getdi.

– O bütün qadınlar kimi əyri atacaq, – Oliveyra dedi. – Ot töküləcək körpünün üstünə, hələ mismarları demirəm.

– Narahat olma, – Talita dedi və cibindən kağızı çıxarmağa tələsdi. – Düz əlinə düşə bilməsəm də, pəncərədən içəri atacağam.

– Ot döşəməyə dağılacaq, döşəmə isə yaman gündədir, sonra da mən zir-zibilli, tüklü mate içəcəyəm, – Oliveyra dedi.

– Ona qulaq asma, – Treveler dedi. – Tulla və geri dön.

Talita onun ciddi olub-olmadığını anlamaq üçün başını döndərüb baxdı. Treveler ona baxırdı: Talita bu baxışları yaxşı tanıyırdı, odur ki, kürəyində xoş bir gizilti duydu. O, kağızı əlində sıxıb nişan aldı.

Oliveyra əlləri yanında dayanmışdı; sanki, Talitanın nə edəcəyi onun vecinə deyildi. O, Talitanın başı üzərindən düz Trevelerin üzünə baxdı, Treveler də eyni diqqətlə ona baxdı. «Bunlar öz aralarına daha bir körpü atdılar, – Talita düşündü. – Bu dəqiqə yıxılısam da, hiss etməyəcəklər». O, aşağıdakı dördtini daşa baxdı: qulluqçu qız ağzını ayırıb ona baxırdı; uzaqda, ikinci döngənin o tərəfində Xekreptənə oxşayan bir qadın göründü. Talita kağızı tutduğu əliylə taxtadan yapışaraq donub qaldı.

– Gördün? – Oliveyra dedi. – Belə də olmalıydı, indi heç kəs səni əvəz etməyəcək. Sən bir şeyə lap yaxınlaşırsan, adama elə gəlir ki, bunun nə olduğunu başa düşəcəksən, ancaq belə olmur, sən onu əlində o tərəf-bu tərəfə çevirərək yarlığını oxuyursan. Beləcə, sən heç vaxt şeylər haqqında reklamda deyilənlərdən çox bilməyəcəksən.

– Nə olsun? – Treveler dedi. – Qardaşım, niyə mən sənin çaldığına oynamalıyam?

– Oyun öz-özünə gedir, amma sən təkərə şış soxursan.

– Bir halda ki, belə oldu, təkəri fırladan da sənsən axı.

– Elə deyil, – Oliveyra dedi. – Mən, sadəcə, savadlı adamlar demişkən, şərait yaradıram. Oyunu isə təmiz oynamaq lazımdır.

– Hə, dostum, uduzanlar həmişə belə danışirlar.

– Sənə badalaq qurduqları halda necə uduzmayasan?

– Özündən çox razısan, – Treveler dedi. – Tipik qauçosan.

Talita hər necə olursa-olsun söhbətin ondan getdiyini bilirdi, ona görə də gözünü stulda ağziayırıq donub qalmış qulluqçudan ayırmırdı. «Onların dalaşmaması üçün hər şeyimdən keçərəm, – Talita düşündü. – Nədən danışirlarsa-danışsınlar, mahiyyətə həmişə məndən danışirlar, belə deyil, demək olar ki, belədir». Ağlına gəldi ki, kağızı əlindən buraxsa, düz gedib qulluqçunun açıq ağzına düşəcək, yəqin, çox gülməli olardı. Ancaq qətiyyən güləcək halda deyildi, o tamam

başqa şey – başının üstüylə uzanan körpüylə gah ora-bura qaçısan sözləri, gah qısa gülüşləri, gah da əsəbi sükutu hiss edirdi.

«Elə bil, məhkəmədir, – Talita düşündü. – Məhkəmə prosesidir ki, var».

O, yaxındakı tindən yuxarı baxan Xekrepteni tanıdı. «Səni kim mühakimə eləyir?» – bu zaman Oliveyra dedi. Ancaq Treveleri deyil, Talitanı mühakimə edirdilər. O, nəşə yapışqan bir şey hiss etdi, elə bil, günəş ayaqlarına və peysərinə yapışmışdı. İndi onu gün vuracaq və elə bu da hökm olacaq. «Sən kimsən ki, məni mühakimə edirsən», – Manu etiraz etdi. Ancaq Manunu yox, onu mühakimə edirdilər. Bəs onun vasitəsilə nəyi mühakimə edir, nəyi araşdırırlar, eyni zamanda bu gicbəsər Xekrepten də sol əlini yellədən onlara işarə edir, sanki, indi onu gün vuracaq və o, həmişəlik və qəti şəkildə məhkum edilərək aşağı, səkinin üstünə düşəcək.

– Niyə belə yellənirsən? – Treveler taxtanı hər iki əliylə sıxaraq dedi. – Sən onu laxladırısan. Ehtiyatlı ol, yoxsa hamımız cəhənnəmə uçacağıq.

– Mən tərpənmirəm, – Talita şikayətləndi. – Mən, sadəcə, kağızı atıb otağa qayıtmaq istəyirəm.

– Sənin başına gün vurdu, əzizim, – Treveler dedi. – Bu, sadəcə, qəddarlıqdır, çə.

– Günah səndədir, – Oliveyra qəzəbləndi. – Bütün Argentinada sənin kimi cəncəl iş həvəskarı tapılmaz.

– Bu cəncəli sən yaratdın, – Treveler obyektiv olaraq dedi. – Tez elə, Talita. Kağızı onun başına vur, qoy açılib dağılsın.

– Artıq bir az gecdir, – Talita dedi. – İndi pəncərəyə ata biləcəyimdən əmin deyiləm.

– Mən sənə demişdim, – Oliveyra pıçıldadı. O, çox nadir hallarda və nəşə qorxunc bir iş görməyə hazırlaşarkən pıçıltıyla dınışardı. – Budur, Xekrepten də əlidlə gəlir. Bircə bu çatmırdı.

– Necə gəldi at, – Treveler tələsmədən dedi. – Olmaz-olmaz də, canın sağ olsun.

Talita başını aşağı əydi və saçları alnına tökülərək üzünü tamamilə örtüdü. O elə hey gözünü qırırdı, çünki tər gözünə dolurdu. Ağzı şor dadırdı, tikanlı qığılcımlar, balaca ulduzcuqlar bir-biriylə toqquşa-toqquşa diş əti və damaqlarıyla qaçırdılar.

– Dayan, – Treveler dedi.

– Mənimləsən? – Oliveyra soruşdu.

– Yox. Dayan, Talita. Möhkəm dayan, indi şlyapamı sənə uzadacağam.

– Taxtanın üstündən düşmə, – Talita xahiş etdi. – Yoxsa yıxılıram.

– Komodla ensiklopediya möhkəm saxlayırlar. Tərpənmə, bircə saniyə.

Taxtalar bir az aşağı əyildilər və Talita var gücüylə onlardan yapışdı. Oliveyra Treveleri saxlamaq üçün bərkdən fit çaldı. Ancaq pəncərədə artıq heç kəs yox idi.

– Heyvanın biri, – Oliveyra dedi. – Tərpənmə, nəfəs də alma. Bu, ölüm-qalım məsələsidir, inan.

– Başa düşürəm, – Talita sap kimi incə səslə dedi. – Həmişə belə olur.

– Artıq Xekrepten də pilləkənləri qalxır. O da başımıza iş açacaq, ilahi. Tərpənmə.

– Mən tərpənmirəm, – Talita dedi. – Ancaq mənə elə gəlir ki...

– Hə, ancaq lap az, – Oliveyra dedi. – Ancaq sən tərpənmə – bu, yeganə çıxış yoludur.

«Bəli, onlar məni məhkum etdilər, – Talita düşündü. – Mənə ancaq yıxılmaq qaldı, onlarsa yaşayacaq, sirkdə işləyəcəklər».

– Niyə ağlayırsan? – Oliveyra maraqlandı.

– Mən ağlamıram, – Talita dedi. – Tərləyirəm.

– Bilirsən, – Oliveyra onun zəif damarını tutaraq dedi, – bəlkə də, mən qaba öküzəm, ancaq heç vaxt göz yaşlarını tərlə qarışdırmıram. Bunlar fərqli şeylərdir.

– Mən ağlamıram, – Talita dedi. – Mən, demək olar ki, heç vaxt ağlamıram, and içirəm. Ağlayanlar Xekrepten kimi pilləkənlə əlidolu qalxanlardır. Mənsə qu quşu kimi nəğmə oxuya-oxuya ölürəm, – Talita dedi. – Karlos Qardel valda belə oxuyur.

Oliveyra siqaret yandırdı. Taxtalar tarazlaşdılar. O, tüstünü ləzzətlə içinə çəkdi.

– Bilirsən, nə qədər ki, bu sarsaq Manu şlyapa dalınca gedib biz səninlə «tərəzi-sual» oynaya bilərik.

– Gəl oynayaq, – Talita dedi. – Mən elə dünən bir neçəsini hazırlamışam.

– Əla. Mən başlayıram və hərə bir sual verir. Sərt cismin üzərinə elektrik cərəyanının təsiri ilə məhlulda həll olunan metal səthin çəkilməsindən ibarət əməliyyat; bu su basımı yüz ton olan latın yelkənli qədim gəminin adına oxşar kimi səslənmirmi?

– Əlbəttə, – Talita saçlarını arxaya ataraq dedi. – Paltarını soyunmaq, əyləndirmək, məftun etmək, kənara çəkmək, arxanca aparmaq – bunlar qida üçün nəzərdə tutulmuş bitki şirələri mənasını verən, məsələn, şərab, zeytun yağı və s. kimi sözlərlə eyni kökdən deyilmi?

– Çox gözəl, – Oliveyra iltifat göstərdi. – Məsələn, şərab, zeytun yağı kimi bitki şirələri... Şərabı bitki şirəsi saymaq heç vaxt ağılıma gəlməyib. Əladır. İndisə qulaq as: dini sekta, xəstəlik,

böyük şəlalə, göz büllurunun zəifləməsi, dəniz heyvanının qabaq pəncəsi, Amerika çalağanı – bu, fəlakətə uyğunlaşmada yunanca «saflaşdırma» mənasını verən terminə bənzəmirmi?

– Necə də gözəldir, – Talita qızgın surətdə dedi. – Əladır, Horasio. Sən «qəbiristanlığın» ən yaxşı şirəsini necə də çəkib çıxarırsan.

– Bitki şirəsi, – Oliveyra dedi.

Qapı açıldı və Xekrepten təngnəfəs halda içəri girdi. Ənlik-kirşanlı sarışın Xekrepten sözləri ağzından dəyirman kimi üyüdüb-tökdü; nə şkafların çarpayının üzərinə aşırılması, nə də adamın çıxıb taxtanın üzərində oturması onu zərrə qədər təəccübləndirmədi.

– Belə də isti olar, – o dedi və əlindəki paketləri stulun üstünə tökdü. – İnan ki, mağazaları gəzmək üçün bundan pis vaxt ola bilməz. Sən burada neynirsən, Talita? Nədənə, mən həmişə bayıra siyesta vaxtı çıxıram.

– Yaxşı, yaxşı, – Oliveyra ona baxmadan dedi. – İndisə, Talita, sənəin növbəndir.

– Daha yadıma düşmür.

– Yaxşı fikirləş, ola bilməz ki, yadıma düşməsin.

– Hamısını bu diş həkimi edir, – Xekrepten dedi. – Elə ki plomb qoymağın vaxtı çatır, mənə ən naqolay vaxt təyin edir. Sənə diş həkiminə gedəcəyimi demişdim axı.

– Biri yadıma düşdü, – Talita dedi.

– Belə də iş olar, – Xekrepten dedi. – Getmişəm diş həkminin yanına, Uornes küçəsindədir. Qapının zəngini çaldım, qulluqçu çıxdı. Ona deyirəm ki, «Gün aydın». O da mənə: «Gün aydın. Buyurun, keçin». Mən içəri keçdim, o, mənə qəbul otağına ötürdü.

– Budur, – Talita dedi. – Boynuyoğun qarnıyoğun qolçomaq yoğun-yoğun ilanların yaşadığı çayda yoğun şalbanlardan düzəldilmiş salın üzərində üzür, lilin daha qalın olduğu yerdə isə yoğun gönlü böcəklər. Görürsən, bütün sözləri uydurmuşam, yalnız sualları tərəziyə qoymaq qalıb.

– Çox gözəldir, – Oliveyra heyran oldu. – Valehedicidir.

– O, mənə: «Zəhmət olmasa, bir dəqiqə əyləşin». Mən oturub gözləyirəm.

– Məndə biri də qalıb, – Oliveyra dedi. – Dayan, bir az yadımdan çıxıb.

– Orada iki sinyora və yanında uşaq bir sinyor da vardı. Vaxt da, sanki, keçmirdi. Təsəvvür elə ki, mən «İdilios»un üç nömrəsini başdan-ayağa oxudum. Yazıq uşaq ağlayır, atası isə əsəbləşirdi... Nə başını ağrıdım, iki saatdan çox gözlədim, axı mən üçün yarısında gəlmişdim. Nəhayət, mənim növbəm çatdı və diş həkimi dedi: «Keçin, sinyora»; içəri keçdim və o, mənə

dedi: «Keçən dəfə dişinizə qoyduğum dərman narahat eləmədi?» Mən ona: «Yox, doktor, çünki mən o biri tərəfdə çeynəyirdim». O, mənə: «Çox gözəl, belə də lazımdır. Öyləşin, sinyora». Mən oturdum və o, mənə: «Zəhmət olmasa, ağzınızı açın». Çox mədəni həkimdir.

– Hə, – Oliveyra dedi. – Yaxşı qulaq as, Talita. Nə boylanırsan?

– Baxıram görüm, Manu qayıtmayıb ki.

– Bir az da gözlə, qayıdacaq. Yaxşısı budur, dinlə: turnir və yarışlarda süvarinin öz atını rəqibin atıyla döş-döşə gəlməyə məcbur etməsi zamanı hərəkət və nəticə – baş verə biləcək hadisə ağır xəstəlik zamanı yaranan böhran vəziyyətinə oxşamırmı?

– Qəribədir, – Talita fikrə getdi. – İspan dilində belə bir söz var?

– Nəyi nəzərdə tutursan?

– Süvarinin öz atını rəqibin atıyla döş-döşə gəlməyə məcbur etməsini.

– Hə, turnir və yarışlar zamanı, – Oliveyra dedi. – Lüğətdə var, çe.

– Böhran da yaxşı sözdür, – Talita dedi. – Təəssüf ki, mənə yükü kədərliidir.

– Yaxşı, bəs birlik mənası verən «nikah» sözü necə olsun, belə sözlər doludur, – Oliveyra dedi. – Bununla abbat Bremon məşğul olub, ancaq indi heç nə edə bilməzsən. Sözlər də bizim kimi öz sifətləriylə doğrulurlar, bax belə. Lütfən, Kantın sifətini yadına sal. Ya da uzağa getmədən Bernardino Rivadavini.

– Mənə plastik plomb qoydular, – Xekrepten dedi.

– Dəhşətli istidir, – Talita dedi. – Manu dedi ki, şlyapa dalınca gedir.

– Gətirəcək, darıxma, – Oliveyra dedi.

– Etiraz etmirsənsə, kağızı atım və geri qayıdım, – Talita dedi.

Oliveyra körpüyə baxdı, əllərini yana açıb, guya, pəncərənin enini ölçdü və başını buladı.

– Çətin ki, düşə biləsən, – o dedi. – Digər tərəfdən də sən orada, o cəhənnəm şaxtasında qalmağın da yaxşı deyil. Hiss edirsən, saçlarından və burnunun altından buz sallanır?

– Hiss etmirəm, – Talita dedi. – Buz sallanması da, yəqin ki, böhran vəziyyətidir.

– Müəyyən mənada, əlbəttə, – Oliveyra dedi. – Bunlar bütün fərqliliklərinə rəğmən oxşardılar, Manu ilə mənim kimi. Razılaş ki, biz Manu ilə çox oxşadığımıza görə dalaşıırıq.

– Elədir, – Talita dedi. – Bəzən çox ağır olur.

– Yağ əridi, – Xekrepten qara çörək diliminə yağ yaxaraq dedi. – İsti havada yağı saxlamaq çətindir.

– Ən dəhşətli fərq də bundadır, – Oliveyra dedi. – Ən dəhşətli. Qara saçlı iki tip, eyni şeylərə nifrət edən tipik sifətli Buenos-Ayres avaraları və sən...

– Hə, mən... – Talita dedi.

– Bundan qaça bilməzsən, – Oliveyra dedi. – Bu faktdır: sən müəyyən mənada bizim hər ikimizi bağlısan və bununla bizim oxşarlığımızı və fərqimizi artırırsan.

– Mənə elə gəlmir ki, sizin hər ikinizə bağlıyam, – Talita dedi.

– Haradan bilirsən? Necə bilə bilərsən axı? Sən öz otağında oturub bişirib-düşürür, ensiklopediya oxuyursan, axşamlar sirkə gedirsən və sənə həmişə elə gəlir ki, indi olduğun yerdəsən. Bəs sən nə vaxtsa qapı dəstəklərinə, metal düymələrə, şüşə qırıntılarına fikir vermişən?

– Bəzən vermişəm, – Talita dedi.

– Əgər versəydin, onda görərdin ki, sənin ən az gözlədiyin hər yerdə çoxlu təsvirlər sənin hər bir hərəkətini təkrar edir. Bilirsən, mən bu səfeh şeylərə qarşı çox həssasam.

– Gəl süd iç, artıq qaysaq bağlayıb, – Xekrepten dedi. – Niyə siz elə hey qərribə şeylərdən danışırsınız?

– Sən mənə olduqca ciddi yanaşırsan, – Talita dedi.

– Oho, belə şeylər bizlik deyil, – Oliveyra dedi. – Hər şeyin öz qanunları var, biz onlara hökm edə bilmirik, bizi təngə gətirən qətiyyəti ciddi məsələlər deyil. Mən bunu sənə təsəlli üçün deyirəm. Məsələn: mən mate içmək istəyirdim. Ancaq bu gəlib başlayır südlü qəhvə dəmləməyə, halbuki ondan kimsə xahiş etməmişdi. Nəticədə: əgər mən onu içməsəm, qaysaq əmələ gələcək. Bir sözlə, ciddi bir şey yoxdur, ancaq qıcıqlandırır. Sən mənə başa düşürsən?

– Əlbəttə, – Talita düz onun gözlərinə baxaraq dedi. – Sən, doğrudan da, Manuya çox oxşayırsan. Siz hər ikiniz südlü qəhvə haqqında elə danışırsınız, düşünürsən ki, südlü qəhvə və mate, əslində...

– Elədir ki var, – Oliveyra dedi. – Əslində. Beləliklə, biz mənim əvvəl danışdıqlarıma qayıda bilərik. Manu ilə mənim fərqi hər ikimizin, demək olar ki, eyni olmağımızdadır. Bu halda xırdaca bir fərq nəhəng kataklizmə bərabərdir. Biz dostuq? Hə, əlbəttə, ancaq mən zərrə qədər də təəccüblənməzdim, əgər... Diqqət et: biz tanış olandan bəri, mən bunu sənə deyə bilərəm, çünki sən özün də bilirsən ki, biz tanış olandan bəri yalnız bir-birimizə iləşməklə məşğuluq. O, mənim, necəyəmsə elə olmağımı istəmir, mən mismarları düzəltməyə başlayan kimi o bundan böyük bir həngamə düzəltdi və səni də buna qarışdırdı. Mənim, necəyəmsə elə olmağım onun xoşuna gəlmir, ona görə ki, həqiqətdə mənim ağılıma gələnlər, mənim etdiklərim, sanki, onun burnunun

altından çıxır. O, bu barədə düşünməyə belə macal tapmamış, tərəp! – artıq hər şey hazırdır. Bam-bam-bam, o, pəncərədən baxır, artıq mən mismarları düzəldirəm.

Talita ətrafa boylandı və komodla pəncərənin arasında gizlənib qulaq asan Trevelerin kölgəsini gördü.

– Şişirtmək lazım deyil, – Talita dedi. – Ancaq Manunun düşündüyü bəzi şeylər var ki, onlar sənin ağlına gələ bilməz.

– Məsələn?

– Süd soyuyur, – Xekrepten narazı halda dedi. – İstəyirsən, qızdırım, əzizim?

– Yaxşısı budur, sabaha plan hazırla, – Oliveyra məsləhət verdi. – Davam et, Talita.

– Yox, – Talita ah çəkərək dedi. – Həvəs yoxdur. Elə istidir ki, bu dəqiqə huşumu itirəcəyəm.

O, altındakı körpücüyün silkələndiyini hiss etdi – bu, pəncərənin o tərəfində taxtanın üzərinə oturan Treveler idi. Treveler sinəsiylə pəncərənin altına yığılaraq, ancaq ondan asılmadan lələkli həsir şlyapanı yavaş-yavaş Talitaya doğru itələməyə başladı.

– Bir az kənara çıxsa, – Treveler dedi, – aşağı düşəcək, ondan sonra gəl axtar.

– Otağa qayıtsam, daha yaxşı olar, – Talita məyus-məyus Trevelərə baxıb dedi.

– Ancaq əvvəlcə otu Oliveyraya verməlisən, – Treveler dedi.

– Artıq vacib deyil, – Oliveyra dedi. – Əgər o, kağızı pəncərəyə atmaq istəyirsə, bunu etməyə də bilər.

Talita əvvəl birinə, sonra təsə o birinə baxdı və yerində donub qaldı.

– Səni başa düşmək çətindir, – Treveler dedi. – Bu qədər əmək sərf olunub, ancaq belə çıxır ki, səninçün məte alıb-almayacağının fərqi yoxdur.

– Dəqiqə əqrəbi yerində durmur, dostum, – Oliveyra dedi. – Sən fasiləsiz zaman fəzasında tırtıl sürətilə hərəkət edirsən. Bir özün fikirləş, sən o çürük şlyapanın dalınca gedib-gəlməyin nə qədər çəkdi. Məte dövrü nəticəsiz başa çatdı, bu arada sədaqətli Xekrepten səs-küylə gəlib çıxdı, həm də dişinədək yemək-içməklə silahlanmış vəziyyətdə. İndi biz südlü qəhvə bölməsindəyik, nə etmək olar.

– Əcəb bəhanədir, – Treveler dedi.

– Bu, bəhanə deyil, tamamilə obyektiv dəlillərdir. Sən, fiziklərin dediyi kimi, fasiləsizliyə meyillənirsən, eyni zamanda mənim kimi varlığın başgicəlləndirici qırıqlığına qarşı fəvqəladə dərəcədə həssassan. Bu dəqiqənin özündə südlü qəhvə soxulur, kök salır, hakim olur, yayılır və

yüz minlərcə ocaqda yurd salır. Mate isə atılıb, gizlədilib, ləğv olunub. Südlü qəhvənin müvəqqəti hakimiyyəti Amerika qitəsinin bu hissəsini öz təsiri altına salıb. Bir düşün, bu nə deməkdir və özüylə nə gətirir. Qayğıkeş analar mətbəxin yanındakı masanın ətrafında oturub öz uşaqlarını südlü pəhrizə yönəldirlər, masanın üstündə yalnız təbəssüm, altında isə göyərənədək dümsük və çimdiklər. Günün bu vaxtında südlü qəhvə fasilə deməkdir, o deməkdir ki, iş vaxtı, nəhayət sona yaxınlaşır və bütün xeyirxah işlərə yekun vurmağın və onlara görə alacaqların alınması vaxtıdır – bu, saat altıda, açarların kilidlərin içində gurultu qopardığı və hamının dördayaqla avtobuslara cumduğu o dəhşətli zamanda baş verən ötəri söhbətlər, düşüncələr və fərziyyələr vaxtıdır. Bu, reallıqdır. Bu saatda heç kəs sevişmir, bununla ya əvvəl, ya da sonra məşğul olurlar. Bu saatda hamı necə duş qəbul etmək haqqında düşünür (ancaq biz onu saat beşdə qəbul edirik) və insanlar axşama və gecəyə planlar qurmağa başlayır, başqa sözlə, Paulina Singermana, ya da Toko Tarantolaya baxmağa hazırlaşırlar (ancaq hələ də dəqiq deyil, düşünməyə hələ vaxt var). Məgər bunları mate içməklə müqayisə etmək olarmı? Mən tez-tələsik və ya südlü qəhvəylə birlikdə ayaqüstü içilən matedən danışmıram, mən əsl, sevdiiyim və vaxtında, bərk soyuqda içilən mateni nəzərdə tuturam. Mənə elə gəlir ki, sən bunun nə olduğunu tam başa düşmürsən.

– Dərzi isə yalançının biriymiş, – Xekrepten dedi. – Sən dərzi yanına gedirsən, Talita?

– Yox, – Talita dedi. – Mən özüm bir az biçib-tikməyi bacarıram.

– Düz eləyirsən, əzizim. Mənsə diş həkiminin yanından çıxıb dərzinin yanına çapdım, o isə qonşu məhəllədə yaşayır, yubkamı ondan götürməliydim axı, vaxtı keçən həftəydi. O isə mənə deyir ki: «Oy, sinyora, anam xəstə olduğu üçün əlimi də vurmamışam». Mənsə ona: «Axı sinyora, yubka mənə lazımdır». O isə mənə: «İnanın, mən çox təəssüf edirəm. Siz çox yaxşı müştərisiniz. Mən dönə-dönə üzr istəyirəm». Mənsə ona: «Üzrxahlığı yubka əvəzinə geymək olmur, sinyora. Sifarişi vaxtında yerinə yetirsəydiniz, ikimiz də razı qalardıq». O isə mənə: «Elədirsə, niyə başqasının yanına getmirsiniz?» Mənsə ona: «Gedərdim, ancaq sizinlə danışdığımız üçün, yaxşısı budur gözləyim, sizsə, mənə, ədəbsizsiniz».

– Elə belə də oldu? – Oliveyra dedi.

– Əlbəttə, – Xekrepten dedi. – Məgər mənim Talitaya danışdıqlarımı eşitmədin?

– Bunlar tamam başqa şeylərdir.

– Yenə öz bildiyini deyirsən.

– Buyur, – Oliveyra qaşlarını çatıb ona baxan Trevelərə dedi. – Görürsən də. Hamıya elə gəlir ki, əgər o danışrsa, demək başqaları onun hissələrini bölüşməlidir.

– Bu heç də belə deyil, – Treveler dedi. – Heç xəbərimiz yoxmuş.

– Təkrar biliyin anasıdır.

– Sən başqalarının əleyhinə olan hər şeyi təkrarlamağa hazırsan.

– Tanrı məni sizin şəhərə hədiyyə göndərüb, – Oliveyra dedi.

– Məni suçlamayanda Xekreptenə ilişirsən.

– Sizi iynələyirəm ki, yuxulamayasınız, – Oliveyra dedi.

– Sən də Musa peyğəmbər kimi qanun əsirisən. Sina dağından düşəndə keçib gedəcək.

– Mən xoşlayıram ki, – Oliveyra dedi, – hər şey mümkün qədər aydın olsun. Məsələn, səninçün bizim danışdıqlarımızın əhəmiyyəti yoxdur, Xekrepten isə öz diş həkimi, ya da nə bilim hansısa tumanla bağlı cəfəngiyyəti qəmiş olub. Görünür, sən başa düşmürsən ki, biri gözəl, ya da heç olmasa həyəcanlandırıcı bir şey danışmaq üçün sənin sözünü kəsirsə, onu bağışlamaq olar, ancaq səni qırmaq, pərt eləmək üçün sözünün kəsirlərsə, bu tamamilə iyrənc bir şeydir. Nə təhər dedim?

– Kim nə deyir-desin, Horasio öz bildiyini deyəcək, – Xekrepten dedi. – Ona qulaq asma, Treveler.

– Biz səninlə, sadəcə, üzüyümşaq adamlarıq, Manu. Gerçəkliyin daim su kimi barmaqlarımızın arasından sürüşüb keçməsiylə razılaşırıq. Bax, elə bil, o, bizim əlimizdədir, demək olar ki, çeçələ barmağımızdan qalxan göy qurşağı kimi. Ancaq onu əldə etmək üçün nələr çəkdik, nə qədər vaxt keçdi, nə qədər zəhmət... Amma birdən, tarap! – radioda deyirlər ki, general Pisotelli bəyanatla çıxış edib. Və kaput. Hər şey bitdi. «Nəhayət, nəşə ciddi bir şey olacaq», – qulluqçu, ya da məsələn, elə sən özün düşünürsən. Elə mən də, elə düşünmə ki, mən özümü aydan arı sayıram. Haradan bilim ki, həqiqət nə deməkdir. Ancaq nə etmək olar, bu göy qurşağı mənim xoşuma gəlir, ovcumda quru qurbağasını tutduğum qədər. Bu günsə... Mənə bax, soyuğa baxmayaraq, mənə elə gəlir ki, biz, nəhayət, ciddi bir işlə məşğul ola bildik. Elə Talitanı götürək: o, tayı-bərabəri olmayan rəşadət göstərdi, körpüdən aşağı yıxılmadı, elə sən də, mən özüm də... Bilirsən, bəzi şeylər adama çox qərribə təsir edir, dəhşətli dərəcədə.

– Səni doğru anladığımı deyə bilmərəm, – Treveler dedi. – Göy qurşağı haqqında dediklərin heç də pis deyildi. Ancaq sən niyə bu qədər dözülməzsən? Özün də yaşa, dostum, başqalarına da yaşamağa imkan ver.

– Yaxşı, bəsdir oynadın, şkaflı yataqdan qaldır, – Xekrepten dedi.

– Görürsən? – Oliveyra dedi.

– Görürəm, – Treveler razılaşdı.

– Quod erat demonstrandum¹, dostum.

– Quod erat, – Treveler dedi.

– Ən pisi isə odur ki, əslində, biz hələ başlamamışıq.

– Necə yəni? – Talita saçlarını arxasına ataraq və Trevelerin şlyapanı ona tərəf yetərincə uzadıb-uzatmamasına baxaraq dedi.

– Əsəbiləşmə, – Treveler məsləhət verdi. – Sakitcə dön və əlini uzat, bax belə. Dayan, bir azacıq da uzadım... Sənə dedim axı! Hazırdır.

Talita şlyapanı tutub tez gözünün üstünə basdı. Aşağıdakı qulluqçuya bir sinyora və iki balaca oğlan da qoşulmuşdu, onlar körpücüyə baxa-baxa qulluqçuyla danışirdilər.

– Hə, kağızı Oliveyraya atıram, vəssalam, – başında şlyapa özünü daha inamlı hiss edən Talita dedi. – Taxtadan möhkəm tut, bu çətin deyil.

– Tullayacaqsan? – Oliveyra dedi. – Düz ata bilməyəcəksən, əminəm.

– Qoy sınısın, – Treveler dedi. – Əgər kağız otağa düşməyib, körpücüyün üzərində qalsa, necə edə bilərik ki, bu gicbəsər, iyrənc bayquş Qutuzzonun başına düşsün.

– Ah, ondan sən də zəhlən gedir, – Oliveyra dedi. – Çox şadam, çünki mənim də onu görən gözüm yoxdur. Bəs sən, Talita?

– Mən, hər halda, kağızı atmaq istəyirəm, – Talita dedi.

– Bu dəqiqə, bu dəqiqə, mənə, sən çox tələsirsən.

– Oliveyra haqlıdır, – Treveler dedi. – Axıra yaxın hər şeyi zay etməyə, o qədər əmək sərf etmişik.

– Ancaq mən istidən yanıram, – Talita dedi. – Həm də geri qayıtmaq istəyirəm, Manu.

– Sən elə də uzaqda deyilsən ki, şikayət edirsən. Elə bil, Matu-Qrosdan mənə məktub göndərirsən.

– O, ota görə belə danışır, – Oliveyra dayanıb devrilmiş şkafa baxan Xekreptənə izahat verdi.

– Hələ çox oynayacaqsınız? – Xekrepten soruşdu.

– Yox, – Oliveyra dedi.

– A, – Xekrepten dedi. – Onda eybi yoxdur.

Artıq Talita kağız torbanı xalatinin cibindən çıxarmış və əlini yelləderək nişan alırdı. Altındakı taxtalar titrəyir, Oliveyrayla Treveler isə var gücləriylə yapışmışdılar. Talita bir əliylə taxtadan yapışaraq taqətdən düşmüş digər qolunu silkələyirdi.

– Bax, axmaqlıq etmə, – Oliveyra dedi. – Sakit ol. Eşidirsən məni? Sakit.

– Tut! – Talita qışqırdı.

– Yavaş ol, yıxılarsan!

– Cəhənnəmə ki! – Talita qışqırdı və kağız paketi atdı. Paket pəncərədən içəri uçub, şappıltıyla şkafa dəydi və içindəkilər otaqla bir oldu.

– Əla, – Treveler dedi və Talitaya elə baxdı ki, elə bil, onu baxışlarının gücüylə körpücüyün üstündə saxlamaq istəyirdi. – Çox gözəl, əzizim. Daha doğrusu – inanılmaz idi. Əsl demonstrandum idi.

Körpücük yavaş-yavaş sakitləşirdi. Talita hər iki əliylə taxtalardan yapışmış və başını əymişdi. İndi Oliveyra yalnız şlyapanı və onun çiynlərinə dağılmış saçlarını görürdü. O, gözlərini qaldırıb Trevelərə baxdı.

– Sən belə hesab edirsən, – o dedi. – Mən də hesab edirəm ki, açıq, inanılmaz idi.

«Nəhayət ki, – Talita aşağıdakı daş döşəmənin pılətlərinə, səkiyə baxıb düşündü. – Nə olursa-olsun, bircə iki pəncərə arasında sallanıb qalmayım».

– Sən ikisindən birini edə bilərsən, – Treveler dedi. – Ya irəli sürünməkdə davam edib Oliveyranın yanına girməlisən, bu asandır, ya da geri çəkilməlisən, bu isə çətinidir, ancaq yenidən bura qayıtmaq üçün pilləkənlərdən istifadə etməli və küçədən keçməli olmayacaqsan.

– Bura gəlsə yaxşıdır, – Xekrepten dedi. – Yazığın sifəti tamam tər içindədir.

– Nə təmiz uşaqlardır, ya da psixdirlər, – Oliveyra dedi.

– Dayanın, bir nəfəsimi dərim, – Talita dedi. – Deyəsən, başım gicəllənir.

Oliveyra sinəsini pəncərənin qabağına dirəyib əlini ona uzatdı. Əlinin Talitaya çatmasına cəmişi yarımca metr qalırdı.

– Əsl kabalyerosan, – Treveler dedi. – Dərhal görünür ki, professor Maydananın cəmiyyətdə davranış qaydalarını oxumusan. Bir sözlə, qrafsan. Ehtiyatlı ol, Talita.

– O, soyuqdan belə eləyir, – Oliveyra dedi. – Bir az dincini al, Talita və son həmləni et. Ona isə fikir vermə, məlum məsələdir ki, şaxtadır, həm də dərin yuxuya getməzdən əvvəl adam həmişə sayıqlayır.

Talita yavaş-yavaş düzəldi və ikiəlli taxtadan tutaraq iyirmi santimetr geri çəkildi. Əllərini yenə dayaq verərək iyirmi santimetr də çəkildi. Oliveyra isə əlini uzatmaqda davam edirdi, elə bil, limandan aralanan gəminin göyərtəsindəki sənişin idi.

Treveler əlini uzatdı və Talitanın qoltuğunun altından yapışdı. Talita yerində dondu və birdən başını arxaya qovzadı, bunu elə sürətlə etdi ki, şlyapa planer kimi səkiyə uçdu.

– Lap korridada olduğu kimi, – Oliveyra dedi. – Bir də görəcəksən, Qutuzzo gətirdi.

Talita gözlərini açmadan Trevelerin onu taxtanın üstündən götürüb otağa gətirməsinə izin verdi. O, boynunun ardında Trevelerin ağzını, onun isti və sürəkli nəfəsini hiss etdi.

– Qayıtdın, – Treveler pıçıldadı. – Qayıtdın, qayıtdın.

– Hə, – Talita çarpayıya yaxınlaşaraq dedi. – Bəs necə? Kağızı ona atıb qayıtdım, kağızı ona atıb qayıtdım, kağızı...

Treveler çarpayının kənarında oturdu. O, barmaqlarının arasındakı göy qurşağı, daim Oliveyranın ağına gələn şeylər barədə düşünürdü. Talita onun yanında oturub astadan ağladı. «Əsəbləridir, – Treveler düşündü. – Çox həyəcanlanıb. Gedim ona böyük stəkanda su gətirim, aspirin verim, jurnalla onu yelləyim, sonra da yatmağa məcbur edəyəm. Ancaq əvvəlcə bu ensiklopediyanı yığışdırıb, komodu yerinə çəkmək və taxtanı otağa salmaq lazımdır. Hər tərəf yaman gündədir, – o düşündü və Talitanı öpdü. – Ovunan kimi otaqda səliqə-sahman yaratmağa kömək etməsini xahiş edəyəm». Onu sıgallayıb xoş sözlər söylədi.

– Axır ki, axır ki, – Oliveyra dedi.

O, pəncərədən çəkilib çarpayının şkafdan azad yerində oturdu. Xekrepten qaşıqla döşəməyə dağılmış otu yığıb qurtardı.

– İçi mismarla doludur, – Xekrepten dedi. – Qəribədir.

– Çox, – Oliveyra dedi.

– Yəqin ki, aşağı düşüb şlyapanı gətirmək lazımdır. Uşaqları özün bilirsən də.

Xekrepten küçəyə düşdü. Uşaqlar artıq şlyapanı götürmüşdülər, baş verənləri qulluqçu və sinyora Qutuzzo ilə müzakirə edirdilər.

– Verin bura, – Xekrepten təkəbbürlə gülümsəyərək dedi. – Bu şlyapa qarşı binada yaşayan tanış sinyoranındır.

– Onu hamı tanıyır, əzizim, – sinyora Qutuzzo dedi. – Günün günorta çağı hoqqabazlıq edirlər, həm də uşaqların gözü qarşısında.

– Burada pis nə var ki? – Xekrepten çox da əmin olmadan dedi.

– Cılpaq ayaqlarıyla bütün küçəni işıqlandırır, gənc nəsə belə nümunə göstərirlər? Siz bilmirsiniz, ancaq buradan hər şey açıq-aydın görünürdü, nöqtəsinəcən, and olsun.

– Çoxlu tük vardı, – ən balaca dedi.

– Görürsünüz, – sinyora Qutuzzo dedi. – Günahsız məxluqlar ancaq gördüklərini deyirlər, onlar uşaqdır axı. Axı taxtanın üstündə onun nə işi vardı, deyin, zəhmət olmasa? Günün günorta vaxtı tərbiyəli insanlar dincəldiyi, ya da iş gördüyü bir vaxtda. Siz o taxtanın üstünə çıxardınız, sinyora, sualıma görə üzr istəyirəm?

– Mən – yox, – Xekrepten dedi. – Ancaq Talita sirkdə işləyir, onlar artistdirlər.

– Məşq edirdilər? – balaca oğlan soruşdu. – Bunu hansı sirkdə göstərirlər?

– Yox, onlar məşq etmirdilər, – Xekrepten dedi. – Sadəcə, mənim ərimə mate dəmləmək üçün ot vermək istəyirdilər və...

Sinyora Qutuzzo qulluqçu qıza baxdı. Qulluqçu qız barmağını gicgahına qoyub fırlatdı. Xekrepten ikiəlli şlyapadan yapışb evə girdi. Uşaqlarsa sıraya düzülüb «Yüngül süvari qoşun» nəğmələri oxumağa başladılar:

Onlar ona çatdılar, onlar ona çatdılar

Daldan ağac taxdılar.

Yazıq sinyor! Fağır sinyor!

Çıxara bilməyəcək. (İki dəfə.)

(–148)

42

Il mio supplizio

e quando

non mi credo

in armonia.

Ungaretti, I Fiumi¹

İş uşaqların şapitoya gizlin keçməsinə yol verməmək, hevanlara bir şey olduqda tez köməyə gəlmək, bıçaqatana assistentlik etmək, çağırış afişaları tərtib edərək onların çapını təşkil etmək, polislə normal əlaqələr saxlamaq, diqqət cəlb edən istənilən pozuntuya direktorun diqqətini cəlb etmək, inzibati işlərdə sinyor Manuel Trevelerə kömək etmək, sinyora Atalii Donosi de Trevelerə kassada (zəruri hallarda) kömək etmək və s. və i.a.- dan ibarət idi.

Ah, mənim ürəyim, mənim əleyhimə şahidlik etməkdən ötrü üsyan etmə!

«Ölülər kitabı», yaxud skarabey zirehi üzərində yazı

Bu ara Avropada Dinu Lipatti otuz üç yaşında öldü. Onlar yol boyu evə çatanadək iş və Dinu Lipatti haqqında söhbət etdilər, ona görə də Talita düşündü ki, tanrının yoxluğunu, ya da sağalmaz sadələşməliyünü isbat edən bütün dişədayən dəlilləri toplamaq yaxşı olardı. O elə buradaca Lipattinin valını alıb don Krespogildə qulaq asmağı təklif etdi, ancaq Trevelerlə Oliveyra tindəki kafedə pivə içə-içə sirk haqqında danışmaq istəyirdilər, çünki artıq onlar həmkardır və buna çox şadırlar. Trevelerin aldığı «hə» cavabı Oliveyradan yan keçmədi, bəli! – direktoru yola gətirmək üçün qəhrəmancasına mübarizə aparmaq lazım gəldi və o, tam təsadüfən razı oldu. Onlar qərara aldılar ki, Oliveyra üç satılmayan kəşmiri parçadan ikisini Xekreptenə hədiyyə etsin, üçüncüsündən isə Talita özünə paltar tixsin. İşə qəbulu bayram etmək lazımdır, ya yox. Ona görə də Treveler pivə sifariş verdi, Talita isə yemək hazırlamağa getdi. Həftənin bazar ertəsi – istirahət günüydü. İkinci gün iki tamaşa olacaqdı, saat yeddidə və doqquzda, səhnədə dörd ayı, Kolombodan yenidən üzüb gəlmiş fokusçu və əlbəttə ki, sayan pişik çıxış edəcəkdə. İlk vaxtlar, əli işə yatana qədər Oliveyranın işi çox bəsit görünürdü. O həm də heç də fəna olmayan tamaşalara baxırdı. Hər şey yaxşıydı.

Hər şey o dərəcədə yaxşıydı ki, Treveler başını aşağı dikib barmaqlarını masaya tıqqılatdı. Onların yaxşı tanıdığı ofisiyent Qərb dəmiryolu komandasının işlərini müzakirə etmək üçün yaxınlaşdı və Oliveyra «Çakarita-yuniors»a on peso qoydu. Treveler baquqla ritmi tutaraq özünü hər şeyin yaxşı olduğuna və başqa çıxış yolu olmadığına inandırır, Oliveyra isə bu zaman pivə içə-içə parlament ratifikasiyası problemini və pul qoyduğu komandalara şanslarını təhlil edirdi. Nədənsə, bu gün səhər o, Misir frazaları və Tot haqqında düşünmüşdü və məhz Totun sehr tanrısı və dilin ixtiraçısı olması diqqətəlayiq idi. Onlar bir az mübahisə etdilər, bu cür mübahisə öz-özünü aldatmaq deyilmi, çünki dil, hansı oğru jarqonunda danışılmasından asılı olmayaraq, ola bilsin ki, rəsmi strukturun rahatlıq vəd etməyən bir hissəsidir. Və bu nəticəyə gəldilər ki, tanrı Totun ikili missiyası nəticə etibarilə realılıqla irrealılıq arasında əyani təminatdır; obyektiv korrelyata daim zərər vuran bu problemi həll etmələrinə sevindilər. Magiya, yoxsa

gerçek dünya, ancaq bir Misir tanrısı vardı ki, o, sözlərin köməyi ilə subyektlə obyektin harmoniyasını qura bilirdi. Doğrudan da, hər şey yaxşıydı.

(–75)

43

Sirk çox gözəl idi: güləbətinin aldadıcı parıltısı, gurultulu musiqi və yavaşca ətrafa çilənən valeryankaya qüsursuz reaksiya verən sayan pişik, mütəəssir olmuş sinyorlar isə öz uşaqlarına Darvinin təkamül nəzəriyyəsinə dair bu qədər parlaq nümunələr göstərirdilər. Oliveyra ilk dəfə boş arenaya çıxıb yuxarı, qırmızı parusin günbəzin dərinliyindəki dəliyə, bəlkə də, əlaqə yaratmaq üçün nəzərdə tutulmuş bu çıxışa, bu mərkəzə, yerlə kainatın genişliyi arasında körpüyə bənzəyən bu mehvərə baxanda qəhqəhəsi boğazına ilişib qaldı, düşündü ki, onun yerində başqası olsaydı, yaqin ki, yaxınlıqdakı şüvüllərdən birini götürüb bu dəliyə dırmaşardı (gözləri yuxarıda, ancaq bu o deyil başqası idi), o isə aşağıda cığır-bağır salan sirkin ortasında durub siqaret çəkə-çəkə günbəzin dəliyinə baxırdı.

İlk axşamların birində Trevelerin ona sirkdə nə üçün iş tapmasının səbəbini anladı. Sirkin kontoru və bankı sayılan balaca kərpic otaqda pul sayarkən Talita hər şeyi açıq-aşkar ona danışdı. Oliveyra bunu bilirdi, ancaq bir az başqa cür, mühüm olan oydu ki, Talita bütün bunları öz nöqteyi-nəzərindən danışmışdı və beləliklə, iki nöqteyi-nəzərdən, sanki, yeni bir həqiqi zaman yaranmışdı ki, o, özünü bu zamandan doğan bütün vəzifələrlə birlikdə onun içində hiss edirdi. O etiraz etmək, Trevelerin hər şeyi uydurduğunu demək və yenidən başqalarının yaşadığı zamandan kənarda qalmaq istədi (ancaq o özü hər şeydə iştirak etməkdən ötrü sinov gedirdi, hətta çağrılmayan yerdə də, olmaq istəyirdi), ancaq o anlayırdı ki, bu həqiqətdir, elə, ya da belə o, Talita ilə Trevelerin rahatlığını pozmuşdu, ancaq bunun üçün heç bir şey etməmiş, belə bir fikri də olmamışdı, sadəcə, itirdiklərindən ötrü darıxmışdı. O, Talitanı dinləyərkən gözünün qabağına Təpənin əyi-üyrü cığırları gəlir, qulağında qeyri-ixtiyari gələcəyi başdan-ayağa soyuducular və tünd içkilərdən ibarət təqdim edən gülməli portuqal ləhcəsi səslənirdi. O, dünən dişini fırçalayarkən güzgüdə özünə baxıb hırıldadığı kimi, Talitanın üzünə hırıldadı.

Talita on pesoluq biletləri bir yerə yığıb bağladı və onlar mexaniki olaraq başqalarını saymağa başladılar.

– Bəs nə, – Talita dedi, – mənə, Manu haqlıdır.

– Əlbəttə, haqlıdır, – Oliveyra dedi. – Buna baxmayaraq, o axmaqdır, sən bunu çox gözəl bilirsən.

– Çox gözəl bilmirəm, amma bilirəm. Daha doğrusu, taxtanın üzərində oturanda bildim. Amma siz ki bilirsiniz, mən sizin aranızda tərəzinin ortasında adını heç kəsin xatırlamadığı şey kimiyəm.

– Sən bizim Egeriya ilahəmizsən, bizim medium körpümüzsən. Sən bizimlə olanda Manuyla mən özünəməxsus trans vəziyyətinə düşürük. Bunu hətta Xekrepten də başa düşüb və məhz bu parlaq ifadəni işlədib.

– Ola bilər, – Talita yerləri biletlərə yazaraq dedi. – Bilmək istəyirsənsə, Manu hətta sənənlə nə edəcəyini ağına belə yerləşdirə bilmir. O, səni qardaş kimi sevir, bunu sən də bilirən, ancaq eyni zamanda sənənin gəlişinə peşmandır.

– Məni limanda qarşılamayaydı. Mən ona xahiş məktubu göndərməmişdim, çə.

– Xekreptendən öyrənmişdi, o, bütün balkonu gül-çiçəyə qərq etmişdi. Xekrepten də nazirlikdən eşidibmiş.

– Nə baş verdiyini allah bilir, – Oliveyra dedi. – Mənə deyəndə ki, qayıtmağım barədə Xekreptenə diplomatik yolla məlumat veriblər, başa düşdüm ki, yalnız bir çıxış yolum qalır: bu vəhşi dünyanın üzərimə tullanmasına izin vermək. Bir fədakarlıq göstərir ki, təsəvvür edə bilməzsən, əməlli-başlı Penelopadır.

– Əgər bu haqda danışmaq istəmirsənsə, – Talita döşəməyə baxaraq dedi, – kassanı bağlayıb Manunun ardınca gedə bilərik.

– Çox istəyirəm, ancaq sənənin ərinlə elə çətindir ki, ürəyimdən qara qanlar axır. Bu mənə... Bir sözlə, bilmirəm, niyə bu problemi sən özün həll etmirsən.

– Mənə elə gəlir ki, – Talita yorğun halda dedi, – o dəfə yalnız sarsaqlar işin nə yerdə olduğunu başa düşməzdilər.

– Ancaq Manu – Manudur, odur ki, ertəsi gün direktorun yanına gedib mənəimçün iş xahiş edir. Həmin vaxt mən satmağa hazırlaşdığım parçalarla xəsisliklə axıtdığım göz yaşlarımı silirdim.

– Manu yaxşı adamdır, – Talita dedi. – Sən bunu başa düşməzsən.

– Nadir xeyirxah adam, – Oliveyra dedi. – Ancaq icazə ver, heç vaxt başa düşməyəcəyim və yəqin ki, sənə belə görünən bir şeyi kənara qoyub güman edirəm: bəlkə, Manunun odla oynamaq xoşuna gəlir? Bu da bir sirk məşğuliyyəti deyilmi. Bəs sənənin, – Oliveyra barmağını ona tuşladı, – sənənin gizli dostların var.

– Gizli dostlar?

– Hə, gizli dostlar. Birincisi, mən, ikincisi isə burada olmayan başqa birisi. Sən özünü tərəzi mili ilə müqayisə etdin və əgər bu gözəl obrazdan istifadə etsək, indi sən ortadasan, ancaq bir tərəfə əyilməyə başlayırsan. Sən bunu başa düşməliydin.

– Niyə çıxıb getmirsən, Horasio? – Talita dedi. – Niyə Manunu rahat buraxmırsan?

– Mən artıq izah etdim ki, parça satmağa hazırlaşdım, bu qanmaz isə mənə sirkdə iş tapdı. Başa düş, mən onunçün problem yaratmıram, ancaq çox pis şeylər ola bilər. Çox şey ola bilər.

– Buna baxmayaraq, sən qalırsan, Manu isə pis yadır.

– Əgər belədirsə, ona ekvanil həbi ver.

Talita beş pesoluq biletləri də bağladı. Sayan pişik nömrəsinə onlar həmişə özləri də baxırdılar: bu heyvan özünü olduqca qərribə aparırdı: artıq o iki dəfə valeriyanka tryukunu etməmişdən əvvəl vurma əməliyyatını yerinə yetirmişdi. Treveler sadəcə, mat qalmış və bütün yaxınlarından pişiyi dörd gözle izləməyi xahiş etmişdi. Ancaq bu gün pişik xeyli sarsaqlamışdı, o iyirmi beşədək güclə hesablayırdı, fəlakət. Səhnəyə aparan keçiddə siqaret çəkən Trevelerlə Oliveyra qərara gəldilər ki, pişiyə daha çox fosforlu qida versinlər; bu barədə direktora demək lazımdır. Pişikdən nə səbəbə zəhlələri getdiyi bəlli olmayan iki kloun hansısa rus mahnısını oxuya-oxuya pişik soyu nümayəndəsinin cəvəli lampa işığında bıqlarını sığalladığı taxta səhnənin ətrafında rəqs etməyə başladılar. Onlar üçüncü dövrəni vuranda birdən pişik böyük klounun sifətinə cırmaq atdı. Tamaşaçılar gözləndiyi kimi nömrəni gurultulu alqışlarla qarşıladılar. Klounlar «Benetti, ata və oğul» arabasında arenanı tərk etdilər, direktor pişiyi götürdü və klounlara təxribata görə ikiqat cəza tətbiq etdi. Bu, qərribə bir axşam idi və Oliveyra yuxarı baxıb (o həmişə bu vaxtlar yuxarı baxardı) qara dəliyin tən ortasında Siriusu gördü və dünyanın açıq olduğu üç gün haqqında düşündü, bu zaman manalar ilhama gəlir və insandan yüksəklikdəki dəliyə, insandan insana körpü atılır (çünki məgər dəliyə ondan ötrü dırmaşmırlarmı ki, oradan dəyişmiş halda geri dönsünlər və yenidən, ancaq başqa şəkildə öz qövmləriylə görüşsünlər?). Avqustun iyirmi üçü dünyanın açıldığı həmin üç gündən biri idi; əlbəttə, əgər bayırda fevraldırsa, bu barədə düşünməyə belə dəyməz. Digər iki günü Oliveyra xatırlamırdı, maraqlıdır, yalnız «üç» rəqəmi olan bir günü xatırlayırdı. Niyə məhz onu? Bəlkə, ona görə ki, avqustun iyirmi üçü səkkizhecalıdır və yaddaş belə oyunları sevir. Əgər belədirsə, onda həqiqət iskəndəriyyə şeirlərində, ya da onbirliklərdə ifadə olunur; ola bilər ki, ritmlər daha bir yanaşmanı bildirir və yolun mərhələlərini qeyd edir. Buyurun, piylənənlər üçün bir neçə dissertasiya mövzusu. Jonqlayon hərəkətlərini, onun cəldliyini izləmək bir başqa aləmdir, səhnənin arxasından isə süd kimi yayılan siqaret tüstüsü xoşbəxtlikdən tərəzinin tarazlığını hələ də saxlayan (əgər həmin obraza – hakimlərin ədalət alətinə və eyni zamanda Zodiak nişanına bir də müraciət etməli olsaq) evkaliptlərin qorunduğu Vilya-del-Parke məhəlləsindən gəlmiş yüzlərlə uşağın başına qonur.

Treveler, doğrudan da, pis yatırdı, gecənin bir aləmində sinəsinə daş çökmüş kimi nəfəsini içinə çəkib Talitanı qucaqlayırdı, Talita da heç bir söz demədən ona qısılırdı ki, əri onu daha çox yaxın hiss etsin. Qaranlıqda onlar bir-birinin burnunu, dodaqlarını, gözlərini öpürdülər, Treveler əlini mələfənin altından çıxararaq Talitanın yanaqlarını sığallayır sonra yenidən gizlədirdi, elə bil, soyuqdan donacağından qorxurdu, halbuki hər ikisi tər-yaş içindəydilər; sonra Treveler bir neçə rəqəmi təkrarlayırdı – yuxuya getməkçün qədim üsul – və Talita onun qollarının gücdən düşdüyünü, dərindən nəfəs alaraq sakitləşdiyini hiss edirdi. Gündüzlər o tamamilə gümrah görünür, mate içə-içə fitlə tanqo çalır, ya da nəsə oxuyurdu, ancaq Talita mətbəxə keçib nəsə hazırlamağa başlayanda o, müxtəlif bəhanələrlə dörd-beş dəfə mətbəxə keçərək dil-boğaza qoymadan və əsasən də dəlixanadan danışır; deyəsən, əməlli-başlı danışıklar gedirdi və direktor dəlixana almağa getdikcə daha çox meyillənirdi. Dəlixana məsələsi Talitanın qətiyyəni xoşuna gəlmirdi və Treveler bunu bilirdi. Hər ikisi Samuel Bekketə layiq səhnələrin ləzzətini qabaqcadan duyaraq və Vilya-del-Parkedəki çıxışlarını başa vurub San-İsidoroya hazırlaşan sirkə bağlı sərt tənqidlər edərək bu perspektivə yumor hissilə yanaşırdılar. Hərdənbir Oliveyra mate içməyə gəlirdi, ancaq o daha çox öz otağında oturur və Xekreptenin işə getməsindən istifadə edərək ləzzətlə müəliə edə-edə siqaret çəkirdi. Treveler ördəyi yolmaqda – onlar iki həftədə bir dəfə israfçılıq edərək ördəyi bütün kulinariya variantlarında xoşlayan Talitanı həyəcanlandırırdılar, – Talitaya kömək edərkən onun bənövşəyiə çalan gözlərinə baxaraq öz-özünə deyirdi ki, vəziyyət heç də pis deyil və o, hətta Oliveyranın mate içməkçün onlara gəlməsinə şad olardı, çünki o halda onlar özlərinin də güclə başa düşdüyü, amma hər halda, vaxt öldürmək və hər üçünün özlərini bir-birinə layiq hesab etmələri üçün oynadıqları qəliz bir oyunu oynayırdılar. Onlar həm də müəliə edirdilər, çünki hələ yeniyetməlik çağlarında iş elə gətirmişdi ki, sosialist ideyalarına inanmışdılar, Treveler isə bir qədər həm də sufiliyə meyillənmişdi, odur ki, hər üçü, hərə öz zövqünə uyğun oxumağı sevir, fikirlərini bölüşür və ispan-argentin üslubunda mübahisə edərək öz fikirlərinin doğru, başqalarının isə yanlış olduğunu sübut etməyə çalışır, yeri gəldikcə, dəli kimi qəhqəhəylə gülür və özlərini bəşəriyyətin keşikçisi hesab edirdilər, guya ki, onu düşdüyü bu sarsaq vəziyyətdən ancaq onlar çıxara bilərdilər.

Ancaq Treveler, doğrudan da, pis yatırdı və Talita hər səhər günəş işığında üzünü qırxdığını görüb ona ritorik sual verirdi. Bir! Ülgüclə bir kərə! Pijama və maykada uzada-uzada «Qəfəsə» fiştırıqlayırdı, sonra var gücüylə bağırırdı: «Musiqi bizimçün, sevgiylə yaşayanlar üçün kədərli qidadır!» – və üzünü çevirərək ördək yolan Talitaya aqressivcəsinə baxırdı, Talita isə xoşbəxtirdi, çünki ördəyin pəncələri çox gözəldir, özü isə olduqca mehriban görünür, qəzəbləndirilmiş ördək cəmdəkləri nadir hallarda belə olur: gözləri qapalı, göz qapaqları arasındakı yarıq, sanki, işıq saçır, zavallı quşcuğaz.

– Sən niyə pis yatırsan, Manu?

– «Ah, musiqi!...» Mən pis? Açığını deyim ki, qətiyyənlə yatmamışam, bütün gecəni «Liber penitentialis»¹ barədə düşünmüşəm, Makrobi Baskın nəşridir, keçən dəfə tibb bacısının əsnəməyindən istifadə edib doktor Fetdən çırpışdırmışam. Yəqin ki, kitabı sonra ona qaytaracağam, yəqin, xeyli qiyməti var. Zarafat deyil, elə-belə kitab deyil, «Liber penitentialis»dir, təsəvvür edirsən də!

– Bu nə deməkdir ki? – Talita onun yeşikdə nəşə gizlədərək açarı iki dəfə burduğunu xatırlayıb dedi. – Evləndiyimizdən bu yana ilk dəfədir ki, nə oxuduğunu məndən gizlədirsən.

– Budur o, istədiyin qədər baxa bilərsən, ancaq əvvəlcə əllərini yu. Ona görə gizlədirəm ki, qiymətli kitabdır, sənə əllərin isə daim ya yerləkölü, ya da nə bilim nəli olur və istənilən çap məhsulunu, mənim zəhmətkeş arvadım, bir dəfəyə yaman günə qoyursan.

– Sənə kitabın mənə gərək deyil, – Talita dedi. – Yaxşısı budur, gəl ördəyin başını kəs, belə xoşuma gəlmir, hətta ölü olsa da.

– Navaxa² ilə kəsəcəyəm, – Treveler təklif etdi. – Navaxa ilə daha qəddarcasına olur, həm də məşq edirəm, birdən lazım olar.

– Yox. O bıçaqla kəs, itilənib.

– Navaxa ilə.

– Yox, bıçaqla.

Treveler navaxanı yaxınlaşdırıb ördəyin başını bir dəfəyə üzdü.

– Öyrən, – o dedi. – Əgər dəlixanada işləməli olsan, gərək Morq küçəsində öldürmək təcrübəsi toplayasan.

– Bəyəm dəlillər bir-birini öldürürlər?

– Yox, amma hərdənbir hücum edirlər. Əgər müqayisə yerinə düşərsə, normal adamlar kimi.

– Kobuddur, – Talita ördəyə paralelepiped forması verərək və onu ağ sapla sarıyaraq dedi.

– O ki qaldı mənim pis yatmağıma, – Treveler navaxanı kağız salfetlə silərək dedi, – Özün hər şeyi çox gözəl bilirsən.

– Tutaq ki, bilirəm. Ancaq sən bilirsən ki, bunda heç bir problem yoxdur.

– Problemlər, – Treveler dedi, – qızdırıcı primus cihazı kimdir, partlayana kimi onlarda hər şey qaydasında olur. Mənə elə gəlir ki, dünyada telemexanika üsuluyla idarə olunan problemlər var.

İndiki kimi adama elə gəlir ki, heç bir problem yoxdur, ancaq saat mexanizmi sabah saat on ikiyə qurulub. Tik-tak, tik-tak, hər şey qaydasındadır. Tik-tak.

– Bəla burasındadır ki, – Talita dedi, – bu mexanizmi sən öz əllərinlə qurursan.

– Mənim əlim də, əzizim, sabah saat on ikiyə qurulub. Ancaq hələ ki, biz salamatıq və yaşayacağıq.

Talita ördəyi yağladı və bu, çox alçalıcı göründü.

– Sənin məni günahlandırmağa nəşə əsasın var? – Elə dedi ki, elə bil, ördəyə müraciət edir.

– Hal-hazırda heç bir əsasım yoxdur, – Treveler dedi. – Ancaq sabah saat on ikidə günəş zenitdə olanda baxarıq, əgər seçilmiş obrazın arxasınca gedəsi olsaq.

– Necə də Horasioya oxşayırsan, – Talita dedi. – İnanılmaz dərəcədə oxşayırsan.

– Tik-tak, – Treveler siqaret axtara-axtara dedi. – Tik-tak, tik-tak.

– Hə, oxşayırsan, – Talita ördəyi əlindən buraxaraq dediyindən dönmədi, o isə iradəsiz halda şappıltıyla döşəməyə düşdü. – O da eynilə beləcə tik-tak deyər və elə hey obrazlarla danışardı. Maraqlıdır, siz haçansa məni rahat buraxacaqsınız? Mən sənə qəsdən ona oxşadığını deyirəm ki, biz bu səfehliyə birdəfəlik son qoyaq. Ola bilməz ki, Horasionun qayıdışı hər şeyi birdən-birə dəyişsin. Mən artıq dünən dedim: daha dözə bilmirəm, siz mənimlə tennis topuyla oynayan kimi oynayırırsınız, biriniz bu tərəfdən vurursunuz, o biriniz digər tərəfdən, belə olmaz Manu, olmaz.

Treveler onu qucağına götürdü, Talita müqavimət göstərdi, o, ayağını ördəyin pəncəsi üzərinə qoyub büdrədi və az qaldı ki, döşəməyə sərilsin, ancaq Talitanı saxladı, sakitləşdirdi və burnunun ucundan öpdü.

– Bəlkə, həyatım, sənə heç minə qoyulmayıb, – o dedi və elə gülümsədi ki, Talita dərhal yumşaldı və Trevelerin qolları üstə yerini rahatladı. – Bilirsən, mən qəsdən şişirtmirəm və başımı da şimşəyin altına qoymuram, ancaq hiss edirəm ki, ildırımötürən də qorumur, ona görə də mən günlərin bir günündə saat on ikini vuranadək həmişəki kimi başıaçıq gəzirəm. Yalnız ondan sonra, həmin gündən etibarən mən özümü əvvəlki kimi hiss edəcəyəm. Və bu Horasioya görə deyil, həyatım, təkcə Horasioya görə deyil, baxmayaraq ki, müjdəçi rolunu o oynadı. O gəlməsəydi, mənim başıma buna bənzər başqa bir iş gələcəkdi. Bəlkə də, mən hansısa kitabı oxuyacaq və azad olacaqdım, bəlkə də, başqa bir qadına vurulacaqdım... Bilirsən, həyatda gizli şeylər var, gözlənilmədən ortaya elə bir şey çıxır ki, heç ağılımıza da gəlməz və hər şey alt-üst olur. Sən bunu bilməlisən.

– Deməli, sən, doğrudan da, hesab edirsən ki, o, məni əldə etməyə çalışır və...

– O, səni əldə etməyə-filan çalışmır, – Treveler onu döşəməyə buraxaraq dedi. – Oliveyra sənə tüpürmək istədi. İncimə, mən sənin necə gözəl olduğunu bilirəm axı və sənə baxanları, səninlə

danışanları həmişə qısqanacağam. Ola bilsin ki, Horasio da sənə göz yetirib, ancaq istəyirsən məni dəli hesab et, ancaq yenə dediyimi-deyəcəyəm: onun səninlə işi yoxdur, ona görə mən narahat deyiləm. Burada başqa iş var. – Treveler bərkdən dedi: – Lənət şeytana, tamam başqa bir şey.

– Belə de, – Talita ördəyi yerdən qaldırıb döşəməni silərək dedi. – Sən onun döşünü əzmisən. Demək, tamam başqa bir şey. Mən heç nə anlamıram, bəlkə də, sən haqlısan.

– Əgər indi burada olsaydı, – Treveler əlindəki siqaretə baxaraq çox astadan dedi, – o özü də bir şey başa düşməzdi. Ancaq tamamilə başqa bir şey olduğunu çox gözəl başa düşərdi. Qəribədir, ancaq o bizimlə birgə olanda, sanki, bütün sədlər dağılır, minlərlə müxtəlif şeylər havaya uçar, göyüzü isə heyratamız dərəcədə gözəlləşir, elə bil, çörəkqabı da ulduzlarla dolur, istəsən qabıqlarını soyub hər iki yanağına yapışdırırsan, hələ ördək – artıq ördək deyil, Loenqrin Qusunun özüdür, o olmayanda isə...

– Mane olmuram ki? – sinyora Qutuzzo koridordan baxaraq soruşdu. – Bəlkə də, öz aranızda nəsə danışırırsınız, mən çağırılmadığım yerə burnumu soxmağı xoşlamıram.

– Cürətli olun, – Talita dedi. – Gəlin, sinyora, baxın görün nə gözəl quşdur.

– Nə qəşəngdir, – sinyora Qutuzzo dedi. – Mən həmişə deyirəm ki, ördək bir az bərk olur, ancaq xüsusi dadı var.

– Manu onun üstünə çıxdı, – Talita dedi. – Odur ki, yupyumşaq olacaq, yağ kimi, and içirəm.

– Andının altından qol da çək, – Treveler dedi.

(–102)

45

Onun pəncərədən kiminsə baxacağını gözlədiyini düşünmək təbii idi. Bununçün, sadəcə, gecə saat ikinin бүркүлү istisində oyanıb ağzında mığmığa əleyhinə spiralın бүзүşdürücü түstüsünün dadı pəncərədə iki nəhəng ulduzu və əks tərəfdəki pəncərənin də, yəqin ki, açıq olduğunu görmək yetərli idi.

Bu cür düşünmək tamamilə təbii idi, ona görə ki, taxta hələ də otaqda divara söykənmişdi və qızmar günəşin altında səslənən rədd cavabı, gecənin sakitliyində tamam başqa cür səslənə və birdən-birə razılığa çevrilə bilərdi, o halda o, pəncərənin qarşısında durub mığmıgaları qova-qova siqaret түstүлөдib gözləməli idi ki, Talita yuxulu halda Trevelerin bədənindən qopub

qaranlıqdan qaranlığa, ona baxmaq üçün pəncərəyə yaxınlaşacaq. Bəlkə də, o, mışıl-mışıl közərən siqaretiylə havada işarələr cızacaq. Üçbucaqlar, qəfildən gerbə, ovsunlu zəhər reseptinə, yaxud definilpropilamin formuluna, şərti aptek ixtisarlara dönən çevrələri, yəqin ki, o başa düşəcək. Bəlkə, sadəcə, ağzından kürsünün qoltuğunacan, kürsünün qoltuğundan da ağzınacan, yenə ağzından kürsünün qoltuğunacan işıldayan düz xətt və beləcə – bütün gecəni.

Pəncərədə kimsə yox idi. Treveler bayıra, küçənin qaynar dərinliyinə baxdı: aşağıda, səkidə müdafiəsiz-açıq bir qəzet vardı, özünü, sanki, əllə toxunulması mümkün olan ulduzlarla dolu göyün ixtiyarına vermişdi, istədiyi qədər oxuya bilərdi. Gecəylə üzbəüz mehmanxana pəncərəsi bir az da yaxınlaşdı, gimnast yəqin ki, ora tullana bilərdi. Yox əşi, tullana bilməz. Əgər əcəli yetişibsə – hə, ancaq belə – yox. Taxtalardan söhbət gedə bilməz, yol da yox idi.

Treveler köksünü ötürüb yatağına qayıtdı. Talita yuxuda nəsə soruşdu, o, arvadının başını tumarlayıb nəsə pıçıldadı. Talita havanı öpüb gərnəşdi və sakitləşdi.

Əgər Oliveyra haradasa oralarda, otağın qara quyusunun dərinliyindəydisə, orada qaranlıq küncün birində gizlənib pəncərəyə baxırdısa Treveleri, onun kabusa bənzəyən ağ maykasını görməliydi. Əgər o, haradasa oralarda, qara quyuda oturub Talitanın çıxmağını gözləyirdisə, ağ maykanın laqeydcəsinə görünüb-yox olması onu məyus etmişdi. İndi o, sakitcə əlini qaşımalı – bu onda narahatlıq və diltorluq hisslərini bildirən əlamət idi, – siqareti ağzında islatmalı, ya da pıçılıyla söyüş söyərək özünü şappılıyla yatağa, daş kimi yatan Xekreptenin yanına elə atmalıydı. Sanki, yataqda kimsə yox idi.

Yox, əgər o, orada, qara quyuda yoxdursa, onda gecənin bir ələmində bax beləcə ayağa durub pəncərəyə yaxınlaşmaq qorxuya düşmək və demək olar ki, barışmaq deməkdi. Onların hər ikisinin – həm Horasionun, həm də onun taxtaları yığıdırmamalarının praktiki olaraq heç bir fərqi yox idi. Sanki, yol ona görə qalmışdı ki, sərbəst gedib-gələ bilsinlər. Deməli, üçündən biri kəsif havada yarıyuxulu halda aşağı yıxılmaqdan qorxmadan pəncərədən-pəncərəyə keçə bilər. Körpücük yalnız günəşin doğmasıyla, südlü qəhvə yenidən zühur edib bizi yenidən möhkəm və təmkinli ovqatımıza qaytaranda və qulaqbatırıcı radio xəbərlərinin, soyuq düşün köməyiylə gecə saatlarında hörülmüş tor parça-parça olanda yoxa çıxır.

Talitanın yuxuları: Onu xarabalıqda yerləşən nəhəng bir sarayda təşkil olunmuş rəsm sərgisinə gətiriblər, rəsmlər başgicəlləndirici hündürlükdən asılıblar, sanki, kimcə Piranezi həbsxanasını muzeyə çevirib. Rəsmlərə çatmaq üçün gərək ayaq barmaqlarınla naxışlardan yapışıb qübbələrə dırmaşasan, sonra qalereyalarla irəliləyərək qurğuşun dalğalarıyla coşan dənizə çıxırsan, daha sonra dolama nərdvanlarla qalxırsan və nəhayət, – ancaq daim pis, daim aşağıdan, ya da böyürdən – şəkilləri görürsən, ancaq hamısında ağımtıl un və ya süd ləkəsi var və beləcə sonsuzadək davam edir.

Talitanın oyanması: Saat doqquzda yerindən sıçrayıb üzüstə yatan Treveleri dartışdırır, yumşaq yerinə şappıldadır ki, oyansın. Treveler əlini uzadıb onun dabanını qıdıqlayır, Talita onun üstünə

yıxılıb saçlarını yoluşdurur. Treveler güclü olmasından istifadə edib imdad diləyənədək onun qolunu sıxır. Və çılğın, qaynar öpüşlər.

– Yuxuda qəribə bir muzey gördüm. Sən məni ora aparmışdın.

– Oneyromatiyadan zəhləm gedir. Mate dəmləsənə, canım.

– Gecə niyə qalxmışdın? Ayaqyoluna getmədin, çünki ora gedəndə əvvəlcə mənə axmaq kimi izahat verirsən «Gedim ayaqyoluna, artıq dözə bilmirəm» və mənim sənə yazığım gəlir, çünki mən bütün gecəni dözüürəm, hətta dözməyə də lüzum olmur, sadəcə, bizim metabolizmlərimiz fərqlidir.

– Nə?

– De görüm, niyə qalxmışdın? Pəncərəyə yaxınlaşıb ah çəkdin.

– Ancaq özümü atmadım.

– Axmaq.

– İstiydi.

– De görüm, niyə durmuşdun?

– Elə-belə, baxırdım ki, bəlkə, Horasio da yatmayıb, dedim, bir az söhbət edərik.

– Gecə yarısı? Siz heç gündüzlər əməlli-başlı danışmırsınız.

– Bu tamam başqa məsələdir. Necə deyim.

– Mənsə yuxuda dəhşətli bir muzey gördüm, – Talita tumanını geyərək dedi.

– Onu demisən, – Treveler tavana baxaraq dedi.

– İndi biz də səninlə çox az danışırıq, – Talita dedi.

– Hə. Nəmişlikdəndir.

– Mənə elə gəlir ki, səninlə danışanda söhbətimizə üçüncü adam da müdaxilə edir. Sən belə bir şey hiss etmirsən? Sanki, kimsə içimizə girib. Demək istəyirəm ki... Yox, bu, doğrudan da, çox çətin məsələdir.

– Daha doğrusu içimizə köçüb. Ancaq bu əbədi olaraq davam edə bilməz. «Qəm çəkmə, Katalina, – Trveler oxudu, – gözəl günlər gələcək, sənə bufet alacağam».

– Gicbəsər, – Talita onun qulağından öpüb dedi. – Əbədi olacaq, əbədi olacaq. Bu heç bir dəqiqə də davam etməməlidir.

– Zorakı amputasiyalarla heç nəyə nail olmaq olmaz, güdüllər ömür boyu sızıldayacaq.

– İstəyirsən, doğrusunu deyim, – Talita dedi, – mənə elə gəlir ki, sanki, biz hörümçəklər və qırxayaqlar yetişdiririk. Onları yedirir, içiririk, onlarsa böyüyür, əvvəlcə balaca böcəklər olurlar, çoxlu tərپənən ayaqları olur, ancaq birdən böyüyürlər və elə ki, böyüdülər, tarap! – yapışırlar sifətinə. Deyəsən, yuxumda hörümçəklər də görmüşdüm, nəsə dumanlı şəkildə xatırlayıram.

– Sən bu Horasioya qulaq as, – Treveler şalvarını əyninə çəkərək dedi. – Səhər tezdən dəli kimi fişırıqlayır, bununla Xekreptenin getməsinə bayram edir. Əcəb tipdir.

(–80)

46

– «Musiqi bizim kimi sevgiyə yaşayanlar üçün kədərli qidadır», – Treveler gitaranı kökləyərək və «Falabaxan tutuquşu» tanqosunu çalmağa hazırlaşaraq dördüncü dəfə sitat gətirdi.

Don Krespo bu sitatın haradan olduğuyla maraqlandı, Talita Astrana Marinin tərcüməsində beşpərdəli pyesin ardınca otağa qalxdı. Axşama doğru Kaçimayo küçəsində səs-küy qalxdı, ancaq don Kresponun həyatından yüz pesoluq erkək sarıbüllböldən başqa yalnız Trevelerin səsi gəlirdi. O artıq «bekarçılıq bilməyən fabrikdə işləyən qız, // ona sevinc bəxş edər, şadlıq da gətirərdi» yerini oxuyurdu. Eskoba oynamaq üçün danışmağa heç də lüzum yoxdur; Xekrepten Oliveyranı dalbadal bir neçə kərə uddu, Oliveyra ilə sinyora Qutuzzo növbəylə hərəsi iyirmi pesoluq sikkələr atdılar. «Falabaxan-tutuquşu hər şeydən verər xəbər, // Həyatı və ölümü qabaqcadan söyləyər» isə çəhrayı kağızı çıxarmağa macal tapmışdı. «Bəyoğlana uzun ömür». Lakin bu, Trevelerin «zavallı anasının əllərində sönərək, // can verərək soruşdu: «Gəlmədi?» – deyən gəlinin qəfil xəstəliyini kədərli notlarla söyləməsinə mane olmadı. Da-ram-bam-bam.

– Necə də həyəcanlandırıcıdır, – sinyora Qutuzzo dedi. – Bəzilərinin tanqo xoşuna gəlmir, mən onu heç bir kalipsoya, nə də radioda verilən digər zir-zibilə dəyişmərəm. Don Horasio, mənə bir az lobyə verin.

Treveler gitaranı dibçəyə söykəyib matesindən bir qurtum aldı və hiss etdi ki, qarşıda ağır bir gecə var. Uzaqlaşmaq üçün ya işləmək, ya da xəstələnmək lazımdır. O, özünə bir qədər kanya süzüb eynəyini burnunun ucuna endirib və faciəyə son ümidlə önsözdən girişmiş don Krespoya baxaraq başına çəkdi. Oliveyra səksən sentavo uduzub Trevelerin yanına oturdu və o da özünə bir qədər süzdü.

– Dünya möcüzələrlə doludur, – Treveler yavaşca dedi. – Bir dəqiqədən sonra burada Aksium döyüşü olacaq, əlbəttə, əgər qocanın səbri bu yerədək çatsa. Bu iki anormal isə lobyə uğrunda ölüm-dirim savaşına giriblər.

– Pis məşğuliyyət deyil, – Oliveyra dedi. – Sən haçansa bu söz barədə düşünmüşən? Məşğul olmaq, məşğuliyyəti olmaq. Sadəcə, şaxta dərimi yandırır, çə. Ancaq metafizikaya girmədən bir söz deyəcəyəm: mənim sirkdəki məşğuliyyətim – tərtəmiş fırılacaqçılıqdır. Mən öz pesolarımı orada heç bir şey etmədən qazanıram.

– Dayan bir, qoy San-İsidoro çıxışları başlasın, onda görərsən. Vil-de-Parkedə bizim bütün problemlərimiz həll olunub, hər halda, bütün müqavilələr bağlanıb. Bu da direktoru narahat edən məsələdir. Orada isə yeni adamlarla işləmək lazım gəldiyindən sənənin yetərinə məşğuliyyətin olacaq və bu söz də tezliklə xoşuna gələcək.

– Ola bilməz. Çox gözəl, yoxsa mən tamamilə zəifləmişdim. Demək, orada işləmək lazım gələcək?

– İlk günlər, sonra hər şey öz yoluna düşəcək. De görüm sən Avropa səyahətin zamanı heç işləmişən?

– Ehtiyacım olduğundan çox qısa bir müddət, – Oliveyra dedi. – Qoca Truyanın gizli hesabdarı olmuşam. Selin üçün əla personajdır. Lazım olsaydı, sənə danışardım, ancaq elə də vacib deyil.

– Mən məmnuniyyətlə dinlərdim, – Treveler dedi.

– Bilirsən, sanki, hər şey havadan asılı vəziyyətdəydi. Sənə nə danışsam da, xalçanın bir naxışından o yana getməyəcək. Bitişdirici başlanğıc çatışmır, gəl onu belə adlandırmaq: op-pa! – və hər şey dəqiqliklə öz yerinə oturacaq, sənənin gözlərində isə bütün ölçüləri bəlli olan ecazkar bir kristal əmələ gəlir. Bəla burasındadır ki, – Oliveyra dırnaqlarına baxaraq dedi, – bəlkə də, hər şey çoxdan bitişib, ancaq mən bunu hələ də anlaya bilməmişəm, çox geri qalmışam, bilirsən, adətən, qocalar belə olurlar: onlara kibernetikadan danışsan, başlarını tərpədirilər, özləri isə vermişel şorbası yemək vaxtı barədə düşünürlər.

Yüz pesoluq erkək sarıbulbül təəccüblü olsa da, skripka səsi çıxardı.

– Budur, – Treveler dedi. – Hərdən bir fikir mənə rahatlıq vermir, düşünürəm ki, bəlkə də, sən qayıtmamalıydın.

– Bu, sənə fikirdə narahat eləyir, – Oliveyra dedi. – Məni isə əməldə. Bəlkə də, bu eyni şeydir, ancaq qorxmamalıyıq. Sənə də, məni də abır-həyə məhv edir, çə. Biz bəzi sinyorların böyük heyətində rəğmən evdə çılpaq gəzirik, ancaq danışmaq lazım olanda... Bilirsən, hərdən mənə elə gəlir ki, mən sənə deyə bilərdim... Baxırsan ki, sözlər də nəyəsə yaraya, bizə faydalı ola bilərlər. Ancaq bu sözlər adi olmadıq, həyətdə məte içiləndə, yaxud hamar söhbətlərdə söylənmədiyi

üçün özünü itirirsən və bunları ən yaxın dostuna söyləmək daha çətin olur. Bəzən səndə ürəyini ilk qabağına çıxana açmaq istəyi yaranmır ki?

– Bəlkə də, – Treveler gitaranı kökləyərək dedi. – Bəla burasındadır ki, əgər belədirsə, onda dostlar nəyə gərəkdir.

– Yanında olmaq üçün və onlardan biri indi səninlə danışandır.

– Sən deyən olsun. Ancaq bizə bir-birimizi yenidən əvvəlki tək anlamaq çətin olacaq.

– Əvvəlki dövrlər naminə indi böyük axmaqlıqlar edilir, – Oliveyra dedi. – Görürsən, Manolo, qarşılıqlı anlaşıma haqqında danışırısan, ancaq qəlbinin dərinliyində bilirsən ki, mən də bir-birimizi başa düşməyimizi istəyirəm və mənim səninlə danışmağım yalnız səninlə danışmağımdan qat-qat çox anlam daşıyır. Bəla burasındadır ki, hazırkı qarşılıqlı anlaşıma tamam başqa bir şeydir. Biz çox az bir şeylə kifayətlənirik. Əgər dostlar bir-birini başa düşürsə, sevgililər arasında qarşılıqlı anlaşıma hökm sürürsə, əgər ailə tam anlaşıma şəraitində yaşayırsa, biz harmoniyaya inanırıq. Təmiz su yalan, güzgü torağaylar üçündür. Hərdən mənə elə gəlir ki, bir-birinin ağız-burnunu qanatmış iki insan arasında daha çox qarşılıqlı anlaşıma var, nəinki bir-birinə bax beləcə, sanki, kənardan durub baxanların. Ona görə ki... çə, mən, doğrudan da, bazar günləri «La Nasyon»la əməkdaşlıq edə bilərdim.

– Yaxşı danışdın, – Treveler birinci simi kökləyərək dedi, – ancaq sonra birdən-birə utancaqlığın tutdu, elə indicə dediyin kimi. Sən mənə sinyora Qutuzzonu xatırlatdın, o da öz ərinin babasilindən danışanda belə edir.

– Hə, Oktavio Sezar, nə deyir o, – don Krespo eynəyinin üstündən baxaraq donquldandı. – Məsələn, elə bil, Mark Antoni Alp dağlarında nəsə qərribə ət yeyib. O, nəyi nəzərdə tutur? Keçi ətini, yəqin ki.

– Yəqin, ikiayaqlı lələksizi.

– Bu kitabda kim dəli deyilsə, – don Krespo dedi, – Kleopatranın işləklərindən xəbəri var...

– Çariçalar çox dolaşmış insanlar olurlar, – sinyora Qutuzzo dedi. – Kleopatra isə elə qorxunc işlər çevirib ki, kinoda görmüşəm. Əlbəttə, dövr başqaydı, hələ din yox idi.

– Eskoba, – Talita bir dəfəyə altısını götürdü.

– Bəxtiniz gətirir...

– Onsuz da axırda uduzuram. Manu, mənim xırda pulum qurtarıb.

– Don Krespoda xırdala, o, yəqin ki, fironların zamanına gedib çıxıb, səninçün təmiz qızıl pulla xırdalayır. Hə, Horasio, sən harmoniyadan danışdırdın...

– Axır ki, – Oliveyra dedi, – əgər sən mənim ciblərimi içindəki bütün zir-zibillə çevirməmi istəyirsənsə...

– Ciblərini çevirməyə ehtiyac yoxdur. Ancaq mənə elə gəlir ki, sən bizim öz iradəmiz əleyhinə necə qıvrılmağımıza halını pozmadan tamaşa edirsən. Sən harmoniya adlandırıdığın bir şeyi axtarırsan, ancaq onu, indicə özün dediyin kimi, məhz olmadığı yerdə – dostlar arasında, ailədə, şəhərdə axtarırsan. Niyə sən onu sosial oyuqların içində axtarırsan?

– Bilmirəm, çə. Mən onu heç axtarmıram da. Bütün bunlar mənimlə, sanki, öz-özünə baş verir.

– Niyə səninlə elə bir şey baş verməlidir ki, sənin ucbatından başqaları yata bilməsin?

– Mən özüm də pis yatıram.

– Zəhmət olmasa, de görək, niyə Xekreptenlə yaşayırsan? Mənim yanıma niyə gəlirsən? Məgər sənin harmoniyanı pozanlar Xekrepten deyil, biz deyilik?

– O, mandraqora içmək istəyir! – don Krespo heyrlətlə bağırdı.

– Nə içmək istəyir? – sinyora Qutuzzo dedi.

– Mandraqora! Köləyə əmr edir ki, ona mandraqora versin. Yuxulamaq istədiyini deyir. Lap dəli olub.

– Bromural içsəydi yaxşı olardı, – sinyora Qutuzzo dedi. – Ancaq o zamanlar, əlbəttə...

– Sən olduqca haqlısan, dostum, – Oliveyra stəkanına kanya tökərək dedi. – Ancaq bircə düzəlişlə: Xekreptenə qədərindən çox əhəmiyyət verirsən.

– Bəs biz?

– Ola bilər ki, indi haqqında danışdığımız o bitişdirici başlanğıc mövcuddur. Mənə daim elə gəlir ki, bizim münasibətlərimiz kimyəvi reaksiyaya bənzəyir: onlar bizdən kənardadır və bizdən asılı deyillər. Öz-özünə çəkilən rəsm kimi. Sən məni qarşılamağa gəlmişdin, unutma.

– Niyə qarşılamayıdım ki? Mən sənin bu qədər dəyişəcəyini gözləmədim, sən elə dəyişilmisən ki, hətta mən də dönüb başqa adam olmaq istəyirəm... Yox, iş bunda deyil. Kəsəsi, sən özün də yaşamırsan, başqalarını da yaşamağa qoymursan.

Bu ara gitara syelito çalmağa başladı.

– Sənin barmağınla bircə kərə bax belə çırtma çalmağın yetər ki, – Oliveyra lap sakitcə dedi, – mən yoxa çıxım. Əgər mənim günahım ucbatından siz Talita ilə...

– Talitanı mötərizədən kənara çıxar.

– Yox, – Oliveyra dedi. – Bu barədə düşünmək belə istəmirəm. Biz – Talita, sən və mən, üçümüz birlikdə trismegist uçbucağıq. Təkrar edirəm: bir balaca göz elə və mən aradan çıxım. Elə bilmə ki, sənin narahat olduğunu bilmirəm.

– Sənin dərhal getməni istəyəcək qədər deyil, sənin hələ burada çox işin var.

– Dərhal da gedə bilərəm. Mən ki sizə çox lazım deyiləm.

Treveler «Fitnə-fəsad»ın girişini çalıb dayandı. Artıq gecə düşmüşdü, don Krespo həyətin işıqlarını yandırdı ki, oxumaq mümkün olsun.

– Bilirsən, – Treveler yavaşca dedi. – Haçansa sən özün gedəcəksən, ona görə də sənə göz vurmağa ehtiyac yoxdur. Düzdür, gecələr yatmıram, yəqin, Talita sənə danışib, ancaq ümumən sənin gəlişindən narazı deyiləm. Ola bilsin ki, mənə elə sən lazımımışsan.

– Necə istəyirsən, dostum. Bir halda ki, belədir, yəqin, tələsməyə ehtiyac yoxdur. Mənə belə də pis deyil.

– İki axmağın söhbəti, – Treveler dedi.

– İki monqoloidin, – Oliveyra dedi.

– Nəsə izah etmək istəyirsən, əvəzində hər şey qarışır.

– İzahat bərbəzəkli yalanın mahiyyətidir, – Oliveyra dedi. – Yaz.

– Onda gəl başqa şeydən danışaq, məsələn Radikal partiyanın işlərindən. Məgər yalnız sən... Bilirsən, hər şey karusel kimi sonsuzadək təkrarlanır: ağ at, qırmızı, sonra yenə ağ. Biz sənənlə şairlərlik, qardaş.

– Şairlər, peyğəmbərlər, – Oliveyra stəkanları dolduraraq dedi, – qorxulu adamlardır, pis yatırlar, gecələr ayağa qalxıb pəncərənin önündə nəfəs alırlar və başqa şeylər.

– Demək, dünən mənə gördün.

– Bəs necə. Əvvəlcə Xekrepten mane olurdu, təslim olmaq zorunda qaldım. Yavaş-yavaş, lap yavaş-yavaş, axırda... Sonra əldən düşüb yatdım, sonuncu dəfə nə vaxt belə yatdığımı unutmuşam. Niyə soruşursan ki?

– Elə-belə, – Treveler dedi və əliylə simləri sıxdı. Sinyora Qutuzzo udduğu xırda pulları ovcunda cingildədən stulunu yaxınlaşdırıb Trevelerdən oxumasını xahiş etdi.

– Burada Enobarb adında biri deyir ki, gecənin şəhi zəhərlidir, – don Krespo xəbər verdi. – Bu kitabdakıların heç birinin başı çatmır: döyüşün ortasında qəfildən elə şeylərdən danışırırlar ki... Bunun döyüşə nə dəxli var.

– Yaxşı, – Treveler dedi, – əgər don Krespo etiraz etmirsə, sinyoranın kefini açaq. «Fitnə-fəsad»
– Xuan de Dyos Filibertonun ürək açan tanqosu. Yaxşı yadıma düşdü, yadıma sal, İvonn Gitrinin etirafını sənə oxuyum, əla şeydir. Talita, get Qardelin antologiyasını gətir. Gecə stolunun üstündədir, belə şeyi elə orada da saxlamaq lazımdır.

– Həm də özümə qaytararsınız, – sinyora Qutuzzo dedi. – Eybi yoxdur, mən kitablarımın əlimin altında olmasını xoşlayıram. Mənim ərim də belədir, and içirəm.

(–47)

47

Bu – mənəm, mən isə – oyam. Biz onunlayıq, ancaq mən – mənəm, hər şeydən əvvəl – mənəm və öz «mən»imi axıracan müdafiə edəcəyəm. Ataliya – bu mənəm. Ego1. Mən. Mən, Argentinalı qız, diplomlu, hərdən gözəl bir qız oluram, böyük qara gözlərim var, mən. Ataliya Donosi, mən, Do-no-si. Do, no, si. Bir tərəfdən – «do», ancaq digər tərəfdən sən demə – «si». Gülməlidir.

Manunun başı çatmır, «Kasa Amerika»ya gedib və əyləncə xətrinə bunu alıb gətirib. Recind2. Səsə bir bax, heç də mənimki deyil. Saxta və gərgin: «Bu – mənəm, mən isə – oyam. Biz onunlayıq, ancaq mən – mənəm, hər şeydən əvvəl – mənəm və öz «mən»imi axıracan müdafiə edəcəyəm...» STOP. Aparat gözəldir, ancaq ucadan qulaq asmağa yaramır, bəlkə də, vərdiş eləmək lazımdır. Manu ona bu sinyorlar haqqında olan radiopyesini yazmaq istəyir, ancaq heç nə yazmayacaq. Sehrkar gözlər, doğrudan da, sehrkardır, yaşıl cızıqlar parıldayır, qısalırlar, təkgöz pişik üzümə marıdır. Yaxşısı budur, kartonla onun üstünü örtüm. RECIND. Lent elə hamardır ki, düppəddüz gedir. VOLUME3. 5-ə, ya da 5. 1/2-ə qoyuram: «Sehrkar gözlər, doğrudan da, sehrkardır, qırmızı cızıqlar...» Çox uğultuludur, mikrofonu yaxına qoymaq, səsini azaltmaq lazımdır. «Bu – mənəm, mən isə – oyam». Doğrusunu desəm, onda mən – Folkner personajlarına axmaq parodiyayam. Asan idarə. Maraqlıdır, o, maqnitofona diktə edir, yoxsa lent əvəzinə gicgahlarından istifadə edir? Bəs necə doğrudur: diktofon, yoxsa maqnitofon? Horasio «maqnitofon» deyir, o, aparatı görəndə dəhşətə gəldi və dedi: «Əla maqnitofondur, çə». Təlimatda isə «diktofon» yazılıb. Bunu «Kasa Amerika»da işləyənlər bilməlidirlər axı. Lap müəmmadır: Niyə Manu hər şeyi, hətta çəkmələrini belə «Kasa Amerika»dan alır? Çox zəhlətökən fikirdir, axmaqlıqdır. RECIND. Hə, bu maraqlıdır: «...Folkner personajı. Asan idarə olunur». STOP. Öz-özünə təkrar-təkrar qulaq asmaq o qədər də maraqlı deyil. Bütün bunlar, yəqin ki, vaxtı öldürür, vaxtı, vaxtı. RECIND. Hə, bəlkə, səs təbiiləşdi: «...xt, vaxt, vaxt. Bütün bunlar, yəqin ki...» Soyuqlamış cırtdan qadındakındandır. Ancaq onu yaxşı idarə edirəm. Manu heyrlənlənəcək, o, mənim cihazları idarə etməyimə inanmır. Mənə, əczaçıya heç Horasio da belə

baxmazdı, o isə insana ələkdən keçirilən püre kimi baxır: duru məhlul, tarap! – artıq qazandadır, ye – istəmirəm. Recind? Yox, davam edək, ancaq işığı söndürək. Üçüncü şəxsın adından danışacağıq, bəlkə... Beləliklə, Talita Donosi işığı söndürür və ətrafda heç nə yoxdur, yalnız qırmızı xətlı sehrkar göz (birdən yazıda yaşıl, ya da bənövşəyi alınar) və siqaret közərtisi. İstidir, Manu hələ də San-İsidorodan qayıtmayıb, saat on ikinin yarısıdır. Odur, Xekrepten pəncərənin qarşısındadır, mən onu görmürəm, ancaq fərqi yoxdur, o, gecə köynəyində pəncərənin qarşısında durub, Horasio da masacığın arxasında oturub, şam işığında siqaret çəkə-çəkə oxuyur. Horasio ilə Xekreptenin otağı, nədənsə, mehmanxana otağına bizimkindən az oxşayır. Gicbəsəmə mən, gicbəsər, o, mehmanxana otağına elə oxşayır ki, hətta oradakı tarakanların da hər birinin belinə nömrə yapışdırılıb, hələ qonşudakı don Bunçeni, onun iyirmi pesoluq vərəm, axsaq və epileptik xəstələrini demirəm. Aşağıda isə gizli görüş evi, qulluqçu riyakarcasına tanqo zümzümə edir. RECIND. Çox danışdım, geri dolmaq yarım dəqiqədən az çəkməz. Lent vaxtla geri dolanır, Manu bu mövzuda məmnuniyyətlə nitq söyləyərdi. Səs tonu 5: «...arxasına nömrə yapışdırılıb...» Bir az da. RECIND. Budur: «...Horasio yaşıl şam işığında masacığın ətrafında...» STOP. Masacıq, masacıq. Əgər sən əczaçısınsa, «masacıq» demək nəyə lazım. Bu nə hoqqabazlıqdır. Masacıq! Öz zərifliyini tətbiq etməyə yer tapıb. Yaxşı görək, Talita. Bədir sarsaqladı. RECIND. Qurtardı, indi lent çıxacaq, bu maşının qüsuru ondadır ki, vaxtında saxlamasan, lent çıxır, onu yerinə salmaq üçün isə ən azı yarım dəqiqə lazımdır. STOP. Bu dəfə iki santimetr qaldı. Başlanğıcda nə demişdim mən? Artıq yadımda deyil, ancaq səsim hürküdülmüş siçanın ciyiltisinə oxşayırdı, təbii ki, mikrofon qarşısındakı həyəcan. Gəlin səsinə 1/2-ə qoyaq ki, yaxşı eşidilsin. «Bu – mənəm, mən isə – oyam. Biz onunlayıq, ancaq mən – mənəm, hər şeydən əvvəl...» Nəyə görə, bunu demək nəyə lazımdır? Bu – mənəm, mən isə – oyam. Birdən masacıq barədə, əlbəttə, acığı tutur. ««Bu – mənəm, mən isə – oyam. Mən – mənəm, mən isə – o»».

Talita maqnitofonu söndürüb, qapağını bağladı. Dərin nifrətlə ona baxdı və özünə bir stəkan limonad tökdü. Klinika barədə düşünmək istəmirdi (direktor deyirdi ki, «psixi xəstəxana» cəfəngiyat yuvasıdır), ancaq xəstəxana haqqında düşünməyi dayandıran kimi (hələ onu demirik ki, o, həqiqətən deyil, xəyalən düşünməkdən imtina etmişdi), bundan heç də az qorxulu olmayan başqa bir şey haqqında düşünməyə başladı. O, eyni anda Manu ilə Horasio haqqında, sirkin kassasında Horasio ilə şirin-şirin müzakirə etdikləri tərəzi əqrəbi haqqında düşünürdü. Onda hissiyyatı daha da güclənirdi, sanki, içində başqa birisi peyda olmuşdu, klinika haqqında düşüncə qorxu yaradırdı, naməlum bir qorxu, gözüne qorxunc təsvirlər görünürdü: azgın məxluqlar dəli köynəyində navaxa ilə bir-birini qovur, kətilləri və çarpayı ayaqlarını havada silkələyir, temperatur vərəqlərinin üzərinə qusur və camaat baxa-baxa onanizmlə məşğul olurdular. Ağ xalat geymiş Manu ilə Horasioya baxmaq maraqlıdır, onlar xəstələrə necə qulluq edəcəklər. «Mənə də layiqli bir yer tapılar, – Talita təvazüylə düşündü. – Yəqin, direktor xəstəxana aptekini mənə həvalə edər, əgər belə xəstəxanalarda aptek varsa. Hər şeydən əvvəl tibb məntəqəsi zəruridir. Manu, təbii ki, həmişəki kimi məni ciddi qəbul etməyəcək». Yəqin ki, bəzi şeyləri xatırlatmaq lazım gələcək (hər şey elə tez unudulur ki, zaman asta-astaca yaddaşı pozur); bütün yay uzununu tərifəgəlməz gündəlik çarpışma, liman, isti və üzündən yekəxanılıq yağan Horasionun

körpüyə eniş, onu pişiklə birlikdə necə ədəbsizcəsinə başından elədi: tramvaya min, evə get, bizə danışmaq lazımdır. Sonra isə əyilmiş konserv bankalarıyla, ayağını yaralaya biləcəyin paslı mismarlarla dolu, ora-burası gölməçəli, cır-cındır ilişmiş ayıpəncəsi kolları basmış məndləcərlə müqayisə oluna biləcək vaxt başladı və Horasio ilə Manunun ona və bir-birinə baxdığı gecə sirki, getdikcə pişik də kütləşir, yaxud əksinə müdrikləşir: vəhşiləşmiş publikanın bağırıqları altında hesab məsələləri həll edir, sonra isə piyada evə qayıdırlar, yolda pivəxanaya girirlər ki, Manu ilə Horasio elə hey boş-boş danışa-danışa adama bir bakal pivə içsinlər, o isə isti, tüstü və yorğunluq içində onlara qulaq asır. Mən – mənəm, mən isə – o. O, bu sözləri düşünmədən dedi, ona görə də düşünülmüşdən qat-qat çox anlam daşıyırdı, çünki onlar elə yerdən gəlmişdilər ki, orada sözlər, xəstəxanadakı dəlilər kimi heybətli və qəribə məxluqlardır, onlar öz şəxsi, əlahiddə həyatlarını yaşayır və birdən heç kəsə xəbərdarlıq etmədən uçub gedirlər: mən – mənəm, mən isə – o, o isə Manu deyil, o – Horasiondur, onun içində yerləşən, gizli hücum edən kölgə, gecələr otağın qaranlığında gizlənərək astaca yuxusuzluğun rəsmiini çəkən siqaret közü.

Talita qorxmağa başlayanda yerindən qalxıb özünə cökə və nanə çayı dəmləyirdi. Fifty fifty¹. O, çay hazırlayır və Manunun açarının kilidin içində burulmasını gözləyirdi. Manu onda «Horasio sənə tüpürmək belə istəmir» deməklə ona ürək-dirək verirdi. Bu onu incitsə də, sakitləşdirirdi. Manu onu da deyirdi ki, ola bilər, Horasionun sənə gözü düşüb (ola bilməz, belə bir şey yoxdur, o heç vaxt buna eyham da vurmayıb).

bir qaşiq cökə

bir qaşiq nanə

su qaynar olmalıdır, qaynayan kimi tökmək lazımdır, dayan, – hətta belə olsa da, o, onunçün heç nədir. Belə olduğu halda... Əgər o, onunçün heç nədirsə, niyə onda elə hey orada, otağın küncündə oturub siqaret çəkir, ya da, guya, kitab oxuyur: mən – mənəm, mən isə – o, sanki, o, ona nəyə görəsə lazımdır, məhz belə, sanki, nəyə görəsə lazımdır və beləcə, uzaqdan ona asılır, beləcə onun ruhunu çəkib sorur, ümitsizcəsinə nəyəsə nail olmağa çalışır, guya, yaxşı nəsə görəcəksən, guya, özün də yaxşı olacaqsan. Deməli, onda bu mən – mən deyiləm, mən isə – oyam. Demək, onda əksinədir: mən – oyam, çünki mən – mənəm. Talita bu əqli nəticədən bir qədər rahatlanaraq ah çəkdi, odur ki, çay da dadlı alındı.

Ancaq məsələ yalnız bunda olsaydı, hər şey çox bəsit görünərdi. Ola bilməzdi ki (nədənsə, məntiq mövcuddur), Horasionun onunla eyni zamanda həm işi olsun, həm də olmasın. Bu iki şeyin birləşməsindən üçüncü, elə bir şey əmələ gəlməliydi ki, sevgilə heç bir əlaqəsi olmasın, məsələn (sevgi haqqında düşünmək səfehlik olardı, sevgi yalnız Manuyaydı və əsrin sonunadək ona olacaqdı), nəsə ova, axtarısa oxşar, yaxud da pişiyin əli çatmayan bülbulü pusmasına bənzər qorxunc bir şey idi ki, bu zaman, sanki, vaxt durmuş, gün dayanmışdı, nəsə siçan-pişik oyunu kimi bir şey. Yarımcı parça qənd, ətri lap çöl qoxuyur. İzahatsız-filansız izləmə-gözləmə. Hətta günlərin bir günü Horasio bu mövzuda danışmaq səviyyəsinə ensə, ya tamamilə uzaqlaşacaq, ya da başına bir güllə vurmaq olacaq ki, hər halda, bu da bir izahat olardı, yaxud da bütün hallarda

izahat üçün zəmin olardı. Hər halda, indiki kimi olmazdı; mate içə-içə onlara baxsın, Manunu da mate içməyə məcbur edərək üçlükdə bitmək bilməyən ahəstə rəqs etmələrinə tamaşa etsin. «Bir halda ki, ağılıma belə parlaq fikirlər gəlir, – Talita düşündü, – gərək roman yazaydım». Ürəyi elə sıxılırdı ki, yenidən maqnitofonu yandırıb Treveler gələnədək mahnı oxudu. Hər ikisi lent yazısında Talitanın səsinin pis çıxması qənaətinə gəldilər və Treveler ona baqaulanı necə oxumağı öyrətdi. Maqnitofonu pəncərənin qabağına qoydular ki, Xekrepten də qulaq asıb qiymət versin, elə Horasio da, əgər evdədirsə, ancaq o, evdə yox idi. Xekrepten dedi ki, hər şey əladır və onlar naharı Trevelergildə, bir yerdə etməyə qərar verdilər, Talitada soyudulmuş asado vardı, Xekrepten isə salat düzəldib gətirəcəkdi. Bu fikir Talitanın çox xoşuna gəldi, bu fikirdə örtükdən, ya da çaydan üçün qızdırıcı qapaqdan nəsə vardı – bir sözlə, o nəyisə altında gizlədirdi, eynilə maqnitofon kimi, yaxud da Trevelerin özündənrazı əhvalı kimi, nəsə həll olunmuş və hazır bir şey yuxarıdan örtürdü, budur örtüdü də – ancaq məsələ burasındaydı ki, elə bu səbəbdən də, mahiyyət etibarilə hər şey əvvəlki kimi qalırdı, cökə və nanə çayına qədər olduğu kimi, fifty fifty.

(–110)

48

Təpənin yamacında – halbuki, bu təpənin yamacı-filanı yox idi, dərhal başlayırdı, odur ki, bilmək olmurdu, Təpədir, yoxsa-yox, ona görə də ən yaxşısı elə Təpənin yanında deməkdir, – balaca evlərdən və dalaşqan uşaqlardan ibarət məhəllədə bütün sorğu-suallar nəticəsiz qaldı, onlara kömək etmək istəyən, ancaq əllərindən bir şey gəlməyən qadınların təbəssümlərinə dəyib ümidsizləşdilər: insanlar mənzildən mənzilə köçürlər, sinyor, hər şey elə dəyişib ki, bəlkə, polisə gedəsiniz, orada bəlkə, kimsə nəsə bilir. Ancaq onun buna vaxtı yox idi, gəmi tezliklə yola düşəcəkdi, qoy o işin axırına çıxmasın, onsuz da onu bilə-bilə itirmişdi, indi də elə-belə soruşurdu, ümidi də lotereya bileti alan, ya da ulduz falına qulaq asan adamın ümidindən çox deyildi. Limandan qayıdıb naharadək çarpayıda uzandı.

O gecə saat ikidə onu yenidən ilk dəfə gördü. İstiydi və yüzdən çox immiqrantın xoruldayıb-tərlədiyi qapalı məkan səmanın və çayın qatı, yapışqan-nəm havasını üstünə sərdiyi kanat buxtalarının arasından daha pis idi. Oliveyra arakəsməyə söykənib buludların arasından baxan nadir tikanlı ulduzlara baxa-baxa siqaret çəkirdi. Sibilla ventilyatorun arxasından çıxdı, döşəməylə sürüyə-sürüyə əlində nəsə aparırdı və demək olar ki, birdən arxasını Oliveyraya tərəf çevirərək lyuka sarı getdi. Oliveyra yerindən tərpənmədi, o, gözəl başa düşürdü ki, gördüyü

şəxsin dalınca getməməlidir. Onun birinci dərəcədə məskunlaşan, ancaq, necə deyərlər, həyat təcrübəsi, ya da bunabənzər bir şey üçün çirkli və üfunətli göyərtəyə düşən quşlardan olduğunu düşündü. O, Sibillaya oxşayırdı, tamamilə doğrudur, ancaq bu oxşarlığı o özü daha da artırdı, çünki quduz it kimi ürəyi birdən-birə dayandı və özünü başdanxarab adlandırır yeni siqaret yandırdı.

Hətta guya, Sibillanı gördüyünü düşünməsi buna inandığı qədər acı deyildi: idarəolunmaz arzusu birdən onu təhləşüurunun dərinliyindən qoparıb onunla bir gəmidə gedən və ilk rastına çıxan qadın fiqurunu Oliveyraya göstərdi. Hələ də hesab edirdi ki, lazımi məqamda və zəruri şəraitdə yaddaşını qurdalayaraq müəyyən şeyləri melanxolik tərzdə istədiyi qədər xatırlaya və onlara siqaret kötüyünü külqabıya basdığı kimi halını pozmadan nöqtə qoya bilər. Treveler limanda onu Talitayla tanış edəndə – səbətindəki pişiklə necə də gülməli görünürdü, ancaq üzü mehriban idi, lap Alida Valli kimi, – o yenidən hiss etdi ki, öləri oxşarlıq, sanki, birdən-birə hər şeyin rəflərə səliqəylə yığıldığı hafizəsindəki yalançı bənzərişdə qatılardı, o, yaddaşından başqa bədənə və ona artıq həmişəlik xatirə sandığı baxışlarla baxan başqa sifətə keçməyə qadir olan xəyalı çıxartdı.

Xekreptenin dözülməz fədakarlığı və qapı-qapı gəzib kəşmiri parça təklif etmək kimi çətin sənəti öyrənməklə ağzınadək dolu sonrakı həftələr çoxlu pivə içməklə, küçə skamyalarında oturub hər bir epizodu detallarına qədər analiz etməklə keçdi. Təpədəki araşdırmalar davam edirdi, bununla o, öz aləmində vicdanını təmizləmiş olurdu: onu tapıb söhbət etməyə çalışmaq və həmişəlik vidalaşmaq. İş təmiz başa vurmağa, bütün ucları düylənməyə xarakterik kişi cəhdi. İndi anlayırdı ki (ventilyatorun arxasından çıxan qadının pişiyi də vardı), Təpəyə bununçün getməyib. İçində, sanki, birdən dibsiz uçurum əmələ gəldi. Konqress meydanının ortasında dayanıb özündən soruşdu: «Sən buna axtarış deyirsən? Və özünü azad hesab edirsən? Heraklit kimi? Təkrarla görüm, azadlığın hansı dərəcələri var, mən də gülüm. Hə, qardaş, sən qıfdasan və səni sorurlar». O, bəlkə də, bu kəşflə özünü çarəsizcəsinə alçalmış hiss edərək sevinirdi, ancaq onu haradasa mədəsində hiss etdiyi dumanlı məmnunluq rahatsız edirdi, bədənin verdiyi məmnuniyyətdən doğan bu pişik reaksiyası o, ruhun tələbatını ələ salıb güləndə baş verir və məhz bu zaman bu razılıq hissi yaranır və qabırğalarının arasında, qarnında və ayaq pəncələrində yumaq kimi rahatca yığılır. Ancaq bəla burasıdaydı ki, qəlbinin dərinliyində o, bu hissdən, qayıtmasından, daim yolda olmasından məmnun idi, halbuki bu yolun hara apardığı haqda təsəvvürü belə yoxdu. Ancaq bu məmnunluqdan savayı – aydın başa düşməyə ümid etməmək kimi – ifadə olunmaq istəyən nəşə onu yandırır, ondan üzülmək istəyirdi, getdikcə artan bu məmnunluq işə həmin nəşəni tənəlcəsinə itələyir və uzaqlaşdırırdı. Ara-sıra Oliveyra özünü bu çəkişmənin tamaşaçısı kimi hiss edir, hiyləgərcəsinə bitərəflik göstərərək nə bu, nə də o biri tərəfi qəbul etmirdi. Elə bu minvalla da sirk yarandı, don Kresponun həyatindəki mətə məclisləri, Treveler tanqosu meydana çıxdı ki, bütün bu aynalarda Oliveyra gözünün ucuyla özünə baxırdı. Hətta dəftərində Xekreptenin oxumağa cürət etməyib komodon siyirməsində saxladığı bəzi qeydlər də aparmışdı. Tədricən anlamağa başladı ki, Təpəyə səfər ona görə alındı ki, məhz bunun nəticəsində o, əvvəlcədən güman etdiyi fərziyyələrində yanıldı. Onun Sibillanı sevməsi

anlayışı nə iflas, nə də əski qaydaların təsdiqi demək idi; öz obyekt olmadan keçinə bilən, heç bir şeylə qidalanmayan sevgi, bəlkə də, ani şiddətlə əridib qovuşduran başqa gücə malikdir, bir də görərsən ki, haçansa bədənin pivədən və kartof qızartmasından şişib dağılan bu daxili məmnunluğu puç edər. Yumruğunu masaya çırparaq, havanı isə şiddətli fitiylə deşərək istifadə etdiyi sözləri dəftərə yazanda sancılایana qədər gülürdü. Axırda Treveler pəncərədən başını içəri soxub bir az sakit olmağını xahiş edirdi. Bəzən də, fiziki iş görməklə ruhunu sakitləşdirirdi, məsələn, mismarları düzəldir, yaxud aqava sisal liflərini açaraq onlardan zərif labirint hörür, sonra onları lampanın abajuruna yapışdırırdı. Xekrepten onları çox bəyənirdi. Yoxsa, məhəbbət yüksək zənginlik və varlığın hədiyyəsi deməkdir; yalnız əlindən buraxdıqdan sonra onun bumeranq effektindən xilas ola bilsən, ona həmişəlik yox olmaq imkanı verib özünsə bu kələ-kötür gerçəkliyin bütün rüzgarlarına açıq olan bu yeni pillədə yenidən tənha qalmağa tab gətirərsən. Sevginin obyektini məhv etmək, kişini yoldan çıxaran qədim ehtiras, dayanacaqda yubanmamaq üçün verilən haqq; deməli, Faustun uzaqlaşan ana yalvarmasının heç bir anlamı yoxmuş, əgər həmin an masanın üzərində uzun müddət hərəkətsiz qalan boş stəkan kimi özü yubanmasa. Və bunun kimi şeylər, bir də acı mate.

Düşüncələrdə və həyatda nizam yaratmaq, harmoniyanı təşkil etmək kimi münasib sxemi tərtib etmək necə də asandır. Adi riyakarlıq, keçmişi həyat təcrübəsi səviyyəsinə çatdırmaq, sifətdəki qırıqların və əski görkəmin içindəki mənanı çıxarmaq yetər. Qırx ili adlayan həyatı boyu o gülməyi və susmağı belə öyrənmişdi. Budur, artıq göy kostyumunu geyinib gümüşü gicgahlarını yaxşı-yaxşı darayırsan və rəsm sərgisində peyda olur, ya da dünyayla barışaraq «Sade»yə, yaxud «Riçmond»a girirsən. Təmkinli skeptisizm, uzaqlardan gəlmiş insan görünüşü, kamilliyə, nikaha və nahardakı, ya da qeyri-kafi qiymət yazılmış gündəlik üzərindəki atalıq qayğılarına ədəbli giriş. Sənə ona görə deyirəm ki, mən bu həyatı yaşamışam. Axı mən bütün dünyanı gəzmışəm. Mən balaca oğlan olanda. Onlar hamısı birdir, mən sənə deyirəm. Mən sənə təcrübəmə əsasən deyirəm, oğlum. Sən hələ həyatı bilmirsən.

Bax bu gülməliydə və keçib getdi, ancaq bundan da pis ola bilərdi: bütün düşüncələrə idola fori1 təhlükəsi var, sözlər məqsədi təhrif edə bilər, daşlaşmış həqiqətlər sadəliyə təhlükədir və yorğunluqdan jiletinin cibindən ağ kapitulyasiya bayrağını qaldırırsan. Ola bilərdi ki, satqınlıq mütləq tənhalıqla nəticələnsin, şahidsiz və yoldaşsız tənhalıqla, öz-özünə baş-başa qalasan, özünü hər necə olursa-olsun şəxsi öhdəliklərin və dramatik təəssüratların bəri tərəfində güman edəsən, etik işgəncənin bəri tərəfində özünü hansısa irqə, uzaq başı hansısa xalqa və ya millətə bağlı biləsən. Və belə olduqda – zahirən tam azad və heç kəsə hesabat verməyən – oyundan çıxıb, yol ayrıcından dolanbac yollardan birini zəruri və tək doğru yol elan edərək onunla gedəsən. Sibilla bu yollardan biri, ədəbiyyat digəriydi (dəftəri dərhal yandırmaq lazımdır, hətta Xekrepten buna çox üzülse də), biri də pozğun həyat tərzidir və əla kəsiyi olan dövrə üzərində düşüncələr də həmçinin. Korrentes küçəsindəki qəlyanaltıxananın qarşısındakı min üç saylı evin yanında dayanan Oliveyra böyük suallar verməyə başladı: «Nə oldu – yol ayrıcındakı təkər topu kimi elə belə də qalaq? Əgər bu yolla vahid məqsəd – yolda olmaq naminə gedirsənsə, onda, guya, bütün yolların yalan olduğunu bildiyini bilmək və düşünmək nəyə lazımdır? Biz Buddalar

deyilik, çə, bizim burada altında şanagüllə pozasında otura biləcəyimiz ağaclar da yoxdur. Bismillah eləməmiş, polis başının üstünü kəsdirib cərimə edəcək».

Vahid məqsəd – yolda olmaq naminə getmək. Bu boyda da söz uçurumu olar (hələ bu «u» hərfi: uçqun, uçqu, uzunqulaq), nəticəsi də dumanlı təsəvvürdən başqa bir şey deyil. Bəli, bu fikri yaxşıca götür-qoy etmək lazımdır. Beləliklə, Təpəyə səfərin, hər halda, bir anlamı vardı, çünki bundan sonra Sibilla artıq itirilmiş obyekt statusundan qurtulub yenidən mümkün qovuşma obrazına çevrildi, lakin artıq bundan sonra bu, ya o tərəfə onunla yox, ondan hərəkət etmək lazım gələcək; onun uğrunda, ancaq onsuz. Manu da, sirk də, son günlər durmadan müzakirə etdikləri dəlixana haqqında bu qəribə fikir də – bütün bunların öz mənası vardı. Çünki bütün bunlar ekstrapolyasiya olunmuşdu, metafizik zamanda qaçılmaz ekstrapolyasiya, doğrusu, bu şirin sözü deməyə adamın dili də dönmür. Oliveyra ağzını yandıra-yandıra pizza yeməyə başladı, o həmişə ac olanda belə edir və dərhal da özünü yaxşı hiss edirdi. Dövrə neçə dəfə, neçə tində, neçə kafedə, neçə şəhərdə belə başa çatmışdı, neçə dəfə o, bu nəticəyə gəlmişdi və özünü yaxşı hiss etmişdi və inanmışdı ki, yeni həyata başlaya bilər, məsələn, o sarsaq konsertə getməyə vadar olduğu axşamkı kimi, sonra da... Sonra bir leysan tökdü ki, gəl görəsən, vəssalam, boş yerə qurdalamağın nə mənası var. Talitayla olduğu kimi – qurdaladıqca qurd çıxır. Bu qadın artıq onun ucbatından əzab çəkməyə başlamışdı, qorxulu bir şey yox idi, sadəcə, o peyda olandan sonra Talitayla Treveler arasında, görünür, çox şey dəyişdi, uydurma və hesaba alınmayan bir yığın xırda-xuruş birdən-birə tündləşdi və ispan qovurması kimi başlanan yemək, a-lya Kyerkeqor sousunda siyənək balığına döndü, hələ bu yaxşıdır. Küçəyə taxta atılan gün nizam-intizama qayıdış oldu, ancaq Treveler Oliveyraya onların məhəlləsindən, onların həyatından yox olmasını demək fürsətini əldən buraxdı, o nəinki heç bir söz demədi, hətta ona sirkdə iş də tapdı, bu isə o deməkdir ki... belə olduğu halda odəfəki kimi əzab çəkmək səfehlik olardı: bir leysan töküldü ki, gəl görəsən. Maraqlıdır, görəsən, Bert Trepa hələ də royalda çalışır?

(–111)

Talita ilə Treveler elə hey məşhur olan və kölgədə qalan dəlilər haqqında danışdılar, indi də deyirdilər ki, Ferraquto klinikanı alan kimi sirki öz pişiyi və yerdə qalan bütün əmlakıyla birlikdə Suares Melian adlı birinə verəcək. Onların, xüsusən də Talitanın fikrincə, sirkin klinikaya dəyişdirilməsi özünəməxsus bir irəliləyişdir, ancaq bu optimizmin səbəbləri Trevelərə o qədər də aydın deyildi. Məsələnin aydınlaşmasını gözləyə-gözləyə onlar həyəcanla pəncərəyə və ya küçə qapısına yaxınlaşıaraq sinyora Qutuzzo, don Bunçe, don Krespo ilə, hətta yaxınlıqda olsa, Xekreptenlə öz təəssüratlarını bölüşürdülər. Bəla burasındaydı ki, məhz bu günlər hamı

inqilabdan, Kampo-de-Mayonun üsyan edəcəyindən danışdı və bu, insanlara Trelyes küçəsindəki klinikanın alınmasından daha mühüm görünürdü. Axırda Talitayla Treveler rahat olmaq üçün psixiatriya dərslərini oxumağa girişdilər. Həmişəki kimi, xırda bir şey onların mübahisə etməsinə səbəb olurdu, ördək günü isə mübahisə elə qızıxdı ki, Yüz Peso qəfəsdə hiddətləndi, don Krespo isə sol əlinin şəhadət barmağını sol gicgahına qoyub mənalı tərzdə burmaq üçün tanışlardan birinin gəlməsini gözlədi. Belə hallarda mətbəxin pəncərəsindən ördək lələklərinin kəsif qoxusu yayılır, qapılar çırpılır, yalnız nahara doğru səngiyən kəskin mübahisələr düşürdü və bu şəraitdə ördək tamamilə, son xırıltıya qədər yeyilirdi.

«Mariposa» kanyası ilə qəhvə saatı gəlib çatanda sakitlik və əmin-amanlıq onları sanballı kitablara, bir göz qırpmında alınmış ezoterik jurnallara, indi onların yeni həyata prelyudiya hesab etdikləri üçün əldə etməyi zəruri saydıqları bu kosmoloji incilərə meyilləndirdi. Həm də ara vermədən dəlillərdən danışdılar, Trevelerlə Oliveyra həтта o qədər xırdalığa getdilər ki, köhnə kağızlar tapıb çoxdan unudulmuş fakültəni qaçaraq ziyarət etdikləri zamanlar birlikdə toplamağa başladılar, sonra isə ayrı-ayrılıqda davam etdirdikləri nadir kolleksiyalarının bir hissəsini nümayiş etdirdilər. Nahardan sonrakı vaxtı onlar bu sənədləri oxumaqla keçirirdilər və Talita «Renoviqo»-nun (Meksikada «Lümen» nəşriyyatının buraxdığı ispan-amerikan dilində ikidilli qəzet, bu qəzetdə xeyli dəli çox uğurlu fəaliyyət göstərirdi) bir neçə sayı sayəsində bu məclisdə iştirak hüququ qazanırdı. Sirk praktik olaraq Suares Melianın əlinə keçdiyi üçün Ferraqutodan aralıq xəbər çıxırdı və deyilənə görə, klinikanı onlara martın ortasında təhvil verəcəkdilər. Ferraquto sayan pişiyi görmək üçün iki dəfə sirkdə peyda olmuşdu, görünür, onunla ayrılığa tab gətirə bilmirdi və hər dəfə satın aldığı böyük əmlakdan, hər kə-sin ü-zə-ri-nə dü-şə-cək bö-yük mə-s-ul-iy-yət-dən danışdı (ah!). Talitaya, demək olar ki, apteki həvalə edəcəkdilər, odur ki, zavallı qız toz dərman düzəltmə sənətini öyrəndiyi vaxtlar etdiyi köhnə qeydləri vərəqləyərək əsəbiləşirdi. Oliveyra ilə Treveler onu əllərindən gəldiyi qədər ələ salırdılar, ancaq sirkə gələndə özləri də qəflətən məyus olur, adamlara və sayan pişiyə ələ baxırdılar ki, guya, sirk dünyanın ən maraqlı müəssisələrindən biriymiş, fəqət onlar bunu vaxtında anlaya bilməyiblər.

– Burada hamı bir nəfər kimi dəlidir və onlar hamıdan qat-qat təmizdirlər, – Treveler deyirdi. – Müqayisə belə yersizdir, çə.

Oliveyra qəlbinin dərinliyində eyni şeyi düşündüyünü deməyə ürək etməyib çiynlərini çəkir və baxışlarını yuxarı, günbəzin altına yönəldərək tənbel-tənbel dumanlı düşüncələrə dalırdı.

– Sən, əlbəttə, görməzsən, bütün dünyanı gəzmisən, – Treveler mızıldandı. – Mən də gəzmisəm, ancaq əsasən buralarda.

Və o, əllərini qabağa uzadırdı, sanki, Buenos-Ayresin konturlarını cızırdı.

– Mənim necə gəzdiyimi bilirsən... – Oliveyra cavab verdi.

Belə danışmağa başlayan kimi onları gülmək tuturdu və mane olduqları tamaşaçılar onlara baxmağa başlayırdılar.

Səmimi olanda hər üçü yeni vəzifələrinə hazır olduqlarını etiraf edirdilər. Ancaq, məsələn, «La Nasyon»un bazar günü sayı onları kədərləndirirdi, bu kədəri yalnız kinoteatrların qarşısında, yaxud köşklərdə «Rider Daycest»ə növbə olanda yaşadıkları məyusluqla müqayisə etmək olardı.

– Getdikcə əlaqələr daha çox qırılacaq, – Treveler peyğəmbərlik etdi. – İstəyirsən, lap bar-bar bağır.

– Polkovnik Flappa dünən axşam bağırdı, – Talita cavab verdi. – Nəticədə – mühasirəyə düşdü.

– Bu, bağırtdı deyildi, həyatım, ölümqabağı xırıltıydı. Mən İriqoyenin xəyal etdiyi şeylərdən danışiram, tarixi əhəmiyyət kəsb edən şeylərdən, o şeylərdən ki, qabaqcadan xəbər verilmişdi, insan övladının ümidlərindən, o şeylər ki, onları burada gözləməyinə dəyməz.

– Sən eynilə o-nun kimi danışmağa başlamısan, – Talita təşvişlə ona baxaraq və sınaıçı baxışlarını gizlətməyə çalışaraq dedi.

O isə sirkə getməkdə davam edir, axır vaxtlar imkanı daxilində Suares Meliana kömək edir və hər şeyin onunçün bu qədər mənasız olduğuna yalnız təəccüblənirdi. Hiss olunurdu ki, öz manasının qalan hissəsini o, elə hey klinika haqqında düşünərək həyəcanlanan Talita ilə Trevelərə verirdi; bu günlər o yalnız sayan pişiklə oynamaqdan əsl həzz ala bilirdi, pişik də ona xüsusi incə münasibət göstərir, onu nəşələndirmək üçün sayırdı. Ferraquto pişiyin küçəyə yalnız səbətdə və eynilə Okinava savaşında istifadə olunmuş fərqləndirici boyunduruqla çıxarılmasını ciddi şəkildə əmr etsə də, Oliveyra pişiyin duyğularını çox gözəl anladığından sirkədən azca aralanan kimi səbəti etibar etdiyi dükanlardan birinə verir və zavallı heyvanın boynundan boyunduruğu açıb boş konserv bankalarına tamaşa etmək üçün körpüyə yollanır, ya da peçenye çeynəməyə (ən sevimli məşğuliyyət) gedirdilər. Bu gümrəhlaşdırıcı gəzintilərdən sonra Oliveyra don Kresponun həyatında təşkil olunmuş əyləncə məclislərini və qış üçün ona daha çox isti paltar toxumağı arzulayan Xekreptenin nəvazişlərini ağrısız yola verə bilirdi. Alqı-satqının şanlı tarixini Trevelərə xəbər vermək üçün Ferraqutonun pansiona zəng etdiyi o axşam onlar üçlükdə oturub «Renoviço» jurnalının nüsxəsi vasitəsilə şad-xürrəm ispan-amerikan dili sahəsində öz biliklərini təkmilləşdirirdilər. Klinikada onları ciddi məsələlərin, elmin, fədakarlığın və bunabənzər şeylərin gözləməsindən, demək olar ki, məyus oldular.

– Fəciəsiz həyat nə həyətdir? – Talita şanlı ispan-amerikan dilində oxudu.

Sinyora Qutuzzo polkovnik Flappa və onun tankları haqqında son xəbərlərlə gəlib çıxanadək hər şey beləcə davam etdi və nəhayət, real və konkret bir şey vətənpərvərlik duyğularının təsirindən keflənmiş xəbərçinin heyratinə rəğmən bütün troitsanı süpürüb apardı.

Avtobus dayanacağından Trelyes küçəsinə iki addım olardı, daha doğrusu, üç məhəllə keçib bir az da getmək lazım idi. Talita ilə Treveler peyda olanda artıq Ferraquto öz inzibatçısı ilə oradaydı. Böyük alqı-satqı iki pəncərəsi xəstələrin ətrafında gəzişdikləri kiçik fəvvarənin suyunun gah qalxdığı, gah da yendiyi həyət-bağçaya açılan birinci mərtəbədəki zalda həyata keçirilirdi. Talitayla Treveler zala düşməmişdən qabaq aşağı mərtəbənin koridorundan və otaqlarından keçməli oldular ki, yolda bir neçə xanım və cənab düzgün kastil ləhcəsində onları sorğu-suala tutaraq bir qutu fərqli siqaret istədilər. Onları müşayiət edən sanitar, görünür, bu intermediyanı tamamilə normal qarşıladı, ancaq şərait ilk tanışlığa heç də yaramırdı. Böyük alqı-satqının baş tutacağı zala onlar, demək olar ki, siqaretsiz təşrif buyurmuşdular və Ferraquto heç bir təmtəraqlı söz demədən onları inzibatçıya təqdim etdi. Oliveyra başa düşülməsi mümkün olmayan sənədin oxunuşu yarıya çatanda peyda oldu, odur ki, hər şeyin qaydasında olduğunu və heç kəsin heç bir şey anlamadığını ona yarıpıçıltı və əl-qol hərəkətləri ilə anlatmaq lazım gəldi. Talita ona qısa şəkildə zala necə gəlib çıxmalarını danışdı, tşş-tşşş, Oliveyra ona təəccüblə baxdı, çünki o, çox asanlıqla vestibülə, vestibüldəki yeganə qapıdan isə zala daxil olmuşdu. O ki qaldı direktora, o, ciddi qara kostyum geyinmişdi.

Hava çox isti idi, hər saatbaşı hava haqqında məlumatı, onun ardınca isə Kampo-de-Mayo üsyanı və polkovnik Flappanın sərt tədbirləri haqqında rəsmi təkzibləri oxuyan diktorların səsi olduqca boğuc çıxırdı. Altıya beş dəqiqə qalmış inzibatçı sənədin oxunuşunu dayandıraraq, özünün əvvəlcədən üzr istəyərək dediyi kimi, hadisələrlə kontaktda olmaq üçün yapon tranzistorunu işə saldı. Oliveyra bu frazaya dərhal vestibüldə nəyisə unuduğunu bildirən klassik jestlə reaksiya verdi (düşündü ki, inzibatçı onun bu hərəkətini də hadisələrlə kontaktda olmanın formalarından biri kimi qəbul edə bilər) və Trevelerlə Talitanın ona sarı yönələn baxışlarına əhəmiyyət vermədən yaxındakı qapı (bu onun girdiyi qapı deyildi) vasitəsilə zaldan çıxdı.

Sənəddən tutduğu bir neçə cümlədən o başa düşmüşdü ki, klinika onlardan aşağıda olan dörd mərtəbədə və həyət-bağçanın içərilərindəki fligeldə yerləşir. Ən yaxşısı həyət-bağçada gəzişməkdir, əgər oranın yolunu tapsa, ancaq belə bir fürsət olmadı, çünki heç beşcə metr getməmişdi ki, yüngül köynək geymiş gülümsər bir oğlan ona yaxınlaşıb əlindən tutdu və əlini uşaq kimi yelləyə-yelləyə çoxlu qapının, eyni zamanda yük lifti qapısının olduğu koridorla apardı. Dəli ilə əl-ələ tutub klinikanı dolaşmaq fikri Oliveyranın çox xoşuna gəldi; əvvəlcə o, bir siqaret çıxarıb yol yoldaşı olan ziyalı görkəmli cavan oğlana uzatdı; o, siqareti alıb məmnun halda fit çalmağa başladı. Tezliklə məlum oldu ki, cavan oğlan sanitardır, Oliveyra da dəli deyil, ancaq bu şəraitdə belə anlaşılmazlıqların olması adi şeydir. Ən adi hadisədir və heç bir şey vəd etmir; mərtəbələri gəzə-gəzə Oliveyra ilə Remorino dostlaşdılar və məlum oldu ki, klinikanın daxili topoqrafiyası yerdə qalan personalın ünvanına məzəli əhvalatlar, zəhərli hücumlarla zəngindir, halbuki onlar özləri də bir-birindən ehtiyat edirdilər. Onlar doktor Ovexeronun öz ağ siçanlarını və Monika Vittinin şəklini saxladığı otağındaydılar ki, çəpgöz bir oğlan qaçaraq gəlib Remorinoya dedi ki, əgər onun yanındakı sinyorun adı sinyor Horasio Oliveyradırsa, onda və s. və i.ə. Oliveyra köks ötürüb iki mərtəbə aşağı düşdü və yenidən böyük alqı-satqının gerçəkləşdiyini zala daxil oldu; bu zaman sənəd Kuka Ferraqutonun klimakterik qaydaları və

Trevelerin saymazyana əsnəmələrinin müşayiətilə finişə doğru sürünməkdəydi. Oliveyra üçüncü mərtəbənin koridoruna dönən yerdə gördüyü çəhrayı pijamanı xatırladı – bir qoca, sanki, ovcunda yatmış göyərçini tumarlaya-tumarlaya divara qısılaraq gedirdi. Bu zaman Kuka Ferraquto movultuya bənzər bir səs çıxartdı.

– Necə yəni imzalamalıyıq o'key?

– Sussana, əzizim, – direktor dedi. – Sinyor demək istəyir ki...

– Əlbəttə, – Kuka ilə hər zaman ümumi dil tapan və ona kömək etmək istəyən Talita dedi. – Klinika təhvil verildəndə xəstələrin də razılığı nəzərə alınmalıdır.

– Bu lap ağılsızlıqdır, – Kuka lap ad hoc1 dedi.

– Bilirsinizmi, sinyora, – inzibatçı bekar əliylə jiletini düzəldərək dedi. – Bizim xəstələr xüsusi xəstələrdir və hazırkı şəraitdə Mendes Delfino qanunu daha çox yerinə düşür. Ailələri artıq razılıq vermiş səkkiz-on xəstə istisna olmaqla, digərləri ömür boyu dəlixanadan-dəlixanaya qaçanlardır, əgər təbir caizsə, heç kəs onlara görə cavabdehlik daşımır. Mendes Delfino qanunu inzibatçıya bu şəxslərin şüurunun aydınlaşma dövründə onlardan klinikanın yeni sahibkara verilməsiylə razı olub-olmadıqlarını soruşmaq səlahiyyəti verir. Bax burada bu maddələr qeyd olunub, o, Beşinci fəslindən nişanlar sallanan qırmızı cildli kitabı göstərərək əlavə etdi. – Oxuyun, vəssalam.

– Mən də belə bilirdim, – Ferraquto dedi, – bu proseduru dərhal yerinə yetirmək lazımdır.

– Bəs mən sizi niyə çağırıbmışam? Siz sahibkarsınız, bu sinyorlarsa şahiddir, indi xəstələri çağıracaq və bu gün hər şeyi bitirəcəyik.

– Ancaq burası da var ki, – Treveler dedi, – qanun bunu ancaq şüurun aydınlaşdığı dövrdə etməyə icazə verir.

İnzibatçı təəssüflə ona baxıb zıncırovu cingildətdi. Remorino içəri girib Oliveyraya göz vurdu və uzun siyahını masanın üzərinə qoydu. Stulu masanın yaxınına çəkib fars cəlladı kimi əllərini sinəsində çarpazladı. Ferraquto ağıllı görkəm alaraq siyahıya daldı və inzibatçıdan lap aşağıda razılıq imzası lazım olub-olmadığını soruşdu, inzibatçı cavab verdi ki, indi onlar xəstələri əlifba sırasıyla çağıracaq və göy rəngli diyircəkli «Birome» qələmiylə imza atmalarını xahiş edəcəklər. Hazırlıqlar yüksək səviyyədə getsə də, Treveler əndişələndiyini ifadə etdi: birdən xəstələrdən kimsə imza atmaz, ya da nəsə gözlənilməz bir hərəkət edir. Kuka ilə Ferraquto onu açıq-aşkar dəstəkləməsələr də, sözlərinə olduqca diqqətlə yanaşdılar.

Budur, Remorino qırımından yetərincə qorxduğu bəlli olan qocayla peyda oldu, qoca inzibatçını görən kimi qərribə tərzdə təzim etdi.

– Pijamada! – Kuka heyrtləndi.

– Sən ki gələrkən onları gördün, – Ferraquto dedi.

– Onlar pijamada deyildilər. Başqa şey geyinmişdilər, daha çox...

– Sakit, – inzibatçı dedi. – Bura gəlin, Antunyes, Remorinonun göstərdiyi yerdən qol çəkin.

Qoca diqqətlə siyahıya baxdı, Remorino isə «Birome»ni ona uzatdı. Ferraquto cib dəsmalını çıxarıb yüngülcə toxunmaqla alınının tərini quruladı.

– Bu, səkkizinci səhifədir, – Antunyes dedi, – mənsə, mənə elə gəlir ki, birinci səhifəyə qoy çəkməliyəm.

– Bax buradan, – Remorino ona hara imza atmağın lazım olduğunu göstərdi. – Çək gedək, yoxsa qəhvəli süd soyuyar.

Antunyes qəşəng bir imza atdı, sonra toplaşanları salamlayıb Talitanı heyran qoyan nazlı addımlarla uzaqlaşdı. İkinci pijama qat-qat yoğun idi, o, masanın ətrafında dövrə vuraraq əlini inzibatçıya uzatdı, ikinci onun əlini könülsüzəcə sıxaraq soyuqqanlıqla siyahıdakı yerini göstərdi.

– Siz işin nə yerdə olduğunu bilirsiniz, odur ki, imzalayın və palatanıza gedin.

– Mənim palatam süpürülməyib, – gonbul Pijama dedi.

Kuka sanitariya və gigiyena nöqsanlarını öz-özlüyündə qeyd etdi. Remorino «Birome»ni gonbul Pijamaya vermək istədi, ancaq o almadı.

– Sizin palatanı elə bu dəqiqə süpürəcəklər, – Remorino dedi. – Qol çəkin, don Nikanor.

– Heç vaxt, – gonbul Pijama dedi. – Bu, tələdir.

– Nə danışırırsınız, nə tələ, – inzibatçı dedi. – Doktor Ovexero sizə işin nə yerdə olduğunu izah edib. Siz imza atırsınız və sabahdan etibarən iki porsiya südlü sıyıq alacaqsınız.

– Bir halda ki, don Antunyes razı deyil, mən qol çəkməyəcəyəm, – gonbul Pijama dedi.

– O elə indicə qol çəkdi, sizin qabağınızca. Baxın.

– İmza aydın deyil. Bu onun imzası deyil. Siz onu elektroşokla imza atmağa məcbur etmisiniz. Don Antunyesi öldürmüşünüz.

– Onu bir də gətirin, – inzibatçı Remorinoya əmr etdi, ikinci çaparaq otaqdan çıxdı və Antunyeslə geri qayıtdı. Gonbul Pijama sevincək qışqırdı və Antunyesə yaxınlaşıb əlini sıxdı.

– Razı olduğunuzu təsdiq edin ki, o da qorxmadan imza atsın, – inzibatçı dedi. – Tez olun, yoxsa artıq gecdir.

– Qorxma, oğlum, qol çək, – Antunyes gonbul Pijamaya dedi. – Nə edirsən-et, onsuz da başından basacaqlar.

Gonbul Pijama qələmi əlindən saldı. Remorino deyilərək onu qaldırdı, inzibatçı isə qəzəblə yerindən qalxdı. Gonbul Antunyesin arxasında gizlənərək titrəyir və pijamasının qollarını yellədirdi. Qapı döyüldü və Remorino onu açmağa macal tapmamış zala çəhrayı kimono geyinmiş bir sinyora daxil oldu, heç bir söz demədən birbaşa siyahıya yaxınlaşıb ona bütün bucaqlar altında elə baxdı ki, sanki, siyahıya deyil, qızardılmış donuza baxırdı. Özündənrazi halda dikəlib ovcunu siyahının üzərinə qoydu.

– And içirəm ki, – sinyora dedi, – həqiqəti və yalnız həqiqəti söyləyəcəyəm. Sizsə, don Nikanor, mənə yalan danışmağa imkan verməyin.

Gonbul Pijama ehtirasla başını tərpedib dərhal «Birome»ni Remorinonun əlindən aldı, hara gəldi elə qol çəkdi ki, heç kəs gözünü qırpmaya belə macal tapmadı.

– Ay səni öküz, – inzibatçının pıçıltısı eşidildi. – Remorino bax gör o necə qol çəkdi. İndisə sizsiniz, sinyora Şvitt, bir halda ki, buradasınız. Remorino ona göstər.

– Əgər sosial şərtlər yaxşılaşdırılmasa, mən heç bir yerə imza atmayacağam, – sinyora Şvitt dedi. – Qapıları və pəncərələri mənəvi ehtiyaclara açmaq lazımdır.

– Mən otağında iki pəncərə olmasını istəyirəm, – gonbul Pijama dedi. – Don Antunyes isə vata və başqa şeylər almaq üçün frank-İngilis mağazasına getmək istəyir. Buralar çox qaranlıqdır.

Oliveyra başını azca döndərdikdə Talitanın ona baxıb güldüyünü gördü. Hər ikisi bilirdi ki, ikisi də bütün bunların axmaq bir komediya olduğunu düşünür; bu gonbul Pijama da, qalanları da onların özləri kimi başdanxarablardır. İyrənc aktyorlardır, onlar heç dəliyə oxşamağa cəhd də etmirdilər, hətta ümumi psixiatriya kitabını oxumağa macal da tapmamışdılar. Məsələn, çantasını ikiəlli bağrına basıb kresloda oturan Kuka öz-özünün ağasıdır, kağıza qol çəkəndən sonra nəşə tələb etməyə – deyəsən, sinyora Şvittin əl-qolunu ölçərək uzun-uzadı izahat verdiyi hansısa köpəyin öldürülməsiylə bağlı – başlayan üç nəfər həmişə bu Kukadan qat-qat normal insanlardır. Gözlənilməz heç bir şey yox idi, hər şey adi qaydada, dayanıqsız və uzunçuluqla müşayiət olunan münasibətlər əsasında baş verirdi, heç inzibatçının qəzəbli replikaları da frank-İngilis mağazasıyla bağlı təkrarlanan şikayətlərə, tələblərə və ərizələrə aydınlıq gətirmirdi. Beləcə,

Remorino bir-birinin ardınca Antunyesi, gonbul Pijamanı gətirdi, sonra sinyora Şvitt nifrətlə öz imzasını qoydu, sonra zəif alovu xatırladan çəhrayı flanel geymiş nəhəng daxil oldu, o, bir dəri, bir sümük idi, onun ardınca da acıqlı-qəşəng yaşıl gözləri olan qar kimi ağappaq oğlan uşağı. Sonuncular o qədər də müqavimət göstərmədən imza atdılar, ancaq görünür, tədbirin sonunadək zalda qalmağı qət etmişdilər. Mübahisə yaratmaq istəməyən inzibatçı onlara küncdə oturmalarını əmr etdi, Remorino isə növbəti iki nəfəri – qəşəng budları olan bir qızı və gözlərini döşəmədən ayırmayan qarabuğdayı kişini gətirdi. Xəstələrin yenidən itin öldürülməsini tələb etmələri toplaşanları bir daha təəccübləndirdi. İmza atdıqdan sonra qız qapıdan çıxanda balerina kimi təzim etdi. Kuka Ferraqutonun başının incə hərəkətiylə ona cavab verməsinə Talitayla Treveler özlərini saxlaya bilməyib pıqqıldadılar. Artıq siyahıda on nəfərin imzası vardı, Remorino isə yenilərini gətirməkdə davam edir və hər dəfə salamlaşmalara diqqət yetirirdi, bəzən mübahisə düşür, sonra kəsilirdi, personajlar bir-birini əvəz edirdilər, siyahıya isə yeni imza düşürdü. Artıq səkkizin yarısıydı, Kuka pudraqabını çıxarıb klinikanın yeni direktoru kimi özünə əl gəzdirməyə başladı; madam Küri ilə Edvic Feyerin ortasında bir şey. Talitayla Treveler yenidən qıvrılmağa başlamışdılar, Ferraquto isə narahatlıqla gah siyahıya, işlərin necə getməsinə, gah da inzibatçıya baxırdı. Səkkizə iyirmi dəqiqə qalmış növbəti pasiyent qadın bəyan etdi ki, iti öldürməyincə heç yerə qol çəkən deyil. Remorino ona söz verdi, özü isə Oliveyraya göz vurdu, Oliveyra da onun etimadını qiymətləndirdi. İyirmi xəstə artıq gəlib keçmiş, qırx beşi qalmışdı. İnzibatçı elan etdi ki, daha dolaşmaq olanlar artıq imza atıblar (elə belə də dedi), ona görə də başqa otağa keçib pivə içə və son xəbərlərlə tanış ola bilərsiniz. Qəlyanaltı edərkən onlar psixiatriyadan və siyasətdən danışdılar. İnqilab hökumət qüvvələri tərəfindən boğuldu, başçılar Luxnaya təslim oldular. Doktor Nerio Roxas indi Amsterdamda konqresdədir. Pivəyə isə söz ola bilməz.

Doqquzun yarısında qırx səkkiz imza atılmışdı. Hava qaralırdı, zəif havası siqaret tüstüsündən, küncələrə toplaşmış adamların nəfəsindən və öskürəyindən qatılaşmış və ağırlaşmışdı. Oliveyra küçəyə çıxmaq istədi, ancaq inzibatçı çox sərt və amansız idi. Sonuncu üç nəfər qida rejimində dəyişiklik (Ferraquto, Kukaya qeyd etməsini işarə etdi, bircə bu çatmırdı, klinikada yemək qüsursuz olmalıdır) və itin öldürülməsini tələb etdilər (Kuka barmaqlarını italyansayağı qatlayıb əlini qaldırdı və Ferraqutoya göstərdi, Ferraquto karıxmış halda başını silkələyib inzibatçıya baxdı, o isə çox yorulduğundan şirniyyat jurnalı vasitəsilə ondan gizləndi). Əlində daim göyərçin gəzdirən qoca (o, quşu durmadan tumarlayır, sanki, yatızdırmaq istəyirdi) içəri girəndə araya uzun sükut çökdü, hamı onun əlində hərəkətsiz dayanan göyərçinə baxıb acıyırdı ki, qoca imza atmaq üçün Remorinonun əlindən «Birome»ni alanda göyərçini sığallamağına ara verməli olacaq. Qocanın ardınca əl-ələ tutmuş iki bacı girdi, onlar elə kəndardaca itin öldürülməsini, saxlama şəraitinin yaxşılaşdırılmasını tələb etdilər. İtin adını eşidən kimi Remorino güldü, Oliveyra isə əlinin tərlədiyini hiss edib ayağa qalxdı və Trevelərə dedi ki, çıxıb bir az gəzişəcək, lap az və dərhal da qayıdacaq.

– Siz qalmalısınız, – inzibatçı dedi. – Siz şahidsiniz.

– Mən klinikada olacağam, – Oliveyra dedi. – Mendes Delfino qanununa nəzər salsanız, orada belə bir hal nəzərdə tutulub.

– Mən də səninlə gedirəm, – Treveler dedi. – Beş dəqiqədən sonra qayıdırıq.

– Uzağa getməyin, – inzibatçı dedi.

– Təbii ki, – Treveler dedi. – Gedək, qardaşım, mənəcə, bağçaya düşsək yaxşı olar. Haradan ağılıma gələrdi ki, belə olacaq, lap həvəsdən düşdüm.

– Birmənalı darıxdırıcıdır, – Oliveyra dedi. – Hətta bir dənə də dəli köynəyi lazım olmadı. Görürsən, hamısı itin öldürülməsini istəyir. Gedək fəvvarənin yanında oturaq, su elə təmizdir ki, bəlkə, ona baxıb məsələnin nə yerdə olduğunu anlayaq.

– Neft qoxusu gəlir, – Treveler dedi. – Ona baxanda hər şeyi başa düşəcəyik.

– Bəs biz nə gözləyirdik? Görürsən, onlar hamısı axırda imzalamalı olurlar, onlarla bizim aramızda nə fərq var? Heç bir. Ona görə də bu müəssisə elə bizlikdir.

– Yox, – Treveler dedi, – fərq var: bizdən fərqli olaraq burada hər şey çəhrayı rəngdədir.

– Bir bax, – Oliveyra yuxarıdakı mərtəbələri göstərərək dedi. – Hava, demək olar ki, qaralıb və üçüncü mərtəbənin pəncərələrində işıq ritmik şəkildə yanıb-söndü. Bir pəncərədən işıq gəlir, o birində qaranlıqdır. Əksinə. Bir mərtəbədə işıq yanır, o birində qaranlıqdır və əksinə.

– Başlandı, – Treveler dedi. – İmza çoxdur, ancaq kobud işdir, xoruzun quyruğu görünür.

Onlar qərara gəldilər ki, heç bir şey danışmadan, pəncərələrdəki yanıb-sönən işıqlara baxa-baxa parlayan fəvvarənin yanında adama bir siqaret çəksinlər. Bu zaman Treveler qarşıdakı dəyişikliklərə işarə vurdu, araya sükut çökdü, sonra o, Horasionun qaranlıqda için-için güldüyün eşitdi. Treveler dediyini yenə təkrar etdi, o yalnız əmin olmaq istəyirdi, ancaq əsas şeyi necə deyəcəyini bilmirdi, buna heç cür söz tapa bilmirdi.

– Biz qansoran xortdanlar kimiyik, bir-birimizin qanını soruruq, sanki, qan-damar sistemimiz birdir, bizi o birləşdirir, daha doğrusu, ayırır. Bəzən ikimizi, bəzən də hər üçümüzü, öz-özümüzü aldatmayaq. Bunun nə vaxt başladığını bilmirəm, ancaq bu belədir, buna göz yummaq da lazım deyil. Mənə elə gəlir ki, biz bura ona görə gəlməmişik ki, direktor bizi dartıb gətirib. Sirkdə, Suares Melianın yanında qalmaqdan asan heç nə yox idi, biz öz işimizi bilirdik və bizi orada qiymətləndirirdilər. Amma yox – bura gəlmək lazım idi. Həm də hər üçümüzə. Bütün günahlar məndədir, ona görə ki, mən istəmirdim Talita düşünsün ki, guya... Bir sözlə, mən səndən canımı qurtarmaq istəyirdim, sadəcə, sən hesaba almamışdım. Lənətə gəlmiş, xudbinlik.

– Doğrudan da, – Oliveyra dedi, – bu təkliflə razılaşmaq mənim nəyimə lazımdır. Yaxşısı budur, sirkə gedərəm, ya da ümumiyyətlə, buradan uzaqlara. Buenos-Ayres böyükdür. Mən sənə bir dəfə demişdim.

– Deməyinə-demişdin, ancaq bizim söhbətimizdən sonra getməyə qərar verdin, başqa sözlə, bunu mənə görə etməyini qəbul etmirəm.

– Yaxşı görək, heç olmasa izah elə görüm, hansı dəyişikliklərdən danışırısan?

– Bilmirəm, necə deyim, istəyirəm izah edəm – ancaq hər şey daha da tutqunlaşır. Təxminən belədir: səninlə birlikdə olanda problem olmur, ancaq tək qalan kimi hiss etməyə başlayıram ki, sanki, mənə təzyiq edirsən, öz otağından məni sıxırısan. Məndən mismar istədiyən gün yadıncadır? Talitayla da işlər yaxşı getmir, o, mənə baxır, ancaq mənə elə gəlir ki, baxışları sənə tuşlanıb, üçümüz bir yerdə olanda isə, əksinə, o, sanki, saatlarla sənə əhəmiyyət belə vermir. Mənə elə gəlir ki, sən özün də bunu anlamısan.

– Hə. Davam elə.

– Vəssalam, mən ona görə sənə qərar verməkdə kömək etmək istəmirdim. Sən özün hər şeyi həll etməliydin, indisə mən səni tələyə salıb hər şeyi dedim, sən qərar verməkdə azad deyilsən, çünki içindəki məsuliyyət hissi sənə diqtə edəcək və o halda yemək əlindən çıxacaq. Hazırkı durumda etika sənə dostuna həyat bəxş etməyindən ibarətdir, ancaq mən sənə sənə qəbul etməmişəm.

– Hə, – Olveyra dedi, – demək, sən məni etməyə qoymursan və mən gedə bilmirəm. Sənə elə gəlir ki, situasiya, demək olar ki, cəhrayı pijamalardakı kimidir?

– Ola bilər.

– Görürsən, nə maraqlıdır.

– Nədir maraqlı?

– Bütün işıqları birdən söndürdülər.

– Yəqin, axırıncı imzaya çatdılar. Klinika Dirin əlinə keçdi, Yaşasın Ferraquto.

– Məncə, indi onları razı salmaq üçün iti vurmaq lazımdır. Maraqlıdır, görəsən, o, onların zəhləsini necə aparıb.

– Yox, əşsi, zəhlələrini-filan aparmayıb. Hal-hazırda buradakıların ehtirasları o qədər də qızıışmayıb.

– Sənə tələbatın, dostum, radikal qərarlardır. Uzun müddət mənə də belə olub, sonra isə...

Qayıdarkən ehtiyatlı olmağa çalışdılar, çünki çəmənlərin və cığırınların harada olduğunu xatırlamırdılar. Giriş qapısına çatanda ayaqlarının altında tabaşirlə çəkilmiş xanalar gördülər, Treveler yavaşca güldü və bir ayağını qaldıraraq damalardan tullandı. Qaranlıqda tabaşirlə çəkilmiş xətlər zəif görünürdü.

– Bir dəfə belə gecələrdən birində, – Olveyra dedi, – mən sənə orada nə baş verdiyini danışaram. Bu mənim xoşuma gəlmir, ancaq ola bilər ki, iti öldürmək, əgər belə demək mümkündürsə, yeganə çıxış yoludur.

Treveler hoppanıb xanadan çıxdı və həmin dəmdə ikinci mərtəbədə bütün işıqlar yandı. Nəsə demək istəyən Oliveyra indicə yanan və hələ sönməyə macal tapmamış işıqda bir anlıq Trevelerin qaranlıqdan çıxan üzünü gördü və onun dişini ağardan mimikasının sir-sifətini tanınmaz hala saldığına heyrətləndi (bu mimikanı latınca «rictus» sözüylə ifadə etmək olardı ki, bu da ağızın dartılması, dodaq əzələlərinin güləndə olduğu kimi sıxılması deməkdir).

– Yeri gəlmişkən, it haqqında, – Treveler dedi, – sən baş həkimin soyadına fikir verdin, – Ovexero, çoban. Belə-belə işlər.

– Sənin demək istədiyin bu deyildi.

– Yoxsa, mənim demədiyim fikirlərimdən və eyhamlarımdan gileylənmək istəyirsən? – Treveler dedi. – Əlbəttə, sən haqlısan, ancaq bunda yox. Belə şeyləri danışmırlar. Yox, əgər istəyirsənsə... Ancaq mənə elə gəlir ki, indi artıq gecdir, çə. Pizza soyudu, ona qayıtmağın mənası yoxdur. Yaxşısı budur, dərhal işə girişək, hər necə olsa da – əyləncədir.

Oliveyra cavab vermədi və onlar böyük müqavilənin gerçəkləşdiyi və inzibatçı ilə Ferraqutonun ikiqat kanya porsiyasını nuş etdikləri zala qalxdılar. Oliveyra onlara qoşuldu, Trevelersə divanda, yuxulu görkəmdə roman oxuyan Talitanın yanında oturdu. Axırncı imza atılan kimi Remorino bir anda siyahını və tədbirə qatılan xəstələri yığışdırdı. Treveler inzibatçının yuxarıdakı işığı söndürüb onun əvəzinə stolüstü lampanı yandırdığına diqqət etdi; bir andaca hər şey həlim və yaşılmıtraq oldu və hamı sakit, razılıqla danışmağa başladı. O, mərkəzdəki restoranlardan birinə gedib cenevrəsayağı içalat yemək planları qurulduğunu eşitdi. Talita kitabı bağlayıb yuxulu gözləriylə ona baxdı. O, əlini arvadının saçlarında gəzdirdi və özünü yaxşı hiss etdi. Nə olursa-olsun, bu saatda, bu istidə içalat yemək fikri, sadəcə, axmaqlığın pik nöqtəsiydi.

(–69)

52

Zira, mahiyyətə, o, Trevelərə heç nə danışa bilməzdi. O, axıra çatdırmağa çalışdı, ancaq kələfin ucu uzandıqca-uzanırdı, metr-metr, lap metrmeiriya kimi, sözmeiriya, anatometriya, patriometriya, ağırmeiriya, dəlilikmeiriya, ürəkbulanmameiriya, kələfdən başqa hər şey. Trevelərə eyham vurmaq lazım idi ki, deyilənləri həqiqi mənada başa düşmək lazım deyil (bəş hansı mənada?), ancaq bu nə obraz, nə də alleqoriyadır. Keçilməz fərq, səviyyə fərqliliyi, ancaq bunda onların heç birinin ağılı və biliyi heç bir rol oynamırdı, Trevelərlə bütün mümkün əyləncəli oyunları oynamaq, yaxud Con Donna barədə mübahisə etmək tamamilə başqa bir şey idi, bunlar hər ikisi üçün eyni zəmində baş verirdi, ancaq özünü insanlar arasında meymun kimi hiss etmək və meymunun özünün belə izah edə bilmədiyi müəyyən səbəblərə görə meymun olmaq istəyi

tamamilə başqa məsələydi, çünki bu səbəblərdə tutarlı heç bir şey yoxdu və onların gücü də buradan hasil olan nəticələrlə bərabər məhz bundaydı.

Klinikada ilk gecələr sakit keçdi; getməli olan personal hələlik öz vəzifəsinin başındaydı, yenilər isə ancaq baxıb təcrübə toplayır, Talitanın aptekində toplaşırdılar, o isə ağappaq xalat geyinib həyəcanla yenidən emulsiya və barbituratları özü üçün kəşf edirdi. Problem inzibatçı kürsüsünə möhkəm oturmuş və görünür, klinikada öz sərt qayda-qanunlarını qoymaqda qərarlı olan Kuka Ferraqutonun cilovunu bir az çəkməkdən ibarət idi, çünki Dir özü də gigiyena, tanrı-vətən-və-yurd, boz pijamalar və cökə çayı kimi terminləri ehtiva edən nec deal11 ehtiramla dinləyirdi. Aptekə tez-tez girib-çıxan Kuka, onun fikrincə, yeni personalın aparacağı peşəkar söhbətlərə münasibətdə də ayıq-sayıq idi. Talitaya müəyyən qədər etibar edirdi, qızçıqazın əməlli-başlı diplomu vardı, elə buradaca divardan asmışdı, ancaq əri ilə onun dostu şübhə oyadırdılar. Kukanın bədbəxtliyi ondaydı ki, onlardan son dərəcə xoşu gəlirdi, ona görə də kornelsayağı eyni anda həm məsuliyyət hissi, həm də platonik ehtiraslarla mücadilə etməliydi. Ferraquto özü də işə diqqət yetirməyə başlamışdı, odur ki, tədricən qılıncoynadanların əvəzinə şizofreniklərə, yem əvəzinə isə insulin ampulalarına alışırdı. Üç nəfərdən ibarət həkim personalı səhərlər gəlir və o qədər də mane olmurdular. Daim klinikada olan poker həvəskarı növbətçi həkim Oliveyra və Trevelerlə dostlaşmağa fürsət tapmışdı və onun üçüncü mərtəbədəki otağında bir fleş-royallar təşkil olunurdu ki, bir ələ ondan yüzədək sikkə oynanırdı, voglio dire!1

Xəstələr özlərini yaxşı hiss edirlər, sağ olun.

(–89)

53

Cümə axşamlarının birində, saat doqquzda – op-pa! – hamı öz yerinə. Axşam tərəfi köhnə personal qapıları cırparaq birdəfəlik çıxıb getdi, Kuka ilə Ferraquto kimsəyə əlavə işə görə pul ödəmədiklərinə görə qımışırdılar, xəstə heyəti isə gedənləri çığır-bağır ilə uğurladı: «İtin axırı çatdı, itin axırı çatdı!» Ancaq bu, onların beş nəfərin imzaladığı və şokolad, axşam qəzeti və itin ölümünü tələb edən yeni məktubu Ferraqutoya vermələrinə mane olmadı. Təzəgələnlər ümitsizlik içində tək qaldılar, ancaq Remorino başbilən rolunu öz üzərinə götürərək dedi ki, hər şey əla olacaq. «Mir» radiostanstyası görünməmiş istilik dalğası xəbəriylə buenos-ayreslilərin idman ruhunu yüksəldirdi. Bütün rekordlar əldə olunub, ona görə də kefin istəyən qədər vətənpərvər şəkildə tərləyə bilərsən, Remorino isə artıq künc-bucaqdan beş-altı pijama yığmışdı. O, Oliveyra ilə birlikdə pijama sahiblərini pijamanın heç olmasa şalvarını yenidən geyməyə

inandıra bilmişdi. Doktor Ovexero Ferraquto və Trevelerlə poker oynamağa başlamazdan öncə Talitaya heç bir narahatlıq keçirmədən altıncı, on səkkizinci və otuz birinci palatalar xaric hamıya limonad paylamağa icazə vermişdi. Belə hallarda otuz birinci həmişə ağlayırdı, odur ki, Talita ona ikiqat porsiya verməli olurdu. Artıq motu proprio fəaliyyətə başlayıb iti gəbərtməyin vaxtıydı.

Ancaq hər addımda təəccüblənmədən bu həyatı yaşamaq mümkün idi? Demək olar ki, hazırlıqsız, çünki Tomas Pardonun mağazasından aldığı psixiatriya dərsləri hazırlıq mərhələsində Talitayla Trevelerə kömək etmədi. Heç bir təcrübə, heç bir istək, ümumiyyətlə, heç bir şey olmadan: doğrudan da, insan – bu ikiayaqlı heyvan həttə öyrəşə bilmədiyi şeyə də alışır. Götürək elə meyitxananı: Trevelerlə Oliveyranın bu haqda heç bir təəvvürləri yox idi, ancaq buyurun, çərşənbə axşamı gecəsi Remorino doktor Ovexeronun əmriylə onların ardınca gəldi. Demə, elə indicə ikinci mərtəbədə əlli altıncı nömrə ölüb, yeri gəlmişkən, belə bir şey gözlənilən idi, ona görə də həm sanitara kömək etmək, həm də telepat olduğundan bədən şeyləri öncədən hiss edən Otuz birin diqqətini yayındırmaq lazım idi. Remorino onlara izah etdi ki, əvvəlki personal daim öz hüquqları uğrunda mübarizə aparır və əlavə işə görə ödəniş haqqında qanundan xəbər tutanadək iş cədvəlinə ciddi şəkildə əməl edirdi, amma indi onlar tək qalıblar, həm də bekarçılıqdır, odur ki, işə girişmək, eyni zamanda təcrübə qazanmaq lazımdır.

Qərribə olsa da, böyük alqı-satqı günü inventar siyahısında meyitxananın adı yox idi. Hər halda, çə, ailəsi gələndə, yaxud bələdiyyə furqon göndərənədək meyitləri haradasa saxlamaq lazımdır. Bəlkə də, siyahıda o, saxlama kamerası və ya tranzit zalı, yaxud soyuducu qurğu – bir sözlə, hansısa evfemizmlə ifadə olunmuş, bəlkə də, sadəcə, səkkiz soyuducudan biri kimi göstərilmişdi. Nə etmək olar, rəsmi sənədləşmədə «meyitxana» sözü işlənmir, Remorino deyirdi. Bəs səkkiz soyuducu nəyə lazımdı? Bəs necə... Dövlət sanitariya və gigiyena departamentinin tələbidir, ya da əvvəlki inzibatçı onları təsadüfən əldə edib, ancaq hər halda, bu pis deyil, bəzən elə axın olur ki, «San-Lorenzo» udan il olduğu kimi (hansı il olduğunu Remorino xatırlamırdı, bu, sadəcə, «San-Lorenzo»nun hamını udduğu il idi) – dörd xəstə birdən ipi qırdı, hələ ərzağı demirəm. Belə şey, əlbəttə, az-az olur, Əlli altıncı çoxdan can üstəydi, onunla hər şey aydın idi. Burada sakit danışın, kontingenti oyadarsız. Sən bu vaxt koridorda nə gəzirsən, haydı, marş yatağına, cəld ol. Ağillı oğlandır, görün necə çalışqandır. Ancaq gecələr nədə koridordan əl çəkmir, elə bilməyin ki, qadın-filan məsələsidir, bu məsələdə bizdə hər şey qaydasındadır. Ona görə əl çəkmir ki, sadəcə, dəlidir, vəssalam, necə deyirlər, elə bizim kimi.

Oliveyra və Treveler qəti etdilər ki, Remorino, sadəcə, möcüzədir. Olduqca gözüaçıq olduğu dərhal bilinirdi. Onlar sanitar vəzifəsini yerinə yetirməyəndə, sadəcə, Yeddinci nömrə (müalicəyə yaxşı reaksiya verir, ona görə də onu yüngül işə qəbul etmək olar) olan sanitara kömək etdilər. Arabanı yük lifti ilə düşürdülər, liftdə sıxlıq idi, ona görə də hamı mələfinin altında hərəkətsiz uzanan Əlli altıncını hiss etdi. Ailəsi onun ardınca bazar ertəsi gələcək, onlar Trelevdən olan kasıb insanlardır. İyirmi ikincini isə hələ də aparmayıblar, lap ağ eləyiblər. Remorinoya görə, pullu adamlar həmişə belə edirlər: belə şey olmaz, əsl leşyeyəndirlər, heç bir duyğuları yoxdur. Bələdiyyə də yol verir ki, İyirmi ikinci...? Hə, məhkəmə ekspertı da gəlmişdi.

Günlər də keçir axı, artıq iki həftə keçib, indi özünüz görəcəksiniz: yaxşı ki, soyuducular var. Hə, bu odur, onlar artıq üç nəfərdir, çünki orada İkinci nömrə də var, o, buranın əsasını qoyanlardandır. İkincinin ailəsi yoxdur, ancaq dəfn idarəsi qırx səkkiz saat ərzində furqon göndərməyə söz verib. Remorino hesablayaraq güldü – artıq otuz altı saat keçib, otuz yeddinci saatdır. Qarını isə ona görə buranın əsasını qoyanlardan adlandırdı ki, o, bura lap çoxdan, buranı don Ferraqutoya satan doktordan da əvvəl gəlib. Don Ferraquto da, görünür, əla kişidir, hə? Deyilənə görə, onun əla sirki-zadı olub.

Yeddinci lifti açdı, arabanı çıxarıb koridorla çapmağa başladı; buna lüzum yox idi, Remorino onu saxlayıb irəlidə əlində açar dəmir qapını açmağa getdi, Trevelerlə Oliveyra isə eyni anda ciblərindən siqaret çıxartdılar, ah bu reflekslər... Onlar yaxşı olardı ki, paltolarını götürsünlər, çünki meyitxanada dəhşətli istilərin olacağı barədə heç bir informasiya yox idi, o daha çox içki anbarına oxşayırdı: bir divarın döşündə uzun masa, o birisində isə tavanadək soyuducu.

– Pivə götür, – Remorino əmr etdi. – Hə, siz axı bilmirsiniz. Bəzən buradakı rejim həddən artıq... Yaxşısı budur, bu barədə don Ferraqutoya bir söz deməyin, bir sözlə, biz burada bəzən pivə də içirik, vəssalam.

Yeddinci soyuducunun qapılarından birinə yaxınlaşıb butulkanı götürdü. Remorino cib bıçağındakı xüsusi alətlə onu açarkən Treveler Oliveyraya baxdı, ancaq sükutu pozan Yeddinci oldu.

– Bəlkə, əvvəl onu qoyaq?

– Sən... – Remorino başladı və əlində açıq cib bıçağı dayandı. – Sən haqlısan, oğlum. Gəl qoyaq. Bura boşdur.

– Yox, – Yeddinci dedi.

– Mənə öyrədəcəksən?

– Bağışlayın məni, üzr istəyirəm, – Yeddinci dedi. – Ancaq o boşdur.

Remorino gözlərini ona zillədi, ancaq Yeddinci, sanki, əliylə onu salamlayaraq gülümsündü və haqqında danışılan qapıya yanaşıb açdı. Kameradan parlaq işıq vurdu, elə bil, şimal parıltısı, ya da başqa bir parlaq göy cismiydi; parıltının ortasında yetərinə iri ayaq pəncələri görünürdü.

– İyirmi ikinci, – Yeddinci dedi. – Mən nə deyirdim? Mən onların hamısını ayaqlarından tanıyıram. Burada isə ikincidir. Niyə mübahisə edək ki? İnanmırsınızsa, baxın. Əmin oldunuz? Bax belə, demək, bunu da bura qoyacağıq, bura boşdur. Kömək edin, ehtiyatla, əvvəlcə başını qoyaq.

– O belə işlərdə çempiondur, – Remorino astaca Trevelərə dedi. – Doğrusu, bilmirəm, Ovexero niyə onu burada saxlayır. Stəkan yoxdur, çə, ona görə də butulkadan içməli olacağıq.

Şüşəni almazdan əvvəl Treveler elə dərin qullab vurdu ki, tüstü dizlərinə qədər getdi. Butulka dövrə vurdu və ilk ədəbsiz lətifəni Remorino danışdı.

(–66)

54

Oliveyra ikinci mərtəbədəki otağının pəncərəsindən fontanlı həyəti, su fəvvarəsini, yerdə çəkilmiş xanalarda Səkkizinci nömrənin tullanıb-düşməsinə, kölgələrini əməkəməci ləklərinə və canlı hasara salmış üç ağacı və küçədə baş verənləri içəridəkilərdən gizləyən göydələn hasarı gördü. Səkkizinci, demək olar ki, bütün günü damalarla hoppanır, ancaq qalib gələ bilmirdi, Dördüncü ilə On ikinci Göyüzünü ondan almaq istəyirdilər, ancaq əbəs yerə, Səkkizincinin ayağı snayper silahı kimiydi, damaya atəş! – və daş həmişə ən yaxşı vəziyyətdə düşürdü, inanılmaz idi. Gecələr damalar azca işarırdı və pəncərədən onlara baxmaq Oliveyranın xoşuna gəlirdi. Səkkizinci indi yatağındadır, bir kub santimetr yuxu dərmanına məğlub olaraq, yaqın ki, vağ kimi yatır, xəyalında ayağının birini yığaraq o biriylə daşı vura-vura xəsis və nöqsansız hərəkətlə Göyüzü uğrunda mübarizə aparır, yaqın ki, tezliklə, həvəsdən düşəcək, çətin ki, onu fəth etsin. «Sən dözülməz romantiksən, – Oliveyra matesini soraraq öz-özünə düşündü. – Bəs çəhrayı pijama nədən ötrüdür?» Masanın üzərində rahatlıq tapa bilməyən Xekreptəndən balaca bir məktub vardı: bu nə deməkdir, səni yalnız şənbə günləri buraxırlar, belə də həyat olar, əzizim, mən bu qədər müddəti tək qalmağa razı deyiləm, kaş otağımızı görəydin. Oliveyra matesini pəncərənin qabağına qoyub, cibindən qələm çıxartdı və cavab yazmağa başladı. Əvvəla, telefon var (sonra nömrə gəlirdi); ikincisi, onlar çox məşğuldurlar, ancaq yenidən təşkilatlanma iki həftədən çox çəkməyəcək, ondan sonra onlar çərşənbə, şənbə və bazar günləri görüşə biləcəklər. Üçüncüsü isə, onun otu qurtarmaq üzrədir. «Elə bil, həbsxanadan yazıram», – o, imza qoyaraq düşündü. On birə az qalmışdı, tezliklə üçüncü mərtəbədə növbə çəkən Treveleri dəyişəcəkdə. Təzə mate dəmləyib məktubu yenidən oxudu və zərfi yapışdırdı. O yazmağa üstünlük verirdi, çünki telefon Xekreptenin əlində etibarsız alətə dönürdü, nə qədər izah etsən də, heç bir şey anlamırdı.

Sol cinahda aptekin işıqları söndü. Talita qapını açarla bağlayıb həyətdə çıxdı (o, ulduzlar səpələnmiş qaynar göyün altında çox gözəl görünürdü) və qeyri-ixtiyari fontana yanaşdı. Oliveyra astadan onu fitlədi, ancaq Talita fontana baxmağındaydı, o hətta barmağını fəvvarəyə toxunduraraq suyu yoxladı. Sonra həyətdən, düz xanaların üzərindən keçərək Oliveyranın pəncərəsinin altında qeyb oldu. Bütün bunlar bir azca Leonora Karringtonun tablosunu xatırladırdı: gecə, Talita damaları görmədən onların üzərinə çıxır, fontandakı su fəvvarəsi. Haradansa çəhrayı geyinmiş fiqur çıxıb astaca damalara yaxınlaşanda, ancaq onların üzərinə

çıxmağa ürək etməyəndə Oliveyra hər şeyin qaydasında olduğunu başa düşdü: bax indi cəhrayı fiqur mütləq Səkkizincinin çiçək ləkinə düzdüyü daşlardan birini, yastısını seçəcək və Sibilla, çünki bu Sibilla idi, sol ayağını yığaraq çəkməsinin burnuyla daşı birinci damaya göndərəcək. O, yuxarıdan Sibillanın saçlarını, çiynlərinin mailini, müvazinətini saxlamaq üçün əllərini azca qaldıraraq xırda hoppanmalarla birinci damaya girdiyini və daşı ikinci damaya vurduğunu görürdü (Oliveyra həтта titrədiyini hiss etdi, çünki daş az qala damadan kənara çıxmışdı, ancaq plitələrin düz olmaması onu düz xəttin yanında saxladı), sonra o, yüngül hərəkətlə ikinci damaya hoppandı və qaranlıqda üçüncü damayadək olan məsafəni hesablamazdan və çəkməsinin burnunu daşa yaxınlaşdırmazdan öncə cəhrayı flaminqo kimi bir saniyəlik yerində qaldı.

Talita başını qaldırıb Oliveyranı pəncərədə gördü. O, Oliveyranı dərhal tanımadı və bir ayağı üstə tarazlığını qoruyaraq elə durdu ki, sanki, əlləriylə havadan tutmuşdu. Məyus və istehzal baxışlarla ona baxan Oliveyra səhvini anladı, gördü ki, cəhrayı heç də cəhrayı deyilmiş, Talitanın əynindəki bluzka kül rəngdə, yubkası isə ağımtılmış. Hər şey aydın oldu; Talita binaya girmiş və xanaların cazibəsinə uyaraq yenidən çıxmışdı, onun içəri girməsiylə yenidən bayıra çıxması arasındakı bir neçə saniyə Oliveyranın yanıması üçün bəs etmişdi, eynilə o uzaq gecədə gəminin göyertəsində olduğu kimi, bəlkə də, belə gecələr çox olmuşdu. O, Talitanın əliylə verdiyi salamını güclə aldı, Talita isə yenidən başını aşağı salıb nişan alaraq fikrini cəmlədi; daş ikinci damadan çıxıb üçüncüyə uçdu, tini üstə düşüb diyirləndi və xətdən kənara çıxdı, xanalar iki plitə uzaqlaşdı.

– Əgər Səkkizincini udmaq istəyirsənsə, – Oliveyra dedi, – sənə məşq eləmək lazımdır.

– Sən burada nə edirsən?

– İstidir. On ikinin yarısında növbəyə çıxmalıyam. Məktub yazırdım.

– Həə, – Talita dedi. – Nə gözəl gecədir.

– Sehlidir, – Oliveyra dedi, Talita isə gülümsünüb qapının dalında yox oldu. Oliveyra onun pilləkənlə qalxmasını, sonra qapısı qarşısından keçərək (bəlkə, liftlə qalxırdı), üçüncü mərtəbəyə çatdığını eşitdi. «Etaraf etməliyəm ki, onlar çox oxşayırlar, – o düşündü. – Mən lap əbləhin biriyəm, bu da izahı». O elə hey həyəətə, xanalara baxırdı, sanki, qəti əmin olmaq istəyirdi. On bir onda Treveler gəlib növbəni təhvil verdi. Beşinci nömrə çox narahatdır, bir şey olsa, Ovexeroya xəbər ver, qalanları yatıb.

Üçüncü mərtəbədə sakitlik idi, həтта Beşinci də sakitləşmişdi. Beşinci Oliveyranın verdiyi siqareti səylə alışdırıb dedi ki, naşirlər sözü bir yerə qoyaraq onun kometalər haqqında gözəl əsərini çap etməyiblər, ancaq çap olunan kimi o mütləq birini Oliveyraya avtoqrafla hədiyyə edəcək. Oliveyra qapını bir az aralı qoydu (çünki onun nəyə qadir olduğunu bilirdi), tədbirli Ovexeronun, inzibatçının və «Liber və Finkel» firmasının birgə səyləri ilə qapılara qoyulmuş gözlüklərdən palatalara baxa-baxa koridorda gəzişdi: on dördüncüdən başqa, hər bir otaq Van Eykin miniatürünə bənzəyirdi, On dördüncü həmişəki kimi gözlüyə marka yapışdırmışdı. Saat on

ikidə Remorino əlində bir neçə yarımçıq cin şüşəsiylə gəldi; atlardan və futboldan danışdılar, sonra Remorino bir az yatmaq üçün aşağı düşdü. Beşinci tamam sakitləşdi, yarıqaranlıq dəhlizin sakitliyində бүркү adamı boğurdu. İndiyədək kiminsə onu öldürməyə cəhd edə biləcəyi Oliveyranın ağına gəlməmişdi, ancaq indi bu fikrlə bağlı ümumi təsəvvür, sezgi, hətta fikir də yox, sadəcə, vicvicə belə kifayət ki, bu fikrin yeni olmadığını, bağlı qapılar arasındakı və yük liftinin dərinlikdəki kölgəsinin uzaqdan göründüyü bu koridorda doğulmadığını artıq anlasın. Bəlkə də, onu günorta vaxtı Roke mağazasında, ya da saat beşdə metro tunelində qabaqcadan hiss etmişdi. Bəlkə, daha da əvvəl – Avropada, gecələrin birində boğazını kəsmək üçün içi çıxarılmış konserv bankalarının kifayət qədər olduğu yerlərdə avaralanarkən darısqal küçədə biriylə rastlaşanda. Liftə yaxınlaşıb aşağı, şaxtanın qara uçurumuna baxdı və yenidən Fleqrey meydanları, yollar və tunellər barədə düşündü. Sirkdə əksinəydi: dəlik yuxarıdaydı, o, açıq fəzayla qovuşduran çıxış idi, tamamlama fiquruydu, burada isə o, uçurumun, Elevsina dəliyinin lap kənarındaydı, isti buğla nəfəs alan klinika isə bu keçidin, sulfatar buxarının, aşağı düşmənin qaranlıq mənasını qeydə alırdı. Üzünü döndərüb düz xətt boyunca koridorun dərinliyinə baxdı, ağ qapıların üzərində bənövşəyi lampalar işıq saçırdı. Və birdən səfehliyi tutdu: sol ayağını qatlayaraq bir ayağı üzərində koridorla xırda-xırda birinci qapıya doğru tullanmağa başladı, sol ayağını aşağı salıb, yaşıl linoleumun üzərinə qoyanda möhkəm tərlədiyini hiss etdi. Hər dəfə tullandanda dişlərinin arasından Manu deyirdi. «İnanmaq çətindir, ancaq mən bu keçidi qabaqcadan hiss etmişdim», – o, divara söykənərək düşündü. Hansısa fikrin birinci hissəsini gülməli olması üçün hissələrə parçalamaq mümkün deyil. Məsələn, keçid. Onu qabaqcadan hiss etməsinə inanmaq çətindir. Keçidi gözlədir. Artıq ayaqları üzərində qalmağa səy göstərmədi və divarla sürüşüb döşəməyə düşdü, linoleumu diqqətlə nəzərdən keçirdi. Keçid nəyə lazımdır? Nəyə görə klinika keçidlə xidmət etməlidir? Onun hansı məbədlərə, hansı havadarlara, hansı psixi və mənəvi hormonlara ehtiyacı var və onlar ona necə təsir etməlidirlər – içəridən, yoxsa bayırdan?

Talita əlində bir stəkan limonadla gələndə (ah, onun bir damcı südlə fəhlələrə yardım etmək kimi xeyriyyə məqsədilə məşhur olan ideyaları) o dərhal hər şeyi danışdı. Talita heç bir şeyə təəccüb etmədi: üzbəüz oturub limonadı birnəfəsə içməsinə baxdı.

– Kuka bizi döşəmənin üzərində oturmuş görsəydi, özünü pis hiss edərdi. Guya, növbə çəkirsən. Hamı yatıb?

– Məncə, hə. On dördüncü gözlüyü bağlayıb, get bax, gör neyləyir orada. Onun qapısını açmağa mənim əlim qalxmadı, çə.

– Sən başdan-ayağa nəzakətsən, – Talita dedi. – Ancaq mənə olar, qadın-qadına...

Onun getməyilə-qayıtmağı bir oldu, bu dəfə divara söykənərək Oliveyranın yanında durdu.

– Quzu kimi yatıb. Yazıq Manuya isə dəhşətli kabus əziyyət verir. Həmişə belədir: sonra isə heç bir şey olmamış kimi yuxuya gedəcək, mənsə yata bilmirəm, axırı yataqdan qalxmağa məcbur oluram. Düşündüm ki, yəqin, sənə istidir, sənə, ya da Remorinoya, ona görə də sizə limonad

hazırladım. Belə də yay olar, hələ bu divarlar, qətiyyən hava buraxmırlar. Demək, mən o qadına bənzəyirəm, hə?

– Hə, bir az, – Oliveyra dedi, – ancaq bunun heç bir mənası yoxdur. Maraqlı odur ki, niyə mən səni çəhrayı paltarda gördüm?

– Şəraitin təsiridir, yəqin, burada çəhrayılara çox baxmısan.

– Hə, ola bilər. Bəs xana-xana oynamaq haradan ağlına gəldi? Ona da çox baxmışam?

– Haqlısan, – Talita dedi. – Niyə birdən? Bu oyun heç vaxt xoşuma gəlməyib. Ancaq, xahiş edirəm, nəzəriyyə oxuma, mən heç kəsin zombisi deyiləm.

– Qışqırmağa heç bir lüzum yoxdur.

– Heç kəsin, – Talita astaca təkrar etdi. – Sadəcə, qapının kandarında xanalar gördüm, daş da oradaydı... Uduzdum və getdim.

– Sən üçüncü damada uduzdun. Sibillada da belə olardı, onda heç bir inadçılıq və məsafə hissiyyəti yoxdur, vaxt onun lap əlinin içindən uçub gedir, o isə qarşısına çıxan hər şeylə toqquşur. Elə buna görə də, deməliyəm ki, başqalarının saxta kamilliyini fəvqəladə bir mükəmməlliklə ifşa edir. Ancaq mən sənə, deyəsən, yük liftindən danışmışdım.

– Hə, nəyə o barədə, sonra isə limonad içdin. Yox, dayan öncə limonad içdin.

– Yəqin, sən gələndə mən çox bədbəxt görünürdüm: mən şaman kimi trans vəziyyətindəydim, bütün gümanlara – gəl onu bu gözəl sözlə adlandıraraq – son qoymaq üçün az qala özümü dəliyə atacaqdım.

– Dəlik zirzəmidə başa çatır, – Talita dedi. – Orada isə tarakanlar və cürbəcür cır-cındır var. Hər şey də yaş, qapqara. Yanında da ölürlər. Manu mənə deyib.

– Manu yatıb?

– Hə. Deyəsən, kabus görürdü, qışqırıb deyirdi ki, hansısa qalstukunu itirib. Artıq bunu sənə demişəm.

– Bu gün bizdə böyük kəşflər gecəsidir, – Oliveyra ona ötəri nəzər salaraq dedi.

– Çox böyük, – Talita dedi. – Əvvəl Sibilla, sadəcə, ad idi, indisə onun sifəti də var. Ancaq, görünür, hələlik paltarının rəngində səhv edir.

– Paltar onuncu dərəcəli məsələdir, get öyrən gör, bir də onu görəndə hansı geyimdə olacaq. Bəlkə, lüt olacaq, ya da qucağında uşaq və uşağa «Les amants du Havre» oxuyacaq, belə bir mahnı var, sən onu bilirsən.

– Bax, yanırlırsan, – Talita dedi. – Onu tez-tez «Belqrano» radiosı ilə verirdilər. Lya-lya-lya, lya-lya-lya...

Oliveyra ona bir şillə vurdu, şillə alındı, ancaq yumşaq oldu: demək olar ki, vurmadı, sığalladı. Talita başını arxaya çəkdi və divara vurdu. Üz-gözünü büzüşdürüb, peysərini ovuşdurdu, ancaq melodiyanı kəsmədi. Əvvəlcə çıqqıltı, onun ardınca isə dəhlizin göyə çalan qaranlığından vızıltı eşidildi. Lift qalxırdı və onlar ayağa qalxmazdan əvvəl boylandılar. Bu saatda kim olar... Yenə şıqqıltı, hə, birinci mərtəbədən gəlir, qazanxananın fışıltısı. Talita geri çəkilib Oliveyranın arxasında dayandı. Şıqqıltı. Şəbəkəli şüşə kubun içində çəhrayı pijama dəqiq seçilirdi. Oliveyra liftə sarı cumub qapını açdı. Oradan, demək olar ki, soyuq gəlirdi. Qoca ona baxdı, sanki, tanımayıb göyərçini tumarlamasına davam etdi. Göyərçinin haçansa ağappaq olduğunu təsəvvür etmək çətin deyildi, ancaq qoca əllərin aramsız sığalı onu bozartmışdı. Göyərçin gözlərini yumaraq qocanın ovcunda, köksü qarşısında hərəkətsiz qalmışdı, barmaqlar isə durmadan sığal çəkirdi, boynundan quyruğuna, boynundan quyruğuna.

– Gedin yatın, don Lopes, – Oliveyra ağır nəfəs alaraq dedi.

– Yataq istidir, – don Lopes dedi. – Görürsünüz, onu gəzdirdiyim üçün necə məmnundur.

– Artıq gecdir, otağınıza gedin.

– Mən də sizə soyuq limonad gətirərəm, – Talita söz verdi. – Naytingeyl.

Don Lopes göyərçini sığallayıb liftdən çıxdı. Onlar onun pilləkənlərlə aşağı düşən ayaq səslərini eşitdilər.

– Burada kimin kefi nə istəyir, onu da edir, – Oliveyra liftin qapısını örtərək donquldandı. – Belə getsə, gecənin birində hamımızın başını üzəcəklər. Əlindəki göyərçin də, elə bil, tapançadır.

– Remorinoya demək lazımdır. Qoca zirzəmidən qalxdı, qərībədir.

– Bilirsən, burada bir az gözlə, növbə çək, mən düşüm zirzəmiyə baxım, görüm orada başqa nömrə çevirənlər yoxdur ki.

– Mən də sən ilə gedirəm.

– Yaxşı, buradakılar hamısı sakitcə yatıblar.

Kabinənin işığı göyümtül idi, lift elmi-fantastik filmlərdəki kimi vıyılıyla aşağı düşdü. Zirzəmidə ins-cins yox idi, ancaq soyuducuların birinin aralı qapısından işıq düşürdü. Talita əlini ağzına tutaraq qapının ağzında dayandı, Oliveyra isə irəli getdi. Bu, Əlli altıncıydı, yaxşı yadındadır, onun ailəsi elə indilərdə Trelevdən gələcəkdi. Ancaq onlar götür-qoy edənə qədər Əlli altıncının dostu qonaq gəlmişdi; qocanın burada göyərçinlə necə danışdığını təsəvvür edin, doğrudur, o, burada yalançı dialoqlarından birini aparıb, bu zaman həmsöhbət o birisinin nə danışdığını, ya da ümumiyyətlə, heç nə danışmamasına heç bir əhəmiyyət vermir, yetər ki, o,

burada olsun, onun nəyinin burada olması da mühüm deyil, üzü, yoxsa soyuducudan bayıra çıxan ayaqları. İndicə elə o özü də Talitayla beləcə danışır, gördükləri barədə danışır, deyirdi ki, qorxur, dəliklər və keçidlər barədə Talitaya, ya da başqa birisinə – soyuducudan çıxan pəncələrə, nəyə olsa danışır, danışır, necə görünürsə-görünsün, təki dinləsin və razılaşsın. O, soyuducunun qapısını bağladı, nəyə görəsə masanın kənarına söykəndi və hiss etdi ki, xatirələr ürəyini bulandırır; düşündü ki, hələ bir-iki gün əvvəl Trevelerə nəsa danışmaq tamamilə mümkünsüz görünürdü, meymun insana heç nə danışa bilməz, ancaq birdən al gəldi – gördün Talitaya necə danışır, elə bil, heç bu Talita deyil, Sibilladır və o bilir ki, bu Sibilla deyil, ancaq buna rəğmən ona xanalar barədə, koridorda hiss etdiyi qorxu barədə və onu yoldan çıxaran dəlik barədə danışır. Deməli (Talita buradaydı, onun arxasında, dördcə metrlikdə gözləyirdi), bu axırıydı, o başqasını mərhəmətə çağırırdı, getdiyi yolu geriye insan ailəsinə qayıdır, iyrənc şəkildə fırıldayaraq şappıltıyla rinqin ortasına sərilən süngər kimi. Hiss edirdi ki, sanki, öz-özündən qaçır, özünü atır, fərsiz oğul (it oğlu) özünü asan barışıqın qucağına atır, oradan isə dünyaya, yaşadığı zamanın içindəki mümkün həyata, bütün ədəbli argentinalıların və digər kiçik qüvvələrin əməllərini yönləndirən sağlam düşüncəyə daha asan döngə var. O, özünün kiçik, rahat, sərin Cəhənnəmindəydi, ancaq Evridikasız, onu hələ axtarmaq lazımdır, hələ bura yük liftində sakitcə düşdüyünü bir kənara qoyaq, indi soyuducunun qapısı artıq bağlandığı və pivə şüşəsi çıxarıldığı bir vaxtda nə desən mümkündür, təki bu komediya bitsin.

– Gəl bura, iç, – o çağırırdı. – Sənin limonadından qat-qat yaxşıdır.

Talita bir addım atıb dayandı.

– Sənə nə olub, nekrofil sən bəyəm? – o dedi. – Çıx oradan.

– Razılaş ki, bu yeganə sərin yerdir. Deyəsən, bura qatlama çarpayı qoymalı olacağam.

– Soyuqdan rəngin ağarıb, – Talita ona yaxınlaşaraq dedi. – Çıx oradan, bu mənim xoşuma gəlmir.

– Xoşuna gəlmir? Qorxma, onlar məni yeməzlər, yuxarıdakılar daha qorxuludur.

– Çıx, Horasio, – Talita təkrarladı. – Mən sənin burada qalmağını istəmirəm.

– Sən... – Oliveyra qəzəblə ona baxdı və butulkanı stolun kənarında açmaq üçün dayandı. O, yağışlı bulvarı çox aydın gördü ancaq bu dəfə heç kəsin əlindən tutmamışdı və heç kəsə təsəlli vermirdi, bu dəfə onun əlindən tutmuşdular, ona əl uzatmışdılar, ona yazıqları gəlmişdi və bu, sən demə, çox xoşmuş. Keçmiş devrilmişdi, işarəni əks tərəfə dəyişmişdi və ən nəhayət, belə çıxırdı ki, Mərhəmət məhv olmayıb. Bu qadın, xana-xana oynamaq həvəskarıdır, ona yazığı gəldi, bu elə aydın idi ki, adamı yandırır.

– Biz yuxarıda da danışa bilərik, – Talita onu inandırır. – Butulkanı götür, mənə də bir az tökərsən.

– Qui madame, bien sur madame¹, – Oliveyra dedi.

– Nəhayət, fransızca danışdın. Amma biz Manu ilə elə bilirdik ki, sən and içmişən ki, heç vaxt...

– Assez, – Oliveyra dedi. – Tu m’as eu, petite, Celine avait raison, tu croitencule d’un centimetre et on l’est deja de plusieurs metres².

Talita anlaşılmaz baxışlarla ona baxdı və əli öz-özünə yuxarı qalxdı, Talita həтта bir anlıq Oliveyranın üzərinə yığılmasını da hiss etmədi. O, əlini çəkəndə Oliveyra, sanki, ona aşağıdan baxırdı və bu baxış, elə bil, uzaqlardan, yad ölkələrdən gəlirdi.

– Nə bilmək olar, – Oliveyra kiməsə dedi, ancaq bu, Talita deyildi. – Nə bilmək olar, bəlkə, indi mənə bu qədər mərhəməti tüpürən sən deyildin. Nə bilmək olar, bəlkə, doğrudan da, sevgidən ağlamaq və beş ləyən göz yaşı tökmək lazımdır. Yaxud onların səninçün axıdılmasını istəyirsənsə, o göz yaşları artıq axırlar.

Talita arxasını ona çevirib qapıya tərəf getdi. Ancaq tam təşviş içində dayanıb onu gözləyərkən hiss etdi ki, onu mütləq gözləmək lazımdır, çünki bu dəqiqələrdə ondan uzaqlaşmaq onun uçuruma (tarakanlarla və cürbəcür cır-cındırla dolu) düşməsinə razı olmaqdır. Talita onun gülümsədiyini və bu təbəssümün ona ünvanlanmadığını gördü. Onun bu cür gülümsədiyini heç vaxt görməmişdi: aciz bir təbəssümlə, ancaq sifəti səmimiydi ironiyasız-filansız ona baxırdı, sanki, həyatın tən ortasından, o və o biri uçurumdan (tarakanların, cürbəcür cır-cındırın və çirkli suda üzən sifətin olduğu yerdən) gələn nəyəsə diqqətlə baxırdı və o, adı olmayan və onu gülümsəməyə məcbur edən şey ona daha yaxın olurdu. Ancaq o, onu öpmədi, bu burada, meyit soyuducusuna və yatmış Manuya gülməli dərəcədə yaxınlıqda baş vermədi. Onlar, sanki, bir-birinə tamamilə başqa-başqa yerlərdən, özlərinin başqa tərəflərindən gələrək qovuşmuşdular, özləri də bunu bilməmişdilər, onlar, sanki, başqalarına haqq ödəmiş, ya da başqalarından xərac almışdılar, özlərisə olsa-olsa sahiblərinin baş tutmayan görüşlərinin qolemləri olmuşdular. Fleqrey meydanları da, Horasionun aşağı düşməklə bağlı donquldamaları da – bu elə bir cəfəngiyat idi ki, Manu da, Manuda olanlar da, Manu səviyyəsində olanlar da heç cür buna qatıla bilməzdilər; burada başqa bir şey başlayırdı: bu, göyərçini tumarlamaq, ya da yataqdan qalxıb növbətçiyə limonad hazırlamaq, yaxud da ayağını qısıb daşı vura-vura birinci damadan ikinciyə, ikincidən də üçüncüyə hoppanmaq kimi bir şey idi. Necə oldusa onlar başqa bir yerə girdilər, elə bir yerə ki, boz geyinib, çəhrayı görünmək olar, lap çoxdan çayda boğulub (bunu Talita belə düşünmürdü), gecənin birində xanalarda onların elə indicə tapdığı obrazı – sonuncu xananı, mandala mərkəzini, başgicəlləndirən İqqdrasil ağacını yenidən yaratmaq üçün Buenos-Ayresdə peyda olmaq olar, oradan da açıq sahilə, ucsuz-bucaqsız genişliyə, kirpiklərin altında əriyən dünyaya, daxilinə tuşlanmış baxışların tanıdığı və pərəstiş etdiyi dünyaya çıxmaq olar.

Ancaq Treveler yatmamışdı, iki dəfə gördüyü kabus onu əldən salmışdı, axırda qalxıb yataqda oturmuş və işığı yandırmışdı. Talita, bu somnabul, gecə kəpənəyi yox idi. Treveler bir stəkan kanya içib pijama gödəkçəsini geydi. Hörmə kürsü yataqdan daha sərin idi, belə gecədə mütləqdən başqa çarə yoxdur. Hərdən koridordan addım səsləri eşidilirdi, Treveler iki dəfə gedib inzibati binanın üzərində yerləşən qapının arxasına baxdı. Ancaq heç kəsi, hətta inzibati binanı da görmədi. Talita, yəqin ki, aptekə işləməyə getmişdi, onun xəstəxana işinə, öz əczaçı tərəzisinə və həblərinə necə sevincək qayıtması heyranedicidir. Treveler kanya içə-içə oxumağa oturdu. Hər halda, çox qəribədir, Talita aptekdən hələ də qayıtmayıb. Nəhayət, o, göydən düşmüş kimi peyda olanda kanya şüşənin dibinə enmişdi və Trevelerçün onu görüb-görməməsinin, demək olar ki, fərqi yox idi; onlar bir az nədən gəldi danışdılar və Talita gecə köynəyini götürərək hansısa nəzəriyyəni inkişaf etdirdi və Treveler belə durumlarda ürəyi yuxa olduğundan buna sakit yanaşdı. Talita arxası üstə uzanıb yuxuladı, yuxuda əl-qolunu oynadaraq inildədi. Həmişə belədir: Talita sakit olmayanadək Treveler yuxuya gedə bilmir, elə ki, yorğunluq ona güc gəlir, Talita oyanır və bir daha gözlərinə yuxu getmir, çünki o, yuxuda deyir, ya da qiyam qaldırır, beləcə bütün gecəni biri yatanda, o biri oyaq olur. Ən pisi oydu ki, işıq söndürülməmiş qalırdı, durub söndürməksə çox müşkül idi, axırda ikisi də oyanır və Talita işığı söndürüb xəfifcə Trevelərə sığınır, o isə yerində qıvrılır və tərləyirdi.

– Horasio bu gün Sibillanı görüb, – Talita dedi. – Həyətdə, iki saat əvvəl, sən növbədə olanda.

– Həə, – Treveler arxası üstə uzanıb Brayl sistemiylə siqaretini axtararaq dedi. Sonra dumanlı bir cümlə dedi, görünür, elə indi oxumuşdu.

– Sibilla isə mən olmuşam, – Talita Trevelərə bir az da qısılaraq dedi. – Bilmirəm, başa düşürsən, ya yox.

– Deyəsən, hə.

– Bu nə vaxtsa olmalıydı. Bir şey qəribədir: niyə o, öz səhvinə bu qədər təəccübləndi.

– Sən Horasionun necə adam olduğunu bilirən: özü aləmi bir-birinə vurur, sonra kənardan elə baxır ki, guya, heç nədən xəbəri yoxdur.

– Mənə elə gəlir ki, biz onu limanda qarşılayanda da ona belə gəlmişdi, – Talita dedi. – İnanmaq çətindir, o heç mənə baxmadı da, siz hər ikiniz məni it kimi qovdunuz, pişik qoltuğumda yola saldınız.

Treveler qarmaqarışıq şəkildə nəsə mızıldandı.

– O, mənə Sibillayla dəyişik salmışdı, – Talita israrla bildirdi.

Treveler onun dediklərinə qulaq asır, tale qadını olduğuna, talenin yazdığı vəziyyətə eyham vurmasını eşidirdi, – kaş ki susaydı, – ancaq Talita qızdırmalı kimi elə dediyini deyir, elə hey ona qısılaraq nəyin bahasına olursa-olsun ona danışmaq, danışmaq, danışmaq istəyirdi. Treveler təslim oldu.

– Əvvəl qoca əlində göyərçin gəldi və biz zirzəmiyə düşdük. Biz aşağı düşərkən Horasio elə hey ona rahatlıq verməyən hansısa dəlikdən danışdı. O, ümitsiz bir vəziyyətdəydi, Manu, onun təmkinli görünüşünə baxmaq qorxuluydu, əslində isə... Biz liftlə düşdük və o, soyuducunun qapısını örtməyə getdi, dəhşətdir.

– Demək, siz ora düşdünüz, – Treveler dedi. – Bəs sonra?

– Bu, sənə düşündüyün kimi deyil, – Talita dedi. – Məsələn bizim düşməyimizdə deyil. Biz danışdıq, ancaq mənə elə gəlirdi ki, guya, Horasio tamamilə başqa bir yerdədir və başqa bir qadınla danışır, deyək ki, suda batmış bir qadınla. Mənim elə indicə ağıma gəldi, Horasio heç vaxt Sibillanın çayda boğulması haqda danışmayıb.

– O heç boğulmayıb da, – Treveler dedi. – Mən buna əminəm. Doğrudur, bununla bağlı heç bir məlumatım yoxdur, ancaq Horasionu tanımaq yetər.

– Horasio elə bilir ki, o ölüb, Manu, ancaq eyni zamanda onu yanında hiss edir, bu gecə mən o idim. O deyir ki, onu gəmidə də görüb, San-Martində körpünün altında. O, qarabasma görmüş kimi danışmır və inandırmağa çalışmır. O elə danışır ki, bütün bunlar, doğrudan da, var. O, soyuducunu bağlayanda mən qorxdum və nəşə, artıq yadımda deyil nə dedim, o, mənə elə baxdı ki, sanki, mənə yox, başqasına baxırdı. Ancaq mən qətiyyənlə zombi deyiləm, Manu və heç kəsin də zombisi olmaq istəmirəm.

Treveler əlini onun saçlarında gəzdirdi, ancaq Talita səbirsizcəsinə kənara çəkildi. Onlar çarpayıda oturmuşdular və Treveler arvadının titrədiyini hiss etdi. Bu istidə – o titrəyir. O dedi ki, Horasio onu öpüb və bu öpüşün mahiyyətini izah etməyə çalışdı, ancaq söz tapmayıb qaranlıqda əlləriylə Trevelərə toxundu, yumşaq ovucclarını üzünə, əllərinin üstünə qoydu, sinəsində, dizlərində gəzdirdi və bundan Trevelərin rədd edə bilməyəcəyi izahat doğdu, bu toxunuş ona sirayət edirdi, o, haradansa çox dərinlikdən, ya da olduqca yüksək bir yerdən gəlirdi, haradansa, ancaq bu gecədən, bu otaqdan yox. Talita sirayətedici təmas, vasitəsilə ərinə hakim olurdu, nəşə xəbər verməyə çalışan anlaşılmaz danışq kimi, qabaqcadan hiss olunan görüşün əlaməti kimi, amma ona bu xəbəri gətirən səs titrəyir, sınırdı və bu xəbəri ona anlaşılmaz bir dildə çatdırırdı, ancaq hər halda, o, indi çox lazımdır və tələb edirdi ki, onu dinləyib-qəbul etsinlər, o, tüstü və problemlərdən olan lət, məsaməli divara çırpılırdı, çılpıq, sürüşkən, anlaşılmaz, əldən sıçrayıb çıxır və göz yaşlarıyla birlikdə suya tökülürdü.

«Beynimizdə qotur var», – Treveler düşündü. O, qorxu, Horasio, lift, göyərçin haqqında nəşə eşitdi; qulağının informasiya qəbul etmək funksiyası yavaş-yavaş geri qayıtdı. Deməli belə, demək, o, yazıq-bədbəxt qorxub, görəsən onu öldürməyib ki, gülməlidir.

– O elə belə də dedi? İnanmaq çətinidir, özün bilirsən, o necə məğrurdur.

– Yox əşi, elə deyil, – Talita siqareti ondan alıb lal kinokadrdakı kimi acgözlüklə sümürərək dedi. – Mənə elə gəlir ki, onun hiss etdiyi qorxu – sonuncu sığınacaq kimidir, bu özünü aşağı atmazdan qabaq məhəccərdən yapışmaq kimi bir şeydir. O, bu qorxunu bu gün hiss etməyinə necə də sevindi, mən bilirəm, çox sevindi.

– Bunu, – Treveler əsl yoq kimi nəfəs alaraq dedi, – hətta Kuka da başa düşməzdi, inan mənə. Mən belə bununçün bütün əqli potensialımı işə salmalıyam, çünki sənin sevincli qorxu haqqında bəyanatını, əzizim, razılaş ki, həzm etmək çətinidir.

Talita bir az tərپənərək Trevelərə söykəndi. O yenidən əriylə birlikdə olduğunu bilirdi, bilirdi ki, boğulmayıb, Manu onu suyun üzündə saxlayır, aşağıda isə suyun dərinliyində mərhəmət var, ecazkar mərhəmət. Onlar hər ikisi bunu eyni anda hiss etdilər və bir-birinə doğru əyildilər ki, sonra öz içlərinə, sözlərin, nəvazişlərin və dodaqların bir çevrədə fırlandığı öz ümumi torpaqlarına yığılsınlar – ah, bu sakitləşdirici metaforalar, – hər şeyin əzəlki halına qayıtmasından məmnun əski həsrətlərinə dönsünlər və görsünlər ki, hər şey əvvəlkidir, sən yenə əvvəlki kimi üzürsən, fırtınalara, səni kimin çağırmasına və necə yığılmağına baxmayaraq.

Daim ciblərində rəngbərəng sap qırıqları gəzdirmək, onları bir-birinə bağlamaq, onları nişan yerinə kitabların arasına qoymaq, yaxud bu qırıqları yapışdıraraq müxtəlif fiqurlar düzəltmək vərdişi onda haradan yarandı? Oliveyra qara sapı qapının dəstəyinə dolayaraq özündən soruşdu: görəsən, bu sapların davamsızlığından saxta həzz almır ki? Və bu nəticəyə gəldi ki, may be reut-etrel, nə bilmək olar. Bir şeyə əmin idi ki, saplar ona sevinc bəxş edir və ən ciddi iş isə, məsələn, nəhəng şəffaf onikiüzlü düzəltməkdir. Saatlarla bu mürəkkəb işlə məşğul olandan sonra kibritlə ona od vurub xırdaca sap alovların ora-bura uçuşmasına baxırdı, bu zaman Xekrepten pə-ri-şan hal-da belə gözəlliyi yandırmağın insafsızlıq olduğunu deyirdi. İzah etmək çətinidir, amma əşya nə qədər zəif və davamsız alınırırsa, o daha böyük məmnuniyyətlə onu başa çatdırır, sonra isə məhv edirdi. Saplar Oliveyranın qondarmaları üçün yeganə xam materiallar idi, o yalnız hərdənbir küçədən tapdığı məftil qırığından və ya metal halqadan istifadə edirdi. O düzəltdiyi şeylərdə daha çox boşluğun olmasını xoşlayırdı ki, havanın girib-çıxması, əsasən də çıxması asan

olsun; o, kitablara, qadınlara, vəzifələrinə münasibətdə də beləydi, ancaq elə bir iddiası da yox idi ki, Xekrepten, ya da hansısa kardinal-primas onun sevincini başa düşsün.

Qara sapı qapının dəstəyinə dolamağa iki saatdan sonra başladı, çünki əvvəlcə bir çox şeyi otağında və otaqdan kənarda etməli olmuşdu. Ləyənlərlə bağlı ideya klassik idi, onu kəşf etməsiylə bağlı heç bir qürur duymurdu, lakin qaranlıqda suyla dolu ləyən bir sıra yetərinə məkrli müdafiə keyfiyyətlərinə malik idi: əgər «Fanakal», yaxud «Tonsa» firması çəkmələrinin suya girdiyini, corablarının islandığını, qoy lap az olsun, suyun isə getdikcə daha çox çəkmənin içərilərinə sızdığını görsəydi, heyrətlənər, hətta dəhşətə gələrdi, hər halda, cin atına minərdi, bu arada pəncələri çaşqınlıq içindədir, yaş corablardan necə xilas olacağını bilmir, corabları isə islanmış çəkmədən və suda boğulan siçovullar, ya da qısqanc sultanların ağzı möhkəm tikilmiş kisələrdə (yəqin ki, saplarla: lazım olan şey axır bir gün tapılır, çox maraqlıdır, su dolu ləyən və saplar düşüncələr sonucu tapıldılar, o, dəlil-sübutları qatıb-qarışdırmağa başlayanadək deyil, ancaq burada Horasio müəyyən fərziyyələr irəli sürürdü: 1) dəlillərin ardıcılığı qətiyyən fiziki zamana uyğun olmamalıdır, onun bütün «əvvəl» və «sonra»larıyla birlikdə və 2) tamamilə mümkündür ki, bütün bu dəlillər düşünülmədən onun üçün qurulub ki, onun sap qırıqlarından keçib içində su olan ləyənə gəlməsini təmin etsin) Bosfora atdırdığı tiplər kimi vurnuxurlar. Bir sözlə, təzəcə təhlil etməyə başlamışdı ki, dərhal ağır determinik şübhələrə qapıldı; bəlkə də, burada əməlli-başlı barrikada qurmaq lazımdır və dəlil-sübutlara, yaxşı və pis görünənə o qədər də əhəmiyyət vermək lazım deyil. Amma hər halda, hansı əvvəldir – saplar, yoxsa ləyən? Ən yaxşı edam, əlbəttə, ləyəndir, sapların məsələsi hələ xeyli əvvəl həll olunub. Əgər həyatımız qumara qoyulubsa, boş yerə başımızı niyə sındıraq; ləyənləri tapmaq qat-qat vacib idi və ilk yarım saat ikinci mərtəbəni, qismən də aşağıyı yaxşı-yaxşı axtarmağa sərf olundu, Oliveyra oradan orta ölçülü beş ləyənlə, üç tüpürcəkqabıyla və boş tənəkə batat (şirin kartof) şirniyyatı qabları ilə geri döndü, ancaq əsas məsələ, əlbəttə, ləyənlər idi. Məlum oldu ki, on səkkizinci nömrə, yatmayıb və nəyin bahasına olursa-olsun ona yoldaşlıq etmək istəyir; Oliveyra axırı razı oldu, ancaq qərara gəldi ki, müdafiə əməliyyatı lazımı gücü toplayan kimi ondan canını qurtaracaq. On səkkizinci sap tapmaq sahəsində olduqca faydalı oldu: Oliveyra öz strateji ehtiyacları haqqında ona qısaca məlumat verməyə macal tapmamış, o, acıqlı yaşıl gözlərini yumaraq dedi ki, Altıncının yeşiyi ağzınadək rəngbərəng saplarla doludur. Yeganə problem ondaydı ki, Altıncı aşağı mərtəbədə Remorinonun cinahındaydı və əgər Remorino təsadüfən oyansa, bir səs-küy qaldıracaq... On səkkizinci onu da dedi ki, Altıncı əsl başdanxarabdır, odur ki, onun otağına girmək çətin olacaq. O, məşum-qəşəng gözlərini qapayaraq Oliveyraya koridorda keşik çəkməyi təklif etdi, özü isə çəkmələrini soyunub sapların dalınca getmək istədi, ancaq bu, Oliveyraya çox riskli gəldi, ona görə də məsuliyyəti öz üzərinə götürüb bu saatda özü Altıncının otağına girməyə qərar verdi. Arxası üstə uzanıb xoruldayan qızın otağına girib istədiyini eləyə bilmək imkanında olduğu halda məsuliyyətdən danışmaq olduqca gülməlidir; ciblərini rəngbərəng saplar və kələflərlə doldurub, əllərinə də nə qədər mümkündür yığan Oliveyra bir anlıq dayanıb ona baxdı və çiynlərini elə çəkdi ki, sanki, məsuliyyət yükü artıq onun çiynlərinə əvvəlki ağırlığını salmırdı. Otaqda gözlərini çarpayının üzərinə qalaqlanmış ləyənlərdən çəkməyən On səkkizinciye elə gəldi Oliveyra az gətirib. Öz yaşıl, məkrli-gözlə

gözlərini yumub bəyan etdi ki, əsl müdafiə xətti qurmaq üçün rollerman və bum-pistol tapmaq lazımdır. Rollermanın nə olduğunu o qədər aydın təsəvvür edə bilməsə də, bu ideya Oliveyranın xoşuna gəldi, ancaq bum-pistolla bağlı təklifi dərhal rədd etdi. On səkkizinci məkrli-gözəl gözlərini açaraq dedi ki, bum-pistol qətiyyəən doktorun düşündüyü şey deyil (o, «doktor» sözünü elə tonda tələffüz etdi ki, hər kəs onun rişxəndlə danışdığını anlaya bilərdi), ancaq bir halda ki, razı deyil, nə etmək olar, o gedib tək-cə rollerman tapmağa çalışar. Oliveyra onu bir daha geri qayıtmayacağı ümidilə buraxdı, o, tək qalmaq istəyirdi. Saat ikidə Remorino onu dəyişməlidir, ona qədər nəse düşünmək lazımdır. Əgər Remorino onu koridorda görməsə, arxasınca otağa gələcək, bu isə olmaz, müdafiə xəttini onun üzərində sınağa bilməzdi. Hər halda, bu ideyadan imtina etməli oldu, çünki müdafiə tamamilə başqa bir hücum üçün düşünülmüşdü, Remorino isə tam başqa məqsədlə gələcəkdi. İndi o daha çox qorxurdu (qorxan kimi qolunu qaldırıb saatına baxırdı və qorxu artırırdı); o, otağın müdafiə imkanlarını bir-bir nəzərdən keçirərək siqaret çəkməyə başladı və ikiyə on dəqiqə qalmış Remorinonu şəxsən oyatmağa getdi. Növbəyə dair məlumatları ona verdi, məlumat da nə məlumat, başdan-ayağa kefi idi: birinci mərtəbədəki xəstələrin temperatur vərəqlərində xırda qalxıb-enmələr qeyd olunmuşdu, birinə yuxu dərmanı vermək lazım gəlmiş, o birilərinə xəstəlik simptomlarına üstün gəlməyə və təbii ehtiyaclarını qaydaya salmağa kömək olunmuşdu, – bir sözlə, Remorino onlarla əməlli-başlı məşğul olmalıdır, bununla belə, elə həmin məlumata görə, ikinci mərtəbə dinclik və əmin-amanlıq şəraitində yatmışdır və zəruri olan yeganə şey – onları sabahadək oyatmamaq olmuşdur. Remorinonun key-key bu təyinatların doktor Ovexeronun yüksək avtoritetiylə təqdim olunub-olunmamasına dair verdiyi suala Oliveyra riyakarcasına şəraitə uyğun təkhecalı cavab verdi. Bundan sonra onlar mehribanlıqla ayrıldılar və Remorino əsnəyə-əsnəyə bir mərtəbə, Oliveyra isə titrəyə-titrəyə iki mərtəbə yuxarı qalxdı. Yox, o nə olursa-olsun, bum-pistolun köməyindən istifadə etmək fikrində deyil, bəs niyə rollermana razı oldu.

Onun ixtiyarında qısa bir sakitlik vardı, çünki On səkkizinci hələ gəlməmişdi, odur ki, ləyənləri və tüpürcəkqabıları suyla doldurub saplardan çəkilmiş sədlərdən azca arxada müdafiənin ön xəttinə qoymaq lazımdır (hələlik nəzəri olan, ancaq yaxşı düşünülmüş) və hücumun bütün mümkün variantlarını dəf etmək, müdafiənin birinci xətti yarıldıqda, ikincini sınaq. Ləyənləri doldura-doldura əlüzyuyana da su töküb əllərini və üzünü yudu, sonra boynunu və saçlarını islatdı. Elə hey siqaret çəksə də, heç bir siqareti yarısinacan çəkmir, pəncərəyə yanaşib yarımçıq siqareti bayıra tullayır, yenisini alışdırırdı. Siqaret kötökləri xanaların üzərinə düşürdü və Oliveyra parlayan gözlərin xanalarda azacıq da olsa yanmasına baxmaq istəyirdi; bu çox maraqlıydı. Arabir ağılına tamamilə yad fikirlər, mənasız frazalar gəlirdi: dona nobis paset¹, ya da kim ki qərarlıdır, demək, naharsızdır və sairə, yaxud da birdən-birə fikirləri, anlayışlarıyla hissiyatları arasında nəse orta bir şey qırılırdı, məsələn: burada barrikada qurmağa cəhd etmək – görünməmiş axmaqlıq, tamamilə cəfəng bir şeydir, bəlkə, başqa bir şey etmək daha yaxşı olar, bəlkə, müdafiə olunmaqdan əhəmiyyətli daha hücumla keçmək yaxşıdır, burada əsə-əsə siqaret tütüləndi. On səkkizincinin rollermanla geri dönməsini gözləməkdənsə özü zərbə vursun; ancaq bu çox davam etmədi, siqaretlə birlikdə o da yanıb qurtardı, onun əlləri əsirdi və o bilirdi ki, bundan savayı heç bir şey edə bilməz, ancaq birdən yeni xətirə pırtlayıb çıxdı, lap ümid kimi: kimsə belə bir fraza

işlədib ki, yuxu və ayıqlıq saatları hələlik heç vaxt birlikdə olmayıb; sonra gülüş gəldi və o bunu öz gülüşü şəklində eşitmədi, ancaq sifətində qıvrılan cizgilər buna açıq-aşkar şahid idi: bu birliyə hələ çox var və yuxuda zühur edən heç bir şeyin aşkarda heç bir dəyəri yoxdur, yaxud da əksinə. Əlbəttə, o özü də Trevelerə hücum çəkə bilərdi, ən yaxşı müdafiə hücumdur, ancaq bu getdikcə daha çox qara kütlə kimi hiss etdiyi bir şeyə, gecə yarısı heç bir hücum gözləməyən insanların yatdığı əraziyə zorla girmək demək olardı, həm də elə bir bəhanəylə ki, həmin bu qara kütlənin deməyə sözü olmasın. Oliveyra bunu hiss edirdi, ancaq o, öz duyğularını qara kütlənin dilində söyləmək istəmirdi, bu hissiyyat özü də qara kütlə kimiydi, ancaq Trevelerin indi yatdığı ərazinin günahı ucbatından deyil, onun öz günahı üzündən beləydi; ona görə də yaxşı olardı ki, heç qara kütlə kimi neqativ anlayışlardan istifadə etmədən bunu, sadəcə, ərazi adlandırsın, çünki tezliklə istər-istəməz hisslərini sözə çevirməli olacaqsan. Beləliklə, ərazi elə onun otağının qarşısından başlanırdı və əraziyə basqın etmək tövsiyə olunmurdu, çünki bu ərazinin bir hissəsinə hücum başa düşülməyəcək, hətta intuitiv olaraq qavranmayacaqdı. Əgər o, öz otağında barrikada qursa və Treveler ona hücumla keçsə, onun bilmədən etdiyini heç kəs təsdiqləməyəcək, hücum obyektinə əksinə, öz hüquqlarını qoruya biləcək, çünki o, bir qayda olaraq təhlükəsizlik tədbirlərinə və rollermanlara əl atacaq, sonuncuların işdə necə olacaqlarından asılı olmayaraq.

Hələlikse, su dolu ləyənlər və tarım çəkilməmiş sapların dispozişiyasını öyrənərək pəncərənin qarşısında durub siqaret çəkmək, eyni zamanda onun otağı uğrunda başlanan bu ərazi münaqişəsində bu cür sınağa səbəb olan birlik üzərində düşünmək olar. Görünür, o, bəzən mərkəz adlandırdığı bu birlik üçün tərif tapa bilmədiyinə görə həmişə əzab çəkməyə məhkumdur və onu daha dəqiq cizgilərlə təsvir edə bilmədiyinə görə qaraqışqırıq, arzular cəmiyyəti (indi o necə də uzaqdadır, o qırmızı şəraba boyanmış dan yerinin cəmiyyəti), hətta bu ada layiq həyat kimi obrazlardan istifadə edirdi, çünki (burada o, beşinci damanı nişan alıb siqareti atdı) o, yetərincə bədbəxtcəsinə formalaşmışdı, ondan sonra özünə layiqli bir həyat imkanı təsəvvür edə bilmək üçün bir-birinin ardınca nə qədər cürbəcür ləyaqətsiz addımlar atılmışdı. Bundan heç bir fikir yaranmamışdı, o, sadəcə, mədədə spazmaya səbəb olmuşdu – olduqca dərin, ya da qırıq nəfəsin ərazisi, tərləmiş ovucların ərazisi – və siqareti siqaretin oduna yandıran kimi, birdən-birə qarnı sancılanmağa başladı, ciyəri susuzluqdan yandı və lal qışqırıq qara kütləylə birlikdə boğazından tutdu (bu oyunda həmişə bir qara kütlə olurdu). Necə də yatmaq istəyirdi və yuxuya getmək necə də qorxuluydu, sakitləşmək olmurdu, bu yandan da göyərçin yadına düşdü, haçansa, doğrudur, ağ və rəngbərəng əski-üskü keçid ola biləcək yerin dərinliyində, Sirius da yuxarıda, sirk günbəzinin başında, bəsdir, sən allah, çe, tanrı xətrinə, bəsdir; hər halda, özünü burada hiss etmək yaxşı oldu və yalnız olduqca uzun müddətə burada, heç bir şey düşünmədən, sadəcə, burada olan və mədəsinə gənələr daraşmış məxluq kimi. Və bu məxluq ərazinin əleyhinədir, gerçəklik yuxunun əksidir. Ancaq «gerçəklik yuxunun əksidir», – demək yenidən dialektikaya girməkdir və birliyə heç bir ümid olmadığını bir daha təsdiq etməkdir. Ona görə də On səkkizincinin rollermanlarla birlikdə peyda olması müdafiəyə hazırlığı yenidən başlamaq üçün əla bəhanə oldu. Artıq saat düppədən dördə iyirmi dəqiqə işləyirdi.

On səkkizinci məkrli-gözəl yaşıl gözlərini yumub rollermanları gətirdiyi dəsmalı açdı. O dedi ki, Remorinoya baş çəkməyə də vaxt tapıb: Remorinonun Otuz birinci, Yeddinci və Qırx beşinci ilə işi başından asır. Yeddinci və Qırx beşinci olan yerdə o, ikinci mərtəbəyə qalxmaq barədə düşünməyə belə macal tapmayacaq. Deyəsən, xəstələr qəzəbləniblər və Remorinonun təqdim etdiyi terapeutik yeniliklərə var qüvvələriylə müqavimət göstərirlər, demək, onlara təyin olunan həbləri uddurmaq, iynələri vurmaq üçün xeyli vaxt lazım olacaqdı. Nə olursa-olsun, Oliveyra qərara aldı ki, vaxt itirmək olmaz və On səkkizinciye rollermanları bildiyi kimi qarışdırmaq əmri verərək özü ləyənləri yoxlamaq üçün qorxusunu yenib koridora çıxdı, çünki bənövşəyi yarımqaranlığa çıxmaq qorxulu idi, sonra o, özünü Trevelerin yerinə qoyaraq gözüyumulu halda otağa qayıtdı və Trevelerin etdiyi kimi ayağının burnunu azca yuxarı qaldıraraq döşəmədə addımladı. İkinci addımda – bu zaman o hər şeyi bilirdi – Oliveyra hər ehtimala qarşı sol ayağını suyla dolu tüpürcəkqabının içinə soxdu və ayağını çıxararaq tüpürcəkqabını yuxarı tolazladı, xoşbəxtlikdən o, yatağa düşdü və səs çıxarmadı. Bu zaman masanın altıyla sürünən On səkkizinci rollermanları səpələyərək ayağa qalxdı və öz yaşıl məkrli-gözəl gözlərini yumaraq rollermanları ləyənlər düzülmüş iki sıranın arasına səpməyi məsləhət gördü: qoy ayağı yaxşıca büdrəsin, soyuq su ona əla sürpriz olacaq. Oliveyra heç nə demədi, ancaq bunu etməyə ona icazə verdi və su dolu tüpürcəkqabı öz yerinə qoyulanda qara sapı qapının dəstəyinə dolamağa başladı. Sonra həmin sapı yazı masasına tərəf çəkib stulun söykənəcəyinə bağladı; stul iki ayağı üstə qalxaraq əyildi və masaya dirəndi; qapı açılanda stul aşacaqdı. On səkkiz məşq etmək üçün dəhlizə çıxdı, Oliveyra isə stulu tutdu ki, gurultu salmasın. Artıq onu, elə hey məkrli-gözəl gözlərini yumaraq klinikaya necə düşməsinə danışmaq istəyən On səkkizincinin dostyana iştirakı bezikdirməyə başlamışdı. Doğrudur, onun divarın döşündə utanıb başını aşağı salaraq beş dəqiqə susması üçün Oliveyranın barmağını dodaqlarına aparması kifayət idi, buna baxmayaraq, ona bir qutu ağzı açılmamış siqaret verib Remorinonun gözünə görünmədən yatmağa getməsinə əmr etdi.

– Mən sizinlə qalacağam, doktor, – On səkkiz dedi.

– Yox, get. Mən mümkün qədər yaxşı müdafiə olunmağa çalışaram.

– Sizin bum-pistolunuz yoxdur, mən sizə demişəm. Çoxlu mismar vurun, sapları mismarlara bağlamaq daha yaxşıdır.

– Belə də edərdəm, dostum, – Oliveyra dedi. – Get yat, çox sağ ol.

– Oldu, doktor, arzu edirəm ki, hər şey ürəyinizcə olsun.

– Çao, gecən xeyrə qalsın.

– Rollermanlara diqqət edin, sizi pis vəziyyətdə qoymazlar. Qoyun, olduqları yerlərdə qalsınlar, görərsiniz nə olacaq.

– Yaxşı.

– Əgər birdən bum-pistol istəsəniz, deyin, On altıncıda var.

– Sağ olun. Çao.

Dördün yarısında Oliveyra sapları çəkib qurtardı. On səkkizinci bütün söz-söhbəti və bir-birinin üzünə baxa-baxa siqaret sümürməyi özüylə apardı. Yarımqaranlıqda əlində sap o baş-bu başa, çarpayından-qapıya, əlüzyuyandan-şkafa doğru gedib söylə rollermanların üzərinə basmamağa çalışaraq hörümçək kimi bir dəfəyə beş-altı sapı çəkmək qəribə iş idi (çünki stolüstü lampanın üzərinə örtüyü yaşıl pulover yavaş-yavaş əriyirdi). Axırda o, pəncərəylə əyri divarın sağındakı yazı masası və soldakı divara tərəf çəkilmiş çarpayı arasında küncə sıxılmış vəziyyətə düşdü. Qapıyla sonuncu müdafiə xətti arasında siqnal ipləri uzanırdı (qapı dəstəyindən – yazı masası arxasındakı stula, qapı dəstəyindən – əlüzyuyanın kənarına qoyulmuş üzərində «Martini» vermutu reklamı olan külqabıya, qapı dəstəyindən – kitablarla və kağız-kuğuzla dolu və axıracan çəkilmiş komodun yeşiyinə); suyla dolu ləyənlər sol divardan sağ divara doğru iki əyri müdafiə xətti yaradırdılar, başqa sözlə, birinci sıra əlüzyuyandandan komoda, ikinci sıra isə çarpayının ayaqlarından yazı masasının ayaqlarınadək uzanırdı. Yalnız ləyənlərin sonuncu sırasında üzərində çoxsaylı saplar çəkilmiş bir metrədən çox olmayan kiçik bir sahə və iki mərtəbə aşağıdakı həyətə açılan pəncərəylə altındakı divar boş qalmışdı. Oliveyra yazı masasının kənarında oturub yeni siqaret yandırdı və pəncərəyə baxmağa başladı; sonra köynəyini soyunub masanın altına soxdu. Artıq yanğı əziyyət versə də, su içməyəcək. Beləcə, təkcə maykada oturub siqaret çəkə-çəkə həyətə baxdı, ancaq qapını bir an da yaddan çıxarmadı, hətta əylənmək xətrinə siqaretin kötüyünü xanalara tuşlayanda da. Masanın kənarı daş kimi bərk olsa da, o qədər də pis deyildi, lampanın üzərindəki puloverdən isə pis yanıq qoxusu gəlirdi. Nəhayət, bezib lampanı söndürdü və qapının altında bənövşəyi işıq zolağı əmələ gəldiyini gördü, deməli, Treveler qapıya yaxınlaşanda onun rezin şap-sapları bənövşəyi zolağı iki yerdən kəsəcək, yəni o özü də bilmədən hücumun başlaması barədə siqnal verməli olacaq. Treveler qapını açan kimi, müxtəlif hadisələr baş verməlidir, ola bilər ki, daha çox şey olsun. Əvvəlcə, hərəkətin səbəbdən səfeh asılılığı üzündən mexaniki və həlledici məqamlar işə düşəcək: stul – saplardan asılıdır, qapı dəstəyi – əldən, əl – iradədən, iradə – ... Ondan sonra elə şeylər gəlir ki, stulun aşmasından, külqabının qəlpələrə parçalanmasından, komod yeşiyinin gurultusundan, bütün bunların Trevelərə, elə Oliveyranın özünə də təsirindən asılı olaraq həm ola, həm də olmaya bilər, çünki elə indicə o, çəkib qurtarmaqda olduğu siqaretinin oduna yenisini yandırdı, köhnəni isə onuncu damanı nişan alaraq aşağı tulladı, ancaq tülək səkkizinci damaya dəyib yeddinciyə düşdü, lənətə gəlmiş tülək – indi, yəqin ki, öz-özündən soruşmağın vaxtı gəldi: qapı açılanda və otağın yarısı darmadağın olanda, Treveler bərkdən bağıranda o, nə edəcək, əgər Treveler bağıracaqsə və bərkdən bağıracaqsə. Deyəsən, bum-pistoldan imtina etməkdə səfehlik etdi, çünki quş kimi yüngül lampadan və küncdəki stuldan başqa müdafiə üçün heç bir silah yoxdur, əgər Treveler ləyənlərdən ibarət iki müdafiə xəttini yararsa və rollermanların üzərinə yaxşı basmazsa, yalnız lampa və stulla uzağa gedə bilməzsən. Lakin o, çətin ki, buna nail olsun; bütün strategiya məhz bunun üzərində qurulub: müdafiə silahı hücum silahı qədər dəqiq ola bilməz. Məsələn, yarımqaranlıqda irəliləyən Trevelərə saplar dəhşətli təsir göstərməlidir, o, üzünə, əllərinə və ayaqlarına toxunan zəif müqavimətin artdığını hiss etdikcə tora düşmüş adam kimi bunun qarşısını almağa cəhd edəcək. Hətta əgər o, iki həmləyə bütün sapları qırsa, hətta ayaqlarını su

ləyənlərinə və rollermanların üzərinə basmasa, pəncərənin qarşısına çatanda yarımqaranlıqda masanın kənarında hərəkətsiz oturan fiquru tanıyacaq. Onun bura qədər gəlib çatması az inandırıcıdır, ancaq hər halda, gələrsə, Oliveyranın, şübhəsiz, bum-pistola ehtiyacı olmayacaq, ona görə yox ki, on səkkiz ona mismarlar haqqında deyib, ona görə ki, görüş Trevelerin ehtimal olunan təsəvvürünə uyğun deyil, tamamilə başqa cür olacaq, bunu heç özü də təsəvvür edə bilmir, ancaq nə olacağını görüb-yaşadığı qədər yaxşı bilir: qara kütlə bayırda diyirlənir, o bunu bilmədən bilir və budur o, qara kütlə – Treveler və indi masanın kənarında oturub siqaret çəkən arasında hesablanmamış qeyri-görüş. Gerçəklik yuxunun əksi olsa da (bir dəfə kimsə demişdi ki, yuxu və ayıqlıq saatları hələ heç vaxt görüşməyib), deyir ki: gerçəkliyin yuxunun əksi olması – nəticə etibarilə birliyə heç bir ümid yerinin olmaması deməkdir. Ancaq belə də ola bilər ki, əksinə, Trevelerin gəlişi birindən o birinə və eyni zamanda o birindən bu birinə, birinciyə tullanmağa bir daha cəhd edilən son nöqtə ola bilər, ancaq bu sıçrayış qətiyyənlə təkan ola bilməzdi, Oliveyra əmin idi ki, ərazi-Treveler ona çata bilməz, hətta üstünə tökülsələr də, maykasını çıxarıb, gözünə, ağzına tüpürsələr də, qollarını sındırıb pəncərədən atsalar da. Bir halda ki, bum-pistolun ərazi əleyhinə heç bir təsiri yoxdur, onda əgər On səkkizə inansaq, bıçaq-Trevelerin, yaxud yumruq-Trevelerin layiq olduğu nəşə dabankeş kimi bir şeydir; bədbəxt bum-pistol, o, bir bədənin o birini, o birinin isə bu birini, birincini qəti surətdə rədd etdiyi məqamda iki bədən arasındakı qısalmayan məsafəni qısaltmaq gücündə deyil. Birdən Treveler, doğrudan da, onu öldürə bilər (nədənsə, ağzı qurudu və əlləri tərlədi), lakin içindəki hər şey bu fərziyyəyə qarşı çıxdı, axı, o, qatil deyildi. Hətta belə olsa da, yaxşısı budur, qatilin – qatil olmadığını, ərazinin – ərazi olmadığını düşünək, ərazini azaldaq, kiçildək və hesab etməyə ki, bütün bu həngamənin nəticəsi xıncım-xıncım olan külqabı və digər xırda xoşagəlməzliklərdir. Əgər nəyin bahasına olursa-olsun (qorxuyla mücadilə edərək), bunun üzərində dursa, əraziylə düşməncəsinə toqquşmada müdafiə ən yaxşı hücum olar və ən dəhşətli zərbə iti bıçaqla deyil, zəif sapla vurulardı. Amma yeganə ağıllı hərəkətin qapının altındakı bənövşəyi işıq zolağından, ərazinin bu temperatur şkalasından gözünü çəkməmək olduğu bu xəlvəti gecə vaxtında bütün bu metaforalar nəyə lazımdır?

Dördə on dəqiqə qalmış Oliveyra dikəldi, salxmış çiyinlərini hərəkətə gətirib pəncərənin qarşısında oturdu. Bu gecə bəxtinin gətirəcəyini və dəli olacağını düşünmək xoş idi, onda ərazi-Treveleri tamamilə darmadağın hesab etmək olardı. Bu qərar onun qüruru və təslim olmanın istənilən formasına qarşı çıxmaq arzusuyla daban-dabana zidd idi. Ancaq, hər halda, Ferraqutonun onun adını xəstələr siyahısına salmasını, qapısı üzərinə nömrə asmasını və gecələr ona baxmaq üçün gözlük qoymasını bir təsəvvür edin... Talita da aptekdə ona həblər hazırlayacaq və həyətdə olduqca ehtiyatla gəzəcək ki, ayaqlarını bir də heç vaxt xanalara basmasın. Bəs Manu nə edəcək, zavallı, o, öz bacarıqsızlığı və axmaq hərəkətləri ucbatından tam ümitsiz bir duruma düşəcək. Pəncərənin qabağında arxası əşiyə tərəf oturub təhlükəli şəkildə yırğalanan Oliveyra hiss etdi ki, qorxusu keçib gedir və bu pis haldır. O, bənövşəyi zolaqdan gözünü çəkmirdi və hər dəfə nəfəsini çəkəndə içi sevinc və rahatlıqla dolurdu: axır ki, sözsüz, heç bir şeysiz, heç olmasa nəşə əraziylə bağlı olsa da... Ancaq nəşə də elə bundaydı – ərazinin geri çəkilməsini hiss etməkdə. Bunun nə qədər davam edəcəyi önəmli deyil, hər dəfə nəfəs

alandə dünyanın isti havası onunla barışırdı, bu onun həyatında dəfələrlə olmuşdu. Siqaret çəkmək də lazım deyildi, o, bir neçə dəqiqəlik öz-özülə müqavilə də bağladı, ancaq bu ərazini ləğv etmək və ya döyüşü vuruşmadan udmaq, ya da gecə yarısı oyanıb yenidən yatmaq istəmək, gerçəkliyin və yuxunun ilk sularının qarışdığı və artıq fərqli suların olmadığını aydınlaşdığı yerdə olmaq kimi bir şey idi; və bu pis idi, söz yox ki, bütün bunlar mütləq pozulacaq: birdən-birə iki qara kölgə bənövşəyi işıq zolağını kəsəcək və qapı zəhlətökən şəkildə cırıldayacaq. «Sən bunu istəyirdin, – Oliveyra düşündü və sürüşüb döşəməyə, masaya tərəf düşdü. – Bir az da orada qalsaydım, başı üstə xanaların üzərinə düşəcəkdim. Tez ol, çıx, Manu, sən ki mövcud deyilsən, ya da mən mövcud deyiləm, yaxud da biz səninlə ikimiz də elə axmağıq ki, bütün bunlara inanırıq və elə indicə bir-birimizi öldürəcəyik, bu dəfə qəti şəkildə, tarap və pişiyin işi bitdi».

– Gəl görüm də, – o bərkdən dedi, ancaq qapı açılmadı. Əvvəlki kimi yavaşca cırıldadı və yəqin ki, sırf təsadüfən aşağıda fontanın yanında kimsə dayanmışdı – bir qadın idi, arxası ona dayanmışdı, uzun saçları, taqətsiz şəkildə yanlarına düşmüş qolları, özü isə su fəvvarəsinə dalmışdı. Gecənin qaranlığında o, tamamilə Sibilla və ya Talita, ya da buradakı dəli qadınlardan biri, hətta Pola da ola bilərdi, təbii ki, əgər israrla onun haqqında düşünsən. Heç kəs arxası ona tərəf olan bu qadına baxmağa mane olmurdu, hətta Treveler də bu anda daxil olsaydı, müdafiə qurğuları öz-özünə işə düşər və gözünü pəncərədən ayırıb Trevelerlə üz-üzə gəlməyə vaxtı çatardı. Hər halda, qəribədir, Treveler qapını cırmaqlamqda davam edərək, sanki, onun yatıb-yatmadığını yoxlamaq istəyirdi, (yox, bu Pola deyil, Polanın boynu qısadır, ombası da bilinir), əgər o da onu özündən çıxarmaq məqsədi güdən (bu yalnız Sibilla, ya da Talita ola bilər, onlar elə oxşayırlar ki, xüsusən də gecələr pəncərədən baxanda) xüsusi bir hücum planı hazırlayıbsa (hər halda, gecə saat birdən səhər saat səkkizədək, ancaq indi çətin ki, səkkizi keçmiş olsun, yox, o heç vaxt Göyüzünə çata bilməyəcək və onun arzular cəmiyyətini əsla görməyəcək). «Nəyi gözləyirsən, Manu, – Oliveyra düşündü. – Bütün bunlar bizim nəyimizə lazımdır?» Hə, əlbəttə, bu Talitadır, o yuxarı baxdı və Oliveyra çılpaq qolunu pəncərədən çıxarıb ona əl yellətməkdən yorulanda yenidən yerində donub qaldı.

– Yaxın gəl, Sibilla, – Oliveyra dedi. – Buradan baxanda elə oxşayırsan ki, hətta adını da dəyişmək olar.

– Pəncərəni bağla, Horasio, – Talita xahiş etdi.

– Olmaz, olmaz, dəhşətli isti var, sənin ərinsə qapını elə cırmaqlayır ki, adam qorxuya düşür. Necə deyərlər, heç də xoşagələnlər deyil. Ancaq sən narahat olma, daşlar tap və məşq elə, nə bilmək olar, bəlkə, nə vaxtsa...

Yeşik, külqabı və stul eyni anda döşəməyə töküldülər. Azca diksinən Oliveyra gözləri qamaşa-qamaşa qapının və tərənən qara ləkənin yerini tutan bənövşəyi üçbucağa baxıb Trevelerin danlaqlarını eşitdi. Səs-küy, yəqin ki, aləmi yuxudan oyatmışdı.

– Allah bəlanı versin, – qapının kənarında dayanan Treveler dedi. – Sən istəyirsən ki, Dir hamımızı bayıra atsın?

– Doğru yol göstərir, – Oliveyra Talitaya dedi. – O həmişə mənə doğruğa ata olub.

– Pəncərəni bağla, lütfən, – Talita dedi.

– Açıq pəncərə mənə çox lazımdır, – Oliveyra dedi. – Öz ərinə qulaq as, görünür, ayaqları suya düşüb. Əminəm ki, üz-gözüne sap dolanıb, odur ki, nə edəcəyini bilmir.

– Sənin ananı... – Treveler qaranlıqda əl-qolunu ölçə-ölçə saplardan xilas olmağa çalışaraq dedi. – Işığı yandır, lənətə gəlmiş.

– Hələ yıxılmayıb, – Oliveyra xəbər verdi. – Rollermanlar yaxşı çıxmədılar.

– Başını pəncərədən çıxarma, – Talita əlini yuxarı qaldıraraq qışqırdı. Pəncərənin qabağında arxası ona tərəfə oturmuş Oliveyra qızı görmək və danışmaq üçün hər dəfə daha çox əyilirdi. Kuka Ferraquto qaçaraq həyəətə çıxdı və Oliveyraya indi aydın oldu ki, artıq gecə deyil: Kukanın əynindəki xalat həyətdəki daşlar və aptekin divarı rəngdəydi. Artıq hərbi əməliyyatlar cəbhəsinə diqqət etmək lazım olduğunu başa düşən Oliveyra qaranlığa baxdı və anladı ki, hücumun bütün çətinliklərinə rəğmən, Treveler axır ki, qapını örtməyə qərar verib. O, bu vurhavadı qapı sürgüsünün cingiltisini eşitdi.

– Bax bu – mənlikdir, çə, – Oliveyra dedi. – İndi rinqdə kişi kimi üz-üzəyik, təkbətək.

– Sənin başına oyun açacağam, – hiddətlənmiş Treveler dedi. – Ayaqqabımın içi suyla dolub, ən zəhləm gedən şeydir. Heç olmasa işığı yandır, heç nə görünmür.

– Kança-Rayadadakı döyüşdə də, yəqin, hər şey belə gözlənilmədən olmuşdu, – Oliveyra dedi. – Yadında saxla: mən öz üstünlüyümü əldən vermək fikrində deyiləm. Çox sağ ol de ki, səninlə danışram, əslində, bunu etməməliydim.

O, Trevelerin necə ağır nəfəs aldığını eşitdi. Dəlixananın qapıları çırpıldı, Ferraqutonun səsi eşidildi, kimsə nəşə soruşdu, nəşə cavab verdilər. Trevelerin silueti getdikcə daha da aydınlaşdı; bütün əşyalar öz yerlərinə qoyuldu – beş ləyən, üç tüpürcəkqabı, onlarla rollerman. Və dəlinin ovcundakı göyərçinə çox bənzəyən bu bənövşəyi işığa, demək olar ki, güzgüdə özünə baxan tək baxmaq olardı.

– Budur, – Treveler yıxılmış stulu həvəssiz qaldırıb üzərində oturaraq dedi. – Bəlkə, mənə bu həngamənin nə olduğunu izah edəsən.

– İzah etmək olduqca çətinidir, çə, Danışmaq, özün bilirsən ki...

– Danışmaqdan ötrü nə hoqqalardan çıxırsan, – Treveler hirsle dedi. – Bununçün sən hər ikimizi qırx dərəcə istinin altında taxtanın üzərinə çıxarmağa nail ola bilməyəndə mənə suyla dolu ləyəne soxursan və öz iyərən saplarına dolaşdırırsan.

– Ancaq bizim vəziyyətimiz həmişə simmetrikdir, – Oliveyra dedi. – Yelləncəkdəki əkizlər, ya da ayna qarşısındakı kimi. Doppelgangerə fikir vermisən?

Treveler heç bir söz demədən pijamasının cibindən siqaret çıxarıb alışırdı. Oliveyra da öz siqaretini çıxarıb, demək olar ki, onunla eyni vaxtda yandırdı. Onlar bir-birinə baxıb gülümsədilər.

– Əməlli-başlı başdanxarabsan, – Treveler dedi. – Sən dəlisən, qurtardı getdi. Belə təsəvvür etmək olar ki, guya, mən...

– «Təsəvvür» sözünü rahat burax, – Oliveyra dedi. – Sadəcə, ona diqqət et ki, mən ehtiyat tədbirləri gördüm və sən gəldin. Başqa heç kəs. Məhz sən. Səhər saat dördüdə.

– Talita mənə dedi ki, mən düşündüm ki... Bəs sənə nə olub, doğrudan da, düşündün ki, guya...?

– Bəlkə, bunsuz keçinmək mümkün deyil, Manu. Sənə elə gəlir ki, guya, mənə sakitləşdirmək, dəstək olmaq üçün qalxmısan. Əgər mən yatmış olsaydım, sən istənilən biri kimi heç bir maneə olmadan içəri girər, sadəcə, güzgüyə yaxınlaşar, şübhəsiz, əlində sancaq sakitcə güzgüyə yaxınlaşar və onu soxardın, ancaq sancağın əvəzinə sən əlində bax oranda, pijamanın cibində daşdığını tutardın.

– O həmişə məndə olur, çə, – Treveler hirsli dedi. – Bu nə uşaq oyunudur. Guya, sən ona görə silahsız gəzirsən ki, başın yoxdur.

– Bax, belə, – Oliveyra yenidən pəncərənin qabağında oturub Talita və Kukaya əlini yellədirək dedi, – mənim bu barədə düşündüklərim həqiqətən olmalı olanlarla müqayisədə çox az mənə kəsib edir, xoşumuza gəlsə də, gəlməsə də. Artıq bir müddətdir ki, biz səninlə yerində fırlanaraq öz quyuğunu dişləmək istəyən köpək kimiyik. Bizim bir-birimizə nifrət etdiyimizi demək olmaz, əksinə. Sadəcə, səndən və məndən oyunda istifadə olunub, ağ və qara piyada kimi. Deyək ki, iki tərəfdən birinin mütləq qalib gəlməli olduğu oyunda.

– Mən sənə nifrət etmirəm, – Treveler dedi. – Sadəcə, sən mənə küncə sıxışdırmısan və mən nə edəcəyimi bilmirəm.

– Mutatis mutandis: sən mənə limanda sülhlə, ağ bayraqa, hər şeyi unutmağa kədərli çağırışla qarşıladın. Mən də sənə nifrət etmirəm, qardaş, ancaq həqiqəti gözlərinin içinə deyirəm, sənsə buna küncə sıxışdırmaq deyirsən.

– Mən diriyəm, – Treveler onun gözlərinə baxaraq dedi. – Sən nəyə görə yaşayırsan, mənə elə gəlir ki, bunun haqq-hesabını vermək lazımdır. Sənsə vermək istəmirsən. Heç vaxt da istəməmişən. Xalis katar-ekzistensialistsən. Ya Sezar, ya da heç kim – sən həyata radikal yanaşırsan. Elə bilirsən, mən sənə öz bildiyim kimi heyran deyiləm? Elə bilirsən ki, sən intihar etsən, bu mənə valeh etməz? Əsl Doppelganger sən özünsən, çünki, görünür, sən cisimsizsən, sən

o yuxarıdakı yelqovan formasında olan azadlıq laxtasısan. Bunu istəyirəm, onu istəyirəm, şimalı istəyirəm, cənubu istəyirəm – hər şeyi də birdən, Sibillanı istəyirəm, Talitanı istəyirəm, al sənə – sinyor bir dəqiqəlik meyitxanaya girir və orada özünün ən yaxın dostunun arvadını öpür. Ona görə ki, onda reallıqla xatirə tamamilə evklidsayağı bir-birinə qarışıb.

Oliveyra çiynlərini çəkdi, ancaq bu zaman Trevelerə baxdı ki, o, bu jestin nifrət olmadığını anlasın. Necə deyəsən, ona necə başa salasan: o şey ki, ərazidə əksinə öpüş adlanır, buna onlarda Talitanı, Sibillanı və ya Polanı öpmək deyilir – bu onun indi apardığı oyuna oxşar yeni bir obraz oyunudur. Xana xətlərinin yanında donub qalmış Sibillaya baxmaq üçün pəncərənin qabağında oturub çevrilir, bu vaxt Kuka, Remorino və Ferraquto qapının ağzına toplaşib gözləyirlər ki, nəhayət, Treveler pəncərədə görünüb hər şeyin qaydasında olduğunu elan edəcək. Nambutala həbləri sağ olsunlar, bəlkə də, dəli köynəyi sağ olsun, ancaq qısa müddətə, cəmi bir neçə saatlıq, oğlan tutmadan çıxana qədər. Qapının döyülməsi qarşılıqlı anlaşılanı yüngülləşdirmədi. Əgər Manu düşüncələrinin burada, pəncərənin qabağında heç bir mənası olmadığını, əhəmiyyətliyə yalnız orada, su dolu ləyənlərin və rollermanların yanında olduğunu dərk etsəydi və əgər heç olmasa bir dəqiqəlik yumruqlarıyla qapını sındırmağı dayandırsaydılar, onda, bəlkə də... Ancaq Sibilladan gözünü ayırmağa gücü yox idi, xana xətlərinin yanında o necə də gözəl idi, onun istədiyi yalnız Sibillanın daşları damadan-damaya, Yerdən Göyə vurmasıydı.

– ... qətiyyənlə evklidsayağı deyil.

– Mən həmişə səni gözləmişəm, – Oliveyra yorğun halda deyir. – Özün bilirsən ki, səbəbsiz yerə mənə nifrət edilməsinə yol verə bilmərəm. Hər kəs necə hərəkət etmək lazım olduğunu özü bilir, Manu. Yox, əgər aşağıda baş verənlə bağlı izahat istəyirsənsə, bir şey deyəcəyəm: özün yaxşı bilirsən ki, bu o deyil. Sən bilirsən ki, bu – Doppelgangerdir. Bu öpüşün sənin üçün heç bir əhəmiyyəti yoxdur, elə onun üçün də. İş burasındadır ki, bütün məsələ bizim özümüzə aiddir.

– Açın! Bu dəqiqə açın!

– Ciddi şəkildə narahat oldular, – Treveler qalxaraq dedi. – Açaq? Bu, yəqin ki, Ovexerodur.

– Olsun də...

– O, sənə iynə vurmağa hazırlaşır, görünür, Talita bütün dəlixananı ayağa qaldırıb.

– Biçarə qadınlar, – Oliveyra dedi. – Görürsən, orada xanaların yanında biri durub, necə də təvazökardır... Yox, yaxşısı budur, açma, Manu, bizə belə də yaxşıdır.

Treveler qapıya yaxınlaşıb ağzını kilidin dəliyinə dirədi. Gicbəsər sürüsü, çəkin qəmişinizi, bəsdir çığır-bağır saldınız, bu sizə dəhşət filmi deyil. Onlar Oliveyra ilə həqiqətən də, lazım olanda açacaqlar. Yaxşı olardı ki, hamıya qəhvə hazırlayasınız, bu klinikada əməlli-başlı yaşayış yoxdur.

Açıq-aydın eşidildi və Ferraquto bu xəbərdən məmnun qalmadı, lakin Ovexeronun müdrik və inadkar səsi guruldayaraq məsələyə son qoydu və qapını rahat buraxdılar. Səngiməyən narahatlığın yeganə əlaməti həyətdəki insanlar və üçüncü mərtəbədə gah sönən, gah da yanan işıq idi – adətən, Qırx üçüncü belə əylənirdi. Bir dəqiqədən sonra Ovexero ilə Ferraquto yenidən həyətdə çıxıb pəncərədə oturan və onlara əl edən (guya, sizi salamlayıram və tək maykada olduğuma görə üzr istəyirəm) Oliveyraya daha böyük maraq və peşəkar diqqətlə baxmağa başladılar, sanki, o, heç Oliveyranın poker üzrə rəqibi deyildi. Bu, Oliveyraya gülməli və maraqlı göründü. Birinci mərtəbədə, demək olar ki, bütün pəncərələr açılmışdı və bir neçə xəstə baş verənlərdə fəvqəladə canfəşanlıqla iştirak edirdilər, halbuki, xüsusi heç bir şey baş vermirdi. Sibilla Oliveyranın diqqətini cəlb etməyə çalışaraq sağ əlini qaldırdı, sanki, bu çox lazım idi və Treveleri pəncərəyə çağırmağı xahiş etdi. Oliveyra dəqiq və aydın şəkildə izah etdi ki, onun xahişini yerinə yetirmək imkansızdır, çünki bütün məkan pəncərənin yanından ibarət müdafiə zonasıdır, ancaq ola bilər ki, barışıq əldə etmək mümkün olsun. Və əlavə etdi ki, yuxarı qalxmış əl ona keçmiş aktrisalarını, birinci növbədə Emmi Destin, Melba, Marjori Lourens, Mutsio, Bori, hə, eyni zamanda Tedu Bara və Nitu Naldi kimi opera müğənnilərini xatırladır, – o, məmnuniyyətlə onu ad yağışına tutardı, ancaq Talita əlini aşağı saldı, sonra yalvararaq yenidən qaldırdı, – Eleonora Duze, əlbəttə, Vilma Banki və şübhəsiz, Qarbo, təbii, şəkildəki, Sara Bernar, onun da şəkli məktəb dəftərinin içərisinə yapışdırılmışdı, Karsavina da, Baronova da – bütün qadınlar, sanki, taleyin hökmünü əbədləşdirərək hökmən əllərini yuxarı qaldırırlar, lakin indi onun mehriban xahişini, təəssüf ki, yerinə yetirmək mümkün deyil.

Ferraquto ilə Kuka ucadan nəşə tələb edirdilər, deyəsən, çox şey, ancaq yuxulu halda qulaq asan Ovexero onlara susmaq işarəsi verdi ki, Talita Oliveyra ilə danışa bilsin. Ancaq bunların xeyri olmadı, çünki Oliveyra Sibillanın xahişini yeddinci dəfə dinləyib, arxasını ona çevirdi və gözəgörünməz Trevelerlə danışdı. Halbuki, aşağıdakılar bu dialoqu eşidə bilməzdilər.

– Təsəvvür edirsiniz, onlar sənə baxmağını istəyirlər.

– Bəlkə, bir saniyəlik baxım, artıq yox. Mən sapların altından keçə bilərəm.

– Nə danışsan? – Oliveyra dedi. – Bu, sonuncu müdafiə xəttidir, əgər onu yarsan, biz sənə ilə infaytinqdə görüşəcəyik.

– Yaxşı, – Treveler stulda oturaraq dedi. – Sarsaqlamaqda davam et.

– Mən sarsaqlamıram, – Oliveyra dedi. – Əgər sən bura keçmək istəyirsənsə, mənim razılığımı almana gərək yoxdur. Məncə, aydındır.

– Sən mənə and içə bilərsən ki, aşağı tullanmayacaqsan?

Oliveyra Trevelerə elə baxdı ki, sanki, qarşısında nəhəng panda vardı.

– Gördün? – o dedi. – Kartlarını açdın. Sibilla da aşağıda belə düşünür. Ancaq mən elə bilirdim ki, siz mənə lap az tanıyırsınız.

– O, Sibilla deyil, – Treveler dedi. – Sən yaxşı bilirsən ki, o, Sibilla deyil.

– O, Sibilla deyil, – Oliveyra dedi. – Mən yaxşı bilirəm ki, o, Sibilla deyil. Və sən – bayraqdarsan, kapitulyasiya, evə, doğma ocağa, nizam-intizama qayıtmaq tərəfdarısan. Mənim sənə yazığım gəlir, oğlum.

– Məni yaddan çıxar, – Treveler kədərlə dedi. – Mən bircə şey istəyirəm: mənə söz ver ki, axmaqlıq etməyəcəksən.

– Diqqət et: əgər özümü atsam, – Oliveyra dedi, – onda düz Göyüzünə düşəcəyəm.

– Kənara çəkil, Horasio, qoy Ovexero ilə danışım. Mən elə edərdəm ki, sabah bu heç kəsin yadına düşməz.

– Psixiatriya kitabını boş yerə oxumamısan, – Oliveyra, demək olar ki, fəxrlə dedi. – Yaddaşa bir bax.

– Qulaq as, – Treveler dedi. – Əgər məni pəncərədən baxmağa qoymasan, mən qapını açmağa məcbur olacağam, bu daha pisdır.

– Mənimçün fərqi yoxdur, qoy girsinlər, içəri girmək başqa şeydir, bura yaxınlaşmaqsə – tamam başqa şey.

– Demək istəyirsən ki, səni tutmaq istəsələr, özünü atacaqsan?

– Ola bilər, oradan, sənənin tərəfindən bu belə görünür.

– Qulaq as, – Treveler bir addım ataraq dedi. – Sənə elə gəlmir ki, bu bir kabusdur? Onlar elə bilər ki, sən, doğrudan da, dəli olmusan və mən, doğrudan da, səni öldürmək istəmişəm.

Oliveyra özünü bir qədər geri çəkdi və Treveler ikinci ləyənin sırasının qarşısında dayandı. Bir-iki rollermanı təpiklə vurub, irəliyə getməyə risk etmədi.

Oliveyra Kuka və Talitanın həyəcanlı fəryadları altında yavaş-yavaş dikəldi və əliylə onlara sakitləşmək işarəsi verdi. Özünü, guya, məğlub sayan Treveler stulu çəkib oturdu. Qapını yenidən döydülər, ancaq bu dəfə yavaşdan.

– Daha başını sındırma, – Oliveyra dedi. – İzahat axtarmaq nəyə lazımdır? Hal-hazırda bizim aramızda olan əsas fərq mənim tək olmağımdadır. Ona görə yaxşı olar ki, sən özününkülərin yanına düşəsən və biz mehriban dostlar kimi danışığı pəncərədən davam etdirək. Saat səkkizdə mən onsuz da buradan gedəcəyəm, Xekrepten məni səbirsizliklə gözləyir, mənimçün şirin qoğal bişirib, mate dəmləyib.

– Sən tək deyilsən, Horasio. Sən sırf şöhrətpərəstliyin üzündən tək olmaq, Buenos-Ayres Maldororu kimi görünmək istəyirsən. Sən Doppelganger deyirdin, eləmi? Buyur, doğrudan da,

sənin hərəkətlərini təkrarlayan başqa biri də var, o da eynilə sənin kimidir, baxmayaraq ki, lənətə gəlmiş sapların bu tərəfindədir.

– Təəssüf ki, – Oliveyra dedi, – sənin şöhrətpərəstlik haqqında təsəvvürlərin yastılanmış formadır. Bütün məsələ də elə bundadır: nə olursa-olsun səninçün təsəvvür formalaşdırmaq lazımdır. Sən bir saniyəlik də olsa, elə bir fikir söyləyə bilərsən ki, hər şey, bəlkə də, elə deyil?

– Təsəvvür et ki, söyləmişəm. Sən onsuz da açıq pəncərədə oturub, yırğalanırsan.

– Əgər sən, doğrudan da, hər şeyin belə olmadığını söyləsəydin, əgər, doğrudan da, problemin özəyinə gedib çıxıb bilsəydin... Heç kəs səndən gördüyünü inkar etməyi xahiş etmir, ancaq sən barmağını belə tərpətmədin...

– Əgər hər şey bu qədər sadə olsaydı, – Treveler dedi, – məsələ yalnız bu sarsaq saplarda olsaydı... Sən ki yalnız barmağını tərpətmisən, ancaq bax gör bundan nələr ortaya çıxıb.

– Burada pis nə var ki, çə? Açıq pəncərənin qabağında oturub səhərin təmiz havasını uduruq. Aşağıda isə hamı həyətdə gəzir, əladır, özləri də bilmədən idman edirlər. Kuka da, bir ona baxsana, Dir də, bu rahatlığa alışmış marmot da. Sənin arvadın da, o ki lap tənbəlliyn özüdür. Elə sən özün də, görünməmiş işdir, səhərin gözü açılmamış artıq ayaq üstəsən, tam hazır vəziyyətdə, bilirsən də, nəyi nəzərdə tuturam?

– Ancaq mən, oğlum, düşünürəm ki, görəsən, hər şey tərsinə deyil ki.

– Oho, bu çox sadədir, belə şeylər yalnız populyar antologiyalardakı fantastik hekayələrdə olur. Əgər sən şeylərin arxa tərəfini görmək qabiliyyətinə malik olsan, bəlkə də, buradan getmək istəməzdin. Əgər sən ərazidən kənara çıxıb bilsəydin, deyək ki, bax belə: birinci damadan ikinciyə, ya da ikincidən üçüncüyə keçərək... Bu çox çətinidir, Doppelganger, mən bütün gecəni durmadan siqaret kötüyü tullamışam, ancaq səkkizinci damadan başqa heç birinə düşə bilməmişəm. Biz hamımız, hansısa Arkadi kimi, xoşbəxtliyin, bəlkə də, buradakından daha az olduğu minillik səltənət istərdik, ancaq məsələ xoşbəxtlikdə deyil, Doppelganger, orada ola bilsin ki, bizim əlli-altmış il məşğul olduğumuz bu alçaq dəyişmə oyunu olmazdı, orada, bəlkə də, əlimizi bir-birimizə uzatmaq mümkün olardı, yoxsa bu jesti qorxudan təkrarlamaz, ya da o birinin əlində bıçaq tutub-tutmadığını bilməkdən ötrü etməzdik. O ki qaldı dəyişmələrə, bizim səninlə eyni bezin qırağı, eyni şey olmağımız məni zərrə qədər təəccübləndirmir, ancaq sən bir, mənə o biri tərəfəm. Bir halda ki, sən mənə şöhrətpərəst deyirsən, mənə elə gəlir ki, mən daha yaxşı tərəfi seçmişəm, ancaq nə bilmək olar, Manu. Bircə şey aydındır: sənin olduğun tərəfdə mən ola bilmərəm, orada hər şey mənim əlimdə partlayır, adam dəli olar, əgər dəli olmaq bu qədər asan olsa. Sən əraziylə harmoniyadasan və mənim vurnuxmalarımı anlamaq istəmirsən: bax, mən cəhdlər edirəm, mənə nəşə olur və beş min il ərzində məni məhv etməkçün formalaşmış genlərim məni geriye atırlar və mən yenidən əraziyə düşüb iki həftə, iki il, on beş il orada çapalayıram... Günlərin bir günündə barmağımı soxuram, ancaq çox qəribədir, barmağım adətim üzrə batıb qalır, deşib keçir və o biri tərəfdən çıxır, mənə elə gəlir ki, nəhayət, sonuncu

damaya çatmağıma lap az qalıb, ancaq burada bir qadın boğulur, buyur, ya da mənim tutmam tutur, heç kəsə lazım olmayan iztirabların tutması, oh, bu iztirablar... Mən sənə dəyişmələr haqqında dedim? Çox iyrənc bir şeydir, Manu. Dəyişmələr haqqında Dostoyevskidən oxu, Manu. Budur, beş min il yenidən məni geriye çəkir, odur ki, yenə də hər şeyi təzədən başlamaq lazımdır. Ona görə də sənənin mənim Doppelgangerim olmağına təəssüf edirəm, mən elə hey sənənin ərazindən özümünkünə adlamağa çalışıram, ancaq sonuncu uğursuz qaçışdan sonra öz ərazimdən sənə baxıram və sən orada qalıb qəmli-qəmli mənə baxan qılf kimi görünürsən və mənə elə gəlir ki, insanın mövcud olduğu bu beş min il bir metr yetmiş santimetrlik bədənimizə yığılaraq öz damacığından tullanıb çıxmaq istəyən miskin təlxəyə baxır. Bax belə.

– Bəsdir əsəblərimizlə oynadınız, – Treveler qapını döyənlərə bağırdı. – Bu dəlixanada, çə, danışmağa da imkan vermirlər.

– Sən əsl insansan, qardaş, – kövrəlmiş Oliveyra dedi.

– Hər halda, – Treveler stulunu bir qədər də qabağa çəkərək dedi, – bu dəfə güllənin boşa çıxdığını, yəqin, danmazsan. Qılf dəyişmələr və sair xırda-para şeylər öz yerində, ancaq sənənin sevimli zarafatına görə biz yerimizi itirəcəyik və mənim daha çox Talitaya yazığım gəlir. Sən burada kefin istəyən qədər Sibilla haqqında danışa bilərsən, ancaq arvadımı mən saxlayıram.

– Sən tamamilə haqlısan, – Oliveyra dedi. – Adam hərdən dünyadakı hər şeyi unudur, qaldı ki, yer ola. İstəyirsən, mən Ferraquto ilə danışım? O, fontanın yanındadır. Məni bağışla, Manu, mən bunu istəmirdim, demək, siz Sibillayla...

– Yeri gəlmişkən, niyə ona Sibilla deyirsən? Yalan danışma, Horasio.

– Mən onun Talita olduğunu bilirəm, ancaq bir az əvvəl o, Sibillaydı. Onlar iki dənədir, sənənlə mənim kimi.

– Bax buna başdanxarablıq deyilir, – Treveler dedi.

– Dünyada hər bir şey necəsə adlanır, adı, sadəcə, seçmək lazımdır. İndisə, əgər icazə versən, mən aşağıda toplaşanlarla danışmaq istərdim, onlar, sadəcə, özlərində deyillər, bundan o yanı yoxdur.

– Mən gedirəm, – Treveler ayağa qalxıb dedi.

– Belə daha yaxşı olar, – Oliveyra dedi. – Yaxşısı budur, get, mənə həm sənənlə, həm də digərləriylə pəncərədən danışacağam. Yaxşısı budur, get və alçalma, belədə sən alçalırsan, mənə sənə nə olacağını açıq-aydın izah edəcəyəm, axı sən izahatları çox sevirsen, sən bu beş min ilin doğma balasısan. Əgər sən dostluq duyğularının və mənə qoyduğun diaqnozun təsiri altına düşüb üstümə tullansan, mən kənara sıçrayacağam – bilmirəm, yadımdadır, yoxsa yox, biz balaca olanda Ançorena küçəsində cüdo məşqləri edirdik, – sənə öz trayektoriyanı davam

etdirərək pəncərədən uçub şappıltıyla dördüncü damaya düşəcəksən və səndən yalnız yaş yer qalacaq, bu ən yaxşı halda belədir, çünki sənin ikinci damaya düşmək ehtimalın daha yüksəkdir.

Treveler ona baxdı və Oliveyra onun gözlərinin yaşla dolduğunu və uzaqdan sanki, onun saçlarını sıgalladığını gördü.

Treveler bir saniyə də gözlədi, sonra qapıya yanaşıb onu açdı. Remorino daxil olmaq istədi (onun arxasından daha iki sanitar baxırdı), ancaq Treveler onun çiyindən tutub koridora itələdi.

– Onu rahat buraxın, – o əmr etdi. – Bir azdan hər şey qaydasına düşəcək. Onu tək buraxmaq lazımdır, adamı nə qədər təngə gətirmək olar.

Oliveyra tezliklə kvadroloqa, sekstiloqa və dodekaloqa çevrilən dialoqa qulaq asmayıb gözlərini yumdu və düşündü ki, burada onunçün çox yaxşıdır və Treveler, doğrudan da, ona qardaş kimidir. O, qapının bağlandığını və səslərin uzaqlaşdığını eşitdi. Oliveyranın göz qapaqları çətinliklə qalxmağa başlayanda qapı yenidən açıldı.

– Qapının cəftəsini bağla, – Treveler dedi. – Mən onlara çox da etibar etmirəm.

– Sağ ol, – Oliveyra dedi. – Həyatə çıx, Talita çox narahatdır.

O, salamat qalmış azsaylı sapların altından keçərək cəftəni keçirdi. Pəncərənin yanına qayıtmazdan öncə kranı açıb heyvan kimi acgözlüklə və fıxıraraq su içməyə başladı. Aşağıda Remorinonun əmr verərək xəstələri otaqlara göndərdiyi eşidilirdi. O, sərinləmiş və sakitləşmiş halda yenidən pəncərədən baxanda Trevelerlə Talitanın yanaşı durduqlarını gördü; Treveler əliylə onun belindən yapışmışdı. Trevelerin az öncə etdiklərindən sonra ətrafda hər şey ecəzkar sakitliklə dolmuşdu və bu harmoniyanı pozmaq mümkün deyildi, qoy o lap mənasız olsun, ancaq o, buradaydı və o qədər gerçəkdi ki, ağız-burun əyməyə dəyməzdi, əslində, Treveler eləydi ki, görək o da onun kimi olaydı, sadəcə, Trevelərdə bu lənətə gəlmiş təxəyyül bir azca azdır, o – ərəzi adamıydı, o – yanlış yolla gedən bütöv bir nəslin düzəlməz səhvidir, lakin bu səhv çox gözəldir, bu beş min ilin, bu yanlış və yalan ərəzinin nə qədər gözəlliyi var, bir dəqiqə öncə yaşla dolmuş bu gözlər necə də gözəldir, elə ona: «qapının cəftəsini bağla, bunlara etibar yoxdur», – deyən səsdə, qadının belindən yapışan bu əldə nə qədər sevgi var. «Bəlkə də, – Oliveyra doktor Ovexeronun və Ferraqutonun mehriban jestlərinə (o qədər də mehriban demək olmazdı) cavab verərək düşündü, – yeganə mümkün yol ərəzidən çıxıb getməkdir – bəlkə, bu onun lap tərəsinə dırmaşmaqdır?» O bilirdi ki, bu haqda bir də düşünən kimi (bu barədə bir də), xəyalında soyuq küçələrdə yağışın altında qoca qarının əlindən tutan bir adam canlanacaq. «Nə bilmək olar, – o düşündü. – Nə bilmək olar, bəlkə, mən uçurumun lap kənarındaydım, dayandım, bəlkə, elə yol da oradan idi. Manu onu tapardı, mən əminəm, dəlidir bu Manu, dəli, ancaq heç vaxt axtarmaq istəmir, mənə – əksinə...»

– Ey, Oliveyra, bəlkə, düşüb qəhvə içəsiniz? – Ferraquto Ovexeronun aşkar narazılığına rəğmən təklif etdi. – Siz mərci uddunuz, deyilmi? Bir Kukaya baxın, necə də pərişandır...

– Narahat olmayın, sinyora, – Oliveyra dedi. – Sizin ki sirk təcrübəniz var, elə boş şeydən ötrü niyə həyəcanlanırsınız?

– Oy, Oliveyra, Trevelerlə siz, sadəcə, dəhşətsiniz, – Kuka dedi. – Siz ərimin təklifini qəbul etsəniz, çox yaxşı olar. Mən çox istərdim ki, biz bir yerdə qəhvə içək.

– Gəlin, düşün aşağı, çe, – Ovexero sözarası dedi. – Mən iki fransız kitabı barədə sizinlə məsləhətləşmək istəyirdim.

– Buradan hər şey yaxşı eşidilir, – Oliveyra dedi.

– Oldu, dostum, – Ovexero dedi. – Nə vaxt istəsəniz, onda da düşərsiniz, biz səhər yeməyinə gedirik.

– Təzə bulkalarla, – Kuka dedi. – Gedək qəhvə dəmləyək, Talita?

– Bəsdir özünüzü axmaqlığa qoydunuz, – Talita cavab verdi və kəskin cavabın əmələ gətirdiyi qeyri-adi sakitlikdə Trevelerlə Oliveyra elə baxışdılar ki, sanki, iki quş havada toqquşdu və tora ilişərək doqquzuncu damaya düşdülər, hər halda, maraqlı şəxslər bundan o qədər də məmnun olmadılar. Kuka ilə Ferraquto həyəcanla tövşüdülər və nəhayət, Kuka ağzını açıb gözünü yumdu: «Sizin təhqiramiz sözlərinizi necə başa düşək?». Ferraquto isə sinəsini qabağa verərək Treveleri başdan-ayağa nifrətlə süzdü, Treveler isə fəxrlə, ancaq bir qədər də məzəmmətlə arvadına baxdı. Burada, əlbəttə, Ovexero şəraitə uyğun elmi çıxış yolu tapıb quru tərzdə deyirdi: «Tipik isterikus latinoamerikus hadisəsidir, gedək mənimlə, mən sizə sakitləşdirici verim». Bu zaman Remorinonun əmrini pozan On səkkizinci həyətə çıxıb dedi ki, Otuz birinci çox narahatdır və Mar-del-Platadan telefona çağırırlar. Onun məsuliyyətini Remorinonun daşıyacağı məcburi çıxışı öz nüfuzunu o qədər də qurban vermək istəməyən doktor Ovexeroya və bütün idarəyə həyəti tərk etməkdə kömək etdi.

– Ay-ay-ay, – Oliveyra pəncərədə yırğalanaraq dedi, – elə bilirdim, əczaçılar qat-qat tərbiyəlidir.

– Təsəvvür edirsən? – Treveler dedi. – O, çox əla idi.

– Mənə görə özünü qurban verdi, – Oliveyra dedi. – Kuka onu hətta ölüm ayağında da bağışlamayacaq.

– Bağışlamasın, heç vecimə də deyil, – Talita dedi. – Təzə bulkalarla, gördünüz də.

– Ovexero da yaxşıydı, – Treveler dedi, – fransız kitabları! Çe, yalnız bananla başını aldatmadılar. Təəccüb edirəm, necə oldu ki, onları yağlaşdırmadın.

Hə, belə oldu, qəribədir, ancaq harmoniya uzandı, onunla danışan və xanalardan ona baxan bu iki nəfərin yaxşılığına cavab verməyə söz də tapa bilmirdi, çünki Talita özü də bilmədən üçüncü damada durmuşdu, Trevelerin isə bir ayağı altıncı damadaydı, ona görə də, Oliveyranın edə biləcəyi yeganə şey sağ əlini salamlama jesti olaraq qorxa-qorxa azca tərpdərək oturub

Sibillaya, Manuya baxaraq öz-özünə düşünmək idi, axır ki, görüş alındı, halbuki, bəlkə də, ən yaxşısı heç bir biclik işlətmədən azca əyilib özünü şapp deyə aşağı buraxmaq idi, bəlkə də, heç bir şey bu dəhşətli şirin andan artıq davam edə bilməzdi! Vəssalam.

(–135)

Digər tərəflərdən

(Vacib olmayan fəsillər)

57

– Mən Adgülün gəlişi münasibətilə bəzi məsələləri təzələmək istəyirəm. Necə bilirsən, onu Kluba gətirəkmi? Etyenlə Ronaldın ondan çox xoşları gələcək, o, tamam başdanxarabdır.

– Gətir.

– O, sənə də xoşuna gələ bilər.

– Niyə elə danışırısan ki, elə bil, mən ölmüşəm?

– Bilmirəm, – Osip dedi. – Doğrudan, bilmirəm. Sadəcə, sənə görəmin elədir ki.

– Bu gün səhər mən Etyenə öz yuxularımı danışdım, çox gülməliydi. İndisə sən səmimi şəkildə dəfn mərasimini təsvir etdin, mənim yuxularım başqa xatirələrimlə qarışdı. Yəqin, doğrudan da, mərasim həyəcanlı olub, çə. Yetərinə qeyri-adi işdir – eyni zamanda üç müxtəlif yerdə olmaq, ancaq bu gün mənim başıma məhz belə bir iş gəlib, bəlkə, bu Morellinin təsiridir. Hə, hə, indi danışacağam. Daha doğrusu, eyni zamanda dörd yerdə. Mən hər məkanda olmağa yaxınlaşıram, çə, oradan da düz dəli... Sən, yəqin ki, haqlısan, mən Adgülü görməyəcəyəm, ondan xeyli əvvəl yıxılacağam.

–Dzen-buddizm hər məkanda olmanın mümkünlüyünü, sənin hiss etdiyinə bənzər bir şeyi izah edir, əgər sən bunu, doğrudan da, hiss etmişənsə.

– Əlbəttə, hiss etmişəm. Mən indi həmin o dörd yerdən gəlirəm: səhər yuxusu hələ də diridir və başımdan çıxmır. Pola ilə bağlı hansısa təfsilatlar, səni onlardan xilas edirəm, uşağın dəfn olunmasıyla bağlı sənin parlaq təsvirlərin və yalnız indi başa düşürəm ki, mən eyni zamanda Trevelerə, mənim buenos-ayresli dostuma da cavab vermişəm; həmin bu Treveler öz lənətə gəlmiş həyatına rəğmən, mənim şeirlərimi anladı, düşünsənə, onlar belə başlayırdı: «Mən öz yuxuma unitazla girirəm». Bu çox sadədir, əgər düşünsən, bəlkə də, başa düşərsən. Sən yuxuda gördüyün qırıq-qırıq cənnət xəyallarıyla gerçəkliyə qayıdırsan, onlar suda boğulmuş adamın saçları kimi səndən asılı qalıb: qorxunc ikrah, sıxıntı, ümitsizlik, yalan və başlıcası gərəksizlik duyğusu. Və sən öz içində boğulursan və nə qədər ki, dişlərini yuyursan, özünü lap unitaz kimi hiss edirsən, ağ köpüklü maye səni canına çəkir, sən dəliyə doğru sürüşürsən, bu dəlik səninlə birlikdə kiri, seliyi, irin-çirki, qartmağı, tüpürcəyi də sorur və sən haçansa başqa bir yerə oyananadək olduğun başqa bir sifətdə qayıtmaq ümidilə buna izin verirsən və bu başqa hələ də buradadır, hələ də sənin içindədir, sənin özündədir, ancaq artıq getməyə başlayır... Hə, sən bir anlıq öz içində dağılırsan, ancaq bu zaman gerçəkliyin müdafiəsi – ifadəyə bax, dilə bax – sənin üzərinə atılaraq səni saxlayır.

– Tipik eksiztensialist hissiyyat, – Qreqorovius özündənrazı halda dedi.

– Yəqin ki, ancaq hər şey dozadan asılıdır. Məni, doğrudan da, unitaz çəkir, çe.

(–70)

58

– Yaxşı elədin ki, gəldin, – Xekrepten təzə aldığı otu qaba boşaldaraq dedi, – Nə deyirsən-de, ev daha yaxşıdır, tamamilə başqa şəraitdir. Sənə iki-üç gün məzuniyyət götürmək lazımdır.

– Şübhəsiz, – Oliveyra dedi. – Daha da çox, canım. Qızarmış qoğallar ən yüksək tərifə layiqdir.

– Nə əcəb, sənin xoşuna gəldi. Çox yemə, yoxsa qarnını ağrıdar.

– Qorxma, – Ovexero siqaretini alışıdıraraq dedi. – Siyestanı burada, mənim yanımda yatarsınız, axşamtərəfi mənə elə gəlir ki, fleş-royal və tuz-poker oynaya bilərsiniz.

– Tərpənmə, – Talita dedi. – Qəribədir, bircə saniyə sakit qala bilmirsən.

– Mənim ərim çox narazıdır, – Ferraquto dedi.

- Bir dənə də qoğal götür, – Xekrepten dedi.
- Ona şirədən başqa heç nə verməyin, – Ovexero əmr etdi.
- Müxtəlif elm sahələri üzrə alimlərin milli korporasiyası və onların elmi müəssisələri, – Oliveyra zarafat etdi.
- Zarafatdan başqa, çə, sabahadək heç nə yeməyəcəksən, – Ovexero dedi.
- Bax bunu, bunun şirnişi çoxdur, – Xekrepten dedi.
- Çalış yuxuya gedəsən, – Treveler dedi.
- Ey, Remorino, qapının ağzında dur və On səkkizinciyə onun zəhləsini tökməyə imkan vermə, – Ovexero dedi. – O, bir səs-küy qaldırıb ki, elə hey hansısa bum-pistoldan danışır.
- Yatmaq istəyirsənsə, pərdələri çəkim, – Xekrepten dedi. – Elə edərdəm ki, don Kresponun radiosunu da eşitməzsən.
- Lazım deyil, qoy belə qalsın, – Oliveyra dedi. – Faludan nəşə verirlər.
- Saaat beşdir, – Talita dedi. – Bir az yatmaq istəmirsən?
- Onun kompresini bir də dəyiş, – Treveler dedi. – Kompres ona yaxşı təsir edir.
- Onsuz da kompresin içindədir, elə bil, vannada uzanıb, – Xekrepten dedi. – İstəyirsən, gedim «Notisias qrafikas» alım?
- Al, – Oliveyra dedi. – Bir qutu da siqaret.
- Güclə yuxuya getdi, – Treveler dedi. – Artıq sabahadək yatacaq, Ovexero ona ikiqat doza verdi.
- Özünü yaxşı apar, canım mənim, – Xekrepten dedi. – Mən bu dəqiqə qayıdıram. Axşama can ətindən qızartma bişirmişəm, istəyirsən?
- Salat da olsun, – Oliveyra dedi.
- Artıq yaxşı nəfəs alır, – Talita dedi.
- Sənə südlü sıyıq da bişirəcəyəm, – Xekrepten dedi. – İçəri girəndə elə pis görünürdün ki.
- Tramvay ağzınadək doluydu, – Oliveyra dedi. – Təsəvvür edirsən, bu istidə səhər saat səkkizdə ayaq üstə gedəsən.
- Sən inanırsan ki, o yatacaq, Manu?
- Cürət edə biləcəyim dərəcədə – hə.

- Onda gəl Dirin yanına gedək, qovmaq üçün bizi gözləməkdən gözünün kökü saraldı.
- Mənim arvadım olduqca narazıdır, – Ferraquto dedi.
- Bu təhqiramiz sözlər nə deməkdir?! – Kuka qışqırdı.
- Elə yaxşı uşaqlardır ki, – Ovexero dedi.
- Belələri azdır, – Remorino dedi.
- Adamın inanmağı gəlmir ki, ona bum-pistol lazım olub, – On səkkizinci dedi.
- Rədd ol otağına, yoxsa səni imalə etdirərəm, – Ovexero dedi.
- Köpəyə ölüm, – On səkkizinci dedi.

(–131)

59

Və o zaman onlar məxsusi olaraq vaxt keçirmək üçün yeməli balıqlar tuturlar; balıqların çürüməməsi üçün bütün sahil boyu balıqçılara tutduqları balıqları dərhal quma basdırmağı əmr edən plakatlar vurulub.

Claude Levi-Strauss, «Tristes troiques»¹.

(–41)

60

Morelli çap olunmuş əsərlərinə daxil olmayan acknowledgements² siyahısı tərtib etdi. Yalnız bəzi adları siyahıya salmadı: Celli Roll Morton, Robert Muzil, Daydzets Teytaro Sudzuki, Raymon Russel, Kurt Şvitters, Vieyra da Silva, Akutaqava, Anton Vebern, Qreta Qarbo, Xose Lesama Lima, Bunyuel, Lui Armstronq, Borxes, Mişo, Dino Bussati, Maks Ernst, Pevzner, Gilqamış (?), Qarsilaso, Arçimboldo, Rene Kler, Pyero di Kozimo, Uoller Stivens, Ayzek Dinesen. Rembo, Pikasso, Çaplin, Alban Berq və daha bir neçə nəfərin adının üstündən nazik

xətt çəkdi ki, əgər çox məşhur görünsələr, onları xatırlasın. Lakin, görünür, onların hamısı beləydi, ona görə ki, Morelli öz əsərlərinin heç birini siyahıya daxil etməmişdi.

(–26)

61

Morellinin yarımçıq qeydləri

Mən heç vaxt hissiyyatlardan canımı qurtara bilmirəm, sanki, bax burada, düz gözümün önündə, barmaqlarıma dolaşaraq, işığa doğru gözqamaşdırıcı partlayış baş verir, sanki, məndən nəşə qoparaq başqa bir şeyə keçir və həmin başqa bir şey mənim içimə girir, nəşə kristal kimi şəffaf bir şey, zaman və məkan daxilində hüdudsuz. Qarşında, sanki, opaldan və brilyantdan qapı var, onu açıb girən kimi nəşənsə o olursan, ancaq bunu istəmirsən, bacarmırsan, gücün çatmır.

Bu yangı və şübhə mənim üçün yenilik deyil, lakin hər şey böyüyür, mənə gecəylə gündüz arasında gizli anlaşıma təklif edən surroqatlarla nifaq da böyüyür, bu hadisələr və xatirələr arxivində, məndən vaxt və dəri parçaları qoparan bu ehtiraslar da, gözümün önündəkilərə, burnumun ucundakılara qətiyyənlə oxşamayan bu gizli aşkarlar da, illər uzununu küçələrdə sürünərək axtardığım xəyali azadlığı ifşa edən qarabasmağın bir addımlığında olan bəşirət də.

Çünki mən olsa-olsa gələcək zamanın bu və ya digər nöqtəsində çürüyən bu bədənəm, anaxronizm təşkil edən bu sümüklərəm və mən bədənimin nə tələb etdiyini hiss edirəm, o, etirafa səsləyərək əməliyyatlar tələb edir, hələlik bu anlaşılmazdır, ancaq bunun nəticəsində o, özündəki çürüməni dayandırır. Mənə aid olan bu bədən özünün bu durumundan və bu durumda olan korrelyatdan imtina etdiyi vəziyyəti qabaqcadan hiss edir, onun şüuru bu vəziyyəti bədənindən və dünyadan kənar qəbul edəcək ki, bu da varlığa əsl yaxınlaşma olacaq. Mənim bədənim yaşayacaq, ancaq bu Morellinin bədəni olmayacaq, mən min doqquz yüz əllinci ildə elə çürüməyəcəyəm ki, sanki, bayırda səksənininci ildir, mənim bədənim yaşayacaq, çünki orada, işıqdan olan qapının o tərəfində (sifətimi əhatə edən bu gerçəkliyi necə adlandırım) varlıq tamam başqa cür olacaq, sadəcə, bədən olmayacaq, sadəcə, bədən və ruh da olmayacaq, sadəcə, mən və başqaları və sadəcə, dünən və sabah da olmayacaq. Hər şey asılıdır... (bundan sonrası pozulub).

Mexaniki final: qəfil satori¹ – və hər şeyə icazə verilir. Ancaq bunun üçün tarixi geri çəkmək lazımdır, həm xarici, həm də daxili – özününkünü. Trop tard pour moi. Crever en italien, voire en occidental, c'est n'en ce qui me reste. Mon petit café-crème le matin, si agreable...²

Bir zamanlar Morelli bir kitab yazmaq istəyirdi, ancaq həmin kitab pərakəndə qeydlər şəklində qaldı. Bu qeydlərdən biri onun ideyasını çox gözəl ifadə edir: «Psixologiya sözünün özü qoca qarıya bənzəyir. Bir isveçli təfəkkürün kimyəvi nəzəriyyəsini hazırlayır¹. Kimya, elektromagnetizm, canlı materiyanın gizli axınlarıdır – bütün bunlar, qərribə olsa da, yaddaşda mana məfhumunu əmələ gətirir; beləcə, sosial əxlaq xaricində tamam başqa bir mühitin kiminsə oynadığı bilyardın şarlarına bənzəyən qarşılıqlı təsirini güman etmək olardı, Edipsiz, Rastinyaksız, Fedrasız dram, şəxssiz dram, çünki personajların şüurları və ehtirasları yalnız a posteriori² cəlbədicə olur. Əgər subliminal qatlar dramın iştirakçıları arasındakı münasibətlər yumağını özləri düşünləyib-açırsalar necə olsun? Ya da – isveçlinin şadlığına səbəb – bəzi individiumlar heç bir məqsəd güdmədən başqa adamların kimyəvi proseslərinin dərinliyinə girsəydilər və əksinə, beləliklə, fəvqəladə maraqlı və həyəcanlandırıcı zəncirvari parçalanma və dəyişilmə reaksiyaları əmələ gəlsəydi, necə olardı?

Belə olduğu halda, kiçik bir ekstrapolyasiya yetərlidir ki, sözün bu köhnə, klassik mənasında psixoloji reaksiya verdiyini güman edən bir qrup insan zənn edəsən, lakin o şeylər ki, əslində, mənəvi materiya axınından, qədim əyyamlarda arzu, rəğbət, iradə, əqidə adlanan saysız münasibətlərdən başqa bir şey deyil, onlar burada təhlilə və təsvirə sığmayan şeylər kimi çıxış edirlər: içimizdə məskunlaşan yad qüvvələr yaşayış hüququ əldə etmək üçün hücumə keçirlər; bizdən daha yüksək olan nəyinsə axtarışına çıxır və homo sapiens durumundan uzaqlaşmağa dumanlı ehtiyac duyaraq bizdən vasitə kimi istifadə edirlər... hansı homodan? Çünki sapiens – daha bir köhnə, köhnə sözdür, o sözlərdəndir ki, onu əvvəlcə yaxşı-yaxşı yuyub-təmizləmək, sonra məna verib işlətmək lazımdır.

Əgər belə bir kitabı mən yazsaydım, standart davranış formalarını (ən qeyri-adiləri də daxil olmaqla, bu bolluğu da özümüzə rəva bilək) adi psixoloji instrumentarinin köməyi ilə izah etmək mümkün olmazdı. İştirakçılar ya xəstə, ya da sadəcə olaraq, başdanxarab təsiri bağışlayardılar. Məsələn onda deyil ki, onların adi challenge and response¹ – sevgiyə, qısqanclığa, əzab-əziyyətə və ondan doğan bütün nəticələrə qabiliyyətləri çatmazdı, sadəcə olaraq, onlarda olan o şeyləri ki, homo sapiens sublimasiya nəhiyəsində saxlayır, üçüncü göz² alın sümüyünün altından gərgin vəziyyətdə baxdığı müddətdə onlar çətin ki, özlərinə yol açar bilərdilər. Və hər şey narahatlığa, həyəcana, durmadan məhvəlməyə çevrilərdi, başqa sözlə, bu ərazidə psixoloji təsadüf başıpozuqluq qarşısında geri çəkilər və marionetlər ara qarışdırar, sevir, yaxud bir-birini tanıyardılar, hətta həyatın açarını dəyişdirmək cəhdindən (onların içində, onların vasitəsilə və onların xətrinə) və insanın içində hələ güclə sezilən yeni bir cəhdin doğulmasından da şübhələnərdilər, necə ki başqa dövrlərdə açar-ağılin, açar-hissin, açar-praqmatizmin

doğuşundan şübhələnmədilər. Və bu insan başqa bir şeydir, olmaq istədiyi, sözlər, əməllər, qana bulaşmış sevinc və bunabənzər şeylər içərisində çabalayaraq qarşısına məqsəd qoyduğu bir şey kimi».

(–23)

63

– Qurdalanma, – Talita dedi. – Mən söndürülmüş əhəng deyil, soyuq kompres qoyuram.

– Elə bil, elektrik cərəyanı vurur, – Oliveyra dedi.

– Boş-boş danışma.

– Gözlərimə də Norman Mak-Larenin filmlərindəki kimi nələr görünmür.

– Başını bir az qaldırsana, yastığın çox balacadır, mən sənə başqasını verərəm.

– Yastığı burax, yaxşısı budur, başqa baş ver, – Oliveyra dedi. – Ancaq etiraf etmək lazımdır ki, bizdə cərrahiyyə hələ də bələkdən çıxmayıb.

(–88)

64

Bir dəfə onlar, adətləri üzrə Latın məhəlləsində görüşdülər, Pola dayanıb asfalta baxırdı, ətrafdakı saysız-hesabsız insan kütləsi də asfalta baxırdı. O da dayanıb profildən Napoleonun portretinə, onun yanında olan Şatr kilsəsinin gözəl təsvirinə və bir az aralıda, göy çəmənlikdəki madyanla dayçaya baxmalı oldu. Tabloların müəllifləri iki sarışın oğlan və bir hind-çin simalı gənc qız idi. Tabaşır qutu on və iyirmi franklıq sikkələrə dolmuşdu. Rəssamlardan biri arabir əyilib tabloya nəsə bir cizgi əlavə edir və ianələrin cingiltisi dərhal artırdı.

– Penelopanın sistemiylə silahlanıblar, yalnız bir fərq var – axıracan getmirlər, – Oliveyra dedi. – Bax, məsələn, bu sinyora, Tsong-Tsong dizini yerə atıb mavi gözlü sarışın gözəlin ora-burasını

düzəltməyə nə qədər əlini cibinə salmağı belə düşünmürdü. Gün kimi aydındır ki, onları iş prosesi həyəcanlandırır.

– Onun adı Tsonq-Tsonqdur? – Pola soruşdu.

– Mən nə bilim? Topuqları çox gözəldir.

– Bu qədər zəhmət çəkilir, axşamsa süpürgəçilər gəlib hamısını o söz.

– Bütün ləzzət də elə bundadır də. Rəngli tabaşirlər, sanki, esxatoloji obrazlardır, dissertasiya üçün pis mövzu deyil, eləmi? Əgər bələdiyyə süpürgəçiləri səhərə yaxın bunun axırına çıxmasalar, onda Tsonq-Tsonq özü bir vedrə suyla gələcək. Yalnız o şey həqiqətən başa çatır ki, hər səhər yenidən başlanır. Adamlar pulları atarkən ağıllarına belə gəlmir ki, onları aldadırlar, ona görə ki, bu rəsmlər, əslində, silinmir. Onlar başqa bir səkidə, yaxud başqa bir rəngdə yenidən əmələ gəlirlər, axı əl öyrəşib, yalnız tabaşirlər fərqli ola bilər, bütün hərəkətlər və cizgilər isə həmişəkilər olacaq. Əslində, uşaqlardan biri asfaltın üzərində Napoleonu çəkdiyi kimi səhər-səhər əlini havada oynatsa, o da beləcə on frank qazanmağa layiqdir. Ancaq bizə dəlil-sübut lazımdır. O da ki, var. Xəsislik etmə, on frank at onlara.

– Mən sən gələndə artıq atmışam.

– Əla. Əslində, biz bu pulları ölənlərin ağzına qoyuruq, yenə də həmin günahyuyan obol1. Müvəqqəti olana ehtiramımızı bildiririk ki, bu kilsə elə suyun bir anda yuyacağı tabaşir olaraq qalsın. Pulu qutuya saldın, vəssalam, sabah kilsə yenidən qulluğunda hazırdır. Biz ölməzliyə görə, anı saxlamaq üçün pul veririk. No money, no cathedral2. Bəlkə, sən özün də tabaşirlə çəkilmisən?

Ancaq Pola cavab vermədi; əlini onun çiyinə qoydu və onlar yenidən Bul-Mişlə aşağı, Bul-Mişlə yuxarı addımladılar, sonra isə yavaşca Dofin küçəsinə keçdilər. Rəngli tabaşirlərlə çəkilmiş dünya ətrafda fırlanaraq onları öz oyununa çəkirdi: qızardılmış kartof – sarı tabaşirlə, şərab – qırmızı, solğun və zərif göyüzü – çayın üzərindəki yaşılmıtlı mavi-səməvi ilə. Kilsəni saxlamaq, yoxa çıxmağa qoymamaq, daha doğrusu, su şırnağının altında yox olub yenidən cizgi-cizgi, qara, göy, sarı tabaşirlərlə bura qayıtması şərtlə yoxluğa məhkum etmək üçün siqar qutusunda yenə pul atmaq lazımdır. Dofin küçəsi – boz, pilləkən – tünd qara, pərdələr – ağ, otağın gözdən yayınan ümumi görünüşü – yaşıl tabaşirlə məharətlə çəkilib; yatağın üzərində göy qurşağının bütün rənglərində – ponço – Yaşasın Meksika; sevgi – onu bugünkü zəif durumunda möhkəmləndirəcək fiksatorun həsrətini çəkən tabaşirlərlə, sevgi – ətirli tabaşirlərə, dodaqlar – narıncı, kədər və sıxıntı – preslənmiş tabaşir kimi yatan üzlərə və bədənlərə həsrətlə qonan rəngsiz toz tabaşirlərlə çəkilib.

– Sən nəyə toxunursansa, dərhal dağılır, hətta baxmağın belə kifayətdir, – Pola dedi. – Elə bil, qorxunc sulfat turşususan, mən səndən qorxuram.

– Bəzi metaforalara çox həssas yanaşırsan.

– Məsələ sözlərdə deyil, şeylərə baxışın özündədir... Bilmirəm, necə izah edim, ancaq sən, sanki, sorucu qıfsan. Hərdən mənə elə gəlir ki, bu dəqiqə sənin əlindən sürüşüb quyuya düşəcəyəm. Bu isə yuxuda boşluğa yıxılmaqdan daha pisdir.

– Ola bilər, – Oliveyra dedi, – sən hələ tam məhv olmamısan.

– Xahiş edirəm, mənə əzab vermə. Necə yaşamaq lazım olduğunu mən özüm bilirəm. Burada, əşyalarım və dostlarım arasında necə istəyirəm, elə də yaşayıram, mənimçün belə yaxşıdır.

– Sadala, sadala. Özünü adlara bağla – onda yıxılmazsan. Budur o – masa, pəncərənin çəkilməmiş pərdəsi, Klodett yenə həmin nömrəylə gedir, Danton–34-dür, nədir və sənə Eks-an-Provansdan məktub yazan anan. Hər şey qaydasındadır.

– Mən səndən qorxuram, latınamerikalı əcinnə, – Pola ona qısılaraq dedi. – Axı biz mənim evimdə danışdıq ki, bu barədə...

– Rəngbərəng tabaşirlər barədə.

– Bunların hamısı.

Oliveyra «Qoluaz»ını alışırdı və gecə masasının üzərindəki iki qatlanmış kağıza baxdı.

– Analizlər üçün göndərişdir?

– Hə, istəyirlər ki, təcili gedim. Bura əlini vur, bir həftə əvvəlkindən daha pisdir.

Hava, demək olar ki, tamam qaralmışdı və Pola Bonnarın yatağa uzanmış modelinə bənzəyirdi, günəş son solğun, sarımtıl-yaşıl şüasını onun üzərinə salmışdı.

«Kaş ki dan yeri öz süpürgəsiylə gələydi, – Oliveyra əyilərək onun sinəsindən, indicə barmağını yavaşca toxundurduğu yerdən öpdü. – Ancaq onlar dördüncü mərtəbəyə qalxmırlar, mən süpürgəçilərin və susəpənlərin dördüncü mərtəbəyə dırmaşdıqlarını eşitməmişəm. Sabah yalnız rəssam gələcək və bu tablону, üzərində nəşə... olan bu incə çıxıntıyı olduğu kimi təkrarlayacaq». O, özünü düşünməməyə məcbur etdi və onu elə öpdü ki, bu ancaq öpüş olsun, başqa heç bir şey.

(–155)

65

Klub kartotekası üçün kartoçka nümunəsi

Qreqorovius, Osip.

Vətənsiz.

Ayın görünən tərəfi (əks tərəfi peyklərə qədərki dövrlərdə gözə görünmürdü): kraterlər? dənizlər? toz?

Qara, boz, tünd geyinməyə meyillidir. Onu heç vaxt kostyumda görən olmayıb. Bəzilərinin dediyinə görə, onun üç kostyumu var, ancaq həmişə bir kostyumun şalvarını, o birinin pencəyini geyinir. Buna əmin olmaq çətin deyil.

Yaşı: dediyinə görə, qırx səkkizdir.

Sənəti: intelligent. Böyük nənəsi ona cüzi vəsait göndərir.

Carte de sejour¹ AC 3456923 (müvəqqəti, altı ay müddəti var. Doqquz dəfə artırılıb, hər dəfə də daha böyük çətinliklərlə).

Doğum yeri: Borjok (Qreqoroviusun Paris polisində verdiyi məlumata əsaslanaraq, şəhadətnamədəki qeyd, görünür, saxtadır. Bu ehtimalın əsası polisdəki kartotekada saxlanır).

Doğum yeri: onun doğulduğu ildə Borjok Avstriya-Macaristan imperiyasının tərkibinə daxil idi. Macar mənşəli olduğu şübhəsizdir. Ancaq o, məmnuniyyətlə çex olduğunu bildirir.

Doğum yeri: ehtimal ki, Böyük Britaniyadır. Qreqorovius, güman ki, Qlazqoda anadan olub, atası dənizçi, anası isə quru sakinidir; yəqin ki, dünyaya gəlməsinə görə məcburi dayanacağa, tələm-tələsik yükləmə-boşaltmaya, stout ale²-yə və Stüart-stritdə 22 saylı evdə yaşayan miss Marcori Babbinqtonun bütün xaricilərə qarşı hiss etdiyi son dərəcə güclü ehtirasa borcludur.

Tarixəqərki bic doğumu barədə danışmaq və analarının (keflilik etiraflarına əsasən, onların sayı üçdür) adını onlara lazımsız şəbədələr qoşaraq bədnam etmək Qreqoroviusun xoşuna gəlir; həmişə viski və konyakdan sonra peyda olan hersoginya Maqda Razensvil lesbiyan olub və carezza¹ haqqında psevdو-elmi traktatın (dörd xarici dilə tərcümə olunub) müəllifidir. Materialı cin buğundan olan Miss Babbinqton öz həyatını Malta adasında fahişəliklə başa vurdu. Üçüncü anası peyda olanda şahidlər – Etyen, Ronald və Oliveyra bojole, kote-dü-ron və ya burqundiya aliqotesinin təsiri altında heç vaxt tam ayıq olmurdular. Bəzən onun adı Gül, bəzən Adgül və ya Minti olur, gah Hersoqovinada və ya Neapolda yaşayır, gah da vodevil truppasıyla Birləşmiş Ştatlara gedirdi. O, İspaniyada ilk siqaret çəkən qadındır, Vyana operasının girişində bənövşə satır, embrion əleyhinə vasitələr kəşf edir və günlərin birində yatalaqdan ölsə və ya kor olsa da, hələ də Uertdə yaşayır. Tsarskoe Seloda o, çarın sürücüsünə qoşulub qaçır, uzun illərdir, öz oğlunun qəlbini həyəcanlandırır, bundan başqa, su müalicəsiylə məşğul olur, Pontuazdan olan bir keşişlə şübhəli əlaqələr qurur, bütün bunlardan savayı həm də Santos-Dümonun oğlu olan Qreqorovius dünyaya gələrkən vəfat etmişdir. Şahidlərin dediyinə görə, Qreqoroviusun üçüncü anası haqqında ardıcıl (ya da eyni zamanda) ipostasiyalarda söylədiyi bütün bu hekayələr,

nədənsə, həmişə Gürciyevin adıyla müşayiət olunur, Qreqorovius onu növbəylə gah tərifləyir, gah da söyür.

(–11)

66

Morellinin müxtəlif yönləri: o, «Buvara və Peküşə» ideyası daşıyıcısıdır və ədəbiyyat almanaxını tərtib edib (bəzən bütün yazdıqlarına «Almanax» deyir).

Hərdən o, bəzi fikirlərinin rəsmini çəkmək istəyir, ancaq bunu edə bilmir. Onun qeydlərinin kənarlarında rast gəlinən rəsmləri çox pis idi. Sançidəki həvəngdəstəni bəzəyən spirala oxşayan titrək spiralın ritmik şəkildə zəhlətökən təkrarı.

O, tamamlanmamış kitabı üçün çoxsaylı finallardan birini hazırlamış və maket düzəltdi. Səhifədə cəmi bircə cümlə vardı: «Qəlbinin dərinliyində o bilirdi ki, qıraqla getmək olmaz, çünki orada heç nə yoxdur». Cümlə səhifədə divar, maneə duyğusu yaradaraq durmadan təkrarlanır. Səhifədə nə nöqtə, nə də vergül var, hətta kənar boşluqlar da yoxdur. Doğrudan da, elə bil, cümlələrin mənasını illüstrasiya edən söz divarıdır, sanki, arxasında heç bir şey olmayan maneəyə rast gəlirsən. Ancaq səhifənin aşağı sol küncündəki bir cümlədə «heç nə» sözü çatışmır. Lakin iti göz kərpiclərdəki bu boşluğu və ondan keçən işığı görür.

(–149)

67

Mən həyatımdan tam razı, fit çala-çala çəkmələrimin bağını bağlayıram və birdən hiss edirəm ki, bədbəxtəm. Bu dəfə səni tuta bildim, qüssə, mən hələ səni beynim qeydiyyatdan keçirməzdən öncə, o, sənə öz mənfi hökmünü çıxaranadək hiss etmişdim. Əgər boz rəng ağrı, mədə ağrısı olsaydı, nə olardı? Və demək olar ki, dərhal (lakin sonra, bu dəfə sən məni aldada bilməzsən) vərmiş etdiyimiz izahat ortaya çıxır: «Hə, bir gün də yaşamalıyam və s.» Bundan sonra da: «Canım sıxılır, ona görə ki... və s.»

Düşüncələr bütün yelkənlərdə çaparaq gedirlər, ancaq əsas yelkənləri üfürən küləkdir ki, aşağıdan əsir (aşağıdan – xalis fiziki əlamət). Lakin külək dəyişən kimi (onun istiqaməti nəyi dəyişir ki?), rəngbərəng yelkənli xoşbəxt gəmilər üzüb gəlirlər. «Ancaq şikayətlənməyə də dəyməz, çə» – və bunabənzər şeylər.

Yuxudan duranda jalüzlərin arasından sübh şəfəqlərini gördüm. Mən gecənin elə bir dərinliyindən çıxırdım ki, elə bilirdim, öz-özümü qaytarıram; mən hər şeyin həmişəki kimi və həmin ruhsuz ardıcılıqla olacağı yeni gün qorxudurdu: şüur işə düşür, işıq duyğusu əmələ gəlir, gözlər açılır, jalüzlər və aralarındakı işıq görünür.

Elə bu an mən yarıyuxulu halda dinləri heyratə gətirən və məftun edən bütün dəhşəti başa düşdüm: kainatın əbədi kamilliyi və yer kürəsinin öz oxu ətrafında daim fırlanması. Və qəm-qüssədən, dözülməz əlacsızlıq duyğusundan boğuldum. Mən hər səhər günəşin çıxmasına dözməyə məcburam. Bu dəhşətdir. Qeyri-insanidir.

Mən yenidən yuxuya getməkdən ötrü dəyişə bilən plastik dünyanı təsəvvür etdim (gördüm), elə bir dünyanı ki, onun üzərində möcüzələr bəxş edən kor təsadüf dolaşır, göyüzü isə yığılıb-açıla bilər, günəş çıxmaya, ya da göydə donub qala bilər, yaxud formasını dəyişə bilər.

Və dəhşətli dərəcədə bürclərin dəqiq şəklinin – bu İlahi Saatsaz Trust1ın iyrənc işıq reklamının dağılmasını istədim.

(–83)

68

Noemanı təzəcə basıb əzmışdi ki, şirin-şirin ləpələndi, sanki, hər ikisi, onların bütün batıqlarını axırıncı qəbzlərinədək gödərəkdürlü kinləndirən turştəzə intiqamdan çobalamağa başladılar. Və layla bağlayaraq məlahətli və lətafətli hərifləmə yaxınlaşdı. Və kişvəli durnuxmağa qədər tarladı, xumarladı, sağladı. Ancaq bu yalnız ofsunlamaydı... 2

(–9)

(«Renoviqo», № 5)

D a h a b i r i n t i h a r ç ı

«Orto-qrafiko»nun bu il martın 1-də San-Luis-Potosidə potpolkovnik (istefaya göndərilməkçin polkovnik rütpəsi verilmiş) Adolfo Abila Sançesin ölümünə dair verdiyi xəbər ağır surpriz oldu. Ona görə ağır surpriz deyirəm ki, onun ölümü haqqda biz heç nə bilmirdük. Artıq bir müddətdir ki, biz onu intiharçı dostlarımızdan hesab edirik və bir dəfə «Renoviqo»da nəzəri cəlb edən simptomlardan yazmışdılar. Ancaq Abila Sançes antiklerikal yazıçı Giyermo Delora kimi tapancanı, ya da fransız esperanto bilicisi Euxenio Lanti kimi kəndiri seçməmişdi.

Abila Sançes çox hörmətəlayiq bir insan idi. O, namıslı əskər idi, öz xidməti ilə orduya həm nəzəri, praktiki baxımla şərəf gətirmişdi. O, sözün əsl mənasında şərəfli bir əskər idi və döyüşlərdə iştirak etmişdi. Yüksək mədəniyyətdə bir insandı, gənclərə və yetkin insanlara elim öyrətmişdi. Mütəfəkkir idi, tez-tez qəzetlərdə yazırdı, onun çap olunmamış əsərləri də qalır, o cümlədən «Kazarma maksimlər». Şair idi, müxtəlif janırlarda çox hasanlıqla şeirlər qoşurdu. Rəssam idi, karandaş və qələmnən eyni ustalıqla istifadə edərək dəfələrlə öz əsərlərini bizə bəxş etmişdi. Linqvist idi, o, öz əsərlərini ingiliz, esperanto və digər dillərə tərcümə etməyi sevirdi.

Qısaı, Abila Sançes hərəkəd, fikir, mənəviyyat və mədəniyyət adamıydı. Onun varlığının əsas nöqtələri bunlar idi.

Hekayənin tamamilə təbii tərəddüdlərlə onun şəxsi həyatı üzərindəki pərdəni qaldıran ikinci fəsilində, həm də təkcə onda deyil. İstimai xadim belə ola bilərmi, ancaq Abila Sançes beləydi, onun şəxsi həyatı yox idi və bizi əvvəllər medalın o biri tərəfində nəyin olduğu maraqlandırdı. Biz, bioqraflar və tarixçilər çox da xırdaçı olmamalıyıq.

Biz Abila Sançesi şəxsən hələ 1936-cı ildən Linaresdən, tanıyırdıq, sonra isə Montereydə evində olmuşduq, onun evi çox gözəl və xoşbəxt idi. Uzun illər sonra biz onu Samorredə ziyarət edəndə bizdə təzadlı təəvvür oyandı və biz başa düşdük ki, onun ailəsi dağılır, belə də oldu, bir neçə həftə sonra əvvəlcə arvadı onu tərg etdi, sonra isə uşaqları. Sonradan o San-Luis-Potosidə gənc və gözəl bir xanıma ras gəldi, o qızın xoşuna gəldi və qız ona ərə getməyə razılıq verdi: beləcə, o, ikinci dəfə ailə qurdu, bu ailəsi onu fədakarlığına dəstəklədi və tərg etmədi.

Abila Sançesdə ilk başlayan nə oldu – əqli pozğunluq, yoxsa alkoqolizm? Biz bunu bilmirik, ancaq həm bu, həm də o biri onun həyatını məf edərək ölümünə səbəp oldu. Son illər o

ağır xəstəydi, biz bilirdik ki, o ümitsizdir, sonluğa doğru səylə yuvarlanan intiharçıdır. Yaxın və faciəvi qüruba belə dəqiqliklə gedən insanlara ras gələndə insan fatalist olur.

Rəhəmətlik xoşbəxliyin olduğu gələcək həyata inanırdı. Bu xoşbəxliyə onu müxtəlif cür başa düşən hər bir insan evladı can atır.

(–52)

70

«Mən öz ilk ipostasiyamda olanda tanrıya inanmırdım...; mən ancaq özümü sevirdim, başqa heç nəyi; mən sevdiyim şey idim və nə idimsə onu sevirdim, mən tanrıdan və hər şeydən azad idim... Ona görə də biz tanrıya yalvarırıq ki, bizi tanrıdan azad etsin və bizə həqiqəti anlamağı və orada, ali uca mələklərin, xırda mığmığaların və qəlblərin bir olduğu yerdə ondan əbədi həzz almağı versin, o yerdə ki, orada olmuşam və nə olmuşamsa onu sevmişəm və sevən adam olmuşam...»

Mayster Eckhart, «Veati pauperes spiritu»¹ moizəsi.

(–147)

71

Morellinamə

Minillik səltənət, Cənnət, o dünya ideyası mahiyyətcə nə deməkdir? Günümüzdə nə yazılırsa və nəyi oxumağa dəyərsə, hamısı bu nostalgiya üzərində ısrar edir. Arkadi kompleksi, böyük qucağa qayıdış, back to Adam, le bon sauvage². Cənnət itirilib və mən onu axtarıram və mən indi əbədi olaraq işıq üzünə həsrətəm... Başımda isə adalar (bax. Muzilya), ya da quru (ancaq Parsidən Bombeyə təyyarə biletinə pulu haradan tapasan) kabus kimi fırlanır, yaxud da qabağında bir fincan qəhvə oturub ora-bura baxırsan və fincan da fincan deyil, təpədən-dırnağadək girdiyimiz səfehlik və cəfəngiyatın həmin ki inanılmaz ölçüsünə şahiddir, əgər

kütbeyin jurnalistin biri bizə kvantın nə demək olduğunu, Plankın və Heyzenberqin kim olduğunu sadə dildə izah etmək barədə tapşırıq alıbsa, tullanmağa hazırlaşan, ancaq hidrogen və kobaltın nəhəng sıçrayışının nə vaxt baş verəcəyini və hamımızın baş-ayaq olacağımızı gözləyən pişik kimi ətrafda titrəyən və əsən üç sütunda isbat etməyə çalışaraq dəridən-qabıqdan çıxırsa, ona eləcə bir fincan qəhvə də demək olmaz axı. Hə, kobud ifadələr yetər.

Qəhvə fincanı – ağdır, xeyirxah vəhşi – qarabuğdayıdır, Plank isə – qeyri-adi bir almandır. Bütün bunların arxasında (ona görə ki, arxasında həmişə nəşə hə deməkdir, razılaşmaq lazımdır ki, bu – müasir düşüncənin aparıcı ideyasıdır) – Cənnət, o dünya, göz yaşları içində kor-koranə axtarılan rüsvay edilmiş məsumluq, Hurqaliya torpağı var. Hər necə olursa-olsun, hamı onu axtarır, hamı ora girib şadlanmaq üçün qapını açmaq istəyir. Ancaq məsələ Cənnətdə deyil, qətiyyən Cənnətdə deyil, sadəcə, reaktiv təyyarələrin, Duaytın, Şarlin, ya da Fransiskonun fizionomiyasının arxada qalmasını istəyirsən, istəyirsən ki, bir daha zənglərə oyanmayasan, tibbi termometrlər və banklara ehtiyac olmasın və dalından bir təpik vurub təqaüdə yollamasınlar (qırx il dalını döyənək edirsən ki, son məqamda çox da ağırlı olmasın, ancaq yenə də ağırdır, çəkmənin burnu onsuz da elə batır ki, təpik vurulur və çəkmənin iti ucu bədbəxt kassirin, podporuçikin, ədəbiyyat professorunun, tibb bacısının dalına girir), – əlqərəz, homo sapiens ona görə qapı axtarmır ki, minillik səltənətə daxil olsun (halbuki, bunda heç bir pis şey ola bilməzdi, and içirəm, heç bir pis şey), yalnız onunçün axtarır ki, bu qapını arxasınca bağlasın və köpək kimi arxasını məmnuniyyətlə burcudaraq bilsin ki, bu alçaq həyatda təpik qapının o tərəfində qaldı və çəkmə bağlı qapını döyəcləyir, sənə rahatca nəfəs alıb, arxayınlaşa bilərsən, öz zavallı arxanı büzmədən ayağa qalxıb gül-çiçəyə tamaşa edə-edə bağ-bağcanı dolaşa, oturub lap beş min il, əgər mümkündürsə lap elə iyirmi min il buludlara baxa bilərsən və heç kəs sənə hirsəlməyəcək, burada qalıb ürəyin istəyən qədər çiçəklərə-buludlara da baxa bilərsən.

Zaman-zaman çox çalışmalarına rəğmən arxalarını zərbələrdən qoruya bilməyənlərin legionlarında elələri olur ki, hər üç ənənəvi ölçüdə olan təpiklərdən qorunmaqçün yalnız qapıları bağlamaqla kifayətlənmək istəmədilər. Hələ düşüncəmizin özündən, özündənrazı aqlımızın çürüyüb-kiflənmiş prinsiplərindən və digər saysız cəfəng şeylərdən gələnəri demirik. Ancaq bundan savayı, bu subyektlər də o biri sarsaqlar kimi inanırlar ki, biz bu dünyada yoxuq, nəhəng əcdadlarımız bizi axına qarşı buraxıblar və əgər ömrünü at heykəli, yaxud nəvələrə örnək göstərilən nümunəvi baba kimi başa vurmaq istəmirsənsə, buradan çıxmaq lazımdır və əgər hər şeyin itirildiyini və 1907-ci ilin gözəl bir avqust günündə o məşhur fəhlələrin anladığı kimi sıfırdan başlamaq gərəkdiyini deməyə kişiliyin çatırsa, demək hələ heç nə itirilməyib. Onlar başa düşdülər ki, Monte-Brasko tuneli düzgün istiqamət götürməyib və yuqoslaviyalı fəhlələrin Dublindən çəkdiyi qarşıdan gələn tunelə çatanda on beş metr kənara çıxmış olacaqlar. Bəs onda o misilsiz fəhlələr neylədilər? Onlar tuneldən çıxıb bir neçə gün Pyemont aşxanalarında oturaraq gecə-gündüz hər şeyi götür-qoy etdilər və bütün məsuliyyəti öz üzərlərinə götürərək Braskonun başqa bir yerindən qazımağa başladılar. Yuqoslaviyalı fəhlələri unudaraq dörd ay beş gün qazdılar və nəticədə Dublindən cənubunda onları öz gözləriylə görən (onlar da onu gördülər) istifadə olan məktəb müəlliminin evinin vanna otağının yanından çıxdılar.

Təqdirəlayiq misaldır və bundan, açığını deyək, gecə yarısı mehmanxana otağının pəncərəsindən bədəninin yarısını təhlükəli şəkildə bayıra çıxaran bir çox şairlər kimi mövcud olmayan tunellə birləşməyə doğru israrla gedən Dublivna fəhlələri də nümunə götürməliydilər (doğrudur, misilsiz fəhlələr öz məramlarını heç kəsə bildirməmişdilər).

Kimsə bu sözləri qeyri-ciddi hesab edib gülə də bilər, ancaq bu söhbət tamamilə ciddidir və gülüşün özü yer üzündə, dünyadakı bütün göz yaşlarından qat-qat çox və faydalı tunellər qazıb, halbuki Melpomenanın Kraliça Mebdən daha xeyirli olduğunu iddia edən təkəbbürlü adamlar bununla razı deyil. Bununla birdəfəlik razılaşmamaq daha doğru olardı. Yəqin ki, bir çıxış yolu var və bu çıxış həm də giriş olmalıdır. Əlbəttə, minillik səltənət də var, ancaq düşmənin gülləsindən qaçan qalanı tuta bilməz. Ancaq elə bu günün özündə də əsrimiz min cür şeydən qaçır, qapı axtarır və hərdən onları vurub yıxır. Sonra nə olduğu isə məlum deyil, kimsə görə də bilər, ancaq sonradan biriləri həlak oldular və yaddaşlardan silinib getdilər, başqaları xırda qaçışla, şəhər kənarındakı balaca evlə, elmi və ədəbi məşğuliyyətlə, turizmlə kifayətlənirlər. Qaçışlar palanlaşdırılır, onların modullar və neylon düsturunun köməyiylə hazırlanma texnologiyaları və qaydaları var. Üsullardan birinin əyyaşlıq, narkomaniya və ya homoseksualizm olduğuna inanaraq ağılsızlar da var. Ola bilər ki, istənilən şey öz-özlüyündə əla və ya vecsiz olsun, oncaq onun tərəfini axtarılan səltənətə açar kimi göylərə qaldırmaq səfehlikdir. Bəlkə də, bu dünyanın içərisində başqa bir dünya da var, ancaq əgər biz onun ümumi cizgilərini ağılsız nizamıqla üst-üstə qalaqlanmış günlərimiz və həyatımızdan çıxış edərək biçməyə qalxsaq, onda onu tapa bilməyəcəyik, biz onu həyatımızın nə ölgünlənmiş, nə də hipertrofiyaya tutulmuş formalarında tapa bilməyəcəyik. Həmin dünya mövcud deyil, onu simurq quşu kimi yaratmaq lazımdır. Həmin dünya su kimi bizim oksigenimizdə və hidrogenimizdədir, yaxud da «İspan dilinin akademik lüğəti»nin 78, 457, 271, 688, 75 və 456-cı səhifələrində olduğu kimi Qarsilasonun hər hansı onbirhecalı sətrinin bütün zəruri yazılış qaydaları var. Belə deyək: həmin dünya oxunması gərəkən bir fiquddur. Onu yalnız oxuyandan sonra necə yaratmaq lazım olduğunu anlamaq olar. Öz-özlüyündə lüğət kimə lazımdır? Əgər mürəkkəb əl-kimyəvi manipulyasiyalar nəticəsində, diffuziya və sadə şeylərin qarışığı sonucu çayın sahilində Beatriça meydana çıxırsa, bundan əmələ gələn şeyi qabaqcadan hiss etmək mümkündürmü? Öz-özünü şişirdən, iki həftəlik rejimini durmadan təkrarlayan insanın məşğuliyyəti nə qədər mənasızdır: eyni yeməklər, işlər də həminlərdir, ancaq yenidən, qəzet də elə həmin qəzetdir və dəyişməyən durumlarda dəyişən prinsiplər. Bəlkə də, minillik səltənət var, ancaq əgər biz haçansa ora gedib çıxsaq, o olarsa, onda o belə adlanmayacaq. Hətta əgər zamandan tarixin şallaqlayan qamçıları alsaq, hətta əgər bütün həttalardan qalaq vurmasaq belə, biz yenə də əvvəlki tək gözəlliyi məqsəd, dünyadakı əmin-amanlığı desideratum¹ kimi qəbul edəcək və qapının bu tərəfində, mahiyyətə heç də hər şeyin pis olmadığı və bir çoxlarının həyatı tamamilə məqbul, qoxuları xoş, məvacibi yaxşı, ədəbiyyatı yüksək bədii, səsi stereofonik hesab etdiyi yerdə qalacağıq. Bir halda ki, belədir, nədən narahat oluruq, bir halda ki, dünya bütün hallarda fanidir, tarix isə öz optimal nöqtəsinə yaxınlaşır, insan soyu isə orta əsrlərdən bir başa kibernetika dövrünə qədəm qoyur. Tout va tres bien, madame la Marquise, tout va tres bien, tout va tres bien¹.

Bir anlıq ömrü olan bu tip nostalji tutmalarına beş dəqiqədən artıq vaxt sərf etmək üçün ya əməlli-başlı başdanxarab olmaq, ya da şair olub göylərdə uçmaq lazımdır. Beynəlxalq firma rəhbərlərinin və ya elm xadimlərinin hər bir yığıncağı, hər bir yeni süni peyk, hormon və ya atom reaktoru yalan ümidlərə tədricən son qoyur. Səltənət özü də, yəqin, plastikdir, mütləq plastikdəndir və məsələ bunda deyil ki, yeni dünya Oruell və ya Haksli kabusundan ibarət olacaq; hər şey qat-qat pis olacaq, o, öz sakinlərinin zövqünə uyğun olduqca rahat bir dünya olacaq, orada taxtabitilər və savadsızlar olmayacaq, toyuqlar isə nəhəng ölçüdə olacaq və hər birinin, yəqin ki, on səkkiz ayağı olacaq və hər şey gözəl olacaq – vannalar telemexanika ilə idarə olunacaq, suyu rəngbərəng olacaq, həftənin hər gününün öz rəngi olacaq, hər şey ən yüksək səviyyədə milli sanitariya və gigiyena xidmətinin tələblərinə uyğun olacaq. Hərənin otağında öz televizoru, misalçün, Reykyavik sakinlərinə ən yaxşı tropik mənzərələr, havanalılar üçün iqlu2 şəkli, istənilən mümkün narazılığı sakitləşdirmək üçün hər kəsə çox incə kompensasiyalar.

Və s. və i.a.

Başqa sözlə, ağıllı adamları tam qane edən bir dünya.

Bəs onda bir nəfər də olsa ağılsız qalacaqmı?

Hardasa, hamının yaddan çıxardığı bir küncdə, hər halda, unudulmuş səltənətin izi qalacaq. Və hər cür zorakı ölüm həmin səltənəti xatırlamağa görə cəza olacaq. Və səltənət kiminsə gülüşündə, kiminsə göz yaşlarında yenidən canlanacaq. İnsanın insan öldürməklə qurtaracağı ağlabatan deyil. O bundan qaçacaq, elektron maşının dəstəyindən, ulduz raketinin sükanından yapışacaq, kənara tullanacaq, orada isə nə olur-olsun. Hər şeyi öldürmək olar, təkcə səltənət həsrətindən başqa, o bizim gözümüzün rəngində, hər birimizin sevgisindədir, qəlbimizdə fırtına qoparmağa qadir olan, bizi buxovdan qurtaran və aldadan hər bir şeydədir. Cichul thinking¹, ola bilər; hər halda, bu lələksiz ikiayaqlının daha bir mümkün tərifidir.

(–5)

72

– Yaxşı ki, evə gəldin, əzizim, bir halda ki, yorulmuşdun.

– There's not a place like home², – Oliveyra dedi.

– Gəl mate iç, indicə dəmləmişəm.

– Gözlərini yumanda o, adama daha da tünd gəlir, inanılmazdır. Qoy, mən bir az yatım, sənə hələlik jurnaldan-zaddan oxu.

– Yaxşı, əzizim, – Xekrepten göz yaşlarını silərək dedi və itaətkarlıq göstərərək «İdilio»nu axtarmağa başladı, çünki oxumaq onsuz da kömək etməyəcəkdi.

– Xekrepten.

– Hə, əzizim.

– Kefini pozma, əzizim.

– Əlbəttə, pozmam, həyatım. Dayan, sən soyuq kompresini dəyişim.

– Tezliklə ayağa qalxacağam və biz sənə Almaqaronu ələk-vələk edəcəyik. Bəlkə də, orada rəngli-musiqili film gedir.

– Sabah, sevgilim, indisə dincəl. Sən gələndə sifətin...

– İşim belədir, nə etmək olar. Ancaq sən narahat olma. Qulaq as, gör Yüz-Peso necə yanıqlı oxuyur.

– Yəqin, yemini vaxtında verirlər, – Xekrepten dedi. – O da təşəkkür edir...

– Təşəkkür edir, – Oliveyra təkrarladı. – Bəs onu qəfəsdə saxlayanlara necə təşəkkür etsin.

– Heyvanlar bunu anlamırlar.

– Heyvanlar, – Oliveyra təkrar etdi.

(–77)

73

Hə, ancaq kim bizi bu səssiz alovdan qoruyacaq, axşamüstü Yuşett küçəsində zamanın sürtüb-ağartdığı giriş qapılarından və balaca dəhlizlərdən qopan rəngsiz alovdan, daşları yalayan və qapı oyuqlarında pusquda duran simasız alovdan, nə etməli, onun vurduğu sağalmayan, zamana və xatirələrə qarışaraq, bizə yapışan və bizi burada saxlayan, hər şeyə suvaşaraq içimizdə yaşayan, bizi daşa döndərənədek içimizdə acı-acı və şirin-şirin közərən şirin yanıq yerlərini necə sağaltmalı? Bir halda ki belədir, pişiklə mamır kimi dilbir olmaq, fısıldayan qapıçıqlarla, qurumuş budaqla oynaya-oynaya pəncərənin önündə keşik çəkən rəngi qaçmış məxluqlarla tezbazar

dostlaşmaq və bətnindən cücərən döl kimi içindən başlayan və yavaş-yavaş yayılan alovu hiss edərək və dözərək fasiləsiz yanmaq və sonsuz daş cəngəlliklərdə alovlanan bu ocağın nəbzinə çevrilmək və qanımızın durmayan kor axınına boyun əyərək həyatımızın gecə yollarında ağır-ağır dolaşmaq lazımdır.

Necə dəfə özümdən soruşmuşam: nöqsansız tənliklər və konformizm ştamplayan maşınlar arasında vurnuxaraq özümüzü aldatdığımız halda əsrimiz haqqında olan bu cızma-qara boşuna deyilmi? Hər halda, vərdişlərimiz çərçivəsindən kənara çıxma biləcəyikmi, yoxsa özümüzü şən kibernetikanın hakimiyyətinə tabe edək? – deyərək özündən soruşmaq da qəlizdir, deyilmi? Qiyam, konformizm, mənəvi əzablar, dünyəvi qida, bunlar hamısı dixotomiyadır: İn və Yan, tamaşa və ya Tatigkeit¹, yulaf çəngəsi, yaxud faisande² kəkliklər, Lasko və Matye – budur diapazon, pijamadakı tufanlarla və qonaq otağındakı kataklizmlərlə birlikdə cib dialektikası. Bir şeyi ki şən özündən soruşursan, özün seçirsən, o şey seçiləni ləkələyir və bulandırır. Ya – hə, ya da – yox, ya olacaq, ya da yox. Sanki, seçimdə dialektika ola bilməz, seçimin olması onu birləşdirir, saxtalaşdırır, tamam başqa bir şeyə çevirir. İn ilə Yan arasında neçə eon var? «Hə» və «yox» arasında nə qədər «ola bilər»? Bunlar hamısı ədəbiyyatdır, başqa sözlə, belletristikadır. Namuslu mülkiyyətçinin sakitləşməsinə xidmət edən doğrunun – həqiqətin bizə nə faydası var? Bizim mümkün həqiqətimiz uydurma olmalıdır, başqa sözlə, ədəbiyyat, belletristika, esseistika, romanistika, ekvilibristika – dünyadakı bütün istikalar olmalıdır. Dəyərlər – istika, qüdsiyyət – istika, cəmiyyət – istika, sevgi – ən böyük istika, gözəllik – istikalar istikası. Kitablarının birində Morelli bir neçə il qapısının kandarında oturub döşəmədəki vintciyə baxan neapolludan bəhs edir. Gecə vaxtı onu götürüb döşəyinin altına qoyur. Vintcik əvvəlcə gülüş obyektı olur, sonra istehza, ümumi acıq hədəfinə çevrilir, sonra ərazidəki bütün sakinləri birləşdirir, vətəndaşlıq borcunu pozma simvoluna çevrilir və axırda hamı çiyinini çəkərək sülh və əmin-amanlıq hiss edir, vintcik barışıq rəmzinə çevrilir, heç kəs gözünün ucuyla ona baxmadan və vintciyin bu dünya olduğunu hiss etmədən küçədən keçmir. Bir gün həmin adam yıxılıb ölür, haraya gələn qonşular vintciyin itdiyini görürlər. Deyəsən, onlardan biri vintciyi əlində saxlayır, hərdənbir xəlvətcə çıxarır baxır, sonra yenidən gizlədib anlaşılmaz hisslər keçirərək zavoda gedir. Yalnız vintciyi çıxarandan sonra sakitləşir; o, kiminsə addım səslərini eşidənə qədər vintciyə baxır, sonra tələsik gizlədir. Morelli hesab edirdi ki, bu vintcik – vintcik deyil, nəşə başqa bir şeydir. Məsələn, tanrıdır, ya da onabənzər bir şeydir. Olduqca sadə məsələdir. Ola bilər yanlış ondadır ki, bu predmet vintcik formasında olduğuna görə onu vintcik kimi qəbul ediblər. Pikasso oyuncaq avtomobili götürüb onu kinokefal çənəsinə çevirir. Bəlkə, o neapollu axmağın biriymiş, bəlkə də, böyük bir dünya kəşf edibmiş. Vintcikdən – gözə, gözdən – ulduza... Niyə mütləq Böyük vərdişin hakimiyyətinə tabe olmalıyıq? Eyni zamanda istikanı, ixtiranı, başqa sözlə, vintciyi və ya oyuncaq avtomobili necə seçmək olar. Paris də bax beləcə... bizi yavaş-yavaş, şirin-şirin məhv edir, öz çiçəkləri və şərab ləkələrinə bulaşmış kağız süfrələri arasında sürtüb ovxalayır, bizi zamanın sürtüb yediyi giriş qapılarından qopan rəngsiz alovuyla yandırır-yaxır. Bizi uydurulmuş alov qarsır, bu, qıpqırmızı qızarmış istikadır, insan soyunun tələsidir, əslində, Böyük Vintcikdən başqa bir şey olmayan şəhərdir, dəhşətli iynədir və sap-Sena onun dəliyindən gecənin gözünü dəlib keçən kimi keçir, bu şəhər şəbəkəli işgəncə kamerasıdır, saysız-hesabsız

qaranquşların ölümqabağı kədərinin şişib partlatdığı qəfəsdir. Biz öz qurub-yaratdıqlarımızın içində yanırıq, bizim öldürücü və əfsanəvi əzəmətimiz və yanmayan simurq quşuna məğrur çağırışımız bundadır. Heç kəs bizi bu səssiz, axşamüstü Yuşett küçəsinə can atan rəngsiz alovdan qorumayacaq. Sağalmadan, qətiyyənlə sağalmadan biz öz istikamımızla Böyük Vintciyi seçib qarşısında baş əyir, ona daxil oluruq və hər gün onu yenidən kəşf edib-uydururuq, süfrədəki hər bir şərab ləkəsində, Kur-de-Roanda dan yeri ağaranda hər öpüşdə biz özümüz öz yanğınımızı uydururuq və o əvvəlcə içimizdən başlanır, sonra bizi tamamilə çulğayır, bəlkə də, bizim seçimimiz də elə bundan ibarətdir, bizsə onu çörəyi salfetə bükən kimi sözbə bükürük, ətri və nəfəs alan yumşaq yeri içəridə qalır, hər cür «yox»suz «hə», yaxud əksinə, hər cür «hə»siz «yox», manalarsız, Hörmüzsüz, yaxud Əhrimənsiz gün, həmişəlik, vəssalam, bu qədər.

(–1)

74

Camaşırxanadan gələn hesaba sancaqlanmış kağız vərəqdə Morellinin nonkonformist gözləri ilə edilmiş qeydlərdə: «Körpünün çay daşı və beta Kentavr bürcündə qəbul edilir, çünki birinciyə toxunmaq olmaz, ikinciye isə – olar. Bu adam ortaya, başqa sözlə, insanların adi mənəvi birliyinə məhəl qoymadan yalnız ən yüksək, yaxud da ən aşağı sıxlıqda hərəkət edir. Real şəraiti məhv etmək durumunda olmadığı halda, onlara arxa çevirməyə cəhd edir; onları məhv etməyə çalışanlara qoşulmağı bacarmır, hesab edir ki, o yalnız daha zərərli və dözülməz olan başqa şəraitlərlə əvəz olunacaq, ona görə də çiyinlərini çəkib kənara durur. Onun boş şeylərdən, uşaq hərəkətlərindən, bir parça sapdan, ya da Sten Getsin hər hansı solosundan həzz alması faktı dostları tərəfindən təəssüf doğuran mənəvi yoxsulluq kimi qiymətləndirilir; onlara başqa tərəflər, hansısa başlıca mahiyyətə yaxınlaşma məlum deyil, həmin mahiyyətə yaxınlaşdıqca o uzaqlaşır, əriyir, gizlənilir, ancaq onu durmadan təqib edirlər, bu qovahaqov o adamın ölümüylə də qurtarmır, çünki onun ölümü Ziqfridin matəm marşını dinləyə bilən qulaqlara çatan sıxlıqların arasındakı sahənin ölümü olmayacaq».

Ola bilər ki, bu qeydlərin dəbdəbəli tonunu düzəltmək xətrinə saralmış kağıza karandaşla cızılıb: «Çay daşı və ulduz: mənasız simvollarıdır. Lakin hamar daşı anlamaq bacarığı keçidə yaxınlaşdırır; əl ilə çay daşı arasında zaman xaricində olan akkord titrəyir. Parlaq... (anlaşılmaz söz) Kentavr bürcündəki beta kimi; adlar və həcmələr geri çəkilir, əriyirlər, elmin onlara verdiyi tərifə uyğunluqlarını durdururlar. Və öz xalis hallarına qayıdırlar: titrəyən əllə titrəyən şəffaf daşı tutaraq». Aşağıda mürəkkəblə yazılıb: «Söhbət panteizmdən, yuxarı, göyüzünə qalxan, dənizlərin qurtaracağında alovlanan şirin xəyallardan getmir».

Başqa bir yerdə isə izahat verilir: «Aşağı və yuxarı sıxlıqdan danışmaq yenə də idola fori1yə, Qərb dünyasının illüziyalarından biri olan elmi terminologiyaya boyun əymək deməkdir. Mənim nonkonformistimə əyləncə xətrinə çərpələng qayıрмаq, sonra onu buraxıb ətrafa toplaşmış uşaqları sevindirmək boş məşğuliyyət kimi deyil, ayrı-ayrı saf elementlərin uyğunlaşdırılması kimi görünür ki, buradan da yerdə qalan hər şeyi çıxarmaqda ona kömək edəcək ani harmoniya, məmnunluq duyğusu yaranır. Eynilə bu şəkildə onu bir göz qırpımında onunçün cənnət ola biləcək bir yerdən kənara tullayan xoşbəxt uzaqlaşma, ani tənhalıq ona çərpələng düzəltməkdən daha böyük təcrübə kimi görünür; bu, sanki, hər şeyin sonudur, ancaq onun təcrübəsinin üzərində və ondan kənarda deyil. Bu, vaxt baxımından son deyil, ancaq nəyəsə yanaşmadır, hansısa zənginləşdirici sıçrayışdır: bunu başa düşmək olar, vaterklozetdə oturarkən, xüsusən də qadınla birlikdə olanda, yaxud da tüstü burumları içərisində mənasız kultun icrasına dönmən bazar qəzetlərinin mütləsinə dalanda.

Gündəlik planda mənim nonkonformistimin davranışı sınıanmış ideyalar, ənənələr, qorxuya və yalançı qarşılıqlı maraqlar üzərində qurulmuş ortabab strukturlar qoxuyan hər şeyin inkarına yönəlib. O heç bir zəhmət çəkmədən Robinzon ola bilərdi. O, mizantrop deyil, ancaq kişilərdə və qadınlarda yalnız ictimai üstqurumlar tərəfindən qəlibə salınmamış cəhətləri qəbul edir; onun bədəninin yarısı – matritsadır və o bunu bilir, ancaq onun bilgisi aktivdir, o, ayaqlardan sallanan qandallara tay deyil. O, gün uzununu bekar əli ilə öz üzünə şapalaq vurur, arabir başqalarına da şillə çəkir və onlar da ona üçqat cavab verirlər. O, sevgililərin, dostların, kreditorların və məmurların iştirak etdiyi saysız-hesabsız dolaşq hadisələrə cəlb olunur, qısamüddətli sərbəst vaxtlarında isə öz azadlığına qarşı elə bir hoqqa durğuzur ki, hamı heyvətə gəlir və həmişə onun özünə və tamamilə real iddialarına layiq xırda, gülməli qəzalarla başa çatır; onun içində özgə, gizli və yad baxışa əl verməyən bir azadlıq yaşayır, ancaq tək-cə o özü (o da ki çətin) onun oyunlarının mahiyyətindən baş açə bilər».

(–6)

75

Həyatın möhtəşəm qayda-qanunlarına boyun əyərək yaşadığını hiss etdiyini o əski çağlar necə də gözəl idi, o zamanlar ki, sonetlərin, ulduzlarla dialoqların, Buenos-Ayres gecələrinin fonundakı düşüncələrin, «Kolumb» kafesinin salonlarındakı, yaxud xarici maestronun mühazirələrindəki Göte sakitliyinin yaşamağa tam haqqı vardı. Onu hələ də məhz bu cür yaşayan, özünü bu cür – şüurlu dərəcədə gözəl və geyinib-kecinmiş, ustalıqla yaradılmış şəkildə sevən dünya əhatə edirdi. İndi onu bu kolumbaridən ayıran məsafəni hiss etməkcün Oliveyranın dünənki günün ağıllı frazalarını, danışmağı və susmağı bacarmaq kimi təmtəraqlı ayinlərini acı gülüslə təqlid

etməkdən savayı heç nəyi qalmamışdı. Bu qorxu paytaxtı Buenos-Ayresdə o yenidən özünü sağlam düşüncə kimi qəbul edilən iti tinlərin hər yerdə hamarlanıb düzəldilməsi şəraitində hiss etdi, bundan başqa, bütün qoca və cavan səslərin təmtəraqla guruldadığı özündən müştəbeh təkəbbür və görünənin həqiqət kimi qəbul olunmasını, guya ki, guya ki... (sıxılmış ovcunda diş məcunu tübiki güzgü qarşısında dayanmış Oliveyra öz-özünə qəhqəhəylə gülüb fırçanı orduna soxdu və onu güzgüdəki əksinə yaxınlaşdırıb çəhrayı məcunu sifətinə yaxaraq ağız şəkli çəkdi, ağızın içində ürək, əllər, ayaqlar, sonra isə hərflər və ədəbsiz sözlər yazdı – beləcə, o, gülməkdən qıvrıla-qıvrıla tübiki var gücüylə sıxaraq Xekrepten əlində süngər həyəcanla özünü yetirənədək fırçayla güzgünü rənglədi və s. və i.a.)

(–43)

76

Polayla da həmişəki kimi hər şey əllərdən başladı. Axşam yaxınlaşır, kafedə həmişə eyni şeyləri yazan qəzetləri oxumağa sərf olunmuş vaxt yorulub əldən düşüb, pivə isə qapaq kimi yavaş-yavaş mədəni sıxır. Sən hər şeyə hazırsan və inersiya və dalğınlığın ən pis tələsinə düşə bilərsən, birdən qadın qəhvənin pulunu ödəməkçün çantasını açır, barmaqları ilgəyi dartışdırır, o isə həmişəki kimi açılmaz. Adama elə gəlir ki, ilgək Zodiak xanasına girişi qoruyur və qadının barmaqları nazik qızılı mili tərpdən kimi kilid bir göz qırpımında yarım dövrə vurub açılacaq və həməən pernodan velosiped yarışından başını itirən azarkeşlərin üstünə nəsə axıb-töküləcək, bəlkə, ümumiyyətlə, onları udacaq: bənövşəyi, məxməri qıf dünyanı yerindən oynadacaq, Lüksemburq bağıyla, Sufflo küçəsiylə, Gey-Lüssak küçəsiylə, «Kapuald» kafesiylə, Mediçi fontanıylə, Müsyö-le-Prens küçəsiylə birlikdə, bunların hamısını sonuncu gurultulu qur-qurun içində fırladacaq və yalnız boş masacığ, açıq çantacıq, yüz franklığı çıxarıb Raqon dayıya uzadan qadın barmaqları və əlbəttə ki, qəzadan sağ-salamat qurtulan və elə bu zaman qəşəng cavan oğlan Horasio Oliveyra böyük kataklizmlər haqqında deyilənləri danışmağa hazırlaşır.

– Ah, bilirsinizmi, – Pola cavab verdi, – qorxu mənim güclü cəhətlərimə aid deyil.

Pola dedi: «Oh, vous savez»¹ – bir az tapmaca tapmağa hazırlaşan sfinksin sözlərinə oxşadı: o, sanki, üzr istəyərək və məlum olduğu kimi böyük olan nüfuzundan sui-istifadə etmək istəmədən belə deyərdi. Ya da müəllifləri vaxt itirmək istəməyən çoxsaylı romanların qadın qəhrəmanları belə danışır, ona görə də ən dəyərli fikirlərini dialoqlarda verir və beləliklə, xoş olanla faydalı olanı birləşdirirlər.

– Mən qorxu deyəndə, – Oliveyra sfinksdən sağ tərəfdə qırmızı məxmər çəkilmiş həmin ki kətildə oturduğu yerdə dedi, – mən, hər şeydən öncə əks tərəf haqqında düşünürəm. Sizin əliniz elə

tərpəndi ki, elə bil, arxasında dünyanın o biri tərəfi olan hüduda toxundu, orada, məsələn, mən sizin çantanız, siz isə Raqon dayı ola bilərdiniz.

O gözləyirdi ki, Pola güləcək və hər şey belə son dərəcə zərif olmayacaq, ancaq Pola (onun adının Pola olduğunu sonradan öyrəndi) bu imkanı elə də mənasız saymadı. O gülümsünərək xırda düppədüz dişlərini göstərdi və tünd narıncı boyadığı dodaqları azca nazildi, ancaq Oliveyra onun əllərindən ayrılı bilmədi. Onu həmişə qadınların əlləri cəlb edirdi, onlara toxunmaq, sadəcə, ona lazım idi, barmaq sümüklərini bir-bir nəzərdən keçirmək, yapon kinesikoloqu kimi venaların hiss olunmaz yolunu bir hərəkətdə yoxlamaq, dırnaqlar haqqında hər şeyi öyrənmək və falçı kimi ovucdakı bədbəxt və xoşbəxt cizgiləri tapmaq, balaca məhəbbətdən, ya da çay dolu fincandan azacıq nəmlənmiş ovucu qulağına tutaraq ayın uğultusunu eşitmək.

(–101)

77

– Siz başa düşürsünüz ki, bundan sonra...

– Res, non verba¹, – Oliveyra dedi. – Səkkiz gün, günə təxminən yetmiş peso, səkkiz vuraq yetmiş – beş yüz altmış, deyək ki, beş yüz əlli edər, yerdə qalan on pesoya da xəstələrə koka-kola alarsınız.

– Zəhmət olmasa, şeylərinizi də tez götürün.

– Yaxşı, bu gün, ya da sabah, yəqin ki, sabah, nəinki bu gün.

– Bu da pul. Zəhmət olmasa, buyurun, qol çəkin.

– Zəhmətsiz-filansız, qol çəkəcəyəm, vəssalam. Ecco².

– Arvadım olduqca narazıdır, – Ferraquito arxasını ona çevirərək və siqarı ağzında çeynəyərək dedi.

– Qadın həssaslığına klimaks deyirlər.

– Buna ləyaqət hissi deyilir, sinyor.

– Mən də elə bu barədə düşünürdüm. Bir halda ki, söhbət ləyaqətdən düşdü, məni sirkə götürdüyünüzə görə sağ olun. Maraqlıydı, bir az iş də vardı.

– Arvadım heç cür başa düşə bilmir, – Ferraquto dedi, ancaq Oliveyra artıq qapının ağzındaydı. Onlardan biri gözlərini açdı, ya da əksinə yumdu. Qapıda da gözə oxşayan nəşə vardı, gah açılır, gah da bağlanırdı. Ferraquto siqarını yenidən alışıdırıb əllərini ciblərinə soxdu. Düşündü ki, bu dayanmaq bilməyən qanmaz gələndə ona nə deyəcək. Oliveyra alnına kompres qoymağa izin verdi (bəlkə, o məhz gözlərini yumdu) və düşündü ki, Ferraquto onu çağırırdırsa nə deyəcək.

(–131)

78

Trevelerlərin yaxınlığı. Mən onlarla giriş qapısında və ya tindəki kafedə vidalaşanda qəfildən onların yanında qalmaq və necə yaşadıklarına yaxından baxmaq arzusu kimi bir şey keçir ürəyimdən, arzusuz voyeur1, dostcasına bir qədər də kədərli münasibət. Yaxınlıq – necə də yumşaq və məhrəm bir sözdür. Başqa hansı bir söz Talitanın, Manolonun və mənim dostluğumuzun səbəbini öz epitelisi ilə örtə və izah edə bilər. İnsanlar özlərini ona görə bir-birinə dost hesab edirlər ki, həftənin bir neçə saatını bir divanın üstündə, bir kinozalda, bir yataqda keçirirlər, ya da ona görə ki, bir yerdə eyni işi görməyə məcbur olurlar. Gənclikdə bir kafedə oturaraq, olurdu ki, tənhalığın aldadıcı təsirindən özümüzü dostlarla xoşbəxt hiss edirdik. Biz özümüzü yalnız davranışlarına görə tanıdığımız kişilərin və qadınların həyatıyla əlaqədə hiss edirdik, ona görə ki, onlar ancaq ümumi cəhətlərini göstərirdilər. Zamanın yaddaşımdan poza bilmədiyi Buenos-Ayres kafelərini yaxşı xatırlayıram, orada biz bir neçə saatlıq ailə qayğılarından və vəzifələrimizdən azad olurduq, bu tüstülü ərəzidə özümüzlə və dostlara necə də inanırıq, davamsız olan bizə möhkəm görünürdü, bu isə özünəməxsus tərzdə ölümsüzlük vəd edirdi. Biz, iyirmi yaşlılar orada ən səmimi sözlərimizi söyləyirdik, ən dərin sevgimizi etiraf edirdik, biz yarım litrlik şəffaf şüşələr üzərindəki tanrılara və qədəhdəki Kuba romuna bənzəyirdik. Ah, göylər hifz etsin bu kafeləri, sən – cənnətin səmasısan. Küçədə isə həmişəki kimi sonradan qaçaq düşürdü və mələk öz odsaçan qılıncıyla Korrentyes və san-Martin küçələrinin tinindəki hərəkəti tənzimləyirdi. Qaçaq – evə, artıq gecdir, kontor kağızlarına, nikah yatağına, qarının səninçün hazırladığı cökə həliminə, sabah yox biri güncü imtahana, yaxud Viki Baumu oxuyan mənasız nişanlığına, onunla evlənəcəyik axı, nə etmək olar.

(Bu Talita qərribə qadındır. Adama elə gəlir ki, başında yanan şam tutaraq gedir və yol göstərir. Elə də təvazökardır ki, diplomu olan argentinalı qadınçün nadir xüsusiyyətdir, burada qadına miskin bir yerölçən vəzifəsi vermək kifayətdir ki, bir havaya girsin, gəl görəsən. Bunun əlinin

altında o boyda aptek var, elə bir nəhəng işdir ki, başını qaşımağa macalı yoxdur. Ancaq bu saçını elə mehribancasına darayır ki.)

İndisə Manolonun yaxın olduğuna görə Manu çağırıldığını söyləməyin vaxtdır. Talita Manolonu Manu çağırmağı tamamilə təbii sayır, o başa düşmür ki, bu, dostları həyəcanlandırır, bu, onların yaralarına duz tökmək kimi bir şeydir. Ancaq mənim buna hansı... Fərsiz oğulun hansı haqları ola bilərdi. Yeri gəlmişkən deyim ki, fərsiz oğul özünə iş tapmalıydı, qalan vəsaitin sonuncu təftişi speleoloji axtarışlardan da təmiz görünürdü. Əgər yalnız mənimlə yatmaq xətrinə hər şeyə hazır olan Xekreptenin qayğılarına boyun əysəm, o zaman qalmağa yerim, təmiz köynəyim və s. və i.a. olardı. Ev-ev dolaşib parça satmaq o qədər də axmaq fikir deyildi, sadəcə, sınaqdan keçirmək lazım idi, əlbəttə, Manolo və Talitanın yerinə sirkə baş çəkmək də maraqlı olardı. Sirkə işə girmək – əla variantdır. Əvvəl sirkə vardı, bu – Kamminqsin şeridir və orada deyilir ki, Qoca bu dünyanı yaradarkən ciyərlərini və sirkin günbəzini şişirdib. Yox əşi, bəlkə də, ancaq, deyəsən, başqa cür olub: sirkin günbəzini havayla doldurub. Bizsə Xekreptenin ənamını qəbul edirik, o, əla qızıdır və bu bizə Manolo və Talitayla qonşuluqda yaşamağa imkan verir, topoqrafiya dilində desək, bizi yalnız iki divar və nazik hava layı ayırır. Görüş evi əlinin altında, dükən qonşuluqda, bazar da böyükdə. İşə bir bax, Xekrepten məni gözləyirmiş. Qəribədir, belə şeylər başqalarının da başına gəlir. Bütün qəhrəmanlıqlar bir ailədə baş verməliymiş, buyurun dinləyin: qız Trevelerlərin evində mənim xaricdəki məğlubiyyətimi eşidir, ancaq buna baxmayaraq, öz Odisseyini gözləyə-gözləyə eyni bənövşəyi puloveri durmadan toxuyub-sökür, eyni zamanda Maypu küçəsindəki mağazada işləyir. Xekrepteni rədd etmək, onun bədbəxt taleyinə biganə qalmaq yaxşı deyil. «Sən öz abırsızlığından əl çəkməyəcəksən/və həmişə özün olaraq qalacaqsan». Mənfur Odissey.

Hər halda, açığını desək, bizim yaşadığımızı zənn etdiyimiz həyatlarda ən mənasız şey əlaqələrimizin saxtılığıdır. Hər kəsin öz orbiti var, yalnız arabir təsadüfi əlsixmələr, beş dəqiqəlik söhbətlər, küçələrdə ora-bura vurnuxmaqla keçən gün, gecəni – operada və birdən bədənin yadına düşür və gözlənilmədən hamı özünü daha əvəzolunmaz hiss edir (bu elə belədir, ancaq artıq başa çatır, çətin ki, hər şey öz yoluna qayıda). Bununla belə, dostların, əlaqələrin olduğuna görə, razılıqlar və ziddiyyətlər dərin və möhkəm olduğuna görə arxayın yaşayırsan. Biz bir-birimizə nifrət edəndə bilmirik, xəbərimiz olmur ki, zərifliyin özü də həmin nifrətin canlı formasıdır və dərin nifrətin səbəbi bizim mərkəzdən yıxılmamıza gedib çıxır, ona görə ki, keçilməz fəza «mən» və «sən»in, «bu» ilə «o»nun arasından keçir. Sevgi və zəriflik isə – təkərin altından çıxan ontoloji çamurun mahiyyətidir, çə, ələ keçirilməsi mümkün olmayana sahib olmaq cəhdidir və mən Trevelerlərə ona görə yaxınlaşmaq istəyirəm ki, onları daha yaxşı tanıyım, onlarla əsl dost olum, əslində isə – Manunun manasına, Talitanın sehlərinə, onların şeylərə baxış üslubuna, onların mənimkinə qətiyyətlə oxşamayan indisinə və gələcəyinə yiyələnmək üçün. Bu mənəvi istilalar maniyası səndə haradandır, Horasio. Bu qəsbkarlıq xiffəti-nostaljisi səndə haradandır ki, romalıların mənəvi hakimiyyəti altında olan şərəfli paytaxtına təşviş və ümitsizlik toxumu (bəlkə, mən elə Montevideoda bir az çox qalıb, bir az yaxşı axtarmalıydım) səpirsən? İndi isə buyur: öz həyatının parlaq səhifəsilə tam şüurlu şəkildə vidalaşmağa macal tapmamış,

hətta özünü cəmişi bir neçə ay qabaq çeynəməyi sevdiiyin şirin ləhcəndə düşünmək hüququndan məhrum edərək, elə buradaca, ziddiyyətlər içində çaş-baş qalan budala kimi Trevelerlərə yaxınlaşmaq, Trevelerlərin ailəsinə girmək, hətta Trevelerlərin sirkinə soxulmaqdan ötrü dəridən-qabıqdan çıxırsan (ancaq direktor çətin ki, mənə iş versin, ona görə də matros paltarı geyinib namuslu sinyorlara qabardin parça təklif etmək haqqında ciddi düşünmək lazımdır). Eh, qanmazın biri. Sən burada ümitsizlik toxumu səpib insanların rahatlığını pozmaqdan qorxmursan? Özünü İuda sayan o tip necə oldu? Elə bu səbəbdən onun həyatı yüksək Buenos-Ayres cəmiyyətində puç oldu. Lovğalıq etmək lazım deyil. Sən kimsən axı – olsa-olsa bir dəfə doğru deyildiyi kimi, mehriban bir inkvizitor. Baxın, cənablar, nə gözəl parçadır. Metrəsi altmış beş pesoya, yalnız sizinçün. Sizin əriniz... Bağışlayın, əriniz fahişə..., üzr istəyirəm kitabxanadan qayıdanda çox sevinəcək. Şadlığından lap divara dırmaşacaq, inanın, sizə «Rio Belen»dən olan matros sözü verirəm. Nə etmək olar, balaca bir qaçaqmalıdır, dolanışıq üçün, uşağım raxitdir, arvad..., həyat yoldaşım da dükan da dərzilik edir, ona kömək lazımdır, yazıqdır, mənə başa düşürsünüz də.

(–40)

79

Morellinin olduqca kiçik bir qeydi: «mətnin fərqli dəyərləri nəzərdə tutduğu və antropafanik məqsədlərə xidmət etdiyi şəkildə «roman comique» yazmağa cəhd etməyi biz hələ də mümkün hesab edirik. Görünür, adi roman oxucunu öz dairəsi ilə məhdudlaşdıraraq bu cür axtarışlar aparmağa imkan vermir, xüsusilə də, müəllif nə qədər yaxşı yazıçıdırsa, dairə bir o qədər açıqdır. Müxtəlif dramatik, psixoloji, tragik, satirik və ya siyasi pillələrdə dayanmalar və dalana dirənmələr qaçılmazdır. Oxucunu çox da maraqlandırmayan, ancaq şərti mənada inkişaf edən təhkiyənin çatısı altında ezoterik yolları pıçıldayaraq mütləq onun həmsöhbətinə çevrilən belə bir mətn yaratmağa cəhd etmək. Dişi oxucu, istehlakçı (o, demək olar ki, ilk səhifələrdən qabağa getməyəcək, çaşıb qalacaq, peşman olacaq və pulunu havaya sovurduğu üçün özünü söyəcək) üçün nəzərdə tutulmuş demotik, bəzi özəllikləriylə iyeratik məktub.

Daranmamış, düynləri yaxşı-yaxşı bağlanmamış, heç nəyə oxşamayan, tamamilə antiroman formasında mətn qurayıb-yazmaq (antiroman ruhunda olmasına baxmayaraq). Tələb olunanda bu janrın ən yaxşı priyomlarından istifadə etməyi özünə yasaqlamamaq. Andre Jidin məsləhətini heç vaxt unutmayın: «Ne jamais profiter de l'elan acquis»¹. Qərbin bütün seçkin əsərləri kimi roman da qapalı struktura malikdir. Buna qarşı qətiyyətlə çıxaraq strukturu açmaq imkanları tapmaq, bununçün xarakter və situasiyaların sistematik konstruksiyalarını kökündən baltalamaq.

Metod: ironiya, öz-özünə qarşı daimi tənqidi baxış, inkonqruyentlik, heç kəsə tabe olmayan təxəyyül.

Bu cür strukturu yaratmağa cəhd özlüyündə ədəbiyyatdan imtinaya əsaslanır; qismən imtinaya, çünki o da öz növbəsində müəllif və oxucunun girişdiyi bütün əməliyyatlarda sözə söykənir. Qısa, romandan tapançadan sülh naminə istifadə olunduğu kimi istifadə etmək və bununla onun mahiyyətini və xarakterini dəyişmək. Ədəbiyyatdan insandan insana canlı körpü olanı götürmək, necə ki, elmi traktat, yaxud esse yalnız mütəxəssislər üçündür. Təhkiyə mesaj üçün bəhanə olmamalıdır (öz-özlüyündə mesaj yoxdur, elçilər var, mesaj da elə onlar özləridir, sevən kəsin sevgisi kimi); yaşanmış insan ömrünü koaqulyasiya edən maddə kimi fəaliyyət göstərən təhkiyə dumanlı və çətin qavranan anlayışların katalizatoru kimidir və ilk növbədə yazanın özündə əks olunur, – budur antiroman, eyni zamanda istənilən qapalı struktur bizi elçiyə çevirə bilən, bizi öz həddimizə yaxınlaşdıran hər şeyi sistematik olaraq özündən kənarda saxlayacaq, bizi, onunla üz-üzə görüşməkdən hələ çox uzaq olanları.

Müəllif öz əsəri tərəfindən qəribə bir əks yaradıcılığa məruz qalır. Əgər yaşadığımız gün olan bu maqmadan antropofanik dəyərləri çıxarıb işə salsaq, onda təmiz ağılla, ağıllı ağılla neyləyəcəyik? Eleatlar dövründən bəri dialektik təfəkkürün bar-bəhər vermək üçün yetərincə vaxtı olub. Həmin bar-bəhəri indi biz yeyirik, onlar olduqca dadlı olsalada da, radioaktivlik sızdırırlar. Və niyə min doqquz yüz neçənci ildə bu ziyafətin sonunda iştirak edərkən biz bu qədər kədərliyə, qardaşlar?»

Daha bir qeyd, göründüyü kimi, əlavə olaraq:

«Oxucunun durumu. Hər yazıcı, bir qayda olaraq oxucudan öz şəxsi təcrübəsi nöqtəyindən nəzərindən onu başa düşməsinə, yaxud müvafiq mesajı anlamasına və öz təcrübəsinə tətbiq etməsinə umur. Romantik yazıçı istəyir ki, onu birbaşa və ya qəhrəmanları vasitəsilə anlasınlar; klassik realizm üslubunda yazan yazıçı isə öyrətmək, tarixdə iz buraxmaq istəyir.

Üçüncü imkan: oxucunu şərik, yol yoldaşı etmək. Onları eyni vaxtda birləşdirmək, çünki mütaliə oxucunun vaxtından alıb müəllifin vaxtına verir. Beləliklə, oxucu həmin andaca və həmin formadaca yazıcının keçirmiş olduğu təcrübəyə acıyan yoldaş olur. Bütün estetik fənlər bu durumda faydasızdır: materiya köhnəlməli və yetişməlidir, mütləq həyat təcrübəsi lazımdır (hansısa vasitəylə çatdırılan söz, hər halda, estetik baxımdan daha az yüklənmiş sözdür: bax belədir, ironiyası, antikulminasiyası və xüsusi məqsədlər güdən digər cəhətləriylə fərqlənən «komik» roman).

Bu oxucu üçün, «mon semblable, mon frere»¹, komik roman (bəz «Uliss nədir»?) adi hadisələrin arxasında daha ciddi mətləblərin gizləndiyi və bizim həmişə anlama bilmədiyimiz yuxu kimi olmalıdır. Bu mənada komik roman qeyri-adi dərəcədə sadə olmalıdır: o, oxucunu yoldan çıxartmır, emosiyaları və ya digər duyğuları cilovlamır, lakin ona inşaat materialı, palçıq verir ki, onun üzərində qəlibə salınmalı şeyləri yalnız ümumi şəkildə nişanlamaq olar və ola bilər ki, özündə individual deyil, kollektiv yaradıcılığın nəticəsi olan nəyinsə izlərini daşıyır. Daha dəqiq

desək, bu arxasında sirr gizlənən qapılı-pəncərəli fasada bənzəyir, həmin sirri oxucu özü axtarır tapmalıdır (şəriklik də elə bundadır), amma axtarmaya da bilər (belə olduğu halda – onun dərdinə şəriklik). Roman müəllifinin özü üçün əldə etdiyi şeyləri oxucu-şərik də əldə edəcək (dəfələri, möcüzə də elə bundadır). O ki qaldı dişi oxucuya, o fəsadın önündə dayanacaq, fəsadlar isə, məlum olduğu kimi, çox gözəl olurlar, fəvqəladə trompe l'oeil² və onun fonunda tam məmnuniyyətlə honnete homme³ komediyalar və faciələr oynamaq olar. Hər kəsin böyük məmnunluğuna rəğmən, kimsə etiraz edəcəksə, görün onu beriberi⁴ olsun».

(–22)

80

Elə ki dırnaqlarımı kəsib, başımı yuyuram, yaxud indiki kimi, sadəcə, yazmağa başlayıram, mədəm həmən quruldamağa başlayır və bədənimin haradasa oralarda qalması haqda hisslərim yenidən baş qaldırır (mən dualizmin səhvlərini təkrarlamıram, sadəcə, özümle dırnaqlarım arasına fərq qoyuram).

Sanki, bədəndə nəşə yaxşı deyil hissi: o ya çatışmır, ya da lap çoxdur (situasiyadan asılı olaraq).

Başqa cür: biz, yəqin ki, hər halda, yaxşı mexanizmə layiqik. Psixozanaliz göstərir ki, bədənə həddindən artıq diqqət erkən komplekslər doğurur. (Sartre qadının «deşilməsi» faktında onun bütün həyatına möhür vuran ekzistensial ziddiyyət görünür.) Bizim öz bədənimizi ötür keçməyimizi düşünmək ağırdır, ancaq bu ötür keçmə yanlış və çətin, bəlkə də, tamamilə hədə bir şeydir, çünki bu dırnaqlar, bu göbək, mən başqa şey demək istəyirəm, demək olar ki, anlaşılmaz bir şey: mənim «canım» (mənim «mən-dırnaq-deyiləm») – mövcud olmayan bədənimin canıdır. Bəlkə də, bir zamanlar can insanı bədənini təkmilləşdirməyə sövq etmişdir, ancaq sonradan onu dartışdırmaqdan yorulmuşdur, odur ki, indi tək gedir. İki addım irəli və – can irəli cumur, ona görə ki onun əsl bədəni mövcud deyil, ona görə də onu yıxılmağa qoyur, şapp.

və zavallı evə qayıdır və s. və i.a. Ancaq bu mənim hazırlaşdığım deyildi... Nə isə, axır ki.

Trevelerlə dəlilik haqqında uzun bir söhbət. Yuxular haqqında danışaraq, biz demək olar ki, eyni vaxtda ona diqqət yetirdik ki, bəzən yuxuda gördüyümüz şeylər aşkarda dəliliyin adi forması kimi görünərdi. Yuxuda bizə dəlilik bacarığımızı müftə məşq etdirmək imkanı verilib. Və biz hər cür dəliliyin aşkarda təsbit olunan yuxu olduğuna şübhə edirik.

Xalq müdrikliyi: başına hava gəlib, yoxsa yuxuda görmüsən...

(–46)

81

Aristofana görə, sofistlər yeni ideyalar irəli sürmək qabiliyyətinə malikdirlər.

Gəlin yeni ehtiraslar yaradaq, ya da köhnələri eyni dərəcədə yenidən canlandıraraq.

Kökləri Paskala gedib çıxan bu nəticəni bir də təhlil edirəm: əsl inam mövhumatla azadfikirlilik arasındadır.

Xose Lesama Lima, «Havana haqqında traktatlar».

(–74)

82

Morellinamə

Niyə yazıram? Fikirlərim aydın deyil, ümumiyyətlə, heç bir fikrim-filanım da yoxdur. Ayrı-ayrı parçalar, həyəcanlar, bloklar var ki, bunların hamısı hələ forma axtarışındadır, ancaq qəflətən oyuna ritm daxil olur və mən ritmi tutub yazmağa başlayıram, qətiyyən fikir deyilən şeylə, bədii, ya da başqa bir nəsr yaratmaqla deyil, bu ritmlə hərəkətə gələn ritmə tabe olaraq yazıram. Əvvəlcə yalnız sözdə ifadə edilməsi mümkün olan anlaşılmaz situasiya olur: mən bu qaranlıqdan

yola çıxıram və əgər mənim demək istədiyim şeyin (əgər o şey deyilmək istəyirsə) gücü çatırsa, onda həmən scing, məni üzərinə mindirən ritmik yırğalanma yaranır, hər şeyi işıqlandırır, bu dumanlı materiyanı qovuşdurur və svinq də ona qovuşaraq üçüncüyə, aydın və az qala məşum ipostasiyə: cümləyə, abzasa, səhifəyə, fəsilə, kitaba keçir. Bu, yırğalanmadır, dumanlı materiyanın töküldüyü svinqdir, mənimçün yeganə doğru və zəruri olandır, çünki o dayanan kimi, mən dərhal başa düşürəm ki, deməyə sözüm yoxdur. Həm də əməyimə görə yeganə mükafatdır: yazdıqlarımın pişik beli kimi əl altında olduğunu hiss edən kimi, o hər tərəfə qığılıcı saçır və ahəngdar-rəvan şəkildə bükülür. Mən yazıram və beləcə, vulkana düşürəm, ana Qaynaqlara yaxınlaşıram, nə olursa-olsun Mərkəzə toxunuram. Mənimçün yazmaq öz mandalasını çəkmək və eyni zamanda onun üzərindən keçmək, təmizlənərək təmizlənməni uydurmaq kimi bir şeydir. Lap neylon corab geymiş ağ şamana yaraşan məşğuliyyətdir.

(–99)

83

İnsan hər dəfə öz bədənini həşərat kimi, öz «mən»inə doğru çəkən qurd kimi hiss edər-etməz öz canını-ruhunu düşünüb-tapmağa meyillidir. Yaşadığını hiss etmək kifayətdir ki (və sadəcə, həyatı ehtimal kimi, yax-şı-ki-be-lə-dir kimi hiss etmək deyil), bədəninin ən yaxın və ən sevimli hissəsi, məsələn, sağ əlin öz ikili vəziyyəti ucbatından iyrənc bir əşyaya çevrilir: bir tərəfdən, bu mənəm, digər tərəfdən isə – sənə yapışan nəşə.

Mən şorba içirəm. Və birdən müaliədən ayrılaraq düşünürəm: «Şorba mənim içimdədir, o, mənim heç vaxt görməyəcəyim kisəmdədir, mənim mədəmdədir». İki barmağımla özümü əlləyirəm, barmaqlarımın altında köp və yeməyin içəridəki hərəkətini hiss edirəm. Belə çıxır ki, mən yemək doldurulmuş kisəyəm.

Elə burada da can doğulur: «Yox, mən – bu deyiləm».

Yox əşsi (heç olmasa, bir dəfə düz olaq) –

mən – məhz buyam. Kiçik düzəlişlə, çox zərif təbiətlər üçün: «Mən – həm də buyam». Yaxud daha bir pillə: «Mən – bundayam».

Mən «The Caves» oxuyuram, bu gurultulu ədəbi sicilləmənin süjeti, sanki, köpükdəndir. Aşağıda isə, gözlərimdən otuz santimetr aralıda, mədə-kisədə şorba yavaş-yavaş tərpənir, qıçımda tüklər bitir və kürəyimdə zəruri piy qatı əmələ gəlir.

Bir dəfə axıra yaxın – Balzak bunu orgiya adlandırırdı – metafizikaya tam yabançı bir tip zarafatla mənə dedi ki, qarnını boşaldarkən onda irrealıq duyğusu yaranır. Onun sözlərini yaxşı xatırlayıram: «Qalxırsan, dönürsən, baxırsan və düşünürsən: yəni bunu mən etmişəm?»

(Lorkanın şerində olduğu kimi: «Kömək etməyəcək, yavrum, püskür. Heç nə kömək etməyəcək». Sviftdə də elədir, lap dəli olub: «Ancaq Seliya, Seliya, Seliya qarnını boşaldır».)

Fiziki ağrıda da metafizik təəssüfdə olduğu kimi böyük bir ədəbiyyat var. İstənilən ağrı mənə iki cür təsir edir: heç vaxt olmadığı kimi, mənim «mən»imin və mənim bədənimin tamamilə iki fərqli şey olduğunu hiss etməyə məcbur edir (və bu bölgü saxtadır və təsəlli xətrinə düşünülüb) və eyni zamanda, mənim bədənim mənə yaxınlaşır və ağrı-acı içində yanıma gəlir. Ağrını mən həzzdən və ya sinesteziyadan daha çox özümünkü hiss edirəm. Bu əsl əlaqədir. Əgər mən rəsm çəkməyi bacarsaydım, ağrının canı bədənə necə qovmasını alleqorik şəkildə elə təsvir edərdim ki, bu zaman hər şeyin yalan olduğu təəssüratı yaranardı, zira bu eyni kompleksin tərəfləridir, onların birliyi də məhz onlar arasında birliyin olmamasındadır.

(–142)

84

Selesten bulvarında dolaşa-dolaşa quru yarpaqları basdalayıram, birini qaldırıb yaxşı-yaxşı baxanda görürəm ki, o, narın qızıl tozcuqlarıyla doludur, altında isə yer sərvətləri öz mamırlı nəfəsiylə ovcuma yapışır. Sonra mən yarpağı otağıma gətirirəm və lampanın plafonuna yapışdırıram. Osip gəlmişdi, iki saat oturdu, ancaq lampaya sarı baxmadı belə. Ertəsi gün Etyen təşrif buyurur və beretini əlindən yerə qoymamış, dis dons, c'est epatant çal, lampanı qaldırır, yarpağı nəzərdən keçirir, həyəcanlanır: Dürer, damarcıqları və hər şeyilə.

İki eyni situasiya və iki variant... Mən görmədiyim bütün yarpaqlar haqqında düşünürəm, mən, quru yarpaqlar toplayıram və yəqin, burada, ətrafda olan daha nələr barədə düşünürəm, onları isə gözlə görmək mümkün deyil, kitablar, filmlər və qurudulmuş güllər arasında vurnuxan bədbəxt yarasalar. Hər yer, yəqin ki, lampadır, hər yerdə, yəqin ki, yarpaqlardır və mən onları görməyəcəyəm.

Beləliklə, des feuilles en aiguille² mən müstəsna durumlarla bağlı düşüncələrə keçirəm, belə durumlarda biz qəflətən gözəgörünməz lampaları və yarpaqları hiss edirik, onların məkan xaricindəki havada varlığını duyuruq. Hər şey çox sadədir, istənilən həyəcan və ya depressiya məni ... üçün faydalı olan duruma itələyir – onu para-görüntü adlandıracağam, – yaxşısı budur,

deyək (bəla burasındadır ki, demək lazımdır) – qəflətən özünü özündən kənarda qəbul etmək bacarığı peyda olur, özündən kənarda, ya da öz içində, ancaq bir qədər başqa planda – əgər özümə kənardan baxa bilsəydim, onda nə olardı – (daha yaxşı olardı – çünki, əslində, mən özümü görmürəm – əgər kimsə mənim yerimə bircə anlıq yaşasaydı, onda necə).

Bu, zaman içində irəliləməyəcək, mən küçəylə bir-iki addım atan kimi, dərinləndən nəfəs alıram (bəzən oyanış da uzun çəkir, ancaq onda bu – xəyali duyğudur),

və bu anda mən nə olduğumu bilirəm, ona görə ki, mən nə olduğumu dəqiq bilirəm (sonra mən hiyləgərcəsinə bunu anlamayacağam). Ancaq sözlərlə təmiz görüntü, bu aşkar sədd arasındakı materiyanı ifadə etməyə söz yoxdur. O anda mənim yaxaladığım və açıq-aşkar geriçəkilmə, ya da açıq-aşkar səhv, yaxud da açıq-aşkar qüsurlu olan kiçilməni dəqiq və əyani olaraq ifadə etmək mümkün deyil, amma –

bilmirəm, nə cür – necə?

Eyni şeyi deməyə başqa bir cəhd: belə şey baş verəndə artıq dünyaya, özümdən – başqasına baxan mən olmuram, ancaq bir anlığa mən özüm içimdəkiylə birlikdə dünya oluram, qalan hər şey isə mənə baxır. Mən özümü başqaları məni görəni kimi görürəm. Bu, misilsiz bir andır; ona görə də, demək olar ki, uzanmır. Mən özümün bütün kiçilməmi ölçürəm, bizim özümüzə heç vaxt görmədiyimiz hər şeyi görürəm. Olmadığım şeyi görürəm. Məsələn (bunu mən qayıdandan sonra tikib-qururam, ancaq o, oradan gəlir): heç vaxt gedib çıxmadığım geniş zonalar da var, öyrənə bilmədiklərim isə, sanki, heç mövcud deyil. Və belə bir arzu yaranır ki, var gücünlə qaçıb bu evə, bu dükanə girəsən, qatara minəsən, Juandonu birdəfəyə udasan, alman dilini öyrənəsən, Auranqabadı tanıyasən... Misallar olduqca lokal və miskinlikdir, bəs ideyanı necə ifadə edəsən (ideyanı?).

Eyni şeyi demək üçün daha bir üsul: kiçilmə adi təcrübə yoxluğundan daha çox intuisiyanın yoxsulluğunda hiss olunur. Və doğrudan da, Juandonu tamamilə oxumadığıma görə o qədər də məyus deyiləm, ən çox ona görə kədərlənirəm ki, dünyanın bütün kitabxanalarını belə qısa ömürə yerləşdirmək mümkün deyil və s. və i.ə. Təcrübə çatışmazlığı – labüd məsələdir, əgər mən Coysu oxuyuramsa, avtomatik olaraq başqa bir kitabı qurban verməli oluram və əksinə və s. və i.ə. Kiçilmənin hiss olunması qat-qat daha kəskinlikdir –

Bu bilirsiniz nəyə oxşayır: sanki, havada sənin başının, baxışlarının ətrafında xətlər var – baxışlarının yubandığı zonalar sənin iyibilmə duyğun, sənin zövqündür – başqa sözlə, hər kəsin kənardan qoyulan qadağaları var – və sən bu qadağadan kənara çıxma bilmirsən, sənə elə gəlir ki, hansısa bir şeyi tam qəbul etmisən, bu şeyinsə aysberq kimi çox az bir hissəsi üzədir, onun yerdə qalan nəhəng hissəsinə isə batmış «Titanik» kimi əlin çatmır. Ah, bu Oliveyra, misalsız yaşaya bilmir.

Gələn ciddi danışaq. Osip lampanın üzərindəki quru yarpaqları, sadəcə, ona görə görmədi ki, onun hüdudu lampanın müəyyənləşdirdiyi qadağadan daha dardır. Etyen onları çox yaxşı gördü,

ancaq onun hüdudu, əksinə, mənim dilxorluğuna və Pola ilə olan əhvalata görə çaşqın durumuma diqqət etməyə imkan vermədi. Lakin Osip bunu dərhal sezdi və mənə hiss etdirdi. Biz hamımız beləyik.

Mən yalançı ayaqlarını çıxararaq qidanı qamarlayan amöb tipində bir adamam. Yalançı ayaqlar uzun və gödək olurlar, onlar tərpənir, dairəvi hərəkətlər edirlər. Günlərin bir günü onların hərəkət nizamı möhkəmlənir (bu elə formalaşmış insanın yetkinliyidir). Bir tərəfdən o, xeyli kənara uzana bilir, digər tərəfdən isə burnunun ucundakı lampanı görə bilmir. Və burada artıq heç bir şey etmək mümkün deyil, birinin, cinayətkarlar demişkən, burada bəxti gətirir, o birinin – orada. Və insan tam əminliklə yaşayır ki, maraqlı heç bir şey onun əlindən sürüşüb çıxmayacaq, nə qədər ki, kənara qəfil sıçrayışı bir anlıq da olsa (təəssüf ki, belə qısa) görməyəcək, başa düşməyə macal da tapmayacaq ki, nə məhz –

onun kiçilməsini, qeyri-normal yalançı ayaqlarını aşkar edəcək və şübhə yaranacaq ki, orada, uzaqda, mənə yalnız təmiz havanın göründüyü yerdə – yaxud bu şübhələrdə, bu seçim ayrıcında, mən özüm mənə məlum olmayan həmin o digər gerçəklikdə –

gözləyəcəyəm və söylə ümid edəcəyəm.

(Süita)

Gete kimi individumlar bu cür artıq təcrübəyə malik olmamalıdırlar. Qabiliyyətlərinə və qətiyyətlərinə görə (dahi olmaq – dahianə seçmək və duymaq deməkdir) onların yalançı ayaqları bütün istiqamətlərdə maksimal dərəcədə uzanır. Onlar ətrafda, vahid radiusda olan hər şeyi ələ keçirir, onların hüdudu – onların ruhən nəhəng sahəyə yayılmış dərisidir. Düşünürəm ki, onlar nəhəng sferalarının xaricindən başlanan şeyi arzulamağa ehtiyac duymurlar. Elə buna görə də onlar klassiklərdir, çə.

Ancaq naməlum uso nostro¹ amöbün üzərinə hər tərəfdən gəlir. Mən çox şey bilə bilərəm və müəyyən planda çox yaşaya bilərəm, onda mənə ən zəif yerimdən başqası yaxınlaşır və öz soyuq barmaqlarıyla başımı qaşır. Bəla burasındadır ki, o qaşır, ancaq məndə qaşınmır, gicişmə başlayanda isə – mən bilmək istədim – ətrafda hər şey tam, möhkəm və bütün lazımı yarlıqlarla qurulmuş, düzəldilmiş görünür və mən düşünməyə başlayıram: görəsən, bütün bunlar yuxu deyil ki, mənə belə də yaxşıdır, məndə hər şey qaydasındadır və təxəyyülə uymamalıyam.

(Sonuncu süita)

Təxəyyülü həddən artıq çox tərifləyiblər. Bu zavallı isə yalançı ayaqlardan bircə santimetr də uzağa gedə bilmir. Bu həddə qədər böyük rəngarənglik və fəal həyat var. Rilkenin başının

üzərində hiss etdiyi kosmik küləklərin əsdiyi başqa fəzada isə yaxşısı budur, qoy Təxəyyül Ledisi gəzişməsin. Ancaq detto1.

(–4)

85

Qəzetlərdəki və jurnallardakı ədəbi məqalələrə bənzər həyatlarda başlanğıc dəbdəbəli, son isə haradasa otuz ikinci səhifədə diş məcunu satışı elan və reklamlarının arasında itib-batmış zəif quyruqdur.

(–150)

86

Klubda iki nəfərdən başqa hamı təsdiq edirdi ki, Morellini söylədiyi hətərən-pətərən sözlərdənsə, yazdığı sitatlar əsasında dərk etmək daha asandır. Vonq Fransadan ayrıldığı axırıncı dəqiqəyədək (polis onun carte de sejour-nu təzələmək istəmədi) deyirdi ki, əgər Povel və Berjenin aşağıdakı iki sitatı aşkar olunubsa, qocanın hoqqabazlıqlarını çox da çeynəmək lazım deyil.

«Ola bilər insanda elə bir yer var ki, oradan reallığı bütövlükdə qəbul edə bilər. Bu hipoteza sayıqlamaya bənzəyir. Ogüst Kont deyirdi ki, ulduzların kimyəvi tərkibi, yəqin ki, heç vaxt öyrənilməyəcək. Bir il sonra Bunzen spektroskopu kəşf etdi».

.
.

«Dil də təfəkkür kimi baş beynimizin ikiqiymətlilik prinsipi əsasında fəaliyyətinin nəticəsidir. Biz hər şeyi «hə»yə və «yox»a, müsbətə və mənfiyə bölürük (...) Mənim dilimin isbat etdiyi yeganə şey lənglikdir, onunla biz ikiqiymətliliklə məhdudlaşan dünyanı təmsil edirik. Dilin qüsurlu olduğu aşkardır və o daim giley-güzar doğurur. Belə olduğu halda təfəkkürün özünün ikiqiymətlilik prinsipi əsasında qüsurluluğu haqda nə demək olar? Beləliklə, varlığın daxili mahiyyəti, cisimlərin mənası gözdən yayınır. İşığın daimi və eyni zamanda dəyişən optik şüalanma olduğunu, benzol molekulunun bir-birini itələyən ikiqat rabitəyə malik altı atomdan ibarət olduğunu kəşf etmək olar: bütün bunlar yolveriləndir, ancaq dərk edilən deyil; araşdırılan köklü strukturlardakı gerçəkliyi öz şəxsi strukturuna daxil etmək mümkün deyil. Buna nail olmaq üçün hər şeyi kökündən dəyişmək lazım idi, lazım idi ki, baş beyində başqa, fərqli mexanizmlər fəaliyyətdə olsun və təfəkkürün ikiqiymətliliyi prinsipi həmin köklü strukturların formalarının daxil olduğu və qəbuledilməz ritmlərini qəbul edən anoloji təfəkkürlə əvəzlənsin...»

«Le matin des magiciens»1.

(–78)

87

1932-ci ildə Ellinqton «Baby chen you ain't there»1ni, özünün ən az təriflənən və hətta sadıq Barri Ulanovun xatırlamağa belə layiq görmədiyi əsərini yazdı. Təəccüblü olsa da, Kuti Uilyams quru səslə oxuyur:

I get the blues docn North,

The blues docn South,

Blues anywhere,

I get the blues docn East,

Blues docn Cest,

Blues anywhere.

I get the blues very cell

O my baby chen you ain't there

Ain't there, ain't there2.

Görəsən, niyə hərdən «Mən bunu sevirəm» – demək lazım gəlir? Mən o blyuzları, küçədə görünüb yox olan o surəti, o kasıb, qurumaqda olan şimal çayını sevirdim. Sanki, bizim hamımızı süpürüb atacaq qara heç nəylə mübarizəyə şahid durursan. Havada isə hələ də bu ovuntuların ətri qalıb: Lesbiyaya məxsus sərcəcik, yaddaşda kiçik, ətirli bir yer tutan bir neçə blyuz, qravüralar və press-papye.

(–105)

88

– Ayağını tərpətmə, çə, yoxsa iynəni qabırğana batıraram, – Treveler dedi.

– Yaxşısı budur, sarı rəngdən danış, – Oliveyra dedi. – Mən gözlərimi yuman kimi, hər şey kaleydoskop tək görünür.

– Bütün sarılar, – Treveler onun ombasını pambıqla silərək dedi, – bütün sarıların işinə baxan Milli korporasiyanın sərəncamındadır.

– Sarı tüklü heyvanlar, sarı güllü bitkilər və sarı minerallar, – Oliveyra itaətkar ibarətlə söylədi.

– Məgər belə deyil? Cümə axşamı bizdə modaya ayrılıb, bazar günü işləmirik, şənbə günü səhərdən-axşamadək baş verən metamorfoza – insanlar son dərəcə rahat olurlar. Sən məni elə incidirsən ki, sadəcə, dəhşətdir. Mənə sarı metal yeritmirsən ki?

– Distillə olunmuş sudur, – Treveler dedi. – Sənsə bunun morfi olduğunu düşünməlisən. Sən tamamilə haqlısan, Seferinonun dünyası yalnız öz qanunlarını müqəddəs tutanlara qəribə görünə bilər, başqaları onların vecinə deyil. Ancaq bir fikirləş, səkidən körpüyə bircə addım atan kimi gör hər şey necə dəyişir və...

– Sarılardan pampalara keçməyin heç bir fərqi yoxdur, – Oliveyra dedi. – Nəsə məni yuxu basır, çə.

– Bu, yuxu dərmanındandır. Şəxsən mən sənə məmnuniyyətlə başqa bir şey vurardım ki, daha da diribaş olasan.

– Yatmazdan qabaq mənə bir şeyi izah elə.

– Sənin yatacağına inanmıram, ancaq de görüm.

(–72)

89

Lisenziat Xuan Kuevasın iki məktubu vardı və onları hansı qaydada oxumaq barədə mübahisələr kəsilmək bilmirdi. Birinci məktub lisenziatın «dünya hökmranlığı» adlandırdığı şeyin poetik ifadəsiydi; ikincisi də Santa-Dominqodakı müəssisədən olan makinaçıya diktə olunmuşdu və birincinin məcburi təmkinliliyi üzündən revanş götürmüşdü:

Bu məktubun istənilən qədər surətini çıxarmaq olar, xüsusilə də mahiyyətə murdar donuz və beynəlxalq çaqqal sürüsü olan BMT və dünya hökumətlərinin üzvləri üçün. Santa-Dominqodakı müəssisə bir tərəfdən gurultulu faciədir, digər tərəfdənsə o, mənim xoşuma gəlir, ona görə ki, mən tarixin nəhəng daşlarını ata bilirəm.

Bu daşlar arasında aşağıdakılar ola bilər:

Roma papası – Tanrının heç bir nümayəndəsi-filanı deyil, tarixin ən nəhəng donuzudur; Roma klerikalizmi – xalis Şeytan pox-püsürüdür; bütün Roma məbədlərini yerlə bir etmək lazımdır ki, insanların qəlblərinin dərinliyində yalnız İsa Məsih işığı parlamasın, onların ürəyinə həm də bütün dünyanın işığı düşsün, mən bunu ona görə deyirəm ki, əvvəlki məktubu gözəl bir sinyorinanın iştirakı ilə yazdığımdan çox şeyi açıq və kəskin deyə bilmədim, çünki sinyorita mənə süzgün baxışlarla baxırdı.

Cəngavər lisenziat! Kantın qatı düşmənidir. O, «dahi humanist çağdaş dünya fəlsəfəsi yaratmaqda» ısrar edir və deyir:

Roman daha psixoloji-psixiatrik olmalıdır, başqa sözlərlə, ruhun əsl mənəvi elementləri müasir dünya psixiatriyasının nailiyyətləri səviyyəsində olmalıdır...

Qüdrətli dialektik arsenal zaman-zaman kənara çəkilib və onda dünyada dini hökmranlıq sürünməyə başlayıb:

Bundan belə və həmişə bəşəriyyət iki böyük vəsiyyətin göstərdiyi yolla gedəcək və dünyanın ən sərt daşları belə parlaq şüanın altında mum kimi yumşalacaq...

Əla şairdir!

Dünyanın bütün daşlarının səsi dünyanın bütün şlalələrində və dərələrində guruldayır, incə gümüşü zəng səsiylə cingildəyərək qadınlara və Tanrıya hədsiz sevgilərini izhar edirlər...

Birdən arxetipik görüntü meydana çıxır:

Kosmos və Yer – Tanrının hər yerdə mövcud olan, başını döndərüb qaranlıq dünyanı alovlar içində görən mələk sifətində Əhdi-ətiqdə simvolik surətdə əks olunan və sonradan kondensasiya edilmiş materiyaya çevriləcək xəyali obrazıdır, mən, əlbəttə, Əhdi-ətiqdə olan o yeri əzbər bilmirəm, ancaq orada təxminən belə deyilir: Kainat, sanki, öz işıqlı üzünü kainat enerjisinin orbiti kimi Günəşin ətrafında duran Yerə sarı döndərüb... Bütün Bəşəriyyət, bütün xalqlar da eynilə bunun kimi öz bədənlərini, öz qəlblərini və öz başlarını döndərməlidirlər... Çünki Kainat və bütün dünya Yerin bütün qanunlarını İsanın ayaqları altına sərərək ona tərəf dönüb...

Beləliklə də:

...bizə də qalır, xalqların qəlblərinin dərinliklərini işıqlandıran rəngarəng alovlardan ibarət kainat işığı kimi...

Pis odur ki, birdən-birə:

Xanımlar və cənablar! Bu məktubu dəhşətli səs-küy içərisində yazıram. Lakin mən yazıram, ancaq siz heç biriniz başa düşməyəcəksiniz ki, DÜNYA HÖKMRANLIĞININ daha mükəmməl yazılışına və ümumdünya anlaşmasına nail olmaq üçün mənə hərtərəfli yardım göstərməlisiniz, ona görə ki, bütün sətirlər və bütün hərflər bu cəfəngiyatın, onun yalançı anasının, it uşaqlarının anasının əvəzinə öz yerlərində dayanıblar, uşaqların da anası belə-belə olsun.

Ancaq eybi yoxdur. Növbəti sətirdə yenidən ekstaz var:

Dünyalar necə də gözəldir! Onlar da bütün xalqların qəlbindəki gözəl qızıl güllərin mənəvi işığı kimi çiçək açsın...

Məktub da sonda bir neçə maraqlı məqamı nəzərə almasaq, eyni rəngli çalarlarla başa çatırdı:

...Mən inanıram ki, İsanın dünyanı saran işığı kimi Kainat da təmizlənəcək, bəşəriyyətin hər bir çiçəyi özünün saysız-hesabsız ləçəkləriylə təmizlənəcək və dünyanın bütün yollarına əbədi işıq salacaq; onlar DÜNYA HÖKMRANLIĞININ işığıyla təmizlənəcəklər. Deyirlər, sən daha mənə sevmirsən və indi səni başqası cəlb edir. – Dərin hörmətlə. Meksika, Fed. d. 20 sentyabr, 1956-cı il. – 5 may küç, 32, 111-ci Bina. «Paris», Lis. XUAN KUEVAS.

(–53)

90

O günlər şübhələr ona əzab verirdi, hər şeyi çeynəyib-çürütmək zərərli vərdişi onu lap cana doydurmuşdu. O, durmadan suallar sualını götür-qoy edir və Sibillayla Rokamadurun günahı ucbatından yaşadığı qarışıq vəziyyətin onu necə düyünə saldığı üzərində baş sındırırdı. Çıxılmaz vəziyyətə düşən Oliveyra bir kağız götürüb üzərində düşüncələrinin ətrafında dolaşdığı böyük sözlər yazdı. Məsələn: «suallar sualı» və ya «düyün». Bu, şaqqanaq çəkib gülmək və növbəti mateni ləzzətlə içmək üçün yetərliydı. «İnsan, – Oliveyra yazırdı, – mən və odur». Oliveyranın bu yazılı işarələrə müraciəti başqalarının penisillinə müraciətinə bənzəyirdi. Bu əlac onun yaxşı düşünməsinə, ürəyinin rahatlanmasına kömək edirdi. «Qanunlar qanunu – şar kimi şişirtməyin», – Oliveyra öz-özünə deyirdi. Bundan sonra rahat düşünə bilər və sözlər onunla zarafat etməzdi. Ancaq irəliləmələr sırf metodik idi, ona görə ki, suallar sualının özü toxunulmamış qalırdı.

«Kim deyərdi ki, oğlum, axırda sən metafizik olacaqsan, – Oliveyra təəccübləndi. – Əgər üçtəylı dolaba müqavimət göstərmək lazımdırsa, çə, heç olmasa gecə yuxusuzluqlarının şahidi olan tumbaya razı ol». Ronald onu anlamadığı siyasi işlərə çağırmaq üçün gəlirdi və onlar bütün gecəni (onda Sibilla hələ Rokamaduru kəndə aparmamışdı) Arcuna ilə Vozniçi kimi nəyi seçmək barədə mübahisə edirdilər: fəaliyyəti, yoxsa passivliyi, gələcək – ictimai məqsədlər güdən hər cür fəaliyyəti daim şantaj edən bu arqument naminə indiylə risk etməyə dəyərmı, eyni zamanda, risk bu riskə gedən şəxsiyyətin acizliyini nə dərəcədə malalaya, onun gündəlik davranışındakı gündəlik əclafliqları necə ört-basdır edə bilər. Oliveyranı qıyamçı əlcəzairilərin hərəkətinin dəstəkləməsinin zəruriliyinə inandıra bilməyən Ronald burnunu sallayıb gedərdi. Oliveyranın isə bütün günü ağzından iyrənc dad getmirdi, çünki Ronald «yox» demək, bunu öz-özünə deməkdən qat-qat asan idi. O yalnız bircə şeyə əmin idi: satqınlıq eləmədən tabe olduğı və Parisə gəldiyi gündən içində yaşadığı passiv gözləmədən imtina etmək olmaz. Yüngül fədakarlığa uyaraq küçələrə plakat yapışdırmağa yollanmaq onunçün fəni dünya işlərindən idi; hər şey, sanki, onun cəsəətini böyük suallara tapdığı cavablardan daha yüksək qiymətləndirəcək dostlarla münasibət planına keçirdi. O hər şeyi mənasız-zaman və mütləq nöqtəyi-nəzərdən ölçərək birinci halda səhv etdiyini və hədəfi ikincidə vurduğunu hiss etdi. Onun Əlcəzairin müstəqilliyi uğrunda mübarizə aparmaması, irqçiliyə qarşı çıxmaması pis idi. Ancaq o tamamilə doğru olaraq yüngül kollektiv fəaliyyətlər uyuşdurucusundan imtina edərək, suallar sualı üzərində baş sındırır, eyni zamanda dörd, ya beş uc gizlənən, yaxud əksinə sallanan kələf kimi o tərəf-bu tərəfə diyirlədərək yenidən öz acı matesi ilə təkbətək qalır.

Hər şey qaydasındadır, bəli, etiraf etmək lazımdır, onun xarakteri ayaqqabı altı kimidir – «Bhaqavadgita»ya bənzəyən istənilən hərəkət dialektikasını əzir. Mateni özü dəmləsin, yoxsa Sibillaya dəmlətdirsın – burada şübhə yeri yox idi. Ancaq yerdə qalan hər şey çoxmənalıydı və dərhal antaqonist izahlar doğururdu; bir tərəfdən – xarakterin passivliyi, digər tərəfdən isə – maksimal azadlıq və bekarlıq; prinsiplərin və əqidənin olmamasına görə (tənbəlliyin nəticəsində) o, həyatın öz mehvəri olduğunu daha kəskin hiss etdi (necə deyərlər, yelqovanın hiss olunması) və tənbəllikdən nədənsə imtina etməyi, ancaq bundan imtina nəticəsində yaranan boşluğu qat-qat daha açıq, azad, necə deyərlər, daha ekumenik şüurun və ya instinktin təsirilə azad şəkildə seçilmiş yeni bir şeylə doldurmağı bacardı.

«İnstinkt ekumenikdir», – Oliveyra ehtiyatla dedi.

Bundan başqa, fəaliyyətin mənəvi faydası nədədir? Sindikalistlərin hərəkətinə bənzəyən sosial fəaliyyətlər tarixi zəmində özünü artıqlamasıyla doğruldur. O kəslər xoşbəxtdirlər ki, tarixdə yaşayıb ölüblər. Fədakarlıq, demək olar ki, həmişə dini köklərə malik fəaliyyət xarakteri daşıyır. Xoşbəxt o kəslərdir ki, ona yaxın olanı özü kimi sevib. Hər necə olsa da, Oliveyra öz «məni» üçün bu yolu inkar edirdi. Başqasının ağılına bu xeyirxah soxulma, nəticə etibarilə onu atanı zənginləşdirəcək, ona insanlıq və müqəddəslik verəcək bu ontoloji bumeranq nəyə lazımdır. Başqasının hesabına həmişə müqəddəs olmaq olar və s. və i.a. Bu cür fəaliyyətin, özünə qarşı çıxmağın nə mənası vardı, ancaq o, özünə inanmayaraq bundan imtina etdi. O, satqınlıqdan, əgər plakatların yapışdırılmasına və ya başqa bir kollektiv fəaliyyətə razı olsa, baş

verəcək satqınlıqdan qorxurdu; iş zövqü, gündəlik sevinclər, vicdan rahatlığı, borcun yerinə yetirilməsi duyğusu şəklində olan satqınlıq. O, Buenos-Ayresdə də, Parisdə də çox şeyə qadir olan və məsələn, şam yeməyinin ortasında yerindən sıçrayıb iclasa getməklə və ya hansısa tapşırığı yerinə yetirməklə onların gözündə «mübarizə» aparan və günahlarını yuyan xeyli kommunist tanıyırdı. Bu adamların ictimai fəaliyyəti ciddi şəkildə alibiyyə və bəhanəyə söykənirdi, bu eynilə həyatda zəruri olan işlərlə məşğul olmaq istəməyən analar üçün uşaqların tez-tez bəhanəyə çevrilməsinə bənzəyirdi, erudisiya və gözlərin ətrafındakı halqalar isə qonşu məhəllədə yerləşən həbsxanada günahsız insanların edam olunmasını görməmək üçündür. Saxtakar fəaliyyət, demək olar ki, həmişə diqqəti cəlb edib və hörmətə layiq bilinib, şəərəfləndirilib, sonda isə – at heykəli şəklində abidə olub. Ona girmək bir cüt çəkməyə girmək qədər asandır, o hətta tərifə də layiqdir («Yaxşı ki, əlcəzairilər, hər halda, müstəqilliyə nail oldular, biz bunda onlara bir az kömək etdik, – Oliveyra düşündü»); satqınlıq, hər zamankı kimi, əyalətin xeyrinə mərkəzdən imtina olub və eyni fəaliyyətlə məşğul olan başqa insanlara qarşı gözəl və fərəhli qardaşlıq duyğusu oyandırır. Ancaq harada ki, bəlli insan tipi özünü faciə qəhrəmanı kimi göstərə bilər, Oliveyra, əvvəlcədən də məlum olduğu kimi, ən iyrənc komediyaya məhkum idi. Bir halda ki, belədir – iştirak edib günaha batmaqdan, etmədən günaha batmaq yaxşıdır. Aktyor olmaq parterdən imtina etmək deməkdir, o isə bütün hallarda birinci sıranın tamaşaçısıydı. «Pis olan yalnız odur ki, – Oliveyra düşünürdü, – mən həm də fəal tamaşaçı olmaq istəyirəm, bütün bəlalər də bundandır».

«Mən – fəal tamaşaçıyam. Bu məsələ öyrənilməlidir». Bəzən birdən-birə bəzi rəsmlər, bəzi qadınlar, bəzi şeirlər ona ümid verirdilər ki, nə vaxtsa o da özüylə barışa biləcəyi və özünə qarşı bu cür nifrət və inamsızlıq duymayacağı xoşbəxt zonaya gedib çıxacaq. Onun böyük bir üstünlüyü vardı – ən pis qüsurları, bir qayda olaraq, ona hələ yol olmayan, fəqət əsl yola doğru həqiqi yaxınlıq axtarışlarında kömək edirdi. «Mənim gücüm – mənim zəifliyimdədir, – Oliveyra düşündü. – Ən böyük qərarları mən həmişə qaçmağımı ört-basdır edərək qəbul etmişəm». Onun düzüb-qoşduğu şeylərin çoxu “not cith a bang but a chimper” ilə başa çatırdı, böyük partlayışlar, şiddətli bang isə küncə sıxışdırılmış siçovulun gəmirilməsindən başqa bir şey ola bilməzdi. O biri isə zaman və məkan daxilində, ya da öz-özünə bitərək, heç bir zorakılıq olmadan, yorğunluqdan təntənəli surətdə fırlanırdı – onun bütün sevgi macəraları belə başa çatırdı, – ya da sadəcə, yavaş-yavaş çıxıb gedirdi, eynilə, məsələn, dostunu daha az-az yoxlamağa, hansısa şairi daha az oxumağa, kafeyə getməməyə başladığın kimi – bir sözlə, sənə yaxınlaşan bir şeyi yavaş-yavaş irəli buraxırsan ki, ağırlı olmasın.

«Əslində mənə heç nə ola bilməz, – Oliveyra düşünürdü. – Hətta başıma gül dibçəyi də düşə bilməz». O zaman bu narahatlıq bəs haradandır, əgər yalnız bu qeyri-bədnam ziddiyyət ruhu özünü bildirirsə, çağırış və fəaliyyət üçün niyə darıxırıq? Bu narahatlığın təhlilə uyacaq dərəcədə təhlili hansısa düzənin mərkəzdən kənarlaşdırılması, uzaqlaşdırılması düşüncəsinə gətirib çıxarırdı, ancaq bu düzənin nə olduğunu Oliveyra özü də bilmirdi. O, özünü tamaşaya baxa bilməyən gözübağlı tamaşaçı kimi təsəvvür edirdi: hərdənbir hansısa cümlənin daxili mənası, hansısa musiqinin əks-sədası ona çataraq kədər və narahatlıq doğururdu, çünki o hətta bu

vəziyyətdə də onların əsl mənasını dərk etməyə və duymağa qadir idi. Belə anlarda o, özünü mərkəzə, guya ki, təkər topu olduğuna əmin olaraq yaşayanlardan qat-qat yaxın hiss edirdi, ancaq onun yaxınlığı Tantal anı kimi mənasız idi, ancaq Tantalın taleyindən fərqli olaraq onun anı edam gücünə malik deyildi. Bir dəfə o, məhəbbəti mürgü döyən gücləri həyata səsləyən mənəvi zənginləşmə vasitəsi kimi sınıamışdı. Sonra anladı ki, onun sevgisindəki şey saf deyil, çünki özündə bu ümidi saxlayır, eyni zamanda həqiqətən sevən sevgidən başqa heç nə gözləmədən sevir və günün daha da maviləşməsinə, gecənin daha da şirinləşməsinə, tramvayın isə daha az narahat olmasını kor-koranə qəbul edir. «Mənsə həтта şorba yeməyi də dialektik prosedura çevirməyi bacarıram», – Oliveyra düşündü. O, öz sevgililərini ən sonda rəfiqələrinə, ətrafdakı gerçəkliyi özünəməxsus şəkildə müşahidə edən ortaqlarına çevirirdi. Əvvəlcə qadınlar həmişə ona valeh olurdular (o valehedici idi), heyran olurdular (o da onlara vurulurdu), sonradan nəsə onları boşluqdan şübhələnməyə sövq edirdi. Onlar geriye atılır, o isə qapını açmaqla onların qaçışını asanlaşdırırdı: qoy gedib başqa yerdə oynasınlar. İki halda o azca rəhmə gəldi və onlara illüziyalar buraxmadı ki, onu başa düşsünlər, ancaq nəsə ona gizlicə söyləyirdi ki, bu mərhəmət həqiqi deyil və daha çox onun şəxsi eqoizminin, tənbelliyinin və vərdişlərinin bayağı təzahürünə bənzəyirdi. «Mərhəmət məhv edir», – Oliveyra düşünür və onları buraxırdı, sonra isə tezliklə unudurdu.

(–20)

91

Masanın üzərinə kağızlar səpələnib. (Vonqun) əli. Bir səs tələsmədən, dili topuq vura-vura oxuyur, «l»-lər ilişir, «e»lər anlaşılmır. Eskizlər, kartoteka kartoçkalrı, bəzilərinə yalnız birçə söz, hansısa dildə bir şeir misrası var, qısaşı, yazıçı mətbəxi. O biri əl (Ronaldın). Oxumaq bacaran adamın ciddi səsi. Günahkar vəziyyətdə daxil olan Osip və Oliveyra ilə salamlışırlar (Qapını onlara Bəps açır, onun hər əlində bir bıçaq var). Konyak, qızılı işıq, divarlarda müqəddəs priçastiyanın ləkələnməsi əfsanəsinin təsviri, de Stalin rəsmi. Plaşları yataq otağına da qoymaq olar. Yataq otağının baş tərəfində qusar formasında olan manekenlə məftil və karton doldurulmuş yeşik qalağının arasında Brankuzinin heykəltəraşlıq işləri (ola bilər). Stul çatışmır, Oliveyra iki kətil gətirir. Sakitlik yaranır, Jenenin sözləriylə desək, bu sakitliyi yalnız yaxşı tərbiyə görmüş adamların salonda kiminsə səssizcə qaz buraxdığını hiss etdikləri vaxt yaranan sükutla müqayisə etmək olar. Etyen qovluğu açıb kağızları çıxarır.

– Biz qərara gəldik ki, sən gələndək onları sahmana salaq, – o deyir. – Yalnız bir-iki kağıza baxmışıq. Bu başiboş gül kimi qayğanağı zibil vedrəsinə atdı.

– O iylənmişdi, – Bəps dedi.

Qreqorovius titrədiyi hiss olunan əlini qovluqlardan birinin üzərinə qoyur. Bayırda dəhşətli soyuq var, ona ikiqat konyak süzün. İsti işıq isidir, qovluq da yaşıldır, bir sözlə, Klub. Oliveyra masanın ortasına baxır, siqaretin külü düşərək külqabının dibinə yığılan kül topasını bir az da böyüdür.

(–82)

92

İndi başa düşürdü ki, ən yüksək qabarma anlarında o heç vaxt dalğaların darağı altına baş vurmağı və görünməmiş dərəcədə coşan qanının arasından keçərək heç bir şey olmamış kimi üzə çıxmağı bacarmayıb. Sibillanı sevmək onunçün aydınlaşacağı gözlənilməyən bir ayın idi; söz və hərəkət yaradıcı monotonluqla yoğrulurdu, ayın işıqlandırdığı döşəmədə bövlərin özünəməxsus yapışqan rəqsi, əks-sədada, uzun bir oyun. O isə hələ də bu fərəhli sərxoşluqdan nəşə gözləyirdi – görəsən, yuxudan qəfil oyanıb ətrafındakı hər şeyin yaxşı olduğunu görsəydi necə olardı, vacib deyil nəyi: mehmanxana otağının divar kağızlarını, yaxud öz hərəkətlərinin səbəblərini, – gözləyirdi və başa düşmək istəmirdi ki, gözləməklə özünü məhdudlaşdıraraq bütün real imkanları məhv edir, sanki, özünü məhdud və dəyərsiz olan bugünkü günə öncədən məhkum edirdi. O, Sibilladan Polaya, bir yataqdan digərinə keçdi, bu zaman Sibillanı incitməyərək, ondan inciməyərək və özünü o qədər də çətinə salmadan Polanın çəhrayı qulaqlarını sığallayaraq Sibillanın həyəcanlandırıcı adını pıçıldadı. Pola ilə uğursuzluğa düşər olmaq bu sıradan olan uğursuzluqların üzərinə birinin də əlavə olunması, öz-özlüyündə gözəl olan bir oyunu uduzmaq demək idi, eyni zamanda Sibilla ilə olan macəradan da peşmançılıq hissi, xoşagəlməz çöküntü və ağzının küncündə dan yeri qoxusu verən siqaret kötüyü qalmışdı. Ona görə də o, Polanı da Valett küçəsindəki həmin otelə apardı və orada onları gülərüz və anlayışla salamlayan həmin qarı yenə gördülər, yəni guya, belə zibil havada başqa nəylə məşğul olmaq olar. Yenə də şorba qoxusu gəlirdi, ancaq xalçadakı göy ləkəni təmizləməyə imkan tapıb yeni ləkələr üçün yer hazırlamışdılar.

– Burada niyə? – Pola təəccübləndi. O, sarı örtüyü, bozarıb kif atmış otağı, tavanın altındakı çəhrayı abajuru nəzərdən keçirdi.

– Buradamı, oradamı...

– Əgər pula görədirsə, mən elə-belə soruşdum, əzizim.

– İyrənirsənsə, de, başqa yerə gedək, sevgilim.

– Yox, iyrənmirəm. Ancaq bura yaxşı deyil. Bəlkə də...

Onun əli Oliveyranın əlini onların hər ikisi əyilib örtüyü qaldırarkən tapdı. Və bütün axşamı yenidən, bir də, neçənci dəfə ironik və həyəcanlı halda, öz bədənini müşahidə edən şahid kimi bu mərasimin cəlbədici və ümitsiz peripetiyalarında gözlənilmədən iştirak edirdi. Şüursuz olaraq Sibillanın ritmlərinə öyrəşən Oliveyra birdən-birə yeni dənizə baş vurmuşdu və fərqli dalğalar onu avtomatik vərdişlərindən qoparıb, qarşısını kəsir, sanki, tənhalığının dolaşq xəyallarından məhrum etməyə hazır idilər. Bir dodağı o birinə dəyişmək, yumulu gözlərinlə əlinin elə indicə gəzdirdiyi boyunu axtarmaq nə qədər cazibədar və nə qədər kədərli idi, qəflətən hiss edirsən ki, əlinin altında başqa bir zəriflik var və o daha möhkəmdir, vətərləri azca gərilib, yaqın ki, o öpmək, ya da yüngülcə dişləmək üçün qalxmaq istəyir. Bədəninin hər anı şirin bir yadlıq hiss edir, öncə lap yanında olan ağzını tapmaq üçün həmişəkindən bir az çox yaxınlaşmaq, yaxud başını aşağı salmaq lazımdır, o qədər də bərk olmayan budlarını tumarlayır, cavab nəvazişi gözləyirsən, ancaq almırsan, indi hər şeyi yenidən düşünməyin zərurətini anlayanadək dağınıq halda təkid edirsən, axı hələ yeni qanunlar formalaşmayıb, yeni kod və şifrə kəşf etmək lazımdır, onlar başqa cür olacaq və tamamilə başqa məna kəsb edəcəklər. Çəki, qoxu, gülüş və ya xahiş intonasiyası, ritmlər və ehtiraslar – hamısı eynidir və hamısı tam fərqlidir, hər şey yenidən doğulur, baxmayaraq ki, bütün bunlar ölməzdir, məhəbbət uydurma oyun oynayır, öz-özündən qaçır və qorxmış spiralın yeni burumunda geri qayıdır, köksündə başqa cür oxuyur, dodaqların öpüşə başqa cür uzanır, yaxud sanki, uzaqdan öpür. Əvvəlcə qəzəb və həyəcan dolu anlar indi qayğısız oyun və şadlıqla doludur, yaxud da əksinə, əvvəllər yuxunun əldən saldığı dəqiqələr indi şirin mızıltılara və nəvazişkar səfehliklərə çevrilmişdi; indi sən daim gərginsən və hiss edirsən ki, ürəyində nəsə deyilməmiş bir şey zoğ vermək istəyir, nəsə tamahkar qəzəb kimi bir şey. Yalnız həzzin son həyəcanı həmişəkindir, ona qədər və ondan sonra dünyada olanlarsa darmadağın oldular, odur ki, hər şeyə yenidən ad vermək lazımdır, bir-birinin ardınca bütün barmaqlara da, dodaqlara da, ayrı-ayrılıqda hər bir kölgəyə də.

İkinci dəfə bu, Polanın Dofin küçəsindəki mənzilində oldu. Oliveyra onun bəzi cümlələrindən nə görəcəyini təsəvvür edirdi, ancaq gerçəklik təxəyyülündən bir qədər dərinə getdi. Hər şey öz yerindəydi və bu evdə hər şeyin öz yeri vardı. Müasir incəsənətin tarixi poçt açıqcaları vasitəsilə əlçatan formada təqdim olunmuşdu: birində – Kleve, birində – Polyakov, birində – Pikasso (bir qədər könül xoşluğu ilə), birində – Manessye, birində – Fotrye. Bir-birindən yaxşı düşünülmüş aralıqda bədii şəkildə divara vurulmuşdular. Kiçik dozada isə sinyor Davidi – çətin deyil. Bir şüşə perno və bir dənə də konyak. Yataqda Meksika ponçosu. Arada Pola gitarada çalırdı – onun yayladakı əyləncələrinin birindən qalma xatirə. Pola öz otağında lap Mişel Morqana oxşayırdı, ancaq qarabuğdayı. İki kitab rəfində Darrelin alınıb qaytarılmamış və qeydlərlə cizmaqara edilmiş «Aleksandr kvarteti», Dilan Tomasın dodaq boyası yaxılmış tərcümələri, «Tco Cities»in, Kristiana Roşforun, Blondenin, Sarrotun (cırılmamış) bir neçə nömrəsi və «NRF» nüsxələri yerləşdirilmişdi. Yerdə qalan hər şey (fotoşəkillər, gündəlikdən qoparılmış vərəq, qurumuş çiçək) bu və ya digər dərəcədə Polanın intihar etmiş rəfiqəsini

anaraq üzərində ağladığı yatağa aid idi. Artıq sonradan Polanın bəzi açıq-saçıqlıqları Oliveyraya qərribə görünmədi və onun daha təkmlil həzzlərə ilk yol açması onların gecəni, sanki, qumun sürünən yosunlu suların qarşısından asta-asta geri çəkildiyi çimərlikdə dolaşmasına gətirib çıxartdı. Haçansa ilk dəfə onu zarafatla Pola – Parisin qütbü adlandırmış və bu, qızın xoşuna gəlmiş, onun «Pola – Parisin qütbüdür» pıçıldayan dodaqlarını nəvazişlə dişləyərək təkrar etmişdi, sanki, bu adı qəbul edib ona layiq olmağı arzulayırdı, Pola – Parisin qütbüdür, Polanın Parisi, neon reklamının yaşılmıtlı işığı yanıb-söndü və sarı palma liflərindən olan pərdənin üzərində yenidən yandı, Pola – Paris, Pola – Paris, pərdə arxasında parıldayan reklamın ritminə uyğun həzzdən titrəyən çılpaq şəhər, Pola – Paris, Pola – Paris, hər dəfəsində daha sərbəst, artıq döşlər də heyrtləndirmir, qarnının cizgiləri də onu dəfələrlə sığallayan əlin tanıdığı dəqiqlikdədir, heç bir qeyri-adi-qərribə şey yoxdur, nə əvvəl, nə də sonra, ağzını da öyrənib və tez tapa bilir, təkcə dili balaca və nazikdir, ağzının suyu azdır, dişləri iti deyil, dodaqları isə eynilə onun dodaqları kimi açıılır ki, o, dişinin ətinə toxuna bilsin, içəri girib azca konyak və tütün dadı verən bütün isti məsamələri dolaşsın.

(–103)

93

Ancaq məhəbbət elə bir sözdür ki... Ciddi əsaslar olmadan qızğın ehtirlərdən qorxan Moralist Horasio – bütün küçələrinin adından, bütün evlərindən, bütün mənzillərindən, otaqlarından, yataqlarından, bütün yuxularından, bütün huşsuzluqlarından və bütün xatirələrindən məhəbbət fısqıran bu şəhərdə özünü itirən bu qaraqabaq qəhrəman. Sevgilim, mən səni özümə görə, sənə görə, bizim ikimizə görə sevmirəm, mən səni ona görə sevmirəm ki, damarlarımda qanım qaynayır və mən səni sevməyə çağırır, mən səni ona görə sevirəm və istəyirəm ki, sən mənim deyilsən, ona görə ki sən – o tərəfdə, o biri sahildə və oradan mənə özünə doğru tullanmağa səsləyirsən, ancaq mən tullana bilmirəm, çünki sənə nə qədər sahib olsam da, sən mənim içimdə deyilsən, mən səni tuta bilmirəm, sənin bədənindən, sənin gülüşündən o tərəfi dərk edə bilmirəm və bəzən mənə sevdini görə əzab çəkirəm («sevmək» – bu fel sənin necə də xoşuna gəlir, sən onu necə təmtəraqa boşqaba, döşəkağına salırsan, avtobusda düşürsən). Sənin körpüyə çevrilə bilməyən sevgin mənə əzab verir, çünki körpü təkcə bir sahilə söykənə bilməz, nə Rayt, nə də Le Korbüze bir sahilə söykənən körpü tikə bilməzlər və xahiş edirəm, mənə öz quş gözlərinlə belə baxma, səninçün sevgi proseduru çox sadədir və bu xəstəlikdən mənə nisbətən daha tez sağalacaqsan, halbuki, sən də mənə mən səni sevdiiyimi kimi sevirsən. Əlbəttə, sağalacaqsan, sən sadə və sağlam yaşayırsan, odur ki, məndən sonra da sənin kiminsə olacaq, kişi ilə lifçik dəyişməyin nə fərqi var ki. Bu məhəbbət-buraxılış, məhəbbət-bələdçi istəyən abırsız Horasionu dinləmək kədərlidir, elə bir məhəbbət ki, onunçün açar və tapança

olsun və minlərlə Arqus gözü bölüb ona hər yerdə müntəzirlik və musiqinin doğulduğu sükutu bəxş etsin və bu musiqinin atdığı kökdən söz çəlengi hörmək mümkün olsun. Bu nə səfehlikdir, axı bunların hamısı sənin öz içində mürəbbə döyür, qalır yalnız yapon gülü kimi bir stəkan suyun içinə girmək, girən kimi yavaş-yavaş əlvan ləçəklər qabarıb-açılmağa, bükülüb-əyilməyə başlayacaq, öz gözəlliyini nümayiş etdirəcək. Sən mənə sonsuzluq bəxş edirsən, ancaq bağışla, mən onu götürə bilmirəm. Sən mənə alma uzadırsan, mənə protez çənəmi yataq otağında tumbanın üzərində unutmuşam. Dayan, bax belə. Kobud da ola bilərəm, təsəvvür edirsən? Yaxşı təsəvvür et, çünki bu, sənə baha oturacaq.

Niyə dayanasan? Qorxuram ki, saxtakarlıqla məşğul olam, bu elə asandır ki. Buradan fikri götürürsən, o biri rəfdən hissi və sözlərin, bu qara qancıqların köməyiylə onları birləşdirirsən. Və ümumiyyətlə, belə çıxır ki, mən səni öz bildiyim kimi sevirəm. O cümlədən, səni arzulayıram. Nəticə: mən səni sevirəm. Və mənim bir çox dostlarım beləcə yaşayırlar, hələ arvadlarını sevdiklərinə kor-koranə inanan əmimi və iki əmim oğlunu demirəm. Sözdən iş keçək, çə, adətən, verbal sız res2 olmur. Bir çoxu məhəbbətin qadın seçib onunla evlənməkdən ibarət olduğunu düşünür. Seçirlər də, and içirəm, gözümlə görmüşəm. Heç məhəbbəti də seçmək olar, məgər məhəbbət səni həyətin ortasında qəfildən yaxalayıb yerə mıxlayan şimşək deyil. Deyəcəksiniz ki, elə ona-görə-də-seçirlər-ki-sevsinlər, mənə əksinə düşünürəm. Beatriceni seçmirlər, Cüllettanı da seçmirlər. Axı konsert salonundan çıxanların başına tökülərək onları bir andaca təcrid-dırnağa isladan leysanı da seçmirlər. Mən də öz otağımda oturub söz quraşdırıram ha, bu qara qancıqlar isə bacardıqları qədər qisas alırlar və masanın altından məni dişləyirlər. Necə doğrudur: masanın altında dişləyirlər, yoxsa masanın altından dişləyirlər? Nə fərqi var ki, onsuz da dişləyirlər. Niyə, niyə, pourquoi, chy, carum, perche, niyə bu qara qancıqlardan bu qədər qorxuram? Fikir ver, onlar Neşin şeirlərində arılara çevrilirlər. Burada isə Oktavia Pasın ikicə sətrində, günəşin qızılı boyadığı baldırlar, unudulmuş anbar. Ancaq qadın bədəni Mari Brenvilye ola bilər, dan yerinin gözəlliyini seyr edərək dumanlanan gözləri isə asılan adamın əsməsinə məmnuniyyətlə baxan həmin optik cihazdan heç nəylə fərqlənmir. Mən sözlərin və mürəkkəbin proksenitizmindən qorxuram: dünyanın arxasını yalayan dillər dənizi. Sənin dilinin altında balla süd var... Hə, ancaq bir çəllək bal və qaşq qatran bir də bir vedrə ətiri belə iyləndirəcək üfunətli milçəklər haqda başqa bir ifadə də var. Daim sözlərlə müharibədə, əbədi müharibədə, axı bütün bunlar lazımdır, hətta ağılının ziddinə getməli olsan belə, bütün bunlar lazımdır axı, məsum xahişlərə qulaq asıb Röyter agentliyinin teleqramlarıyla, hörmətli qardaşımın məktublarıyla və kinofilmlər haqqında vird olunanlarla birlikdə xırıltıdan kartof da almaq lazımdır axı. Çox maraqlıdır, Puttenham sözləri predmet, hətta öz, başqa həyatları olan canlı varlıqlar kimi qəbul edib. Mənə isə hərdən elə gəlir ki, onlar dünyanı yeyib-bitirəcək azğın qarışqalar selini doğururlar. Ah, kaş ki, sükutun arxasında Ruh quşu olaydı... Loqos, faute eclatante1. Rəssamlığın, rəqslərin, makrame və ya mücərrəd mimikanın köməyiylə irqçiliyə başlamaq pis olmazdı. Onlar kökündə yalan gizlənən sözlərin qəsdən təhrif olunmasından yaxa qurtara bildilərmidi? «Honneur des hommes»2 və sairə. Bax belə, hər cümləni ləkələyən namus, namuslu qızlardan ibarət fahişəxana kimidir, əgər belə bir şey mümkündürsə.

Məhəbbətdən – filologiyaya, hə və hə, Horasio. Günahkar isə hər zaman Morellidir, o, sənə rahatlıq vermir, onun mənasız cəhdləri səni düşünməyə vadar edir, guya ki, itirilmiş cənnəti, zavallı preadamiti snək-bardan , qızıl əsrdən sellofan torbada qaytarmaq olar. This is a plastic's age, man, a plastic's age³. Bu qancıqları yaddan çıxart. Yaxşı, cəhənnəm olsunlar, bizə düşünmək lazımdır, məhz düşünmək adlanan şey lazımdır, xüsusilə də: hiss etmək, möhkəmlənmək və ən qısa baş və ya budaq cümləyə qərar verməzdən qabaq nəyin necə olduğunu başa düşmək lazımdır. Paris – mərkəzdir, başa düşürsən, dialektikasız-filansız keçilməsi lazım olan mandaladır, o, pragmatik düsturların yalnız yolu bütünlüklə azmağa yaradığı labirintdir. Belə olduğu halda isə cogito⁴ belə lazımdır, sanki, Parisi ciyərlərinə çəkirsən, onun içinə girir və ona da sənə daxil olmağa icazə verirsən, qısa, loqos yox, pnevma. Argentinalı oğlan hər şeyin iki vur iki qədər aydın olduğu adi mədəniyyətlə silahlanmış halda okeanı üzüb keçdi; o bu gün tələb olunan hər şeyi bilir, kifayət qədər geniş zövqə malikdir, bəşər övladı tarixinin ən nəhəng hadisələrindən xəbərdardır, bədii məsələlər, roman və qotika üslubları, fəlsəfi cərəyanlar, siyasi görüşlər barədə çox eşidib, «Şell Meks», fəaliyyət və düşüncə, kompromis və azadlıq, Pyerro della Françeska və Anton Vebern, kataloqlaşdırılmış texnologiya, «Lettera-22», «fiat-1600», XVIII İohann haqqında məlumatı var. Çox gözəl, çox gözəl. Hələ Şerş-Medi küçəsində kitab mağazası, üzərimizə sığıyan isti dəli külək də vardı, axşam çağı da vardı, çiçəklərin tozlanma vaxtıydı və Söz də vardı (əvvəl Söz vardı) və özünü insan sayan insan vardı. Bu nə səfehlikdir, ilahi. O, kitab mağazasından çıxdı (yalnız indi başa düşürəm ki, bu – demək olar ki, metaforadır: o heç bir yerdən yox, məhz kitab dükanından çıxır), biz bir-iki ağız deyişib adama bir qədər pelure d'oignon içmək üçün Sevr-Babilin tinindəki kafeyə gedirik (bir halda ki, məsələ metaforaya qədər gəlib çıxdı, onda mən – elə indicə gəlib çıxan zərif çini qab, EHTİYATLI OL, SINDIRARSAN, o isə – Babildir: zamanların kökü, ilk təməl, primeval being¹, bütün başlanğıclardakı qorxu və həzz, Atala romantizmi, əsl pələng yalnız ağac dalında gizlənib). Beləliklə, Sevr və Babilistan adama bir qədər içməkçün getdilər, amma, mənə, biz bir-birimizə baxmağa macal tapmamış bizdə bir arzu yarandı (yox, bu sonradan Reomür küçəsində oldu) və unudulmaz bir söhbət oldu, mən – bir şeydən, o isə – başqa bir şeydən danışdıq, ona görə də əllərimiz danışmağa başlayana, bir-birimizin əlini sıgallayana, bir-birimizə baxıb gülümsəyəne qədər danışığımız daim pauzalarla qırılırdı, sonra hərəməz bir «Qoluaz» siqareti yandırdıq, bir-birimizdən alışıdırıb ətrafa boylandıq, hər şeyə, hətta utandırıcı şeylərə razı və hazır gözlərimizlə hər şeyi yoxladıq. Paris isə elə indicə gəlmiş, həyata yenidən başlamış bizləri gözləyərək rəqs edirdi və ətrafdakı hər şeyin bizimçün adı yox idi, tarixi də yox idi (xüsusən də, Babilistan üçün, zavallı Sevr isə var gücüylə özünü ələ almağa çalışırdı: Babilistanın bu tərzinə heyran olaraq qotikaya yarlıq yapışdırmadan elə-belə baxır, yaxud normand qaleralarının uzun burnuna baxaraq sahildə gəzişirdi). Sağollaşarkən biz özümüzü səs-küylü ad günündə dostlaşan və heç cür bir-birindən ayrılmaq istəməyən uşaqlar kimi hiss etdik, valideynlərimiz isə artıq əlimizdən tutub müxtəlif istiqamətlərə dartır, ürək şirin-şirin sancır və sən nəyi gözləyirsən artıq bilirsən ki, onun adı Toni, o birininki isə – Luludur, vəssalam, ürək isə yetişmiş alma kimidir, bir də görəcəksən ki, qopub düşdü...

Ah, Horasio, Horasio.

Merde alors. Nə olsun ki? Mən oyunun bitməsi aydın olduğu halda kədərli final barədə deyil, o dövrlər haqqında danışiram, Sevr və Babilistanın mövcud olduğu dövrləri haqqında.

(– 68)

94

Morellinamə

Nəsr can ətindən bifşteks kəsilən tək hissələrə ayrıla bilər. Mən artıq bir neçə ildir ki, yazdıqlarımın parçalanma əlamətlərini müşahidə edirəm. Məndə olduğu kimi, mənim prozamda da boğaz ağrısı, sarılıq, kor bağırsaq olur, fərq ondadır ki, onun xəstəliklərinin nəticələri qat-qat ciddi olur. Hər şey çürüyəndən sonra qeyri-saf birləşmələr yoxa çıxır və kimyəvi cəhətdən saf olan natrium, maqnezium, karbon öz vəzifələrini yerinə yetirirlər. Mənim prozam sintaktik baxımdan çürüyür və bəsitliyə doğru – bunun üçün nə qədər zəhmət tələb olunur! – irəliləyir. Düşünürəm ki, mən buna görə artıq «hamar» yazmağa bilmirəm və başlayan kimi sözlər qabarmağa başlayır və – çatdıq. «Fixer des vertiges»¹ – çox gözəl. Ancaq mən hiss edirəm ki, elementlərə dayaq durmaq lazımdır. Şeirlərdəki, romanlardakı, hekayələrdəki və ya pyeslərdəki bəzi situasiyalar bunun üçün mövcuddur. Qalan yerlərisə, sadəcə, doldurmaq lazımdır, ancaq bu məndə pis alınır.

– Bəs elementlərin əsl mahiyyəti nədir? Ancaq karbon özlüyündə Germanların tarixindən daha az diqqətə layiqdir.

– Mən şübhə edirəm ki, haqqında danışdığım elementlər, sadəcə, kompozisiyaya, tərtibata daxil olan terminlərdir. Bu proses özünün son həddinə çatanda daha bəsit elementlər sahəsi açılacaq. Fikrimizi onların üzərində cəmləşdirək və əgər mümkündürsə, onlara çevrilək.

(–91)

95

Morelli gah bir, gah digər yazısında öz niyyətlərini maraqla bürüzə verir. O, qəribə anaxronizm nümayiş etdirərək o illərdə beat generationa² gicikdən kəpənəyindən az daxil olmayan dzen-buddizm kimi elmi və qeyri-elmi axtarışlarla məşğul olur. Onun anaxronizmi bunda deyildi, ondaydı ki, Morelli öz mənəvi ehtiyaclarında sanskrit dilindəki bir sözdən və konservləşdirilmiş pivədən eyni dərəcədə sərxoş olan kaliforniyalı gənclərə nisbətən daha radikal və daha gənc idi. Öz qeydlərindən birində o, Sudzukinin maneralarını bilavasitə öz daxili təcrübələrindən qaynaqlanan özünəməxsus haray və ya qışqırıq dili kimi qiymətləndirirdi. Bundan sonra müəllimlə şagird arasında rəşional qulaq və istənilən dualist və ya ikimənalı məntiq üçün tamamilə anlaşılmaz olan bir neçə dialoq nümunə göstərilirdi; şagirdlərin suallarına müəllimlərin cavabı, adətən, birincilərin başına taxtayla vurulması və ya bir bardaq soyuq su tökülməsi, təpiklə bayıra çıxarılma, yaxud ən yaxşı halda onların üzünə baxaraq öz suallarının təkrar olunmasıyla müşayiət olunurdu. Morelli, görünür, tamamilə mənasız görünən bu dünyada böyük məmnuniyyətlə vaxt keçirirdi, onun fikrincə, bu cür stereotiplər yüksək dərəcədə əyani dərş, şagirdin mənəvi gözünü açmaq və həqiqəti ona deməkçün yeganə vasitədir. Bu zorakı irrəşionallıq ona təbii görünürdü, çünki o, Qərbin xarakterik xüsusiyyətlərini təmsil edən strukturları, insanın tarixi şüurunun hərləndiyi və diskursiv təfəkkürün (o cümlədən, etik, hətta poetik duyğunun) seçim aləti olduğu mehvərləri dağıdırıdı.

Bu qeydlərin tonu (qeydlər mnemotexnikaya, ya da hər hansı izah olunmayan başqa bir məqsədə hesablanmışdır), deyəsən, onu göstərir ki, Morelli məhz bu illərdə yazılmasına və çap olunmasına xeyli əmək sərf etdiyi bu işdə anoloji avantüraya yuvarlanmışdır. Onun bəzi oxucuları (elə özü də) təhkiyənin məntiqi sırasının diqqətdən kənarda qaldığı roman yazmağa cəhd etmişdir. Və mürəkkəb qarşılıqlı fəaliyyətlər nəticəsində o axır ki, metodu tapdı (istənilən halda təhkiyə tələb etməyən məqsəd üçün təhkiyə üsulu seçilməsinin əvvəlki tək mənasız görünməsinə baxmayaraq)*.

* Bəs niyə belə olmaz? Bu sualı Morelli özünə damaya aldığı səhifədə verir, həmin səhifədə tərəvəz siyahısı dairəyə alınıb, görünür, memento buffandi¹. Peyğəmbərlər, sufilər, qəlbin qaranlıqları: pritça və ya qarabasma formasında yazılmış hekayədə sıx-sıx təkrarlanan elementlər. Görünür, roman... Amma hər şeyi rəflərə düzüb təsnifat aparmaq kimi ürəkbulandırıcı nizmzamsızlıq, yəqin ki, əsl daxili ziddiyyətlərdən deyil, Qərb meymununa xas maniyadan törəyir **.

** Bundan əlavə, daxili ziddiyyətlər nə qədər şiddətli olarsa, dzen tipli texnika (onu belə adlandırmaq) daha kəsərli olar. Başa dəyən taxtanın əvəzinə – tamamilə antiroman tipində, narazılıq və hiddət doğuran, ancaq daha bəsirətli, bəlkə də, yeni yollar açan roman***.

*** Sonuncuya ümid edərək daha bir sitat (Sudzukidən): müəllimin qeyri-adi dilini anlayan şagird deyilən fikirdəki mənanı deyil, özünü dərk edəcək. Bic-müdrək avropalı filosofun gələ biləcəyi nəticəyə qarşı: dzen müəlliminin dili hissələr və ya arzular aşılabilir, o, ideyalar verir. Ona görə də, o, adətən, dilin oynadığı rolu oynamır; madam ki, cümlələrin seçimi müəllimdən

gəlir, möcüzə də ona xas olan sahədən gəlir və şagird öz-özünə açılır, özünü dərk edir və beləcə adi cümlə açara çevrilir ****.

**** Morellinin üsullarını təhlil edən Etyenə elə gəlirdi ki (Oliveyra bunu iflasın düzgün təminatı hesab edirdi), kitabın bəzi abzasları, bəzənsə bütöv fəsillər ad usum homo sapiens¹ üçün özünəməxsus nəhəng dzen-sillələrdir. Morellinin kitabındakı bu yerləri o, «arxezaslar» və «abzatiplər» adlandırır – cəfəng hibrid-sözlər, demək olar ki, lap Coysun sözləri kimi. Bəs onlar, bu «arxetiplər» nəyə lazımdır – bu mövzu Vonqa və Qreqoroviusa rahatlıq vermirdi *****.

***** Etyenin müşahidəsi: Morelli qətiyyə bədxə ağacına, Sinaya, yaxud başqa bir vəhy vəd edən yüksəkliyə dırmaşmağa hazırlaşmır. O, qarşısına oxucunu yeni, çiçəklənən genişliklərə aparan magistral yol çəkmək kimi böyük məqsəd qoymayıb. O, xoşa gəlməyə çalışmadan (qoca mənşəsə italyan idi və etiraf etmək lazımdır ki, qətiyyə lovğalanmırdı) elə yazırdı ki, sanki, özünü həyəcanla və həssaslıqla maarifçi müəllim kimi təsvir etməyə çalışırdı. O, bəzən bütün əlli səhifə boyu dzen-cümlə deyir və ona qulaq asırdı – çox əcaib və cəfəng idi, bu səhifələrin yalnız oxucuya ünvanlanmasından şübhələnmək də qərəzli olardı. Morelli onları qismən çap da etdirirdi, çünki o, italyan idi («Ritorna vincitor»²), qismən ona görə ki, onların bu cür gözəl alınmasına heyran idi *****.

***** Etyen Morelli qərb dünyasının əsl nümayəndəsi, müstəmləkəçi kimi baxırdı. O, cüzi buddist xaxaşını toplayıb, onun toxumlarını Latın məhəlləsinə gətirib. Və əgər, əlbəttə, kəşf ondan ibarətdirsə ki, bəlkə də, o lazım olduğundan qat-qat artığına ümid edirmiş, etiraf etmək lazımdır ki, onun kitabı istənilən halda təmiz ədəbi müəssisədir, ona görə ki, məhz ədəbi düsturları dağıtmaq məqsədilə düşünüldü *****.

***** Qərb dünyasının nümayəndəsi epiteti onu tərəfləmək olardı, o həm də özünəməxsus şəkildə xristian əqidəsi daşıyıcısıydı: o inanırdı ki, individual xilas (hər kəsin ayrılıqda) mümkün deyil və birinin səhvi hamını ləkələyir və əksinə. Bəlkə də, buna görə (Oliveyranın tapıntısı) o, öz sərəsəri fikirləri üçün roman formasını seçib və çap etdirib, bu yolda o nəylə rastlaşıb, yaxud rastlaşmayıb.

(–146)

Xəbər toz-dumanı-kimi-yayıldı və axşam saat ona bütün Klub felən oradaydı. Etyen açarlarla, Vonq qapıçı qadının qəzəbini soyutmaq üçün yerə dək təzim edir. Mais qu'es qu'ils viennent

ficher, non mais vraiment ces etrangers, ecoutez, je veux bien vous laisser monter puisque vous dites que vous etes des amis du vi... de monsieur Morelli, mais quand meme il aurait fallu prevenir, quoi, une bande qui s'amene a dix heures du soir, non, vraiment, Gustave, tu devrais parler au syndic, ça devient trop con, etc.1. Bəps, Ronald demişkən, the alligator's smile2, Ronald həyəcanla Etyenin kürəyinə vuraraq irəli itələyir, Periko Romero ədəbiyyatı lənətləyirdi. Birinci mərtəbə RODEAU FOURRURES, ikinci mərtəbə DOCTEUR, üçüncü mərtəbə HUSSENOT. Belə bir şeyin olacağına adamın inanması gəlmirdi, Ronald Etyenin böyrünü dirsəkləyir, Oliveyranın ünvanına dişinin dibindən çıxanı deyirdi, the bloody bastard, just another of his practical jokes I imagine, dis dons, tu vas me foutre la paix, toi3, bu da Paris, görün onu boş qalsın, lənət gəlmiş pilləkən, biri qurtarmamış o biri başlayır, yuxarı dırmaşmaqdan təngə gəldim, bu nədir, lənət gələsən. «Si tous les gars du monde». Təntənəli yürüşün sonunda Vonq gedirdi, Qustava – təbəssüm, qapıçı qadına – gülümsəmə, bloody bastard, lənət şeytana, ta gueule, salaud. Dördüncü mərtəbədə qapı əvvəlcə üç santimetr aralandı və Periko ağ gecə köynəyində bir gözüylə və bütün burnuyla baxan nəhəng siçovulu gördü. O, qapını örtməyə macal tapmamış Periko çəkməsini qapının arasına soxdu və uzunquyruq Amerika kərtənkələsinin bütün ilanlardan zəhərli və qorxulu olduğunu, bütün ilanlara qalib gəldiyini, ilanların onun bir fitindən keyidiyini, görkəminin onları qaçmağa məcbur etdiyini, baxışının isə öldürdüyünü ona danışdı. Qızlıq soyadı Fransilyon olan Madam Rene Davalett çox az şey başa düşdü və fınxırıb qapını çırpdı, ancaq Periko GUPP-dan əvvəlki səkkizdə bir saniyədə ayağını çəkə bildi. Beşinci mərtəbədə hamısı dayanıb Etyenin açarı təntənəylə kilidə soxmasına baxdılar.

– Ola bilməz, – Ronald sonuncu dəfə təkrar etdi. – Knyaginya Turn-und-Taksisin yanında deyildiyi kimi, biz yuxu görürük. Sən içki götürmüşən, Bəps? Xarona onun gümüş pulları lazımdır, özün bilirsən. Budur, qapı açılır – və möcüzələr başlanır, bu gün mən nə desəniz gözləyirəm, elə bilirəm ki, dünyanın sonu yaxınlaşır.

– Küpəgirən qarı, az qala ayağımı sındırmışdı, – Periko ayaqqabısına baxıb dedi. – Sən də aç görək də, pilləkəndə dayanmaqdan bezdik.

Vonq mərasim və ayinlər zamanı ən sadə yolla əngəl törədən Güclərə Səbr və Bicliklə qalib gəlməyin zəruri olduğunu israr etsə də, açar heç cür fırlanmaq bilmirdi. İşıq söndü. Lənət şeytana, tez olun işığı yandırın.

Bəps

Ronald

Etyen

Etyen

Vonq

Periko

Ronald

Periko

Vonq

Bəps

Etyen

Etyen

Bəps Ronald

Bəps Bəps

Ronald

Ronald

Etyen

Hamı birlikdə Tu pourrais quand meme parler français, non? Ton copain l'argencul n'est pas la pour piger ton charabia¹. Bu da kibrit, Ronald. Lənətə gəlmiş açar pas atıb, qoca onu stəkanda suyun içində saxlayıb. Mon copain, mon copain, c'est pas mon copain². Məncə, alınmayacaq. Sən onu tanımırsan. Səndən yaxşıdır. Hə də. Canna bet something? Ah merde, mais c'est la tour de Babel, ma parole. Amene ton briquet, Fleuve Jaune de mon cul, la poisse, quoi³. İn günlərində səbirli olmaq lazımdır. İki litr, ancaq yaxşısından. Tanrı xətrinə, səni pilləkəndə murdarlamasınlar. Alabamadakı bir gecə yadıma düşür. Ulduzlar elə gözəldir ki, əzizim. Hoc funny, you ought to be in the radio¹. Budur, qurdalanmağa başlayır, yerindən tərpənmə, bunlar hamısı elə İn deməkdir, əlbəttə, stars fell on Alabama², gör ayağımı nə günə qoydu, yenə kibrit çək, heç nə görünmür, ou qu'elle est³. Heç cür. Kimsə məni arxadan tutur, əzizim... Tşş... Tş... Qoy birinci Vonq girib cin-şəyatindən danışsın. Yox, yox, qətiyyə. İtlə onu, Periko, hamımız buradayıq, çinli elə həmişə çinlidir.

– İndisə sakit olun, – Ronald dedi. – Bura tamamilə başqa ərazidir, mən ciddi deyirəm. Əgər kimsə əylənməyə gəlibsə, tez sürüşsün buradan. Butulkaları mənə ver, əzizim, sən həmişə həyəcanlananda onları əlindən salırsan.

– Qaranlıqda məni əlləşdirəndə heç xoşuma gəlmir, – Bəps Periko ilə Vonqa baxıb dedi.

Etyen əlini asta-asta qapı çərçivəsinin içəri tərəfində gəzdirdi. Hamı sakitcə onun elektrik açarını tapmasını gözləyirdi. Toz basmış mənzil balacaydı, ram edilmiş zəif işıq öz qızılı örtüyü ilə hər tərəfi bürümüşdü və Klub rahat nəfəs alaraq təəssüratlarını bölüşə-bölüşə mənzili gözədən keçirməyə başladı: Urdan gətirilmiş lövhəciyin reproduksiyası, «Müqəddəs priçastiyanın murdarlanması haqqında əfsanə» (Paolo Uçello, pinxit⁴), Paund və Müzilin fotosəkilləri, De Stalin kiçik portreti və döşəmədə, masaların üzərində, ayaqyolunda, yarısı iylənmiş, yarısı isə daşlaşmış qayğanağın hələ də qaldığı balaca mətbəxdə saysız-hesabsız kitablar. Etyenin fikrincə, bu ecazkar gözəllikdir, Bəpsə görə isə, zibillik ondan ötrü ölür, ergo qızğın mübahisə düşür, bu ara Vonq ehtiramla Svingerin «Dissertatio de morbis a fascino et fascino contra morbos»nu açır, Periko isə kətilin üzərinə çıxaraq, – sevimli məşğullıyyət – ispan «qızıl əsr» şairlərinin sırasını, qalaydan və fil sümüyündən qayrılmış üstürləbi nəzərdən keçirir; Ronald hər qoltuğunun altında bir konyak şüşəsi Morellinin masasının önündə donub qalmış və yaşıl məxməri cildli qovluğa baxırdı, belə masada yazmaq Balzaka layiqdir, Morelliye yox. Deməli belə, qoca Klubun iki addımlığında yaşayırmış, dəyyus naşir isə hər dəfə telefonla Morellinin ünvanını xəbər alanda ya Avstriyada, ya da Kosta-Bravada yaşadığını deyirdi. Sağ-sol qovluqla doluydu, göy qurşağının bütün rənglərində iyirmidən qırxadək olardı, boş və dolu, ortada isə külqabı vardı, sanki, bu da Morellinin daha bir arxiviydi, küldən və yanmış kibritlərdən ibarət Pompey qalağı.

– Bu cür natürmortu zibilliyə atmaq lazımdır, – Etyen qəzəblə dedi. – Apar at, Sibilla, sən onun külünü göyə sovurardın. Ancaq burada susursan, əlbəttə, məlum məsələdir, ərin...

– Bir bax, – Ronald dedi və sakitləşməsi üçün masanı ona göstərdi. – Axı Bəps dedi ki, o iylənib, tərslik nəyə lazımdır. Nə isə, iclası açıyıq. Etyen sədr olsun, nə etmək olar. Argentinalı hələ də yoxdur?

– Argentinalı və transilvaniyalı yoxdur, Gi şəhər kənarına gedib, Sibilla isə allah bilir harada veyllənir. Hər halda, yetərsay var. Vonq qayda-qanuna nəzarət etsin.

– Gəlin Oliveyra ilə Osipi bir az gözləyək. Bəps nəzarət-təftiş olsun.

– Ronald sədr olsun. Bara cavabdeh. Sceet, get spme glasses, cill you?1

– Keçirik ikinci intermediyaya, – Etyen masanın yan tərəfində oturaraq dedi. – Bu gün Klub Morellinin arzusuna uyğun olaraq toplanmışdır. Oliveyra gələnədək, birdən o heç gəlmədi, gəlin qocanın yenidən bu masanın arxasında əyləşməsinin şərəfinə içək. İlahi, nə miskin mənzərədir. Biz, bəlkə də, xəstəxanada Morellinin yuxusuna girən kabusa bənzəyirik. Dəhşətdir. Protokola elə belə də yazın.

– Hələlikse gəlin onun bərəsində danışaq, – konyak şüşəsini açmağa çalışan Ronaldın gözləri yaşla dodu. – Bir də belə yığıncaq olmayacaq, mən birinci il deyil ki, Klubdayam, ancaq belə bir şeyi xatırlamıram. Elə siz də, Periko, Vonq. Biz hamımız. Damn it. I could cry2. Yəqin ki, dağın zirvəsini fəth edənlər, ya da rekord vuranlar belə hisslər keçirirlər, – bir sözlə, nəse bunabənzər bir şey.

Etyen əlini onun çiyinə qoydu. Onlar masanın ətrafında oturmuşdular. Vonq yaşıl qovluğu işıqlandıran lampadan başqa bütün lampaları söndürdü. «Təxminən Eusapiya Paladino üçün səhnə», – spiritizmə hörmətlə yanaşan Etyen düşündü. Onlar Morellinin kitabları haqqında danışa-danışa konyak içməyə başladılar.

(–94)

97

Qreqoroviusu, fərqli fəaliyyət göstərən güclər agentini Morellinin bir yazısı çoxdan düşündürdü: «Reallığa, yaxud reallığın mümkün ipostasiyasına girərək hiss edirsən ki, ilk vaxtlarda ən mənasız absurd kimi görünən şey başqa absurd formalarla qarışaraq və ya müxtəlif növ parçaların üzərində mükəmməl rəsm görünməyənədək qarışmayaraq yavaş-yavaş mənə kəsb etməyə başlayır, bu mənə yalnız əvvəlki ilə cəsarətsiz müqayisədə mənasız və ya sərsəmləmə, yaxud da anlaşılmaz görünə bilər. Əcəba, çox lovğalanmaqla günaha batmıram ki? Psixologiyadan imtina etmək və eyni zamanda, oxucunu (doğrudur, müəyyən oxucuları) öz

daxili aləminlə, öz şəxsi təcrübənlə və düşüncələrinlə tanış etməyə cəsarət etmək... Mənim oxucumun körpüləri, ara birləşdiriciləri, səbəb əlaqələri çatışmayacaq. Hər şey ümumi görkəmdədir: əməllər, toplanan güclərin nəticələri, partlayışlar, qəzalar, təhqirlər. Harada ki, ayrılma olmalıdır – divarda şəkil var; qışqırıq yerinə – qarmaq var; ölüm mandolina triosuna çevriləcək. Ancaq bu elə ayrılıqdır, qışqırıq və ölümdür, lakin kim yerindən tərpənməyə, özündən çıxmağa, olduğu mərkəzi tərk etməyə razıdır? Romanın zahiri formaları dəyişib, ancaq qəhrəmanları elə həminlərdir – Tristan, Cen Eyr, Lafkadio, Leopold Blum, küçədəki adamlar, evdəki, yataqdakı adamlar, xarakterlər. Ulrix (more Müzil), yaxud Molloy (more Bekket) qəhrəmanlara minlərlə Darli (more Darrel) tapılar. O ki qaldı mənə, onda soruşuram, görəsən, mənə haçansa məni maraqlandıran əsl və yeganə personajın oxucu olduğunu hiss etdirmək nəzərdə olacaqmı, yəni mənim yazdıqlarımdan nəyə onu dəyişə, yerindən tərpədə, heyrləndirə, özündən çıxara biləcəkmimi? Məğlubiyyətin son cümlədəki səssiz etirafına baxmayaraq, Ronaldın fikrincə, bu qeyddə özünəgüvənmə sezilirdi və bu onun xoşuna gəlmirdi.

(–18)

98

Belə çıxır ki, bizi maarifləndirənlərin özləri kordurlar.

Belə də olur: biri bunu dərk etmədən bizə doğru yol göstərir, ancaq özü bu yolla getməyə qadir deyil. Sibilla barmağının güzgünün üzəriylə qaçan çatlağı hansı dəqiqliklə tapdığını, arabir susmasının və ya mənasız diqqətliliyinin hansı dərəcəyədək olduğunu heç vaxt bilməyəcək, gözləri kor olmuş qırxayağın vurnuxmaları (öz içinə qapanmış, əslində isə heç bir yerdə olmayan) mənimçün parol və işarəydi. Al gəldi, bu da sənə çatlaq... «Əgər əbədi xoşbəxt olmaq istəyirsənsə, Horasio, poeziya sayıqlamasıyla vidalaşmaq lazımdır».

Obyektiv desək: o, mənə mənim ərazimin həddləri daxilində heç bir şey göstərməyə qadir deyildi, öz ərazisində isə nizamsız və kor kimi hərəkət edirdi. Ağılsız yarasa uçuşu, otaqdakı milçəyin nizamsız hərəkəti. Mənə isə oturub ona baxdığım yerdə qəflətən göstəriş, fəhm gəldi. Onun təsəvvürü belə yoxdur ki, göz yaşlarının səbəbi, bazarlıq etmə üsulu, yaxud kartof qızartma tərzini işarələrdən ibarətdir. Morelli aşağıdakıları yazanda bunabənzər bir şeyi nəzərdə tuturdu. «Günortayadək Heyzenberqin müəlləsi, dəftərə və kartoçkalara etdiyi qeydlər. Qapıçı qadının oğlu poçtu mənə gətirir və biz onunla onların mətbəxində hazır vəziyyətdə olan aviamodel haqqında danışırıq. O danışa-danışa iki dəfə sol ayağı üzərində, üç dəfə – sağ, iki dəfə – sol ayağı üzərində hoppanıb-düşür. Mən ondan nə üçün bir ayağı üzərində iki, o birində isə üç dəfə tullandığını, nədən hərəsində iki və ya üç dəfə tullanmadığını soruşuram. O təəccüblə mənə baxır

və heç nə başa düşmür. Belə təəssürat yaranır ki, guya, biz Heyzenberqlə hansısa ərazidən kənardayıq, eyni zamanda oğlan özü də bunu bilmədən bir ayağı ilə bu ərazidədir, o biri ilə isə ondan kənardadır və elə indicə tullanıb ora düşəcək və bütün əlaqə itəcək. Nəylə əlaqə, nə üçün? Nə isə, gəlin davamını oxuyaq, bəlkə, Heyzenberq...»

(–38)

99

– Dilin yoxsul olmasına ilk dəfə işarə etmir, – Etyen dedi. – Mən bir neçə yer göstərə bilərəm ki, personajlar özlərini nitq və ya fikirlə təsvir olunmuş və bu rəsmi yalançı olduğunu hiss edərək ayaqları altındakı zəmini itirirlər. Honneur des hommes, Saint Language...1 Ancaq bizim bunu bilməyimizə hələ çox var.

– O qədər də çox deyil, – Ronald dedi. – Morelli nə istəyir: dilə öz hüququnu qaytarmaq. O, dili təmizləmək, düzəltmək, təmizləyici vasitə olaraq «düşməyi» «enməyə» dəyişmək istəyir; ancaq, mahiyyətcə «düşmək» felinə onun bütün parlaqlığını qaytarmaq istəyir ki, ondan dekorativ element, saysız-hesabsız yerlərdən biri kimi deyil, kibritdən istifadə etdiyimiz qədər yararlanmaq mümkün olsun.

– Hə, bu savaş da müxtəlif planlar üzrə inkişaf etdirilir, – Oliveyra uzun sürən sakitliyini pozaraq dedi. – Sənin indi bizə oxuduqların o deməkdir ki, Morelli dili gerçəkliyi insanları açıqlayan deyil, malalayıb ört-basdır edən yanlış optik əksətmə və qeyri-kamil organum² olmaqda suçlayır. Əslində, dil Morellini estetik planda maraqlandırır. Lakin onun «ethos»la bağlı təlimatı qüsursuzdur. Morelli estetik formada yazılan məktubun artıq öz-özlüyündə biclik və kələkbazlıq olduğunu, problem arzulayan oxucu deyil dişi oxucu doğurduğunu başa düşür. Hazır qərarlar və ona uzaq problemlər olsun ki, rahat şəkildə kresloya yayxanıb əzab çəksin və onun dramı olacaq bu drama canını qoymaması mümkün olsun. Argentinada, əgər Klub mənə konkret misal çəkməyə icazə verirsə, bu cür fırldaqçılıq yüz ildir ki, bizim rahatlığımızı və məmnunluğumuzu təmin edir.

– «Özünə belə fəal oxucular tapan kəs xoşbəxtidir», – Vonq oxudu. – Bax burada, mavi vərəqdə yazılıb, 21 sayılı qovluq. Mən Morellini ilk dəfə oxuyanda (Medonada, biz orada kubalı dostlarla gizli filmə baxırdıq), onun kitabı mənə arxası üstə çevrilmiş Nəhəng Tısbağa kimi göründü. Başa düşmək çətindir. Morelli – çox güclü filosofdur, ancaq bəzən kobud olur.

– Sənin kimi, – Periko kətildən düşüb oturanları aralayaraq masanın ətrafında əyləşdi. – Bu onun dili düzəltməklə bağlı akademikə layiq fantaziyasıdır ki, dil müəllimləri deməsinlər: «Düşmək», yaxud «enmək» – nə fərqi var, əsas odur ki, adam pilləkənlə aşağı enib, vəssalam.

– Periko bizi Morellinin bəzən olduqca meyilləndiyi hədsiz dəqiqləşdirmələrdən, mücərrədlik yığınınan qoruyacaq – Etyen dedi.

– Bilirsən, – Periko hədələyici tonda dedi. – mənimçün bu mücərrədliklər, sanki...

Konyak boğazını yandırdı və Oliveyra qısa müddətə də olsa, özünü unuduracaq alicənab mübahisəyə girişdi. Yazılarında birində (dəqiq harada olduğunu xatırlamırdı, axtarmaq lazımdır) Morelli yazıçılıq metodunun özünə qiymət verirdi. Onunçün həmişə ən öncül problem – necə yonmaqdır: ağ vərəq qarşısında Mallarme sayağı qorxuya düşməklə bərabər o, nəyin bahasına olursa-olsun başlamağa şiddətli zərurət duyurdu. Ona görə də onun yaradıcılığının bir hissəsi labüd olaraq necə yazmaq problemi üzərində düşüncələrdən ibarət idi. Beləcə, o, peşəkar ədəbiyyatdan, əvvəllər qəbul etdiyi nəsr və şeir formalarından getdikcə daha çox uzaqlaşdı. Başqa bir yerdə Morelli deyir ki, uzun illər öncə yazdığı bəzi yazılarını nostalji və heyrət hissləriylə oxumuşdur. Bu açıq uydurma təhkiyəçi ilə hekayənin arasına necə soxula bilər, bu möcüzəli, rahat və sadə ikiləşmə onların arasında necə baş verə bilər? O vaxtlar ona elə gəlirdi ki, yazdıqlarının hamısı, sanki, qarşısındadır və yazmaq «Lettera-22» yazı makinasında görünməyən, ancaq olan sözlərin üzərində gəzişməkdir, almaz iynə valının şırımlarında gəzişdiyi kimi. Ancaq indi çox çətinliklə yazırdı, elə hey diqqətlə baxmalıydı ki, ziddiyyət varmı, yalan gizlənibmi («Yenidən oxumaq lazımdır, – Oliveyra düşündü, – bu maraqlı hissə Etyenin çox xoşuna gəldi»), o hər cür aydın fikrin nəsə başqa bir şey – yanlış və yarımçıq doğru olduğuna şübhə edir və gözəl, özündənrazı zümzümə kimi ritmik səslənməyə cəhd edərək oxucunu hipnoz edən, bunun ardınca isə yazıçının özünü ilk qurbana çevirən sözlərə etibar etmirdi. («Bəs şeirlər necə olsun...») «Bəs onun, sanki, söz fırladaraq svinq haqqında danışdığı yer necə olsun...».) Zaman-zaman Morelli kədərləndirici bəsit nəticəyə gəlmişdir: artıq onun deməyə sözü yoxdur, adət etdiyi peşəkar reflekslər üzündən o zəruri olanı durğun-hərəkətsiz olanla qarışdırırdı – bu, əlli illik karyerası və bir yığın ədəbi mükafatı olan yazıçı üçün tipik haldır. Ancaq eyni zamanda o başa düşürdü ki, yazmağı hələ heç vaxt bu qədər arzulamayıb. Refleks, yoxsa ətalət – bu özünə sətir-sətir mübarizə apardığın nə şirin və yorucu tələbatdır? Və nədən dərhal – kontradur və kənara və boğucu şübhələr və sanki, hər şey birdən-birə qurudu və arıtq heç nə lazım deyil?

– Çe, – Oliveyra dedi. – Haradadır o yer, orada sənin xoşuna gələn bir söz də var?

– Mən onu əzbər bilirəm, – Etyen dedi. – Bu «əgər» sözüdür, ondan sonra haşiyə gəlir ki, onun da haşiyəsi var və öz növbəsində bu haşiyənin də haşiyəsi var. Mən elə indicə Perikoya deyirdim ki, Morellinin nəzəriyyəsi o qədər də orijinal deyil. Praktikada isə ona görə güclüdür ki, yazmamağa cəhd edə bilər, onun fikrincə, özünə (və hamıya) haqq qazandırmaq üçün insanların evinə tamamilə yeni formada girmək lazımdır.

– Sürrealistlər üçün onda bir yığın material var, – Periko dedi.

– Söhbət yalnız sözdə azadlıqdan getmir, – Etyen dedi. – Sürrealistlər hesab edirdilər ki, həqiqi dil və həqiqi reallıq Qərbin rasionalist və burjua strukturları tərəfindən senzura və təqiblərə məruz qalır. Onlar haqlıydılar, istənilən şair bunu təsdiq edə bilər, lakin bu bananın qabığının soyulması prosedurasının təkə bir məqamıdır. Ona görə də çoxları onu qabıqlı yedilər. Sürrealistlər Morellinin ilk sözündən başlayaraq istədiyi kimi, sözləri qaba surətdə kənara atmaq əvəzinə onlarda itib-batırdılar. Onlar əsl söz fanatıqları, qəzəbli pifiyalardır, onlar hər şeyə hazırırlar ki, tək söz qrammatik cəhətdən o qədər də doğru görünməsin. Onlar dil yaradıcılığı prosesinin, nəticə etibarilə öz əzəli mənasını versə də, insanın strukturunu (fərqi yoxdur, çinli, yaxud qırmızı dərilili olsun) qəti şəkildə aşkara çıxardığı fikrini söyləmədilər. Dil müəyyən gerçəklikdə olmaq, müəyyən gerçəklikdə yaşamaq deməkdir. O da doğrudur ki, istifadə etdiyimiz dil bizə xəyanət edir (və Morelli bu barədə var gücylə qışqıran yeganə şəxs deyil), onu bütün tabularından xilas etmək üçün yalnız arzu etmək yetərli deyil. Onu yenidən yaşamaq, yenidən onun ürəyinə girmək lazımdır.

– Nəsə son dərəcə elmi oldu, – Periko dedi.

– İstənilən normal fəlsəfi traktatda oxuya bilərsən, – entomoloq öz obyektlərinə baxan kimi yuxulu halda qovluqlara baxan Qreqorovius utana-utana dedi. – Əgər tamamilə başqa cür başa düşməsən, bizim reallığımızı təşkil edən demək olar ki, hər şeyə intuitiv şəkildə nüfuz etməsən, dili yenidən yaşamaq mümkün deyil. Varlıqdan sözə, sözdən varlığa deyil.

– İntuitiv nüfuz etmək, – Oliveyra dedi. – Bax həmin sözlərdən biri: xoşluqla olmasa, zorla. Gəlin Dilteyin, Qusserlin, yaxud Vitgenşteynin məşğul olduğu problemləri Morellinin ayağına yazmayaq. Qocanın bütün yazdıqlarından yalnız bircə şey tamamilə aydındır: əgər biz əvvəlki tək dildən qəbul olunmuş üsulla və qəbul olunmuş məqsədlər naminə istifadə etsək, onda bu gün həftənin neçənci günü olduğunu bilmədən öləcəyik. Həyatın bizə, Malkolm Laurinin dediyi kimi, hazır detallar və bloklar şəklində satıldığını durmadan təkrarlamaq səfehlikdir. Və Morellinin daim eyni şeyi təsdiqləməsi də axmaqlıqdır, hər halda, hədəfi düz vurdu: qoca öz təcrübəsiylə həm özünə, həm də bizə çıxış yolu göstərir. Axı yazıçı ədəbiyyatı dağıtmaqdan başqa nəyə yarayır ki? Və bizlər, dişi oxucu olmaq istəməyənlər, əgər bu dağılmaya mümkün qədər kömək etmiriksə, onda biz nəyə lazırıq?

– Bəs bunun arxasında nə var, nə var bunun arxasında? – Bəps dedi.

– Mən də soruşuram, – Oliveyra dedi. – Hələ iyirmi il əvvəl böyük cavab vardı: Poeziya, fındıqburun, Poeziya. Bu böyük sözlə sənin ağzını dərhal bağlayardılar. Dünyanın poetik görünüşü, poetik gerçəkliyin fəthi. Ancaq müharibədən sonra, sonuncu müharibədən, məlum oldu ki, bu artıq bitib. Şairlər durur, mübahisə yoxdur, ancaq artıq onları oxuyan da yoxdur.

– Boş-boş danışma, – Periko dedi. – Şəxsən mən saysız-hesabsız şeir oxumuşam.

– Şəxsən mən də. Ancaq söhbət şeirdən getmir, çə, məsələ burasındadır ki, sürrealistlər hər bir şairin nə istədiyini və nə axtardığını bəyan etdilər, bədnam poetik gerçəklik haqqında xəbər

verildilər. İnan ki, əzizim, əllinci ildən bu yana biz olduqca texnokratik gerçəklikdə yaşayırıq, hər halda, statistikaya inansaq. Bu iyrəncdir, buna görə kədərlənə, saçlarını yola bilərsən, ancaq bu belədir.

– Tüpürüm bu texnokratiyaya, – Periko dedi. – Fray Luis, məsələn...

– İndi bayırda min doqquz yüz əlli neçənci ildir.

– Lənət olsun, mən bunu bilirəm.

– Hiss olunmur.

– Sən hesab edirsən ki, mən bu qancıq tarixiliyin dalınca getməliyəm?

– Yox, ancaq qəzetləri oxumaq lazım idi. Mənim bu texnokratizmdən səndən az zəhləm getmir, mən, sadəcə, hiss edirəm ki, son iyirmi ildə dünya dəyişib. Və yaşı qırxı adlayan hər kəs bunu anlamalıdır, ona görə də Bəpsin sualı Morellini, elə bizi də divara dirəyir. Bizim həqiqət saydığımız, ruhun (bu sözə görə üzr istəyirəm) harasındasa yerləşdiyinə inanaraq əlçatan hesab etdiyimiz reallıq naminə pozğunlaşmış dilə, ədəbiyyat deyilən şeyə qarşı müharibə aparmaq çox gözəldir. Ancaq Morelli özü də bu müharibənin tək-cə mənfə tərəfini görür. O, sən və bizim hamımız kimi bu müharibəni aparmalı olduğunu hiss edir. Bəs sonrası?

– Gəlin sırayla, – Etyen dedi. – Hələlik sən «sonranda» dayanaq. Morelli dərsi – birinci mərhələ, hələlik bu qədər yetər.

– Əgər əsas hədəfi müəyyənləşdirə bilmirsənsə, mərhələlər barədə danışa bilməzsən.

– Gəlin bunu işçi fərziyyə, ya da bunabənzər bir şey adlandırmaq. Morelli bir şey istəyir – oxucunun təfəkkür vərdişlərini dağıtmaq. Gördüyün kimi, sadə məsələdir, Hannibalın Alp dağlarını aşmasıyla müqayisə oluna bilməz. Morelli bu günədək o qədər də çox metafizika aşkar etməyib, doğrudur, sən, Horasio, bizim Horatsi-Kuriatsisən, metafizikanı həтта konservləşdirilmiş pomidor bankasında da axtarmağa qadirsən. Morelli incəsənət haqqında özünəməxsus təsəvvürləri olan sənətkardır və bu təsəvvür əsas etibarilə ənənəvi formaları yıxmaqdan ibarətdir. Adətən, bütün əsl sənətkarlar bu cür olurlar. Məsələn, onun silsilə romandan zəhləsi gedir. Əvvəldən axıradək asanca oxunan kitabdan, sözbəxan uşaq kimi sakit kitabdan. Sən, yəqin ki, diqqət etmisən, o ən az təhkiyənin rabitəliliyinə, bir sözün başqa sözü arxasınca aparmasına fikir verir... Məndə belə təəssürat yaranır ki, o, sanki, çalışır ki, əməliyyat apardığı elementlər arasında daha az mexaniki, daha az səbəbli əlaqə olsun; əvvəl yazılan sonradan yazılanı demək olar ki, şərtləndirmir, başlıcası isə yüzlərcə səhifə yazan qoca nə yazdığının çoxunu özü də xatırlamır.

– Və belə çıxır ki, – Periko dedi, – iyirminci səhifədəki cırıtdan yüzüncü səhifədə iki metr beş santimetr olur. Dəfələrlə diqqət etmişəm. Onun elə səhnələri var ki, axşam saat altıda başlayıb altının yarısında qurtarır. Adam iyrənir.

– Bəs sən özün əhvalından asılı olaraq gah cırıtdan, gah da nəhəng olmamısan? – Ronald dedi.

– Mən mahiyyətdən danışırım, – Periko dedi.

– O, mahiyyətə inanır, – Oliveyra dedi. – Zamanın mahiyyətinə. O, zamana inanır, ona qədərə və ondan sonraya. Zavallı, o heç vaxt öz sınıq-salxaq masasının siyirməsindən iyirmi illik məktub tapıb oxuyaraq anlamayıb: əgər vaxtdan az da olsa dayaq verməsən, heç nə yerində dayanmır və vaxt yalnız ona görə düşünüldü ki, aqlını tamam itirib dəli olmayasan.

– Bütün bunlar sənətin təfərrüatlarıdır, – Ronald dedi. – Bunun arxasındakı bax buymuş...

– Sadəcə, şairdir, – Oliveyra səmimi mütəəssir olaraq dedi. – Səni Behind¹, ya da Beyond² adlandırmaq daha düzgün olardı, mənim əziz amerikalım. Yaxud da Yonder³ – bu da əla sözdür.

– Əgər bu «arxada», «dalda» olmasaydı, Morellinin yazdıqlarının heç bir mənası olmazdı, – Ronald dedi. – İstənilən bestseller Morellinin yazdıqlarından yaxşıdır. Və biz ona görə Morellini oxuyuruq və ona görə bu gecə buraya toplaşmışıq ki, Morellidə Berddə olan, bəzən Kamminqsdə və ya Cekson Pollokda rast gəlinən nəşə var. Nə isə, misallar yetər. Yeri gəlmişkən, niyə misallar yetər? – Ronald qəzəblə bağırırdı, Bəps isə heyranlıqla baxaraq onun hər sözündən-ləzzət alırdı. – Mən kefim istəyən bütün misalları çəkəcəyəm. Hamıya aydındır ki, Morelli öz həyatını ləzzət almaq xatirinə mürəkkəbləşdirmir və bundan əlavə, onun kitabı – dünyada zərrəcə dəyəri olan hər bir şey kimi açıq-aşkar təxribatdır. Haqqında danışdığımız bu texnokratik dünyada Morelli ölənləri xilas etmək istəyir, ancaq xilas etmək üçün əvvəlcə öldürməli, ya da heç olmasa qanını tam dəyişməlisən, belə bir diriltmə. Şair-futuristlərin səhvi ondadır ki, – Ronald Bəpsin heyranlığına rəğmən davam etdi, – onlar maşınlaşdırmanı izah etmək istəyirdilər və inanırdılar ki, bu yolla qan azlığından xilas olacaqlar. Lakin Kanaveral burnunda baş verən hadisələrlə bağlı ədəbi söhbətlərin köməyiylə biz real gerçəkliyi daha yaxşı anlamayacağıq, mən belə güman edirəm.

– Düzgün güman edirsən, – Oliveyra dedi. – Beləliklə, Yonder axtarışlarını davam etdiririk, bir-birinin ardınca saysız-hesabsız Yonder aşkarlamalı olacağıq. Başlanğıc üçün onu deyərdim ki, bu gün elm adamlarının və «Frans Suar» oxucularının qəbul etdiyi texnokratik reallıq kortizon dünyasıdır, qamma şüalarıdır və plutoniumun təmizlənməsidir ki, «Roman de la Rosa»¹ kimi real gerçəkliklə ümumi cəhətləri çox azdır. Perikodan isə ona görə yapışmışam ki, artıq onun estetik meyarlarının, dəyərlər şkalasının mövcud olmadığını anlasın. Bir vaxtlar hər şeyi ağıldan və ruhdan gözləyən insan indi özünü sadıq hesab edir və dumanlı şəkildə dərk edir ki, silah onun öz əleyhinə çevrilib, mədəniyyət, civilta onu dalana dirəyib və elmin barbar qəddarlığı tamamilə aydın olan cavab reaksiyasından başqa bir şey deyildir. Leksikona görə üzr istəyirəm.

– Bunu artıq Klages deyib, – Qreqorovius dedi.

– Mən prioritetə iddia etmirəm, – Oliveyra dedi. – Fikir bundan ibarətdir ki, reallıq sənin Mükəddəs taxt-tacı, Rene Şarı və ya Oppengeymeri qəbul edib-etməməyindən asılı olmayaraq,

elə həmişə reallıqdır, şərti, natamam və kəsik. Bəzilərinin elektron mikroskop qarşısında hiss etdiyi heyranlıq mənə qapıçı qadının Lurd möcüzələrinə heyranlığından zərrə qədər məhsuldar görünür. Materiya adlanan şeyə inanasan, yoxsa ruh deyilən şeyə, Emmanuel kimi yaşayasan, yoxsa dzen-buddizm normalarına uyğun, insan həyatına iqtisadi problem kimi baxasan, yoxsa xalis absurd kimi – bu siyahını sonsuzadək uzatmaq olar və seçim imkanları da çoxdur. Lakin seçimin olması və siyahının uzadıla bilməsi faktının özü sübut edir ki, biz tarixəqədərki və sivilizasiyayaqədərki dövrdə yaşayırıq. Mən optimist deyiləm və bizim haçansa əsl tarixə və əsl sivilizasiyaya nail olacağımıza olduqca şübhəylə yanaşıram. Ronaldın xatırlatdığı bədnam Yonderə çatmaq çox çətindir, çünki heç kəs inkar etməz ki, reallıq probleminə kollektiv mövqedən yanaşmaq lazımdır, ayrı-ayrı seçilmişlərin xilasından danışmaq mümkün deyil. O insanlar özlərini reallaşdırmış sayılırlar ki, onlar zamanın xaricinə sıçrayaraq cəmiyyətə inteqrasiya oluna biliblər, belə deyək... Hə, düşünürəm ki, belələri olub və olacaqlar. Ancaq bu azdır, hiss edirəm ki, mənim xilasım, əgər belə güman etsək, bəlkə də, bütün insanların son nəfərinədək qurtulması deməkdir. Bax belə, dostum... Biz artıq Fransisk Assizskinin malikanəsində deyilik, odur ki, bütün şagirdlərin müqəddəs atadan nümunə götürərək – ah, bu müqəddəslər, – və qurunun1 sayəsində xilas olacağını gözləyə bilmərik.

– Benaresdən bizim yanımıza qayıt, – Etyen məsləhət verdi. – Məncə, biz Morellidən danışırıdık. Və yeri gəlmişkən, sənin danışdıqların haqqında: mənə elə gəlir ki, bu bədnam Yonderi zaman və məkan daxilində gələcək kimi qəbul etmək olmaz. Əgər biz bundan sonra da Kantın kateqoriyalarından yapışıb qalacağıqsa, – məncə, Morelli bunu demək istəyirdi, – onda heç vaxt bataqlıqdan çıxma bilməyəcəyik. O şeyi ki biz reallıq, əsl gerçəklik adlandırırıq, ona həm də Yonder deyirik (bəzən qeyri-müəyyən varlığa çoxlu ad vermək faydalıdır, hər halda, bu zaman o, bir məfhumla məhdudlaşmır və batıb qalmır), – bu əsl reallıqdır, təkrar edirəm, hansısa gələcək, hədəf, sonuncu pillə təkamülün sonu deyil. Yox, bu elə bir şeydir ki, artıq buradadır, bizdədir. O artıq hiss olunur, cəsarətini toplayıb qaranlığa əl uzatmaq yetər. Mən rəsm çəkəndə onu hiss edirəm.

– Bəlkə, o, İblisdir, – Oliveyra dedi. – Bəlkə də, sadəcə, estetik ekzaltasiyadır. Bəlkə də, odur. Hə, tamamilə mümkündür.

– Budur o, – Bəps alnına toxunaraq dedi. – Mən onu azca sərxoş olanda hiss edirəm və ...

O, qəhqəhə çəkib əlləriylə üzünü qapadı. Ronald mehribancasına onu itələdi.

– Hiss etmirəm, – Vonq dedi. – Ah, budur o.

– Bu yolla biz uzağa gedə bilmərik, – Oliveyra dedi. – Poeziya bizə duyğudan başqa nə verir? Sən, mən, Bəps... İnsanın hökmranlığı ayrı-ayrı seçilmişlərin aydınlandırılması sayəsində yaranmayıb. Bu bütün dünyanın ürəyinə dammış duyğuydu, pis olan təkcə oydu ki, sonra yenidən «hinc və nunc»1a düşdülər.

– Dayan, belə çıxır ki, səninlə absolyut terminlərlə danışmayanda heç nə başa düşmərsən, – Etyen dedi. – İmkan ver, fikrimi deyim. Morelli hesab edir ki, əgər, bizim Periko demişkən, liroforlar daşlaşmış, durğun formaları dəlib keçə bilsəydilər, istər həmin yer şəraiti olsun, felin zaman forması olsun, ya da nə olursa-olsun, onlar həyatda ilk dəfə fayda gətirərdilər. Dışı oxucunu ləğv edərək, ya da hər halda, onun hüquqlarını məhdudlaşdıraraq onlar Yonderin gəlişinə bu və ya digər şəkildə çalışan hər kəsə kömək edərdilər. Onun kimilərinin təhkiyə texnikası hər şeyi öz cızığından çıxarmağa çalışan nəşə başqa bir şeydir.

– Hə, sonradan boğazadək palçığa batmaq üçün, – gecə saat on birə qalmış ziddiyyət damarı tutan Periko dedi.

– Heraklit, – Qreqorovius dedi, – boğazadək nəcisin içinə girib, sonra isə vadyankadan müalicə olunub.

– Herakliti rahat burax, – Etyen dedi. – Bu mənasız söhbətdən məni yuxu basır, ancaq hər halda, bunları demək istəyirəm: görünür, Morelli əmindir ki, əgər yazıçı ona alt paltarıyla, adıyla, dini inancı və milliliyyətiylə birgə satılmış dilin tabeliyi altında qalarsa, onun kitablarının yalnız estetik dəyəri olacaq, bu isə qocanın nəzərində, göründüyü kimi, getdikcə qiymətdən düşür. Bir yerdə bu tamamilə aydın şəkildə deyilir: onun fikrincə, ifşa olunanın daxil olduğu sistemi içindən ifşa etmək mümkün deyil. Kapitalizmi onun öz zəmini üzərində formalaşan fikir və lüğət yüküylə ifşa etmək boşuna vaxt itirməkdir. Marksizm kimi tarixi nəticələr bunlara nail ola bilər; lakin Yonder – konkret hadisə deyil, Yonder – tarixin sularından başını çıxarıb baxaraq yapışmağa nəşə axtaran barmaq ucları kimidir.

– Əla poetizmlərdir, – Periko dedi.

– Ona görə də yazıçı dili yandırmalı, durğun formalarla haqq-hesabı üzərək irəli getməli, bu dilin mümkünlüyünü şübhə altına almalı, ifadə etmək istədiyi ilə əlaqəsini qorumaqdır. Öz-özlüyündə sözlər deyil, bu ən başlıcası deyil, dilin ümumi strukturu, onun diskursiv tərəfi.

– Ümumiyyətlə, aydın olan dildən nə üçün istifadə olunur, – Periko dedi.

– Doğrudur. Morelli nə onomatopeyaya, nə də letrizmə inanır. Söhbət sintaksisi avtomatik konstruksiyaya, yaxud da başqa işəyarayan bir tryukla dəyişməkdən getmir. Morelli, yeri gəlsə, ədəbiyyat faktının özünü dağıtmaq istəyir. Bəzən söz vasitəsilə, bəzənsə sözün verdiyi vasitəylə. Belə bir partizanlıq: nə bacarırsa qoparır, qalanı isə qoy öz yoluyla getsin. Amma sən onun ədib olmadığını söyləməzsən.

– Evə getmək lazımdır, – Bəps dedi, onu yuxu basırdı.

– İstədiyini deyə bilərsən, – Periko tərslik etdi, – ancaq heç bir əsl inqilab formalarının yığılması nəminə edilmir. Söhbət həmişə əsaslardan gedir, əzizim, məzmunndan.

– Bizim məzmunlu ədəbiyyatımız min il sayıb, – Oliveyra dedi, – nəticəsi isə göz qabağındadır. Mən ədəbiyyat vasitəsilə – işə bir bax! – sözdə və fikirdə toplaşanları dərk edirəm.

– Hələ onu demirik ki, məzmunla forma arasındakı fərq də yalandır, – Etyen dedi. – Bunu hər kəs çoxdan bilir. Daha doğrusu, biz mənalı elementlə, yəni özlüyündə dillə onun ifadə etdiyi, yaxud da şüurumuza çevrilən gerçəklik arasına fərq qoyuruq.

– Çox ehtimal ki, bu heç nə verməyəcək, – Oliveyra dedi. – Sadəcə, biz özümüzü bu dalanda – Qərb Dünyasının Böyük-İdeal-Real-Mənəvi-Materialist şöhrətpərəstliyində bir azca az tənha hiss edəcəyik.

– Sən elə düşünürsən ki, başqa birisi dilin içindən keçib köklərə toxuna bilərdi? – Ronald soruşdu.

– Hər şey ola bilər. Morellidə zəruri istedad və səbir çatışmır. O, yol göstərir, bəzi təxminlər irəli sürür... Doğrudur, kitab qoyub. Ancaq bu çox deyil.

– Gedək, – Bəps dedi. – Artıq gecdir, konyak da qurtarıb.

– Bir şeyi də deyim, – Oliveyra dedi. – Onun izlədiyi hədəf – absurddur, çünki heç kəs bildiyindən artıq bilmir, başqa sözlə, antropoloji məhdudiyyət mövcuddur. Vixtenşteynə görə, problemlər zəncirvari olaraq geri gedir, yəni bir adamın bildiyi bir adamın biliyidir, ancaq insana özü haqqında bilinməsi zəruri olanların hamısı məlum deyil ki, onun gerçəklik anlayışı məqbul olsun. Qnoseoloqlar bu problemi qoyublar və hətta onlara elə gəlib ki, guya, yenidən irəli, metafizikaya doğru atılmaq üçün möhkəm zəmin də tapıblar. Lakin hansısa Dekartın gigiyenik geriçəkilməsi bu gün bizə natamam, hətta əhəmiyyətsiz görünür, çünki elə həmin məqamda hansısa klivlendli sinyor elektrodlar və digər alətlər vasitəsilə təfəkkür prosesinin və elektromaqnit dövrəsində baş verən prosesin ekvivalentliyini isbatlayır (bu təzahürləri o, çox gözəl bildiyini zənn edir, çünki o, dili də, onun təyinedicisini də, və s. və i.a.-nı da əla bilir). Bu azmış kimi, bu yaxınlarda bir isveçli baş beyində baş verən kimyəvi proseslərə dair fəvqəladə parlaq bir nəzəriyyə irəli sürmüşdür. Sən demə, təfəkkür adlarını xatırlamağa ərin diyim turşuların qarşılıqlı fəaliyyətinin nəticəsiymiş. Mən turşuyuram, ergo sum¹. Beyin qışasına bir damcı damızdırırsan – və buyurun: Oppengeymer və ya doktor Petio, məşhur qatil. Görürsən, mən necə cogito²; əsasən insana xas olan əməliyyatı bu gün kifayət qədər dumanlı sahəyə – haradasa elektromaqnit fizikasıyla kimyanın həddinə aid edirlər və çox ola bilsin ki, o, şimal parıltısı, yaxud infra-qırmızı şüalarda foto çəkmək kimi şeylərdən bizim düşündüyümüz dərəcədə fərqlənmir. Budur o, sənin cogiton, başgicəlləndirici güc axını halqası, onun pillələri 1950-ci ildə inter alia¹ elektrik impulsları, molekullar, atomlar, neytronlar, protonlar, pozitronlar, mikropulsatorlar, radioaktiv izotoplar, kinovar zərrələr, kosmik şüalar adlanır – cords, cords, cords, «Hamlet», deyəsən, ikinci pərdə. Hələ onu demirəm ki, – Oliveyra köks ötürərək əlavə etdi, – hər şey tərsinə çevrilə bilər və aydın olar ki, şimal parıltısı – ruhi təzahürdür və deməli, biz, doğrudan da, necə olmaq istəyiriksə, elə də varıq...

– Bu cür nihilizm şəraitində bircə yol var: xarikiri, – Etyen dedi.

– Əlbəttə ki, – Oliveyra dedi. – Gəlin qocanın yanına qayıdaq; əgər onun izlədiyi absurddursa, demək, Şuqar Rey Robinsonu bananla vurmaq kimi bir şeydir, başqa sözlə, bu, böhran və homo sapiensin klassik ideyalarının tam iflası durumunda tamamilə mənasız bir hücumdur. Yaddan çıxarmaq olmaz ki, sən – sənsən, mənsə – mənəm, yaxud hər halda, bizə belə gəlir və nəhəng əcdadlarımızın hər şeyi təkzibolunmaz həqiqət kimi qəbul etmələrindən zərrə qədər əmin olmasaq da, hər halda, bizim özümüz yaşayıb, özümüz qərar qərar verməkdən, bizə saxta görünənlərin üzərinə Morelli kimi özümüz hücum etməkdən savayı yolumuz qalmayıb, qoy lap ola bilər ki, yerdə qalan hər şey kimi etibarsız ola biləcək dumanlı bir hissiyyat nəminə olsun, ancaq hər halda, başımızı yuxarı qaldırıb Arabaçı bürcündəki keçiləri saymağa, yaxud Pleyadanı, uşaqlığımızın bu vəhşi heyvanlarını, bu anlaşılmaz işıldaquşları bir daha axtarıb tapmağa bizi məcbur etsin. Konyak verin!

– Qurtardı, – Bəps dedi. – Gedəyin, mən yuxulayıram.

– Sonda yenə həmişəki kimi yalnız inam aktı, autodafe² qalır, – Etyen gülərək dedi. – Bu, əvvəlki insanın ən yaxşı tərifidir. İndisə gəlin qayğanaq məsələsinə qayıdaq...

(–35)

100

O, jetonu yarığa salıb nömrəni asta-asta yığdı. Bu zaman Etyen, yəqin ki, rəsm çəkir və telefonun onu işdən ayırmasına qəti dözümlü yoxdur, buna baxmayaraq, zəng etmək lazımdır. Telefon xəttin o biri başında, İtaliya meydanı yaxınlığında, Danton küçəsindəki poçt şöbəsinin dörd kilometrliyindəki emalatxanada zingildədi. Bir suyu siçovula oxşayan qoca qarı şüşə budkanın qarşısına dikilib altdan-altdan skamyada oturub üzünü telefon aparatına yapışdıran Oliveyraya baxırdı; Oliveyra qarının ona baxdığını və artıq dəqiqələri saydığını hiss etdi. Budkanın şüşələrinin təmiz olması, yetərinə nadir hadisəydi; adamlar poçt şöbəsinə girib-çıxır, markaları möhürləyən ştempelin fasiləsiz-boğuş (nədənsə, həm də kədərli) səsi eşidilirdi. Etyen o başdan cavab verdi və Oliveyra iyirmi franklıq jetonu həmişəlik udaraq əlaqə yaradan nikelli düyməni basdı.

– Sənin əlindən rahatlığım yoxdur, – Etyen, görünür, onu tanıyaraq donquldandı. – Sən ki mənim bu vaxtlar dəli kimi işlədiyimi bilirsən.

– Mən də, – Oliveyra dedi. – Mən də sənə elə işlədiyinə görə zəng etdim, mən yuxu görmüşəm.

– İş vaxtı?

– Hə də, gecə saat üçdə. Yuxuda gördüm ki, mətbəxə gedib bir dilim çörək kəsirəm. Ancaq çörək buranın deyil, Buenos-Ayresdə satılan fransız çörəyidir, bilirsən, bu çörək qətiyyənlə fransız çörəyi deyil, ancaq belə adlanır. Təsəvvür edirsən, ağappaq, şişmiş çörək, özü də ovulub tökülür. Belə çörəyi, adətən, yağla, cəmlə yeyirlər, başa düşürsən?

– Bilirəm, – Etyen dedi. – Mən belə çörəyi İtaliyada yemişəm.

– Nə danışırısan, dəli olmusan? Qətiyyənlə oxşamır. Mən sənə onu birtəhər təsvir edirəm ki, təsəvvürün olsun. O, formaca balığa oxşayır, enli və qısadır, təxminən on beş santimetr, ortası qalındır. Buenos-Ayresdə bişirilən fransız çörəyi.

– Buenos-Ayresdə bişirilən fransız çörəyi, – Etyen təkrarladı.

– Hə, ancaq yuxudakı hadisələr mətbəxdə baş verirdi, Tomb–İssuar küçəsində, Sibillanın yanına köçənədək yaşadığım evdə. Mən yemək istəyirdim və dilim kəsmək üçün çörəyi götürdüm. Bu zaman çörəyin ağladığını eşitdim. Təbii ki, bu yuxu idi, ancaq mən bıçağı ona soxanda çörək ağladı. İşə bir bax, fransız çörəyi ağlayırdı. Mən oyandım və nə edəcəyimi bilmədim, bıçaqsa hələ də çörəyə sancılıb qalmışdı.

– Tiens, – Etyen dedi.

– İndi başa düşürsən, belə bir yuxudan oyanandan sonra koridora keçib başını kranın altına soxursan, təzədən yerinə uzanıb bütün gecəni siqaret çəkirən... Nədənsə, qərara gəldim ki, ən yaxşısı sənə zəng etməkdir, bəlkə, maşın vuran qocanın yanına gedək, yadındadır, sənə danışmışdım.

– Zəng eləməkdə düz etmişən, – Etyen dedi. – Yuxun, uşaq yuxusu kimidir. Yalnız uşaqlar yuxuda belə şeylər görə, ya da uydura bilərlər. Mənim bacım oğlu bir dəfə mənə danışmışdı ki, guya, ayda olub. Soruşdum ki, orada nə görüb. Cavab verdi ki, «Çörək və ürək». Hə, onun gözüne çörəkbişirmə sexi də görünüb. Ondan sonra uşaqlara qorxa-qorxa baxıram.

– Çörək və ürək, – Oliveyra təkrar etdi. – Hə, ancaq mən təkcə çörək görmüşəm, bax belə. Burada bir qarı gözləyir və artıq mənə əyri-əyri baxır. Avtomat telefonla neçə dəqiqə danışmaq olar?

– Altı. Bundan sonra isə şüşəni döyməyə başlayacaqlar. Təkcə bir qarı gözləyir?

– Qarı, çəpgöz, uşaqqlı bir qadın və ticarət agentinə oxşayan bir nəfər. Yəqin ki, ticarət agentidir, çünki əlində kitabça var və onu bərk-bərk vərəqləyir, döş cibində isə üç qələm görünür.

– Bəlkə, vergiyığandır.

– Budur, iki nəfər də gəldi, on dörd yaşlarında bir oğlandır, durub burnunu qurdalayır, qarınınsa başında Kranaxın rəsmlərindəkinə oxşar qeyri-adi şlyapa var.

– Hə, artıq kefdəsən, – Etyen dedi.

– Hə. Burada budkada yerim pis deyil. Təəssüf ki, gözləyən çoxdur. Səncə, biz altı dəqiqə danışdıq?

– Yox, qətiyyə, – Etyen dedi. – Üç dəqiqə olar, ya olmaz.

– Demək, qarının şüşəni döyməyə haqqı çatmır?

– Qoy rədd olsun. Əlbəttə, yoxdur. Sənin altı dəqiqə qanuni vaxtın var və bütün yuxunu mənə danışa bilərsən.

– Mən yuxuda təkcə bunu görmüşəm, – Oliveyra dedi. – Ən qorxulusu oyanma adlanan şeydir... Bəs sənə elə gəlmir ki, əslində, mən yatmışam və yuxu görürəm?

– Kim bilir. Bu çeynənmiş mövzudur, yadımdadır, filosof və kəpənək, hər kəs bilir.

– Bağışla, amma mən bir az da bu mövzuda danışacağam. İstərdim elə bir dünya təsəvvür edəsən ki, orada çörəkləri kəsərkən inildəməsinlər.

– Doğrudan da, təsəvvür etmək çətindir, – Etyen dedi.

– Mən ciddi deyirəm. Səndə belə bir şey olubmu ki, aydın şüurla yuxudan oyanıb, elə həmin andaca qeyri-adi dərəcədə yanımağa başlayırsan?

– Mən məhz bu cür yanılanda gözəl tablolar çəkirəm, – Etyen dedi, – və mənimçün fərqi yoxdur ki, kiməm – kəpənək, yoxsa Fu-Mançu.

– Səhv, yanılma – nə fərqi var. Məncə, Kolumb da yanılaraq Quanaaniyə, ya da nəydi o adanın adı, gəlib çıxmışdı. Məgər həqiqət və yanılmanın bu yunan meyarı vacibdir.

– Mən belə demədim, – Etyen dilxor halda dedi. – Sən özün yanlışlar və səhvlər barədə danışdın.

– Bu, sadəcə, obraz idi, – Oliveyra dedi. – Ona yuxu da demək olar. Müəyyənləşdirmək çətindir, yanılma həm də o şeydir ki, hətta onun yanılma olduğunu demək də olmaz.

– Qarı indi şüşəni sındıracaq, – Etyen dedi. – Hətta mən də eşidirəm.

– Qoy rədd olsun, – Oliveyra dedi. – Ola bilməz ki, altı dəqiqədən çox keçmiş olsun.

– Təxminən. Bundan başqa, hamının təriflədiyi məşhur latınamerikan nəzakətini unutma.

– Yox, altı dəqiqə keçməyib. Şadam ki, yuxumu sənə danışdım, nə vaxt görüşək...

- İstədiyın vaxt gəl, – Etyen dedi. – Daha bu gün çəkməyəcəyəm, həvəsimi öldürdün.
- Eşidirsən necə döyürlər? – Oliveyra dedi. – Yalnız siçovulsifət qarı deyil, oğlan da, çəpgöz də. Ona bax, nəzarətçi qaça-qaça gəlir.
- Hiss edirəm ki, özünü müdafiə etməli olacaqsan.
- Yox, nəyə görə? Mən məşhur üsuldan istifadə edəcəyəm – özümü elə aparacağam ki, guya, fransızca bir kəlmə də anlamıram.
- Sən, doğrudan da, çox şeyi başa düşmürsən, – Etyen dedi.
- Hə. Kədərli odur ki, sizinçün bunlar zarafatdır, eyni zamanda elə bil, gülməli heç nə yoxdur. Mən, sadəcə, anlamaq istəmirəm: əgər anlasan, bizim yanlış saydığımızı qəbul etməlisən. Çe, qapını açdılar, bir tip kürəyimə şappıldadır. Sağ ol ki, məni dinlədin, çao.
- Çao, – Etyen dedi.

Oliveyra pencəyini düzəldib budkadan çıxdı. Nəzarətçi avtomatdan istifadə qaydalarını düz onun qulağına bağırırdı. «Əgər əlimdə bıçaq olsaydı, – Oliveyra siqaretini çıxarda-çıxarda düşündü, – bəlkə də, bu adam banlayardı, ya da bir dəstə gülə çevrilərdi». Ancaq şeylərin daşlaşma özəlliyi və uzun müddət belə qalma özəlliyi vardı, özünü yandırmadan siqaret alıxdırmaq lazım idi, çünki əlləri əməlli-başlı əsirdi, – və uzaqlaşaraq hər üç addımdan bir Oliveyranı süzmək üçün dönüb arxaya baxan və öz hiddətini jestlərlə ifadə edən xidmətçinin fəryadlarını dinləmək, dinləmək lazım idi, ticarət agentiyə çəpgöz də bir gözləriylə ona baxırdılar, çünki o biriylə qarını güdürdülər ki, altı dəqiqədən artıq danışmasın, qarı isə budkada insan Muzeyindən olan Keçuan mumiyasına bənzəyirdi, yanındakı düyməni basanda işıqlanan mumiyaya. Ancaq yuxuda dəfələrlə olduğu kimi hər şey tərsinəydi: qarı içəridə düyməni basıb bu hüdudsuz nəhəng yuxunun çatısı altına soxulmuş başqa bir qarıyla söhbətə başladı.

(–76)

101

Pola başını qaldıran kimi təqvimı gördü: yaşıl otlaqda qırmızı inək, uzaqlardasa mavi səma altında bənövşəyi dağlar, cümə axşamı – 1, cümə – 2, şənbə – 3, bazar – 4, bazar ertəsi – 5, çərşənbə axşamı – 6, Sain Mamert, Sainte Solange, Saint Achille, Saint Servais, Saint Bonifake, lever 4 h. 12, coucher 19 h. 23, lever 4 h. 10, coucher 19 h. 24, lever coucher, lever coucher, levercoucher, coucher, coucher, coucher1.

O, üzünü Oliveyranın çiyninə sıxaraq tər, tütün və yuxu qoxuyan dərisini öpdü. Elə bil, uzaqlardan, azadlıqdan əlini uzadıb onun qarnını sığalladı, qıçlarında gəzdirdi, yumşaq tükləriylə oynadı, Oliveyranın hirslənərək zarafatla onu dişləməsi üçün barmaqlarını onların arasına salıb xəfifcə yoldu. Pilləkəndə kimsə şəp-şəplərini şappıldatdı, Saint Ferdinand, Sainte Petronille, Saint Fortune, Sainte Blandine, un, deux, un, deux², sağ, sol, sağ, sol, yaxşı, pis, yaxşı, pis, irəli, geri, irəli, geri. Əl kürəkdə gəzdi, hörümçək kimi ağır-ağır aşağı süründü: bir barmaq, o biri, üçüncü, Saint Fortune, Sainte Blandine, bu barmaq bura, o biri bura, bu yuxarıdan, o aşağıdan. O, sığalı yavaş-yavaş, sanki, başqa bir ölçüdə hiss edirdi. Bu artıq israfçılıqdır, surplus³, haydı, yavaşca dişlə, saxta titrəyişləri xəfifcə adla, dilinin ucunu dərisinə dirə, dırnaqlarını ehmalca batır, pıçılta: coucher 19 h. 24, Saint Ferdinand. Pola gözlərini qaldırıb Horasioya baxdı – onun gözləri qapalıydı. Qız düşündü ki, görəsən, o, öz rəfiqəsiylə, uşağın anasıyla da belədir? O, o biri, başqası haqqında danışmağı sevmirdi, sanki, ifrat zərurət olmadan onu xatırlamamaqla özünə hörmət tələb edirdi. Qız iki barmağıyla onun gözlərini aralayıb, dodaqlarını hiddətlə ağzına yapışdıraraq soruşanda yeganə təsəllisi sükut, bax beləcə qabaq-qənşər uzanıb bir-birinin nəfəsinə qulaq asmaq, arabir əlini və ya ayağını yanında nəfəs alan bədəndə gəzdirmək, qeyri-inadkar, nəticəsiz gəzintilər, yataqda, havada sərf olunmuş nəvazişlərin qalıqları, öpüşlərin xəyalları, ətir və və ya vərdişlərin bapbalaca çöhrələri olurdu. Yox, rəfiqəsilə o bunu etmirdi, bunu ancaq Pola anlaya bilirdi, onun şıltaqlıqlarına yalnız o, bu cür tabe ola bilirdi. İnanılmaz idi, o, Horasioya necə də yaraşırdı. Hətta şikayətlənəndə də, çünki bir dəfə o şikayətlənməyə başladı və Horasio ondan canını qurtarmağa qərar verdi, ancaq gec idi, ilgək bağlanmışdı və onun qiyamı hər şeyi daha da dərinləşdirdi, şiddətli həzzi də, ağrını da, keçməli olduqları ikiqat anlaşılmazlığı da, ona görə ki, yalan idi, olmaz axı, elə hey eyni əllərlə qucaqlaşsınlar, əlbəttə ki, ola bilər, tamam başqa cür, əgər təkcə, hə də, tamam başqa cür.

(–144)

102

Təbiətə qarışqa olan Vonq, nəhayət, Morellinin kitabxanasında Müzilin avtoqraflı «Die Verringer des Zorlings Törless» nüsxəsini eşələyib tapdı, nüsxənin bir yerinin altında yağlı karandaşla xətt çəkilmişdi:

Bunlar necə şeylərdir ki, mənə belə qərribə gəlir? Ən adi. Hər şeydən öncə – cansız əşyalar. Onlarda mənə qərribə görünən nədir? Nəsə mənim bilmədiyim bir şey. Məhz bu! Lənət şeytana, mən bu «nəsə»ni haradan götürüm? Hiss edirəm ki, o oradadır, mövcuddur və mənə elə gəlir ki,

o, özünü bildirmək istəyir. Mən iflic olmuş adamın dodaqlarının tərpənişindən anlamağa çalışan, ancaq bacarmayan biri kimi hirslənirəm. Elə bilirəm ki, guya, məndə beş adi duyğuya əlavə olaraq biri də var, fəqət qətiyyənlilik inkişaf etməyib, mövcuddur, ancaq işləmir. Mənimçün dünya səssiz səslərlə doludur. O deməkdir ki, mən – gözüaçıqam, yaxud məndə qarabasma var?

Ronald, Hofmanstalin «Lord Çandosa məktubu»ndan sitatı tapdı:

Bir dəfə zərrəbinlə çeçələ barmağımın dərələr və tarlalarla şırımlanmış düzənliyə oxşayan nəhəng dərisini gördüyüm kimi, insanları da əməlləriylə birgə gördüm. Artıq mən onlara sadə və adi gözlə baxa bilmərəm. Hər şey ayrı-ayrı tərkib hissələrinə bölünür ki, bunlar da öz növbəsində hissələrə bölünür; və artıq heç bir şeyi müəyyən anlayış çərçivəsinə salmaq olmur.

(– 45)

103

Pola onun nədən gecə yarısı qəflətən nəfəsini saxlayıb yanında yatan qadının bədəninin səslərini və xışıltılarını dinlədiyini anlama bilməzdi. O, ağzınacan dolu, arxası üstə uzanaraq ağır-ağır nəfəs alırdı, yalnız aralıq sayıq yuxuda əllərini tərpədir, yaxud alt dodağını uzadaraq tövşüyür və nəfəsi burnuna dolurdu. Horasio yerində donub qalmışdı, başını azca qaldıraraq yumruğuna dayamışdı, siqaret ağzının küncündən asılıb qalmışdı. Gecə saat üçə yaxın Dofin küçəsi sakitləşdi, nəfəs al, nəfəs al, nəfəs al, nəfəs ver, eynilə zəif qabarma və çəkilmə kimi, ancaq birdən xırda burulğan əmələ gəlir, içində nəsə tərpənir, ikinci həyatın hərəkəti kimi, bu zaman Oliveyra yavaşca qalxdı və qulağını çıpaq dəriyə söykədi, bərk, tarım, isti qarına sıxdı və dinlədi. Səslər, qalxıb-enmələr, toxunmalar, xışıltılar, lap xərcənglər və molyusklar kimi bir-birinə ilişib-dolaşaraq sürünürlər, qaranlıq, boğuc bir dünya məxməri səthlə sürünür, gah burada, gah da orada xırdaca işartılarla partlayaraq və yenidən onları boğaraq (Pola azca qımıldanaraq nəfəsini çəkdi). Gecələr kainat durulur, axır, yetişir, plazmalar qalxır və enir, maye buraxmayan qapalı, astagəl maşın həvəssiz hərəkət edir və birdən – cırıltı, demək olar ki, dərinin altındaca iti qaçış və hansısa maneənin, yaxud filtrin qarşısında qurultu: Polanın bətni, iri, nadir ulduzlarla, uçan kometalarla dolu və fəryad edən saysız planetlərin fırlandığı qapqara göyüzü, planktonların pıçıldadığı, meduzaların xışıldadığı dəniz, Pola-mikrokosmos, Pola – onun öz kiçik gecəsində dolaşan və yetişən kainat gecəsinin yekunu, o gecədə kefirə ağ şərab ətə və yaşıl salata qarışır, kimyəvi mərkəz son dərəcə zəngindir, sirlidir, uzaqdır və sənə çox yaxındır.

(–108)

104

Həyat – bizim çata bilmədiyimiz nəşə başqa bir şeyin açıqlaması kimi bir şeydir: o lap yaxındadır, bircə sıçrayış yetər, ancaq biz tullanmırıq.

Həyat – tarixi mövzuda baletdir, tarixsə – yaşanmış fakt haqqındadır, fakt isə real hadisə üzərində yaşanıb.

Həyat – noumenin fotosəklidir, qaranlıqda sahib olmadır (qadına, xortdana?), həyat – ölümün aradüzəldəndir, parlaq kart dəstidir, mənası unudulmuş və kiminsə podaqralı əllərinin kədərli tənhalıqda payladığı oyun kartlarıdır.

(–10)

105

Morellinamə

Mən unudulmuş hərəkətlər, çoxsaylı jestlər və babalarımızın getdikcə itirdiyimiz və bizə çatmayan sözləri barədə düşünürəm və onlar bir-birinin ardınca zamanın ağacından tökülürlər. Bu gün axşam masanın üzərində şam tapdım, onu asanlıqla yandırıb koridora çıxdım. Havanın hərəkəti az qala onu üfürüb-söndürmüşdü və mən sol əlimin öz-özünə qalxdığını, ovcumun əyildiyini, canlı şirmaya çevrilərək alovu küləkdən qoruduğunu gördüm. Şamın alovu yenidən ehtiyatla dikəldi, mənşə bu jestin haçansa bizim hamımızda olduğunu düşündüm (mən elə belə də düşündüm: bizim, mən düz düşündüm, yoxsa doğru hiss elədim), o min illər boyu, bütün Od Dövrü ərzində, elektrik onu əvəz edənədək bizim jestimiz olub. Mən başqa jestləri təsəvvürümə gətirdim: qadınların tumanlarının ətəyini yığışdırmasını, yaxud kişilərin qılınclarının qəbzəsinə əl atmasını. Elə bil, qocaların ölüm ayağında son dəfə eşitdikləri uşaqlığın itirilmiş sözləridir.

İndi mənim evimdə «kamfara komodu», «sacayaq» sözləri eşidilmir. Onların vaxtı getdi, bu və ya digər dövrün musiqisi kimi, nənə-babalarımızı rıqqətə gətirən iyirminci illər valslarının və polkalarının zamanı keçdiyi kimi.

Mən şeylər haqqında düşünürəm: mücrülər, bəzən saraylarda, mətbəxlərdə, gizli künc-bucaqda rast gəlinən və təyinatını artıq heç kəsin izah edə bilmədiyi ev avadanlığı əşyaları haqqında. Zamanın nə etdiyini, guya, anladığımızı düşünmək lovğalıqdan başqa bir şey deyil: o, öz ölülərini basdırır və açarları saxlayır. Və yalnız yuxularda, yalnız poeziyada və oyunlarda belə şeylər olur: şamı yandırıb dəhlizdən keçirsən – və birdən nə olduğumuz bəlli olmayan indiki halımıza düşənədək nə olduğumuzu görürsən.

(– 96)

106

Conni Templ:

Betveen midnight and dacr, baby, ce may ever have to part,
But there's one thing about it, baby, please remember
I've always been your heart¹.

“The Yas Yas Girl”:

Cell it's blues in my house, from the roof to the ground,
And it's blues everchere since my good man left tocn.
Blues in my mail-box 'cause I can't get no mail,
Says blues in my meal-barrel and there's blues upon my shelf
And there's blues my bed, 'cause I'm sleepin'by myself².

(–13)

107

Morelli xəstəxanada yazırdı:

«Mənim əcdadlarımdan ən yaxşı cəhəti odur ki, onlar ölüb gediblər; təvazökar səslənir, mən onların bu keyfiyyətini irsən alacağım anı şəərəflə gözləyirəm. Mənim heykəlimi yonmağı yaddan çıxarmayacaq dostlarım var: mən üzüqoylu torpağın üzərində uzanacağam və əsl qurbağalarla birgə gölməçəyə baxacağam. Yarığa sikkə salsaq, mənim suya tüpürməyimi və qurbağaların narahat hərəkət edərək dəqiqə yarım durmadan quruldadığını görmək olar – heykələ olan bütün marağın itməsi üçün bu vaxt yetərlidir».

(–113)

108

– La cloche, le clochard, la clocharde, clocharder. Bilirsən, Sorbonnada hətta kloşarların psixologiyasına dair dissertasiya da yazılıb.

– Niyə də olmasın, – Oliveyra dedi. – Hər halda, onların Xuan Filloyu yoxdur ki, onlarçün «Kütlə» romanını yazsın. Maraqlıdır, görəsən, Filloyun axırı necə oldu?

Təbii ki, Sibilla bunu bilə bilməzdi, ən azı ona görə ki, belə bir adamın varlığından xəbərsizdir. Ona görə də Filloyun və «Kütlə»nin nə demək olduğunu ona başa salmaq lazımdır. Kitabın məzmunu – kroel linyerasların kloşarların bir qolu olması Sibillanın olduqca xoşuna gəldi. O, qəti əmin idi ki, linyerası dilənçiyə qarışdırmaq təhqiramizdir və onun Dez-ar körpüsündən olan avara qadına olan simpatiyasının əsaslandığı dəlillər indi ona elmi görünürdü. Ancaq əsas oydu ki, onlar sahilə gəzişdikləri həmin günlərdə avara qadının vurulduğuna şahid oldular və xeyirxahcasına hər şeyin yaxşı qurtarmasını arzuladılar və bu Sibilla üçün onu həmişə həyəcanlandıran körpünün alaqaçıları və uğurlu gəzintilər zamanı Oliveyranın küçədən tapdığı latun qırıqları və məftillər kimi bir şey oldu.

– Filloy, lənət şeytana, – Oliveyra Konserjyeri qülləsinə baxıb Kartuş haqqında düşünərək dedi.
– Mənim vətənim necə də uzaqdadır, adamın inanmağı gəlmir ki, bu səfeh dünyada bu qədər duzlu su var.

– Əvəzində hava azdır, – Sibilla dedi. – Havayla otuz iki saat uçmaq lazımdır, vəssalam.

– Hə də. Bəs cingiltili sikkə necə olsun?

– Və ora sürünmək arzusu. Şəxsən mənim belə bir arzum yoxdur.

– Mənim də. Ancaq. Nə etmək olar, olur.

– Sən heç vaxt geri qayıtmaq barədə danışmamısan, – Sibilla dedi.

– Bu haqda danışmırlar, mənim ildırımli keçidim¹, bu barədə danışmırlar. Sadəcə, hiss edirlər; kimin ki cibi boşdur, buralar onun üçün fasiləsiz xumarlıq kimidir.

– «Müftə Paris», – Sibilla sitat gətirdi. – Bunu biz tanış olduğumuz gün sən özün demisən. Avara qadına baxmaq – müftədir, məhəbbətlə məşğul olmaq – müftədir, sənə pis adamsan demək – müftədir, səni sevməmək... Niyə Pola ilə yatırsan?

– Bütün məsələ qoxudadır, – Oliveyra suyun qırağındakı dəmir dirəyin üzərində oturaraq dedi. – Mənə elə gəldi ki, ondan «Nəğmələr nəğməsi», darçın, mirra, nəşə bunabənzər qoxu gəlir. Sən demə, elə belə də varmış.

– Avara qadın bu gün gəlməyəcək. Yoxsa indiyə burada olardı. O, demək olar ki, həmişə gəlir.

– Bəzən onları həbsxanaya da salırlar, – Oliveyra dedi. – Yəqin, bitlərdən təmizləmək üçün, həm də ki, şəhər də öz soyuq çayının sahillərində rahat yatsın. Avara quldurdan da betərdir, bunu hamı bilir; çünki ona heç nə eləmək olmadığından rahat buraxmağa məcbur olurlar.

– Mənə Poladan danış, bir də görəcəksən ki, avara qadın peyda oldu.

– Gecə düşür, amerikan turistləri artıq otellərdəki yerlərini xatırlayırlar, onların ayaqları sızıldayır, onlar artıq cürbəcür zirzibil almağa macal tapıblar, Sadın və Millerin əsərlərinə, o cümlədən «Onze mille verges»^{1ə}, bədii fotoşəkillərə və ədəbsiz açıqcalara, bütün Saqana və bütün Büffeyə yiyələniblər. Bax, körpünün yanında heç kəs qalmadı. Polaya isə dəymə, o sayılmır. Budur, rəssam molbertini yığışdırır, artıq heç kəs dayanıb onun nə çəkdiyinə baxmır. Hər şey necə də aydın görünür, hava orada qaçan qızın saçları kimi yuyulub, bax, görürsən, qırmızı paltarda.

– Mənə Poladan danış, – Sibilla əlinin arxasıyla onun kürəyinə vuraraq təkrar etdi.

– Çılpaq pornoqrafiya, – Oliveyra dedi. – Xoşuna gəlməyəcək.

– Ona necə, bizim barəmizdə danışırısan?

– Yox. Ancaq ümumi şəkildə. Ona nə danışa bilərəm ki? Pola mövcud deyil, sən ki bilirsən. Hanı o? Göstər mənə onu.

– Sofizm, – onun Ronald və Etyenlə mübahisələrindən bəzi terminləri qapan Sibilla dedi. – Burada, bəlkə də, yoxdur, ancaq Dofin küçəsində, yəqin ki, var.

– Haradadır bu Dofin küçəsi? – Oliveyra dedi. – Tiens, la clocharde qui s’amene.² Çe, o, gözqamaşdırıcıdır.

Avara qadın içindən dağılmış palto qolu, cırıq şarflar, zibil çəlləklərindən tapılmış şalvarlar, cırcındır, hətta qaralmış məftil dolağı sallanan nəhəng tayın ağırlığı altında səndələyə-səndələyə pilləkənlə aşağı endi; o, ən axırıncı pilləyə çatıb sahilə qədəm basdı və böyürttü, yoxsa köksötürmə olduğu bilinməyən bir səs çıxartdı. Əyninə nə geydiyi bəlli deyildi, yəqin ki, dərisinə tam yapışmış gecə köynəkləri, hədiyyə koftalar, ən məşum qadın döşünü belə saxlayacaq lifçik, bundan başqa iki, üç, dörd donu zorla əyninə keçirmiş, bütöv bir qarderob, üstədən isə qolunun yarısı qopmuş kişi pencəyi, yaşıl və qırmızı qaşları olan tənəkə broşka sancılmış şarf geyinmiş, əcaib sarışın rəngə saldıği saçlarını bir tərəfli yığaraq yaşıl tül sarıq bağlamışdı.

– O, çox cazibədardır, – Oliveyra dedi. – Körpünün altındakıları tovlamağa hazırlayıb.

– Dərhal bəlli olur ki, o vurulub, – Sibilla dedi. – Hələ dodaqlarına bax, gör necə boyayıb. Ən azı bir banka ənlük işlədib.

– Lap Qroka oxşayır. Bəzən Ensoru da bu halda görmək mümkündür. O, göylərdədir. Bax, maraqlıdır, görəsən, onlar intim anlarda hansı vəziyyətdə olurlar? Yəqin ki, mənə onların məsafədən sevişdiklərinə inandırmağa çalışmayacaqsan.

– Mən «Sans» oteli yaxınlığında bir tövlə tanıyıram, avaralar oranı xüsusi olaraq sevişmək üçün bəyənilər. Polis də onlara toxunmur. Madam Leoni mənə deyib ki, onların arasında həmişə bir xəbərçi olur, belə dəqiqələrdə isə sirr saxlamaq mümkün olmur. Deyirlər, kloşarlar oğru moruqları haqqında çox şey bilirlər.

– Moruq, bu nə sözdür, – Oliveyra dedi. – Hə, əlbəttə, aydındır. Onlar cəmiyyətin lap kənarındadırlar. Çuxurun lap qırağında. Onlar rantye və ruhanilər haqda çox şey bilməlidirlər. Onların yerindən zibilliyin lap dibi görünür...

– Bu da o. Ayaq üstə güclə durur. Zavallı, gör onu necə gözləyirmiş, hətta tayı da yerə atıb ona işarə edir, həyəcanlanır.

– Deyək ki, «Sans» otelinin yanındadırlar, axı onlar necə məşğul olurlar, – Oliveyra pıçıldadı. – Bu qədər paltarla, çe. O, isti havada belə iki-üçünü həmin çıxarır, altda hələ beş-altısı qalır, hələ alt paltarı deyilən şeyləri demirəm. Təsəvvür edirsən, bütün bunlar çöllükdə necə görünər? Kişiyə elə də çətin deyil, şalvarın öhdəsindən hər kəs gələ bilər.

– Onlar soyunmurlar, – Sibilla təxmin etdi. – Yoxsa polis onları yaxalayar. Hələ yağışı demirəm. Onlar bir küncə girirlər, çöllükdə çoxlu çuxurlar var – yarım mertlik, fəhlələr ora tikinti zibilləri və butulkaları atırlar. Yəqin ki, ayaq üstə.

– Paltarlı? Sən demək istəyirsən ki, kişi onu heç vaxt çılpaq görməyib? Onda bu, sadəcə, heyvanlıqdır.

– Baxsana, onlar bir-birini necə sevirilər, – Sibilla dedi. – Gör bir necə baxırlar.

– Bu onun içdiyi çaxırın təsirindəndir, gözləri xumarlanıb. Yaxşı tanin dozası ilə on bir dərəcəli zəriflik.

– Yox, Horasio, onlar bir-birini sevirilər. Onun adı Emmanueldir, bir vaxtlar hansısa əyalətdə fahişəlik edib. Bura peniche¹ ilə üzüb gəlib və limanda qalıb. Bir dəfə axşam darıxırdım və biz onunla söhbətləşdik. Ondan dəhşətli iy gəlirdi, ona görə tez çıxıb getdim. Bilirsən, nə soruşdum ondan? Alt paltarını nə vaxt dəyişdiyini soruşdum. Belə bir şeyi soruşmaq lap səfəhlikdir. O, çox yaxşıdır, yetərinə başdanxarabdır, ancaq o axşam ona elə gəldi ki, pilotə döşənmiş küçədə səhra çiçəkləri görür və o addımlayaraq onları öz adlarıyla çağırmağa başladı.

– Ofeliya kimi, – Horasio dedi. – Təbiət sənəti təqlid edir.

– Ofeliya?

– Bağışla, qəmişlik edirəm. Sən alt paltarı haqda soruşanda bəs o nə cavab verdi?

– O, şaqqanaq çəkdi və bir nəfəsə yarım litri başına çəkdi. Sonra dedi ki, son dəfə ayaqlarımı qarışıq salmamaq üçün nəyisə aşağıdan çıxarmışam. Paltarlar onun bədənində çürüyüb. Qışda soyuqdan donub ölməməkçün nə gəldi geyinirlər.

– Xəstələnmək istəməzdim, istəmirəm mənə gecə vaxtı xərəkdə aparsınlar. Mənim zehniyyətim belədir. Zehniyyət – cəmiyyəti üzərində saxlayan dirəklərdir. Mən içmək istəyirəm, Sibilla.

– Get Polanın yanına, – Sibilla avara qadının öz dostuyla mazaqlaşmasına baxaraq dedi. – Baxsana, rəqs etməyə hazırlaşır, axşamlar bu vaxt o həmişə rəqs edir.

– Kişi isə ayıya oxşayır.

– Gör o nə xoşbəxtdir, – Sibilla yerdən ağ bir daş götürüb hər tərəfinə baxaraq dedi.

Horasio daşı onun əlindən alıb yaladı. Daş duz dadırdı.

– O, mənimdir, – Sibilla dedi və daşı geri istədi.

– Səninidir, ancaq bax gör məndə nə rəngə düşdü. Mənim əlimdə o, par-par parıldayır.

– Məndə isə o sakitdir. Ver mənə, o, mənimdir.

Onlar bir-birinə baxdılar. Pola.

– Yaxşı, oldu, – Horasio dedi. – İndi, ya da başqa vaxt, fərqi yoxdur. Axmaqsan sən, axmaq, əgər bilsəydin, çox rahat yatardın.

– Tək yatmaq da mənə ləzzət verir. Bax, görürsən, mən ağlamıram. Davam edə bilərsən, mənə ağlamayacağam. Mən onun kimiym, görürsən, necə oynayır; yara-xora basıb, ancaq oynayır. Ondan nümunə götürmək lazımdır. Mənim daşımı ver.

– Al. Bilirsən, sənə səni sevirəm demək nə qədər çətindir. İndi çox çətindir.

– Hə, bu mənə surət kimi, surətçıxaranda çıxarılmış surət kimi görünərdi.

– Biz iki qartal kimi danışırıq, – Horasio dedi.

– Gülməlidir, vallah, – Sibilla dedi. – İstəyirsən daşı sənə verim, avara qadın oynayıb qurtaranadək səndə qalsın.

– Ver, – Horasio daşı alıb dedi və onu yenidən yaladı. – Pola barədə danışmaq nəyimizə lazım? O, xəstə və tənhadır, mən ona baş çəkirəm, biz hələ də onunla yatırıq, yaxşı, bəsdır, onu sözə çevirmək istəmirəm, hətta səninlə də.

– Emmanuel indi suya yıxılacaq, – Sibilla dedi. – O, kişidən də betər sərxoşdur.

– Hər şey həmişəki kimi, alçaqlıqla başa çatacaq, – Oliveyra tirin üzərindən qalxaraq dedi. – Onlara yaxınlaşan nəcib hakimiyyət nümayəndəsini görürsən? Gedək, bu çox kədərliidir. Yazıq oynamaq istəyirdi, ancaq...

– Hansısa puritan qarı oradan, yuxarıdan haray-həşir qopardı. Əgər yolda qabağımıza çıxs, arxasına bir təkik ilişdirərsən.

– Yaxşı. Sənsə mənim yerimə üzr istəyərsən, deyərsən ki, bilmədən oldu, ayağım belə atılır, guya, mərmə yaralayıb.

– Bu zaman sən də söhbətə qoşulub üzr istəyərsən.

– Bu məndə yaxşı alınır, ç, Palermo məhəlləsində öyrənmişəm. Gedək bir şey içək. Boylanmaq istəmirəm, belə də eşidirəm: polis ona dişinin dibindən çıxanı deyir. Bütün məsələ də bundadır. Məgər mən geri qayıdıb ona hücum çəkməməliyəm? Ah, Arcuna, məsləhət ver. Həm də uniformada mülki təhqir qoxusu. No detto. Gedək, bir də qaçaq. Mən sənə Emmanuelindən də çirkliyəm, mənim qoturum artıq neçə əsrdır ki davam edir, Persil lave plus blanc¹, burada elə bir yuyucu vasitə lazımdır ki, yavrum, elə bir kosmik təmizləmə ki. Sən gözəl sözləri sevirsən? Salut, Qaston.

– Salut messieurs dames, – Qaston dedi. – Alors, deux petits blanc secs comme d’habitude, hein?

– Comme d’habitude, mon vieux, comme d’habitude. Avec du Persil dedans¹.

Qaston ona baxdı və başını bulayaraq kənara çəkildi. Oliveyra Sibillanın əlini ovçuna alıb barmaqlarını diqqətlə saydı. Sonra daşı onun ovçuna qoydu, barmaqlarını bir-bir qatlayıb üstdən öpdü. Sibilla onun, sanki, qalib görkəmdə gözlərini yumduğunu gördü. «Hoqqabaz» – o, mehribanlıqla düşündü.

(–64)

109

Morelli bir yerdə başqa insanların, necə deyərlər, real şəkildə gözümüz önündə canlanan həyatının kinofilm deyil, fotosəkil olduğunu təsdiq edərək öz hekayəsinin yarımçıqlığına haqq qazandırmağa cəhd edir, başqa sözlə, biz bütün fəaliyyəti deyil, onun ayrı-ayrı fraqmentlərini eleat təsəvvürləri ruhunda qəbul edə bilərik. Yalnız həyatını anladığımızı güman etdiyimiz insanla yaşadığımız, yaxud bizə onun haqqında danışılan, ya da onun özü haqda danışdığı və ya öz məqsədlərini açıqladığı ayrı-ayrı məqamları. Nəticədə, sanki, ayrı-ayrı anların donduğu fotosəkil albomu qalır; şəkillənmə heç vaxt gözümüzün önündə baş vermir, dünəndən bu günə keçid də, unutmanın ilk tikişarası da bizdən gizli baş verir. Ona görə də Morellinin öz personajları haqqında əsəbi danışması təəccüblü deyil, fotosəkillər seriyasını birləşdirib kinofilmə çevirmək (bəxtəvər olsun onun diş oxucu adlandırdığı oxucuların başına) fotosəkillər, ədəbiyyat, xəyallar, ehtimallar və uydurmalar arasındakı qovuşmanı tamamlamaq demək olardı. Bəzən fotosəkildə yalnız qapıya söykənən kürək və ya əl, çöl yolunun sonu, qışqırmaq üçün açılan ağız, şkafdakı çəkmələr, Mars səhrasında adamlar, ödənilmiş marka, «Ma qriff» ətirlərinin qoxusu və s. bunabənzər şeylər görünürdü. Morelli güman edirdi ki, fotosəkillərdə təqdim olunan və onun bütün kəskinliyi ilə göstərməyə çalışdığı həyat təcrübəsi oxucunu düşünməyə, demək olar ki, onun personajlarının taleyində iştirak etməyə məcbur etməliyi. Təxəyyülünün köməyi ilə onlar haqqında öyrəndiklərini dərhal fəaliyyətdə konkretləşdirir, ancaq bu zaman sənət priyomlarından istifadə edib bunu əvvəl yazdıqlarına daxil etmirdi. Yetərinə dumanlı təsvir olunmuş və zəif xarakterizə edilmiş həyatların ayrı-ayrı parçaları arasındakı körpüləri saç düzümündən tutmuş – əgər Morelli bu haqda heç nə deməyibse – ta hərəkətlərin və ya hərəkətsizliklərin – əgər onlar qeyri-adi və hətta çox qəribədirsə – səbəbinədək oxucu özü tamamlamalı və ya uydurmalıydı. Kitab gestaltsixoloqların rəsmlərinə oxşamalıydı – bu rəsmlərdəki bəzi cizgilər onlara baxan insanı fiqurun tamamlanması üçün çatışmayanları təsəvvüründə canlandırmağa sövq edir. Lakin elə olurdu ki, çatışmayan cizgilər o qədər mühüm və müstəsna olurdular ki, onlara diqqət yetirməmək mümkün olmurdu. Bu sahədə Morellinin şıltaqlığının və şöhrətpərəstliyinin hüdudu yox idi.

Kitabı aradığı oxuyanda elə təəssürat yaranırdı ki, sanki, Morelli bəlli miqdarda toplanmış parçaların özlərinin birdən-birə bütöv gerçəklik şəklinə düşəcəyini gözləyir. Ona görə də şəhərin salınması, xalçanın toxunması, mütləq təşəkkül perspektivində kişilər və qadınların meydana çıxması üçün birləşdirici körpücüklər düşünüb tapmağa, xalçanın ayrı-ayrı hissələrini tikməyə ehtiyac olmazdı və nəticədə Morelli, müəllif, gözləri önündə əriyib qarışan bu dünyanın ilk heyvətamiz seyrçisi olardı.

Lakin bu üsula çox da etibar etmək olmazdı, ona görə ki, bu ərimə mahiyyətə məkanın və zamanın assimilyasiyası, dişi oxucunun tələbatının qaydaya salınması deməkdir. Morelli heç vaxt buna getməzdi, o, kiçik planetar sistemdə bədənə nizamsız hərəkətini pozmadan onun mövcudluğunun mənasını tam və əhatəli dərk edəcək bu cür kristallaşmaya can atırdı, bu nizamsızlıq onun acizliyi və əbəsliliyi olsa da. İçərisində diqqətdənkənər heç bir şey qalmayan kristallaşma, çünki iti göz kaleydoskopla dirənərək böyük alabəzək naxışları anlamaq, onun vəhdətini qavraya bilər, kaleydoskopdan kənarda qalan imago mundi¹ isə provansal üslubunda qonaq otağı, yaxud xanımların süfrə arxasına toplaşaraq «Beqli» qaletləriylə çay içməsi ola bilər.

(–27)

110

Yuxu çoxlu təbəqədən ibarət ucsuz-bucaqsız, göy üzünə yüksəlib gözdən itən, yaxud dövrə vuraraq aşağı düşüb yerin dərinliyinə işləyən qülləyə bənzəyirdi. O, məni öz dalğaları üzərində apardı, spirala doladı və həmin spiral labirintə çevrildi. Nə tavan vardı, nə də dib, nə divarlar, nə də geriye yol. Təkcə dəqiqliyinə və detallarınadək təkrarlanan və təkrarlanan mövzular vardı.

Anais Nin, «Cinder of Artifice»².

(–48)

111

Bu hekayəni onun qadın qəhrəmanı İvonn Gitri Karlos Qardelin Boqotada dostlaşdığı Nikolas Diasa danışıb.

Mənim ailəm macar intelligensiyasına aid idi. Anam adını çəkmək istəmədiyim gözəl bir şəhərin elitesinin uşaqlarının təhsil aldığı qadın gimnaziyasının direktoruydu. Müharibədən sonra taxt-tacları, sosial sinifləri və vəziyyətləri yıxan həyəcanlı illər başlayanda mən həyatda hansı yolu seçəcəyimi bilmirdim. Ailəm sərhədlərin (sic) dəyişməsinin qurbanı olaraq minlərlə başqaları kimi var-yoxunu itirdi. Güzəlliyim, gəncliyim və tərbiyəm sadə bir qadın olmama imkan vermədi. Bu zaman həyatımda yaraşıqlı bir prins peyda oldu, o, yüksək kosmopolit dairələrdən, Avropa «resorts»-larından olan aristokrat idi. Mən gəncliyə xas bütün illüziyalarım ümid bəsləyərək, ailəmin mənim çox gənc, onunsə əcnəbi olduğuna əsaslanan etirazlarına məhəl qoymadan ona ərə getdim.

Toy səyahəti. Paris, Nitsa, Kapri. Sonra isə – xəyalların puç olması. Mən nə edəcəyimi bilmirdim, izdivacımın faciəsini yaxınlarıma da danışa bilmirdim. Ərim mənə analıq sevinci bəxş edəcək durumda deyildi. Mənsə, on altı yaşlı qız, sanki, qəm-qüssəmi dağıtmaqdan ötrü zəvvar kimi səyahət edirdim. Misir, Yava, Yaponiya, Göylər imperiyası, bütün Uzaq Şərq – başdan-ayağa şampan karnavalı və saxta əyləncə, ancaq qəlbim parça-parçaydı.

İllər keçir. 1927-ci ildə biz həmişəlik Cote d'Azura² yerləşdik. Mən yüksək zümrəyə və kazinoların, dansinqlərin, cıdır meydanlarının kosmopolit cəmiyyətinə mənsub bir qadın idim, mənə ehtiram göstərirdilər.

Günlərin bir yay günü ərimlə ayrılmağa qəti qərar verdim. Təbiət bütün güzəlliyi ilə gülümsəyirdi: dəniz, səma, çöllər məhəbbət himni oxuyur, gəncliyi mədh edirdilər.

Kannda mimoza bayramı, Nitsada çiçək karnavalı, Parisin gülümsəyən baharı. Beləliklə, mən yuvamı, zənginliyi və dəbdəbəni tərk edib təkbaşına dünyaya atıldım...

Cəmisi on səkkiz yaşım vardı və mən nəylə məşğul olacağımı bilmədən Parisdə təkbaşına yaşamağa başladım. Paris, 1928-ci il. Paris – orgiya, şampan şərabı çay kimi axır. Frankın heç bir dəyəri yoxdur. Paris – əcnəbilər üçün cənnət. Ağzınadək amerikan-yankilərlə, cənubi amerikalılarla, kiçik qızıl krallarıyla dolu. 1928-ci ilin Parisi, hər gün əcnəbilərin ciblərini boşaldan yeni kabarelər, yeni sensasiyalar doğulur.

On səkkiz yaşlı, mavi gözlü sarışın təkbaşına Parisdə.

Fəlakəti daha da şirinləşdirmək üçün mən kef-damağın tən ortasına baş vurdum. Kabaredə diqqəti özümə cəlb etdim, çünki həmişə tək gəlir, rəqqasları şampanla suvarır, xidmətçilərə əfsanəvi çaypulular paylayırdım. Mən pulumun qədrini bilmirdim.

Necə oldusa kosmopolit mühitdə qazanc axtaran tiplərdən biri mənim gizli qəm-qüssəmi sezərək bunun əlacını təklif etdi... Kokain, morfi, narkotiklər. Və mən ekzotik yerlər axtarmağa başladım, qeyri-adi görkəmli rəqqaslar, qarabuğdayı və gur saçlı latınamerikalılar.

O vaxtlar Parisə yenidən gəlmiş bir kabare müğənnisi dinləyicilərin rəğbətini və böyük uğur qazanmışdı. O, ilk dəfə «Florida»da çıxış etmişdi və qeyri-adi dildə qeyri-adi mahnılar oxuyurdu.

O, oralarda indiyədək rast gəlinməyən ekzotik geyimlərdə çıxış edir, Argentina tanqoları, rançeroları və sambaları oxuyurdu. Ayrıq, qarayanız, ağdişli cavan oğlana Parisin bütün gözəl xanımları iltifat göstərirdilər. Onun adı Karlos Qardel idi.

Onun göz yaşları içində ürəkdən oxuduğu tanqosu tamaşaçıları ağlasığmaz dərəcədə rıqqətə gətirirdi. Onun «Kaminito», «La-Çakarera», «O sincab bürüncəyi», «Hindli qızın şikayəti», «Xəyallarda» kimi mahnıları müasir tanqolar deyil, köhnə Argentinanın mahnılarıydı. Bu mahnılarda ucsuz-bucaqsız çöllərdən olan qauçonun saf qəlbi döyünürdü. Qardel dəbə minmişdi. Elə bir gözəl nahar, elə bir təntənəli qəbul yox idi ki, Qardeli dəvət etməsinlər. Onun qarayanız üzü, ağ dişləri, səmimi, valehedici gülüşü hər yerdə – kabaredə, teatrlarda, musiqi-hollarda, cıdırlarda parıldayırdı. O, «Oteyle» və «Lonşane»nin daimi qonağıydı.

Amma Qardel özü məhdud dairədə özü bildiyi kimi əylənməyi xoşlayırdı.

O zaman Parisin Klişə küçəsində «Palermo» adlı bir kabare vardı, ora, demək olar ki, yalnız cənubi amerikalılar gəlirdilər. Mən onunla elə orada da tanış oldum. Qardeli bütün qadınlar maraqlandırır, mən isə yalnız kokain və şampan şərabı... Təbii ki, qadın məğrurluğum mənə Parisdə ən dəbdə olan, insanı qadınların bütü olduğumu deyirdi, ancaq ürəyim buz kimi soyuq olaraq qalırdı.

Sonrakı axşamlar, çiçəkli parklarda Parisin solğun ay işığındakı gəzintilər zamanı etdiyimiz səmimi söhbətlər bizim dostluğumuzu möhkəmləndirdi. Beləcə, romantik duyğularla dolu günlər keçdi. Bu adam mənim ürəyimə girmişdi. Onun sözləri ipək kimiydi, söhbətləri biganəliyimin buzunu yavaş-yavaş sındırdı. Başımı itirmişdim. Mənim rahat, fəqət kədərli mənzilim indi nurla dolmuşdu. Artıq kabareyə getmirdim. İndi mənim gözəl, mirvari dənəsi rəngdə olan qonaq otağında aydın, qarabuğdayı bir çöhrə görünürdü. Narahat ruhumun ölçüyəgəlməz sıxıntısına şahid olan mavi rəngli yataq otağım əsl sevgi yuvasına dönmüşdü. Bu mənim ilk məhəbbətim idi.

Günlər həyəcan və şiddətlə bir-birini əvəz edirdi. Nə qədər zaman keçdiyini bilmirəm. Öz şıltaqlıqlarıyla, dernier cri lə tualetləriylə, rus kürüsünün və şampan şərabının mütləq və adi şeylər olduğu qonaqlıqlarıyla Parisi təəccübləndirən ekzotik sarışın gözəl qəflətən yoxa çıxdı.

Bir neçə aydan sonra isə «Palermo», «Florida» və «Qarona»nın daimi köhnə müştəriləri qəzetlərdən öyrəndilər ki, iyirmi yaşlı mavi gözlü sarışın rəqqasə yalnız coşqun çiçəklənmə

dövrünü yaşayan gənclərə xas görünməmiş naz-qəmzəylə, ifa etdiyi gözəl rəqsləriylə Argentina paytaxtının qızıl gəncliyinin aqlını başından alır.

Bu qadın İVONN GİTRİ idi.

(Və s. və i. a.)

«Qardel məktəbi», «Sisplatina» nəşriyyatı, Montevideo.

(–49)

112

Morellinamə

Hekayəni daha az ədəbi etmək üçün düzəldirəm. Təşəbbüs lap əvvəldən ümidverici deyildi, düzəliş zamanı tamamilə dözülməz şeylər pırtlayıb çıxır. Personaj pilləkənə yaxınlaşdı: «Ramon enişə baş...» Üzərindən xətt çəkib yazıram: «Ramon düşməyə başladı...» Düzəltməyi buraxıb yenidən və yenidən özümə sual verirəm ki, «ədəbi» dilə bu qədər nifrət etməmin əsl arqumentləri hansılardır. «Enişə başladı» – elə də pis deyil, əgər həddən artıq sadə deyilsə; amma «düşməyə başladı» – bu da elə həmin şeydir, hələ bir az da qabadır, qurudur (yəni, sadəcə, informasiya verir, vəssalam), eyni zamanda, başqa bir ifadə kimi, sanki, hər halda, faydalını xoş olanla birləşdirir. «Enişə başladı» formasında məni fel və isimdən dekorativ istifadə itələyir ki, biz bundan gündəlik ünsiyyət zamanı demək olar ki, istifadə etmirik; bütövlükdə isə ədəbi dil məni çiyindirir (mən öz əsərlərimdəkini nəzərdə tuturam). Niyə?

Əgər mən bundan sonra da, demək olar ki, son illər yazdığım hər şeyi məzmunsuzlaşdıran bu xətti tutacağamsa, çox tezliklə ən bəsit fikri ifadə etməyə, ən sadə şeyi təsvir etməyə qadir olmayacağam. Əgər mənim arqumentlərim Hofmanstal lordu Çandosunku kimi olsaydı, şikayətlənməyə səbəb də olmazdı, ancaq ritorikaya qarşı bu nifrət çətin ki yalnızca sözlərin quruluşuyla və müvafiq və paralel olaraq mənim öz quruluşumla bağlıydı, belə olduğu halda ən yaxşısı hər cür yazı işlərindən birdəfəlik və həmişəlik imtina etməkdir. Yazılanı oxumaq indi mənimçün darıxdırıcı idi. Ancaq bununla belə bu qəsdli yoxsulluğun arxasında, «enişə başladı»ni əvəz edən bu «düşməyə başladı»nın arxasında məni ruhlandıran nəşə tuturam. Mən

pis yazıram, ancaq bunun arasından nəşə ortaya çıxır. Əvvəlki «üslub» oxucu-torağay üçün güzgü kimi bir şey idi; oxucu onda özünə baxıb təsəlli tapdı, özünü tanıdı, gözləyən, tanıyan və hansısa Salakru, yaxud Anuy kimi personajların replikalarından ləzzət alan publika kimi. Bu cür yazmaq indi mənim çox istədiyim hekayə quraşdırmaqdan (demək olar ki, «sökməkdən») qat-qat asandır, çünki indiki halda oxucuyla dialoq və ya görüş baş vermir, yalnız hansısa uzaq oxucuyla dialoqa ümid var. Görünür, problem mənəvi planda baş verir. Bəlkə də, bu tendensiyanı arterioskleroz, yaş gücləndirir – yəqin ki, bir qədər mizantropik üslubda – ethosu tərifləmək və estetik üslubların – daha çox güzgü, nəinki metafizik çapalamalara yol olduğunu kəşf etmək (mənim bu kəşfim olduqca gecikib) lazımdır.

Mən elə indi də iyirmi yaşındakı kimi mütləq olanın həsrətindəyəm; ləzzətin şirin-şirin qıc olması, yaradıcılıq prosesinin kəskin və acı sevinci, yaxud gözəlliyi seyr etmək artıq mənimçün, sadəcə, mükafat, mütləq və qaneedici gerçəkliyə yaxınlaşma kimi görünür. Mənə bu yaxınlaşmanı hələ də verə biləcək yalnız bircə gözəllik var, o, vasitə deyil, hədəfdir və ona görə elədir ki, onun yaradıcısının şüurunda insanın mahiyyəti ilə rəssamlığın məğzi oxşardır. Əksinə, estetik tərəf mənə yalnız estetik görünür, vəssalam. Bundan aydın izah edə bilmərəm.

(–154)

113

Qlasyer küçəsindən Sommerar küçəsinə piyada:

– Biz nə vaxtadək «R.X.-dən sonra» tarix qoymaqda davam edəcəyik?

– Ədəbi sənədlər iki yüz ildən sonra – daşlaşmış ifrazatdır.

– Klages haqlı idi.

– Morelli və onun dərsi. Bəzən iyrənc, qorxunc, miskin. Sözləri yuyub təmizləməkçün nə qədər başqa söz, «Pive», «Karon», «Karven» ətirlərini boğmaq üçün nə qədər natəmizlik lazımdır – bunlar hamısı «R.X.-dən sonra» üst-üstə qalaqlananlardır. Ola bilər ki, itirilmiş haqqı geri qaytarmaq və sözlərdən onların ilkin mənasında istifadə etməyi yenidən öyrənmək üçün bütün bunların içindən keçmək lazım olsun.

– Onların ilkin mənasında (?). Qorxuram ki, bu boş sözdür.

– Balaca tabutcuq, siqaret qutusu kimi, Haron yalnız üfürdü – və o, gölməçəni, elə bil, beşikdə yırğalana-yırğalana üzüb keçdi. Qayıq – yalnız böyükələr üçündür. Xanımlara və uşaqlara –

pulsuzdur, yüngülvari itələyirsən – və o biri sahildəsən. Meksikansayağı ölüm, kəllə qənd: «Toten-kinder Lieder»...

– Və Morelli Haronu görəcək. İki mif üz-üzə. Qara sulara öncədən bilinməyən səyahət!

– Səkidə xanalar: qırmızı xana, yaşıl xana. GÖYÜZÜ. Səki oradadır, Bursakoda, daş da bəyənilərək seçilib, çəkmənin burnuyla dəqiq vurmaq lazımdır, yavaş, yavaş, Göyüzü çox yaxında olsa da, bütün ömür qabaqdadır.

– Ucsuz-bucaqsız şahmat taxtasını təsəvvür etmək asandır. Ancaq soyuq çəkmənin qopmuş pəncəsindən girir, mehmanxana pəncərəsində klouna bənzəyən sifət şüşə arxasında ağız-burnunu əyir. Göyərçinin kölgəsi itin nəcisinə toxundu: Paris.

– Pola – Parisin qütbü. Pola? Onun yanına getmək, faire l'amour. Carezza1. Tamamilə tənbel sifətlər. Ancaq «sifət» sözü həm də «maska» deməkdir, Morelli bu barədə haradasa yazıb.

(–30)

114

4 may 195... il (AP Agentliyi). Vəkillərin bütün söylərinə və bu ayın 2-də keçirilmiş sonuncu apellyasiyaya baxmayaraq, Lui Vinsent bu səhər Kaliforniya ştatının San-Kintinq həbsxanasının qaz kamerasında edam olunmuşdur.

...əlləri və topuqları stula bağlanıb. Həbsxana gözətçisi dörd köməkçisinə kameradan çıxmağı əmr edir və Vinsentin çiyinlərinə şappıldadaraq onların arxasınca çıxır. Məhkum kamerada tək qalır, əlli üç şahid isə kiçik pəncərələrdən onu müşahidə edirlər.

...başını dala əyib dərindən nəfəs alır.

...iki dəqiqədən sonra onun sifətini tər basdı, barmaqları tərpənməyə başladı, sanki, qayıqlardan qurtulmaq istəyirdi...

...altı dəqiqə, qıcolmalar təkrarlanır. Vinsentin başı kökünə düşür, sonra isə arxaya əyilir. Ağzından köpük axmağa başlayır.

...səkkiz dəqiqə, sonuncu qıcolmalar və başı köksünə düşür.

...Saat on on ikidə doktor Reynolds məhkumun öldüyünü elan etdi. Aralarında üç jurnalistin olduğu şahidlər...

(–117)

115

Morellidən

Çoxusu bir-birinə zidd olan ayrı-ayrı qeydlərə əsaslanan Klub bu nəticəyə gəldi ki, Morelli təhkiyənin müasir üslubunda uğursuz olaraq mücərrəd sənət adlandırılan şeyə doğru yaxınlaşma görürdü. «Musiqi melodiyaadan, rəsm əsəri süjetdən, roman təsvirdən məhrum olur». Dialektik kollajlar ustası Vonq yekun vurur: «Bizi maraqlandıran roman öz personajlarını situasiyaya yerləşdirən deyil, personajlara situasiya təklif edən romandır. Bunun sayəsində sonuncular, sadəcə, personaj olmayaraq, personaya, şəxsiyyətə çevrilirlər. Ekstrapolyasiyaya bənzər bir şeyin vasitəsilə ya onlar bizim yanımıza gəlir, ya biz onlara gedirik. Kafkada K. – onun oxucusudur, ya da əksinə». Buna Morellinin epizodun ideyasını şərh etdiyi yetərincə dumanlı bir qeydi də əlavə etmək lazımdır, bu epizodda o, personajları adsız qoymağa hazırlaşdı ki, güman olunan mücərrədlik hər bir ayrı halda mütləq hipotetik təyinatla əvəzlənsin.

(–14)

116

Morellidə bir yerdə – Corc Batayın «L'Abbe C»¹-dən epiqrafı var: «Il souffrait d'avoir introduit des figures decharnees, qui se deplacèrent dans un monde dement, qui jamais ne pourraient convaincre»².

Daha sonra karandaşla, demək olar ki, oxunmur: «Hə, bəzən əzab çəkirsən, ancaq bu yeganə şərəfli çıxış yoludur. Hər şeyin çeynəndiyi yetərincə gedonist romanlar var, psixoloji romanlar var. Maksimuma can atmaq lazımdır, Rembonun istədiyi kimi voyant³ olmaq lazımdır. Gedonist romançı voyeur⁴ kimi başqa bir şeydir. Digər tərəfdən, yetər sırf təsviri texnika, yetər «əxlaq» romanları, yetər əsl obrazlardan məhrum vicdanlı kinossenarilər».

Bunu başqa bir yerlə bağlamaq maraqlı olardı: «Mətbəxsiz, makiyajsız, oxucuya aradır göz eləmədən necə danışasan? Yalnız təhkiyənin sənət olduğu fikrindən imtina etməklə. Onu sifətə maska üçün qoyulan gipsi hiss etdiyimiz kimi hiss etməklə. Ancaq sifət gərək özümüzünkü olsun».

Bəlkə, bu ayrıca qeyd baxaq: «Lionello Venturi, Mane və onun «Olimpiyası» haqqında danışarkən qeyd edir ki, Mane plastik obraz üzərində fikrini toplamaq naminə təbiəti, gözəlliyi, hərəkəti və mənəvi arzuları kənarda saxlayır. Beləliklə, o özü də bilmədən müasir incəsənəti orta əsrlərə aparır. Orta əsrlərdə incəsənət obrazlar silsiləsi kimi başa düşülürdü, İntibah dövründə və müasir mərhələdə onun yerini gerçəkliyin təsviri tutdu. Venturi özü (ya da bu Culio Karlo Arqan?) əlavə edir: «Tarixi lağaqoyana lazım idi ki, real gerçəkliyin təsvirinin obyektiv və buna görə də fotoqrafik və mexaniki olmağa başladığı həmin məqamda real çəkməyə hazırlaşan parlaq bir parislini incəsənətdə obrazlar yaratma funksiyasını qaytarmağa təhrik etsin...»

Morelli əlavə edir: «Dolaşıqlıq olmasın deyə, «obraz» sözünün yerinə «fiqur» sözünü işlətməyə alışmaq lazımdır. Lakin söhbət orta əsrlərə, yaxud bunabənzər bir şeyə qayıtmaqdan getmir. Tarixi-mütləq zamanın mümkünlüyünü güman etmək yanlışdır: zamanlar paralel olsalar da, müxtəlif olurlar. Bu mənada orta əsrlər deyilən dövrün vaxtlarından biri yeni tarix deyilən mərhələnin vaxtlarından biri ilə üst-üstə düşə bilər. Və bu zamanda yaşayan rəssamlar və yazıçılar bunu dərk edərək mövcud şəraitə arxalanmaq və öz müasirlərinin düşüncəsi baxımından müasir olmaq istəməyə bilərlər, ancaq bu o demək deyil ki, guya, onlar anaxronik olmaq istəyirlər; onlar, sadəcə olaraq, sanki, öz dövrlərinin ən uc nöqtəsindədirlər və buradan, artıq hər şeyin «fiqur» xüsusiyyəti qazandığı, hər şeyin, sadəcə, təsvir üçün mövzu deyil, nişan dəyərinə malik olduğu başqa bir zamandan onlar əsərlər yaratmağa çalışırlar, bu əsərlər yabançı, hətta onların yaşadığı Tarix və zamanda antoqonist görünə bilərlər, ancaq buna baxmayaraq, bu tarix və zaman onları özündə yerləşdirir, onları izah edir və nəticə etibarilə onları gözləyən və insanın ümid etdiyi transsədentliyə yönləndirir».

(-3)

117

Mən elmə, fəlsəfəyə, insanlığa, təcrübəyə, zamanın ən humanist və yüksək ideyalarına zidd olaraq iki uşağı ölümə məhkum etməyə məcbur etməkdən ötrü təzyiq edilən, hətta hədələnen məhkəmə görmüşəm.

Keçmişin yadigarları içərisindən xəcalətdən və qabalıqdan qızarmağa vadar edən presedentlər qazıb çıxaran dostum mister Marşall, Blekstounun bu cümləsini hansı səbəbdən oxumayıb:

«On dörd yaşı tamam olmamış, culpa prima fasie esl dərk etməyə qadir olmayan uşaq məhkəmənin və tribunalın qərarı ilə günahını dərk edən, nəyin yaxşı, nəyin pis olduğunu ayırd edən sayılaraq mühakimə edilə və ölüm cəzasına məhkum oluna bilərmi?»

Beləliklə, on üç yaşlı qızcağaz öz müəlliməsini öldürdüyünə görə yandırıldı.

On və on bir yaşlarında iki oğlan uşağı öz yoldaşlarını öldürdüklərinə görə ölüm cəzasına məhkum edildilər və on yaşlı uşaq asıldı.

Niyə?

Ona görə ki, o yaxşı ilə pis arasındakı fərqi bilirdi. O bunları bazar günü məktəbində mənimsəmişdi.

Klarens Derrou, «Leopoldun və Leybanın müdafiəsi», 1924.

(–15)

118

Qətlə yetirilmiş kəs öz qatilini onun gözüne görünməməli olduğuna necə inandıracaq?

Malkolm Lauri, «Under the Volcano»².

(–50)

119

AVSTRALIYA TUTUQUŞUSU QANAD ÇALMAQ İMKANINDAN MƏHRUM EDİLMİŞDİ!

İnspektor R. S. P. C. A., evə girib gördü ki, quş diametri 8 düymlük bir qəfəsə salınıb! Quşun sahibi 2 funt cərimə ödəməli oldu. Məzlum canlıları qorumaq üçün bizə mənəvi yardımdan daha çox şey lazımdır. R. S. P. C. A. iqtisadi yardıma dəvət edir. Katibliyə müraciət edin və i.a.

«Obzerver», London.

(–51)

120

siyesta zamanı hamı yatmışdı və anamı oyatmadan yataqdan qalxıb xəlvətcə qapıya tərəf gedərək sakitcə bayıra çıxmaq və torpağın ətrini acgözlüklə ciyərlərimə çəkərək otlaqların başladığı yerə əkilməkdən asan heç nə yox idi; söyüd ağacları ipək qurdlarının sürfələriylə doluydu. İreneo çox olanını seçdi, qarışqa yuvasının yanında oturub qurdun başını ipək dəlikdən çıxaranadək ehtiyatla, lap axırdan basıb çıxarmağa başladı, bundan sonra pişik kimi boynunun ardından tutub əzməməkçün səliqəylə, güc eləmədən dartıb çıxartdı və budur o, lüm-lüt, havada gülməli şəkildə qıvrılır; İreneo onu qarışqa yuvasının yanına qoydu, özü isə kölgəlikdə qarnı üstə uzanaraq gözlədi; bu zaman qara qarışqalar canı-dildən çalışaraq yem daşıyır, hər tərəfdən diri və ölü həşəratları yuvalarına doğru dartırdılar, birdən kəşfiyyatçılardan biri qurdu, gülməli şəkildə qıvrılan yumşaq vücudu gördü, sanki, bu cür uğurlu ova inanmayaraq onu antennaları ilə yoxladı, ora-bura qaçdı, antennaları ilə başqa qarışqalara toxundu və bir dəqiqədən sonra artıq qurdu əhatəyə alıb üstünə mindilər, qurd ondan yapışan qısqaclardan qurtulmaq üçün əbəs yerə dartınırdı, – qarışqalar onu yuvalarının daha yaxınına itələyirdilər; qarışqaların qurdu yuvaya soxa bilmədikdə özlərini itirməsi İreneoya xüsusi ləzzət eləmişdi, – oyun da elə bundan ibarət idi, qurdun yuvanın girişindən iri olmasını səfeh qarışqalar anlamaqda aciz idilər, ona görə də qəniməti yuvaya salmaq üçün hər tərəfdən səylə itələyirdilər, qurd isə həyəcanla qıvrılırdı, onun nələr hiss etdiyini düşünmək dəhşət idi, qarışqaların pəncələri və qısqacları onun bədənində, gözlərində, dərisinə batırdı, o var qüvvəsiylə müdafiə olunmağa çalışsa da, vəziyyət getdikcə daha da pisləşirdi, çünki yeni-yeni qarışqalar gəlirdi, bəziləri, sadəcə, quduzlaşmışdılar, qısqaclarını sancır və qurdun başı yuvanın içərisinə az olsa da girmədən əl çəkmirdilər, içəridə olanlar isə yəqin ki, var gücləriylə aşağı dartırdılar. İreneo da qarışqa yuvasının içərisində nə baş verdiyini, qarışqaların qısqaclarını qurdun gözlərinə, ağzına batıraraq onu necə dartışdırdıqlarını, var gücləriylə sürüdüklərini, onu bütövlükdə içəri sürüdüklərini, ən dərinliyə apardıqlarını, öldürdükələrini, didib parçaladıqlarını görməkçün yuvanın içərisində olmaq

(–16)

Morelli qırmızı mürəkkəb və aşkar məmnunluqla Ferlingettinin şerinin sonunu dəftərə köçürdü:

Yet I have slept cith beaty

in my ocn ceird cay

and I have made a hungry scene or tco

cith beauty in my bed

and so spilled out another poem or tco

and so spilled out another poem or tco

upon the Bosch-like corld1.

(–36)

Tibb bacıları Hippokratdan danışa-danışa o yan-bu yana gedirdilər. Azca səy göstərsə, gerçəkliyin kiçik parçası əla şeirə çevrilə bilər. Ancaq tapmaca quraşdırmaq Etyenin nəyinə lazım idi, o artıq öz bloknotunu çıxarmışdı və sevincək uzaqlara qaçan ağ qapıları, divarın döşündəki xərəkləri, şüşəsindən boz-ipəyi pərdə sallanan böyük pəncərəni, skelet ağacı və onun budağındakı burjuv çinədanlı iki göyərçini çəkirdi. Ona başqa bir yuxu danışmaq istəyirdi, qəribədir, çörək haqqında yuxu bütün səhəri ona rahatlıq verməmişdi – birdən! – Raspay və Monparnas bulvarlarının tinində başqa bir yuxu divar kimi burnunun ucuna dikildi, daha doğrusu, belə oldu: bütün səhəri inildəyən çörəklə bağlı yuxu divar kimi onun üzərinə yıxıldı və birdən-birə, geri fırladılan filmdə olduğu kimi divar onun üzərindən qalxıb öz yerində durdu, o isə digər yuxunun xatirələri ilə üz-üzə qaldı.

– İstənilən vaxt, – Etyen kitabçanı gizlədərək dedi. – İstədiyən vaxt, tələsik deyil. Mənim hələ qırx il yaşamaq fikrim var, yəni...

– «Time present and time past, – Oliveyra ibarəylə dedi, – are both perhars present in time future»¹. Öncədən nəzərdə tutulub ki, bu gün hər şey T.-C.-nin şerinə əsaslanacaq. Mən gördüyüm yuxu barədə düşünürdüm, çə, bağışla. İndi gedərik.

– Yaxşı də, yuxu aydındır. Belədir də, içində gəzdirirsən, gəzdirirsən və qəflətən...

– Mən başqa yuxunu deyirdim.

– Misere! – Etyen söydü.

– Telefonda sənə ona görə danışmadım ki, yadıma düşmədi.

– Həm də sənin cəmisi altı dəqiqə vaxtın vardı, – Etyen dedi. – Yaxşı düşünsək, hökumətlər ağıllıdırlar. Biz onları söyürük, ancaq onlar, etiraf etmək lazımdır, nə etdiklərini bilirlər. Altı dəqiqə...

– Əgər yadıma düşsəydi, qonşu budkadan sənə zəng edərdim.

– Yaxşı, – Etyen dedi. – Beləliklə, sən mənə yuxunu danışdın və biz aşağı düşüb Manparnuxada adama bir stəkan çaxır vurduq. Sənin qərribə qocanı yuxuya dəyişirəm. O da, bu da – bu lap ağ olar.

– Sən düz hədəfə vurdun, – Oliveyra maraqla ona baxaraq dedi. – Məsələ burasındadır ki, bir şeyi o birisinə dəyişmək olarmı. Sən elə bu gün mənə dedin: kəpənək, yoxsa Çan Kayşi? Bəlkə, qocanı yuxuya dəyişməklə mənim yuxumu əlimdən almaq istəyirsən.

– Doğrusu, mənimçün fərqi yoxdur.

– Rəssam, – Oliveyra dedi.

– Metafizik, – Etyen dedi. – Ancaq biz buradayıq, baxsana, o tibb bacısı bizə baxır və nə olduğumuzu başa düşmür: yuxu, yoxsa iki fırıldaqçı. Necə olacaq? Əgər o bizi qovmağa qalxsas, bu bizi qovan tibb bacısı, yaxud yuxuda xəstəxana, başqa şeylər və onların arasında qoca və qəzəblənmiş kəpənək görən iki filosofu qovan yuxu olacaq?

– O xeyli sadəydi, – skamyada oturub azca yırğalanaraq gözlərini qıyan Oliveyra dedi. – Sadəcə, uşaqlıqda mənim yaşadığım ev və Sibillanın otağı ikisi bir yerdə, bir yuxudaydı. Yadımda deyil, onu görən kimi təmiz yadımdan çıxdı, bu gün səhər isə çörəklə bağlı yuxunu xatırlayanda...

– Çörək barədə artıq mənə danışmısan.

– Birdən yenə o biri olsa, onda çörəklə bağlı yuxu gedəcək işinin dalınca, çünki bu, müqayisəolunmazdır. Çörəklə bağlı yuxu, yəqin ki, mənə tuşlanıb... Tuşlanıb – sözə bir bax.

- Belə bir şeyi danışmağa utanmırsan, əgər, əlbəttə, mənim düşündüyümü nəzərdə tutursansa.
- Əlbəttə, mən uşağı nəzərdə tuturam. Təsadüfi assosiasiya. Ancaq mən özümü günahkar bilmirəm, çə. Onu mən öldürməmişəm.
- Bu qədər bəsit deyil, – Etyen özünü narahat hiss edərək dedi. – Yaxşı gedək qocanın yanına, səfeh yuxular yetər.
- Ancaq mən, deyəsən, onu danışa bilməyəcəyəm, – Oliveyra sakitləşərək dedi. – Təsəvvür elə ki, sən uçub Marsa düşürsən və səndən külün nə olduğunu soruşurlar. Təxminən belə bir şey.
- Yaxşı, qocanın yanına gedirik, ya yox?
- Mənimçün qətiyyəni fərqi yoxdur. Bir halda ki, gəlmişik... Deyəsən, 10 sayılı çarpayıdır. Görək ona bir şey gətirəydik, boş əllə gəlmək heç yaxşı olmadı. Heç olmasa, rəsmlərindən birini hədiyyə edərdik.
- Mənim rəsmlərim satılır, – Etyen dedi.

(–122)

123

Doğrudan da, yuxunun harada baş verdiyi bilinmədi, gerçəklikdə olsa da, hələ tam ayılmamışdı; ancaq burada tamamilə başqa meyarlar gərəkdir, yuxu görmək və oyanmaq kimi kobud anlayışları tamamilə yaddan çıxarmaq lazımdır, onlar heç nə demirlər, yaxşısı budur belə: sən qəfil özünü uşaqlıqda yaşadığın evin yerləşdiyi zonada hiss edirsən, bütün xırdalığındakı nəzəri cəlb edən və on yaşında sənə görünən rənglərdə qonaq otağı və bağça; sən qırmızının qırmızılığını, rəngbərəng vitrajların aralıqlarının göylüyünü, yarpaqların yaşıllığını, rayihələrin zümrüd rəngini, burnuna, gözlərinə və ağzına dolan qarışıq qoxuları və rəngləri görürsən. Ancaq yuxuda iki pəncərəli qonaq otağı həm də Sibillanın otağıydı, Buenos-Ayres yaxınlığında unudulmuş yer və Sommerar küçəsi heç bir çətinlik olmadan birləşmişdilər, bir-birinin üzərinə qoyulmamış və bir-birinə bağlanmamışdılar, amma əriyib qarışmışdılar. Bütün mürəkkəbliklər asan və sadə yolla kənara çəkilmişdilər və hiss edirdin ki, burada hər şey sənə ürəyincədir və bunlar hamısı – əsasların əsasıdır, necə ki, uşaq olanda sən zərrə qədər də şübhə etmirdin ki, bu qonaq otağı həmişə, bütün həyatın boyu səninki olaraq qalacaq. Beləliklə, Bursako məhəlləsindəki ev və Sommerar küçəsindəki balaca otaq yer idi və yuxuda bu yerdəki ən sakit yeri seçmək lazım idi. Yuxunun mənası da görünür bundaydı – ən sakit yeri seçmək. Orada bir adam da vardı – ona dinməz-söyləməz sakit bir güşə seçməkdə kömək edən bacısı, yuxuda

olduğu kimi, sən bir adamı və ya əşyanı görürsən, ancaq onların burada olduğunu və iştirak etdiyini dəqiq bilmirsən; gözəgörünməz bir qüvvə, mövcud olan və yalnız iştirakıyla özünü hiss etdirən nəşə, zahirî cizgiləri isə görünən hüdudlarından kənarda qala bilər. Beləliklə, bacısıyla o, qonaq otağını yerin ən sakit hissəsi olaraq seçdilər və düz də etdilər, çünki Sibillanın otağında axşam saat ondan sonra pianoda çalmaq, yaxud radio dinləmək olmazdı – yuxarıdakı qoca həmişə tavanı taqqudatmağa başlayır, ya da dördüncü mərtəbədəki qonşular çəpgöz cırdan arvadı onların üstünə göndərirdilər. Bacısıyla bir kəlmə kəsməmiş, elə bil, o heç burada yox idi, onlar bağçaya çıxan qonaq otağını seçdilər və Sibillanın otağından imtina etdilər. Elə bu zaman Oliveyra yuxudan oyandı, bəlkə də, Sibilla ayağını onun qışlarında gəzdirdiyi üçün. Qaranlıqda yalnız bunu hiss etdi ki, elə indicə uşaqlığının qonaq otağında bacısıyla birlikdəydi və dəhşətli dərəcədə ayaqyoluna getməsi gəlirdi. Nəzakətsiz-filansız Sibillanın ayağını kənara itələyərək qalxıb pilləkənə çıxdı, ayaqyolunun zəif işığını əliylə tapıb yandırdı, qapını örtməyə zəhmət çəkmədən bir əliylə divardan tutaraq, yuxulamamağa və sürüşüb döşəməyə yıxılmamağa çalışaraq işəməyə başladı; o hələ də yuxuluydu və barmaqlarının arasından fışqırıb arabir unitazın saxsı kənarlarına toxunaraq dəliyəndə yox olan şırnağı görmədən baxırdı. Bəlkə də, əsl yuxunu elə indicə, Sommerar küçəsindəki evin beşinci mərtəbəsində səhər saat dördə oyanıb su başında durduğunu zənn etdiyi vaxt görürdü, ancaq bilirdi ki, Bursako məhəlləsində bağçaya çıxan qonaq otağı reallıqdır, o bunu bir para adamların aşkar şeyləri bildiyi kimi bilirdi, necə ki, özünün başqa birisi deyil, özün olduğunu bilirsen, ancaq belə düşünürsən və qətiyyətlə təəccüblənmədən və çaşmadan başa düşürdü ki, onun aşkardakı həyatı həmişə qonaq otağının daimiliyi və möhkəmliyi ilə müqayisədə kövrək uydurmadan başqa bir şey deyil, halbuki, geri dönüb yatağına qayıdanda heç bir qonaq otağı-filan olmayacaq, yalnız Sommerar küçəsindəki otaq olacaq; o bilirdi ki, əsl yer Bursakodakı iki pəncərədən içəri dolan yasəmən qoxulu, qədim Blütner royali və qırmızı xalı olan, stulları ağ örtüklə üzlənmiş qonaq otağıdır və bacısı da nəyləse örtünüb. O, özünə güc gəlib yuxudan ayılmaq, onu aldadan yeri özündən uzaqlaşdırmaq istədi və yalanın, yuxunun, gerçəkliyin harada olduğunu hiss etmək üçün yetərincə ayıldı, ancaq son damcıları çırpıb, işığı söndürüb, gözlərini ovxalaya-ovxalaya pilləkəndən geri, yatağa qayıtdığı müddətdə yolda qarşısına çıxan hər şey mənfi işarəli və durdurulmuşdu; mənfi pilləkən, mənfi işıq, mənfi yataq, mənfi Sibilla. Ağır nəfəs alaraq «Sibilla» pıçıldadı, «Paris» pıçıldadı, bəlkə də, «bu gün» pıçıldadı. Ancaq bütün bunlar, sanki, çox-çox uzaqlardan səsləndi, boş-boşuna səsləndi, elə bil, bunlar heç yaşanmamışdı. Və o yenidən yuxuya gedib elə bir duyğuyla yatdı ki, o duyğuyla yağışlı və küləkli havada doyunca gəzərək doğma evi axtarırlar.

(–145)

Morelliyə görə, hər cür məşhurluqdan uzaq olmağa çalışmaq lazımdır. Bu cəhdində onun nəyə nail olduğunu romanlarındakı dünyanın son dərəcə yoxsullaşmasına əsasən dəyərləndirmək olar – bu yalnız onun personajlarının, demək olar ki, meymun kimi primitivliyində deyil, həm də onların fəaliyyətində, fəaliyyətsizliyində özünü göstərir. Axırda, ümumiyyətlə, onların başına heç bir iş gəlmir, onlar durmadan öz vecsizliklərini müzakirə edir və lağa qoyur, özlərini elə göstərirlər ki, guya, özlərinin kəşf etdikləri gülünc bütlərə pərəstiş edir, bununla dəhşətli dərəcədə lovğalanırlar. Morelli, yəqin ki, bunu çox vacib hesab edirdi, çünki onda mehvər, bəzənsə astana adlandırdığı çılpalığı axtarıb tapmaq, onları olduqca sıx-sıx immanent və transsendent etikanın gedilmiş yolundan çıxarmaq üçün qəti və güclü vasitə tapmağın zəruriliyi fikrinə rast gəlirik. Hara apararıq nəyin astanası? O belə bir nəticəyə gəldi ki, hər şeyi əlcək kimi çevirmək və miflərin, dinlərin, sistem və məhdudiyyətlərin vasitəçiliyi olmadan çılpaq gerçəkliklə kobud əlaqəyə girmək lazımdır. Maraqlıdır ki, Morelli fizika və biologiya sahəsində ən sonuncu işçi fərziyyələrə ruh yüksəkliyi ilə yanaşırdı, görünür, əski dualizmin materiya ilə ruhun enerji anlayışına bağlanmasına dair qəbul olunmuş təsəvvürlər qarşısında çat verdiyinə əmin idi. Nəticədə onun alim meymunları bir tərəfdən sıxışdırılmış və şüurun zənn etdiyi instrumentari ilə satılmış gerçəklik xülyalarını, digər tərəfdən isə, həm də öz mifik-poetik güclərini, «qəlblərini» yox edərək elə hey özlərinə doğru geri çəkilməyə başladılar ki, nəhayət, bütün insanlıqlarını son qığılcımınadək itirərək ab ovo¹ ilə özünəməxsus görüşə gəlsinlər. Görünür, o bunabənzər xarici və daxili yoxolmadan başlanan yol təklif edir, ancaq düsturunu göstərmirdi. Lakin onun, demək olar ki, sözü, insanları, əşyaları və yəqin ki, potensial oxucuları qalmamışdı. Klub dilxor və əsəbi halda içini çəkdi, – həmişə belə olurdu, yaxud, bütün hallarda, demək olar ki, həmişə.

(–128)

125

İnsanlar arasında necə it olarsa: iki qədəh kanyadan sonra qatı və süst düşüncələr, getdikcə artan şübhələr altında, alfanın doğurduğu omeqa kimi, şəhər kənarındakı gəzintilər, aralıq mərhələyə, hər cür epsilonlara və lambdalara diqqət yetirməksə döşəməyə mıxlanmış bir ayaq üzərində fırlanmaq kimi bir şeydir. Ox yaydan çıxıb hədəfə doğru şütüyür: onunçün yarı yol yoxdur, X ərsə XXX arasında XX əsr yoxdur. Gərək insan öz insan cinsindən aralanmaq qabiliyyəti əxz edib ya iti, ya da qərribə bir balığı öz-özünə gedən yolda özü üçün qaynaq, başlanğıc nöqtəsi seçəydi. Filologiya doktoru üçün heç bir hərəkət yoxdur, məşhur allerqoloq üçün də heç bir yol açılmaz. Onlar özünəməxsus bir lövhəyə möhkəmcə bağlanıblar və nə olmalıdırlarsa, o da

olacaqlar, bu olmazlarsa, ümumiyyətlə, heç bir şey olmayacaqlar. Olduqca şərəfli, heç bir söz ola bilməz, ancaq hər zaman epsilon, lambda, yaxud pi; lakin heç vaxt nə alfa, nə də meqa. Haqqında söhbət gedən insan bu cür yalançı reallaşdırmanı, Qərbin bu böyük və çürük maskasını qəbul etmir. Avaralana-avaralana San-Martin küçəsindəki körpüyə gəlib çatan, indisə tində dayanıb siqaret çəkə-çəkə corabını düzəldən qadına baxan tipin reallaşdırma haqqında təsəvvürləri tamamilə mənasızdır və ona Tirso de Molinanın əsərlərində cerunda həsr olunmuş dissertasiyadansa, dənin və it hürüşünün məhz bu mənasızlıqda omeqaya daha yaxın olduğunu deyəndə qətiyyənlər təəssüflənir. Nə səfeh metaforalardır. Ancaq o dediyindən dönmür, bunu qeyd etmək lazımdır. O, nə axtarır? Özünü axtarır? Əgər artıq tapmasaydı, o, özünü axtarmazdı. Başqa sözlə, o bəzən özünü tapırdı (deməli, bu qətiyyənlər mənasız məşğuliyyət deyildi, ergo ruhdan düşmək olmaz. Bir balaca ixtiyar verən kimi Ağıl dərhal sənə hazır ştamp soxuşdurur, heç yana aparmayan silsilədə ilk sillogizmi təşkil edir, hara aparacaqdı ki, diploma, yoxsa uşaqların ən cazibədar anaların nəzarəti altında xalça üzərində oynadığı Kaliforniya üslubunda kotecə). Gəlin sakitcə araşdıraq. Axı bu tip nə axtarır? Özünü axtarır? Şəxsiyyət kimi axtarır? Əgər şəxsiyyət kimi axtarırsa, onda necə deyərlər, hansı zaman xaricində olan, yaxud tarixi məxluqu? Əgər ikincidirsə, hesab elə ki, boşuna vaxt itirir. Əgər, əksinə, özünü mümkün olanın o tərəfində, haradasa itin yanında axtarırsa, bu o qədər də pis deyil. Ancaq gəlin sakitcə ayırd edək (onun belə danışmaqdan ötrü ürəyi gedir, atayla oğul kimi, axırda uşaqlara qocanı necə lazımdırsa təpikləmək kefi yaşatmaqdan ötrü), haydı, gəl yavaşca-sakitcə ayırd edək görək, bu nə axtarışdır. Bax belə, heç bir axtarış-zad deyil. Çox qəliz olmadı ki? Heç bir axtarış-filan yoxdur, çünki artıq hər şey tapılıb. Bir problem var: tapılan yapışdır. Ət var, kartof var, soğan-kəvər də var, amma qazan yoxdur. Ya da artıq biz digərləriylə bir yerdə deyilik və artıq vətəndaş da deyilik (nədənsə, mənə hər yerdən dartıb çıxarırlar, döyürlər, qoy Lütəsiya təsdiqləsin), lakin biz adı olmayan bir şeyin (gəlin onu razılaşma, barışıq adlandırmaq) yanına gəlmək üçün itdən uzaqlaşma bilmədik.

Mərkəzi hər yerdə olan, çevrəsi isə heç yerdə olmayan dairədə ayağının birini götürüb o birini qoymaq dəhşətdir – əgər sxolastikanın dilinə müraciət etsək. Nə axtarılır axı? Nə axtarıyıq? Bu sualı divara çəkilmiş vuran kimi beş min dəfə döyəcəyəm. Nə axtarıyıq? Bu nə barışıqdır ki, onsuz həyat – həyat deyil, nifrət oyandıran məzhəkədir? Bu müqəddəs olanın barışıq deyil, ona görə ki, itə qədər enmək, hər şeyi yenidən, itdən və ya balıqdan, yaxud palçıqdan, ayıbdan, miskinlikdən, zəiflikdən, yaxud da istənilən cüzi xırdağıdan başlamaq çabasında hər zaman müqəddəsliyə həsrət var, lakin müqəddəsliyin dini olması istənmir (bütün cəfəngiyyət də buradan başlanır), fərqliliklərin olmadığı və qüdsiyyətsiz bir durumda olmaq isləyirsən (ona görə ki, müqəddəs – həmişə müqəddəsdir və kim ki müqəddəs deyil, həmin bədbəxt başını aşağı salıb burulmuş corabını düzəldən qıza baxanlar kimi utanaraq həyəcan keçirir), başqa sözlə, bu barışıq müqəddəslikdən fərqli bir durum olmalıdır, başdan-ayağadək və büsbütün müstəsna bir vəziyyət olmalıdır. İmmanent olan quruluşunu qızıl naminə, sellofanı şüşə naminə, azı çox naminə qurban vermək lazım deyil. Mənəvi əməliyyatlar və onların nəticəsi üçün belə bir əl-kimya, belə bir qeyri-Evklid həndəsəsi, belə bir up to date¹ qeyri-müəyyənlik. Məsələn qətiyyənlər yüksəlməkdə deyil, tarixin təkzib etdiyi bu köhnə uydurma bütələ, qart yerləyənlə artıq heç bir uzunqulağı aldatmaq mümkün deyil. İş heç də kamilləşməkdə, böyüməkdə, günahları yumaqda, seçməkdə,

hər şeyi əlində tutmaqda, alfadən omeqaya getməkdə deyil. Artıq hər şey var. Hər necə olsa da, var. Güllə artıq silahdadır, təkcə tətii çəkmək qalır, ancaq barmağımız bunu etməkdənsə avtobusa saxla işarəsi verir, ya da bunabənzər bir şey.

Nə çox danışır bu dudkeş kimi tüstüləyə-tüstüləyə şəhər kənarlarında gəzmək həvəskarı. Artıq qız corablarını qaydaya salıb. Görürsən? Barışıq formaları bax bunlardır. Il supplizio...² Yəqin ki, bu çox sadədir: ilgəyi bir az çəkib barmaqlarını yaşılayırsan və qaçan ilməni onunla sürtürsən. Yəqin ki, burnundan tutub qulağına doğru çəkmək, adət etdiyin rahat şəraiti pozmaq kimi kiçik bir hərəkət yetərliyi. Yox, bu da yaramaz. Ən asan yol bizdən kənarda olan hər şeyi tərəzinin üzərinə atmaqdır, bəlkə də, sən dəqiq bilirsən: və bizdən xaricdə olanlar da, içimizdə olanlar da bir evi saxlayan tirlərdir. Lakin hər şey iyrəncdir, tarix sənə bu barədə deyir; bu da sən: bunları yaşamaq əvəzinə düşünürsən ki, demək, hər şey iyrəncdir, demək, biz kainatın disharmoniyasına qarışmışıq və bütün etirazlarımız və ixtilaflarımız ictimai qurumlarla, tarixlə, ion üslubuyla maskalanır, sağlam İntibah sevinciylə və romantizmin səthi kədəriylə; beləcə yaşayırıq, peşman olsaq da.

(– 44)

126

– Niyə mənə öz iblisənə badələrinlə birinci həyatımın rahatlığından dartıb qopardın?.. Günəş də, ay da mənəimçün, sadəcə, işıq saçırdılar; dan yeri ağaranda sakit və dinc yuxudan oyanıb səhifələri çevirərək dua edərdim. Heç bir pislik görməzdim, çünki gözlərim yox idi, heç bir yamanlıq eşitməzdim, çünki qulaqlarım yox idi; ancaq mən qisas alacağam!

«Misirli İzabella»dan Mandraqoranın nitqi

Axim fon Arnim

(– 21)

127

İnsan cinsindən olan bu canavarlar Kukanı məsxərəyə qoyub gülürdülər ki, aptekdən tez çıxıb getsin və onları rahat buraxsın. Eyni zamanda qat-qat ciddi şəkildə Seferino Pirisin sistemini və Morellinin ideyalarını müzakirə edirdilər. Argentinada Morelli az tanındığından Oliveyra onun kitablarını oxumağa verir və müxtəlif vaxtlarda tanış olduğu ayrı-ayrı yazıları haqqında danışdı. Onlar bundan sonra da, yəqin ki, sanitar işləyəcək və mate və ya bir qədər kəndli içmək zamanı gələndə mütləq peyda olan Remorinonun, Roberto Arltın böyük bilicisi olduğunu bilirdilər; bu kəşf onları həyəcanlandırmışdı, odur ki, bütün həftəni Arlt və xalılara üsütlük verilən bir ölkədə onun ponçosuna kimsənin toxunmamasından danışdılar. Ancaq bəzən bir-birinə xüsusi nəzərlərə baxaraq hər şeydən çox və ən ciddi şəkildə Seferinodan danışdılar: hər üçü gözlərini qaldırır və anlayırdılar ki, üçü də eyni şeyi ediblər: məhz bir-birinə xüsusi və anlaşılmaz nəzərlərlə baxıblar, adamlar, adətən, truko oynayan zaman bir-birinə belə baxırlar, ya da ümitsizcəsinə aşıq olan kişi müxtəlif xanımların, hətta ölkədə vəziyyətin niyə belə iyrənc olduğunun səbəbini izah edən istefada olan polkovnikin olduğu məclisdə peçenye ilə çay paylayaraq əvəzinə stulda oturub hamıya belə baxır: həm polkovnikə, həm sevdiyi qadına, həm qadının xala-bibilərinə mehribanlıqla baxır, çünki bu həqiqətdir, biabırçılıqdır, həm də axı polkovnik özü də dedi ki, ölkə kommunistlərini ovlayan quldur dəstəsinin əlinə keçib, ancaq bu zaman sinidəki soldan üçüncü kremli pirojnadan və xalaların tikdiyi süfrənin üzərindəki çay qaşığından yumşaq bir baxış yuxarı qalxaraq havadaca tünd yaşılı plastmas qənddandan pərvazlanan başqa bir baxışla toqquşur və yenidən – heç bir şey, zamanın xaricində baş verən şey şirin sirsə çevrilir və əgər zərərçəkmiş kişilər, iyrənc «mavi» deyil, cavan oğlan, əsl kişi olsaydılar («Rikardo, xahiş edirəm, bəsdır!» – «Yaxşı, Karmen, ölkədə nə baş verdiyini düşünən kimi, dəli oluram, də-li-o-lu-ram»), mutatis mutandis¹, bu, aralıq gizli və qısamüddətli bir-birinə baxan yırtıcıların baxışlarına oxşayırdı və uzun-uzadı bir-birinin gözlərinə baxanda hər şey sirsə dolu, ancaq apaydın olur, boş yerə vəhşi deyillər ki, Kuka ərinə belə deyirdi, ancaq bu üç nəfər özlərini saxlaya bilməyib şaqqanaq çəkirdilər, belə baxdıqlarına görə xəcalət çəkirdilər, baxmayaraq ki, truko oynayır və yasaq ehtiraslardan əzab çəkmirdilər. Bəlkə də.

(–56)

128

Nous sommes quelques-uns a cette époque a avoir voulu attenter aux choses, créer en nous des espaces a la vie, des espaces qui n'étaient pas et ne semblaient pas devoir trouver place dans l'espace.

Aryaud, "Le Pese-nerfs"1

(– 24)

129

Ancaq Treveler yatmamışdı, iki dəfə gördüyü kabus onu əldən saldığından axırı yataqda oturub işığı yandırdı. Talita – bu gecəquşu, yuxusuz gecə kəpənəyi yox idi. Treveler bir stəkan kanya içib pijama gödəkçəsini geydi. Həsir kreslo yataqdan sərin gəldi, belə gecədə Seferino Pirisi oxumağın əsl məqamıydı.

«Dans cet annonce ou carte, – Seferino təxminən deyirdi, – ye reponds devant ou sur votre demande de suggerer idees pour UNESCO et ecrit en el journal "El Diario" de Montevideo»2.

Fransız üslubunda Seferino! Ancaq qorxulu bir şey yoxdur, Trevelerin sahib olduğu və dəyərləndirdiyi «Yer üzündə Dünya işığı» əsəri gözəl ispan dilində yazılmışdı, məsələn, elə girişini götürək:

Bu nəşrdə mən «Yer üzündə Dünya işığı» başlıqlı əsərimdən parçaları təqdim edirəm. Əsər bütövlükdə təqdim olunmuşdur, daha doğrusu, beynəlxalq müsabiqəyə təqdim olunur... ona görə də mən əsəri sizə tam şəkildə təqdim edə bilmirəm, çünki Jurnal buna imkan vermir ki, bəlli zaman ərzində başqalarına göstərdiyim bütöv şəkildə Jurnalda çap olunsun...

O səbəbdən də mən bu məqalədə təqdim olunan bütöv bir əsərin hələlik ayrı-ayrı parçalarını nəşr etdirməklə kifayətlənirəm, çünki indi hamısını çap edə bilmirlər.

Məsələn, Xulian Mariasin oxşar mətnindən xeyli aydın yazılıb. İki qədəh kanyanın köməyli əlaqə qurulur və irəli. Yataqdan qalxması və Talitanın haradasa ruhi romantizmə qapılaraq veyllənməsi hətta Trevelerin xoşuna gəlməyə başladı. O, Seferinin mətnini onuncu dəfə yavaş-yavaş didişdirməyə başladı:

Bu kitabda bizim «Yer üzündə sülh naminə böyük düstur» adlandıra biləcəyimiz bir şey təklif olunur. Millətlər Cəmiyyəti, yaxud BM həmin böyük düstura daxildir. Bu cəmiyyət bütün dəyərləri (ən dəyərliləri və s.) və insan irqələrini qoruyacaqdır; və beynəlxalq miqyasda mübahisəsiz örnək, hamı üçün nümunəvi sayılan 45 Milli Korporasiyadan, yaxud sadəcə, nazirliklərdən və 4 Dövlət hakimiyyətindən ibarət bir ölkə ona daxil olacaqdır.

Sən bir buna bax: sadəcə, nazirlik. Ay səni, Seferino, həvəskar-filosof, Uruqvay cənnəti ideyasının herbarisi , nefelibatım mənim...

Digər tərəfdən bu böyük düstur, hansı ki, yabançı deyil, müvafiq olaraq gələcəkdən xəbər verir; əsas prinsiplərin təbəti, hansı ki, düstürdə belə göstərilib, öz adından çıxış edir və heç bir dəyişikliyə yol vermir; və s. və i.a.

Görünür, filosof, adəti üzrə, qəzavü-qədərə və intuisiyaya ümid bağlayırmış, homo occidentalisin¹ qanında olan klassifikasiya maniyası isə Seferinoya rahatlıq vermirmiş, odur ki, o mate içə-içə bütün sivilizasiyanı üç mərhələyə bölmüşdür:

Sivilizasiyanın birinci mərhələsi

Ən qədim zamanlardan 1940-cı ilədək olan dövrü sivilizasiyanın birinci mərhələsi hesab etmək olar. Bu mərhələnin mahiyyəti hər şeyin ən qədim zamanlardan 1940-cı ilədək dünya müharibəsinə aparmasından ibarətdir.

Sivilizasiyanın ikinci mərhələsi

1940-cı ildən – 1953-cü ilədək olan dövrü sivilizasiyanın ikinci mərhələsi saymaq olar. Bu mərhələnin mahiyyəti hər şeyin bütün dünyada sülhə və dünyanın yenidən qurulmasına doğru aparmasından ibarətdir.

(Dünyanın yenidən qurulması: elə etmək ki, hər kəsin sahib olduğu şey onun özündə qalsın; əvvəllər dağıdılmış hər bir şeyi effektiv şəkildə bərpa etmək: binaları, insan hüquqlarını, dünya qiymətlərinin tarazlığını v s. və i.a.)

Sivilizasiyanın üçüncü mərhələsi

Bu gün, yaxud da indiki zamanda sivilizasiyanın üçüncü mərhələsini 1953-cü ildən – gələcək 2000-ci ilədək qəbul etmək olar. Mərhələnin mahiyyəti ondan ibarətdir ki, hər bir şey qəti şəkildə öz effektiv həllini tapacaqdır.

Görünür, Toynbi üçün... Lakin Seferinonun antropoloji ideyalarının qarşısında bütün tənqidlər acızdır.

Beləliklə, insanlar üç mərhələdə:

- A) İkinci mərhələdə yaşayan insanlar birinci mərhələ haqqında o qədər də düşünməmişlər.
- B) Üçüncü mərhələdə yaşayan insanlar, yəni bu günü yaşayan bizlər düşünmürük, yaxud belə də demək olar ki, ikinci mərhələnin necə olması haqqında düşünmürük.
- C) Sonradan, yaxud 2000-ci ildən sonra başlayacaq gələcəkdə yaşayan adamlar da üçüncü mərhələ – bizim günlərimiz haqqında xüsusi olaraq düşünməyəcəklər.

«O qədər də düşünmürlər» ifadəsinə yetərinə dəqiq diqqət yetirilib, beati pauperes spiritu, Sefereno isə öz klassifikasiyasına əsasən Pol Rivedən başladı və bu ona axşamlar don Kresponun həyatında yaman ləzzət elədi, çünki:

Dünyada altıyadək insan irqi saymaq olar: ağ, sarı, qəhvəyi, qara, qırmızı və pampa irqi.

Ağ irq: bu irqdən olan insanların hamısı ağ dərilidir, baltikyanı, şimal, Avropa, Amerika və s. ölkələrin əhalisi kimi.

Sarı irq: bu irqdən olan insanların hamısı sarı dərilidir, çinlilər, yaponlar, monqollar, hinduların çoxu kimi və s.

Qəhvəyi irq: bu irqdən olan insanların hamısı təbiətən qəhvəyi dərilidir, qəhvəyi dərili türklər, qaraçılar və s. kimi.

Qara irq: bu irqdən olan insanların hamısı qara dərilidir, Şərqi Afrika əhalisinin əksəriyyəti kimi və s.

Qırmızı irq: bu irqdən olan insanların hamısı qırmızı dərilidir, hansı ki, həbəşlərin çoxunun dərisi tünd qırmızı rəngdədir, NEQUS, yaxud Həbəşistan kralı kimi. Hinduların böyük əksəriyyəti də tünd qırmızı və ya qəhvəyi rəngdədirlər; misirlilərin də böyük əksəriyyəti tünd qırmızı dərilidir və s.

Pampa irqi: bu irqə malik insanların yaşadığı cəmiyyətdə əhalinin hamısı müxtəlif rəngdə, yaxud pampa rəngindədir, hər üç Amerikanın hindliləri kimi.

– Hə, Horasionun yeri görünür, – Treveler öz-özünə dedi. – Bu hissəni o əla şərh edərdi. Axı bu niyə yaramır ki? Zavallı Sefe klassik çətinliklərdə ilişib qaldı – Yarlıkda. O, əlindən gələni edir, Linney, ya da ensiklopediyalar üçün əyani cədvəllər tərtib edənlər kimi. Onun qəhvəyi irqi isə – etiraf etmək lazımdır ki, sadəcə, dahiyənə kəşfdir.

Addım səsləri eşidildi və Treveler inzibati binanın üzərindəki koridora baxdı. Seferinonun dediyi kimi, birinci qapı, ikinci qapı və üçüncü qapı. Yəqin, Talita öz yerinə, aptekə gedib, inanılmazdır, o, öz elminə, aptek tərəzisinə və hərərət salan həblərə necə də sevincək qayıtdı.

Seferino xırdalıqlara varmayaraq öz Millətlər Cəmiyyətinin izahına keçdi.

Cəmiyyət dünyanın istənilən hissəsində yaradıla bilər, ancaq bunun üçün ən yaxşı yer Avropadır. Cəmiyyət daimi, yəni bütün iş günlərində fəaliyyət göstərməlidir. Cəmiyyətin böyük iqamətgahı, yaxud ən azı 7 zaldan, ya da böyük otaqlardan ibarət sarayı olmalıdır. Və i.a.

Beləliklə, belə bir cəmiyyətin sarayının bu cür yeddi zalı nəyə xidmət etməlidir: birinci zal ağ irq nümayəndələri və dərisi onların rəngdə olan Prezident üçündür; ikinci zal sarı irq nümayəndələri və dərisi onların rəngdə olan Prezident üçündür; üçüncü...

Beləcə – bütün irqlər bir-birinin ardınca, ola bilər ki, əlbəttə, sadalanaraq tullana bilərlər, ancaq dörd qədəh kanyadan sonra indi artıq bunun fərqi vardı («Ankap» yox, təəssüf ki, «Mariposa», çünki bu patriotik söz ifrazatı belə bir şeyə tamamilə layiqdir); bunun əməlli-başlı fərqi vardı, çünki Seferinonun təfəkkürü kristalloqrafik idi və bütün hüdudların və kəsişmə nöqtələrinin mütləq olmasını tələb edir, simmetriya və horror vacui qanunlarına tabe idi, ona görə də:

...üçüncü zal qəhvəyi irq nümayəndələri və dərisi onların rəngdə olan Prezident üçündür; dördüncü zal qara irq nümayəndələri və dərisi onların rəngdə olan Prezident üçündür; beşinci zal qırmızı irq nümayəndələri və dərisi onların rəngdə olan Prezident üçündür; altıncı zal pampa irqi nümayəndələri və dərisi onların rəngdə olan Prezident üçündür; yalnız biri – həmin yeddinci zal həmin bu Millətlər Cəmiyyətinin «Qərargahı» üçündür.

Sistemin ciddi kristallikliyi dağdan bu «həmin» Treveleri həmişə heyran edirdi, necə deyirlər, sapfir «bağındakı» sapfirdə – əlvan daşın içindəki müəmmalı nöqtədə olan gizli qüsurlar kimi, bəlkə də, bu bütün sistemin bir-birinə qarışmasını müəyyənləşdirir, elə buna görə də sapfirdə mavi rəngli şəffaf xaç bərq vurur, daşın cövhərində donub qalmış enerji kimi. (Bəs niyə ona «bağ» deyilir, bəlkə, şərq nağıllarındakı daş bağlarla assosiyaya görə?)

Mənasız mühakimələrə qətiyyən meyilli olmayan Seferino, sadəcə olaraq, bu məsələnin əhəmiyyətini izah etdi.

Sözügedən yeddinci zal haqqında əlavə təfsilatlar: Millətlər Cəmiyyəti sarayının həmin yeddinci zalında həmin Cəmiyyətin baş katibi və həmin Cəmiyyətin Baş Prezidenti əyləşməlidir ki, həmin baş katib eyni zamanda həmin Baş Prezidentin katibi olmalıdır...

Digər əlavə təfsilatlar: birinci zalda müvafiq prezident əyləşməlidir, hansı ki, həmin birinci zalda daimi sədrlik etməlidir; əgər ikinci zaldan danışsaq, onda idem1; əgər üçüncü zaldan danışsaq, onda idem; əgər dördüncü zaldan danışsaq, onda idem; əgər beşinci zaldan danışsaq, onda idem; əgər altıncı zaldan danışsaq, onda idem;

Həmin bu «idem» Treveleri təsirləndirirdi, yəqin ki, o, Seferinoya elə-belə başa gəlməmişdi. Burada o, qeyri-adi dərəcədə oxucu səviyyəsinə enirdi. Lakin iş problemin düz mərkəzinə gedib çıxmışdı və indi tam Seferinonun adlandırdığı kimi sadalanırdı: «Millətlər Cəmiyyəti modelinin incə vəzifələri»:

1) Dünyada dövr edən qiymətlərin, yaxud pulun dəyərinin nəzərdən keçirilməsi (müəyyənləşdirilməsi deməmək üçün); 2) Fəhlələrə işəməz ödəmə, qulluqçulara maaş təyin olunması və s. 3) Beynəlxalq həyatın rifahı naminə bütün dəyərləri müəyyənləşdirmək (bütün satılan malların dəqiq qiymətini müəyyənləşdirmək və nəyin necəyə olduğunu, kimə nədən nə qədər düşdüyünü göstərmək: ölkə nə qədər hərbi silaha malik olmalıdır; beynəlxalq razılaşmaya əsasən, hər qadın neçə uşaq doğmalıdır və s.) 4) Təqəüdə çıxan hər bir adamın nə qədər

müavainət almalı olduğunu müəyyənləşdirmək və s. 5) Dünyada hər bir qadın neçə uşaq doğmalıdır; 6) Hər şeyin beynəlxalq miqyasda bölüşdürülməsi nə qədər ədalətlidir və i.a.

Niyə? – Treveler ağıllı bir sual verdi, o elə hey azadlıq, qarın və demoqrafiya haqqında danışır? Üçüncü maddədə bu barədə dəyərlər kimi danışılır, beşincidə isə Cəmiyyətin kompetensiyasına aid konkret məsələ kimi qoyulur. Simmetriyanın, ardıcıl və nizamlı sadalamanın qəribə şəkildə pozulması, ancaq ola bilər ki, onlar elə narahatlığın və klassik nizamın həmişə həqiqəti gözəlliyə qurban verməsinə şübhənin təzahürüdür. Lakin Seferino, Trevelerin şübhələndiyi romantizmi dərhal kənara qoyur və bölüşdürməyə bariz nümunə verirdi:

Hərbi silahın bölüşdürülməsi:

Dünyanın hər bir ölkəsinin müvafiq kvadrat kilometr ərazisi olduğu bəllidir:

Beləliklə, məsələn:

A) Tutaq ki, 1000 kvadrat kilometr ərazisi olan ölkənin 1000 topu olmalıdır, 5000 kvadrat kilometr ərazisi olan ölkənin 5000 topu olmalıdır və i.a.

(Buradan hər kvadrat metrəyə bir top lüləsinin düşdüyü məlum olur);

B) Tutaq ki, 1000 kvadrat kilometr ərazisi olan ölkənin 2000 tüfəngi olmalıdır; 5000 kvadrat kilometr ərazisi olan ölkənin 10 000 tüfəngi olmalıdır və i.a.

(Buradan hər kvadrat metrəyə 2 tüfəng düşdüyü məlum olur) və i.a.

Bu, dünyada mövcud olan bütün müvafiq ölkələrə aiddir: Fransa – hər kvadrat kilometrə 2 tüfəng; İspaniya idem; Belçika idem; Rusiya idem; Şimali Amerika idem; Uruqvay idem; Çin idem və i.a. Bu, eyni zamanda digər mövcud silah-sursata da aiddir: a) tanklar; b) pulemyotlar; c) terror bombaları; tüfənglər və i.a.

«British Medical Journal» uşaqların başına gələ biləcək bədbəxt hadisələrin yeni tipi haqqında məlumat verir. Bizim tibbi məsələlər üzrə müxbirimiz xəbər verir ki, həmin bədbəxt hadisələrin səbəbləri bundan ibarətdir ki, uşaq şalvarlarının miyançasında düymə əvəzinə «şimşəklərdən» istifadə olunmağa başlanılıb.

Təhlükə bundan ibarətdir ki, uşaqların cinsi orqanı «şimşəyin» ilgəyi arasında sıxılıb əzilə bilər. Artıq iki belə hal qeydə alınıb və hər iki halda uşağı ağrıdan xilas etmək üçün sünnət etmək zorunda qalınıb.

Bədbəxt hadisə daha çox uşaqlar ayaqyoluna təkbaşına gedəndə baş verir. Ona kömək etmək istəyən valideynlər sürgünü qeyri-düzgün istiqamətə çəkməklə vəziyyəti daha da gərginləşdirə bilərlər, çünki uşaq bədbəxt hadisənin sürgünü açarkən, yoxsa bağlayarkən baş verdiyini izah edə bilmir. Əgər uşaq sünnət olunubsa, zədə daha ağır ola bilər.

Həkim hesab edir ki, «şimşəyin» üst hissəsini kəlbətin və ya yastıağızla kəsdikdən sonra onu asanlıqla aralamaq olar. Lakin dəriyə girən hissələri çıxarmaq üçün yerli narkozdan istifadə qaçılmaz olacaq.

«Obzerver», London.

(– 151)

131

– Necə düşünürsən, bəlkə, xaçla sehrbazlıq edən milli rahiblər korporasiyasına daxil olaq?

– Əgər bu milli korporasiya ilə milli büdcə arasında seçim edəsi olsaq...

– Əladır, orada nəylə məşğul olacağıq, – Trevler Oliveyranın nəfəs almasını müşahidə edərək dedi. – Mənim yaxşı yadımdadır: bizim vəzifəmiz dua etmək və həm adamları, həm əşyaları, həm də Seferinonun ayrı-ayrı yerlərin müxtəlif hissələri adlandırdığı gizli sahələri xaçla qorumaq olacaq.

– Bu yer, yəqin ki, təkdir, – Oliveyra, sanki, uzaqdan dedi. – Tək və tamamilə bəlli, qardaşım.

– Xaç işarəsiylə əkinləri və xoşbəxt rəqibləri olduğundan əzab çəkən adaxlıları da qoruyacağıq.

– Seferinonu çağır, – Oliveyranın səsi, elə bil, ayrı bir yerin hansısa hissəsindən gəldi. – Nə yaxşı olardı... Çe, ancaq Seferino, yəqin ki, uruqvaylıdır.

Treveler heç nə demədi və içəri girən Ovexeroya baxdı, o aşağı əyilib tipik latınamerikus isterikusun nəbzini yoxladı.

– Rahiblər daim hər cür şər ruhlarla mübarizə aparmalıdırlar, – Oliveyra tam aydın şəkildə dedi.

– Aha, – Ovexero onu ruhlandırmaq üçün dedi.

(– 58)

132

Kimsə nəyisə izah etməyə başlayan kimi, nədənsə, mən də kafedə, bütün kafelərdə peyda oluram: «Elefant ənd Kastl»da, «Düpon Barbe»də, «Saşer»də, «Pedrokki»də, «Gijon»da, «Qreko»da, «Kafe de-la-pe»də, «Kafe Motsart»da, «Floriana»da, «Kapuald»da, «Le de Maqo»da, stulları Kolleone meydanına düzülən barda, Skaligerlərin qəbirlərindən əlli metr aralı olan və misirli Müqəddəs Məryəmin göz yaşlarından çəhrayı sarkofaqda yanmış kimi görünən «Dante» kafesində, kasıblamış markizlərin özlərini səfir kimi qələmə verən çallaşmış qocalarla uzun-uzadı və səylə çay içdikləri Cudekka adası qarşısındakı kafedə, «Jandilye»də, «Flokko»da, «Klyuni»də, «Riçmond de suipaça»da, «El Olmo»da, «Klozeri de Lila»da, «Stefan»da (Mallarme küçəsində), «Tokio»da (Çivilkoy şəhərində), «Şen-ki-Fym» kafesində, «Operi Kafe»də, «Ev»də, «Kafe dyü Vyo Por»da,

Ce make our meek adjustments,

Contented cith such random consolations

As the cind deposits

In slithered and too ample pockets.¹ –

olan bütün kafelərdə.

Hart Krein dixit². Bunlar, sadəcə, kafe deyil, onlar – qəlbləriylə vidalaşmış insanların neytral əraziləridir, onlar – bütün qoşqularda hərəkət edən təkərin öz-özünü çəkib aparan hərəkətsiz mərkəzidir. Özünü oralara girib-çıxan görmək, qadınlardan, veksellərdən, yaxud epistemologiya dissertasiyasından ötrü dəli kimi çalışıb-çapalamaq və hər gün qəhvə fincanlara süzülərkən sən kənardan təftiş edib balans çıxarmağa cəhd edə bilərsən, öz-özündən müəyyən məsafədə qalaraq,

bir saat əvvəl kafeyə girən və bir saat sonra kafedən çıxan özündən. Öz tərcümeyi-halına istehzayla baxan iki siqaret arasında özün-özünə şahid və özün-özünə hakimsən.

Kafedə həmişə yuxularımı xatırlayıram, bir no man's land³ o birini arxasınca aparır; indi biri yadıma düşdü, amma yox, deyəsən, ancaq hansısa ecazkar bir yuxunu xatırladım, axırda hiss elədim ki, sanki, mən yuxudan qovurlar (bəlkə də, mən özüm qaçırdım, ancaq məcburən) və yuxuda olanların hamısı elə həmişəlik orada da qaldı. Hətta deyəsən, arxamda qapı da çırpıldı, deyəsən, belə oldu; hər halda, gördüyüm yuxu (mükəmməl, sferik, bitkin) qəflətən indiki zamandan ayrıldı. Lakin mən yatmaqda davam edir, qovulma və çırpılmış qapını da yuxuda görürdüm. Axırda həmin bu yuxudan-yuxuya keçmək anında dəhşətli əminlik hissi mənə hakim kəsildi: qovulma o demək idi ki, bayaqkı ecazkar yuxu tamamilə və büsbütün yaddan çıxmışdır. Ola bilsin ki, guya, arxamda qapı çırpılmasını hiss etməm həmin anda hər şeyin həmişəlik unudulmasından əmələ gəlmişdir. Ancaq ən maraqlısı odur ki, yuxuda nə gördüyümü, ondan əvvəlki yuxumu necə unutduğumu və bu yuxunu da unutmaq lazım olduğunu xatırlayırdım (mən onun qapalı sferasından qovulmuşdum).

Bütün bunların kökü, mənə elə gəlir ki, Cənnətə gedib çıxır. Yəqin ki, Cənnət, bizim onu xəyal etməyə çalışdığımız kimi, yaxşı anların hələ şüursuz döl şəklində olduğu mifoloji-poetik proyeksiyasıdır. Və belə olduğu halda, Mazaçqodan qorxan Adəmin jestləri mənə aydın olur. O, gözlərinin gördüyünü, ona məxsus olanları qorumaq üçün üzünü qapayır; əli ilə etdiyi bu kiçik hərəkətlə o, cənnətin son mənzərəsini qoruyur. Və ağlayır (çünki onun jesti belədir, ağlamanın doğurduğu jest), çünki başa düşür: hər şey əbəddir və əsl cəza bu dəqiqədən başlayır; Cənnəti unutmaq öküz itaətkarlığını, alın təriylə görülən işin ucuz və qaba sevincini və növbəti ödənişli məzuniyyəti qəbul etmək deməkdir.

(–61)

133

«Əlbəttə, – Treveler dərhal düşündü, – yalnız nəticələr hesaba alınır. Ancaq bu pragmatizm nəyə lazımdır?» O, Seferinoya qarşı ədalətsiz olmuşdu, yalnız ona görə ki, ikinci özünün eyni dərəcədə ağılsız olan başqalarına bənzəməyən geopolitik sistemini yaratmaq istəmişdi (elə ona görə də, etiraf etmək lazımdır ki, çox şey vəd edirdi). Sefe nəzəri planda yorulmadan çalışırdı və növbəti mübarizə nümunələrini ortaya qoyurdu:

Dünyada fəhlələrin əmək haqqının ödənilməsi:

Millətlər Cəmiyyəti ilə razılığa əsasən, əgər, məsələn, fransız fəhləsi, deyək ki, dəmirçi, gün ərzindən minimum 8.00 dollardan maksimum 10.00 dollaradək qazanırsa, onda italyan fəhləsi də o qədər qazanmalıdır: gündə 8.00 dollardan 10.00 dollaradək, lakin: əgər italyan dəmirçisi gündə 8.00 dollardan 10.00 dollaradək qazanırsa, onda ispan dəmirçisi də gündə 8.00 dollardan 10.00 dollaradək qazanmalıdır, lakin: əgər ispan dəmirçisi gündə 8.00 dollardan 10.00 dollaradək qazanırsa, onda rus dəmirçisi də gündə 8.00 dollardan 10.00 dollaradək qazanmalıdır, lakin: əgər rus dəmirçisi gündə 8.00 dollardan 10.00 dollaradək qazanırsa, onda Şimali Amerika dəmirçisi də gündə 8.00 dollardan 10.00 dollaradək qazanmalıdır və s.

Bu «və s.»-nin mənası nədir, görəsən? – Treveler düşündü. – Nədən Seferino birdən-birə dayanır və onunçün bu qədər ağır olan bu «və s.» ilə kifayətlənir? Ola bilməz ki, o, təkrarlardan yorulsun, çünki bu tamamilə aydındır: təkrarlar ona ləzzət verir, monotonluğu hiss etdiyinə görə deyil, bu da aydındır: monotonluq da ona ləzzət edir (və artıq onun üslubuna çevrilib). Bu «və s.», yəqin ki, Seferinoya – onu əsəbləşdirən reader's digest¹ tərtib etməyə məcbur olan kosmoloqa sıxıntı gətirir. Zavalı dəmirçi siyahısının altına bunları əlavə etməklə canını qurtardı:

(Bu bəndə daxil olacaq digər məsələlərə gəlincə, buraya müvafiq olaraq bütün ölkələr daxildir, yaxud daxil olmalıdır, yaxud da, daha doğrusu, bütün müvafiq ölkələrin dəmirçiləri.)

«Hər halda, – Trevler özünə yenə kanya süzüb soda əlavə edərək düşündü, – maraqlıdır, görəsən Talita niyə qayıtmır? Gedib baxmaq lazımdır». Ancaq Seferinonun nizamına salınmış dünyasını tərk etməyə heyfi gəlirdi, həm elə bir məqamda ki, Sefe 45 Milli korporasiyanı sadəyaraq onlardan təşkil olunan nümunəvi ölkənin adını çəkməliydi:

1) DAXİLİ İŞLƏR NAZİRLİYİ MİLLİ KORPORASIYASI (Daxili işlər nazirliyinin bütün şöbələri və qulluqçuları). (Bütün müəssisələri sabitləşdirmə idarəsi); MALİYYƏ NAZİRLİYİ MİLLİ KORPORASIYASI (Maliyyə nazirliyinin bütün şöbələri və qulluqçuları). (Ölkə ərazisində bütün rifaha (bütün mülkiyyətə) himayədarlıq üsulu idarəsi və s.); 3)...

Beləcə – bütün qırx beş Korporasiya bir-birinin ardınca düzülür, onların arasında 5, 10, 11 və 12-ci bəndlər seçilirdi:

5) QARŞILIQLI ƏLAQƏLƏR MİLLİ KORPORASIYASI (həmin Nazirliyin bütün şöbələri və qulluqçuları). (Təhsil, maarif. Qohumlara və başqalarına sevgi. Nəzarət. Uçot (uçot dəftərləri), Sağlamlıq, Cinsi tərbiyə və s.) (İdarəetmə, yaxud Nəzarət və Uçot (hüquq...) «Tərbiyə Məhkəmələri», «Mülki Məhkəmələr», «Uşaq məsələləri üzrə Şuralar», «Azyaşlılar üzrə Məhkəmələr», doğum, ölüm və s. üzrə «Qeydiyyat şöbəsi» ilə tamamlanacaq. Qarşılıqlı münasibətlərə dair hər şeyin idarə olunması: NİKAH, ATA, OĞUL, QONŞU, DOĞUM YERİ, İNSAN, YAXŞI VƏ YA PİS DAVRANIŞLI ADAM, MƏNƏVİYYATSIZ ADAM, ZƏRƏRLİ XƏSTƏLİKLƏRİ OLAN ADAM, YUVA (və AİLƏ), ARZUOLUNMAZ ŞƏXSİYYƏT, AİLƏ BAŞÇISI, UŞAQ, AZYAŞLI, NİŞANLI, NİKAHDANKƏNAR BİRGƏYAŞAYIŞ və s.)

.
.

10) ESTANSİYALAR (Böyük təsərrüfatlı bütün kənd müəssisələri və bu müəssisələrin işçiləri) ÜZRƏ MİLLİ KORPORASIYALAR. (Böyük təsərrüfatlar, yaxud iri heyvanların – öküzlərin, atların, dəvəquşuların, fillərin, dəvələrin, zürafələrin, balinaların və s. yetişdirilməsi);

11) FERMALAR ÜZRƏ MİLLİ KORPORASIYALAR (bütün kənd təsərrüfatı fermaları, yaxud böyük mülklər və bu cür müəssisələrin işçiləri). (Bütün müvafiq bitki növlərinin əkilməsi, tərəvəzlər və meyvə ağacları istisna olunmaqla);

12) HEYVANDARLIQLA MƏŞĞUL OLAN EVLƏR ÜZRƏ MİLLİ KORPORASIYA (Xırda bəslənilmə üzrə bütün müəssisələr və belə müəssisələrin işçiləri). (Xırda bəsləmə, yaxud xırda heyvanların – donuzların, qoyunların, keçilərin, itlərin, pələnglərin, şirlərin, pişiklərin, dovşanların, toyuqların, ördəklərin, arıların, balıqların, kəpənəklərin, siçovulların, həşəratların, mikrobların və s. bəslənilməsi).

Treveler təsirlənərək vaxtın necə keçdiyini və butulkanın boşaldığını hiss etməmişdi. Hər bir yeni problem onu rıqqətə gətirirdi. Tərəvəzlər və meyvə ağacları niyə istisna olunurdu ki? Niyə «arı» sözündə nəşə bir anlaşılmazlıq vardı? Keçilərin pələnglərlə, siçovullarla, kəpənəklərlə, şirlərlə və mikroblarla bərabər bəslənilirdi, demək olar ki, cənnət kimi bir malikanə... O, gülməkdən uğunaraq dəhlizə çıxdı. İşçilərinin balınanı necə bəsləmək barədə mübahisə etdikləri estansiyanın təxmini mənzərəsinin qarşısını qaranlıq dəhlizin sərt görünüşü tutmuşdu. Mövcud məkan və zaman üçün bu qarabasma tamamilə yerinə düşürdü və Korporasiyanın ciddi qayda-qanunlarının adamı yol göstərən məşəl kimi arxasınca apardığı bir məqamda Talitanın aptekdə, ya da həyətdə nə etməsi barədə sual vermək, sadəcə, mənasız görünürdü.

25) XƏSTƏXANA VƏ BƏNZƏR MÜƏSSİSƏLƏR MİLLİ KÖRPÖRASIYASI (bütün növ xəstəxanalar, təmir, istehsal və dəri məmulatlarının təmiri emalatxanaları, at saxlanan tövlələr, diş klinikaları, bərbərxanalar, ağacların və digər bitkilərin daranmasıyla məşğul olan müəssisələr, dolaşiq məhkəmə işlərini açmaqla məşğul olan müəssisələr və s., həmçinin belə müəssisələrin bütün işçiləri).

– Budu ha, – Trevler dedi. – Məhz bu calaşdırma Seferinonun nə qədər sağlam biri olduğunu sübut edir. Horasio haqlıdır; nizam-intizamı bizə təqdim olunduğu şəkildə qəbul etmək lazım deyil. Seferino hesab edir ki, diş həkimini dolaşiq məhkəmə işlərinə calayan da, bu və ya digər halda nəyinsə dəyişdirilməsini tələb edən də həmin faktdır; beləcə, yol qəzaları da benzinlə birlikdə gedəcək... Bu ki əməlli-başlı poeziyadır, qardaşım. Sefe beynimizi basmış qartmağı təmizləyir, yadıma düşmür, amma kimsə demişdi ki, artıq dünyanı tamamilə başqa bucaq altında görməyə başlayıb. Təbii ki, buna görə ona başdanxarab deyirlər.

Talita gələndə o, iyirmi səkkizinci Korporasiyaya keçmişdi:

28) SƏYYAH XƏFİYYƏLƏR VƏ ONLARIN ELMİ MÜƏSSİSƏLƏRİ MİLLİ KÖRPÖRASIYASI (axtarış üzrə bütün müəssisələr və / və ya polis detektivləri kontorları, bütün təhqiqat müəssisələri (səyyar) və elmi tədqiqatlar üzrə bütün müəssisələr, həmçinin bu cür müəssisələrin işçiləri). (Sözügədən bütün işçilər «SƏYYAH» adlandırılmalı olan sinfə aiddirlər.)

Bu hissə Talita və Trevelerin o qədər də xoşuna gəlmədi – Seferinonu əldən salan narahatlıq burada onu tərək edirdi. Bəlkə də, səyahətlə bağlı elmi axtarışı Seferino ciddi axtarış saymırdı, səyahət xarakterli olması ona donkixotluq notları gətirir, buna görə də oturaq həyata məhkum olmuş Seferino onu xüsusi olaraq vurğulamaq istəməyib.

29) ƏRİZƏLİ XƏFİYYƏLƏRİN VƏ ONLARIN ELMİ MÜƏSSİSƏLƏRİNİN MİLLİ KÖRPÖRASIYASI (axtarış üzrə bütün müəssisələr və / və ya polis detektivləri kontorları, bütün təhqiqat müəssisələri və bu cür müəssisələrin bütün işçiləri). (Sözügədən bütün işçilər «ƏRİZƏLİ» adlandırılmalı olan sinfə aiddirlər və bu sinfə aid müəssisələr və qulluqçular «SƏYYAH» kimi sözügədən başqa siniflərdən ayrılmalıdırlar.)

30) ELMİ XƏFİYYƏLƏRİN (SONRAKI QİYMƏTLƏNDİRİCİLƏR) VƏ ONLARIN ELMİ MÜƏSSİSƏLƏRİNİN MİLLİ KÖRPÖRASIYASI (bütün axtarış müəssisələri və / və ya polis xəfiyyələri kontorları, bütün tədqiqat müəssisələri və bu cür müəssisələrin işçiləri). (Bütün sözügədən işçilər «SONRAKILAR ÜZRƏ QİYMƏTLƏNDİRİCİLƏR» adlandırılmalı olan sinfə

aiddirlər; bu sinfə aid müəssisələr və qulluqçılar «SƏYYAH» və «ƏRİZƏLİ» kimi sözügedən başqa siniflərdən ayrılmalıdırlar.)

– Elə görünür ki, sanki, söhbət cəngavər ordenlərindən gedir, – Talita əminliklə dedi. – Bir şey qəribədir: xəfiyələrə aid hər üç korporasiyada yalnız binalardan danışılır.

– Başqa tərəfdən də bu «sonrakılar üzrə qiymətləndiricilər» nə deməkdir?

– Bu, yəqin ki, «sonrakılar üzrə» deyil, «sonrakı»dır. Ancaq bu da məsələni aydınlaşdırmır. Nə fərqi var ki.

– Nə fərqi var, – Treveler təkrar etdi. – Sən tamamilə haqlısan. Bütün cazibədarlıq ondadır ki, səyyah xəfiyələr, həmçinin ərizəli və sonrakı qiymətləndirici xəfiyələrin olduğu hər yerdə əmin-amanlıq mümkündür. Ona görə də Seferinonun cəngavər ordenlərindən ortada qısaca olaraq çağdaş elmə qiymət verərək (bunsuz olmaz axı) dini ordenlərə keçməsi mənə tamamilə təbii görünür. Beləliklə, oxuyuram:

31) MÜXTƏLİF ELMLƏR ÜZRƏ ALİMLƏRİN VƏ ONLARIN ELMİ MÜƏSSİSƏLƏRİNİN MİLLİ KORPORASIYASI (müxtəlif elmlər üzrə alimlərin bütün müəssisələri və idarələri onların təmayüllərinə uyğundur və alimlər özləri belədirlər). (Müxtəlif elmlər üzrə alimlərin müvafiq təmayülləri: həkimlər, homeopatlar, təbiblər (bütün cərrahlar), mamalar, texniklər, mexaniklər (bütün növ texniklər), ikinci dərəcəli mühəndislər, yaxud bütün müvafiq sahələr üzrə memarlar (əvvəlcədən hazırlanmış layihələrin bütün iştirakçıları sözügedən ikinci dərəcəli mühəndislər kimi), bütün klassifikatorların hamısı, astronomlar, astroloqlar, spiritlər, hər cür elmlər doktorları, bütün hüquqşünaslar (hər cür ekspertlər), bütün növ klassifikatorlar, mühasiblər, tərcüməçilər, ibtidai məktəb müəllimləri (bütün bəstəkarlar), qətl işləri üzrə əməliyyat müvəkkili olan kişilər, konduktorlar və ya bələdçilər, bağbanlar, bərbərlər və s.)

– İndi özün fikirləş! – Treveler qədəhi başına çəkərək dedi. – Lap dahiyənədir!

– Ölkə deyil e, bərbərlər üçün cənnətdir, – Talita yataqda gərnəşib gözlərini yumaraq dedi. – Necə olub ki, onları ictimai nərdivanla bu qədər yuxarı dırmaşdırıb? Ancaq bir şeyi başa düşürəm: niyə qətl işləri üzrə əməliyyat müvəkilləri mütləq kişilər olmalıdır?

– Heç vaxt qadının ölüm işi araşdırdığını eşitməmişəm, – Treveler dedi. – Görünür, Seferino da bunu inandırıcı saymır. Sən, yəqin ki, fikir verdin, seks məsələsində o, əsl puritandır – bu hər addımbaşı bəlli olur.

– Dəhşətli isti var, – Talita dedi. – Fikir verdinsə, o klassifikatorlardan necə böyük məmnuniyyətlə söz edir, hətta onları iki dəfə xatırladır. Gəl mistikaya baş vuraq, sən mənə nəşə oxumaq istəyirdin?

– Dinlə, – Treveler dedi.

32) XAÇ İŞARƏSİ İLƏ SEHRBAZLIQ EDƏN RAHİBLƏR VƏ ONLARIN ELMI MÜƏSSİSƏLƏRİNİN MİLLİ KORPORASIYASI (bütün monastır icmaları və bütün rahiblər). (Rahiblər və şəfaverən kişilər, yalnız və istisna olaraq söz dünyasına və şəfa möcüzələrinə və «qurtuluşa» aid olan qəribə ayinlərə inananlar.) (Rahiblər daim şər ruhlara, əşyalara və bədənlərə göndərilmiş bütün pisləklərə qarşı mübarizə aparmalıdırlar və s.) (Peşman olmuş rahib və tərəki-dünyalar dua etməli və xaç işarəsilə həm insanları, həm də əşyaları, həmçinin ayrı-ayrı yerlərin müxtəlif hissələrini, əkinləri, xoşbəxt rəqib səbəbindən əzab çəkən adamları qorumalıdırlar və s.)

33) KOLLEKSİYA QORUYAN DİNDARLARIN VƏ ONLARIN SAXLAMA YERLƏRİNİN MİLLİ KORPORASIYASI (bütün kolleksiya saxlama yerləri və idem, bazalar, arxivlər, muzeylər, qəbiristanlıqlar, həbsxanalar, yetimxanalar və əlillər evi, korlar evi və s., o cümlədən bu kimi müəssisələrin bütün qulluqçuları). (Kolleksiyalar; məsələn: arxivlərdə iş kolleksiyaları saxlanılır; qəbiristanlıqda meyit kolleksiyaları; həbsxanalarda məhkumlar kolleksiyası və s.)

– Qəbiristanlıq məsələsi heç Espronsedanın da ağına gəlməzdi, – Treveler dedi. – Belə şey olar – Fındıqburunla arxivi eyniləşdirəsən... Seferinə əlaqələri və nisbəti duyur, əslində, elə əsl ağıl da budur, necə düşünürsən? Bu cür girişdən sonra onun final təsnifatı qətiyyənlə qəribə görünür, əksinə. Kaş ki, belə bir dünya layihələşdirməyi sənə biləydik.

Talita heç nə demədi, yalnız yuxarı dodağını qabardıb nəfəsini buraxdı, necə deyərlər, ilk yuxunun ilk nəfəsi. Treveler isə növbəti qədəhi içib, sonuncu və həlledici Korporasiyalara girişdi:

40) BÜTÜN KÜRƏN VƏ QIRMIZILARIN İŞİ ÜZRƏ MÜVƏKKİLLƏRİN VƏ BÜTÜN KÜRƏN VƏ QIRMIZILARLA BAĞLI FƏAL İŞ APARAN MÜƏSSİSƏLƏRİN MİLLİ KORPORASIYASI (bütün kürən və qırmızılarda işi üzrə bütün birliklər və bu cür müvəkkillərin əsas kontorları, həmçinin bu cür müvəkkillərin özləri). (Kürən və qırmızı görünən hər şey: kürən yunlu heyvanlar, qırmızı güllü bitkilər, qırmızı rəngli minerallar).

41) BÜTÜN QARALARIN İŞİ ÜZRƏ MÜVƏKKİLLƏRİN VƏ BÜTÜN QARALARLA BAĞLI FƏAL İŞ APARAN MÜƏSSİSƏLƏRİN MİLLİ KORPORASIYASI (bütün qaraların işi

üzrə bütün birliklər və bu cür müvəkillərin əsas kontorları, həmçinin bu cür müvəkillərin özləri). (Qara, yaxud sadəcə, qara görünən hər şey: qara yunlu heyvanlar, qara güllü bitkilər, qara rəngli minerallar).

42) BÜTÜN QƏHVƏYİLƏRİN İŞİ ÜZRƏ MÜVƏKKİLLƏRİN VƏ BÜTÜN QƏHVƏYİLƏRLƏ BAĞLI FƏAL İŞ APARAN MÜƏSSİSƏLƏRİN MİLLİ KORPORASIYASI (bütün qəhvəyilərin işi üzrə bütün birliklər və bu cür müvəkillərin əsas kontorları, həmçinin bu cür müvəkillərin özləri). (Qəhvəyi, yaxud sadəcə, qəhvəyi görünən hər şey: qəhvəyi yunlu heyvanlar, qəhvəyi güllü bitkilər, qəhvəyi rəngli minerallar).

43) BÜTÜN SARILARIN İŞİ ÜZRƏ MÜVƏKKİLLƏRİN VƏ BÜTÜN SARILARLA BAĞLI FƏAL İŞ APARAN MÜƏSSİSƏLƏRİN MİLLİ KORPORASIYASI (bütün sarıların işi üzrə bütün birliklər və bu cür müvəkillərin əsas kontorları, həmçinin bu cür müvəkillərin özləri). (Sarı, yaxud sadəcə, sarı görünən hər şey: sarı yunlu heyvanlar, sarı güllü bitkilər, sarı rəngli minerallar).

44) BÜTÜN AĞLARIN İŞİ ÜZRƏ MÜVƏKKİLLƏRİN VƏ BÜTÜN AĞLARLA BAĞLI FƏAL İŞ APARAN MÜƏSSİSƏLƏRİN MİLLİ KORPORASIYASI (bütün ağların işi üzrə bütün birliklər və bu cür müvəkillərin əsas kontorları, həmçinin bu cür müvəkillərin özləri). (Ağ, yaxud sadəcə, ağ görünən hər şey: ağ yunlu heyvanlar, ağ güllü bitkilər, ağ rəngli minerallar).

45) BÜTÜN PAMPALARIN İŞİ ÜZRƏ MÜVƏKKİLLƏRİN VƏ BÜTÜN PAMPALARLA BAĞLI FƏAL İŞ APARAN MÜƏSSİSƏLƏRİN MİLLİ KORPORASIYASI (bütün pampaların işi üzrə bütün birliklər və bu cür müvəkillərin əsas kontorları, həmçinin bu cür müvəkillərin özləri). (Pampa, yaxud sadəcə, pampa rəngində görünən hər şey: pampa rəngində yunu olan heyvanlar, pampa rəngində güllü olan bitkilər, pampa rəngində minerallar).

Beynimizi basan qartmağı təmizləmək... Seferinonun yazdıqları özünə necə görünürdü? Hansı gözqamaşdırıcı gerçəklik (yaxud əksinə) ona ağ ayıların nəhəng körpülərin altındakı yasəmən kolları arasında gəzməsiylə bağlı təsvirlər verirdi? Yoxsa qarğalar başlarında qara lələdən tac qayalarda antrasiti dəşib yuva qururdular... Və niyə «qara görünən», «ağ görünən»? Niyə «qara rəngdə», «ağ rəngdə» deyil? Və «sarı görünən, yaxud sadəcə, sarı» nə deməkdir? Bunlar necə rənglərdir ki, heç bir marixuana onları nə Mişoda, nə də Hakslidə görməyə kömək edə bilməz. Seferinonun açıqlamaları yalnız adamı çaşdırmağa yarayırdı (o da yarasa) ki, bunu da düz-əməlli edə bilmirdi. Ancaq hər halda:

Sözügedən pampa rəngi haqqında: pampa rəngi – hər cür mürəkkəb rəngə, ya da iki və ya daha artıq rəngdən əmələ gələn rəngə deyilir.

Daha bir olduqca zəruri açıqlama:

Sözügedən müxtəlif növlər üzrə bu cür müvəkkil edilmişlər barədə: Qubernatorların hansı səlahiyyətləri olmalıdır ki, dünyada növlərin öz aralarında bir-birinə qarışmasına yol verməsinlər; bütün müxtəlif növlər öz sinifləri daxilində kəsişməsinlər, siniflərlə tiplər, irqlərlə irqlər qarışmasınlar, bir rəng o biri rənglə üst-üstə düşməsin və s.

«Nə yaman purist, nə yaman rasist, Seferino Piris! Bir saf rəngin dünyası, tam Mondrianda olduğu kimi, adamın ürəyi ağzına gəlir! Sən təhlükəlisən, Seferino Piris, səni lap deputat, hətta prezident də seçmək olar! Ayıq ol, Şərq Respublikası! Hə, yatmazdan qabaq sonuncu qədəhi də gillətmək lazımdır». Bu arada Sefe saf rənglərdən məst olaraq sonuncu poemaya girişdi, burada Ensorun nəhəng tablosundakı kimi, alışa bilən hər şey od tutub yandı, maskalarda və antimaskalarda. Hərbi məsələlər onun sisteminə soxuldular, uruqvaylı filosofa xas müdrikliyin Trismegist pəltəkiyə necə çırpıldığını görmək lazım idi. Beləliklə:

O ki qaldı mənim «Yer üzündə Dünya işığı» əsərimə, orada hərbi məsələlər haqqında geniş şərh verilir, burada isə biz aşağıdakı qısa izahatları verəcəyik:

Qvardiya (Şəhər mühafizəsi tipində) – Qoç bürcü altında doğulan hərbcilər üçün; Sindikatlar (hökumətin əsas xəttinə qarşı çıxanlar) – Buğa bürcü altında doğulan hərbcilər üçün; Bayramların və ictimai toplantıların (rəqslər, axşam ziyafətləri, nişan mərasimlərinin təşkili: adaxlıların seçilməsi və s.) keçirilməsi və kurasiya olunması üzrə müdiriyyət – Əkizlər bürcü altında doğulan hərbcilər üçün; Aviasiya (hərbi) – Xərçəng bürcü altında doğulan hərbcilər üçün; Hökumət lehinə yazarlıq (hərbi jurnalistika, hakimiyyətin və hökumətin xeyrinə bütün gizli siyasi məsələlər üzrə jurnalistika) – Şir bürcü altında doğulan hərbcilər üçün; Artilleriya (ağır artilleriya və bombalar) – Qız bürcü altında doğulan hərbcilər üçün; Bütün ictimai və milli bayramların kurasiya edilməsi və praktik olaraq həyata keçirilməsi (maskarad geyimləri, hərbi paradlar zamanı paltar dəyişmə, «üzüm yığımı» karnavalı və ya bayramı üçün statistlər və s.) – Əqrəb bürcü altında doğulan hərbcilər üçün; Kavaləriya (adi kavaləriya və motorlu kavaləriya, müvafiq olaraq atıcıların, ulanların , nizəli əsgərlərin, bıçaqatanların (ulanlar, istehkamçılar; adi misal: Respublika qvardiyası), qılıncoynadanların və s. iştirakı ilə) – Oğlaq bürcü altında doğulan hərbcilər üçün; Praktiki hərbi qulluqçular (çaparlar, qasidlər, yanğınsöndürənlər, təbliğatçılar, xidmətçilər və s.) – Dolça bürcü altında doğulan hərbcilər üçün.

Talita bezib əsəbləşdi və gözlərini açdı, Treveler hərbi məsələlərə dair hissəni oxuyandan sonra hər ikisi bütün klinikanı yuxudan oyatmamaq üçün başlarını yastığın altına soxdular. Amma əvvəlcə bu nəticəyə gəldilər ki, Argentina hərbcilərinin çoxu Buğa bürcü altında doğulanlardır. Əqrəb bürcü altında doğulan Treveler sərxoş idi və dərhal özünə leytenant rütbəsi tələb edəcəyini bəyan etdi ki, özünü maskarad geyimlərinə və hərbi paradlar zamanı paltardəyişməyə həsr etsin.

– Biz möhtşəm üzüm yığımı bayramı təşkil edərik, – Treveler başını yastığın altına soxub-çıxararaq və bu zaman cümləsini güclə tamamlayaraq deyirdi. – Sən pampa irqindən olan öz həmtayfalarınla gələrsən, mən sənə pampa irqindən olmana şübhə etmirəm, çünki səndə iki, hətta daha çox rəng var.

– Mən ağam, – Talita dedi. – Və çox təəssüflər olsun ki, sən Oğlaq bürcü altında doğulmamısan, çox istərdim ki, sən qılıncoynadan olasan. Heç olmasa çapar, ya da qasid.

– Bütün çaparlar – Dolçadırlar, çə. Horasio, deyəsən, Xərçəngdir.

– Xərçəng olmasa da, tamamilə ona layiqdir, – Talita gözlərini yumaraq dedi.

– Ona təkcə aviasiya düşdü. Təsəvvür edirsən, o, Banq-Banqda alçaqdan uçaraq camaat peçenye ilə çay içdiyi zaman «Qartal» şirniyyatçısı üzərindən sürətlə şığıyıb keçir. Yaman olardı.

Talita işığı söndürüb Trevelərə qısıldı, o isə hər tərəfdən zodiak bürcləriylə, sarı minerallarla, milli korporasiyalarla əhatə olunaraq qan-tər içində qovrulurdu.

– Horasio bu gün Sibillanı görüb, – Talita, sanki, yuxulu-yuxulu dedi. – Həyətdə, iki saat bundan qabaq sən növbədə olanda.

– Həə, – Treveler arxası üstə çevrilərək tumbanın üzərindəki siqaretini Brayl sistemi ilə axtararaq dedi. – Yəqin ki, onu harasa dini kolleksiyaların arasına soxmuşam.

– Sibilla isə mən olmuşam, – Talita Trevelərə bir az da qısılaraq dedi. – Bilmirəm, başa düşürsən, ya yox.

– Deyəsən, hə.

– Bu nə vaxtsa olmalıydı. Bir şey qəribədir: niyə o, öz səhvinə bu qədər təəccübləndi.

– Sən ki, Horasionun necə adam olduğunu bilirsən: aləmi bir-birinə vurur, sonra kənardan elə baxır ki, guya, heç nədən xəbəri yoxdur.

– Mənə elə gəlir ki, biz onu limanda qarşılayanda da ona belə gəlmişdi, – Talita dedi. – İnanmaq çətindir, o heç mənə baxmadı da, siz hər ikiniz məni it kimi qovdunuz, pişik qoltuğumda yola saldınız.

– Xırda becərmə obyektini, – Treveler dedi.

– O, mənə Sibillayla dəyişik salmışdı, – Talita israrla bildirdi. – Yerdə qalanlar isə mütləq baş verməliydi, Seferinonun mütləq sadalamaları kimi, bir-birinin ardınca.

– Sibilla da, – Treveler siqareti elə sümürdü ki, qaranlıqda bütün sifəti işıqlandı, – uruqvaylıdır. Ona görə də tamamilə qanunauyğundur.

– Qoy danışım, Manu.

– Danışmasan yaxşıdır. Mənası yoxdur.

– Əvvəl qoca əlində göyərçin gəldi və biz zirzəmiyə düşdük. Biz aşağı düşərkən Horasio elə hey ona rahatlıq verməyən hansısa dəlikdən danışdı. O, ümitsiz bir vəziyyətdəydi, Manu, onun təmkinli görünüşünə baxmaq qorxuluydu, əslində isə... Biz liftlə düşdük və o, soyuducunun qapısını örtməyə getdi, dəhşət idi.

– Demək, siz ora düşdünüz, – Treveler dedi. – Bəs sonra.

– Bu, sənə düşündüyün kimi deyil, – Talita dedi. – Məsələn bizim düşməyimizdə deyil. Biz danışdıq, ancaq mənə elə gəlirdi ki, guya, Horasio tamamilə başqa bir yerdədir və başqa bir qadınla danışır, deyək ki, suda batmış bir qadınla. Mənim elə indicə ağıma gəldi, Horasio heç vaxt Sibillanın çayda boğulması haqda danışmayıb.

– O heç boğulmayıb da, – Treveler dedi. Mən buna əminəm. Doğrudur, bununla bağlı heç bir məlumatım yoxdur. Ancaq Horasionu tanımaq yetər.

– Horasio elə bilir ki, o ölüb, Manu, ancaq eyni zamanda onu yanında hiss edir, bu gecə mən o idim. O deyir ki, onu gəmidə də görüb, San-Martində körpünün altında da... O, qarabasma görmüş kimi danışmır və inandırmağa çalışmır. O, elə danışır ki, guya, bütün bunlar, doğrudan da, var. O, soyuducunu bağlayanda mən qorxdum və nəyə, artıq yadımda deyil nə dedim, o, mənə elə baxdı ki, sanki, mənə yox, başqasına baxırdı. Ancaq mən qətiyyənlə zombi deyiləm, Manu və heç kəsə də zombisi olmaq istəmirəm.

Treveler əlini onun saçlarında gəzdirdi, ancaq Talita səbirsizcəsinə kənara çəkildi. Onlar çarpayıda oturmuşdular və Treveler arvadının titrədiyini hiss etdi. Bu istidə – o titrəyir. O dedi ki, Horasio onu öpüb və bu öpüşün mahiyyətini izah etməyə çalışdı, ancaq söz tapmayıb qaranlıqda əlləriylə Trevelərə toxundu, yumşaq ovucalarını üzünə, əllərinin üstünə qoydu, sinəsində, dizlərində gəzdirdi və bundan Trevelerin imtina edə bilməyəcəyi izahat doğdu, bu toxunuş ona sirayət edirdi, o, haradansa çox dərinlikdən, ya da olduqca yüksək bir yerdən gəlirdi, haradansa, ancaq bu gecədən, bu otaqdan yox, sirayətədicə təmas, onun vasitəsilə Talita ərinə hakim olurdu, nəyə xəbər verməyə çalışan anlaşılmaz danışq kimi, qabaqcadan hiss olunan görüşün əlaməti kimi, amma ona bu xəbəri gətirən səs titrəyir, sınırdı və bu xəbəri ona anlaşılmaz bir dildə çatdırırdı, ancaq hər halda, o, indi çox lazımdır və tələb edirdi ki, onu dinləyib qəbul etsinlər, o, tüstü və prpobkadan olan lət, məsaməli divara çırpılırdı, çılpaq, sürüşkən, anlaşılmaz, əldən sürüşüb çıxır və göz yaşlarıyla birlikdə suya tökülürdü.

«Beynimizdə qotur var», – Treveler düşündü. O, qorxu, Horasio, lift, göyərçin haqqında nəşə eşitdi; qulağının informasiya qəbul etmək funksiyası yavaş-yavaş geri qayıtdı. Deməli belə, demək, o, yazıq-bədbəxt qorxub, görəsən onu öldürməyib ki, gülməlidir.

– O elə belə də dedi? İnanmaq çətindir, özün bilirsən, o necə məğrurdur.

– Yox əşi, elə deyil, – Talita siqareti ondan alıb lal kinokadrdakı kimi acgözlüklə sümürərək dedi. – Mənə elə gəlir ki, onun hiss etdiyi qorxu – sonuncu sığınacaq kimidir, bu özünü aşağı atmazdan qabaq məhəccərdən yapışmaq kimi bir şeydir. O, bu qorxunu bu gün hiss etməyinə necə də sevindi, mən bilirəm, çox sevindi.

– Bunu, – Treveler əsl yoqa kimi nəfəs alaraq dedi, – hətta Kuka da başa düşməzdi, inan mənə. Mən belə bununçün bütün əqli potensialımı işə salmalıyam, çünki sənin sevincli qorxu haqqında bəyanatını, əzizim, razılaş ki, həzm etmək çətindir.

Talita bir az tərpənərək Trevelərə söykəndi. O, yenidən əriylə birlikdə olduğunu bilirdi, bilirdi ki, boğulmayıb, Manu onu suyun üzündə saxlayır, aşağıda isə suyun dərinliyində mərhəmət var, ecazkar mərhəmət. Onlar hər ikisi bunu eyni anda hiss etdilər və bir-birinə doğru əyildilər ki, sonra öz içlərinə, sözlərin, nəvazişlərin və dodaqların bir çevrədə fırlandığı ümumi yerlərinə yığılsınlar – ah, bu sakitləşdirici metaforalar, – hər şeyin əzəlki halına qayıtmasından məmnun əski həsrətlərinə dönsünlər və görsünlər ki, hər şey əvvəlkidir, sən yenə əvvəlki kimi üzürsən, fırtınalara, səni kimin çağırmasına və necə yığılmağına baxmayaraq.

(– 140)

134

S i z i n b a ğ

Yadda saxlamaq lazımdır ki, necə deyərlər, «fransız üslubunda» planlaşdırılmış, çiçək ləklərinin, qazonların, cığıraların ciddi həndəsi ölçülər əsasında salındığı bağ yüksək səviyyəli bilik və ciddi qulluq tələb edir.

İngilis üslubunda olan bağda isə, əksinə, həvəskar bağbanın buraxa biləcəyi səhvlər asanlıqla ört-basdır edilə bilər. Bir neçə kol, bir kvadrat qazon, divar və ya canlı hasar boyu çiçək ləkləri – bütün bunlar dekorativ və olduqca praktik ansamblın bir-birinin ardınca nəzəri cəlb etməyən əsas elementləridir.

Əgər bədbəxtlikdən ayrı-ayrı nüsxələr lazımı nəticəni verməsələr, onları başqa bir yerə əkmək olduqca asandır; və onlar bütün bağın qeyri-mükəmməl olduğu və baxımsızlıq duyğusu yaratmayacaqlar, çünki bağın hər tələfinə səpələnmiş müxtəlif rəngdə və boyda olan güllər hər zaman göz oxşamağa qadirdir.

Bu planlaşdırma üsulu Böyük Britaniya və Birləşmiş Ştatlarda fəvqəladə qiymətlidir və «mixed border» adlanır, yəni «qarışıq qazon». Bu şəkildə əkilməmiş çiçəklər sarmaşaraq bir-birinə qarışır və əgər onlar özləri bitiblərsə, bağa təbii görünüş verirlər, eyni zamanda, kvadrat və dairəvi ləklərdə əkilməmiş çiçəklər də hər zaman süni mənzərə yaradaraq qüsursuzluq və mükəmməllik tələb edir.

Başqa sözlə, həm praktik, həm də estetik baxımdan həvəskar bağbana mixed border tövsiyə olunur.

«Almanque Hachette»¹.

(– 25)

135

– Beş barmağının beşini də yalayacaqsan, – Xekrepten dedi, – mən qızarda-qızarda ikisini yemişəm, çox ləzzətlidir.

– Şəkərsiz mate də dəmlə, əzizim, – Oliveyra dedi.

– Bu dəqiqə, sevgilim. Qoy soyuq kompresini dəyişim.

– Sağ ol. Qəribədir, gözübağlı qoğallar da varmış, çə. Yəqin ki, bizimçün kosmosu kəşf etmək istəyənlər belə məşq edirlər.

– Sən Aya xüsusi aparatlarla uçanları deyirsən? Onları, deyəsən, kapsulun, ya da ona bənzər bir şeyin içinə soxurlar, eləmi?

– Tamamilə doğrudur, əllərinə də mate ilə qoğal verirlər.

(– 63)

Morelli sitat dəlisidir:

«Mənə niyə eyni kitabda poemalar nəşr etdirib, eyni zamanda poeziyanı inkar etməyimi, ölmüş adamın gündəliyinə prelatın , mənim dostumun qeydlərini əlavə etməyimi izah etmək çətin olardı...»

Georges Bataile «Haine de la poesie»².

(– 12)

Morellidən

Əgər əsərin həcmi və üslubu müəllifin ümumi nəticə çıxarmaq səviyyəsinə qalxmaq istəməsi fikrini oyatmağa başlayırsa, dərhal göstərmək lazımdır ki, onu tamamilə əks bir şey – əhəmiyyətsiz nəticələrlə qalmaq təhlükəsi gözləyir.

(– 17)

Bəzən biz Sibilla ilə qəfildən xatirələrimizi ləkələməyə girişirik. Səbəbləri çox mənasız ola bilər: hərdən olur da, adam uzun-uzadı bir-birinin gözlərinə baxanda əhvalı pozulur, ya da

darıxır. Söz sözü çəkir və söhbət xırdalana-xırdalana bizi xatirələrə aparıb çıxarır. Sözlərimizin arxasında iki tamamilə müxtəlif, bir-birinə yad olan və demək olar ki, daim barışmaz dünyalar durur, elə bil, lağlağıya başlamaq barədə razılığa gəlirik. Adətən, mən başlayıram, bir zamanlar dostlara pərəstiş etdiyimi nifrətlə xatırlayıram, mən necə də sadıqdim, ancaq məni başa düşmədilər, sədaqətimə nə cür qiymət verdilər, siyasi nümayişlərdə plakat daşdığım müti inadkarlığımı xatırlayıram, intellektual mübahisələri və alovlu sevgiləri xatırlayıram. Mən özüm və başqaları üçün dəfələrlə ayı xidmətinə çevrilən şübhəli dürüstlüyümə gülürəm, halbuki eyni zamanda satqınlıq və nadürüstlük öz torunu hörürmüş; mən onlara mane ola bilmədim, yalnız etiraf etdim ki, gözlərimin önündə satqın və şərəfsiz işlər görülür, mənə onlara əngəl olmaqçün heç nə etmirəm, ona görə də ikiqat günahkaram. Mən təmiz və ləyaqətli adamlar olduqları halda ağappaq nişastalı yaxalıqlarda boğazacan çirkaba batan əmilərimə də gülürəm. Onlara zibilin içində olduqlarını desən, heyrətdən ağızları açıla qalar, axı onlardan biri Tukumanı, o biri isə Doqquz iyulu müqəddəs sayır və hər ikisi eyibsiz argentinalı ruhunun təmsilçiləridir (bu ifadə hər fəhərf onlara məxsusdur). Hər halda, mənə onlardan yaxşı xatirələr qalıb. Mənə Parisin stresi Sibilla ilə mənə əldən saldığı zaman bir-birimizi incitmək istəyəndə bu xatirələri ləkələyirəm.

Birdən Sibilla gülməyini kəsərək məndən niyə əmilərim haqqında belə şeylər danışdığımı soruşur və mən hiss edirəm ki, əmilərimin burada, qapının arxasında beşinci mərtəbədən olan qoca kimi bizə qulaq asmalarını istəyirəm. Mən cavab verməzdən qabaq yaxşı-yaxşı düşünürəm, çünki ədalətsiz davranmaq və heç nəyi şişirtmək istəmirəm. Bir də yaxşı olar ki, bu, mənəvi məsələlərdən heç vaxt baş çıxarmayan Sibillanın xeyrinə olsun (Etyen kimi, lakin o daha az eqoistdir, hazırkı məqam qarşısında məsuliyyətli olmağa inanır, o məqamda ki, xeyirxah və alicənab olmaq gərəkdir; mahiyyətə səbəblər Etyendəki kimi eyni dərəcədə gedonistik və eqoistik xarakter daşıyır).

Və izah edirəm ki, mənim düzgünlük mücəssəməsi olan iki əmimi əkinçilik-heyvandarlıq və kontor işindən ibarət fəaliyyətlərinin iki qütbü arasında inkişaf edən həyatlarının zirvəsi sayılan 1915-ci ildə nümunəvi argentinalılar adlandırıldılar. Yox, əgər qədim gözəl çağların kreollarından söhbət açsaq, onda antisemitizm, ksenofobiya, şəxsi mülklərdən ötrü bağı çatlayan xırda burjuylardan da danışmaq lazımdır. O mülklərdən ki, orada mulat qızlar onlara ayı on pesoya mate dəmləyib verirlər, ağ-qəhvəyi vətənpərvərlik duyğuları çiçəklənir, bütün hərbcilərə və çöllükdəki ekspedisiyalara böyük hörmət var, orada köynəklər də düjünlə ütülənir, halbuki məvacibin bütün ailənin «rus» adlandırdığı və hamının üstünə qışqırıb hədələdiyi, ən yaxşı halda isə lağa qoyduğu bu bədbəxt məxluqun pulunu verməyə çatmır. Sibilla haqqında heç vaxt elementar təsəvvürü belə olmayan şeylərə qarşı bu münasibətlə razılaşan kimi mən ona sübut etməyə çalışıram ki, bütün bunlara baxmayaraq, əmilərim və onların ailələri çox gözəl xüsusiyyətlərə malikdirlər. Onlar seçki hüququna sayğı duyan və ən hörmətli qəzetləri oxuyan sadıq atalar və oğullardır, həm rəhbərlik, həm də işçilər tərəfindən sevilən namuslu qulluqçulardır, onlar bütün gecəni xəstənin yatağı başında keşik çəkə, yaxud kimə lazımdırsa torba tikə bilirlər. Sibilla çaşqın halda mənə baxır ki, görsün lağlağı etmirəm ki. Mən öz

əmilərimi niyə belə çox sevdiyimi sübut və izah etməli oluram və niyə arabir küçələr və hava zəhləmizi tökəndə mən birdən-birə bu kirli ağları dartıb çıxarır və onlardan qalan xatirələri tapdaq edirəm. Sibilla bir az dirçəlir və məqamından asılı olaraq həm sevdiyi, həm də nifrət etdiyi anasından gileylənməyə başlayır. Bəzən onun uşaqlığı haqqında danışdığı bir hekayə mənə dəhşətə gətirir, əvvəllər əyləncəli əhvalat kimi danışib güldüyü şeylər qəflətən dəhşətli dünyə, bataqlığa çevrilir, qaynaşan zəlilələr və gənələr kimi bir-birinin qanını sormağa başlayır. Belə anlarda Sibillanın üzü tülkü sifətinə oxşayır, burun pərləri gərilir, rəngi ağarır, dili dolaşır, barmaqlarını sındırır və ağır nəfəs alır, elə bil, saqqızdan şişirilmiş nəhəng hava şarının içində anasının qabarıq sifəti peyda olur, özüdür ki var, nimdəş geyimdə və körpünün üstündə qalan köhnə tüpürcəkqabı kimi şəhər kənarındakı küçədə və yoxsulluq, anasının yağı əsgiyə qazan yuyan əlləri. Dərd burasıdır ki, Sibilla uzun müddət danışa bilmir, o, ağlamağa başlayır, üzünü mənə sıxaraq elə dəhşətli əzab çəkir ki, ona çay dəmləyib hər şeyi unutdurmaq, harasa getmək, ya da sevimək lazım gəlir, bütün əmilərsiz və analarsız, sadəcə, sevimək (həmişə belə olur), yaxud da yatmaq, ancaq demək olar ki, həmişə belə olur.

(– 127)

139

Fortepiano üçün notlar (lya, re, mi-bemol, do, si-bemol, mi, sol), skripka üçün notlar (lya, mi, si-bemol, mi), sümsü üçün notlar (lya, si-bemol, lya, si-bemol, mi, sol) Arnold SCHoenberg, Anton CEBErn, ALBAn BerG adlarının musiqi ekvivalentidir (alman sisteminə görə H – si, B – si-bemol və S (ES) – mi-bemoldur). Bu özünəməxsus musiqi anaqramında yeni heç bir şey yoxdur. Yada salaq ki, Bax da öz adından bu cür istifadə edirmiş və XVI əsrin poifoniya ustaları da bunu dəb salıblar (...). Skripka konserti üçün mühüm olan məqamlardan biri də ciddi simmetriyadır. Skripka konserti üçün açar rəqəm ikidir: iki müstəqil mövzu və onların hər biri iki yerə bölünür, bundan əlavə yeni bölünmələr də vardır: skripka və orkestr. «Kammar Konzert» isə belə deyil, orada açar rəqəm üçdür: premýerada Maestro və onun iki tələbəsi təqdim olunur; alətlər üç qrupa bölünür: fortepiano, skripka və nəfəs alətləri; konsertin özü də üç qarşılıqlı mövzu üzərində qurulur və onlardan hər biri bu və ya digər dərəcədə üçhissəli kompozisiyadan ibarət olur.

Albana Berqin skripka, fortepiano və 13 nəfəs aləti üçün Kamera konsertinə anonim şərhindən (Pahe Voxun qeydi, PL, 8660)

Daha maraqlı şeylər tapmaq intizarında söyüşə-söyüşə məşq etmək, eyni zamanda qəribə sözlər uydurmaq üçün Kuka güc-toplamaq-üçün-yatmağa gedəndən sonra (ya da ona qədər ki, tez getsin) gecə yarısı ilə saat iki arasında aptekə toplaşmışdılar; Kuka inadkarlıq göstərir, getmir, ancaq insan cinsindən olan yırtıcıların bütün şifahi təhqirlərinə cavab olaraq təbii və xoş təbəssümlə müşayiət olunan bu müqavimət onu əldən salır. O hər dəfə daha erkən yatmağa gedir, ancaq insan cinsindən olan yırtıcılar ona şirin yuxu arzulayaraq nəzakətlə gülümsəyirlər. Onların ən neytralı olan Talita bu zaman etikətlər yapışdırır və qalın «Index Pharmacorum Gottinga» cildinin içində eşələnir.

Məsələn, belə çalışmalar olur: məşhur soneti küfrlərlə təhrif edərək tərcümə etmək:

Son dərəcə ölü, dəhşətli keçmiş,

Öz lovğa uçuşunla bizi yenidən dirildəcəksənmi?

Yaxud: Trevelerin qeyd dəftərçəsindən bir səhifə: «Bərbərxanada növbəmi gözləyərkən «YUNESKO»-nun broşürasına nəzər salıb aşağıdakı sözlərə diqqət etdim: «Opintotveri (Tuöläisopiskelija) Työväenopisto». Pedaqogika üzrə fin jurnallarını xatırladır. Oxucu üçün əvvəldən axıracan irreallıqdır. Onlar mövcuddurmu? Ancaq milyonlarla sarışın üçün «Opintotveri» – Ümumtəhsil məktəbi üçün vəsait»dir. Mənimçünsə... (Əsəb tutması.) Ancaq onlara «cafisho» sözünün oğru dilində «fırıldaqçı» mənası verdiyi bəlli deyil. İrreallıq artır. İşə bir bax, bu texnokratlar hesab edirlər ki, guya, «Boinq-707»də Helsinkiyə bir neçə saata uçmaq olar... Nəticəni hər kəs özü çıxarır. Məni isə, zəhmət olmasa, massaj edin, Pedro».

Mənanın tapılması üzrə çalışmalar üçün söz birləşmələri. Talita Genshiryoku, Kokunai, Jijo sözləri üzərində baş sındırır və qərara gəlir ki, onlar böyük ehtimalla Yaponiyada nüvə araşdırmalarının inkişafı mənasındadır. O, sözləri o tərəf-bu tərəfə çevirərək buna daha çox əmin olurdu, bu zaman onun əri, düşünmək üçün bərbərxanadan topladığı materialları verən

məkrli tədarükçü daha bir söz birləşməsi atır: Genshiryoku Kaigai Jijo, yəqin ki, xaricdə nüvə tədqiqatlarının inkişafı mənasındadır. Talita analiz edərək nəticə çıxarır və sevincdən həyəcanlanır: Kokunai =Yaponiya, Kaigai isə = xaric deməkdir. Ancaq Laskano küçəsində yaşayan boyaqçı Matsiu bu tapıntıyla razı deyil, odur ki, zavallı Talita uğursuz poliqlot kimi quyruğunu qısmalı olur.

Müəyyən fərziyyələrə əsasən ləkəlmə: məsələn, «İsanın hiss olunan ikicinsliyi» məşhur sətri bu fərziyyələrə cavab verən bütöv bir sistemi hərəkətə gətirir. Məsələn, Bethovenin koprofaq olduğu haqda fikir söyləmək və s. Ser Rocer Keyzmentin şəksiz müqəddəsliyinin müdafiəsi «The Black Diaries»1dən gəlir. Buna tamamilə əmin olan və bu fikri bölüşən Kukanın təəccübünə rəğmən.

Mahiyyət etibarilə bu o deməkdir ki, beyinlərin yuyulması peşəyə sədaqətdən doğur. Hələlik buna gülürlər (ancaq bəlkə də, Atilla marka toplayırmış), ancaq Arbeit macht frei2 nəticə verəcək, inanın, Kuka. Bax, məsələn, Fano yepiskopunun zorlanması, bax buna deyərəm hadisə...

(– 138)

141

Morellinin tamamilə başqa şeyi nəzərdə tutduğuna əmin olmaqçün cəmi bir neçə səhifə oxumaq yetər. O, Zeitgeist3in dərin qatlarına eyham vurur, o yerə ki, orada onun düşüncədən məhrum məntiqi özünü ayaqqabı bağlarıyla boğur, qanunla elan edilmiş düşüncəsizliyi rədd etmək gücündə deyil – bunu əsərin yetkin-məntiqi ideyası da sübut edir. Morelli məkanın mənəvi əsasları adlandırılmalı olan bütün tarazlıq qanunlarını və prinsipləri pozaraq gah irəli atılır, gah da geri çəkilibdi, ona görə də tamamilə mümkün idi ki (halbuki, belə bir şey heç olmayıb da, lakin olmayacağına da heç bir əminlik yoxdur), danışdığı əhvalata cəmi beş dəqiqə ayıraraq Avstriya anşlyusunun Aktium döyüşünü təsvir etsin (üç əsas sözün «a» hərfiylə başlaması onunçün tarixi məqamların seçilməsində həlledici rol oynaya bilər), ya da, məsələn, Koçabamba küçəsində min ikiyüzüncü evin qapısını döyən adam içəri keçəndən sonra Pompeydəki Menandrin evinin həyətinə düşə bilər. Bütün bunlar kifayət qədər bayağı, Bunyuelvari idi, ancaq onların başlıca dəyəri Klubun gözündən yayınmırdı: təhrikçilik, daha dərin və kəskin olan başqa mənaya qarşı açıq kinayə ortadaydı. Daha çox İncillərdə, Upanişadlarda və şaman trinitrotoluollarından başlayan digər söhbətlərdə parlaq şəkildə təqdim olunan kəndirbazlıqlara oxşayan bu cür oyunbazlıqlara müraciət edən Morelli öz məşğuliyyətini davam etdirməkdən və

mahiyyət etibarilə fitnə-fəsad, gözdənsalma və lağlağıdan ibarət ədəbiyyat uydurmaqdan həzz alırdı.

Qəflətən sözlər, bütün dil, bütöv üslubun qurulması, semantika, psixologiya, məharətlə qurulan bütöv bir inşa – hər şey dəhşətli xarikiyyə yönəlirdi. Banzay! Və heç bir təminat olmadan yeni qayda-qanunlara, lakin axırda həmişə kitabdan kənara uzanan və hansısa «mümkünə», hansısa «ola bilər»ə tuşlanmış bir ip olur ki, bu da birdən-birə əsər haqqında donmuş daş təsəvvürləri havadan asılı vəziyyətə gətirir. Dəqiqliyə ehtiyacı olan Periko Romeronu həyəcanlandıran, Oliveyranı ləzzətdən titrəməyə məcbur edən, Etyenin xəyallarını alt-üst edən, Sibillanı hər əlində bir ənginar ayaqyalın oynadan da elə buydu.

Alma arağı və tütünlə zəhərlənən mübahisələrdə Etyenlə Oliveyra elə hey sual verirdilər ki, görəsən niyə Morelli ədəbiyyata bu qədər nifrət edir və nədən «Exeunt» Rembonu təkrarlamaqdansa, yaxud «kolta-32»nin tərifləyici dəqiqliyini sol gicgahında yoxlamaqdansa, ədəbiyyatın içindən ona nifrət edir. Oliveyra güman edirdi ki, Morelli ədəbi yaradıcılığın iblisinə təbiətinə şübhə edir (onda bəs ədəbiyyat nədir, hətta əgər o içdiymiz gnosis, praxis, yaxud ethos və haradasa mövcud olan bir çox, bəlkə də, sadəcə, uydurma həblər kimi olsa belə). O, ən qızıqsındırıq yerləri araşdıraraq Morellinin yazdığı hər şeyi boyayıb-bəzəyən xüsusi üslubu yeni qüvvəylə hiss etdi. Bu üslubda ən çox hiss olunan məyusluq (lakin gizlicə hiss olunurdu ki, bu məyusluq heç də kitabda təsvir olunan şəraitə və hadisələrə aid deyil, məhz onlardan danışmaq manerasına aiddir), – Morelli bunu bacardığı qədər malalayırırdı – bu məyusluq bütün təhkiyyə sirayət edirdi. Yalançı konfliktin və formanın ləğvi özlüyündə qocanın forma materiallarını öz üsulundan istifadə edərək ifşa etməsində ifadə olunurdu; əmək alətlərinə şübhəylə yanaşdığından əməyin bu alətlərlə əldə olunmuş nəticələrini də inkar etmiş olurdu. Kitabda danışılanlar heç kəsə lazım deyildi, orada heç nə yox idi, çünki təhkiyə pis idi, ona görə ki, sadəcə, danışılırdı və bu, ədəbiyyatdan başqa bir şey deyildi. Müəllifi hirsələndirən bir məqam da özünün yazdığı və ümumiyyətlə, kiminsə yazdığıydı. Aşkar paradoks ondan ibarət idi ki, Morelli uydurduğu epizodları üst-üstə qalaqlayır və öz işini bilən yazıçının əlində olan bütün mümkün vasitələrdən istifadə edərək müxtəlif formalar hazırlayırdı. Elə təəssürat yaranmırdı ki, o, yeni nəzəriyyə təklif edir, orada intellektual düşüncələr üçün material yox idi, lakin hər hansı quru izahat və ya analitik araşdırmadansa, dünyanın bu qədər çürüməsi, onun faş etdiyi yalanlar və dünyanın üzərinə dağıtmaq deyil, qurmaq naminə hücum etməsi onun yazdıqlarında daha aydın və dəqiq ifadə olunurdu, odur ki, geniş, gurultulu haşiyələrin, dəqiq, səliqəylə qurulmuş epizodların, ədəbi xoşbəxtliyin görüntüsü arxasında, demək olar ki, iblisinə ironiyalar eşitmək mümkün idi – o bütün bunlarla çoxdan hekayə və roman oxucuları arasında özünə şöhrət qazanmışdı. Çox gözəl orkestrəşdirilmiş dünya həssas qulağa heç nə eşitdirə bilmirdi; elə sirr də buradan başlanırdı, çünki intuitiv əsərin ümumi nihilizminin qabaqcadan hiss olunmasıyla, eyni zamanda bir qədər gecikməylə şübhə doğurdu ki, Morellinin ideyası qətiyyənlə belə deyil, yəni kitabın hər bir ayrıca hissəsində yer alan özünüməhvetmə dağlardakı nəcib metal axatarışı kimiydi. Qapını səhv salmamaq və əlləməlik etməmək üçün buradaca dayanmaq lazımdır. Oliveyra ilə Etyenin ən qızgın mübahisələri də məhz buna ümid etdiklərindən doğurdu, çünki ən çox səhv

edəcəklərindən qorxurdular və onlar iki yekəbaş axmaq kimi tərslik edir və Babil qülləsini tikməyin mümkün olduğuna inanmırlar, əgər nəticə etibarilə o heç kəsə lazım olmasa belə. Bu məqamda Qərb mənəviyyəti onlara istər-istəməz üç min il ərzində irsən alınan, mənimsənən və çeynənən bütün arzu və xəyəlləri bir-birinin ardınca ifadə edən vasitəçi kimi görünür. Çiçəyin heç bir şey üçün deyil, elə-belə də gözəl ola biləcəyi inancından imtina etmək çətindir; zülmət qaranlıqda rəqs etməyin mümkünlüyünü etiraf etmək acıdır. Morellinin daha saf bir görüntüyə hazırlığın labüd mərhələsini keçmək naminə işarələri əks istiqamətə dəyişməyin və dünyanı başqa ölçülərdə və ölçülərdən görməyin mümkün olduğuna yönəlik eyhamları (bütün bunlar eyni zamanda həm lağlağı, həm də güzgüyə baxan adamın soyuq ironiyasının hiss olunduğu parlaq şəkildə yazılmış bir pasaja yerləşdirilmişdi), – bu eyhamlar onları əsəbləşdirirdi, çünki onlara ümid verməkçün, haqq qazandırmaqçün saman çöpü uzadır, ancaq eyni zamanda dözülməz riyakarlıqla etibarlılıq duyğularını tamamilə əllərindən alırdılar. Bircə təsəlli vardı: yəqin ki, Morelli ilk əsl ifası tam sakitlikdə səslənməli olan əsərini orkestrləşdirəndə də həmin riyakarlıq duyğusunu yaşayırdı. Beləcə, onlar lənətlər yağdıraraq və heyrtlənərək səhifə-səhifə irəli gedirdilər, Sibilla isə daima anlaşılmazdan yorularaq pişik kimi kresloda qıvrılıb gözləri ilə bağlı pəncərə və mənasız qızmar gecə arasındakı hər şeyi dələrək şifonerin başından sökülən dan yerinə baxırdı.

(– 60)

142

1. – Mən onun necə olduğunu bilmirəm, – Ronald dedi. – Və biz bunu heç vaxt bilməyəcəyik. Yalnız onun başqalarına necə təsir etdiyini bilirik. Biz müəyyən mənada onun güzgülü olmuşuq. İzah etmək çətindir.
2. – O elə axmaq idi ki, – Etyen dedi. – Xoşbəxt səfəhlər və s. və i.a. And içirəm ki, tamamilə doğru deyirəm. Onun axmaqlığı məni əsəbiləşdirirdi, Horasio deyirdi ki, bu, informasiya çatışmazlığındandır, ancaq səhv edirdi. Hamıya məlumdur ki, cahillik və axmaqlıq – tamamilə başqa şeylərdir, bunu hamı bilir, axmaqdan başqa, bu da onun xoşbəxtliyidir. O hesab edirdi ki, məşğuliyyət, populyar peşə onun ağılını artıracaq. İki anlayışı qarışdırırdı: bilmək və anlamaq. Bədbəxtin bizim məhz çox bildiyimizdən anlamadığımız bir çox şeylərdən əla başı çıxırdı.
3. – İbarəbazlıq etmə, – Ronald dedi. – Antinomiya və əks məfhumlardan ibarət ucuz dəst. Mənə elə gəlir ki, onun axmaqlığı, tamamilə bitki kimi, ilbiz kimi olması bütün varlığıyla ən sirli şeylərə yapışmasının əvəziydi. Buyur görək: o, adlara inana bilmirdi, görərk barmağıyla əşyaya toxunaydı ki, onun varlığını etiraf etsin. Ancaq bununla uzağa gedə bilməzsən. Bu, Qərbin bütün

kəşflərinə, bütün fəlsəfi məktəblərə arxa çevirmək kimi bir şey idi. Belə olduğu halda şəhərdə yaşamaq və çörəkpulu qazanmaq pis şeydir. Bu onu gicişdirirdi.

4. – Hə, əlbəttə, ancaq onun xoşbəxtliyinin həddi-hüdudu yox idi, dəfələrlə ona baxıb qibtə etmişəm. Məsələn, stəkanın forması. Bəs mən rəssamlıqda nə axtarıram, lütfən deyin? Əzab-əziyyət çəkirsən, nə qədər yollardan keçirsən – hamısı da çəngələ və iki zeytun ağacına gedib çatmaq üçün. Duzun hamısı və dünyanın mərkəzi burada toplanmalıdır, süfrənin bu tərəfində. O isə gəlir və bunu hiss edir. Bir dəfə o, mənim yanıma emalatxanaya gəlmişdi, mən onu səhər-səhər bitirdiyim rəsmin önündə gördüm. Elə ağlayırdı ki, bu cür yalnız o özü ağlaya bilərdi, bütün sifətiylə. Onun üzü qorxunc və qəribəydi. O, mənim rəsmimə baxıb ağlayırdı. Səhər-səhər özümün də ağladığımı ona deməyə cürətim çatmadı. Halbuki bu onu sakitləşdirə bilərdi, sən ki onun necə əzab çəkdiyini bilirsən, bizim – bu ədəbaz yekəxanaların yanında özünü olduqca əhəmiyyətsiz sayırdı.

5. – İnsanlar nələrə ağlamırlar, – Ronald dedi. – Göz yaşları heç nəyi sübut etmir.

6. – Nə deyirsən de, onlar əlaqəni isbatlayır. Kətan parçanın qarşısında dayanaraq ondan-bundan eşitdiyi tərifləri yağıdınlar çox olub, ağızlarına gələni danışılar, hamısı da ətrafında. Bilirsən, iki şeyi birləşdirməyi öyrənmək üçün müəyyən səviyyəyə yüksəlmək lazımdır. Mənə elə gəlir ki, mən yüksəlmişəm, ancaq mənim kimilər çox deyil.

7. – Çox az adam tanrının rəhmətinə layiqdir, – Ronald dedi. – Özünü az təriflə...

6. – Mən bilirəm ki, bu belədir, – Etyen dedi. – Bu belədir, mən bilirəm. Ancaq mənim həyatım iki əli birləşdirməyə sərf olunub, sol əlimi – ürəyimlə, sağ əlimi isə – fırça və kətanla. Əvvəl mən başqaları kimi Rafaelə baxıb Perucino haqqında düşündüm, Leon Battista Albertini zəli kimi sorurdum, onları birləşdirib bir araya gətirirdim, bu – Piko de Mirandoladandır, bu – Lorenzo Balladır, diqqət et, gör Burkhard nə danışır, Berenson nəyi inkar edir, Arqan necə hesab edir, bu mavi rəng lap siyena freskalarındakı kimidir, bu kətan – Mazaççodandır. Nə vaxt olduğunu xatırlamıram, ancaq bu, Romada, Barberini qaleresində olmuşdu, mən Andrea del Sartonun rəsminə baxıb təhlil aparırdım və birdən gördüm ki... Xahiş eləmə, onsuz da deyən deyiləm. Mən bütün rəsmi deyil, arxa plandakı bir detallı, yoldakı fiquru görmüşdüm. Gözlərim yaşardı, vəssalam, nə deyə bilərəm ki.

5. – Göz yaşları heç nəyi sübut etmir, – Ronald dedi. – İnsanlar nələrə ağlamırlar.

4. – Sənə cavab verməyin əhəmiyyəti yoxdur. Ancaq o başa düşərdi. Əslində, biz hamımız eyni yolun yolçularıyıq, ancaq biriləri öz yolunu sol tərəfdən, başqaları isə sağdan başlayır. Və bəzən olur ki, kimsə düz ortada süfrənin kənarını, qədəhi, çəngəli, zeytunu görür.

3. – Yenə obrazlar, – Ronald dedi. – Daim eyni şeylər.

2. – İtirilmişə, yadlaşmışa yaxınlaşmağın başqa üsulu yoxdur. Sibilla isə ona yaxın olub və bütün bunları hiss edib. Onun yeganə səhvi yaxınlığının bizim mübahisələrimizdən dəyərli olduğunu

isbatlamaq istəyi olub. Ancaq bu sübutu ona heç kəs verə bilməzdi, birincisi, ona görə ki, biz özümüz onu anlamağa qadir deyilik, ikincisi isə, elə, ya da belə, biz hamımız özümüzü heç də pis hiss etmirik və kollektiv biliyimizdən tam məmnunuq. Biz Littrenin bütün cavablarıyla həmişə əlimizin altında olduğunu xatırlayırıq, odur ki, arxayın yata bilərik. Və bizə hər şey ona görə aydındır ki, hər şeyin kökünü qazıyan suallar verməyi bacarmırıq. Ancaq Sibilla soruşanda ki, niyə ağaclar yayda geyinirlər... yox, dostum, bunun nə mənası var, yaxşısı budur, susaq.

1. – Hə, bunu izah edə bilməzsən, – Ronald dedi.

(– 34)

143

Səhərlər zəngli saatın zəhlətökən cığirtısının belə qovub ayıqlığın aydınlığı və kəskinliyi ilə əvəz edə bilmədiyi yarıyuxulu vəziyyətdə onlar gördükləri yuxuları ətraflıca bir-birinə danışdılar. Başlarını toxunduraraq, ayaqlarını və əllərini dolaşdıraraq bir-birini sığallayır və gecənin şüursuz saatlarında yaşadıklarını xarici aləmin sözləriylə bir-birinə çatdırmağa çalışdılar. Talitanın yuxuları və danışdığı yuxudan asılı olaraq sıxılan, yaxud gülümsəyən dodaqları, hekayəsini qüvvətləndirən jestləri və nidaları və gördüyü yuxunun səbəbi və mənasıyla bağlı sadəlövh fərziyyələri Treveleri – Oliveyranın gənclik dostunu ovsunlayırdı. Sonra onun danışmaq növbəsi çatırdı və bəzən yarıya çatmamış arvadının əlləri onun əllərinə sığal çəkməyə başlayırdı və onlar yuxudan sevişməyə keçir, yenidən yuxuya gedirdilər, sonra da hər yerə gecikirdilər.

Talitaya, onun yumşaq, yuxulu səsinə qulaq asan Treveler arvadının yastığa dağılan saçlarına baxaraq təəccüblənirdi: bu necə ola bilər. O, barmağıyla Talitanın alına, gicgahına toxunur («İrene xala mənim bacım idi, deyəsən, beləydi, ancaq əmin deyiləm»), sanki, başının bir neçə santimetrliyində maneə hiss edirdi («Mənsə kövşənlikdə çılpaq idim və ağappaq bir çay gördüm, o nəhəng dalğalarıyla şahə qalxmışdı...»). Onlar baş-başa yatmışdılar, fiziki baxımdan yan-yanaydılar, hərəkətləri, pozaları da təxminən eyniydi, eyni otaqda, eyni bəlişlərin üzərində nəfəs alırdılar, həmin qaranlıqda, həmin zəngli saatın çıqqıltısı altında, oyanmanın hər ikisi üçün eyni olan küçə və şəhər mənbəyində, hər ikisi üçün eyni olan maqnit şüalanmasında, eyni növ qəhvə və ulduzların eyni düzüldüyü gecə də onlar üçün, bir-birinə sarılıaraq yatanlar üçün eyniydi, ancaq buna baxmayaraq, onlar fərqli yuxular görür, tamamilə bənzərsiz şeylər yaşayırdılar və biri gülürdü, eyni vaxtda o biri qorxu içində qaçırdı və o, yenə cəbrdən imtahan verməliydi, o biri isə bu zaman ağ daşdan olan şəhərə gəlmişdi.

Talitanın şəhər hekayəsində sevinc də səslənə bilərdi, kədər də, ancaq Treveler uyğunluq aramaqdan yorulmurdu. Necə ola bilər ki, gündüzləri hər şeydə bir olsunlar, gecələr isə mütləq

uyğunsuzluq baş versin və insan yuxuda dözülməz dərəcədə tənha olsun? Bəzən Treveler Talitanın yuxusuna girir, ya da əksinə, Talitanın obrazı Trevelerin gördüyü kabusu bölüşürdü. Ancaq onlar oyanandan sonra bu barədə danışmaq lazım olduğunu bilmirdilər: «Bu vaxt sən mənim əlimdən tutub deyirsən...» Və Treveler müəyyən etdi ki, o, Talitanın yuxusunda arvadının əlindən tutub danışdığı zaman öz yuxusunda onun ən yaxın rəfiqəsilə yatır, ya da «Las-Esterlas» sirkinin direktoruyla danışır, yaxud da La-Plata körfəzində üzür. Başqasının yuxusuna xəyalət kimi girmək onu tikinti materialı səviyyəsinə endirirdi və bu zaman o hətta gecə görüntülərinin vacib dekorasiyaları olan bütün bu fiqurları, naməlum şəhərləri, vağzalları və giriş pilləkənlərini görmək imkanından da məhrum olurdu. Talitaya lap yaxınlaşaraq, barmaqlarını və dodaqlarını onun üzünə və başına toxunduraraq Treveler hiss etdi ki, bu dəfolunmaz maneə uçurum kimi keçilməzdir, bu məsafəni sevgidə də aşmaq mümkün deyil. Uzun müddət o, möcüzə gözləmişdi, ümid etmişdi ki, gözəl şəhərlərin birində Talita ona elə bir yuxu danışacaq ki, eyni yuxunu o da görmüş olacaq. O bunu gözləyirdi, buna nail olmağa çalışırdı, bütün mümkün analogiyaları köməyə çağıraraq uyğunluq tapır, tanımaya apara biləcək oxşarlıq axtarırdı. Yalnız bircə dəfə (ancaq Talita buna zərrə qədər əhəmiyyət vermədi) onlar oxşar yuxu görmüşdülər. Talita anasıyla birgə gəldiyi və hərəsinin özüylə bir stul gətirməli olduğu mehmanxana haqqında danışdı. Bu zaman Treveler öz yuxusunu xatırladı: mehmanxanada vanna otağı yox idi və yuyunmaq üçün məhrəbayla vağzaldan keçib getmək lazım idi. O dedi: «Biz təxminən eyni yuxunu görmüşük: vanna otağı və stulların olmadığı mehmanxananı». Talita güldü: çox gülməlidir, qalxmaq lazımdır, artıq gecdir, ayıbdır, bu qədər yatmaq olar?

Treveler inanır və ümid edirdi, ancaq getdikcə daha az. Yuxular təkrarlanırdı, ancaq hər kəsinki ayrı-ayrılıqda. Başlar bir-birinə toxunaraq yuxulayırdı və hər birində fərqli səhnələrdə fərqli pərdələr qalxırdı. Treveler gülümsünərək düşünəndə ki, o və Talita Laval küçəsindəki qonşu binalarda yerləşən iki kinoteatr kimidirlər, ümidini itirirdi. Artıq ürəkdən arzuladığı şeyin baş verəcəyinə inanmırdı və bilirdi ki, əgər inanmırsa, deməli, heç olmayacaq. O bilirdi: inanmasan, olmalı olan əsla olmayacaq, inansan da, demək olar ki, olmayacaq.

(– 100)

Ətirlər, orfik himnlər, müşk və ənbər... Burada sən sardoniks qoxuyursan. Burada isə – xrizopraz . Burada, dayan bir, buradan, deyəsən, ot qoxusu gəlir, cəfəri qoxusu, az-maz, elə bil, maral dərilərinin arasında cəfəri yarpağı qalıb. Burada isə sən qoxun başlayır. Doğrudan da, qəribədir, qadın öz qoxusunu kişi onu hiss etdiyi kimi hiss edə bilməz. Məsələn, burada. Tərpənmə, görüm. Burada sən gecə kremi, tütünqabına qoyulmuş bal qoxuyursan, burada isə –

yosun, nə isə bu adi məsələdir, bu barədə danışmağa dəyməz. Amma yosunların da qoxusu müxtəlif olur. Sibilla sonuncu dəniz dalğasının sahilə atdığı təzətər yosun ətri qoxuyurdu. Və dalğa qoxuyurdu. Və bəzən elə günlər olurdu ki, yosunların qoxusu nəşə daha tünd qoxuya qarışırdı, onda mən başqa bir qabiliyyətimi köməyə çağırmalı olurdum... Və onda bütün qoxular qəflətən qırılırdı, qəribə tərzdə qırılırdı və hər şey dada çevrilirdi, köhnə şirələr ağzımı yandırır və hər şey qaranlığa qərq olurdu, the primeval darkness¹, hər şey ətrafında yaratdığı həyatın fırlandığı bu həyatverici oxda qapanırdı. Və heyvanlarla ümumiliyini daha kəskin hiss etdiyin anda gözünün qabağına varlığın başlanğıcını və hədudlarını tamamlayan obrazlar gəlir və sənə hər gün rahatlıq gətirən nəm çökəklikdə birdən-birə Aldebaran titrəyir, genlər və bürclər alışıq, alfa və omeqa, minilliklər, Armageddon, tetramitsin bir-birinə qovuşurlar, ah, kəs səsinə, lazım deyil, orada, yuxarıda, sən daha püssən, güzgüyə yaxılmış əks kimi özünə oxşamırsan. Sənin dərinə nə qədər sükut var, bu necə uçurumdur ki, dibində zümrüddən olan oyun zərləri atılır, orada mığmığalar uçuşur, orada simurq quşu və kraterlər var...

(– 92)

145

Morellidən

Sitat:

«Məni ayrı-ayrı hissələrdən ibarət əsər yazmağa vadar edən ən mühüm, başlıca və fəlsəfi səbəblər bunlardır: əsərin bütöv bir yaradıcılığın tərkib hissəsi olması konsepsiyasından çıxış etmək, insanı bədən və ruhun ayrı-ayrı hissələrinin qarışığı kimi nəzərdən keçirmək, eyni zamanda bütün Bəşəriyyətə müxtəlif hissəciklərin qatışığı kimi baxmaq. Əgər mənə etiraz edənlər tapılsa ki, mənim hissəciklər konsepsiyam doğrudan da, heç bir konsepsiya-filan deyil də, başdan-başa masqara, lağlağı, axmaq zarafat və yalandır və mən ciddi qayda-qanunlara və sənətin kanonlarına riayət etmək əvəzinə məsuliyyətsiz və qəribə hərəkətlərlə onların üzərindən adlamağa çalışıram, mən cavab verirəm: bəli, mənim məqsədim elə budur. Və tanrı xətrinə, heç bir tərəddüd-filan etmədən boynuma alıram ki, sizin İncəsənətinizdən uzaq olması arzulayıram, elə sizin özünüzdən də, çünki sizdən də, sizin İncəsənətinizdən də, sizin konsepsiyalarınızdan da, sizin artistlik fəaliyyətinizdən də və ümumiyyətlə, sizin artistlik mühitinizdən də zəhləm gedir!»

Qombroviç, IV fəsil, «Ferdidurka».

(– 122)

146

«Obzerver»ə məktub:

Hörmətli cənab redaktor!

Oxucularınızdan kimsə bu il kəpənəklərin olduqca az olduğuna diqqət yetiribmi? Adətən, kəpənəklərin bol olduğu bizim tərəflərdə bir neçə kələm kəpənəyindən savayı, demək olar ki, heç bir kəpənəyə rast gəlməmişəm. Mart ayından bu yana bircə dənə Cigeno, bir neçə dənə Teclas, bir dənə də Queonia görmüşəm, amma nə Etreə, nə alabəzək kəpənək, nə Catocala, nə də qırmızı admiral görməmişəm, halbuki keçən yayda bağım bunlarla doluydu.

Zəhmət olmasa deyin, bu hər yerdəmi müşahidə olunur, əgər elədirsə nəylə bağlıdır?

M. Uşbern.

Pitçkomb, Qlos.

(– 29)

147

Niyə tanrılardan bu qədər uzağıq? Bəlkə də, bu sualı verdiyimizə görə.

Nə olsun ki? İnsan – sual verən heyvandır. Həqiqətən sual verməyi öyrənəcəyimiz gün dialoq başlanacaq. Hələlikse suallarımız bizi yalnız başgicəlləndirici şəkildə cavablardan uzaqlaşdırır. Ən yalançı azadlıqda boğulduğumuz halda hansı epifaniyanı gözləyirik? Bizim Novum Organum¹ həqiqətimiz çatışmır, pəncərələri taybatay açıb, hər şeyi çölə tullamaq lazımdır, ancaq ən əvvəl pəncərənin özünü və bizi də onunla birlikdə atmaq gərəkdir. Ya həlak

olmaq, ya da vaxt itirmədən buradan tullanmaq. Bunu etmək, nə olursa-olsun etmək lazımdır. Cəsarətini toplayıb şənliyin şıdırğı vaxtında peyda olur və qəşəng yaşıl qurbağanı gecə hədiyyəsi olaraq həşəmətli ev sahibəsinin başına qoyursan və qorxmadan nöqərlərin intiqamına tamaşa edirsən.

(– 31)

148

Qabi Bassın persona sözünə verdiyi etimoloji izah.

Mənim fikrimcə, Qabi Bass öz traktatında müdrik və çox incə bir izahat verir. «Sözlərin mənşəyi haqqında» əsərində persona sözünü maska kimi izah edir. Hesab edir ki, bu söz personare – dayandırmaq felindən törəyib. Fikrini isə belə izah edir: «Maska sifəti tamamilə örtür, ona ağız üçün dəlik qoyulur və səs bu dəlikdən çıxmaq üçün sıxıldığından müxtəlif istiqamətlərə dağılmır, ona görə də daha bərk və dərin çıxır. Beləliklə, maska insan səsinə daha gur və təsirli etdiyi üçün onu persona adlandırmışlar, bu səbəbdən də bu sözün formalarında o səsi uzundur».

Avl Gelle, «Attika gecələri»

(– 42)

149

Bu küçəylə addımlayıram

Addım səslərim

Tamam başqa bir prospektdə.

Və orada

Eşidirəm

addımlayan özümü necə də,

Təkcə

Dumanın həqiqi olduğu gecədə.

Oktavio Pas

(– 54)

150

Ağrı və izzətlər çəkənlər haqqında.

York qraflığı xəstəxanasından xəbər verilir ki, keçən bazar ayağını sındırmış dul hersoginya Qrefton dünənki gününü sakit keçirib.

«Sandi Tayms», London.

(– 95)

151

Morellinamə

Pişiyn və ya milçəyin hərəkətlərinə adi gözlə baxmaq kifayətdir ki, bunun elmi cəlb edən yeni görüntü olduğunu hiss edəsən, bioloq və fiziklərin instinkt və bioloji həyat kimi təzahürlərlə əlaqədə yeganə imkan qismində təkidlə bizə təklif etdikləri bu deantropomorfizasiya nəsə buddizmin bəzi müddəalarında, vedantda, sufizmdə, qərb mistikasında eşidilən, keçmişdə qırılmış və unudulmuş israrlı çağırış kimi başqa bir şeydir və bizi ölümü həmişəlik rədd etmək ideyası ilə ovsunlayır.

(– 152)

152

Yanılma

Yaşadığım bu ev hər şeyi ilə öz evimə oxşayır: otaqların yerləşməsi, girişdəki qoxu, mebel və işıq, səhərlər günəşin çəpəki, günortalar ilıq, axşamüstü zəif şüaları; hər şey eynidir, hətta cığırılar da, bağcadakı ağaclar da, köhnə sınıq doqqaz da, döşənmiş həyət də.

Keçən vaxtın saatları və dəqiqələri də mənim həyatımın saat və dəqiqələrinə bənzəyir. Onlar qaçır, mənə düşünürəm: «Doğrudan da, oxşayırlar. İndi yaşadığım saatlara necə də oxşayırlar!»

O ki qaldı mənə, evdəki bütün əksətmə səthlərini ləğv etməyimə baxmayaraq, pəncərənin şüşəsi (onsuz keçinmək mümkün deyil) əksimi özümə qaytarmağa cəhd edir, mən orada özümünkünə oxşayan sifət görürəm. Hə, yaman oxşayır, boynuma alıram!

Lakin qoy, guya, onun mən olduğumu israr etməyə çalışmasınlar! Bax belə! Burada hər şey saxtadır. Bax mənim evimi və mənim həyatımı mənə qaytaranda, əsl sifətim də özümə qayıdacaq.

Jan Tardye

(– 143)

- Siz əsl buenos-ayreslisiniz, əsnəyirsiniz, onlar sizi aldadacaqlar.
- Çalışaram əsnəməyim.
- Yaxşı olar.

Kambasares «Sentimental musiqi».

(– 19)

Axır ki, çəkmələrini linoleumun üzərinə basdı, burnuna şirin-kəskin aspetika qoxusu vurdu, çarpayıda iki yastığa söykənmiş qoca oturmuşdu, qarmağa oxşayan burnu, sanki, öz sahibini oturmuş vəziyyətdə havadan asmışdı. Kətan kimi ağappaq idi, çuxura düşmüş gözlərinin kənarlarında qara ləkələr gözə dəyirdi. Hərərəti göstərən vərəqdə qeyri-adi ziqzaq vardı. Niyə özlərinə nəhaq zəhmət veriblər?

Onlar heç nə danışmadılar: argentinalı dost bədbəxt hadisənin şahididir, fransız dost isə – mançist rəssamdır, bütün xəstəxanalar istisnasız iyrəncdirlər. Morelli də yazıçıdır.

– Ola bilməz, – Etyen dedi.

Niyə olmur ki, bütün tiraj suya atılan daş kimi, lupp, indi bilərsən. Morelli cəmisi dörd yüz nüsxə satıldığını (və hədiyyə edildiyini) onlara danışmağa ərinmədi. Hə, ikisi Yeni Zellandiyada, təsirli təfsilatdır.

Oliveyra əli əsə-əsə siqaret çıxartdı və xəstəxana xidmətçisinə baxdı, xidmətçi başını tərpədirib onları iki saralmış pərdənin arasında qoyaraq çıxdı. Onlar dəftərləri və bürmələnmiş kağızları çıxararaq yatağın ayaq tərəfində oturdular.

– Əgər bizə qəzetdə məlumat rast gəlsə... – Etyen dedi.

– «Fiqaro»da çıxmışdı, – Morelli dedi. – Çirkin qar adamı barədə teleqramın altında.

– Belə də şey olar? – Oliveyra, nəhayət, pıçıltıyla dedi. – Digər tərəfdən, bəlkə də, belə yaxşıdır. Yoxsa ətli-əndamlı qarılar əllərində albom və bankalarda ev jelesi avtoqraf üçün bura cumuşardılar.

– Ravənddən, – Morelli dedi. – Ən dadlısı odur. Bəlkə də, gəlməmələri daha yaxşı oldu.

– Bəs biz? – Oliveyra doğruçu təlaşla dilləndi, – əgər biz də sizi narahat ediriksə, deyin. Hələ fürsət olacaq və s. və i.a. Nəyi nəzərdə tutduğumu bilirsiniz...

– Siz məni tanımadığınız halda yanıma gəlmisiniz. Ona görə də hesab edirəm ki, bir az qalsanız yaxşı olar. Palata sakitdir, ən böyük hay-küychü bu gecə saat ikidə susdu. Pərdələr də əladır, həkim təşkil eləyib, o, mənim necə yazdığımı gördü. Ümumiyyətlə, o, mənə işləməyi qadağan edib, ancaq xidmətçi qadınlar pərdə asdılar, odur ki, zəhləmi tökən yoxdur.

– Evə nə vaxt qayıdacaqsınız?

– Heç vaxt, – Morelli dedi. – Mənim sümüklərim burada qalacaq, uşaqlar.

– Boş şeydir, – Etyen ehtiramla dedi.

– İndi bu zaman məsələsidir. Ancaq mən özümü yaxşı hiss edirəm, qapıçı qadınla da problemim yoxdur. Heç kəs məktub gətirmir, hətta Yeni Zellandiyadan da, oranın markaları elə gözəldir ki. Ölü doğulmuş kitab işıq üzü görəndə yeganə nəticəsi azsaylı, ancaq dürüst müxbirlər olur. Yeni Zellandiyalı sinyora, Şeffildli oğlan. Kiçik frankmason təşkilatı, üzvlərinin az olması onlara ləzzət edir. İndisə həqiqətən...

– Sizə yazmaq mənim heç ağılıma da gəlməyib, – Oliveyra dedi. – Biz dostlarla sizin yaradıcılığınıza bələdik, amma o bizə elə... Mən artıq sözlər danışmaq istəmirəm, siz özünüz çox gözəl bilirsiniz. Biz bütün gecəni müzakirə aparmışıq, mübahisə etmişik, sizin Parisdə olduğunuz heç ağılımıza da gəlməzdi.

– Keçən ilədek Vyerzonda yaşayırdım. Parisə kitabxanalarda qurdalanmağa gəlmişəm. Vyerzon, əlbəttə... Naşirə mənim ünvanımı kimsəyə verməmək tapşırılmışdı. Heç bilmirəm mənim azsaylı pərəstişkarlarım onu haradan əldə ediblər. Belim yaman ağrıyır, uşaqlar.

– İstəyirsiniz, biz gedək, – Ronald dedi. – Eybi yoxdur, biz sabah da gələ bilərik.

– O, sizsiz də ağrıyacaq, – Morelli dedi. – Gəlin fürsətdən istifadə edib siqaret çəkək, mənə qadağan ediblər.

Ədəbi deyil, adi dil tapmaq lazım idi.

Tibb bacısı yanlarından keçəndə Morelli əlindəki siqaret kötüyünü şeytan çevikliyi ilə ağzına soxub Oliveyraya elə baxdı ki, sanki, o, qoca paltarı geyinmiş oğlan uşağıydı, kefdi, vallah.

... qismən Ezra Paundun əsas fikirlərindən çıxış edərək, lakin onun pedantizmi və ikinci dərəcəli simvollarının, başlıca kəmiyyətlərinin dolaşıklığı olmadan.

Otuz səkkiz və iki. Otuz yeddi və beş. Otuz səkkiz və üç. Rentgen: (oxunmur).

...və həm də çox az adamın onlara – yeni ədəbi oyunlara inanmadan bu səylərə yaxınlaşa biləcəyini öyrənmək. Benissimo¹. Bəla burasındadır ki, hələ nə qədər şey çatışmır, o isə oyunu bitirmədən öləcək.

– İyirmi beşinci partiya, qaralar təslim olur, – Morelli dedi və başını arxaya əydi. Və birdən tamamilə taqətsiz göründü. – Təəssüf, oyun çox maraqlıydı. Görəsən, doğrudur ki, hind şahmatında hər bir tərəf altıмыш fiqurla oynayır?

– Tamamilə mümkündür, – Oliveyra dedi. – Sonsuz partiya.

– Mərkəzi tutan qalib sayılır. Orada bütün imkanlar onun əlinə keçir və rəqibin oyunu davam etdirməsinin heç bir mənası qalmır. Ancaq mərkəz yan damaların birində, ya da ümumiyyətlə, taxtadan kənarda yerləşə bilər.

– Ya da jiletin cibində.

– Yenə obrazlar, – Morelli dedi. – Onlarsız keçinmək necə də çətindir, onlar çox gözəldirlər. Ağıllı qadınlar kimidirlər, doğru sözümdür. Çox istədim ki, Mallarmeni daha yaxşı anlayım, onda «yoxluq» və «sükut» anlayışları, sadəcə, sonuncu vasitə deyil, metafizik impasse²dir. Xeres-de-la-Fronterada topun məndən iyirmi metr aralıda atəş açdığını eşitdim və sükutun daha bir anlamını kəşf etdim. Bizim qulağımızın eşitmədiyi fiti eşidən itlər isə... Siz, mənə, rəssamsınız.

Əllər vərəqləri yığa-yığa, əzik səhifələri düzəldə-düzəldə öz-özünə hərəkət edirdilər. Arabir Morelli danışığını kəsmədən səhifənin birinə baxır və onu sancaqlanmış digər vərəqlərə qoşurdu. İki dəfə cibindən karandaş çıxarıb səhifəni nömrələdi.

– Sizsə, mənə elə gəlir ki, yazırsınız.

– Yox, – Oliveyra dedi. – Necə yazasan, bununçün ən azı yaşadığına əmin olmalısan.

– Mövcud olmaq mahiyyətdən əvvəl gəlir, – Morelli gülümsəyərək dedi.

– Bəlkə də. Lakin mənim durumumda qətiyyən belə deyil.

– Siz yorulmusunuz, – Etyen dedi. – Gedək, Horasio, sən danışmağa başlasan... Mən onu tanıyıram, sinyor, o dəhşətdir.

Morelli isə elə hey gülümsəyir və səhifələri götürüb baxır, onlarda nəşə tapıb müqayisə edirdi. O, başıyla yastığa söykənmək üçün azca aşağı sürüşdü. Oliveyra ayağa qalxdı.

– Bu, mənzilin açarıdır, – Morelli dedi. – Mən şad olardım, doğru sözumdür.

– Biz orada aləmi qarışdırırıq, – Oliveyra dedi.

– Yox, bu düşündüyünüz qədər çətin deyil. Qovluqlar özləri sizə kömək edəcəklər, mənim rənglər, rəqəmlər və hərflərdən ibarət öz sistemim var. Baxan kimi hər şey aydın olur. Bax, məsələn, bu səhifələr göy qovluğundur, o, mənim dəniz adlandırdığım hissədə yerləşir, bu, nəyin necə olduğunu daha asan başa düşmək üçün özünəməxsus bir oyundur. Nömrə 52: demək, sadəcə, onu yerinə – 51 və 53-cü nömrələrin arasına qoymaq lazımdır. Dünyada ən asan nömrələmə sırası ərəb rəqəmləriylədir.

– Amma siz özünüz də bunu bir neçə gündən sonra edə bilərsiniz, – Etyen dedi.

– Mən pis yatıram. Elə bil, qovluqdan düşmüşəm. Bir halda ki, gəlmisiniz, mənə kömək edin. Bunların hamısını yerinə qoysanız, mən burada özümü yaxşı hiss edəcəyəm. Xəstəxana çox gözəldir.

Etyen Oliveyraya, Oliveyra da Etyenə baxdı və i.a. Gözləmədikləri şərəfə layiq görülmələri çox təəccüblüydü.

– Sonra hamısını çap edib avanqardist ədəbiyyat nəşiri Pakuya göndərərsiniz. Arbr-Sek küçəsinə. Siz bilirsiniz ki, Paku Hermesin akkad adıdır? Mənə həmişə elə gəlir ki... Nə isə, bu barədə sonra danışırıq.

– Siz qorxmursunuz ki, biz hər şeyi elə dolaşığa salırıq ki, sonra heç kəs baş aç bilməz?
– Oliveyra dedi. – Sizin birinci cildinizdə mürəkkəb yerlər vardı, biz xeyli mübahisə etdik, düşündük ki, bəlkə, mətbəədə mətnləri səhv salıblar.

– Bunun heç bir əhəmiyyəti yoxdur, – Morelli dedi. – Mənim kitabımı hər kəs öz bildiyi kimi oxuya bilər. Liber Fulguralis¹, mantik vəərəqlər və ilaxıra. Mən, sadəcə, onları oxumaq istədiyim şəkildə qoyuram. Ancaq hətta hər şey bir-birinə qarışsa belə, bəlkə də, əla bir kitab ortaya çıxa bilər. Bu, mahir tələ və kələk ustası Hermes-Pakunun zarafatı olacaq. Bu sözlər xoşunuza gəlir?

– Yox, – Oliveyra dedi. – Nə mahir, nə də tələ. Kifayət qədər çeynənmiş sözlərdir.

– Ehtiyatlı olun, – Morelli gözlərini yumaraq dedi. – Biz hamımız saflıq, təmizlik axtarırlarında əlləşib-vuruşuruq, turşumuş tuluqları boşaltmağa çalışaraq əldən düşürük. Bir dəfə Xose Berqaminin iki səhifəsinin içəliatını tökdüyüm üçün az qala ölmüşdü... Ona görə də ehtiyatlı olun, dostlar, ola bilər ki, bizim saflıq adlandırdığımız şeylər...

– Maleviç kvadratı, – Etyen dedi.

– Ecco. Başqa cür deyək – Hermes haqqında da düşünmək, ona atılıb-düşmək imkanı vermək lazımdır. Götürün və hər şeyi qaydaya salın, bir halda ki, gəlmisiniz. Bir də görərsiniz ki, mən buradan çıxıb gəlmişəm və sizinlə birlikdə baxıram.

– Əgər istyirsizsə, biz sabah yenə gələrik.

– Yaxşı. Sabaha, yəqin ki, yenisini yazacağam. Sizi dəli edəcəyəm, özünüzü qoruyun. Mənə siqaret verin.

Etyen «Qoluaz» qutusuunu ona uzatdı. Oliveyra açarı əlində tutmuşdu və nə deyəcəyini bilmirdi. Yenə olmadı, bu gün bunlar olmamalıydı, altmış fıqurlu mənasız şahmat oyunu, dərin kədərin qızgın çağında gərəksiz sevinc, onu milçək kimi qovmaq və kədəri seçmək lazım idi, bununla belə əlində tutduğu yeganə şey sevincə aparan açar idi, heyran olduğu və ona lazım olan şeyin bir addımlığındaydı, Morellinin qapısını açan açar Morelli dünyasına qapıydı, ancaq bu sevincin ortasında özünü kədərli və iyrənc hiss edirdi, yuxusuz gecə və günahkarlıq qoxuyan dərisi yorulmuş, gözləri çirklənmişdi, çünki artıq kimsə yox idi və bütün bu günləri doğru hərəkət etdiyini və ya etmədiyini anlaması üçün vaxt da hələ gəlib çatmamışdı, Sibillanın hıçqırıqlarını, tavanın döyülməsini ayırd etmək, sifətini döyəcləyən yağışa, Pon-Mari üzərindəki şəfəqə, kanya və araqla qarışmış acı çaxır gəyirtisinə yenidən dözmək və ciblərində əlini hiss etmək, özününkünü yox, Rokamadurun əlini və gecənin tüpürcüyə bulaşmış bir parçasını, büsbütün yaş olmuş bir bələkdə, – necə də yubandı bu sevinc, bəlkə, çox erkən gəldi və hələ heç qazanılmayıb, demək, ola bilər ki, villeicht, maybe, forse, peut-etre¹, ah, zibilə dönəsən, zibilə, sabaha qədər, maestro, zibil zibilə qarışib, hər yan çirkəbə bulaşib, hə, ziyarət saatında, hər tərəf çirkəb içindədir, çirkəblə suvanıb: sifətlər də, dünya da, biz ona meyvə gətirərik, arxi-nəcis super nəcisin üzərində, fəvqəlnəcisi təqib edir, dans cet Hopital Laennec decouvert l'auscultation² və bəlkə də, hələ... Açar, sözlə deyilə bilməyən obrazdır. Bəlkə, hər halda, açar cibində küçəyə çıxsın. Bəlkə də, hər halda, açar-Morelli, açarı buracaqsan və tamamilə başqa bir aləmə düşəcəksən, bəlkə də, hər halda.

– Əslində, bu ölümqabağı görüş idi, bir gün gec, bir gün tez, – Etyen kafədə dedi.

– Yaxşı görək, – Oliveyra dedi. – Bu cür fikirləşməyin yaxşı deyil. Ronald Perikoya xəbər ver, saat onda qocanın mənzilində görüşək.

– Pis vaxtdır, – Etyen dedi. – Qapıçı arvad buraxmayacaq.

Oliveyra açarı çıxartdı, onu günəşin şüaları altında fırlatdı və Etyenə elə uzatdı ki, elə bil, açarla birlikdə şəhəri də ona təhvil verdi.

(– 85)

155

Ağılasıgmazdır, şalvarın cibindən nə qədər şey çıxar; quş tükü, saat, qəzet parçaları, ovxalanmış aspirin. Gözəl anların birində dəsmal çıxarmaq üçün əlini cibinə salır və dəsmalla birlikdə ölü siçan çıxarırsan – tamamilə mümkündür. Etyenin yanına gedərkən yolda hələ çörəklə bağlı gördüyü və küçədə «part!» – deyə baş verən bədbəxt hadisə kimi (nə etmək olar) qəflətən onu yaxalayan digər yuxunun təəssüratlarını üzərindən çırpmamış düz Raspay və Monparnas bulvarlarının tinində Oliveyra əlini qəhvəyi velvet şalvarının cibinə salaraq dalgın halda xələt geyinmiş qıvrılan nəhəng quru qurbağasına baxdı – Balzak-Roden, yaxud Roden-Balzak, iki qıvrılan şimşəyin savaşıdan ibarət qatma qarışıq bir şey – və Buenos-Ayres şəhərinin növbətçi apteklərinin siyahısı olan kağız qırığı, bir də görücü və kartla baxan falçıların elanı olan qəzet parçasını çıxartdı. Macar görücü (onun tamamilə Qreqoroviusun analarından biri olması mümkün idi) sinyora Kolomyenin Abess küçəsində yaşadığını və secrets des bohemes pour retour d'affections perdues¹ qabiliyyətinə malik olduğunu öyrənmək maraqlıydı. Bundan sonra tamamilə təbii olaraq böyük vəd gəlirdi: desenvoutements², ondan sonra da sur photo³ xatırlatması bir qədər gülməli görünürdü. Həvəskar şərqsünas olan Etyenə professor Min'in vs offre le verit. Talisman de l'Arbe Sacre de l'Inde. Broch. c. I NF timb. B. P/27, Cannes⁴. bilmək maraqlı olardı. Madam Sansonun varlığına necə təəccüb etməyəsən, Medium – Tarots, predict, etonnantes, 23 rue Hermel⁵ (məhz buna görə, zooloq olduğu güman edilən Hermel küçəsində, ancaq onun adı kimyagərə daha çox uyğun gəlir), sonra öz latınamerikan könlünü Anitanın böyük ümidlər verən elanı ilə məmnun etmək, cartes, dates precises¹, Joanna Jopes (sic!), secret indiens, tarots espagnols² və madam Xuanita, voyante par domino, coquillage, fleur³. Sibilla ilə mütləq madam Xuanitanın yanına getmək lazımdır. Coquillage, fleur! Amma Sibilla ilə yox, artıq Sibilla ilə yox. Amma Sibilla güllərlə falına baxdırmağı çox istəyərdi. Seule MARZAK

prouve retour affection⁴. Olmayan bir şeyi vəd etməyin nə mənası var? Bunu heç nəsiz, dərhal bilmək olar. Ən yaxşısı Jan de Ninin elmi üslubudur, reprend ses VISIONS exates sur photogq, cheveux, ecrit. Tour magnetiste integral⁵. Monparnas qəbiristanlığına çatanda Oliveyra yaxşı bir kağız kürəcik düzəltdi və yaxşıca nişan alaraq görücüləri birbaşa hasarın o tayına – Bodlerin, Deverianın, Aloizius Bertranın, bir sözlə, ovuclarında madam Frederik kimi la voyante de l'elite parisienne et internationale, celebre par ses predictions dans la presse et la radio mondiales, de retour de Cannes⁶ falçıların fal açmasına layiq olanların yanına göndərdi. Çe, orada imkanı olsa onların hamısını yandırmağa hazır olan Barbe d'Orevilyi də, əlbəttə, Mopassan da var, yaxşı olardı ki, kağız kürəcik Mopassanın, ya da Aloiziusun qəbrinə düşəydi, ancaq haradan biləsən, çünki hələ hasarın bu tərəfindəsən.

Etyen hesab edirdi ki, onu səhər tezdən narahat etmək səfehlikdir, ona görə də Oliveyranı gözlədi ki, yeni çəkdiyi üç rəsmi ona göstərsin, ancaq Oliveyra kandarda görünər-görünməz Monparnas bulvarı üzərində gözəl gün çıxdığını və bundan istifadə edərək Nekker xəstəxanasına qədər gedib ondan sonra qocaya baş çəkəcəklərini bəyan etdi. Etyen astaca söylənib emalatxananı bağladı. Onlara aşıq olan qapıçı qadın dedi ki, hər ikisinin sifəti meyit, yaxud kosmosda yaşayanlar rəngdədir, bundan belə anladılar ki, madam Bobe elmi-fantastik əsərlər oxuyur, ancaq bu lap ağ olardı. «Şen-ki-Füm» kafesinə gəlib adama bir stəkan ağ şərab götürdülər, yuxular və rəssamlığın NATO-ya və günümüzün digər yaralarına dərman ola bilib-bilməyəcəyi haqqında söhbət etdilər. Oliveyranın tanımadığı adamı yoluxmağa getməsi Etyenə o qədər də qəribə gəlmədi, hər ikisi bunun tamamilə münasib olduğu qənaətinə gəldilər və s. və i.a. Piştaxtanın qarşısında durmuş bir sinyora qızğın ehtirasla Nantın günbatan çağını təsvir edirdi, dediyinə görə, qızı orada yaşayırdı. Etyenlə Oliveyra onun bütün sözlərini diqqətlə dinlədilər: günəş, meh, canlı hasar, ay, sağsağanlar, sakitlik, axsaq qadın, Allah-taala, altı min beş yüz frank, duman, rododendronlar, qocalıq, allah bilir nədir, ilahi, allah eləsin, yaddan çıxmaz, gül dibçəkləri. Sonra lövhəyə baxıb təəccübləndilər: «DANS CET HOPITAL, LAENNEC DECOUVRIT L'AUSCULTATION»¹ və hər ikisi bu qənaətə gəldilər (və bərkədən dedilər) ki, auskultasiya, doğrudan da, Nekkerin xəstəxanasında uzun müddətdən bəri gizlənən bir salamandır, ya da ilandır ki, onu bütün dəhliz və zirzəmilərlə qovaraq axır ki, küncə sıxışdırıblar və gənc alimə təslim ediblər. Oliveyra məlumat alandan sonra onlar Şoffarın palatasına yollandılar, ikinci mərtəbə, sağ tərəfdə.

– Bəlkə, onun yanına kimsə getmir, – Oliveyra dedi. – Ola bilər ki, adının Morelli olması da təsadüfdür.

– Yaxşısı budur, get öyrən gör, ölməyib ki, – Etyen açıq həyətin ortasındakı qızıl balıqlar üzən fontana baxıb dedi.

– Belə şey olsaydı, mənə deyərdilər. Ancaq üzümə baxmaqla kifayətləndilər, vəssalam. Bizə qədər yanına kiminsə gəlib-gəlmədiyini soruşmaq istəmədim.

– Onun yanına məlumat almadan birbaşa da gedə bilərdik.

Və s. və i.a. Bəzən elə anlar olur ki, – özünü elə pis hiss edirsən, elə qorxursan ki, ya da sadəcə, ikinci mərtəbəyə qalxmaq istəyirsən, amma fenol qoxusu gəlir, – söhbət də mənasız alınır, təxminən uşağı ölmüş anaya verilən təsəlli kimi, onun yanında oturur, boş-boş çərənləyir, xələtinin bir qədər açılmış yaxasını düymələyir və arsız-arsız deyirlər: «Bax belə, yoxsa soyuqlayarsan». Ana ah çəkir: «Sağ olun». Ona deyirlər: «Sənə elə gəlir ki, soyuq deyil, ancaq bu vaxtlar axşam tərəfi soyuq olur». Ana deyir: «Hə, elədir». Ona deyirlər: «Bəlkə, yaylığını bağlayasan?» Yox. «İstilik» fəsli başa çatır. «Daxili istilik» fəslinə keçirlər: «Qoy sənə çay dəmləyim». Yox, yox, o bunu da istəmir. «Ancaq sən nəşə yeməlisən. Belə olmaz – nə vaxtdır heç nə yemirsən». O, saatın neçə olduğunu bilmir. «Ona işləyib. Ancaq altının yarısından bəri sənin boğazından heç nə keçməyib. Elə səhər də cəmi bir buterbrod yedin. Sən bir şey yeməlisən, heç olmasa cəmlə çörək ye». O istəmir. «Hə, mənim xətrimə, bircə tikə, başla, sonra özün istəyəcəksən». Köks ötürür, nə hə, nə yox. «Bax gördün, əlbəttə, ac idin. Bu dəqiqə sənə çay da verərəm». Əgər bundan da bir şey çıxmasa, qalır necə oturmaq problemi. «Belə oturma, ayağın keyiyər». Eybi yox, yaxşıdır. «Yox, nə danışırısan, yəqin, kürəyin tamam qovuşub, bütün günü bu sərt kreslodə oturmaq olar? Bir az uzansana». Ah yox, nə danışırırsınız. Bu sirli bir şeydir: yatağa uzanmaq xəyanət kimi bir şeydir. «Gəl, gəl, bəlkə, bir az mürgüləyərsən də». İkiqat xəyanət. «Bu sənə lazımdır, yorğunluğun çıxacaq, bax görərsən. Mən də sənənlə olacağam». Yox, yox, ona belə yaxşıdır. «Yaxşı onda qoy yastıq gətirim, dirsəklən». Yaxşı. «Ayaqların şişəcək, kətil gətirim, ayaqlarını qoy». Sağ olun. «Sonra isə – yatağa. Mənə söz ver». Dərindən nəfəs. «Hə, hə, tərslik etmə. Bunları sənə həkim desəydi, qulaq asardın». Və nəhayət: «Yatmaq lazımdır, əzizim». Variantlar – ad libitum¹.

– Perchance to dream², – pilləkəndə variantları bir-bir çeynəyən Etyen pıçıldadı.

– Görək ona bir şüşə konyak alaydıq, – Oliveyra dedi. – Sən almalıydın, səndə pul var.

– Axı biz heç nə bilmirik, bəlkə, doğrudan da, ölüb. Bu sarışına baxsana, məmnuniyyətlə ona özümü ovdurardım. Bilirsən, bəzən xəyala dalıram ki, xəstə yatıram, yanımda isə tibb bacısı var. Səndə olmur?

– On beş yaşında olurdu. Dəhşət idi. Erosun əlində ox əvəzinə şpris var, dünya gözəli qızlar məni çimizdirirlər, mənə onların əlində ölürəm.

– Sən onanistin birisən, vəssalam.

– Nə olsun ki? Burada ayıb nə var? Başqalarıyla müqayisədə kiçik bir incəsənətdir, ancaq fərqi yoxdur, onun da öz gözəl proporsiyaları, öz vaxt bölünməzliyi, yeri, dinamikası və digər çərçivələri var. Doqquz yaşında mən onunla obmunun altında məşğul olurdum, məgər bu vətənpərvər əməl deyil?

– Ombu?

– Baobab kimi bir ağacdır, – Oliveyra dedi. – Sənə söyləyirəm, and iç ki, heç bir fransıza danışmaycaqsan. Ombu ağac deyil, otdur.

– Belə de, onda qorxulu deyil.

– Bəs fransız oğlan uşaqları bunu necə edir?

– Yadımda deyil.

– Lap yaxşı yadımdadır. Biz böyük bir sistem işləyib hazırlamışdıq... Bəzi tanqolara qulaq asa bilmirəm, dərhal xalamın necə çalmağı yadıma düşür, çe.

– Nə əlaqəsi var? – Etyen dedi.

– Çünki pianonu görmürsən. Piano ilə divarın arasında yer vardı və mən orada gizlənirdim. Xalam «Milongita»nı, ya da «Siyah çiçəkləri» çalardı, olduqca kədərliydi... istəyirsən, sənə fitlə çalım, çox qəmli musiqidir...

– Xəstəxanada fit çalmazlar. Onsuz da kədərləndim. Sənə qulaq asmaq iyrəncdir, Horasio.

– Mənsə kefimi açıram. Bir şeylə təsəlli tapmaq lazımdır, ya yox. Əgər qadına görə etdiyimi düşünürsənsə... Ombu, ya da qadın, mahiyyətə, hər şey otdur, çe.

– Bayağıdır, – Etyen dedi. – Çox bayağıdır. Bərbad flmlərdə olduğu kimi, dialoqların haqqı metrə ödənilir, nəticədə nə alındığını özün bilirsən. İkinci mərtəbə, dayan. Madam...

– Par la1, – tibb bacısı dedi.

– Biz hələ də askultasiyanı görməmişik, – Oliveyra ona dedi.

– Boş-boş danışmayın, – tibb bacısı dedi.

– Bax belə, – Etyen dedi. – Yuxuda inildəyən çörək görürsən, hamını barmağına dolayırsan, indi də şit zarafatlar edirsən. Bəlkə, bir şəhər kənarına, təbiətə çıxasan? Yoxsa sifətini, qardaşım, elə bil, Sutin çəkib.

– Əslinə baxsan, – Oliveyra dedi, – səni cana yığmışam, yaralarını qoparmışam, sənsə həmrəylik naminə mənimlə Parisi dolaşırsan, həm də dəfndən bir gün sonra. Dostun kədərli, onu bir az əyləndirmək lazımdır. Dostun sənə telefonla zəng edir və sən də məcbursan. Dostun xəstəxana haqqında danışır, yaxşı, gedək.

– Doğrusunu bilmək istəsən, – Etyen dedi, – getdikcə sən məni daha az maraqlandırırısan. İndi zavallı Lusi ilə şəhəri gəzmək lazımdır. Bu ona lazımdır.

– Yanılırsan, – Oliveyra skamyada oturaraq dedi. – Sibillanın yanında Osip var, məşğuliyyəti də var – Hüqo Volf və başqaları. Əslinə baxsan, Sibillanın özünəməxsus bir həyatı var, bunu

anlamaq üçün az vaxtım getmədi. Mənsə, əksinə, boşam, bomboş, hüdudsuz azadlıq, kefin istəyən qədər arzula və avaralan, bütün oyuncaqlar qırılıb-qurtarıb, heç bir problem yoxdur. Alışqanını ver görüm.

– Xəstəxanada çəkmək olmaz.

– Ce are the makers of manners¹, çə. Bu, askultasiya üçün olduqca faydalıdır.

Budur, Şoffarın palatası, – Etyen dedi. – Bütün günü skamyada oturmayacaq ki.

– Dayan siqaretimi çəkim.

–